

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ

6

Библиотека
„Житен клас“

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ УЧИ И ЖИВЕЕ

**Сборник
ТОМ 6**

Спомени на съвременници и последователи на
Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев

Библиотека „Житен клас“
София 1996

Посвещава се на онези братя и сестри, които бяха в Школата на Бялото Братство, при нозете на Всемировия Учител Беннса Дүно, слүшаха Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса и пееха песните Мү, които ще бѣдат молитви за Новото Човечество.

Поднасям този мой труд - резултат на двадесет и две годишно издирване и проучване като дар на онези, на които очите са отворени и съзнанието е будно за Словото на Великия Учител Беннса Дүно, и на които ушите са отпушени за мюзиката Мү, защото я възприемат като творчески акт на Божествения Дүх.

Словото на Учителя Дүнов е Слово на Всемировия Учитель Беннса Дүно, което е Слово на Бога.

Във Вселената има един Бог, едно Слово, един Всемиров Учитель - Беннса Дүно и един Космически ученик.

Ученикът, изучаващ Словото Мү спрямо Космическият ученик е само една прашинка от безкрая на света и микрочастица от вечността във времето на Вселената.

Словото на Всемировия Учитель - Беннса Дүно е Третият завет на Бога към Човечеството.

Д-р Вергилий Кръстев

ISBN 954-90041-6-3, том VI

© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника. Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания.

НАТАЛИЯ ЧАКОВА

(9.X.1902-10.X.1987)

Братът на най-малките

(Спомени за Учителя и за живота ни край Него)

ПРЕДГОВОР

Лятото на 1958 г. е. Рила ни е позовала пак със светлия си спомен. И ни е приготвила дар: тихи, светли, топли дни и нощи, кристални езера, чисти, измити канари, прясно-зелени поляни, снежни върхове, които стигат лазурното, прекрасното небе! И слънце, слънце, слънце! Много слънце!

Ние стануваме пак по традиция при Седомте рилски езера. Палатките се белеят около второто езеро. Всяко утро се ниже редицата богомолно към Молитвения връх. Всяко утро колелото на Паневритмията се върти на меката кадифена поляна край някое от езерата. Всяко пладне ограждаме полянката, на която беше палатката на Учителя и чакаме смирено и търпеливо обеди. Ето пъргави сестри и братя разнасят топлото ядене. Ние сме развълнувани и благодарни. На тази височина топъл обяд всекидневно: 10, 20, 30, 40, 50 дни! Но това го прави Той, Учителят!

И занизват се спомените! И разтварят се сърцата и душите! И проговарят устата! И разказват от чудни, по-чудни спомени за Него! От чудни, по-чудни опитности - Негови дела! И ние слушаме и се радваме и тихичко благодарим!

Прибираме се в палатките си за почивка. И аз не мога да се откъсна от чутото, от спомена за Него. Потънала дълбоко в миналото пред мен се занизаха дела и думи от хубави, по-хубави, които съм чула и видяла от Него. И реших да ги споделя в тетрадката си за Негов спомен и за благодарност за всичко, което ни е дал и научил!

1. КОПНЕЖ ПО ГОЛЯМОТО, ВЕЛИКОТО

Европейската война 1917 г. е в разгара си, макар и към края. Пристигат всеки ден ранени и пълнят училищните сгради превърнати в болници. Ние учим в разни дюкянчета, кафенета и тям подобни. Бях ученичка в III-ти гимназиален клас на Старозагорското девическо, педагогическо училище.

Беше глад, немотия, скръб и потиснатост. Дните протичаха бавно и мъчително; нощите, особено дългите зимни нощи - още по-бавно. Нямаше осветление, нямаше веселите събирания, гостувания, вечеринки от миналите години. Всички лягаха рано и будуваха дълго в леглото, размишлявайки за войната и „какво ли има още да стане“.

Живеех във всекидневната стая на семейство Антонови. През деня хазайката ми се посещаваше от съседките и разговаряха за какво ли не, но най-вече разговорът се въртеше около войната, немотията, ранените. Аз и другарката ми - дъщеря на хазайката - учехме до масата със запушени с пръсти уши.

Един мартенски ден, помня го, като да бе вчера, учех урок по история. Колкото и да ме беше увлякъл интересният урок, до ухото ми достигна тихият

глас на съседката ни-гостенка: „Казва се д-р Дънов, д-р Дънов. Учен, много учен човек!“

В душата ми трепна нещо. Какво особено име! До сега не бях чувала такова име. И как ми звучи приятно и познато! Сложих учебника на коленете си и без да давам вид, че слушам, се заслушах в разговора.

„Той бил френолог. Обикалял България, измервал черепите на мнозина: стари, млади, мъже, жени, деца... По такъв начин познавал характера им, откривал миналото, настоящето и бъдещето им. След това започнал да събира хора около себе си в София и да им държи беседи. Аз много обичах да ходя на Неговите беседи. Много често ходех. Живеехме наблизо. Но го интернираха във Варна. Завидяха Му. Такива хора не се търпят!“

Аз имах особена слабост към учени, поети, писатели - хора на науката и изкуството. Обичах науката, поезията, музиката, хубавите книги, учените хора...

Дребнавите всекидневни разговори на хазайката със съседките си-гостенки не ме интересуваха, но този разговор ме заинтересува и отвлече от урока. Аз запитах съседката: „За какво говори този човек?“ „Ами, че за много неща: за живота, за науката, за всичко, но най-много говори за Бога! Той е много, много учен човек!“ „Я, чети, чети! Че довечера няма да ви паля лампа, газта е на свършване“, ме отсече хазайката.

Тогава се осветлявахме вечер с малка нощна лампичка, по липса на газ. Само срещу ден, в който имахме класно или много уроци, хазайката запалваше за 1,2 или 3 часа газена лампа N5, за да си подготвим уроците.

Аз забих глава и очи в книгата, но наострих уши. Разговорът стана много тих и аз не можех да чувам повече. Тук-там долавях откъснати думи, от които нищо не можех да разбера, но в душата ми се надигна мелодия: „Д-р Дънов, д-р Дънов! Френолог! Много, много учен човек!“

Това е първият спомен за Учителя. Тогава за пръв път чух Неговото име, което ми прозвуча близко, родно, познато. Изплава из някаква далечина, на някаква непозната дълбочина, някъде вътре в душата ми мелодия и запя: Д-р Дънов, д-р Дънов!... Не питах защо, за какво? Само сладостно се унесох в тази мелодия и замечтах... За какво? не помня. Бях сираче бедно, сиротно, самотно. Какво общо можех да имам с този човек чужд, непознат, далечен, учен и голям... аз бедната, малка ученичка от III-ти гимназиален клас? Не можех да мисля. Не можех и да уча. Затворих книгата и излязох да се разходя. Беше привечер. Слънцето току-що залязло. Хоризонтът на запад необикновено красив, с розоворезедава нежна краска. Бях особено чувствителна към тези краски. Те сякаш подсилиха мелодията на душата ми, която ме понесе на криле... Колко ми е хубаво! Колко ми е хубаво! Защо ми е така хубаво? Недоумявах. За пръв път в живота си изпитвах такова състояние!

2. ИЗБЕЛЯЛАТА УЧЕНИЧЕСКА ПРЕСТИЛКА

През 1919 г. семейство Антонови си отидоха в Казанлък от където бяха, а аз се преместих да живея при съученичката и приятелката си Милка Танева. Баща ѝ беше учител по философските предмети в мъжката гимназия, а майка ѝ бивша учителка, добра и възпитана жена, и религиозна. Тя беше попаднала, кой знак как в новообразуваното в града религиозно общество „Бяло Братство“ или „дъновисти“ както ги наричаха още, последователи на онзи „много учен човек, д-р Дънов“, за който бях чула преди две години. Тя не беше дъновистка, както сама казваше, но всеки неделен ден вместо в църква отиваше в салона на дъновистите и слушаше беседата на Учителя Дънов, ко-

ято се четеше там.

От там тя се връщаше възхитена, озарена, вдъхновена и започваше да ни разказва, каквото ѝ е направило впечатление и каквото е запомнила от беседата. Изказваше се също с възхищение за хората, членове на това общество - хора смирени, скромни, които слушат с внимание това, което се чете, не гледат кой как е облечен (както това става в църквите), не критикуват, а любезни и внимателни едни към други и към новодошлите, като нея при тях.

Всичко това отекваше в младежката ми душа и аз закопнях да отида и да ги видя тези хора и да чуя какво се чете при тях. Един ден аз ѝ изказах това мое желание и тя каза: „Добре, ще ви заведе с Милка, но за Великден. Тогава ще дойде и господин Дънов, техният Учител да Го видите и да се запознаете с Него!“ Аз трепнах от неудържима радост! Боже, колко скоро ще ми се изпълни желанието, копнежът, породен само преди две години, когато за пръв път чух името Му. Аз, малката, незначителна ученичка да чуя и видя Големия и Учен Човек!

Великден наблюдаваше. Моят копнеж се засилваше. Моята душа търсеше новото, голямото, великото! Не я задоволяваше всекидневното и околната среда. Инстинктивно долавях, че Той не прилича, че Той не трябва да прилича на тези учени хора - учители, свещеници и др., които познавах в нашия град. Не, Той трябва да бъде нещо друго, нещо ново, необикновено! Какво? Точно какво? На кого трябва да прилича? Да го сравня с някого? С никого! Не! Той трябва да бъде нещо ново, единствено и неповторимо! Той, Който може да говори за хората така, че да ги възхищава, да ги озарява и да ги облагородява! Не! Той не ще прилича на никого, който познавам до сега. Ако прилича на някого, не бих отишла. И помен от съмнение не се породил в моята душа. Тя сякаш Го познаваше вече. Оставаше да дочакам Великден, който не закъсня да дойде.

Хубаво, пролетно, светло утро!

Ние сме от рано на крак. Къщата е почистена, подредена, прозорците и врати разтворени. Пролетната свежест влиза в стаите и подканя: „Хайде, по-скоро, по-скоро!“

Аз съм се затворила в своята стая в тревога. Но днес е Великден! Аз не мога да се облека с моята извехтяла ученическа престилка. Как не ми е дошло на ума до сега? Имам хубава бяла якичка, но престилката, престилката! И тя е чиста и изгладена, но вехтичка, поизбеляла и даже пооръфана тук-там. А нямам нищо по-хубаво какво да облека. Не, не ми харесва! не искам да излагам своята мизерия и нищета на показ. Днес е Великден! Всичко се облича в най-ново и най-хубаво. „Защо дойде и Той пък на Великден? Ако беше обикновен ден, както и да е! Не, няма да отида!“ Ядосвах се аз.

Стиснах зъби, да не се разплача и с една свенлива усмивка казах на г-жа Танева: „Аз няма да дойда.“ „Защо?“, възкликна тя. „Ами, я ми вижте престилката. Аз забравих, че днес е Великден.“ „А, Той тебе ще гледа! То ще има толкова хора там.“ „Но другите?“ „И те няма тебе да гледат, те ще гледат Него.“ „Все пак Великден е! Не мога!“ Пуста детска суета. Тя не ме насили. Милка подскочи радостно. „И аз няма да ида, Наталио. Аз пък не искам да ида! Само заради тебе и мама се съгласих. Хайде, да идем в парка да се разходим!“

Майката сви устни в неудоволствие, но не ни насили. Тя пое към града, ние - в противоположна посока към близкия парк.

Пиша тези подробности, защото те имат връзка с нещо чудно, което ще разкажа по-нататък.

Беше ми тежко на душата, но след малко почувствувах някаква нежна милувка. Слънцето ли ме милваше с меките си топли лъчи, пролетният въздух ли, лазурът ли, който тъй обичам, или всичките заедно?

Милка чуруликаше край мене, аз размишлявах: Нищо, остава ми само един месец. Аз завършвам 8 клас. Ще стана учителка, ще почна да си печеля. И когато и да е, и където и да е ще Го намеря, ще Го видя и ще Го чуя този Човек! Аз искам да Го видя и да Го чуя!

Почувствувах се утешена, успокоена и насърчена. С Милка нищо не споделих.

Скоро ние се увлякохме в пролетната красота на парка, в цветята, в пеперудките, в пчелите и забравихме всичко. Върнахме се весели и ободрени вкъщи.

Върна се и г-жа Танева. Тя ни разказа възхитена за Него и за това, което е говорил, но аз слушах равнодушно, без завист, без съжаление. Аз знаех: Животът е пред мен. Аз скоро ще го хвана с двете си ръце и ще му дам направление, каквото искам. Аз ще постигна онова, за което копнея!

За какво копнеех? Какво желаех? Какво трябва да постигна? - Сама не знаех. Аз нямах родители да ми дадат съвет и направление в живота и да ми помогнат, да се погрижат за мене. Нищо определено нямаше в моя още детски ум. Аз започнах да се вглеждам около себе си, в околните хора, в моите съученички. Какво са те? какво съм аз? какво са постигнали големите, възрастните хора, интелигентните, по-издигнатите? - Свършили са университет, заели са хубави служби, наредили живота си богато, удобно, красиво! Някои от моите съученички също се готвеха да постъпят в университет. Добре, и аз трябва да свърша университет. Омръзнали ми бяха мизерията, нищетата, невежеството, средата, еснафската среда, сред която израснах. И малкото ми умче се блъскаше да наблюдава, да анализира и себе си, и хората, и живота. Какво трябва да постигна? Това беше първият въпрос. Аз разбрах, че гимназията, която завърших с много добър успех, много малко ми е дала. Значи, трябва да уча още. Много, много трябва да уча. Но какво и как? Аз обичах много областта на науката: история, литература, математика, обичах и музиката и поезията. Отдавах ми се почти всички предмети в училище. Бих могла да уча всичко, към което би ми се отворило път. Но как? С какви средства? Нито средства имах, нито родители, нито роднини, близки, които биха ме разбрали и биха се погрижили за мене.

А ваканцията изтича, средствата ми са намалели до минимум. Трябва да се заломя на работа. Завършила съм педагогическо училище, но нямаше друго в града. Всички, които го завършваха и нямаха средства да следват по-нагоре, ставаха учителки. Трябваше да стана учителка и аз. Никога обаче не съм мечтала да стана учителка. Никой не бе ми вдъхнал любов към учителството, особено учителство по селата. Селските учители бяха тогава някои подценявани, неуважавани, считани за хора от по-долна класа. Виж, гимназиалните учители бяха нещо друго, завършили висше образование, те бяха ценени и уважавани повече. И учителствуването по селата беше само хляб за бедните момичета. Аз бях бедно момиче и се залових за него. Пропаднаха мечти и идеали!

3. СЕЛСКАТА УЧИТЕЛКА

Заниза се живот сив и еднообразен, бедничък сред хора по-бедни от мене, в по-невежа, по-глупава, по-еснафска среда от досегашната в първото ми Новозагорско село - Събрано! И недоволството ме сграбчи с две ръце! По

цели дни и нощи плачех, роптаех, питах: Защо? Защо? Защо? Защо по-неспособни, по-посредствени от мене момичета заминаха за София, за Германия, за Франция, за Швейцария да учат литература, философия, математика, медицина, музика и т.н., а аз попаднах в тази печална среда? Защо трябваше да бъда без родители, без близки? Защо? Кой е причината за това? Кой реди съдбата на човека? Кой определя какъв да стане човек? Той сам ли, обществото ли? Някаква друга сила ли? Бог ли? Бог! Бог! Бог! Какво е то Бог? Кой е Бог? И къде е Той?

Вкъщи никой не ми е говорил за Бога. Ранното си детство прекарах при вуйна си - немска еврейка, свършена атеистка, която нито в еврейския, нито в българския Бог вярваше. И в нашата къща никога не се е споменала думата Бог. По-късно ме взе баба ми - майчината ми майка. При нея живееше и леля ми - братовчедка на майка ми. Те и двете бяха много добри, обичаха ме и се грижеха много хубаво за мене, но не знаеха за Бога нищо повече от всички обикновени православни християни. От време на време те ходеха на църква, постите постеха и се причестяхаха. От време на време водеха и мене на църква да ме причестяват и повече нищо. От училище също ни водеха да ни причестяват, водеха ни на молебени, изучавахме Закон Божий и Вероучение, но всичко беше така случайно, бегло, механически. Като че от немай къде. Никъде и в нищо не проличаваше разбиране и убеждение. Като че ли трябваше да се изпълни нещо по задължение, което като че ли тежеше и на учители, и на ученици. И като се свършеше церемонията или урока, нито дума не се отваряше за Бога. И в мене, в моята душа, в моето съзнание беше останало само това, че има нещо, човек ли, сила ли някаква, което се нарича Бог, което стои някъде кой знае къде високо и далече от хората, че заради него трябва да се отива от време на време в църква, да се палят свещи и да се причестява... Но, какво е то всъщност, къде е и взима ли участие в нашия живот и какво, за това никой не беше ми говорил и аз нищо не знаех.

Разбира се, в детството и в ученичеството ми, понякога когато съм била изправена пред някаква трудност, а такива е имало доста, аз скришом подтиквах не от вън, а от вътре, от душата си някъде, съм си казвала някаква молитвичка, без обаче да проверя, дали е чула и да си извадя някакво съждение, заключение.

И сега като завърших гимназия мъчнотиите и безизходностите, които съм срещала в ученичеството, не само че не се свършиха, но застанаха още по-остро пред мене и аз се намерих като птиченце в клетка, което се удря с крилцата си в нея и пита: Защо? Защо? Защо? Защо не мога да полетя свободно накъдето си искам? На къде? На свобода, на простор, на слънце! Гнетеше ме тази нищета и материална и духовна, тази мизерия и тъпота, и еднообразие, тази сивота и делничност! Искам светлина, блясък и красота!

Започнах да си ходя по-често в града, да наблюдавам как живеят онези, които останаха там. Посетих едно, две градски увеселения, една, две вечеринки. Там богати момичета и момчета наконтени до ента степен се веселяха, танцуваха, разхождаха се, подхвърляха си двусмислености, празни, нелепи шеги, закачки... Това не ми хареса и престанах да ходя.

Обърнах се към книгите, към хубавите книги. Дано да запълнят тази празнота, която почувствувах в живота си. Обърнах се към поезията, към природата. Ходех си всяка седмица в града. Връщах се с пълно куфарче с книги и литературни списания, с които брат ми ме снабдяваше. Преписвах стихотворения и пълнех джобовете си с тях, които в междучасията заучавах. Опитвах се да пиша и сама. Търсех хубавото, красивото, поетичното, което обичаше душата ми! Надвечер излизах на разходка. Опивах се от нежните

краски на хоризонта при залез и след залез слънце. Вечер до късно се разхождах на двора и разговарях с луната и звездите. Оплаквах им се. Питах ги какво е там при тях, какво са те, има ли жители там, има ли Бог, от какво зависи човешката съдба, от какво зависи моята съдба, от мене самата ли и как да си помогна? Как да изляза от това положение. Как да литна на простор и слънце? Защо душата ми копнее за простор и слънце?

Така измина първата ми учителска година във вътрешно лутане, блъскане над житейските въпроси, без да дойда до някакво разрешение и примирение. И когато се качих на края на учебната година на колата натоварена с багажа ми, аз не се обърнах нито веднъж към селото и училището да ги видя, не исках да ги видя. Струваха ми се като затвор, като гробница на моя скрит, вътрешен копнеж към голямото, великото, красивото! Да избягам, да избягам далеч от селото, от учителството! Нищо и никой не може да ми вдъхне любов към тях. Далеч! къде? - Сама не знаех. В душата ми имаше спомен ли (какъв спомен, аз досега съм била само дете и ученичка), какво ли, за страна, за среда, за общество, където има простор и слънце. Където има красота! Къде са те? Не зная. Ще ги търся!

4. ДЪНОВИСТКАТА

През същото лято брат ми изживя една трагедия и искаше да избяга от Стара Загора. Помоли ме да идем в София, да си намерим работа там, „да си пробием път в живота“, както се изрази той. Аз приех с известен страх, но с готовност. Как? Къде? При кого? Но нали е той с мене! Той беше само две години по-голям от мене, но аз го считах по-умен, по-опитен, и го ценях, и го обичах.

Няма да разказвам за трудностите, за мъките и несгодите, на които се натъкнахме в София - две неопитни, самотни, с малко средства, но с големи желания и мечти деца. Ще опиша само един епизод, който има отношение към идеята, с която съм започнала да пиша тези спомени.

След като свършихме парите си и погладувахме, бяхме поканени от нашата вуйна - немска еврейка и ѝ гостувахме известно време докато си намерихме работа. Там беше на квартира един млад човек от провинцията, дошъл в София да завърши някакви летни търговски курсове. Младеж, като всеки младеж. Не ми направи особено впечатление, но вуйна ми го прехвалваше, че бил много добро момче, много способно, много богато, че чака баща си, тежкоболен да умре и да заmine за Германия да следва. „Може да имаш и ти късмет за заmineш с него. Нали мечтаеш да следваш?“

Аз бях доста стеснителна и мълчалива, но той беше доста отворен и словоохотлив, че успя да завърже някаква дружба с мене. Какво сме разговаряли, как сме се разбирали, не помня. Помня само, че веднъж той ми се поядоса малко и извика: „Каква си такава? Приличаш на дъновистка!“ „На дъновистка? Че какви са дъновистките?“ „Ей такива като тебе, разсъждават като тебе!“ И после продължи: „Ти не си за земята! Ти не си от земята! Ти сякаш си паднала от Венера.“ „От Венера?“, почнах да се смея. „А ти познаваш ли дъновистките?“ „Познавам ги, как да не ги познавам. Ей там в Турнферайн се събират.“ „Как бих желала да ги видя тези, които приличат на мене и на които приличам и аз!“, казах смеейки се, уж на шега, но с един истински, скрит вътрешен копнеж. „Че да те заведе“, извика с готовност той и омекнал.

Даваше му се възможност да се поразходи из града с мене, желание, което досега не бях му изпълнила. И уговорихме в неделя, в 10 ч. преди обед да ни заведе мене и друга една госпожица съквартирантка, да ни заведе в са-

лона на дъновистите.

Дойде неделата. Аз облякох своята скромна бяла рокличка и тръгнахме. Той ме изгледа от главата до петите и насмешливо каза: „Също като дъновистка!“

Преди да идем в Турнферайн, той пожела да се отбием в църквата „Св. Крал“, да запалим по една свещ. Аз не се възпротивих, защото все още си поддържах църквата, като излязохме от там, заведе ни в градската градина и започнахме да се връщаме въщи. „Но нали ще ни водиш в Турнферайн? ние май закъсняхме?“ „Не съм луд.“ „Че защо?“ „Аз когато те заведа там, ти там и ще останеш!“

Аз истински се наскърбих и мълках. До въщи не продумах нито дума. Той приказваше и се шегуваше с другата по-възрастна госпожица, а аз си мислех: Защо ли пък се страхува да ме заведе? Да не харесам и да не стана дъновистка! Та какво си мисли той? Да не би да иска да ме води със себе си както ми подхвърляше вуйна ми?

Аз стиснах зъби от яд. - Никога, никога, никога! След няколко дни той завърши курса и трябваше да си отива. Както предполагах, последните дни ми направи предложението си. Отказах. Той си отиде сам. От тогава нито се видяхме, нито се чухме, но чрез неговата уста, сякаш ми беше посочен пътя, по който трябваше да тръгна. „Ти не си за земята! ти не си от земята! Приличаш на дъновистка.“ Тези думи дълго и често звучаха в ушите ми и никога не ги забравих!

5. НЕЗНАЙНИЯТ И НЕПОЗНАТ ШЕПОТ

Намерих си работа - чиновничка в Александровската болница. Тя беше на час и половина от квартирата на вуйна ми, взет пътя пешком. Аз не обичах да се тъпча в трамваите и затова сутрин отивах и вечер се връщах пеш. Вървах, гледах шумния живот около себе си и мислех. Много мислех. Особено се беше раздвижила моята мисъл тогава. Като ученичка като че бях спяща. Учех уроците си и чаках да свърша училище, без да си задавам подълбоки въпроси за живота. Страдах, плачех, но се утешавах, че скоро ще свърша училище и като че с неговото свършване ще свършат и страданията и негодите ми. Сега, когато свърших ученическия живот и навлязох в живота на големите, аз се почувствувах като малка рибка напуснала малката бистра рекичка и навлязла в огромния, тъмен, мътен и бурен океан, където дебнат хиляди опасности!

Животът ми в болницата беше изпълнен с толкова нови неща, но не примамливи, а страшни и опасни за едно младо, неопитно, самотно момиче от провинцията, че аз се изплаших. Брат ми беше също изплашен от големия град. Той се движеше в по-друга среда от моята, в среда на другари, но дълго време не можеше да си намери работа. Когато се срещяхме виждахме колко сме безпомощни и изплашени и двамата. (Той гостуваше у някакъв приятел, не беше при вуйна ми.) Крепеше ни обаче взаимната любов и загриженост един за друг. Аз не споделях с него своите несподи и неприятности, за да не го тревожа излишно. Той също не споделяше своите, може би по същата причина.

И така аз се чувствувах сама, сама, сама... Сама сред тъмно, мътно и неспокойно море. Никъде светлина, никъде красота, никъде радост!

Хазаинът на вуйна ми беше почнал да се бунтува, че имала много квартиранти, печелела много от къщата му. Аз не бях квартирантка, а само гостенка. Но той не вярваше и ме пдеше. В болницата бяха обещали да ми

дадат едно легло в една стая с няколко чиновнички, но още нямаше свободно. Бях притисната до стената. Вървях из улиците и мислех, мислех... Мозъкът ми работеше като динамо: Как? Защо? За какво? На къде? При кого? Кой? Кой ще ми помогне? Кой ще ни помогне? Брат ми отслабна, заболя. Моята грижа се удвои. Дойде септември влажен и студен. Ние сме с летни дрехи, без квартира, без пари. Добре, че в болницата ми даваха обяд. Брат ми идваше и го деляхме двамата.

Една колежка по-възрастна от мене и по-опитна, в която събудих известни симпатии ми казваше с болка: „Бягай, бягай по-скоро от София! Бягай докато не си пропаднала като мене. Аз съм пропаднала, загубен човек! Имаш образование. Ти си учителка. Иди си в село. О, ако имах образование. Ако имах къде да отида другаде на работа“. Беше дошла от Добруджа, която беше тогава под румънска власт. Попаднала в родината си да търси хляб и убежище беше намерила само разочарование и мъка. „Бягай, бягай“, повтаряше всеки ден тя. А вълните се надигаха около мене и застрашаваха да ме залееят и погълнат.

Брат ми не ме пускаше да се върна. Аз също не исках да отстъпя при първото сражение в живота!

И мислех, мислех, мислех... Особено отивайки и връщайки се от работа. Как да си помогнем? Как да издържим на това положение? Ние дойдохме да си намерим по-хубава работа, да се наредим по-добре и ако е възможно, да се наредим и да следваме, а попаднахме в още по-мизерна и лоша, и безнадеждна обстановка... При кого да отида? С кого да се съветвам? хората ми се виждаха чужди и страшни. Кой се интересува от мене - малкото самотно, сиротно момиче с копнеж, със стремеж към красив, чист и морален живот? Интересуваха се някои от младите ми колеги, но не, за да ми помогнат, а за да ме вмъкнат в калта. И ми устройваха какви ли не клопки.

Няма ли бе, няма ли поне един единствен човек на тази земя честен, благороден, умен и добър при когото да отида за съвет, който да ме разбере и да ме напъти и да ми помогне да се издигна, да се домогна до красив, смислен и разумен живот? Ами че това не е живот! Това е тиня! Аз съм попаднала в тинята на живота! Потъвам... Няма ли? Няма ли? Крещеше почти в отчаяние душата ми веднъж когато вървях по улица „Алабин“, на връщане от болницата. „Има! Има! Има!“, отекна в душата ми някакъв мил, топъл, приятен бащин глас. „Има!“ Озърнах се, от къде идеше този глас? От ляво на улицата, като че ли от посоката към ул. „Опълченска“, N 66, а бе като шепот в душата ми. Тихо, по-силно, настойчиво, убедително. „Има!“

Чудно нещо. Веднага се успокоих. За пръв път ми се случваше такова нещо. Въображение? Халюцинация!? Вътрешна някаква утеха? Засмях се и си продължих пътя спокойна. Нищо не мислех повече. Потънах в околния шум и стигнах дома, където мъчливо се вмъкнах и без да споделя нещо с вуйна си, си легнах и спокойно заспах.

След няколко дни така се влоши положението ми в болницата, че аз трябваше да се върна в Стара Загора при леля си. Назначих се учителка за втора година и заминах пак за село.

6. СТИХОВЕ НА НАДЕЖДА

Потекоха сиви, еднообразни, безрадостни и безнадеждни дни. По-безнадеждни от по-рано. Защото по-рано мислех, че някъде далеч има по-красив живот, а сега като не можех да се добера до него, помислих, че той не

съществува. Но понеже човек не може да издържа да страда, да се мъчи, да е в напрежение непрекъснато, той търси отдушник, търси да се успокои, да се примири с нещо друго, което е по-близо до него. Тогава се залових пак за хубавите книги, поезията, природата, без да зная, че това са най-добрите ми приятели, които ще ми останат за цял живот такива. Почнах да се вглеждам все повече и повече в природата. Обичах лазура на небето. Той ме успокояваше. Обичах нежните краски на хоризонта сутрин при изгрев и вечер при залез слънце. Обичах нежния зелен цвят на поляните. Обичах реката, гората край селото. Всички те ми станаха приятели. Цялата есен, която беше слънчева и топла прекарахме с колежката си навън. Но заваляха на края и есенните продължителни дъждове. Стъмниха се небето и хоризонта. Ние се затворихме въщи. Училище и къщи, училище и къщи! О, как не би могъл някой да ми вдъхне малко любов към училището и децата! С такова отегчение отивах в училище и с такава умора се връщах въщи. „Все така ли ще бъде цял живот? Това ли е животът!“ Почнах пак да философствувам. От кого и от какво зависи на едни да бъде добър и красив, а на други и по-специално на мене да бъде толкова сив и безрадостен? И седнала на прага на стаята си в един облачен ден пред стъмнения хоризонт, написах:

Животът е жесток за мене враг,
той смях и жизнерадост ми отрони
и ето ме сега на къщни праг
сломена, тихо сърце сълзи рони!

И ето ме сега на къщни праг
проклинаща живот и радост, детство!
Но чувам нейде глас приятен, благ
да обещава нов живот, блаженство!

Последните две стихчета дойдоха някак неочаквано, без да ги мисля, сякаш ми ги някой продиктува отвътре.

„Но чувам нейде глас приятен, благ
да обещава нов живот, блаженство.“

Сама се чудех на тях. Мислех какво означават те. Вглеждах се, вслушвах се в себе си и открих, спомних си, че в минути на отчаяние, на дълбоко мислене върху живота, миналото, бъдещето и пр. когато си блъсках главата без никакво разрешение, нещо в мен тихичко се обаждаше: „Хайде стига си мислила, всичко ще се оправи, ще се нареди, животът ще стане хубав и за тебе и т.н.“ И аз мълквам и питам: „Но кога и как? И кой е, който ми говори? Кой може да знае, какво ми е сега на душата? Кой може да ме разбира и успокоява?“ Питам, озъртам се около себе си, свивам в недоумение устни, но се успокоявам. Ставам, измивам се, обличам се хубаво и излизам при хората или сред природата. И сега се засмях, затворих тетрадката и излязох на разходка в мрачния ден, защото не знаех какво да мисля повече, а ми хареса това разрешение на надеждата и си казах: „Е, все пак хубаво е, че има такава способност в човека, да се успокоява сам и да се надява.“

7. МАЛКАТА КНИЖЧИЦА

Скоро бяхме поканени с колежката си в съседното село на гости на тамошните учители. Първата ми работа като влязох в стаята им беше да се устрея към масата и разровя книгите им. Между купа педагогически книги и

списания намерих една мъничка, тъничка, съвсем незначителна на глед книжка: „Новото човечество“. Горе в ъгъла: Дънов. „Каква е тази брошура? Хубава ли е?“ „Не знаем, не сме я чели, дадоха ни я в Казанлък“, отговориха едновременно двамата родни брат и сестра, учители в Казанлък. „А бихте ли ми я дали да я прочета?“ „Ами, вземи я.“

И аз я взех. Не може никой да си представи какво почувствувах като я взех в ръцете си! Сякаш хванах целия живот в ръцете си! Сякаш сграбчих науката, знанието, светлината, земята и небето: Що за усещане? Що за чувство? Мислех, че в нея ще намеря разрешение на всички проблеми за живот, ще намеря светлина, свещ за моята тъмнина, в която се сблъскам и която ме души. - Ами! В такава малка книжчица! - Но от Дънов, от Дънов! От човека, който бил много учен, който държи на хората беседи за живота, за науката, за Бога! От Дънов, за когото бях слушала няколко пъти да се говори, при когото имах два пъти възможности да отида, но ги пропуснах, при когото отивали много хора, които приличали на мене и аз на тях. Трябва да я прочета! веднага трябва да я прочета. Но как? Невъзможно! Неучтиво нито да се зачета пред всички, нито да си отида веднага. И аз я стиснах здраво както „слепец стиска тоягата“ и както „давящият - сламката“, както казват народните поговорки и се обърнах към всички и с разведрено и весело лице взех участие в разговорите, шегите, игрите и песните докато взе да се свечерява и ние си тръгнахме.

Вечерта беше вече късно, ние бяхме изморени и трябваше да си легна без да я прочета. Следващият ден неделя беше облачен и мъглив. За пръв път не ме обзе мъката и аз не се заблъсках в безизходни размишления, но взех книжката. Още първите редове ме грабнаха и ме държаха до края в будност и напрежение. „Боже каква книжка!“, възкликнах накрая, след като я прочетох. Какви мисли! Никъде до сега не съм срещала подобни мисли! Опитах се да споделя с колежката си някои от тях, но тя, добро, но посредствено момиче, не откликна на моя възторг, не прояви никакъв интерес и аз отново се зарових в книжката! Четох и препрочитах, четох и препрочитах, взех листове и молив и споделих впечатленията си с моята приятелка Милка, която не беше учителка, а се готвеше да постъпи в университет и беше още в Стара Загора. Какво съм ѝ писала не помня, помня само, че писах цял ден и помня, че писах: „Намерих вече това, което търсех!“

Кое е то? Какво беше то? - Светлина, светлина, свещица, която ще ме води, която ще ме заведе някъде, където е светло и просторно, и красиво. От толкова малка книжчица!? Но аз предполагам, че има и други книги от този голям и учен човек! Аз ще ги търся от сега нататък, ще чета, ще ми просветва, ще се уча и т.н....

Намерих Новия Човек, Който говори за новото човечество, за което копнеех, което търсех. В София така бях разочарована от хората, в Стара Загора така не ме задоволявах, в село така ме отчайвах. И аз мечтаех и търсех по-други хора и по-друг живот! И сега предусетих, че има и че ще ги намеря! Това ме правеше толкова радостна и дори щастлива! Колежката ми се чудеше какво става с мене, каква е тази промяна и се повлия от моето настроение. Заредиха се дни на песен и радост! Животът ни от мълчалив и меланхоличен стана буйно радостен! - Има живот, Руске, има живот и за нас! Какво ли си мислеше тя горката, как ли си обясняваше настроенията ми, не зная. Тя мило ми се усмихваше, просълзяваше се понякога и почваше да ми приглася на пеенето, наведена над бродерията си.

8. ДА ПОПАДНЕШ В СРЕДАТА СИ

След известно време получих хубаво, възторжено писмо от Милка. тя беше забавила доста отговора си. Местили си квартирата. Какво съвпадение. Какво щастливо съвпадение. Отишли да живеят в къщата на г-жа Каназирева - дъновистка. Харесала писмото и го прочела на хазайката си, която в заключение казала за мене: „Пробудена душа! Когато си дойде за Коледа, покани я и ме запознай с нея.“

Радостта ми беше неопишуема. „Ще се запознай с първата дъновистка, първата, която ще познавам от „Новото човечество“.

С нетърпение дочаках Коледната ваканция. И още първия ден отидох при Милка. Тя ме посрещна радостна, възторжена. Прегърнахме се: „О, Милке, Милке!“ „Ах, Наталио, Наталио! Аз вече ставам дъновистка“, бяха първите й думи. „Ах, какво нещо! Какво учение! Какви хора! Ах, Наталио! Влез, влез, няма нийкой. Тате го няма, мама е в кухнята. И така Райна я няма - хазайката. Тя не иска да ѝ казвам г-жа Каназирева, а така Райна. Влез в моята стая. Да се наприказваме. Няма да си ходиш до довечера. Тя надвечер ще си дойде, тя е на книжарницата, има книжарница. О, Наталио, колко има да си приказваме, няма да ни стигне времето.“

И наистина, времето не ни стигна. Не сетихме как се свечери. Хазайката се забавила случайно някъде, не дойде и аз трябваше да си отивам с обещание утре да отида пак. Но, нищо, че не можах да се срещна с нея. Аз бях толкова доволна от онова, което ми разказа Милка, че не съжалявах. А Милка така възторжено ми говори за нея, за обществото дъновисти, с което се е запознала вече. „Какви мили хора. Какви беседи. Какво Учение. Какви песни имаме само. Имам и хор. Аз пея в хора. И ти ще пееш.“

Извади една песнарка и ми изпя няколко песни. Главата ми беше зашеметена от нови, хубави, възторжени неща. Нищо не можах да запомня, да асимилирам. Останах само с чувството, че съм пред нещо огромно, велико, светло и красиво, което ме чака да опозная и към което се втурнах с цялата си душа.

На другия ден отидох пак при Милка. Г-жа Каназирева беше на книжарницата. Поръчала Милка да ме заведе там. Отидохме. Тя ни посрещна топло, сърдечно, радостно, с отворени обятия, както се казва. Прегърна ни, целуна ни. Сякаш сме били и пребили. Аз се държах малко стеснително, както обикновено при нови хора, но нямаше значение това. Отвътре ми беше хубаво, хубаво! Тя беше умна, интелигентна и с дар слово жена. Говори ни, говори умно, вдъхновено и ние не сетихме как мина следобеда.

Покани ме пак да отида. „Всеки ден, всеки ден идвай и в книжарницата, и къщи. Винаги, винаги идвай като у дома, като при сестра си, като при майка си. Ти нямаш сестра, нямаш майка.“ Каква жена. Как говори. каква топлота. Каква сърдечност, си мислех. „Ти нямаш сестра, ти нямаш майка!“

Да, на мене ми трябваше сестра, трябваше ми и майка! Аз много остро чувствах нуждата от майка да се съветвам с нея и от сестра да споделям с нея. Тя ме пипна на болното място и успя да ме спечели още първия ден и за винаги да ме спечели и за себе си и за идеята, на която служи.

Като пиша тези редове чувствам, че ще оскърбя паметта на две близки мен същества, които имах тогава и които ме обичаха. Това бяха моят брат и моята леля. Но брат ми бе млад и неопитен и аз не можех да споделям своя вътрешен живот с него, а леля ми - простичка без образование жена не можеше да ме разбира и да ме направлява в живота. Те имаха и двамата ед-

на голяма, нежна любов към мене. Да бъде здрава, да бъде весела, да бъде щастлива, това ми желяеах от сърце. Това се четеше в загрижения им поглед когато ме виждаха болна или невесела. Това се четеше в постъпките им, в отношенията им към мене, да направят всичко в кръга на възможностите си, за да ме облекчават в живота и да ми създават радост. Уви! Възможностите им бяха твърде ограничени. Беднички и безпомощни бяха и те самите като мене. И двамата се бореах с нечовешки усилия за насъщния хляб. Аз не смеях нито да се оплаквам, нито да изисквам нещо от тях. Желяеах от цялото си сърце и аз, както и те на мен да бъдат добре. Колкото можех гледах и аз да ги облекчавам, както и те мен. Повече нищо не смеехме да изискваме едни от други, нито да си говорим за нашите грижи, стремежи, мечти и т.н. Какво желяеах, към какво се стремях, какво мечтаех, не знаех. Те не споделяха с мене. Какво желяеах, към какво се стремях, какво мечтаех и аз, и те също не знаеха. И аз не споделях с тях. Това беше по единствената причина да не се отегостяваме едни други. Всеки изглеждаше доволен от съдбата си и мълчавно носеше мъката и несретата си.

И аз се привързах с цялата си душа към г-жа Каназирева - така Райна, не защото очаквах и изисквах, или получавах някакви материални помощи, тя също не беше добре материално, но защото тя беше човек с по-голяма светлина от обикновените хора, служеше на една висока идея, която ѝ даваше морални сили и възможности да ме подкрепя морално, да ми вдъхва вяра и надежда, да ми посочи извора на светлина и вдъхновение в живота. Защото какво е живот без светлина, без вдъхновение? Мърцина. Аз не можех да живея мърцина живот. Тя беше първият човек когото срещнах, когото видях, че не се лута в тъмнина както другите хора, но върви право и смело с радост и вдъхновение към една определена цел. Това ми харесваше.

Тя ми подари малка книжка с три беседи от г-н Дънов: „Трите основи на живота“. Трите основи на живота: Любов, Мъдрост и Истина.

До края на учебната година аз ги четох, препрочитах, изучавах, размишлявах върху тях. Кой друг би ми казал и то така на време, че това са именно основите на живота? Любов! Какво би бил животът без любов, ако човек не обича и няма кой да го обича? И какъв би бил пък ако всички хора се обичаха?

Мъдрост! Светлина! Знание! - Какъв е животът без светлина, без знание? - Тъмнота, мрак, лутане, грешки, безсмислие, страдание и т.н. И какъв би бил пък със светлина, със знание, с мъдрост?

Истина! Що е истина? Къде да я търсим и как? И живее ли се без стремеж към истината? О, безцелен, безсмислен живот! Само стремежът към истина дава смисъл и цена на живота. Дава крила, простор и свобода на душата.

Цял живот да размишлява човек върху тези три думи, върху тези три основи на живота има какво да мисли и открива. И няма дори да му стигне живота. И аз не сетих как измина учебната година.

През лятната ваканция прекарвах повече при Милка и така Райна. Брат ми беше на работа в София. Леля ми също беше цял ден на работа и аз бивах сама въкъщи.

Започнах да посещавам събранията в 10 ч. в неделен ден. Ходех на спявки, учех песните, пеех в хора. Ходехме по екскурзии групово. Всеки неделен ден след обед отивахме целият хор, все от младежи, в разни братски домове и пеехме. Много често бивахме канени на обед тук или там. Разговори смислени и интересни, нови. Отношения мили, красиви, чисти. Песни нови, прекрасни, вдъхновяващи песни. Попадах в средата си. Как да

не знаех, как да не си спомнех по-рано, че имало такива хора тука? Как да не ги потърся до сега? Запълни ми се, осмисли ми се, разкраси ми се животът. А само миналото лято изгорях от мъка пред безсмислието и празнотата му.

Излезе първото по-обемисто томче беседи „Сила и живот“, 4-та серия. Въоръжена с него и с някои още отделни беседи аз заминах за трета година учителка в ново село. За пръв път отидох спокойна, тиха, без бунт в душата си, без разкъсваща мъка и отчаяние. Ще чета, ще мисля върху тези мъдри книги, ще ги проучавам, ще придобия някаква философия, която ще ми вдъхне сила и живот. Не напразно носеше това название томчето: „Сила и живот“. Сила ми трябваше на мене да преодолявам трудностите по пътя си, който за едно младо и неопитно само момиче не са малко. Сила ми трябваше и живот! Да, живот. да чувствавам, че живея, че раста, че придобивам нещо. Живот пълнокръвен, смислен, радостен. Защото до сега не живеях, но съществувах само, креех, влачех се по земята без майка, без баща, без средства, без надежда в бъдещето, без вяра в нещо хубаво, без смисъл, без цел към която да се стремя, без довольство от основа, което имам, без радост.

Новото село, новата обстановка, новите колеги макар и да не се отличаваха с нещо повече от предишните, ме някак задоволиха. Може би това се дължеше на малката вътрешна промяна, която беше станала с мене. Аз започнах да живея с по-жив темп. Държах се с колегите си весело и дружелюбно. Почнах да обичам децата и да влагам повече усърдие в учителската си работа. Това ми създаде име на добра учителка и интересно момиче. Създадох ми се не малко трудности и изпитания, които по-рано, не зная с какво отчаяние бих понесла, но сега издържах със стиснати зъби героически и полетях за ваканцията към моята обична среда, към моите мили дъновистки - сестри и приятелки, които приличали на мене и на които съм приличала.

9. ПЪРВА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

През ваканцията на 1923 г. получих писмо в Стара Загора от някоя си мис Торанс, англичанка дошла в София да открие училище - двегодишен курс за милосърдни сестри при болницата „Червен кръст“. Условия изгодни: без такса и всичко безплатно - квартира, отопление, осветление, храна, учебници. Но не ми вдъхна това писмо никаква радост и надежда. Наистина, ето случай да изляза от селото и учителството, които все още не можех да възлюбя много, но какво ще стане? Милосърдна сестра - хуманно, но не задоволяващо. Аз се стремях винаги към най-голямото, най-високото, най-хубавото. Да беше поне медицина, да стана лекарка. Аз все още държах и на външното положение и блясък. Но все таки отидох с писмото при кака Райна да се посъветвам с нея. Тя ахна от радост и удоволствие: „Разбира се, ще идеш. По такъв начин ще излезеш от селото. Нали не си доволна от учителството? И нали искаш да учиш нещо повече? А там като те видят, че си способна и усърдна може да те изпратят в Англия да свършиш и медицина.“ Това беше вече една примамка за мене. „Пък ще видиш и Учителя, ще бъдеш в София близо до Него, ще слушаш беседи!“

О, как не ми дойде това нещо на ума преди малко? Разбира се, ще отида. Разбира се, ще отида. Каквото и да е, където и да е, но да съм близо до Него.

И аз се приготвих набързо. Поканих и една моя приятелка и съученичка - Олга Блажева, която това лято беше почнала да посещава нашите събрания. Тя беше също бедно и способно момиче, което искаше да учи не-

що повече като мене и беше станала учителка по неволя. Тя прие с радост и заминахме двете за София. Гостувахме на Милка Танева, която от една година вече беше студентка в София. С нея аз споделих, че нямам вътрешно влечение към тази професия, но примамките на кака Райна ме спечелиха. Тя помисли, помисли и каза: „Знаеш ли какво? Първо да отидем при мис Торанс да проучим условията и тогава ще ви заведе при Учителя. Хем ще Го видите, хем ще се посъветвате с Него. Той ще ви даде най-добрия, най-правилния съвет.“ „Как? Да питам Него, да разговарям с Него, с такъв голям и учен човек? Та аз ще се объркам от стеснение. Пък и да го безпокоим, да Му отнемаме времето. Коя съм аз? Какво съм аз? Не, не, не. В никой случай не. Ние ще отидем. Аз искам да отидем при Него, но да Го видя и да Го слушам само отдалеч.“ „О, Наталио, ти не Го познаваш. Та Той за нас е дошъл, за малките, не за големите. Големите нямам нужда от Него. Ти не знаеш колко хора от различни слоеве на обществото се търпят край Него за съвет, за помощ. И Той всички приема с Любов и разположение, изслушва с търпение и ги изпраща доволни и радостни.“

Направихме както каза Милка. Преди обед отидохме в болницата да проучим условията, а след обед - на улица „Опълченска“ 66, където живееше Учителят.

Още отдалеч сърцето ми затрептя, затрептя както в детинството и в ученичеството трептеше, когато приближавах къщата на някой от любимите ми учители, които отивах да посетя.

„Аз съм същото дете, същата ученичка, каква госпожица съм, каква учителка съм?“, се упреквах мислено сама. Но колкото и да се съдех и да исках да се овладее и да си придам вид на сериозна учителка, вълнението ми растеше, вълнение не само от смут, но и от радост и надежда: „Ще видя най-големия Човек на света, ще видя най-големия Учител!“ Не знаей от къде беше се оформило отдавна това мнение за Него у мен. И докато стигнахме къщата аз загубих и ума, и думата. Добре, че не ни посрещна най-напред Той, да имам време да се посъветвам. Посрещнаха ни на двора сестри дошли на посещение при Него. Милка ми запозна с тях.

Къщичката беше малка, бяла, спретната, дворчето - също малко, тясно, но чисто, блестящо от чистота. И какво лъхаше от тях не мога да обясня - особена белина, особена чистота. И някакъв особен мир, някаква особена красота, особено обаяние. Почувствах се обгърната от топлината, от сигурност. Оазис. Оазис след пустинята, от която ида. Пристан, пристан след бурния океан, на който изплавах, си мислех аз.

Въздъхнах си свободно и влязох в трапезарията, където ни покани една от сестрите - Василка Иванова, която живееше в същата къща. Беше постлала голяма, дълга маса със снежнобяла ленена покривка и наредени чаши за чай за около 10-15 души. Беше време за вечеря. Ще слезе Учителят от горния етаж да вечерят. Тук се вечеряше рано, към 6-7 часа лятно време и 5-6 зимно време.

Как? Дошли сме да Го безпокоим по време на вечеря, възмутих се от себе си и от Милка аз. Защо дойдохме по това време? „Не се безпокой, Наталио. Той никога не вечеря сам. Ние няма да Го безпокоим. Това е заведен ред. Това е закон тука. Тука закусват, обядват и вечерят общо всички, които са по това време тука. Та и нас сестрата ни покани да вечеряме с Него. Ще дойдат и всички, които са на двора. „И ние ще вечеряме тука, заедно с Него?“, уплашено извиках аз. „Не, не, не“.

Но докато се бунтувах всички влязоха бързо и безшумно и аз млъкнах. След тях влезе в антрето, където имаше чешма бързо и безшумно и

Учителят, изми си ръцете и влезе при нас. Всички станаха и Го посрещнаха радостно и почитателно. Аз стоях смутена, объркана, сериозна. Той се приближи право при нас. Сестра Василка ни представи: „Учителки, Учителю, от Стара Загора, вегетарианки, дошли да Ви видят.“ Това научи преди малко от нас, това Му каза. Той ни подаде ръка и после каза: „Заповядайте, рекох, седнете, да пием чай.“

Лице на светия, не, на нещо повече, на какво? не съм виждала до сега такова лице, не мога да го оприлича на нещо видяно на яве или на сън, или на картина. Не лице обикновено, човешко - нещо Божествено. Кога и какво съм виждала та изплува в съзнанието ми този израз „лице Божествено“? И после глас - музика, музика някаква дълбока, тиха, приятна като на дълбок поток слизащ от планината. И този глас отекна дълбоко в душата ми и ме понесе някъде високо, далеко от тук.

Аз виждах стоята, обстановката, виждах всички как сърбаха свободно и усърдно чая си и виждах и Него с крайчеца на окото си, но сякаш не осъзнавах явно какво виждам, стоях глуха и занемяла пред изстиващия чай и не чувах говорят ли, какво говорят, не чувах когато ме подканяха да пия чая си, а само чувах тази мелодия: „Заповядайте, рекох, седнете да пием чай!“ И носена на нейните крила пътувах някъде далеко, високо, за да си спомня къде и кога съм чувала този глас, кога и къде съм виждала това лице, които виждах и чувах за първи път, а ми се струваше, че ги познавам, че някъде дълбоко в душата ми са близки и пазя някакъв спомен за тях.

Вечерята свърши. Учителят стана да си отива в стоята. Станахме всички. Подаде ръка пак единствено на нас двете - малки, незначителни селски учителки от провинцията. И се обърна към Милка: „Доведете ги, рекох, утре на Баучер.“

10. НАЙ-ХУБАВАТА ПРОФЕСИЯ

Утрото беше 28 август - Голяма Богородица. Учителят празнуваше всички празници и религиозни и официални, доколкото разбрах по-късно не, защото намираше, че всички те именно трябва да се празнуват, но защото първите ги празнуваха и спазваха още Неговите последователи по традиция, а вторите - защото освобождаваха от работа чиновници и работници и по такъв начин Той използваше и едните и другите празници, за да бъде сред тях, за да бъдат край Него повече хора, за да може да им говори, да им бъде полезен. За Него всеки ден беше Божи, всеки ден беше празник, всеки ден Той беше посветил на Бога, в служба на Бога. Защото затова бе дошъл на земята. И използваше всеки Божи ден. И този ден - 28 август - празник, Той бе определил да отидат всички, цялото Братство на Изгрева, или тогава както още го наричаха Баучер. Това беше едно обширно място от 10 декара, купено от някой чужденец на име Баучер, по името на когото го наричаха. И Милка ни разказа, че там идвали и когато можели сутрин, пролет, лете и есен да посрещат слънцето и да правят гимнастически упражнения. И Учителят бивал винаги с тях. Те идвали рано преди изгрев слънце и бързали да се върнат за работа, а Той се връщал на „Опълченска“ 66 и приемал посетители цял ден. Празник, но не неделен ден прекарвали там. В неделя оставал в града, за да държи публична беседа в 10 ч. преди обед, която се посещавала не само от Неговите последователи, но и от много външни хора. Отначало беседите се държали на „Опълченска“ 66. Било много тясно и трудно. Той заславал на отворения прозорец на малка стая, а слушателите на двора и лете и зиме. Но никой не се разболявал. По-късно са наели някакъв салон наречен

Турнферайн. После са направили голям и светъл салон на ул. „Оборище“ 14 и най-после - салона на Изгрева.

Тогава всичко на Изгрева не беше като сега. Всичко беше празни, незастирани, необработени места. Около тях селски ниви. Само полянката беше околоръст оградена с млади, скоро посадени борчета. Ние - Милка, Олга и аз отидохме малко след обед. Те бяха отишли рано сутринта. Посрещнали слънцето, направили упражненията, Учителят държал беседа, обядвали. Сега довършваха обед. Пееха, задаваха въпроси на Учителя. Той отговаряше. Разбира се от този разговор не помня нищо. Помня само картината, която беше трогателно мила и невиджана до сега. Бяха насядали всички околоръст в „яйцето“. Яйцето беше едно елипсовидно кътче в началото на полянката, заградено също с млади борчета. По-късно се направиха пейки, които го обградиха елипсовидно пак и чешмата с 12-те зодиакални знаци. Сега бяха насядали на земята. Пред всички имаше бели кърпи с остатъци от яденето. До едно борче беше седнал Учителят. Борчетата бяха ниски и не можеха да хвърлят сянка, а августовското слънце жареше. Всички бяха с бели кърпи на главата. Само Той беше без нищо на главата. Една сестра - с генерал Стоянова случайно или нарочно не зная се беше изправила до Него и малко отзад и беше разперила бялата си копринена кърпа да се пази от силното слънце, а по такъв начин правеше сянка и на Него. Той не обичаше сенките, Той обичаше слънцето и не се пазеше от него, както по-късно разбрах, но тогава това ми се видя толкова мила и трогателна картина, че тя се отпечата завинаги в мене и колчем минавах и минавам от там аз винаги я виждам. Тогава излезе сред „яйцето“ сестра Люба Радославова и изпя за пръв път посветената на Учителя нова песен „О, Учителю благи“, тест и мелодия от нея.

Песните, разговорите, обстановката, всичко ме плени и аз не знаех къде се намирам и как съм попаднала в това кътче от рая, след онзи сив и еднообразен живот, който съм водила до сега. Някакво блаженство ме изпълваше. Но часовете течаха. Времето да си отиваме приближаваше. Учителят беше казал на Милка, че ако имаме нещо да Го питаме, след обед можем да отидем при Него. По едно време Той стана и отиде сам да се поразходи из полянката и се спря при друга група борове по-високи от тези. Подканиха ме сестрите, че сега е моментът да отида при Него. И аз отидох. Не мога да говоря, не мога да опиша как се чувствах. Това знае само всеки ученик, как е отишъл за пръв път при Учителя. Аз бях наистина дете още, какъв ученик? Дете плахо, неопитно, глупаво. Но душата? Душата не е млада, не е дете, не е неопитна, не е глупава. Тя Го позна. И застана смирено пред Него като ученик. Няма да забравя никога погледа Му - дълбок, проникващ до дъното на душата и безкрайно нежен и любящ, който я събуди, който ѝ каза: „Какво? Не ме ли познаваш?“ „Да, да, познавам Те, Учителю! Господ мой и Бог мой!“, откликна тя. И рухнаха съзвизи. То беше миг, свещен миг!

След малко се успокоих и Му разказах за това, за което бях дошла в София. Разказах Му за срещата със мис Торанс, за условията, за това, че искам да уча нещо повече и пр., но че не чувствах влечение към тази професия, не Му казах. Той обаче веднага отсече: „Не, не, рекох, ти нищо няма да научиш от там, само ще загрубееш! Иди си на село учителка. Учителството е най-доброто занятие за жената.“ И като се обърна на изток отправи поглед в далечината, привлече и моя поглед на там и ми се струва, както по-късно разбрах, че тогава, именно, Той избра новото село, в което отидох в предстоящата година и в което стоях 17 години. После ми подаде ръката си и се отдалечи. Аз отидох при другарките си, разказах им всичко

развлянаха и възхитена и след малко си тръгнахме. Олга не намери за нужно да отиде при Него.

Вървахме към града по лявата пътечка край града, успоредна на шосето. Вървахме и приказвахме за Него, разбира се. Викахме, крещяхме като ученички, когато се връщат от училище и споделят впечатленията си от някой любим учител. Нали нямаше никой, нямаше кой да ни чуе. Шосето тогава беше безлюдно. Гората - също. Изведнъж една от нас се сепна, мълкна и ни сбута: „Учителят!“ по отсрещната дясна пътечка край шосето вървеше Той сам. Не вървеше, а летеше. И както безшумно ни беше достигнал и изравнил се с нас, така безшумно и бързо се отдалечи и изгуби в далечината. „Защо така бърза?,“ запитах Милка загрижено. „Да не Му се е случило нещо?“ „Не, не. Той така си ходи. Той не се клати като нас“, отговори смеещком Милка.

11. В НОВОТО СЕЛО

Новото село, в което ме назначиха тази година беше малко, сбутано селце с двама души учителски персонал, със старо схлупено училище, крайно отдалечено от Стара Загора и въобще от културен център - плачевни условия - най-бедни от всички до сега. Но защо в мен трепна нещо радостно, когато го съзрях в далечината при първото ми отиване в него? Външни условия бедни - почти никакви, но вътрешни, може би богати - да чета, да мисля, да изработвам себе си. Тука далеч от градския шум и светската суета аз можех да не се разсейвам в празни и ненужни развлечения, но да вляза в себе си и да работя над себе си. Това някак смътно съзнавах и се залових за работа. Бях се снабдила със всичко излязло от печат дотогава от Учителя и се абонирах за всичко, което ще излиза. Четях, проучавам беседите, правех извадки, развивах темите и правех упражненията дадени в школните лекции. И дните ми течаха като музика.

Квартирата ми малка, прихлупена, училището също, селцето сгушено, но това не ми правеше никакво впечатление вече, аз сякаш не забелязвах всичко това. Аз живеях в един светъл, красив свят на радост и вдъхновение. Разхождах се из гората самичка, пеях и пишех първите си малки и вдъхновени стихотворения, едно от които беше пак за живота - контраст на първото, по-раншното стихотворение за живота.

Животът е красив и тъй прелестен,
животът е сал хубава игра
за онзи, който кърми в себе песен
и гони далеч чемерна тъга!

Животът ни е светло вдъхновение,
низ радости и песни и възторг,
животът ни е върховно упоение
от благостите на добрия Бог!
Кой направи всичко това?

Тук и сега от четене на беседите за пръв път аз почнах да добивам поясна представа за Бога, да размишлявам за Него, да се свързвам с Него, да Го питам и да ми отговаря... Тук и сега аз започнах да разбирам, че Бог не е някакво строго същество, някакъв старец, който стои далеч из облаците някъде и раздава награди и наказания само, а не чува воплите и стенанията на

хората, не вижда техните страдания и не се интересува от техните стремежи, мечти и идеали, но едно топло, нежно, безкрайно нежно и любящо Същество и отзивчиво, Което е толкова близко всякога до човека, че веднага откликва по някакъв начин, щом се позовеш към Него.

Какви моменти съм преживяла в тези 17 години в това малко, забутано и отдалечено селце, моменти на върховни съкровения и радости. Това може да знае само онзи, който е работил духовно. Да се спирам да ги описвам подробно, не ще имам възможност, пък и не е нужно. То са опитности индивидуални на душата. И свещени. Но аз ще пиша само за някои от тези опитности, които могат да хвърлят светлина на онези, които се интересуват какво е бил Учителят за мене, малък и обикновен човек, как аз съм Го видяла и опознала, какво е направил Той за мене и за много други малки и обикновени хора като мене, какво учеше Този Велик Учител, Който през всичкото време от първия до последния ден не е бил оставен свободен от духовенството, от властта и от българската общественост да работи спокойно, а е бил ограничен, клеветен, заклеимяван, разкарван по обществени безопасности и т.н.

Досега аз разказвах по хронологичен ред. Сега няма да спазвам този ред, но ще разказвам опитностите си съобразно идеята, която искам да осветля.

12. ШКОЛИТЕ - ОБЩИЯТ ОКУЛТЕН КЛАС И СПЕЦИАЛНИЯТ (МЛАДЕЖКИ) ОКУЛТЕН КЛАС

Учителят беше открил вече школите и общата и специалната. Аз исках да постъпя и в двете едновременно. Питам Го чрез Милка и чрез нея Той ми отговори да вляза най-напред в общата, да прочета и проуча всички излезли дотогава беседи от общия клас и след това да вляза в специалния клас. Така и направих. Това е много важно. По-нататък ще разкажа как влязох и в специалния клас. Тук се крият указания как трябва да се влиза в класовете, а не както се влизаше напоследък след заминаването на Учителя.

И залових се през учебната 1923-24 година да чета, да проучавам беседите и лекциите в село. През ваканциите посещавах събранията в Стара Загора, а по-късно и в София. Бях на върха на моето щастие, на моето задоволство. Това беше моят стремеж, моят копнеж, моят идеал в живота: да уча, да събирам знания, да раста духовно... Нищо, че не съм в университет. Школата беше за мене много по-голям университет. В нея се даваха знания каквито в никой университет не се дават. Нищо, че няма да постигна високо обществено положение, към каквото се стремях по-рано. Моето малко селце ме задоволяваше. Обикнах училището - учителската си работа, обикнах децата. Обичаха ме и те. Обичаха ме и техните родители. Селото беше сякаш, че мое. Всичко в него беше мое. Аз живеях в него свободно, леко, без страх, без грижа. Всички ме уважаваха, почитаха, обичаха. Всички врати бяха отворени за мене. В бакалниците ме оставяха сама да си взимам и претеглям каквото ми трябва. Вкъщи хазайте - също. Сама си теглех хляба, сиренето, сама си мерех мякото. Всички имаха доверие в мене. Всякъде ме посрещаха с радост. Нямаше къща, в която да не влязох. Но за какво? Не, за да искам и да взема, но за да занеса, да дам, да услужа, да помогна. То беше мое опитно поле. Тук аз прилагах това, което учех: да обичам ближните си и да им помагам. И макар и малко селце, то беше широко поле за работа. И аз раздавах с пълни шепи от онова, което знаех, което можех и което имах. Но

какво пък можеше да има да зная и може една млада, бедна селска учителка? Външните ми средства и възможности бяха малки, но вътрешно се чувствах богата и силна, по-богата и по-силна от тях. Аз можех на всекиго да се усмихна, да кажа добра дума, да дам съвет, да услужа и помогна нещо, ако се нуждаят или са болни. Това за тях се виждаше много. Те го ценяха и надценяваха. За мене се струваше обаче малко. Аз все намирах, че малко имам, малко зная и малко мога. И се стремях да имам все повече и повече и да раздавам все повече и повече.

Започнах да разбирам, че хората са много бедни вътрешно, много слаби, немощни, живеят в мрак и имат нужда от силни и богати вътрешно хора, за да им помагат. Започнах да виждам и себе си все още слаба и бедна за такава задача. Започнах да разбирам и какво нещо е Учителят за хората. Какъв колос. Как се търпят край Него какви ли не хора, с какви ли не нужди. И бедни, и невежи, и болни и страдащи от какви ли не мъчности и страдания. И Той можеше на всички да помага без изключение. Той и съветваше, и просвещаваше, и лекуваше, и раздаваше и парични помощи понякога. За какво ли не отиваха при Него. И всички приемаше с любов и търпение. И всички излизаха от при Него разтоварени, освободени от грижата, от товара, с който са отишли, излекувани, задоволени, спокойни, радостни, въздушевени и вдъхновени. И започнах да разбирам, че светът се нуждае от такива, именно хора. Но колцина са те? Той бе единствен и неповторим. Наистина аз виждах, че почти всички Негови последователи се стараеха да Го подражават, искаха да помагат на хората като Него, но техните възможности при всичкото им желание и стремеж, както и на мене, бяха ограничени. Човешки възможности. Трябваше учене, учене, знания, опити, светлина, голяма светлина и сила - Божествена сила и светлина, за да се помага на нещастното тънесто в мрак и нищета човечество. Защото какво беше и какво е съвременната наука? Направи ли тя хората щастливи, доволни, здрави, разумни, смислени? Не. Тя е пеленаче, немощно пеленаче още в сравнение с Божествените знания и наука на Учителя и на възвишените Разумни Същества, за които ни говореше Той и които са Негови съработници и служители на Бога. Какво знаех аз, какво знаем ние обикновените хора? Нищо. И аз се чувствах все тъй малка и неопитна, и бедна в сравнение с това, което трябваше да бъда, за да бъда истински работник и служител на Бога и на човечеството. Но все пак, в кръга на своите възможности и аз, както и моите братя и сестри се стремях да бъда добър работник и се усилях у мене стремежът към учене. Но колкото повече учех, колкото повече години минаваха, толкова повече виждах, колко малко може да придобие човек в един живот. И че това, което е човек днес, е резултат на хилядолетен опит и че ни са нужни хилядолетия, за да станем това, което трябва и което ще станем в бъдеще. Ето защо е необходимо прераждането, ето защо е приемлив този закон - законът на прераждането. Какво може да направи човек в един живот? Кратък, кратък ми се вижда един човешки живот за огромната задача, която има човекът! „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни!“ И ние, и аз, моите очи видяха един образец на съвършенство, „както е съвършен Отец ваш Небесни!“ И Той е един и неповторим. Един професор, който не е вече между живите и който не е бил последовател на Учителя и много малко е виждал и чул от Него е казал в една своя публична сказка: „След Христа, историята не познава по-голяма личност от г-н Дънов!“ Какво да кажем ние, които всеки ден бяхме край Него и видяхме и чухме неща, които след Христа никой не е могъл да каже и направи? Това, което Той каза и направи - имаше самоотвержени братя и сестри, които посветиха

целия си живот да живеят край Него и да го запишат. Това е огромно, богато наследство, което Той остави на човечеството, което бъдещите поколения ще проучават, ще се ползват от него и ще Му благодарят. Ще благодарят и на скромните труженици, които посветиха целия си живот, за да им го запазят и оставят. Дано бъдат по-умни бъдните поколения. Защото сегашното поколение излезе неразумно и неблагодарно. То не може да разбере, оцени и приеме Учението на Учителя, Учение, което дава сила и живот, мъдрост и светлина, радост и красота, обич и надежда. Учение, което прави хората братя и сестри, а земята - рай. Ще го разберат, но след много, много и много ненужни страдания, които могат да се избегнат. Ще го разберат и ще го приемат, защото казва Христос: „Всяко Слово Божие е опитано и то няма да излезе и да не принесе плод!“ А Учителят казва: „Аз изпълних пространството с моите мисли, с моето Учение! И светът няма да се отърве от моите мисли!“

Една година след влизането ми в общия клас влязох и в специалния. Беше коледната ваканция 1924-25 г. Отидох да я прекарам в Стара Загора при кака Райна, понеже леля ми и брат ми бяха се преместили от скоро в София и не бяха си създали още условия да могат да ме приемат. От Стара Загора писах на Милка да пита Учителя мога ли вече докато съм през ваканцията там да посещавам специалния клас. Приема ли ме вече в него. След два-три дена получих телеграма: „Приета!“ Едновременно с тази телеграма получих и друга от леля си, че брат ми е тежко болен, да тръгна веднага. И тръгнах същия ден. И така, тази коледна ваканция се намерих неочаквано в София. Не знаех да скърбя или да се радвам. Брат ми действително беше тежко болен от двойна пневмония, но тръгна към подобрене. Посетих неделна беседа и школна лекция от общия клас. Наближаваше денят и за специален клас. Почувствувах, че макар и да съм получила телеграма, редно е, учтиво е и лично да попитам Учителя приема ли ме в специалния клас. Отидох на „Опълченска“ 66. Той ме прие както един добър, любящ учител приема малко първолаче, нежен, внимателен, мил и шеговит. „Е, какво пишеше в телеграмата?“ „Пишеше „Приета“, Учителю.“ „Ами ти питаш ли твоите братя и сестри от Стара Загора желаят ли те и те?“ Аз се изненадах. Щом като Той ме приема защо трябва да питам и тях? - си помислих. Освен това те така от сърце ме желаеха и отдавна ме канеха. „Но те ме желаят и отдавна ме канят“, казах аз смутено. „Добре, щом те те желаят и аз те приемам“, отговори Той шеговито усмихнат.

Тези, уж случайно казани думи, като на шега, които не съм забравила, виждам сега, че не са били казани случайно и на шега, че те са от голямо значение. Много късно, днес, след Неговото заминаване, разбрах това. Защото какво беше напоследък влизането в общия и в специалния клас? Всеки, който пожелаеше по временно настроение или с някаква друга задна, користна цел, можеше да влиза без да пита ръководителя на класа или Братския съвет, или съучениците от класа. И се получи нещо много лошо. Нахълтаха в класовете хора, на които мястото съвсем не беше там и създаваха излишни неприятности и изпитания на учениците.

Същата година през лятото ние бяхме пак в София с Олга Блажева и бяхме на посещение при Учителя. Той ни разпитва за учителството ни, за живота ни на село, за Стара Загора и между другото каза: „Ами вие като влязохте в общия клас питяхте ли ръководителя, брат Ковачев? Разреша ли ви той?“ „Ами щом като Вие разрешавате, има ли нужда да питаме и него?“ „Има, има“, каза Той и бащински мило и наставнически каза: „Сега като си отидете в Стара Загора ще идете при брат Ковачев и ще му кажете: „Брат

Ковачев, искаме да влезем в общия клас, ще ни приемете ли?"

А ние отдавна бяхме влезли и бяхме повечето време в село сами и по-голямата част от ваканцията прекарвахме в София и съвсем малко време бивахме в Стара Загора и съвсем малко посещавахме класовете там и ни се струваше съвсем излишно, но понеже Той каза, като се върнахме, направихме както каза Той. Брат Ковачев се зарадва много, прие ни много мило, но ни държа една дълга проповед, по човешки, разбира се, и ние - палавници такива, не закъсняхме като излязохме да я разкритикуваме и да се пошегуваме даже. По-късно аз разбрах, че Учителят ни е пратил при ръководителя за смирение, защото младите хора са доста самонадеяни и горди. Те много често казват, че „слагат учителите си в джоба си“

От тези два случая изводът ми е, че за в бъдеще ако помогне Бог да има класове (школи) всеки нов брат и сестра, които искат да влязат в класовете, трябва да питат ръководителя на класа или на Братството и учениците. И ако всички единодушно го приемат да бъде приет. Сам Учителят не приемаше всички. Има хора, които дълго време не ги е приемал, а някои и съвсем не. Такъв един случай знам. Един човек през всичкото време докато е бил Учителят тук е искал да влезе в Общия клас и Той не го е приел. Когато Учителят си замина той влезе без да пита никого, но създаде доста смут и неприятности в известни среди, а беше вече доста стар и скоро си замина. Какво би било, ако беше влязъл млад?

Но аз бях започнала да разказвам за специалния клас и за влизането ми в него. Лекции от специалния клас още нямаше печатани. Изпращаха ми ги в ръкопис или написани на пишеша машина. Аз ги преписвах и ги препращах на друг даден адрес. Какво беше самочувствието ми? Повече от доволна и щастлива. Аз учех. Ако в неделните публични беседи Учителят застъпваше по-всекидневни въпроси, разбира се пак важни и ги разглеждаше по начин достъпен за съвременните хора, за тяхното съзнание, в общия клас Той ни издига в един по-висок духовен свят, а в специалния клас - до един още по-висок, по-красив и недостъпен за съзнанието на обикновения човек, свят. Достойна ли бях аз невежата за този клас? Не знам. Душата ми пожела да го следва. Учителят ме прие и аз влязох без да мисля много. И когато по-късно разбрах какво е той и видях всичкото си нищожество, аз отидох при Учителя и Му казах: „Учителю, аз ще изляза от специалния клас“. „Защо?“, попита ме Той изненадан. „Защото не съм достойна. Не съм за там. Аз съм невежа, неука, непросветена“, и още ред качества отрицателни си изредих. Последва един разговор, който не помня в подробности, но който ме успокои и направи да гледам на себе си като равна на всички от класа и да не се подценявам. И аз, която бях влязла при Него потисната от мъка и стеснение, изхвъркнах като птичка, окрилена от Неговата бащинска любов и Божествено величие.

И така, аз учех в Божествения университет - в общата и специална школа на Великия Учител. Достойна, недостойна, това беше факт, реалност, а звучеше като приказка. И в една поемка от онова време аз възкликнах: „Ах, моят ден - приказан ден, и моята нощ - вълшебна нощ!“

Тук ще поместя една извадка, която намерих в дневника си, писана още нещо за специалния клас, по повод на едно запитване на една млада сестра.

13. ПОВЕСТВОВАНИЕ ЗА СПЕЦИАЛНИЯ КЛАС

Един разговор с една от младите и по-нови сестри ме наведе на мисълта да напиша нещо за специалния клас - галената рожба на Учителя.

Наричам го така, но нямаше друг израз за обичта и нежността, с които Учителят влизаше в този клас и раздаваше богато, богато, щедро мъдри, дълбоки, научни и окултни знания на своите млади, възторжени и всеотдайни ученици.

Как и кога се е образувал този клас, ще пишат други, които са присъствували на създаването му. Аз ще пиша някои от моите впечатления и преживявания в него.

Беше 1922 г. - само една година от запознаването ми с някои от сестрите и братята на обществото „Бяло Братство“ в Стара Загора. Един ден в края на лятото бях при моята обична така Райна - сестра Каназирева. Токущо завърнала се от Търновския събор, тя ми разказваше възторжено как е протекъл съборът: колко гости е имало от различни краища на България, как било всичко организирано и подредено много добре, колко били мила и добри сестрите и братята и колко мъдър и любящ Учителят; какви беседи е държал, какви нови песни и гимнастически упражнения е дал и т.н., и т.н.... Присъствуваше на разговора и брат Д. Попов - млад и много интелигентен и културен брат, и поет от Стара Загора. Той слушаше мило и гледаше нежно така Райна - тъй възторжена и вдъхновена. И някаква тъга имаше в лицето му. От време, на време той допълваше казаното от нея, разказваха общи впечатления, смееха се, радваха се, но тъгата му прозираше и зад възторга и радостта.

Най-после той ми разказа, че се е образувал специален клас за младежи - неженени. Той бил образуван вече в София, но сега по покана на Учителя и класа от София се образували такива класове още на събора за провинцията - в по-големите села и градове. В Стара Загора, разбира се, проектират да се образува. Ще влязат всички, около десетина сестри и братя - млади, неженени, интелигентни, всички със средно и висше образование. Нещо в мен радостно трепна. Но как? Аз съм толкова нова и нищо не разбирам. Ще ме поканят ли? Ще се реша ли да вляза сред тази елитна, културна младеж? Аз се чувствах толкова неука, глупава, стеснителна. И докато разсъждавах, той каза: „Наталия, и ти можеш да влезеш.“ Въздъхна и рече: „Но аз не мога.“ „Защо да не можеш?“, извика майчински загрижено така Райна. „Защо да не можеш? Ти ще влезеш. Ти пръв ще влезеш. Ти ще го организираш. Ти си най-културния, най-добрия, най-честният и т.н. Ако ти не влезеш, кой ще влезе?“ „Не.“ Тъжно поклати глава той. „И защото съм честен, аз не мога да вляза. Аз не мога да се самоопределя още. Поне за сега, аз не мога да реша ще се жена ли или не. Ти знаеш, че аз имам деликатно здраве и не зная, не ще ли ми е необходима другарка в живота, след като си заmine майка ми. А за там са нужни свободни хора, свободни от семейни връзки и задължения, всеотдайни ученици на Учителя и служители на Бога. Аз трябва да мисля още по това. Да, мнозина навлязоха без много да мислят, а утре може да излязат. Аз не искам така. Наталия, ти влез. Ти можеш да влезеш“, каза пророчески той. От де ме познаваше. Ние от толкова малко време се познавахме.

Аз се зарадвах макар и да съзнавах, че той не иска да влезе. Но аз се зарадвах и у мен се породих копнеж да вляза в този клас. Разбира се като го организираха това не стана, защото заминах за село учителка, но по-късно влязох. А той след няколко години се сгоди за една сестра и преди да се ожени си замина. За него беше казал Учителят на така Райна Каназирева, че не му е определено този живот да се жени. Ако не бе решил да се жени може би щеше да остане жив. А ако беше влязъл в специалния клас щеше да остане жив.

Как стана влизането ми в специалния клас описах по-рано. Сестрите и братята в Стара Загора ме ценяха и много рано ме поканиха да вляза и в двата класа. Обаче аз не влязох веднага. Искях да се подготвя и самоопределя по думите на брат Д. Попов. Имах един страх да не би да не издържа в някои задачи и изисквания и някога да ги напусна. Искях да вляза с разбиране и твърдо и неотклонно решение, та да няма сила, която да ме извади вън от тях, когато и да било.

И в двата класа влязох с разрешение на Учителя. И колко Му благодаря!

Специалният клас беше клас на младост, на сили, на здраве и самоотверженост. Тук нямаше хора, които да говорят за своите болести, немощи, мъчнотии, неразбиране със съпрузи, деца, свекърви, зълви, етърви, снахи и пр... Тук имаше младежи: висшисти, студенти, среднисти - интелигентни, жадни за наука, за прогрес, за творчество, за работа. И намерили богатия Извор в живота, пиеха с пълни шепи.

Учителят беше разгърнал себе си в своята пълнота и раздаваше щедро: математика, астрономия, астрология, химия, биология, физика, окултни науки, поезия, музика, наука за живота, за природата, за Бога. Всичко, всичко застъпваше в този клас, строго научно обосновано, подкрепено с примери из живота, със задачи и упражнения.

Учениците влизаха с копнеж в класа, Учителя - с любов.

Колко мил, бащински мил, слизаше от катедрата, приближаваше към първата редица столове и с мек и топъл глас казваше: „Я, Олге, кажи еди какво си? Ти, Иване, какво мислиш по този въпрос? Тошко, излез да напишеш еди коя си математическа формула“. Или пък: „Паща може ли да ни каже химическата формула на еди кое си съединение.“ Или пък: „Кой ще изпее новата песен?“

Колко песни е дал в специалния клас. И колко упражнения и задачи, теми, които развиваха нашите умове, сърца и воли.

Учениците от този клас бяха свободни и всеотдайни. Те с готовност изпълняваха всичко, всичките им зададени задачи. Нямаха семейни грижи и задължения, които да ги спират. Може би затова може би и по други по-дълбоки причини, първото условие да влезе ученикът в специалния клас беше да бъде свободен - неженен. Семейният живот е пълен с ограничения и грижи, които отклоняват душата от нейния копнеж да расте и да се развива. Човек мисли повече за съпруга, съпругата си, за децата си, за домашните нужди и по-малко за Бога, за наука, за развитие и прогрес.

И семейството е една школа, и там се учат неща, както и въобще животът е школа - училище и човек се учи навсякъде и от всичко и душата пак расте и се развива, но когато един Велик Учител е слязъл на земята и е донесъл условия, знания и възможности за един по-ускорен темп на човешкото развитие, заслужава човек да се освободи за един живот от семейни ограничения и да посвети себе си във всеотдайност на този Божий Пратеник.

На Учителя трябваша свободни души да предаде знанието, което е донесъл, от което в бъдеще ще се ползува цялото човечество. Това бяха учениците от специалния клас.

След образуването на специалния - младежкия клас, който си бил изискан от софийските младежи, възрастните братя и сестри пожелали и за тях да се открие клас, школа и да се преподава и на тях нещо повече от това, което се говори общо на всички - и външни светски хора - в неделните беседи. Тогава се открил и общият окултен клас, в който влизаха и млади, и стари, и учени, и прости, и в който Учителят също раздаваше знания и мъдрости, за-

дачи и упражнения. Но разликата между двата класа беше голяма. Ние, младите, които посещавахме и двата класа можехме да доловим тази разлика.

В класа на младите Учителят биваше винаги много добре разположен - бащински, мек и понякога духовит, и крилат в словата си, и дълбок в научните си обяснения.

В общия клас биваше все така щедър и дълбок, но понякога ставаше строг. Взимаше фигуративно казано, камшика на Христа и прекатурваше таблите на среброменителите, и прогонваше духовете, които се вмъкваха да разстройват и цапат храма Божий.

Защото когато тука присъствуваха хора, които са се скарали вкъщи със жена си, с мъжа си, със сина си, с рода си, или са в утеснение за прехраната на семейството или са потиснати от всевъзможни грижи, съзнанията на такива хора не са спокойни, будни и чисти, готови да възприемат Божествените истини, които им се преподават.

И в общия клас имаше всеотдайни и много добри и издигнати братя и сестри, посветили живота и домовете си в служба на Бога и Учителя, но имаше и такива, които се бяха вмъкнали с целия си светски манталитет и внасяха смут и безредие... Учителят ги търпеше, за да ни покаже какво значи търпение и любов и за да направи и за тях все пак нещо. Използваше ги и като предметно учение за добрите ученици. Учителят беше силен и можеше да ги респектира, но когато Той си отиде ние бяхме безсилни да ги ограничим, те развихриха своите амбиции и слабости и донесоха катастрофата, която преживя Братството ни.

Обичният специален клас!

Галената рожба на Учителя!

От нас, младите, Той очакваше нещо.

В една от лекциите Той казва: „Ученикът от специалния клас може да живее колкото пожелае до пределната възраст - 120 години, за да може да реализира идеалите на своята душа!“

В друга лекция нарече класа: „Клас на вечната младост и красота!“

Млади и красиви влязохме в него. Млади и красиви искаше да ни даде Той и ни даваше методи за това.

И макар и днес главите на мнозина да са посивели и побелели и лицата променени и покрити с бръчки от тежките условия, които дойдоха за българския народ и по-специално за нашето общество, но приближиш ли при някой от тях, влезеш ли в контакт с неговата душа, ти чувствуваш младежкия му порив и красота, които трептят, трептят и те изпълват и тебе с младост, с радост, с подем и красота.

Вечно млади и вечно красиви останахме и ще останем и занапред, защото вечно млад и вечно красив е идеалът, към който се стремим, идеалът на нашата душа.

Крила, крила ни подари Учителят на учениците от специалния клас, с които летим нагоре и напред към Него и след Него и ще летим при всичките условия през вечността.

14. ШКОЛАТА И БРАКЪТ

Нежененето беше условие само за онези души, които искаха да бъдат ученици на специалния клас, които искаха да останат вечно млади и красиви, неизхабени от грубия земен живот, които искаха да придобият крила, за да летят към Любовта, Мъдростта и Истината.

Нежененето не беше и не е за всички. И жененето не е било забранено за никого. Всеки беше свободен да излезе от специалния клас и да влезе в обикновения семеен порядък, в школата на семейството, когато пожелае. Мнозина направиха това.

Сам Учителят веднъж при едно мое посещение при Него ми даде следните обяснения по този въпрос.

„Нежененето не е за всеки. И жененето не е за всеки. Не всекиму е определено да се жени и не всекиму е определено да не се жени. Ако този на когото е определено да не се жени се ожени, той ще умре млад. И ако този на когото пък е определено да се жени, а не се ожени и той ще умре млад.“

Значи човек трябва да налучка какво е определено за него. Това ще стане като се вслушва в своето вътрешно влечение, в шепота, в желанието на душата си и като се моли Бог да го пази от външни влияния, влияния на неговите близки.

Друго нещо, което ми каза върху въпроса за жененето е следното: „На всеки човек в процеса на всичките негови прераждания, които са 777 е определено да речем да се жени 1000 пъти. След като се е женил 1000 пъти, остават му още 900 пъти, после 800 пъти, 500 пъти, 300, 200, 100, 50, 20, 10, 5. После остава му само един път да се ожени и най-после - никак. На този човек вече не е определено да се жени и той не трябва да се жени.“

Аз бях много стеснителна, за да му задам някой въпрос и дга ми каже нещо повече по това, пък и не се интересувах. За мене този въпрос беше предрешен. Всички мои близки: майка ми, вуйчо ми, леля ми, брат ми, кака Райна - сестра Каназирева много мои близки и познати бяха все нещастни в женитбата си. И женитбата за мене беше нещо непримамливо, а даже и отблъскващо. Затова аз приех нежененето без никакво колебание. И тогава даже се чудех защо Учителят ми говори тези неща. По-късно разбрах, че Той ми ги е говорил, за да имам по-голяма широта и да не бъда фанатик в разбиранията си, а също и за да бъда полезна на младите, които ще дойдат впоследствие при мене и ще се интересуват от този въпрос и ще ме питат. И наистина, много млади са идвали при мене и са ме питали и аз съм им хвърляла светлината, която ми е дал Учителят и са ми благодарили. Всъщност, всички благодарим на Учителя.

Из беседите и лекциите има доста неща казани по въпроса за женитбата и който се интересува, ще ги намери.

Ето някои от тях:

„Жененето не е щастие. Ако вие се жените, за да бъдете щастливи, лъжете се.“

„Женитбата е училище. Семейството е школа, през която всички сте минали и минавате. В нея човек се учи да служи безкористно на другите и да се жертвува.“

„Който е научил уроците в школата на семейството няма какво повече да учи там и следователно - да се жени.“

„Толкова пъти сте се женили, нищо, че един живот сте посветили, да се учите да служите на Бога“, е казал на една сестра, която ми го повери и на мене.

„Женитбата е впрягане на два вола, за да свършат една работа.“

„Хората се женят, за да си помагат един на друг.“

„Когато двама души се женят, те трябва да се женят не от други съображения, а за да си помагат в пътя си към Бога, в службата на Бога. Тогава те ще бъдат благословени.“

„Много хора се женят, за да се осигуряват. Една мома иска да се жени,

за да се осигури, че мъжът ѝ ще се грижи за нея, а не след дълго той умира, а тя остава да се грижи не само за себе си, но и за двете си деца, които има."

"Женитбата не осигурява човека. Има много, много примери в живота."

На една сестра Учителят е казал: "За женената жена се грижи мъжът ѝ, а за неженената - Бог."

Въпросът за жененето и нежененето е много дълбок и всестранен. И важен. Много важен. Той трябва да се разглежда от учениите и духовните хора и да се даде на хората една светлина, с която да си служат и да се избягват много ненужни страдания и нещастия.

Моята задача не е да го разглеждам всестранно този въпрос, но да кажа на тези, които мислят, че ние, че Учителят сме против женитбата, не е вярно. Ние сме за: всеки да следва своя вътрешен импулс. Иска ли да се жени, да се жени, не иска ли, да не го насилваме, а да го оставим свободен, но ожени ли се или не, всичко да става за слава Божия и за доброто и благо-то на всички около него.

Колко глупави и нередни женитби стават, които са донесли толкова страдания на поколенията.

Колко души са искали да не се женят и под давлението на родители и на обществото са се оженили и са били истински нещастници, а мнозина са умирали и млади.

Векове хората се женят. Имат богат опит от женитбата. Ние, малцина-та около Учителя ученици от специалния клас, решихме да опитаме какво значи да не се ожени човек и да посвети живота си в учене, саморазвитие и в служба на Бога и на човечеството.

Това е щастие и само щастие. Никой от нас не се е разкалял и не е съжалил. И ние благодарим на Учителя, че ни прие за свои ученици, в своя специален клас, толкова малки и незначителни каквито бяхме и които щяхме да се загубим из света, и ни направи волни птички и горди орли, които порят небесните пространства с песен и ликуване и славят Него и Господа.

15. ХУБАВАТА ЦИГУЛКА И ХУБАВАТА БУЛКА

Иска ми се тука да приложа няколко примера, които говорят, че Учителят не е бил против жененето и не е бил никога рушител на семейството и морала, както го обвиняваха църковниците. Но и тука както във всичко в живота, Той е сочил най-високите върхове на морал, добро и красота. И семейството трябва да се постави на трите основи на живота: Любов, Мъдрост и Истина. Тогава то е благословено и щастливо. Иначе носи само разочарования и нещастия.

Един брат разказва: „Отивам един ден по някаква работа при Учителя. Говорихме, каквото говорихме и аз Му казвам: „Учителю, аз искам да се ожена.“ „Хубаво.“, отговаря Учителят. „Ама искам да взема добра другарка.“ „Хубаво.“, повтаря Учителят. „Ами как да я намеря, как ще я позная, коя е добра? Това е мъчно нещо.“ „Ти си цигулар. Ти как познаваш коя цигулка е хубава?“ „Която свири хубаво, която има хубав тон.“ „Е, и нея ще познаеш по това: която пее най-хубаво.“ „Ами, къде ще я намеря?“ „Ти няма да я търсиш, тя сама ще дойде при тебе.“

По това време аз се бях запознал с едно момиче, което пееше хубаво и взимаше от мене уроци по солфедж. Помислих си: Сигурно ще е тя. Но докато я поопознах тя доведе един ден друго момиче, дошло от провинцията да по-стъпи в академията, да го подготвя по солфедж, за да се яви на приеман изпит. Като запя и чух гласа ѝ, рекох си: Тази пее по-хубаво от първата. Тази пее

най-хубаво от всички момичета, които познавам. И се ожених за нея. И не събърках."

Да. И това семейство е хубаво и благословено. Другарката му и буквално и символично пее най-хубаво. Изискана е във всяко отношение. Този брат бе Атанас Минчев.

16. КРЕДИТЪТ НА СЪПРУГАТА

Същият брат - Атанас Минчев ми разказа и друг интересен случай: Имам един приятел професор в академията. Сега пенсионер вече. В детството си е бил крайно нещастен: баща му - капитан го убиват в Балканската война, майка му се умопобърква от скръб, най-големият му брат току-що завършил адвокат го убиват в Европейската война и той и двете по-малки братче и сестрите остават на грижите на старата си баба. Несрета, мизерия, колкото си искаш. Той слаб, болен, завършва някой клас и го взимат войник. Той е музикален и там учи духов инструмент. Излиза от казармата и за щастие се жени за едно хубаво, добро и много културно момиче. От този ден неговият живот се променил. Тръгнало му напред. Той учи музика поощряван и подпомаган от жена си. Жена му е добра съпруга, вярна другарка, добра домакиня, отлична майка и възпитателка на двете им деца. Той напредва в музиката и стига до професорска катедра. Но дяволът си няма работа. Среща някаква жена, която му завъртява главата и иска от него да се разведе със жена си и да се ожени за нея. Той цени, обаче, жена си и не намира причини, за които биха им дали развод. Жена му научава. Тя го обича и е в отчаяние. Той е объркан и не знае какво да прави. Споделя с мене, но и аз съм млад и неопитен и не зная какъв съвет да му дам. Мисля си: любов, сърце човешко.

Един ден той ме моли да разкажа на Учителя за него и Той да му даде съвет какво да прави. Приятелят ми, макар да не Го познава лично чувал е за Него от мене и от други хора и го цени и уважава и има доверие в Него. Аз съм стеснителен и му казвам: "Неудобно ми е, аз се стеснявам. Да отидем заедно, ти да Му разкажеш всичко, аз ще те придружа." Той се съгласи, но стесняваше ли се, какво, не дойде. Минаха доста дни. Един неделен ден след обед излизам да сляза в града и близо до Изгрева срещам ги със жена си излезли да се разходят. Поканих ги да дойдат да си починат у дома и се върнах от тях. Влизаме в Изгрева. На двора няма никой. Учителят се задава насрещна ми и се устремява към нас. Аз ги представих. Учителят се усмихна, погледна мене, погледна другарката му, погледна него и каза: „Вие имате отлична другарка. Тя е добра майка и добра възпитателка. Цялото си положение вие дължите на нея. Тя има голям капитал. Вие живеете на неин кредит. Без нея вие не струвате пет пари. Без нея вие ще разсипете живота си."

Ние и тримата останахме като гръмнати. Аз не бях казал нищо на Учителя. Учителят си подаде ръката за сбогом. Жената се наведе и с гореща благодарност целуна ръката Му. Приятелят ми свали почтително шапка: „Благодаря Ви!“ Аз стоях занемал. Учителят със спокойни крачки се отдалечи.

Те не се разделиха. Днес се радват на един хубав, спокоен, семеен живот. Тя е една побеляла, но хубава, умна, културна, приятна жена. Радват се и на двамата си даровити синове. Аз често ходя у тях. Често си спомняме и казват: „Ей, брат, ако не беше ти, ако не беше г-н Дънов тогава какво щеше да стане с нашето семейство!? Какъв човек! Какъв чуден човек!"

17. ЛЮБОВНИЦАТА И СЪПРУГАТА

Една сестра ми разказа, че няколко години след женитбата ѝ, след като имала вече две дечица, мъжът ѝ тръгва по лош път, с други жени, въпреки че тя е красива и добра, и добра, и почтена наша сестра. Тя е в отчаяние. Отива при Учителя и Му плаче: „Мъжът ми си е намерил друга жена - любовница, и е станал много груб с мене.“

„Какво? Да не вземеш да правиш като другите жени - еснафки, да го ревнуваш, да му правиш сцени, скандали, да се развеждаш? Ще постъпиш благородно, по нов начин, по новото учение. Ще го оставиш свободен. Ако той иска да се разведе, то е негова работа, но ти, не. Ще се запознаеш с тази жена. Тя има нещо хубаво заради, което той се е влюбил в нея, ще я поканиш вкъщи, ще я приемеш любезно, ще я обикнеш. И когато я обикнеш, тя ще освободи мъжа ти.“ Аз се стъписах: „Добре“, казах, „Но как? Помогнете ми да мога да постъпя по такъв начин.“ И си отидох. На мъжа си повече ни дума не казах за тази жена. Не му плачех вече. И успокои се той и стана по-мек. По едно време му казах: „Пък доведи я да я видя тази жена. Може да е по-хубава и по-добра от мене. Аз вече не те ревнувам, бъди свободен.“ Той, разбира се, не я доведе. Но тя веднъж дойде сама да го търси. Аз я поканих вкъщи. Действително жената беше хубава и интелигентна, културна жена. У мен нещо трепна, аз я харесах. Отнесох се много мило и любезно с нея. Поканих я пак да идва. Тя идваше рядко да го търси. И винаги аз я приемах много хубаво. Аз я съжалих и я обикнах. Как е могла да падне толкова ниско тази културна жена? - питах се аз. Мъжът ми нито беше хубав, нито много културен. Той насила ме взе навремето. Той не заслужаваше нито мене, нито нея. И какво става? Тя започна да идва по-често, да ме наблюдава, да ме изучава. Хареса ме и тя и се сприятелихме. Един ден го подхваща: „Не те е срам. Да имаш такава красива, добра и благородна и възпитана жена и да ме лъжеш, че била грозна, лоша и не знам още каква. Да се махнеш и да вървиш при жена си и при децата си.“

18. ЗАТЛАЧЕНИЯТ ИЗВОР

Моето малко забутано селце с външни лоши условия, беше добро условие за моята работа. Преписвах лекции, четях беседи, развивах теми, изпълнявах задачи и упражнения, които се даваха там, правех опити. Особено се радвах когато виждах скоро резултата от направен опит.

В една беседа от Търновския събор на 1925 г., на който присъствах и аз за пръв път, Учителят каза: „Когато сте изправени пред някоя мъчнотия и не знаете как да я разрешите, нямате начин и възможност, няма кой да ви посъветва и помогне, излезте вън от града или селото, в които живеете, намерете някой затлачен извор и го изчистете. Ако мъчнотията не е много голяма, веднага, ще се разреши. Ако е по-голяма и не може да се разреши тогава полейте, напойте едно плодно дърво много хубаво, ако и тогава не се разреши, нахранете едно гладно животно. Ако и тогава не се разреши, направете добро на един човек. Тогава мъчнотията колкото и да е голяма, ще се разреши.“

Същата есен, след като се върнах в село, изправих се пред една мъчнотия, която ми се виждаше много голяма, непреодолима. Заварих хазайката си болна от туберкулоза настанена в моята стая. Стаята била похубава, по-светла, искала да живее с мене, за да не я безпокоят децата ѝ. А

живееше последните си дни. Това беше крайно неудобно и опасно за мене. Стаи да се дават под наем други нямаше в село. Търсих, питах, молих се, няма и няма. Най-после се сетих да направя този опит, който описах по-горе и който беше пресен в ума ми. Излязох вън от селото, намерих едно застояло, жабунясало изворче, изчистих го. Бликна оная чиста, бистра вода. Потече и зашумоля леко вадичката. Почувствавах сякаш радостта на изворчето. Зашумоля, запя нещо и в мене. Аз се ободрих и тръгнах доволна и с песен към село. А дойдох така отегостена и потисната. Вървя и си тананикам из улиците. Минавам край старите си хазаи, които бях напуснала миналата година, за да угодя на сегашния си хазаин, мой колега. Той си беше направил нова къща предната година и ме покани да живея у тях. Много не ми се искаше, но не можах да му откажа. За да не го разсърдя, разсърдих старите си хазаи и сега не смеех да ида да искам от тях стаята. Сега, минавайки край тях, хазайката ме видяла и ме повика. Покани ме да ме видела. Те макар че се сърдеха, обичаха ме. По-скоро мъчно им е било, че съм ги напуснала. Даде ми топъл хляб, който току-що беше извадила от фурната и току рече: „Ами, ти как живееш в една стая с тази болна жена, не те ли е страх? Защо не си излезеш?“ „Ами, къде? Нали знаеш, че в село няма, не се намират стаи.“ „А защо не дойдеш у нас? Ето стаята празна.“ Изхвъркнах от радост. Прегърнах я: „Мислех, че ми се сърдите и няма да ми я дадете.“ „Ами, ще ти се сърдим.“

Тя изпрати веднага с мене двете си дъщери да ми помогнат и до вечерта се нанесох в новата си квартира. Колкото се радвах за стаята, двойно се радвах за проверения опит. Аз не се съмнявах, че мъчнотията се разреши, когато потече изчистеният извор.

Мнозина ще се усмихнат скептично, но аз бях повече от уверена в това. Как стават тези неща не мога да ги обясня. Може би има някои, които могат да ги обяснят. Може би Учителят ги обяснява някъде из беседите. Аз не мога да се заема с това. Ще кажа само, че всеки опит, който препоръчваше Учителят и го правех с вяра, биваше сполучлив. Учителят казва: „Моето Учение е Учение на опит. Правете опити и тогава приемайте нещата.“

19. ЛЕЧЕНИЕ ЧРЕЗ ПЕСЕН

Пролет е. Върлува инфлуенца. Изредих се и колеги, и ученици, и хазаи да боледуват. Цяло село боледуваше. Дойде и моят ред. По това време аз бях доста здрава. Ред години не бях боледувала. Но този път хвана и мене инфлуенцата. Понеже не бях боледувала не знаех как да си помогна. Нямаше лекар, нямаше фелдшер в селото. Нямах никакви лекарства: хинин, аспирин и тем подобни. Няма никой край мене да ме посъветва, да ми помогне. Не отидох в училище. Легнах си. Лежа и пъшкам от главоболие, температура и т.н... По едно време се сещам, че Учителят казва в една от лекциите: „Когато сте болни, пейте. Прилагайте музиката, пеенето като метод за лекуване...“ Аз почнах да пея. Изпах една, две, три, пет и повече песни. Главоболието престана, олекна ми на гърдите, температурата ми спадна. Аз се зарадвах. Взех тетрадката си, да споделя с нея радостта си от този опит. Чувам, че колегите ми идат да ме видят. Хазайката ги посреща. „Как е Наталия?“, питат. „Ами, болна е, болна. Има огън, голям огън има, ами пее. Цял ден днеска пее. Хората пълшат и плачат пък тя пее.“ „Е, не е болна щом пее“, заключават колегите и влизат при мене. Аз ставам и весело ги посрещам. Но какво да им кажа? Не мога да им обяснявам, няма да ме разберат. Казвам им само, че ми е спаднала температурата и че утре ще отида на училище.

Този опит съм правила много пъти след това и винаги сполучливо.

„Музиката“, казва Учителят в една лекция, „повишава вибрациите на тялото, на организма и той се справя с болестта.“

В друга лекция казва: „Ако човек може така да повдигне вибрациите на тялото си, с музика и песен ли, с молитви ли, с вяра ли, с мисъл ли, но да ги повдигне да станат по-силни от тези на болестта, той ще оздравее от каквато и да е болест болен, даже и на смъртно легло да е.“

Беседите са пълни с методи, формули, упражнения, с които да работи човек върху себе си, върху околните, върху децата, да трансформира известни лоши качества, черти в характера си, да поощрява, да развива добри качества и способности, сили, дарби... Беседите са съкровищница на ценности, които тепърва чакат своите изследователи и рудокопачи. Всеки от нас е взел по нещичко, послужил си е с нещо, придобил е нещо, според това, колко е чел и разбрал и колко е приложил.

Но ние далеч още не сме изучили, разбрали и приложили учението на Учителя. Затова и всички не се проявяваме еднакво, не сме на еднаква степен на развитие. Едни не четат или четат малко, други и да четат, не разбират или разбират малко, трети и да разбират, нямат воля да прилагат. Блажени са онези, които са имали условия да четат и учат, имали са ум да разбират и воля да прилагат. Те знаят цената на Учението на Учителя. За тях няма две мнения. За тях няма сила, която да ги спъне, да ги отклони от него. Другите се съмняват, колебаят, изживяват противоречия, ту се насърчават, ту се обезсърчават, и с много страдания, изпитания, криволичения вървят напред. Но човешкото естество като че ли е такова, още неорганизирано, безволно, с малко светлина. И трябва работа, и работа, и работа. И трябва учене, и учене, и учене. Непреривна работа над себе си и учене. Не е лесно да работиш над себе си, да се самовъзпитаващ и самообразоващ. Не е лесно да добиеш самоконтрол и самодисциплина. Който не е работил над себе си, само той не знае, че не е лесна тази работа и иска веднага с един замах да придобие всичко, или изисква това от другите, изисква съвършенство от тях и си позволява да ги критикува. Който се е опитал искрено да поработи върху себе си, той е търпелив и снисходителен към другите и възискателен и упорит към себе си. Той не се отчайва при несполуки и върви напред. Той знае, че не е лесно да се справи човек с атавистични навици натрупани от хилядолетни поколения, с кривите изопачени мисли, разбирания, идеи на своите предци, със заобикалящата го среда, условия и т.н. Затова той е смирен и тихо, и спокойно, задълбочено, мълчаливо работи и работи, учи и учи. С един организъм болезнен, с една наследственост обременена, с една тежка карма, не е лесно да организираш себе си: да изправиш челото си, да продължиш носа си, да оформиш брадата си, да изправиш гърбицата си или изкривения си крак и въобще всеки телесен и душевен недъг, както се сочи и изисква в беседите. Никак не е лесна тази работа.

Отначало докато го разбере всичко това и аз се обезсърчават, отчайвах, съмнявах, колебаех, но като го разбрах, се успокоих и започнах спокойно работа. Не е достатъчен един живот за усъвършенствуването на човека. Затова се приема прераждането. Ние опитно видяхме, че в един живот човек и при най-усилена работа и учене, много малко придобива. Това не бива да ни отчайва, защото вечността е пред нас, но не бива пък и да ни разслабва, защото всяка стъпка напред ни приближава към високите идеал: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш Небесни!“

Тук ще поместя един откъс от дневника си писан в най-ранните години на живота ми в Братството.

„Тази ваканцията (коледна) бяхме на посещение с моята приятелка Олга Блажева при нашия Учител. Оригинален човек. Учен, мъдрец, философ. Какво ли не знае. И без професорска катедра преподава на цял един народ наука чиста, оригинална, нова, красива, Божествена. Наука за живота, за любовта, за морал, за религия, поезия, изкуство, музика. При Него се стичат от разни краища и учени да допълнят знанията си, и прости, неспособни в живота да се наредят и получат образование, да се сдобият от Него с по-нови и по-хубави. Пък и даром ги дава.

И от затънтени краища чухме и ние за Него и прегърнахме Учението Му, Учение пълно със сила и живот, което запълва, осмисля и вдъхновява нашия живот.

Бяхме отишли в София да Го посетим.

Спомняте ли си какво сте чувствували като дете когато сте приближавали къщата на вашия учител, когато е трябвало да отидете някога там? Ето такава детинска радост и трепет ни изпълваше и нас, когато приближихме дома на нашия Учител.

Той живее на улица „Опълченска“ 66. По някакви свои съображения беше отишъл да пренощува на Изгрева, в единствената стаичка, която беше направена през лятото на събора през 1926 г. Изгревът е на 10 километра от ул. „Опълченска“, а беше вече доста напреднало следобедното време и ние взехме файтон и се отправихме за там.

Файтонът спря и ние задъхвани от студ и бързана спряхме пред входа - голямата порта. „Тука ли е? Ще ни приеме ли? Утре си заминаваме в провинцията“, питаме един брат, който се мерна из двора.

Учителят е на двора и ни покани с кимане на глава още отдалеч.

Вечерта беше синя с розови отсенки, а земята бяла. Витоша се очертаваше красиво на хоризонта. В полите ѝ трептяха електрическите лампи, а на небето - тук-там звезди. Имаше нещо величествено и светло. Тишина и мир се разливаха наоколо. От Него вееше благодат и бащинска нежност.

Благ, приятен глас и приветлива усмивка ни посрещнаха.

„Защо сте толкоз закъснели? Чака ли файтонът? Изпратете го. Ще ви изпроводят. Влезте. Седнете.“

Благоговейно пристъпихме в стаята и приближихме до печката, където беше поставил столовете и седнахме, без да смеем да вдигнем очи.

„Е, сега вие отивате пак да носите светлина“, Той пръв заговори. „В това се състои смисъла на човешкия живот - да дава.

Малкото семенце, което посеее ще роди много плод. Не е в многото. За гладния не са нужни никакви философии и научни теории. Хляб, хляб. Малкото хлебче, което ще му дадете, ще запълни и осмисли живота му. Бъдете жив хляб за гладните там на село. Христос е жив хляб, слязъл от небето, напуснал своята слава и величие и приел най-скромния и пълен с лишения и скръб живот. Скъмността е най-голямото украшение на човека и смиреността - най-красивия дар. Мълком нека расте и крепне във вас доброто. И одарявайте с него вашите ближни!...“

Дълго ни говори и душите ни пиеха жадни слова чисти, топли, пълни със сила и живот.

Поднесе ни бурканче със сладко. Ние винаги ловим в думите Му - притчи в делата Му - символи.

„Подсладете изобилно вашия иначе горчив живот с медения сок на моето Слово и сами вие усладявайте щедро живота на всички около вас.“

На няколко пъти разбутваше печката и не искаше да ни пусне докато не се стоплим и разположим добре. (Защото във файтона бяхме много измръзнали.)

„Топлина е нужна за сърцето и светлина за ума. В светлината никнат красивите мисли и желания и в топлината зреят. И тука законът за топлината е верен: Стопленото сърце се разширява, в него има място за повече души. И обратно: Студеният човек е груб и егоист. Той обича само себе си.

На вас, учителите, е отредена най-благородната, най-красивата, но и най-отговорната работа. На вас е поверена човешката душа в своята най-крехка възраст. Вие може да я осакатите и погубите, но може и да ѝ дадете най-идеална и красива форма. Първото ще избегнете, като се научите да познавате детската душа, а второто като я обикнете.

Свързва ли любов - учител и ученик успехът във всяко отношение е постигнат.

Детската душа е отзивчива към красивото и доброто. Те с радост биха очистили изворчето, от което ще пият бистра водица, когато идат на разходка, с грижа ще посадят и отгледат градинката си, с любов ще нахранят гладните птиценца зиме.

Нека училището ви бъде кътче на любов, радост и светлина.

Общите обеди са пълни с красота и назидание.

Гостуването едни у други е радост.

Бог да ви благослови и помага в работата!“

С тия думи ни изпрати до сред двора. Когато се обърнахме от вратата за последно сбогом, Той стоеше на платформичката пред къщичката и поклащаше глава...

Величие вееше от този мъдър Учител!

Величие пълнеше нощта!

21. КОЙ КОГА ЩЕ ЦЪФТИ

Беше една от най-ранните ми срещи с Учителя. Бях почти дете.

Една великденска ваканция посетих София. Да посетя Учителя, Големия, Великия Човек въкъщи ми беше крайно стеснително. Какво ще правя при този голям човек? Как ще Го гледам? Къде ще сложа ръцете си? Как ще говоря и за какво? Наистина на изпращане някои сестри от Стара Загора ме натовашиха с поръчки. „Питай Учителя това...“ „Кажи на Учителя това...“ и т.н...

Аз, обаче, реших да не ходя в дома Му на „Опълченска“, а само на събрание, на беседи, които Той държеше в салона на ул. „Оборище“ 14.

Да слушам беседи - тези нечувани дотогава слова пълни с мъдрост и светлина, да слушам музиката на гласа Му, да съзерцавам светещият образ, това беше за мене повече от мечтано, желано, блажено. Аз бях блажена. Искях отдалеч да Му се радвам и не отидох в дома Му.

Ваканцията изтече и аз трябваше да се връщам в Стара Загора, а не бях изпълнила още поръчките. И реших, последния път когато ще бъда на беседа да отида десетина минути по-рано и да вляза при Учителя в малката стаичка, която беше непосредствено до салона и да предам поздравите и поръчките. Така и направих. Аз знаех, че Той приемаше там братя и сестри преди беседа.

Почуках, влязох. За миг на прага се поколебах. Той ще говори беседа,

а аз отивам да Го безпокоя сега. Но Той беше така мил и приветлив и така сияеше от светлина и радост. На мене ли се беше зарадвал или на нечие друго Светло посещение? Аз бързо се околитих и почнах бързо, бързо да разказвам, за да не Му отнема поне много време: „Кака Райна пита това... Кака Пенка моли това... Приятелката ми Олга иска да знае това и т.н., т.н...“ Спрях се повече на новата си приятелка и нова сестричка Буча Бехар. Тя току-що беше влязла в Братството. Още не беше видяла Учителя. Тя беше много будно момиче, много начетено и интелигентно и запалено за Учението на Учителя. Обикнах я и задружих с нея. Тя, обаче, не беше завършила гимназия и имаше само прогимназиално образование. Как го чувствуваше тя това, не знаех, но беше се изказвала пред мене, не на мене ми беше много мъчно за нея. Аз, която така много обичах учението и страдах, че нямам възможност да завърша университет, беше ми мъчно, че тя не е завършила даже и гимназия като мене. И сега пред Учителя, предразположена от Неговия мил прием, аз се поотпуснах и Му разказах за тази нова сестричка и за мъката ми, че няма образование и Го помолих да ѝ помогне някак. Аз вече знаех, че Олга Славчева и други закъснели с образованието си учат задочно и ще се одобият с образование.

Той нищо не каза по това, но от миг на миг ставаше по-мил, по-светъл и най-после рече: „А за себе си няма ли да попиташ, няма ли да поискаш нещо?“

Аз се стъписах. Да питам. Да искам. Какво да искам, Боже мой. Аз бях при Него. Аз бях обгърната от Неговата Светлина и Любов. Аз бях щастлива, блажена. Какво да искам повече? Аз имах всичко. И само Го гледах и мълчах... Очите ми говореха... душата ми говореше чрез тях...

Тогавя Той каза: „Кокичето цъфти най-рано, минзухарчето след него, а теменужката - най-после, но тя разлива най-сладък аромат.“

За кого каза това? за кого даде този красив образ? За Буча ли, за мене ли, не зная. Може би и за двете. И тя беше закъсняла с образованието си и аз страдах от недостатъчното си образование.

Може би и двете като теменужката ще цъфнем по-късно, си помислих аз и ще разлеем прекрасен аромат. Дай Боже!

На следващата година на Буча се нареди по чуден начин и тя влезе в гимназия, че беше минала пределната възраст и завърши и стана учителка. Аз не завърших университет, но онова, което ми даде Учителят ме задоволи повече и аз съм доволна и благодарна.

22. НА ВЕЧЕРЯ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Беше коледна ваканция. Гостувахме с приятелката ми Олга Блажева на Изгрева. Една надвечер минавайки край стаята на Учителя, Той излезе и ни покани. Нямаше никой на двора, нямаше никой при Него. Покани ни да седнем. Седна и Той на плетеното кресло срещу нас и много мило и бащински ни заговори. Разпита ни как живеем, как прекарваме на село, даде ни някои изяснения, съвети и стана. „Рекох, ще останете да вечеряме заедно.“

Ние и особено аз, и без това стояхме смутени и стеснителни, а сега това беше върхът на нашето смущение. Ще вечеряме Той и ние, само тримата! Та как ще бъде това? Как ще прекарваме толкова време VIS а VIS? Какво ще разговаряме с Него - Той най-големият Човек и ние малките скромни учители от затынтени краища на майка България!? Той, почувствувал нашето смущение се държеше така просто, така естествено и шеговито, че ние почнахме да се предразполагаме и развеселяваме. Ние скочихме да Му помогнем

да преместим масата, да Му помогнем да наредим трапезата, още като каза, че ще вечеряме заедно, но Той не позволи. „Вие сте мои гости, аз съм домакинята и аз ще нареда сам.“ И тази пъргава домакиня, макар че беше към 70 години човек, грабна голямата, тежка квадратна маса и я приближи към нас. Мести я, нагажда я и пита: „Така ли? Тука ли? Добре ли е сега?“ и т.н. Изнесе хубава, бяла ленена покривка и я постла. Започна да нарежда приборите. Нарежда, нарежда, ние сме трима души, а Той слага пет прибора. Гледаме и се чудим. След малко ето пристигат двама братя един след друг - Георги Тахчиев и Кръстю Христов. Дали бяха поканени предварително или дойдоха случайно да Го питат нещо и Той ги покани, не мога да кажа. Но за Него не беше голямо чудо както ние го сметнахме тогава, да предвиди, да знае, че ще дойдат още двама души да Го питат нещо и Той ще покани и тях, за да намали нашето напрежение, нашето смущение. Станахме пет души. Ето защо е сложил пет прибора. Изнесе и хляб. Наряза. И тъкмо си мисля, какво ли ще ни гощава пък, чука се на вратата. Влиза милата сестра Ана Динова с две големи купи, с два вида ядене - компот и другото не помня какво беше.

„Учителю, сготвихме, рекох си: чакай да занеса на Учителя.“

Учителят се усмихна, благодари и се обърна към нас с думите: „Ето, и вечерята пристигна.“ „И аз така си помислих, Учителят може да има гости, чакай да сипя малко повечко“, каза сестра Динова. „Хайде, да ви е сладко.“ и си излезе.

Аз се поосвободих като видях, че станахме повече души. Тези братя бяха интелигентни, те ще водят разговора. Аз бях още доста неопитна, за да разбирам, че Той не търси интелигентните и издигнатите, а тъкмо малките и простите, защото не Той ще учи от хората, но хората ще учат от Него.

Вечерята мина приятно с много интересни разговори, които онези братя може би ще предадат в своите спомени. Между другото говори и за богомилството и за нашето учение. Каза, че ние, това сме някогашните богомили. Каза също, че комунистите тогава, които по онова време бяха гонени и преследвани, са някогашните боляри, които са гонили и преследвали богомилите. И сега тяхното гонение е кармическо - гонят ги за онова, предишно време. Подробности не помня. Не съм ли записала на времето нещо повече или и да съм записала е вече изгорено, не зная. Моята задача, обаче, е не да предавам теорията на Неговото Учение, а практиката - как Той на практика прилагаше своето учение на Любовта. И с това ни даваше жив пример. На някого беше казал, не помня на кого може би на брат Боев: „Който иска да ме познае и да познае Учението ми, нека ме наблюдава, как аз живея и нека следва моя пример“.

23. САМОПОКАНВАНЕ НА ОБЯД

Бях си дошла за великденска ваканция. Тогава гостувах у леля си в града. На Изгрева идвах само за клас. Една сутрин след класа останах с разни сестри на разговор. Наближи обед и аз си тръгнах. Разбира се, където и да бях винаги минавах край стаята на Учителя, дано да Го зърна някакси. И сега както винаги минах от там, забързала към града. Ето Го, Той излиза от стаята си, държи някаква мукавена кутия, доста големичка и ме вика: „Рекох, занесете тази кутия при стенографките и кажете: „Самопоканвам се на обяд. Нося си и обема.“

Аз се засмях, благодарих и изпълних всичко както беше казал. Стенографките ахнаха от радост и удоволствие: „Ах, този наш Учител, този наш Учител! Как всичко знае да прави хубаво. Знаеш ли, че ти не се

самопокани, ами Той те е поканил на обяд, на копривена супичка. Той сутринта ни даде коприва да я сготвим и каза, че на обед ще дойде да обядва при нас". Тогава малкият салон не беше направен още и столът не функционираше редовно.

Разбира се радостта ми беше неопишуема и трогването ми.

Те отвориха кутията. Вътре имаше разни банички, кексове, сладкиши. Посетителите винаги Му носеха по нещо. Той не можеше да изяде всичко. Той ядеше въобще много малко и всичко раздаваше. Тези, които носеха знаеха това, но въпреки това носеха. Радост беше за всички да Му носят. Радост беше и да получават от Него.

След малко пристигна и Той. Не намерих думи да Му благодаря. Душата ми благодареше плувайки в едно неопишуемо блаженство. Това Той не можеше да не знае. Нямахме нужда от външни думи.

Той, трите мили стенографки и аз. Чиста, приветлива стая - парахода. Уютна, задушевна, топла атмосфера. Разговор, който повдига във висините. Ако бях си отишла леля ми щеше вече да е отишла на работа, аз щях да обядвам сама и да прекарам до вечерта сама безинтересно. Как знаеше всичко на време и на място да направи. И да го направи хубаво, както никой друг.

24. ИМЕННИЯТ ДЕН

Струва ми се, че място му е тука да поместя една поемка от моя „Лиричен дневник“ от най-ранните години, останала случайно на всичко писано до 1958 година.

В малката къщичка на сестрите стенографки имаше празник. Празнуваше се именния ден на сестра Стоянка Илиева, която нямаше още дом на Изгрева, а бе пожелала да направи една приятна и мила изненада на обични и дълго невиджани сестри-учителки от провинцията.

Зимата - мека, бяла, ласкаво бе приютила Изгрева, малката борова горичка и къщичката-параход, както се зовеше, сред нея. Бяла пътечка извива няколко пъти край стройно изправените и с бял пух и искрящи звезди обиспани борове, които наподобяваха същински коледни елхи...

Празникът лъхна още от вън: от тях, от пътечката, от „парахода“. Ограден с бели вълни, той пътуваше сякаш че наистина, в някакви също бели, незрими страни. „Параходът“ бе стоята на стенографките Паша, Савка и Елена.

Радостта изпърха... След малко ще бъдем в него. И ще понесе и нас натам. Като малки деца се бутаме, смее, споглеждаме. Искане се да разперим ръце да замахаме, да заплескаме от удоволствие.

И вън, и вътре всичко е бяло. Трапезата е сложена в средата. Над нея, на покрива прозорец, голям и светъл. И най-разкошните от канделабрите на богатите и тъмни салони, не би могъл да го замени. Навярно, вечер пламваха звезди там, а денем - самото слънце. Но днес друго, бялата светлина на зимата влизаше през него.

Не зная шумно или безшумно влязохме, но зная: Радостта, изненадата и възхищението се посрещнаха с мира, красотата и хармонията, прегръщаха се, целуваха се...

Заехме местата си. Видимо мълчание. Когато душата говори и пее, устата мълчи. След малко всяка се опомни и стаи дъх. Погледите се кръстосваха и питаха и поглеждаха навън: „Ще дойде ли? Иде ли?“ Да...

Рядко, небивало, невъзмечтавано щастие!

Една, две, три, четири, пет... дванадесет сестри и в средата Той!
Какво наподобява това? Ах, де ни отнесе белият параход? Ах, де се намирахме ние?

Редят се тихи, нечувани слова... И цъфват в душите цветя. И раснат крила.

На прозореца горе тихо една по една ревниво надничат снежинки.

25. КАК НАУЧИХ ПЕСНИТЕ КИАМЕТ-ЗЕНУ И НЕВА-САНЗУ?

Беше пак коледна ваканция. Малко преди да пристигна Учителят е дал песните „Киамет-Зену“ - санскритска - тест и мелодия по-труднички и „Давай, давай“. През време на ваканцията аз можах да науча песента „Давай, давай“, като по-лесна, а „Киамет-Зену“ не можах. Надвечер преди отпътуването ми за село аз отидох при Учителя да се сбогувам. Между другото Той ме попита: „Научи ли песните?“ Аз отговорих по детски: „Давай, давай“ научих, но другата не можах. Той се усмихна интересно, както се усмихва баща, който е намислил някаква приятна изненада за невръстното си дете и каза: „Другата, значи, не можа да научиш, а? Ще я научиш!“

И през нощта сънувам: Сън в един съвършено празен трамвай осветен много силно. Само ватманът е на място си, кара трамвая. Учителят е седнал пред мен. Дватама VIS а VIS (лице срещу лице) седнали пеем песента „Киамет-Зену“. Той пее и аз след Него, Той пее и аз след Него. А осветеният празен трамвай лети, ли лети... Той пее и аз след Него...

Когато се събудих аз вече знаех песента и продължих да си я пея. Във влака също продължавах да си я тананикам тихичко.

През една великденска ваканция, няколко години по-късно Учителят даде нова песен „Нева-Санзу“ - санскритска и доста трудна. Аз присъствах на даването ѝ, но пак не можах да я науча. Когато се сбогувах в навечерието на връщането си в село, Той пак ме попита: „Научи ли новата песен?“ „Не можах, Учителю, доста е трудничка. Ще остане за лятната ваканция като си дойда.“

Но Той не обича да отлага нещата. на другата сутрин имаме клас в 5 часа. Аз съм седнала до прозорците в дясно от катедрата. Разстоянието е доста голямо. Беше в Изгревския салон. Изпяхме я 1, 2, 3, 4, 5 - много пъти. Разбрах, че това е заради мене и се просълзих. И през сълзите не виждам хората, а виждам Него, сякаш се е приближила катедрата до мене. И не чувам думите, общото пеене, а чувам Неговия дълбок, проникновен, приятен глас, като глас на множество води... И така вярно и точно заучих всичките трудни модуляции на песента, както мнозина и до ден днешен не са я научили да я пеят, както аз я научих в оная ранна сутрин.

Никога няма да забравя Неговото съсредоточено светещо лице доближено по чудноват начин до мене и Неговия дълбок и проникновен глас в тази утрин, както и в летящия на сън трамвай. Тези две картини са се отпечатали така в моята душа, че много пъти като ги пея тези песни аз се потапям в същата обстановка и виждам същите картини и слушам Неговия глас.

За мнозина може да се вижда това невероятно, но за онези, които познават Учителя това е нещо обикновено, защото и самите те са имали подобни опитности и защото това бяха от Неговите най-дребни, чудновати проявления.

26. ТРИТЕ ПОРТОКАЛА

Винаги по ваканциите аз си отивах последна от всички сестри-учителки. Аз бях в най-отдалечен и затытен край на майка България, далеч от културен център и главно от център, където има наши хора и затова винаги ми биваше мъчно като си тръгвах и гледах да използвам и най-малката възможност да остана повече на Изгрева.

Така и една коледна ваканция останала последна и сама в гостна стая, аз не си запалих печката да си сгрее вода да се напия хубаво, че ще пътувам, а скитах от салон в салон, от къща в къща да разговарям, да бъда още малко във връзка с моите обични сестри изгревянки. Обядвах в стола. Но след това ожаднях, а се стеснявах да си поискам някъде вода. И когато отидох надвечер при Учителя за сбогом, бях страшно жадна. Разбира се, на Него нищо не казах. Той ме прие, както винаги накрая ме приемаше много мил и любезен и понеже нямаше вече много посетители да чакат, ме държа доста. На края ми подаде един лист - някакъв празен формуляр, който не погледнах и рече: „Занесете го, рекох, на Савка“. Аз го занесох. Тя ме покани вътре. Топло и уютно. На печката ври, клокочи цял чайник от пет литра вода. „Ах, Савке, умирам от жажда. Ще ме почерпиш ли 1-2 чаши вода? Ще пътувам цяла нощ и почти цял ден.“ „Разбира се. Разбира се. Ей сега. Чакай да разбере какъв е този лист, защо ми го праща Учителя?“ Гледа, гледа нищо не може да разбере. Незначителен, ненужен, празен, нищо неподсказващ формуляр, случайно попаднал при Учителя, може би е било увито нещо в него. Чуди се, чуди, най-после се досеща: „Ах, този Учител! Този Учител! Ами че Той те праща да те напоя с вода. Нали казвах, че умираш от жажда, а тука цял чайник ври. Знае, че си стеснителна и не е искал да те засрами.“

Подаде листа и на мене. Нищо не говореше листа, освен това, за което се досети и Савка.

Смахме се, радвахме се на нашия чудноват Баща.

Напои ме с 2-3 чаши топла вода и ме пита: „А защо си отиваш пред клас? Утре е сряда, имаме сутринта беседа.“ „Невъзможно ми е, Савке, да остане повече. Това е последният влак, с който мога да пътувам. Утре след обед трябва поне за малко да се мярна в училище.“ „Добре, тогава“, съгласи се тя. „Но аз ще ти изпратя резюме от тази лекция, а ти ще ми пишеш коя от мислите в нея ти най-харесва.“ (Савка Керемидчиева тя беше една от стенографките и доста оригинално и интересно момиче).

Разделихме се топло и сърдечно. Отбих се при Учителя да Му целуна ръка и да му благодаря.

След няколко дена получих в село обещаното от нея резюме. Но, Боже мой, която от мислите ми най-харесва. Те всички бяха от хубави, по-хубави. И аз й отговорих, но се и пошегувах. Аз обичах да се шегувам. А знаех, че и тя обича да се шегува. И й писах, че всички мисли ми харесват, но като че ли от всички най-ми харесва тази: „Когато сте неразположени изяжете три портокала наведнъж и неразположението ви ще изчезне.“ „Но уви! Тука не три, но и един даже няма“.

Как е разбрала и почувствувала тази моя шега не зная, но отишла веднага при Учителя и Му прочела писмото ми. Той грабнал веднага три грамадни портокала, каквито тогава имаше и една мукавена кутия и й ги дал да ми направи колет и да ми ги изпрати.

След една седмица получих колета.

Само не полудях от радост. Не за портокалите, но за жеста, трогателния жест.

Тогава не изяхох трите портокала наведнъж. Аз си ги държах дълго време за ги гледам и да им се радвам. И не направих опита при неразположение да ги изям наведнъж. И до ден днешен аз не съм направила този опит. Но днес при описване този мил спомен имах от 24 часа вече едно доста силно главоболие и неразположение. Употребих всички средства, които знаех и които имах, не минава, най-после рекох: Ами чакай да направя този опит, аз не съм го правила досега. Имах портокали, разбира се, такива големи сега няма, а някакви миниатюрни и три изяхох наведнъж. След един час главоболието намаля и полека-лека изчезна. Уверих се, че макар и 40 години от тогава, макар и Него да Го няма на физическия свят, Неговите методи са ефикасни и валидни за всички времена.

27. ПРИ ТОПОЛИТЕ

Ето още един мил спомен възниква през здрача на миналото в съзнанието ми и осветява бащински любезния образ на Учителя.

Краят на една лятна ваканция е. След няколко дена ние, учителките-приятелки - Буча Бехар, Петра и аз ще отпътуваме в дълбоката провинция, гдето ще живеем само със спомена за лятната ваканция прекарана близо до Него. Ще си спомняме салона, където е изричал мъдри неповторими слова и където е давал хубави мелодични песни, ще си спомним полянката с паневритмичните упражнения, салона с приятно прекараните обеди, екскурзиите и т.н., и т.н. ... където Неговия лик се откроява всеки ден все по-нов и по-чудноват, и по-лъчезарен.

Но Той пожела да прибави още един мил и незабравим спомен за тази ваканция.

Ние ще пътуваме за село, а Той трябва да отива на Мусала три дни преди ние да си тръгнем. Така са наредели няколко братя от провинцията. Да заведат Учителя на Мусала, но тайно, никой да не знае, особено сестри, за да не тръгнат след тях и да не ги безпокоят. Искат да си бъдат в тесен кръг, може би, за да Го питат по въпроси лични и по-интимни или по-големи, по-важни, които сестрите не са способни да разберат. Такова беше мнението на някои от старите братя за сестрите. Това са, разбира се, мои предположения. Аз не знаех защо те желяеха да бъдат сами без сестри.

И така, те ще заминат за Мусала, ние трите ще потърсим Учителя след три дни да се сбогуваме и няма да Го намерим. Каква щеше да бъде изненадата и горчивината ни? Ние винаги на тръгване отивахме да се сбогуваме с Него и Той винаги ни приемаше вътре в стаята си и ни даваше такъв прием, който ни пълнеше и топлеше, и радваше в трудния, самотен и суров живот там на село далеч от Него.

Какво биваше този последен прием за нас, това знаехме само ние и Той, който ни го устройваше. И сега трябваше да бъдем лишени от него. Той ще замине в тайно и ние ще бъдем изненадани и наскърбени. Ще ни липсва, много ще ни липсва този последен прием. Той нарежда друго нещо, което да компенсира загубата:

С тях ще пътува и един брат от Изгрева, който ни е близък. Той ме среща вечерта и без, може би, много да мисли, се сбогува с мене и издаде тайната. Утре рано в здрач те ще пътуват с лека кола за Самоков и Мусала.

Веднага отивам при Буча и Петра, и Катя Грива, на която палатката беше близо до нашите и с която бяхме близки и им съобщавам. Да отидем вечерта да безпокоим Учителя, да се сбогуваме, но като Той се приготвява е неудобно, пък и ще издадем брата. И решаваме сутринта рано да излезем

вън от Изгрева на шосето, от където ще мине колата, поне да Го изпратим, поне да видим колата. Така и направихме.

Здрач. Само електрическите лампи трептят в далечината. Тук по шосето нямаше тогава осветление. Стройни тополи като сенки на свръхземни същества вишат край шосето - дървенишкото шосе. Ние сме застанали до тях - мънички сенчици, вдигнали сме дясна ръка и чакаме с трепет да профучи колата край нас. Дали ще ни забележат? Дали ще ни забележи Той? Няма ли да бъде недоволен от постъпката ни, а братята да се сърдят? Ние, обаче, обещахме в себе си, че ще запазим тайната. И чакаме с тези мисли. О, колко хубаво беше да чакаме, да чакаме, да чакаме там, да се не разсъмваше, да чакаме с този трепет в душите. Но ето и колата се задава. О, тя ще профучи и отmine.

Ще ни види ли? Ще ни види ли? Ние махаме в здрача с ръце. Какво беше учудването ни, когато колата намали хода си и спря пред нас. Вратата се отвори и Той подаде главата си, после ръката си. Ние се втурнахме без ред. Коя бе първа, коя беше последна, не помня. И безмълвно целунахме топлатата, любяща, бащина ръка. Как ни гледаше в здрача не помня. Но ние се стопихме от радост и благодарност.

Колата отфуча и ние се върнахме с песен в душата: „Благодарим, благодарим, и добър път, Учителю.“

С тази песен ние си отпътувахме след три дни, не разочаровани и огорчени, но пълни и радостни, както винаги.

С тази песен прекарахме трите месеца до коледната ваканция, които ни деляха от Него.

Благодарим! Благодарим!

28. ГОЛЯМАТА, ХУБАВА И ВАЖНА СРЕЩА. САМООПРЕДЕЛЯНЕТО

Беше една от най-ранните ми срещи, може да се каже, първата голяма, хубава и важна среща с Учителя. Бяхме се върнали току-що от Мусала - първата ми екскурзия до Мусала през лятото на 1924 г., за която ще разкажа по-нататък. Аз трябваше да се връщам в Стара Загора, защото леля ми още живееше там и аз нямаше къде другаде да гостувам за дълго. Бях при Милка. Душата ми обаче беше смутена от някакви неправилни мисли, някакви съмнения по отношение на Учителя, на Учението, на пътя, който от скоро съм последвала. Това бяха някакви вътрешни изпитания, може би, някакви скрити мои врагове, които искаха да ме отклонят, да ме спънат в моето развитие още в началото, докато не съм укрепнала - може би, те ми навяваха тези мисли. Аз реших да не споделя с Него, да ги предам тези злосторници на Него, един вид да се изповядам. Защото, какво значи да мислиш за един човек лошо, когато виждаш само хубаво в него? - Саморазрушение. Тогава тъкмо се хвърляше най-много кал върху Него.

Разбрах, че това не съм аз, не е моята душа, но е нещо вън от мене, вън от моето естество, исках да го разбера и да се справя с него, докато съм близо, да не се боря цяла година далеч от Учителя с тези отрицателни мисли и съмнения. И отидох. Да отидеш при човека и да му кажеш, че се съмняваш в него, не е лесно. Но отидох. Тогава не Го познавах още добре. Мислех си, как ли ще ме приеме? Дали няма да се обиди, дали няма да бъде строг и сърдит, разсъждавах по човешки. Въобще, у мене ставаше борба между старото и новото разбиране за Него, за Божественото. И това ме страшно

измъчваше. И когато отидох при Него аз бях толкова уморена от тази вътрешна борба, че ми беше безразлично вече как ще ме приеме. Така или иначе, да се тури край на тази борба.

От тази среща зависеше моето самоопределение, да остана в Братството или да си отида в света. Бях съгласна и на второто, само да се успокоя, толкова ми беше непосилна тази борба. И това щеше да зависи само от Него, от приема Му - как ще ме приеме и какво ще ми каже. От мене беше началната стъпка - да отида, а от Него - да остана. Но Той беше майстор. Голям Майстор! Виртуоз, виртуоз в познаване на човешката душа. Виртуоз в методите, как да я пипа.

Аз очаквах буря, гръм и мълнии. А намерих красив, светъл, лазурен, пролетен ден. Приемната стаичка на ул. „Опълченска“ 66 заляна в мека, слънчева светлина. Сам Той - мил, приветлив, светещ.

„Но какво има? Какво има? Какво сте се разтревожили? Няма нищо, няма нищо. Успокойте се“, чувах нежен, топъл, бащин глас, когато разказвах през сълзи съмненията и обвиненията, които бушуваха в мене против Него. Той не остави до край да се изкажа, но сякаш с някаква магическа пръчица разнесе бурята в мене, разпръсна облаците, олекна ми, просветна ми. Настана мир и тишина. И като най-добри приятели седяхме два часа VIS a VIS и разговаряхме. Разбира се, повече говореше Той. Разказа ми няколко приказки и анекдоти, от някои, от които тогава аз нищо не разбирах. По-късно ги разбрах. А от някои разбрах, че човек е изложен на външни и вътрешни изпитания и врагове, които целят да го отклонят от правия път и да му причинят страдания. Всичко, което ми говори в тези два часа беше предупреждения, които по-късно ми послужиха в живота и избавяха от грешки. А едно от тях се изпълни още същия ден вечерта, от което аз бях поразена тогава. Е, казва, ще дойде някой и ще ти каже: „Млада си, хубава си, живот те очаква. Какво си тръгнала в този път. Той е за стари хора.“

Когато излязох от там, приближаваше обед. Аз отидох да взема брат си от редакцията, в която работеше, да отидем да обядваме някъде. Той си взе отпуска за целия следобед, за да ме разведе из София, че на другия ден трябваше да си заминавам за Стара Загора. Целият следобед и вечерта прекарахме заедно. Аз вървях край него и не вървях, а някак си се плъзгах над земята. Толкова леко ми беше. И всичко беше толкова светло и красиво, че аз непрестанно бърбех и бърбех, възхищавайки се от всичко. Бях преобразена. Нямаше помен от бурята и от онова свито и мълчаливо момиче, което познаваше брат ми. Той скритом ме наблюдаваше и ми се радваше и не можеше да си обясни на какво се дължи тази промяна. По едно време аз съм гордост му казах, че съм била два часа при най-големия Човек и съм разговаряла с Него. Разказах му за обстановката, за Него и споделих някои от Неговите мисли, в заключение, на което брат ми Димитър казва: „А, затова ли ми си се разчуруликала като птичка? Добре, добре мойто момиче, ходи всякъде и приемай всичко, което може да те направи радостна и щастлива.“ Той за пръв път ме виждаше радостна и щастлива. Той беше свободолюбив и не беше тесногърд. Освен това обичаше ме и от сърце ми желаше именно това, което той като обикновен човек, въпреки всичката му обич и желание не можеше да ми даде - да бъда радостна и щастлива. Сам той се развесели. И прекарахме целия следобед много приятно. Ходихме по покупки, води ме по музеи, градини, сладкарници. Запозна ме с някои свои млади приятели - поети и журналисти. Сам той беше вече журналист и поет. Привечер, когато вечеряхме в един ресторант при нас се приближи един негов много близък приятел - поет. запозна ни. Той остана да вечеря заедно с нас. После тръг-

нахме към Военния клуб. Кой знае защо брат ми сподели с него, че от скоро съм последователка на г-н Дънов и че днес съм била два часа на разговор с Него и съм се чувствувала радостна и щастлива. Той скочи изумен: „Ти си луд, ти си луд, Митко! Да имаш такава сестричка и да я пушаш да ходи там? Ти ходил ли си там? Ти познаваш ли Го? Аз съм ходил, аз също бях увлечен в това Учение. Не, не, не! Не й позволявай, Митко, да ходи там.“ „Е, тя е умна. Тя е много по-умна от всички момичета, които познавам. Тя знае къде ходи. Ако вижда нещо лошо, тя не би останала там. Ти не я познаваш. Аз я познавам много-добре.“

Но този млад човек не се успокои. Запретна се здраво да ме разубеждава, да ме спасява от гибелния път, в който съм тръгнала. И разгъва цялото си красноречие и патос: „Ах, загубена, загубена за живота! Разбирам да си престаряла, та да отиваш там да откупваш греховете си, а ти млада си, хубава си, живот те очаква.“ А-а-а! - Останах гръмната аз. Същите думи. Толкова скоро. Още същата вечер се сбъднаха думите на Учителя и предупреждението Му.

Усмихнах се с благодарност на Учителя и стиснах здраво устни. До края докато се разделихме с този млад човек аз не продумах.

Спомням си, че на същия този прием Учителят между другото каза следните забележителни думи: „Дрехите не правят човека.“ Тогава моето съзнание беше ангажирано с други неща и те не ми направиха особено впечатление, но ги запомних. Когато се прибрах в село, през учебната година, веднъж - далеч от времето на приема, аз си ги спомних и се замислих върху тях.

Спомних си, че преди пет години, когато в 1920 г. Учителят дойде в Стара Загора и аз имах голямо желание да Го видя, се спънах от това, че нямах нова рокля и не можах да отида с избелялата си вехта престилка. Сега на този прием във Военния клуб аз бях наконтена до ента степен: с хубава рокля от соа-екрю, с бели обуца и бели чорапи, с бяла шапка. Но бях ли нещо повече от онова момиче с вехтата престилка? - Не. Придадох ли ми нещо повече хубавите дрехи? - Не. Пролича само моята младежка суетност. Хубаво ми смачка фасона Учителят, си казах. Добре, че не го разбрах това пред Него, щях много да се засрамя. А сега само се зачудих на това, че Той всякога и всичко знае.

Как можа да ги съчетае тези два случая и да ми го кажа така, че да не ме засрами, а да си взема само бележка, да си взема поука.

Да. Дрехите не правят човека. Голям Майстор! Велик Майстор!

29. НА ИЗВОРЧЕТО

В ранните години когато нямаше нито една къща още на Изгрева, а само лятно време палатки, Учителят беше открил едно изворче при Ловния парк, чиято вода била радиоактивна и лечебна.

Дали се лекуваха и дали се излекуваха някои наши хора тогава с тази вода, не зная. Аз бях тогава млада и здрава. Млади и здрави бяха тогава и моите приятелки и близки и не съм се интересувала от това. Зная само, че беше много приятна и лека на вкус и че беше единствено най-близката до Изгрева вода за пиене. Братята мозайкаджии под ръководството на Учителя и с помощта на сестрите изградиха там чудно хубава чешмичка. Някой, който знае повече от мене по това може да пише повече за нея. Аз ще опиша само един хубаво прекаран предиобед там - мил спомен с Учителя.

Хубава лятна утрин. Гората ухае на бор. Зрелите натегнали класове на

ръжта и житото ухаеха на жито. Ние-вървим край тях след Учителя със стомнички в ръце. Отиваме на изворчето. Пристигат след нас и братя с кирки и лопати, с цимент, натоварени на ръчна количка. Чешмичката е готова, но има да се обработва, разкрасява околността. Оправят се пътечки, садят се дръвчета, довършва се - циментира се някакво кладенче близо до чешмичката. Всички помагаме. Едни носят камъчета и пясък от реката, други копаят и изравняват околността, трети циментират кладенчето. Той е при всички: наблюдава, напътва, очертава линиите. Той е за заоблените линии и не за правите и резките и това придава особена красота. Ние, сестрите, посадохме и цветя наоколо. След като работихме 2-3 часа, Той седна над чешмичката под една млада брезичка и започна разговор. Говори за целебността на тази вода, за слънчевата енергия, която приема изворчето, открито цял ден под слънчевите лъчи. Изворчето беше останало открито и водата се извеждаше от циментирана вадичка в красиво изградената чешмичка, така че слънцето цял ден грееше водата в изворчето и във вадичката.

Говори колко хора ще идват тук да се лекуват, даже и от чужбина, ако го оставят българите, които съдържат в себе си много разрушителен елемент. Уви! Те много скоро го разрушиха. Говори за природата, за Бога, за красотата, която трябва да създава винаги човек около себе си, винаги да твори и никога - да руши и т.н.

Когато наближи обед Той стана и се приготви да си върви. Станаха и се приготвиха всички. Трябваше, обаче, да остане някой да мокри от време на време новоположения цимент. Пожелях да остана аз. Учителят ме погледна с любов: „Имате ли нещо за обед?“ „Не, аз не знаех, че ще остана до обед.“ Тогава без никакъв знак пред мене някой сложи някакъв вестник и върху него заваляха круши, ябълки, хляб, сирене, кашкавал... Всеки, кой каквото си е донесъл да си закуси и му е останало хвърляше там и се натрупа не за един, но за няколко души да се нахранят. Той се усмихна доволно, подаде ми ръката си, без да каже нещо, но аз прочетох в погледа Му: „Видиш ли? Работникът е достоен за заплата си. Всеки, к който работи на Божията нива с Любов, ще му се отговори с Любов!“

Те отминаха. Дълго гледах след тях докато се закриха. Слънцето трепкаше сякаш от удоволствие. Нивите се поклащаха самодоволно. Плодовете блестяха на слънцето. Новопосадените цветя се усмихваха, изправили вече бодро главички. Аз бях също едно новопосадено цвете, което се радваше на заобикалящата го красота и на красотата, която Той умееше да създава всякъде, където стъпеше кракът Му.

30. НА ПИАНОТО

Връщам се от града изморена, но разбира се, трябва да мина край салона, край стаята на Учителя и тогава ще отида да си почина. Надникнах през прозореца в Салона. Учителят е седнал пред пианото. Около Него се е събрала една малка групичка. Изчезна всяка умора. Влязох, приближих и седнах мълчаливо на един стол при другите. Той говори за музиката. Някои пишат. Пристигат все повече и повече братя и сестри и мълчаливо седат като мене. Сцената се изпълни. По едно време Той ни изглежда всички доволно и радостно, и каза: „Я да видим какво ще ви се даде.“ И чукна по пианото. Тон, два, три... Братята музиканти бързат да записват. Ние слушаме. Мелодия! Каква прекрасна мелодия! Игрива, жива и лека, лека за заучаване. Той свири и повтаря, ние след Него тананикаме. Започва да пее и Той и слага думи:

„И скачам аз като птичка от клон на клон,
да се чуди всякой, кат ме види!
Запявам аз песен чудна за слънцето;
бистри изворчета зашумяват.
И виждам аз връх изправен пред мен стои,
той зове ме кротко там нагоре!“

Някои записват и думите. Но и те са лесни за запомняне. Ние пеем с след Него. Той свири и пее, и ние след Него. Скоро заучихме песента много добре. Около Него се е събрал все млад и музикален народ. Започват да се чуват и алтови гласове и тенори. А ето, обади се и бас. Гръмна хор. Хор, сякаш, подготвян от дни и седмици, не от един час само. Пеем с такова вдъхновение, небивало вдъхновение.

По едно време по прозорците се струпват лица на млади момичета-ученички. Той стана. И ние след Него. Излязохме. На врата ни посрещна преподавателката на тези ученички от училището за милосърдни сестри при Червен кръст. Тя като да се извиняваше, каза: „Привлече ни хубавото пеене, хубавата песен. Бяхме в околността тук, на разходка.“ Учителят ни накара да изпеем за тях песента още 1, 2, 3 пъти. Момичетата запяха с нас. Научиха я. Записаха си и думите. После Учителят им каза няколко мъдри слова. Те Го гледаха с интерес, ние - с възхищение.

Всички Му целунаха ръка и си отидоха тананикайки новата песен и подскачайки като птички.

Песен, за тях беше дадена тази песен!

31. В СТОЛА - ТРАПЕЗАРИЯТА

Дълбока зима е прегърнала здраво земята. Ние - аз и Буча (приятелката ми) газим сняг до колене докато дойдем от града на Изгрева. А Изгревът е приказен. Бял и чист. Тук-там се вият тънки пътечки край сведените от сняг борове. И тишина, тишина. Ни звън от трамвай, ни сирена от фабрика, ни глъч от тълапа.

Душата си почива в тази тишина и белина.

Сестрите ни канят в трапезарията. Там е топло и приветливо, чисто. Печката е запалена от сутринта. Макар и рано още да е за обяд в трапезарията има вече дошли с ръкоделие, с книжки, сестри и братя. Едни четат, други работят и тихо се разговарят.

Привлече ни погледа една нова картина на стената. Сестра Цветана Симеонова е увековечила образа на нашата обична сестра Пенка Кънева. Нейните будни, живи, смеещи се очи гледат към даровете на майката земя, тъй богато и изобилно разположени в нейната прегръдка - зеленчуци и плодове - свежи, сочни, апетитни. В ръцете си държи две снопчета златни, житни класове. Ние я разглеждаме, възхищаваме се, радваме се.

Колко е уютно, топло и приветливо! Колко е всичко домашно и свое! Чувствуващ се като у дома си!

Влиза една от дежурните в стола сестри - Йорданка Жекова и се развиква: „О, добре дошли, добре дошли прелетни птиченца! Знаете ли, че Учителят за вас отвори стола? Беше го затворил. Разсърдили Го бяха за нещо, беше недоволен от нещо, прибра се горе и два месеца няхахме стол. Преди няколко дена ме вика и казва: „Йорданке, учителките ще си дойдат скоро за ваканция, къде ще се хранят? Да отворим, рекох, стола.“ „Добре, Учителю, да го отворим. Аз и Стойна ще дежурим първия месец“, казах аз с

готовност. Той се зарадва, даде пари, даде провизии и от няколко дена имаме стол. Нареди да се пали печката в трапезарията, да гори цял ден - от сутрин до вечер, да могат да идват тук сестри на разговор или да си четат и работят на топличко. Пък и за вас, учителките. Вие сте първите, но ще дойдат и другите. Да прекарвате тука през деня на топличко. Грижлив баща. За всички мисли. Ама ние, ние сме твърдоглави още. С каква мъка прекарва Той хубавите си идеи. Но ние си караме все още по старому."

Не разпитвах нищо: Какво се е случило, какво са разсърдили Учителя, защо е закрил стола, защо говори Йорданка така за нашето твърдоглавие? Не разпитвах. Мене ми беше така хубаво в момента. Аз идвах от един край, дето е самота, където е мизерия и мъка. Уморена, измъчена, тук си почивах в тази топла и уютна трапезария и грижа на нашия обичен Баща. Сълзите бяха на очите ми. Не разпитвах. Искях да се потопя в тази уютност и да си почина. Наближи обяд. Дежурните сестри сервираха с бели престилки. И когато беше всичко готово към 12 часа дойде и Той. Нас - гостите от провинцията ни сложиха на Неговата маса. Ние се храним мълчаливи. „Яденето е свещена работа“, казва Учителят. „Когато човек се храни, не трябва да говори и мисли за друго, освен за храната, която приема, как да я препрати горе в ума и сърцето и да я оползотвори за светли мисли и възвишени и благородни чувства.“ Но нали сме си твърдоглавички, както казва Йорданка и следваме все още старите си навици и през време на обяда задаваме Му въпроси и Той отговаря на кратко, а някога се увлича и Той и изменя на разбирането си и говори дълго с прекъсвания и през време на обяда. Но повечето пъти оставя разговора за след ядене. Така беше и този път. Разговорът беше оставил за после. А то разговор ли беше. До 4 часа след обед и разговор, и песни.

Когато завършихме и Той стана да си върви, Йорданка, която беше по-свободничка каза: „Е, Учителю, това беше за гостите от провинцията, за учителките. Богато ги угостихме.“ Той нищо не каза, но ни погледна мило, топло и си отиде.

Той обичаше всички. И даваше всекому според нуждите му. Но правеше впечатление понякога като да е по-разположен и по-щедър към някого или към някоя категория хора. Но то е затова, защото тяхната нужда в дадения момент е по-голяма. Така беше и с учителките. Само той знаеше при какви тежки условия живееха и работеха те там из затънтените краища на майка България. Колко уморени и измъчени пристигаха при Него и затова биваше много щедър към тях. На няколко пъти затворения стол се е отварял само, защото „ще дойдат учителките и къде ще се хранят?“ Наредваше през ваканциите и вечери, като изключения. В друго време в стола само се обядваше общо. Наредваше забави с литературно-музикална програма, екскурзии и т.н.... Всичко правеше, за да им даде възможност да си починат, да се зарадват, да им се облекчи и украси иначе тежкият живот на село. Освен това Той обичаше трудолюбието и ценеше учителската професия.

Веднъж когато Го запитала една сестра - Василка Иванова от ул. „Опълченска“ 66 защо е тъй внимателен към учителките, Той отговори: „Те отиват да носят светлина!“

32. ЕДНО ПЪТУВАНЕ ДО СЕЛО

Селото - Каменна река, в което учителствувах 17 години, отстоеше от гара на 7-8 или 9 часа с каруца - 7 часа от Раднево, 8 часа от Нова Загора и 9 часа от Ямбол. Най-често пътувах през гара Раднево. Когато пътувах от село за гарата аз си вземах каруца от нашето село. Хората бяха добри, морални,

уважавах ме, обичах ме и никога не съм изживявала страх и смут, как ще мина тези 7-8 часа до гарата. Но на връщане винаги съм изживявала това. Все пак някак си се е нареждало и аз съм си отивала благополучно, без да ми се е случвал някакъв инцидент. Аз благодарях на Бога и на Учителя, че ми се нарежда пътуването добре, но никога не се замислях, не се спирах да видя как се нарежда.

Веднъж, обаче, Провидението изглежда бе решило да ме удостои с една опитност - богата, трогателна, която ми отвори очите и която желя да споделя тука.

Връщам се от София през великденската ваканция. Пътувам цяла нощ с влак и пристигам сутринта в 8 часа на гара Раднево. Цяла нощ аз изпитвах обикновения смут и страх, дали ще намеря каруца и как ще пътувам с непознат човек толкова дълго време и то доста през гора. И все както винаги се успокоявах: „Е, все ще се нареди някак си“.

Пристигам в Раднево и отивам у мои познати, които винаги ме приемаха любезно и ми съдействаха да си намеря каруца. Те ме посрещнаха с думите: „Има една жена от Каменна река, женена в Мерицлери, която отива с дъщеря си на гости при брат си. Намерихме каруца и ще пътувате заедно.“ Тези мои близки имаха в центъра на гарата дюкянче и там е станала срещата и споразумението.

След 1-2 часа тръгнахме. Разговаряхме по пътя, опознахме се. Аз не я познавах от по-рано. Излезе много духовна жена - евангелистка. От дума на дума ми разказа, че нямала никакво намерение да ходи в Каменна река. „Нощера“, казва, „като си миех паниците във на кладенеца, един глас от вътре ми казва: „Ти скоро не си ходила у Димитрови, я иди да ги видиш, какво правят.“ Аз си помислих: „Наистина, не съм ходила, пък и не са ми писали скоро. Да не би да им се е случило нещо. Я, чакай пък да го послушам този мой вътрешен глас. Влязох въкъщи и казвам на мъжа си. Той рече: „Пък иди, иди да ги видиш. Ти скоро не си ходила.“ И аз набързо свих бохчичката и тръгнахме с дъщерята.“

Аз знаех, че бяха добре цялото семейство на брат й, когато тръгнах за София и й казах това. Но знай ли за 10, 12 дни какво може да се случи?

Когато пристигнахме в село и минахме край нейния брат първо да оставим тях излязоха всички да ни посрещнат здрави и читави. Те много се зарадваха на милите гостенки, а аз скритом се зарадвах на Великия Промисъл, разбрах, че тези жени бяха изпратени зарад мене - малката и незначителна учителка от Каменна река и още по-малката и страхлива окултна ученичка, която си отива със свито сърце и мисли как ще пътува сама. Благодарих, благодарих със сълзи на очи за голямата грижа и най-вече за това, че ми показаха очевидно ето как се е нареждало и досега, как Учителят е бил винаги буден и е бдял над нас и ни се е притичвал на помощ по неизвестни нам начини и пътища.

Благословен!

ЖИВОТЪТ НА СЕЛО

Целият ми живот в това малко отдалечено от културен център село е една школа, едно ученичество с всичките му трудности, изпитания, задачи, но и опитности, радости, възторзи и вдъхновения. Тук аз при най-оскъдни, най-сурови външни условия за живот се научих да обичам живота и хората. Но аз не живеях при тези условия, аз едвам стъпвах на земята. Аз се носех чрез някакъв друг вътрешен живот над условията, над всичко и над всички благодарение на светлината, импулсите и вдъхновението, които получавах от бесе-

дите и Учителя.

Аз станах за селото и лекар, и шивач, и плетач, и темописец, и художник, и акушер, и какво ли не, и какво ли не. Най-после, когато почина едно от децата на хазайката, а нямаше свещеник в селото да го опее станах и поп. Хазайката ми беше попска дъщеря и не искаше да погребете детето си без поп и ме помоли да му прочета някоя молитва и нещо от Евангелието.

Аз скърбях и се радвах с всичките в селото. Техните радости и скърби станаха и мои. Аз живеях пълен живот.

Тук аз се научих да обичам училището, учителството и децата. Никой по-рано не беше ми вдъхнал любов към тях, нито в педагогическото училище, нито колегите ми, нито инспекторите, нито приятелките ми. Никой не ме насърчи. Всички казваха да избягам от селото, ако мога. Той единствен ми каза: „Учителството е най-добрата професия за жената.“ И много пъти ми е казвал и писал: „Обичай работата си, обичай децата.“

И аз ги обичах. Така ги обикнах, че почнах да жертвувам и време, и сили, и оскъдните си средства за тях, да им помагам, да ги облекчавам, да ги уча. Чудех се как да подобра и оправя бедната и схлупена училищна сграда, за да я направя по-приветлива и приятна. Снабдявах се с всички излизаци детски и учителски списания и вестничета, методически книги, литературни сборници, за да се сдобия със знания и умения и средства за добро възпитание и обучение на децата. И всичко с лични средства, защото селото беше бедно, бюджета на училището малък и нямаше средства за това. Стараех се да прилагам методи на ново възпитание и обучение препоръчани от наши и чужди педагози и методи от Учителя.

Отношенията ми с децата бяха другарски. Аз ги обичах и те ме обичаха. Така свикнах с мене, че когато отивах в училище, те не бягаха да се крият от мене, както правеха на някои учители, но тичаха към мене с усмихнати лица и викаха: „Госпожицата, госпожицата!“ И се нареждаха от двете ми страни. Има много да се пише по това, но тука толкова, колкото да кажа, че това го направи Учителят, че ако не беше Той аз щях да бъда една отчаяна, посредствена учителка, която чака час по-скоро да избяга от селото.

Една от човешките радости ми не даде.

Една от земните наслади не познах.

И човешкият род остана далече, далече затворен зад някакви непристъпни стени за мене.

От време на време долита ек от техните веселби или пък ще ми разкаже някой някоя история, която ми звучи като приказка.

Там се устройвали много често пиршества в чест на именни и рождени дни, сватбени, кръщавки, гошавки, танцови забави, където си избираш другари, банкети в чест на повишения, приветствувания, юбилеи в чест на заслужили лица и разни празнословия на проявили се в наука, изкуства и обществен живот. И още куп от чудни, по-чудни забавления и наслади, които нидат броеницата на дни на живота тук на земята.

И аз ги слушам когато ми разказват и се питам: На коя струна на човешкото сърце отекуват тези радости? - Или: Дали струните на моето сърце са от същата материя направени или Творецът е объркал и ги е направил от друга, та не можаха да зазвучат нито веднъж в унисон с общата радост на човека?

Пак когато идват хората при мене и ми разкажат своята болка аз я виждам, колкото дълбоко и да е скрита, чувствавам я колкото майка и да е и я нарамвам колкото силна и да е.

И пак се питам: Как същото това сърце отеква цяло целеничко с най-малката си фибричка на всяка човешка скръб и болка, как ги разбира и признава?

Може би, защото много от човешките болки опитах и много от скръбта на земята узнах.

Не съжалявам!

Не съжалявам, че празниците на живота останаха далече от мен. Може би е време когато трябва да се работи и не да се пирува.

Но съжалявам за скъпите и любими хора, които ми отне. Ще ми ги върнеш ли някога? Тогава ще бъде празника на моя живот.

Дочух думите на Учителя: „Десетократно ще ти върна онова, което си изгубила. На прага на всяка скръб чакат десет радости. И любимите твои хора къде са? - Всички до един около тебе.

И когато всичко това се сбъдне разкажи ти на хората: „С много скърби се влиза в Царството Божие, не с много радости.“

„Радостта ще ги заведе при скръбта, а скръбта ще ги заведе при радостта.“

„Сред радостта иде неминуемо скръб, но след скръбта идат 10 радости.“

„Скръбта е за земята, радостта е за небето.“

„Радваш ли се на земята, ще скърбиш на Небето.“

„По-добре 100 скърби на земята, за една радост на Небето.“

„Земята е живота на физическия човек, Небето е живота на Духа.“

„По-добре 100 скърби на тялото за една радост на Духа.“

„Но, на прага на всяка скръб на тялото чакат 10 радости на Духа.“

33. ОБХОДА КЪМ МАЛКИТЕ

Беше съборен ден. Всичко е празнично и весело на Изгрева. Събрал се е народ от села и градове на цяла България. Сутринта в 5 ч. измитият и бял салон блестеше от чистота и светлина, препълнен от усмихнати, радостни, добри и кротки лица. Почти всичко е в бяло облечено. В бяло беше облечен и Той - Учителят - празничен, тържествен, мил и добър. И светец. Словото се лее щедро, щедро...

Само аз, не знаейки защо, бях тъжна, тъжна, без видима някаква причина. Нещо не ми беше добре и не можех да се радвам.

Свърши беседата. Излязохме на поляната, изиграхме Паневритмията. Тъгата и мъката не ме напушаха. Всички се спуснаха към центъра, да поздравят Учителя. Аз не исках в такова състояние да отивам при Него и се скрих в палатката си, (лятно време ние от провинцията прекарвахме на Изгрева на палатки) без да кажа никому нещо за това. След малко иде Бучка, с която палатките ни бяха наблизко и носи в един вестник всевъзможни лакомства: плодове, грозде, сладкиши... „Поздрав от Учителя. Прати това за нашия народ и каза, ти и Петра да отидете веднага при Него.“ И Петра е била нещо не добре. Аз се трогнах до сълзи. Хиляден народ е край Него весел, доволен, щастлив, само една от Неговите души, е нещо смутена, натъжена, скрила се в палатката си, да не Го безпокои, да не разваля празничното настроение. Никой нищо не знаеше за това, даже и приятелките ми. Хапнах си от лакомствата заедно с другите, но все още не се решавах да отида при Него. След малко иде втора сестра, приятелка - Катя Грива. Носи и тя в един вестник лакомства и казва, смеейки се: „Е, какво е това от тебе, Наталия? Учителят да те вика и да не отиваш. Каза веднага да отидеш.“ Аз още повече

заупорствувах. Не бях добре облечена. Бях свалила празничното си облекло. Но Катя настойчиво ме задържа както съм и почти влачейки ме, като дете, ме завлече при Учителя. Сама тя беше скромно облечена. Като ни видя от прозореца Учителят излезе веднага, усмихна се мило и почна да ни говори. Но току-що започна и към Него пристъпиха двама важни господа. Единият някакъв певец познат с Учителя, а другият - редактор на един столичен вестник. Без да ни се извини (зер какво са това - някакви скромни, бедни момичета) певецът прекъсна разговора ни и каза с достойнство: „Учителю, г-н Х, редактор на вестник Х желае да говори с Вас.“ Учителят ги погледна сериозно, без усмивка, не си подаде дори и ръката, но посочи с нея към нас: „Занят съм, рекох. Разходете се из поляната.“ И продължи бащински усмихнат да ни говори. Обясни на какво се дължи състоянието ми и моментално го смени. Когато се връщахме аз едва ли не скачах от несдържана радост.

Дали ги прие тях после, не зная. Може би ги прие, но им даде добър урок ако въобще имаха предпоставки да го разберат. Но аз бях трогната и възхитена от тази постъпка, не заради това, че бях действащо лице в този случай, но заради Неговото величие. И заради хубавия урок, който им даде. Той, най-големият човек на земята е занят с най-малките и те „големите“ не трябва да ги пренебрегват, а да се научат от Него на обхода към тях.

Не зная дали да кажа какво обяснение даде Учителят за моето състояние на тъга и мъка.

Това беше по времето на революцията в Испания. Там имало някаква душа, близка моя от миналото, която страдала много в момента и аз по симпатия съм чувствувала нейното състояние. За мене това беше чудно и непонятно, но бях доста стеснителна, да Го разпитвам, как стават тези неща и защо и има ли някакво облекчение страдащата душа. Едно разбрах, че за мене не е било добре, било е опасно, защото Той тъй настойчиво ме извика да ми смени състоянието и дори каза: „Ако не беше дошла щеше да стане по-голяма авария.“ Аз се зарадвах само да Му благодаря за Неговата бащинска грижа и доброта към мен.

34. НА ВЕЛИКДЕН

Имам и друга подобна малка, но интересна опитност - мил спомен, който говори какво правеше Той, най-големият, Братът на най-малките за тях.

Беше Великден. Един ден преди това, в събота, ми се случи един малък инцидент с една стара, болнава и капризна сестра. Не зная защо, въпреки разбирането ми, въпреки че я извинявах и ѝ прощавах, постъпката ѝ към мене ми подействува много зле. Чувствувах се смазана, стъпкана, изпразнена, демагнетизирана. Където и да ходех, каквото и да вършех, не можех да съдържам сълзите си, въпреки усилията, които правех. Не можех да си обясня как и защо стана това, но стана. Да отида при Учителя срещу Великден, на великата събота, да Го моля да ме освободи от това състояние, не смеех. Надявах се, че ще мине. Не мина.

Великден! Светъл, блестящ празник. Всички тържествени и радостни. Тържествен и радостен и Той. Беседата се лее като нежна, сладка песен и се разлива като балсам по смутената ми и накурнена душа. Но не ми минава. Още повече се натъжава и сълзите се леят непрестанно. Ужас. Срам и позор. Не мога да си помогна. Чудя се къде и как да се скрия, да не ме види Учителят, да не ме видят и другите. След беседата в 5 ч. се скрих в стаята. Бях тогава в гостните стаи. Не отидох и на Паневритмия. В 10 ч. отидох на беседа, но състоянието продължаваше. След беседата се прибрах веднага

пак в стаята и реших да не ходя на общия обяд, но да отида у леля си в града, дано там се разсея и ми мине. Тръгнах. Нещо неудържимо, обаче, ме влече-ше да отида при Учителя, да Му се обадя, да Му кажа, защо няма да бъда на обѣда там общо с всички, както е било винаги и което е и Негова, и наша радост. Но си разсъждавам, че не е удобно, не е прилично сега пред толкова хора, които Го чакат за обяд, аз да отивам и да Го задържам и да е предста-вям толкова плачлива. Не. И не. В никакъв случай, не. Ще ми мине и без това. Няма какво да Го занимавам със себе си. И отминах Изгрева, излязох на шосето. Обаче като някакъв гѣм, две невидими въжета непрестанно ме дър-паха назад.

„Ако не се върнеш да Му се обадиш ще се случи нещо по-лошо. Ще станеш играчка на духове, които и друг път ще те разиграват.“, мина ми тази страшна мисъл през ума и веднага се върнах. Масите препълнени в двойни редици с братя и сестри - чакат Учителя. Той обаче е още в стаята си. Помислих, че има някой при Него. Не можех да допусна, че чака мене. Щом приближих до стаята където мислех да чакам да излезе другия човек, Той излезе, кимна ми с глава и ме покани вътре. Тръгнах се и ревах пак. Значи мене е чакал. Значи знае всичко. И как хубаво го направи. Покани ме Той, за да не предизвика недоволство и порицание у десетките хора, които Го чака-ха за обяд и погледите, на които бяха отправени към мене. Аз Му разказах накратко всичко. „Идете у брата си, рекох, ще се смени състоянието.“ „Аз мисля да отида у леля си. Страхувам се да не се разплача пред брат си и как да му обяснявам състоянието си.“ Аз не се сетих, че щом Той казва, че ще ми мине, това няма да се случи вече там, но Той добави веднага: „Добре, иди у леля си!“ Подаде ми ръката си - милата, бащина, топла, грижовна ръка и излязохме. Той - на обѣд, аз - към града.

Никакви обяснения обаче не ми даде защо и за какво и как се случи всичко това. Нямаше, може би, време. Може би, не беше нужно да зная. Може би, пощади сестрата. Не зная. Беше решил само да ми помогне. И ни-кога след това не се повтори подобно състояние.

Когато стигнах у леля си, те бяха вече обядвали и излезли. Аз бях мно-го уморена, легнах да си почина и заспах. И сънувам: Седя на леглото, обле-гната на стената като болник, а Учителят пред мене до леглото, седи на стол. Разказва ми нещо весело и се смее. Смея се и аз с глас. Събуждам се и хъл-цам от смях. Събуждам се и няма помен от тъжното ми състояние. Поглеждам се в огледалото и няма нито помен от мрачния ми и разплакан вид. Лицето ми сияе, очите ми се смеят. Какво ми е разказал на сън, забра-вила бях моментално. Но развеселена стегнах се и отидох у брат си. Той се зарадва много. Бях радостна и аз. Прекарахме хубаво, приятно. Надвечер дойдоха и ме изпратиха - той с жена си и детето си до Изгрева. Когато се прибрах при другарките си, с които гостувахме в гостните стаи заедно, те ми разказаха, че Учителят днес закъснял за обѣда. На обѣда бил мълчалив и после веднага се качил в стаята си. Нещо необичайно за такъв ден. На такъв ден Той обикновено оставаше дълго на масата след обѣда, на разговор и песни. Разбрах, че е бил зает с мене. Занимавал се е с мене да ми смени състоянието. Този най-голям човек, на най-големия празник се е занимавал с едно малко, слабо, безпомощно същество - мравчица, която се дави в някак-во необяснимо състояние, незнайки, как е попаднало в него и как да си по-могне да излезе от там. Но Той знаеше пътищата на човешката душа и зна-еше как да ѝ помогне.

Велик Учител!

35. ПОД ЗВЕЗДНОТО НЕБЕ

Вечерта простира бавно своето теменужено крило над земята и приютява всичко уморено от дневния труд, шум и тревога. Звездите се нареждат една по една на небесния свод по местата си.

Из различни алейки и пътечки излизат сестри и братя да починат на пейките пред стаята на Учителя. Защо именно там? Там се най-хубаво почиваше. То беше един кът където се потопявахме в такъв мир и тишина, каквито никъде не се намираха. Неговият мир и тишина заливаха този кът и ние се чувствахме тъй добре. И не само ние чувствахме това. Чувала съм и по-рано и после, когато Той вече не беше между нас, чужди, външни хора да казват: „Ах, какъв мир, каква тишина влада там на Изгрева. Когато ида там и седна на пейките, отдъхвам си, отморявам се, потопявам се в такъв мир и тишина. Но да не се отвлечам.

Учителят е в стаята си. Вечеря или е приел някой закъснял посетител. После идва при нас безшумно и сяда на средната маса. Цял ден е приемал посетители. Да се отмори и Той ли излезе? От всички маси сестри и братя се придвижват около Него.

И Той започва: „Е, има Един, Който е Любов, Който обича всички! Някой ще каже: Самотен съм, няма кой да ме обича. - Не е вярно това. Има Един, Който те обича. Има“. С такъв дълбок, убедителен глас ще го каже, че тази душа, която стои близко и Го слуша, измъчена и изтерзана от мисълта, че е самотна и няма кой да я обича, ще скочи, ще се ободри, ще ѝ олекне, ще се зарадва и вдъхнови.

Или пък ще каже: „Вяра! Вяра! Вяра е нужна на човека. Човек не е роден да боледува и умира. В човека има вложени сили - капитал да живее 120 години, но със своя неправилен живот, със своето непознаване законите на природата и живота, той ги престъпва и поради това боледува. Ще каже на болестта: „Бог

е Любов! Аз живея в Бога и Бог живее в мене, а в Бога никакви болести няма! Ти си сбъркала пътя си, моля те да ме напуснеш!“ и т.н., и т.н. И този човек, болният, скрит някъде в някое тъмно кътче слуша, слуша, обнадежди се, изпълни се с вяра, става и чувства, че болестта го напуска.

Или, знаейки, че край Него има хора, които се интересуват от музика, започва разговор за музиката.

Или, някои се интересуват от астрономия, започва да говори за звезди-те и съществата, които ги населяват, за слънцето, за луната. И тя подаде се светла и пълнолика, слуша, слуша как Той разкрива тайните ѝ на земните жители. После става, изнася телескопа, нагласява го и до късно всички до един, които сме там се изреждаме да наблюдаваме циркусите, снежните върхове и лавини на лунната повърхност, под която живеят адепти - свършени същества, както ни обяснява Той, до което науката тепърва има да се добере.

Една вечер през всичко време пяхме - една, две, три, много песни... И колкото повече пеехме, по се вдъхновявахме. Когато завършихме, Той каза: „Попяхме на тази душа за добър път, да ѝ оправи Бог пътя!“ Беше едно чудно, болно, разстроено момиче, попаднало случайно между нас. Същата вечер - късно, то щеше да пътува, да си отива в провинцията. За всички, които бяха край Него, които естествено бяха все нуждаещи се, Той намираще какво да каже и да направи и вечер под звездното небе когато уж Божем, беше излязъл да си почине след пълния с приеми ден.

36. НЯКОЛКО ДУМИ ЗА УЧЕНИЧЕСКИТЕ ГОДИНИ НА УЧИТЕЛЯ

В селото, в което учителствувах 17 години - Каменна река имаше евангелисти. Те си имаха църква и проповедник. От време на време ги посещаваха пастори от София и други по-големи градове на България за съживителни събрания, както ги наричаха те.

Веднъж дойде един пастор от София - пастор Цветанов. Моите селяни, които ме ценяха и надценяваха му говориха за мене и той пожела да ме посети и да се запознаем. Доведе го местният проповедник.

На масата си имах големия портрет на Учителя, който на времето вестник „Фар“ беше го разпространил.

Щом влезе в стаята пасторът извика: „А, г-н Дънов, моят съученик, моят добър съученик.“

Поканих ги. Седнаха.

„Искате ли да чуете нещо за вашия Учител, Неговите ученически години?“ Разбира се, разбира се, с удоволствие“, казах аз зарадвана. „Ние бяхме съученици в Свищовската американска гимназия и пансион. Бяхме в един клас и живеехме в една обща стая с много ученици. Той беше много добър и способен ученик, но най-силен и ненадминат беше в проповедта. Нас ни готвеха за евангелски проповедници-мисионери и затова имахме и час, в който изнасяхме проповеди върху някой стих от Евангелието или Библията. Неговите проповеди биваха неповторими - Словото Му вдъхновено, хвърковато. Всички обичахме да Го слушаме.

Той свиреше много хубаво на цигулка. Имаше навик да става всяка сутрин в три часа и тихичко със сурдинка да свири - така тихо, че никого не будеше. Аз съвсем случайно съм се събуджал понякога и съм Го виждал и чувал. Свири леко и унесено, лицето Му цяло в светлина и заляно в сълзи.

След това излизаше вън от града на един хълм, на който имаше люлякова горичка да посреща слънцето и се връщаше за учебните занятия.

След завършване на училището пътищата ни се разминаха. Преди няколко години, обаче, на един конгрес на евангелските пастори и проповедници в Плевен, Той дойде. Като ме видя, сложи ръката си на главата ми и каза: „Ето един истински пастор, един истински служител Божи.“

Тези последни думи пастор Цветанов изрече с видима гордост и радост. Значи той ценеше Учителя.

Та за кого ли Учителят не беше гордост и радост от онези, които се бяха докосвали до Него и бяха опитали Неговата Любов, Мъдрост и Благост.

Спомням си когато държеше беседите си на „Оборище“: Връщаме се от беседа понякога с трамвай, а много често и пеш. Учителят с неколцина души от двете Му страни в една редица върви - и не върви, а лети. И ние: аз, Бучка и Олга Блажева, които тогава гостувахме у леля ми, а тя живееше близо до ул. „Опълченска“, вървим на втората редица зад тях, силим се да ги догонваме.

Често пъти тогава срещаме хора, които Го познаваха. те се спираха да ни гледат: млади, хубави, енергични и най-хубав, и най-енергичен Той. Сочеха ни с Интерес. „Дънов. Дънов. Дъновисти.“ Тогава ми израстваха крила, крила от гордост, радост и щастие.

37. КАК БЕШЕ ДАДЕНО ПАНЕВРИТМИЧНОТО УПРАЖНЕНИЕ „ЛЪЧИТЕ“

Целият ни живот край Учителя беше низ от изненади, трогателни изненади и радости. Зер, де сме видели ние малките същества на земята, на стария живот, живот нов на любов, на красота, на жертва, на светлина, на радост, който ни показваше и на който ни поучаваше всекидневно Този Велик Небесен Жител.

Оставаше един ден до Петровден - именният и рожден ден на нашия обичен Учител. Той се празнуваше много красиво: Всичко е в треска. Салоните се измиват, двора, градините, поляната се почистват, пере се, гледи се на Учителя; приготвят се провизии за стола. Ще дойдат стотици от града, пък и от провинцията да поздравят Учителя. Почти се и частните къщи, които ще бъдат препълнени с гости. Всичко е заето, всичко бърза, работи и пее от радост. Ние - няколко учителки от провинцията дошли за лятната ваканция на Изгрева решихме да измием и подредим салона за празника. Обличаме работни престилки, грабваме кофи с вода, метли, четки за дъски и се залавяме за работа.

Такъв доброволен и любовен жест трогваше дълбоко Учителя и Той отговаряше с още по-трогателен жест. Гледаме Го по едно време иде и носи една голяма чиния пълна с едри, зрели кайсии, подава ни я да се почерпим и отива на пианото. Свири някаква мелодия. Ние оставяме работата и Го заобикаляме. Почнахме да тананикаме мелодията, която ни беше малко позната - част от „Идилията“. Скоро я запяхме по-смело и по-високо.

„Рекох, може да се даде упражнението по тази мелодия.“ Стана, нареди ни две по две и започна да дава упражнението. Пеем и играем, пеем и играем... А времето лети, слънцето клони на запад. Аз започвам да се смуцавам, че ще остане неизмит салона. Разбира се, нито искам да остане салона неизмит, нито пък искам да си отиде Той и да прекъсне щастливите мигове, които се дават веднъж през вековете. Но Той си знае работата.

Когато упражнението беше научено, подаде на всички ни ръка и предволен си отиде горе. Ние прещастливи се заловихме на работа. Миём и пеем, миём и пеем... И след кратко време салонът беше готов.

Така беше дадено упражнението „Лъчите“ в навечерието на Петровден 1938 г.

38. КАК ЗАУЧАВАХМЕ И УПРАЖНЯВАХМЕ ПАНЕВРИТМИЯТА

Жежко лятно пладне. Общият обяд завърши. Учителят не се прибра в стаята си, а отиде на поляната и седна на катедрата (един навес красиво изработен, който ние наричахме катедра). Ние - една група млади сестри Го последвахме.

„Може, рекох, да упражним вчерашното упражнение“, каза Учителят. Вчера е дал упражнението „Колко съм доволен“, но аз не съм присъствувала вчера на даването. Въпреки това, сега се наредих заедно с другите. То е леко, ритмично и приятно. Редицата се люшна най-напред пред катедрата, а после околоръст на поляната. Учителят също се нареди отстрани на редицата.

„Колко съм доволен...“ Тогава мелодията нямаше още тест. но самата

мелодия и самото упражнение имаха това съдържание. Колко бяхме доволни, наистина. Не, слабо е това. Колко бяхме щастливи. И не само аз, и не само ние. Цялата поляна беше щастлива - излъчваше щастие. Въздухът трептеше от щастие. Слънцето лъчезареше от щастие. Лазурът се усмихваше и ветрецът леко ни галеше, проникнати от щастие. Той - Братът на най-малките, беше щастлив. Щастлив, че изпълнява волята на Онзи, Който Го е пратил на земята при най-малките, да им донесе радост и щастие.

Много пъти паневритмични упражнения се заучаваха или упражняваха и привечер, за да имат възможност повече братя и сестри, върнали се от работа да присъствуват и участвуват. И обстановката тогава биваше приказна.

Вечерта слизаше бавно със синкава омара. Лазурът на небето постепенно избледняваше, после потъмняваше и от там започваха да надникват една по една звездички. Долу на поляната се люлееше редицата. Често и луната се подаваше и дълго и ненаситно гледаше и се усмихваше. Гледаха боровите стройни и мълчаливи. Гледаше и Витоша в далечината учудена и възхитена.

Често ставаше нужда да се запалят и лампите и да продължи играта дори до 10 часа.

Оркестърът свири в средата на поляната. Редицата се люлее. Зрителите гледат. И всичко се топи от радост и удоволствие.

Боже, какъв живот! Какъв красив живот! С какво го заслужихме?

Ще помни земята кога е стъпил на нея кракът на Брата на най-малките.

Но нека се върна на една по-раншна утрин.

Пристигнах от село за лятната ваканция сутринта в 7 часа. В мое отсъствие същата пролет е дал за пръв път няколко паневритмични упражнения. Никой не беше ми писал и аз не знаех нищо за това. Когато стъпах на Изгрева и се отправих към поляната, идвайки от нея ме срещнаха познати сестри и братя, които не мога сякаш, че да позная. Гледат някак особено, радостно, усмихват ми се весело, стъпват леко, леко сякаш, че не ходят, а се плъзгат над земята, сякаш танцуват.

Обиколих полянката. Учителят се беше вече прибрал. Всички се бяха прибрали. Нямаше никой, но се носеше една тържественост, една лекота, нещо празнично из нея. По-късно надникнах в трапезарията, в кухнята. Там сестрите също сякаш танцуваха. Готвят и пеят, готвят и пеят някакви нови, красиви мелодии. На обяд добих същите впечатления. И тогава седнах и написах едно писмо в Стара Загора на моите обични приятелки - Бучка и кака Райна за танцуващите сестри: „Не знаая какво е станало с тях. Те са променени. Те не ходят, а танцуват, не говорят, а пеят. Всичко тука лъха музика и красота.“

Когато на другата сутрин ме заведоха на полянката и се наредих и аз в редицата и се завъртя колелото разбрах, всичко разбрах, защото го опитах. И тогава написах второ писмо, което завърши така: „Старите подмладява, а младите прави да летят тя - Паневритмията дадена от нашия обичен Учител!“

39. ПОЛЯНКАТА

Полянката! Полянката! Отивам на полянката! Идвам от полянката! Дишам на полянката! Посрещнах слънцето на полянката! Знаете ли какво е за всеки от нас полянката?

О, ако знаехте, не бихте дръзнали да направите това, което направихте, че я унищожихте. Има ли поне един, един между всички български учени мъже и жени, философи, писатели, поети, музиканти, политици,

общественици, издигнати хора, които редят днес живота и издават законите, има ли поне един между тях с по-чутка душа, по-изтънчен дух, по-благородно сърце, по-просветен ум, който може да разбере какво значи за нас, какво значи полянката? Обръщам се към него:

Имате ли вие, знаете ли вие нещо скъпо, свидно, чисто, свято нещо, за което като помислите, душата ви се разширява и изпълва с радост, сърцето запява, а стъпката ви става бодра, лека и подвижна? Стъпката. Не, вие не стъпвате, вие се носите леко над тревите и цветенцата между тях. Те не бива да се стъпчат.

Околовърст са борове, кипариси, ели, плодни дървета. Те така са преплетени, че образуват един живописен бордюр достоен за четката на голлям майстор.

Когато за пръв път посетих поляната преди 47 години тези борове бяха малки, крехки, нежни борчета, които не можеха и сянка да хвърлят, под която да се подслониш. С каква любов бяха посадени, с каква грижа бяха поливани през сухите лета. Всеки свещенодействуваше тука.

Един полива, друг изкоренява трънчета, друг седи здравец в някой кът, друг сковава скамейки, боядисва с блажна боя и т.н. Тука всичко е бяло, бяло, слънчево. Тука за пръв път Учителят ни позова към природата. Тука за пръв път Той ни научи да обичаме, да посрещаме и да търсим слънцето, да се ползуваме от неговите целебни сили, да се вдъхновяваме от неговите красиви изгреви, да се стремим към него, като символ на Нещо Велико, Мощно, Светло, Красиво, Благодатно!

Тука ни научи да дишаме дълбоко ранния сутрешен, прекрасен, чист и свеж въздух напоен с боров и цветен ароматен дъх, тъй необходим за здравето на човека.

Тука ни даде Паневритмията. За нея ще пишат други. Аз ще кажа само, че когато си дойдох едно лято на ваканция и срещнах сестри и братя, които идваха от полянката с учудване констатирах, че тези хора - и млади, и стари, не ходят, а някак си ритмично, леко се движат, носят се над земята, като че танцуват. Не! Тази дума не може да изрази това, което искам да кажа. Движенията им са пластични, ритмични, изящни.

Тука в съборни дни когато са се събирали стотици хора, сме закусвали и вечеряли, насядали по тревата под ранните слънчеви лъчи или под трепета на звездите чай с маслини или сирене. Тука ни е научил на скромност и въздържание.

Тука е приемал многократно всекиго от нас и седнали на катедрата или под боровите, или разхождайки се, е изслушвал нашите болки, скърби, противоречия, стремежи, мечти и идеали и пр., и пр. И всекиму е давал съвет, утеха, помощ, лек.

Тука е държал и неповторими беседи!

Тука всяка стъпка е напоена с дъх и аромат от Него - със спомен скъп на сърцето и душата! Полянката!

Знаете ли какво значи за всеки от нас полянката?

Ако знаехте, не бихте постъпили така, че да я затриете от лицето на земята! А ние не сме случайни хора. И Той не е случаен жител на земята и гражданин на България.

Ще го узнаете по-късно и горчиво ще съжалявате за всичко, което направихте.

40. ДЕСЯТЪК ЗА ГОСПОДА

Един ден моята приятелка Бучка ми разказа нещо много интересно, което е чула за Учителя. Току-що го чула, тя го сподели с мене. Разказа го така живо и възторжено, че то се отпечата дълбоко в мене. Минаха години. При един случай аз я накарах да го разкаже и на други сестри, които бяха край нас, но тя каза, че го е забравила в подробности и ме помоли аз да го разкажа. Аз го помнех много добре и го разказах. Питам я, записала ли го е. Не, беше отговорът. И до днес не го е записала. Тя има да записва много други случаи из живота на Учителя и Братството в течение, на които аз не съм била и затова реших с нейно разрешение да го запиша аз. Не трябва да пропуснем нищо, което знаем за Учителя и което ще даде на бъдещото поколение и на бъдещите биографи черти да обрисуват образа на Учителя, Който ние бяхме щастливи да видим и да Го носим в душата си.

Ето случаят. Той е разказан от нейна колежка.

В ранните години когато Учителят се върнал от Америка и живял в София, може би още преди да се образува обществото Бяло Братство, Той се е хранил в една скромна гостилница, но е ходел винаги късно, когато не е имало вече много посетители или даже никой. В тази гостилница работело, било чираче, едно 10-12-годишно момченце - кръгло сираче - Панайотчо. Панайотчо бил слабичък, бледничък, недохранен, макар че работи в гостилница. Той миел паници, метял, чистил, разтребвал масите, поднасял вкусните ястия на клиентите, но изглежда сам той не ги е вкусвал.

Какво е видял в това дете Учителят - обиква го. Винаги когато отивал да се храни, ще го помилва, ще поръча две порции ядене, ще покани Панайотчо да се хранят заедно и ще разговарят. Един ден Учителят му казва: „Панайотчо, искаш ли да учиш?“ „Много искам, но нямам възможност, нямам условия, няма кой да ме поддържа.“ „А искаш ли да отидеш в Америка ако аз пиша там на мои познати, които ще ти изпратят пари да пътуваш и които ще те поддържат там да учиш?“ „Искам“, отвърнал зарадван Панайотчо.

Учителят писал на своите познати - американски благодетели, те отговорили утвърдително и Панайот заминал за Америка. Какво е учил там и колко е стоял не знаем. Жена му - нейна колежка разказала всичко набързо без големи подробности.

Пораснал Панайот. Кореспондирал с Учителя. Голям вече осъзнал какво Учителят е направил за него, в едно писмо изказал своята благодарност към Него и Го пита как би могъл да Му се отплати. Писал също, че не иска да се връща в България. Учителят му отговорил: „За себе си не искам никаква отплата, но за твоето добро искам три неща от тебе: Да се върнеш в България, да не се жениш и да служиш на Господа.“

Първото Панайот изпълнил. Връща се в България и се настанява в Ямбол на добра служба. Но другите две неща не изпълнил. Оженил се млад за една прогимназиална учителка, родили им се две деца и той всецяло се погълнал от своето семейство и своята служба. Заболял.

Учителят бил вече основал нашето общество „Бяло Братство“, но Панайот макар че поддържал връзка с Учителя, си стоял със семейството си малко настрана.

Минали се години. Веднъж Панайот се разболял тежко, неизлечимо според съвременната медицина. Уплашен, той изпратил жена си при Учителя в София да Го моли, да му помогне да оздравее. Той знаел, че Учителят може да направи това. Жената пристигнала на „Опълченска“ 66, разказала на Учителя всичко, но Той не дал никакви съвети за лечение. Казал й веднага

със следващия влак да се върне в Ямбол. Тя почнала да плаче, да се моли да им помогне, мислейки, че Панайот е умрял или ще умре и затова я изпраща така бързо и без съвети. Но Учителят настоявал тя да се върне веднага. Върнала се. Каква била нейната изненада и почуда когато на Ямболската гара я чакал Панайот здрав и читав. Разбира се били много благодарни на Учителя, но си заживели пак улигани в семейните си грижи и задължения.

Минали се още години. Панайот се разболял тежко втори път. Сега някакво съзнание се пробудило в него и той казал на жена си: „Този път няма да моля Учителя да ми помогне. Той толкова нещо направи за мене, а аз не изпълних нищо, нищо от онова, което Той искаше и което трябваше да направя. Сега каквато бъде волята Божия.“ И разделил имота си на четири дяла: на жена си, на двете си деца и на себе си по един дял. „Моят дял“, казал той на жена си, „когато си замина, ще продадеш и ще занесеш парите на Учителя. Нека това бъде моята благодарност към Него, към Господа.“

Не след дълго Панайот си заминал. Жена му улисана в учителството и семейството си, не намерила време да продаде неговия дял и да занесе парите в София. Наскоро обаче отчуждават нещо от имота им за летище. „Е“, помислила си тя, „това ще бъде за Братството, делът на Панайот. Като ми плати държавата парите, ще ги занеса.“

Изтекли пак години. Държавата нищо не им дала. И нали не е за нея, тя не направила никакви постъпки. Когато ѝ ги дадат и ако ѝ ги дадат, мислила си тя.

Един път отива в София по някаква работа и среща случайно един приятел на Панайот, адвокат, който я запитал: „Какво стана с имота, който ви отчужди държавата за летище, дадоха ли ви парите?“ „Не“, отговорила тя. „Ела“, казва той, „с мене“.

И ходили заедно из министерства, из учреждения и наредил да ѝ се изплатят веднага парите без да знае, разбира се, за какво са били определени те. Тя се зарадвала много, благодарила на приятеля и занесла парите на Изгрева, предала ги на Учителя и Му разказала всичко. С тези пари било закупено мястото дето беше построена после къщичката на сестра Балтова, зад пейките, до лозето и до Симеонови, дето сега е улица „Зелен синор“ и на което място ние учителките от провинцията и други ред години си построявахме палатките. Там бяха и барачките на сестра Веса Козарева и Христо Бояджията.

„Панайот много обичаше и уважаваше Учителя, четеше беседите, но аз не ги разбирам и не съм ги чела“, казала тя. „Но и аз Го уважавам. Чуден човек беше Той. Чудни дарби имаше“, и продължила да разказва:

„За да следват децата ми в университет аз се преместих учителка в София. Един ден заболя сестриният ми син - студент - психическо разстройство. Къде не го водиха, кой не го лекува и професори, и баби, и т.н. Най-сетне мина ми мисъл да го заведа при Учителя. Вземам го, отиваме на Изгрева, качваме се по стълбите. Той излезе сериозен, замислен и малко строг. Каза, че е зает и не може да ни приеме. „Да“, помислих си аз, „ние не следваме учението Му, той може, но не иска да ни помогне“.

И умъчнена, и отчаяна си тръгнахме. Стигнахме до чешмата, ъгловата-та чешма. Изведнъж племенникът ми се развика радостно: „Но какво става с мене, лельо, какво става? Аз съм здрав, съвършено здрав!“ Обръща ме се, Учителят стои горе на отворения прозорец с вдигната ръка и мило, и нежно ни се усмихва. Дигнахме и ние ръка, поклонихме Му се и си тръгнахме. Момчето оздравя. От тогава не съм видяла Учителя, но Го ценя и уважавам за това, което направи за нас и за чудните Му дарби. Но беседите не ги

разбирам, повторила пак тя, и не ги чета“.

А ние, а аз се чужда не само на дарбите Му, но на Неговата Любов към хората, независимо Негови последователи ли са или не, на Неговата Любов и всеотдайност в служенето Му на Господа, на Неговата широта и далновидност. Неговите мерки не бяха като нашите - човешки мерки. Защото и погледът Му не беше като нашия - човешки поглед. Неговият поглед имаше несравнимо голям диаметър и Неговата дейност широк периметър.

Той виждаше, че тези души не могат само да разбират Учението Му, но ги обичаше пак и направи нещо за тях, защото виждаше далеч в бъдещето и знаеше, че те ще се пробудят един ден и ще тръгнат по пътя към Бога.

41. ЗАВРЪЩАНЕ ОТ АМЕРИКА

Друг интересен случай - чудновато проявление на Учителя, който искам да разкажа ми е разказан от нашия добър брат Цочо Диков. На него е бил разказан от наша сестра, приятелка на една жена от града.

Тази жена била женена за добър, но беден човек. Имали две деца. Колкото и да се стараел съпругът, не можел да подобри материалното състояние на семейството и те бедствували. По онова време бедните хора отивали в Америка да работят и се връщаха богаташи. Решил и той да опита късмета си в Америка. Остава семейството си и заминава. И наистина, провървяло му и той почнал да праща пари и да пише често на жена си. Скоро ще забогатее мъжът ѝ и ще се върне и ще заживеят щастливо - мечтаела си тя. Но, случило се така, че той се запознал с някаква американка, в която се влюбил и почнал да забравя жена си и децата си. Почнал да пише по-рядко и по-рядко да праща пари и все по-малко, и по-малко, докато престанал съвсем да се обажда. Жената била в отчаяние. Какво се е случило с него? Болен ли е, без работа ли е, защо не пише и не праща пари? Децата растат, имат по-големи нужди. Тя е слаба и безпомощна да се грижи сама за тях. Оплаква се на приятелката си - наша сестра и тя я посъветвала да се срещне с Учителя, да Му разкаже и Той, може би ще ѝ даде съвет какво да прави или ще ѝ помогне. Тя идва, разказва Му всичко. Учителят ѝ казва: „Не бой се. Всичко ще се оправи. Мъжът ти е жив и здрав и скоро ще се върне.“

А мъжът ѝ увлечен в американката нямал никакво намерение да се връща вече в България. И какво става? Един ден се позвънява на вратата му. Той отваря. Там стои един стар човек с интересна интелигентна физиономия, с бяла брада. Казва, че е от България и иска да говори с него. Той го поканва. Старецът разказва за бедственото положение на семейството му, за тяхното отчаяние и го моли да се върне.

След известно време пак се звъни на вратата му. Излиза. Същият човек. Пак му говори. Бие на чувства, на съвест. У него се раздвижва нещо, но пак не иска да се върне в България. Този стар човек продължава все по-често и по-често да ходи при него и все по-настойтелно и по-настойтелно да го моли да се върне докато най-после обещал да се върне. След няколко дни уредил работите си в Америка, разделил се с жената и тръгнал за България.

Като отишъл на пристанището, когато щял да се качва на парахода вижда стария човек и той ще пътува. Зарадвал се. Ще има компания до България. Всеки ден те се срещали в различни часове от деня на парахода и разговаряли. Когато пристигнали на софийската гара те се сбогували сърдечно и се разделили всеки по своя път.

Отива си човекът вкъщи. Жена му и децата му са радостни, щастливи. Той също е радостен. Разказва им за Америка, донесъл им скъпи подаръци,

много пари. Ще живеят от сега нататък щастливо. „Но“, казал той, „какъв е този човек, когото си изпратила да ми говори да се върна, роднина ли ти е? Аз не го познавам.“ „Какъв човек?“, чуди се жената. „Аз не съм праскала никакъв човек. Пък и не познавам такъв, който да е ходил в Америка“ и т.н.

Минало известно време. Един ден тя го поканила да идат на Изгрева да се разходят. Тя вече била направила връзка с Изгрева и ходела там понякога. Отишли. Разгледали салоните, градините и на поляната виждат Учителя.

„Ха, ето този човек си пратила да ми говори. Този е старецът, за който ти разказах, който не остави на мира, докато не реших да си дойда.“ „И този е човекът“, казала жената, „на когото аз се оплаках в отчаянието си и който ми каза, че скоро ще си дойдеш, но Той не е ходил в Америка. Аз често съм идвала тук и Той през всичкото време си беше тука. Как е възможно?!“ „Да, този е човекът. Аз съм го запомнил много добре. Той идва няколко пъти при мене в Америка, пътувахме заедно, на гарата се сбогувахме.“

До тука ми е разказана историята, до тука я разказвам и аз.

Но и аз, и всички знаем, че Учителят през последните години беше вече с „бяла коса и бяла брада“ както го наричат, не е ходил в Америка. Всички сме Го виждали винаги тука между нас. В Америка е ходил само на младини.

Как е била тази работа? И мъжът, и жената са били напълно нормални хора, с нормални сетива, а и двамата твърдят, че Той им е помогнал да се съберат отново.

Мнозина няма да повярват, други ще се чудят, а тези, които са чели и разбират от окултна наука, ще си обяснят как е станало всичко това. За обикновените хора това са чудеса, за Него бяха всекидневни прояви и възможности. Той работеше с тях, както ние работим с действията от триизмерния свят.

Учителят се затваряше горе с дни и седмици и не слизаше при нас и работеше горе. Какво работеше, ние можехме само да гадаем. Освен това когато тук е нощ, в Америка е ден. Трудно ли е за Него да остави тука физическото си тяло и да отиде да свърши една работа с астралното, или дори да пренесе физическото си тяло? Ние не знаехме Неговите възможности до къде се простират. Но се учудвахме само, трогвахме и възхищавахме от фактите, от делата Му.

Много пъти Той казваше: „Когато вие спите, аз ходя и помагам на хората в нуждите им, спасявам ги от бедствия, лекувам ги и т.н. Някой параход потъва, аз съм там, за да помагам“. Казват: „Учителят спи“. Учителят никога не спи. Или на Него му е нужен много малко сън. Най-много три часа.

Каква представа има една мравка за нашия триизмерен красив свят, с нашата техника, нашите небостъргачи, нашата култура, наука, музика, поезия, изкуство? Какво е нейното съзнание за тези неща? Ето такова е нашето съзнание в сравнение с Неговото за оня красив и грандиозен възвишен свят с невъобразими за обикновения човек възможности, в който Той живееше. Струва ми се даже, че животът на обикновените хора, който Той трябваше да живее зарад нас, за да можем да Го разбираме, беше за Него мъка. То е все едно един човек да се смалява, да слиза до съзнанието на мравката, за да я направи, да го почувствува и познае. Трудна работа. Но Той я вършеше с любов и успех. Защото ето на много от Неговите мравчици Той им помогна да Го почувствуват и познаят, че е нещо велико, грандиозно извън човешките разбирания и съзнание. Човек не е готов още да Го обгърне в Неговата пълнота. И Той успя да ни покаже, че не е само този физически свят, в който ние живеем, но че над него има още други светове: духовен,

умствен, причинен, Божествен, и че човекът е още на едно много ниско стъпало на една йерархия същества от съвършени, по-съвършени, достигащи до Бога.

В малката книжка „Учителите“ Седир - голям французки окултист е описал много добре какво представлява един Учител.

42. ЯСТИЯ ОТ РИБА

Беше в ранните години когато ходехме за вода на чешмичката при Ловния парк. Един ден отидох за вода и заварих там една от възрастните тогава сестри - сестра Енчева. Тя беше от Бургас, но скоро си беше построила барачка на Изгрева и живееше вече там. Разговорихме се двете за това и онова, наляхме си вода и си тръгнахме заедно. Нашите разговори тогава на всички ни бяха все около Учителя и Учението. Между другото тя каза: „Знаеш ли, как Учителят майсторски ни отучи нас, бургазлии, да ядем риба?“ И ми разказа следното:

„Току-що бях влязла в Братството. Научих се, че Учителят ще идва в Бургас да ни посети. Всички бяхме извън себе си от радост. Сестрите се суетяха, как да Го посрещнат, какво да приготвят, да Го гощават. Всички искаха да вземат участие в приготовленията. Аз бях съвсем нова, но ми се искаше и аз да взема участие и помолих сестрите да приемат и мене и аз да помагам нещо. Разбира се, те ме приеха с готовност. Ще гостува Учителя у брата - ръководител на Бургаското братство - Минчо Сотиров. И ние михме, чистихме, редихме къщата, стаята където ще бъде Той. И всичко беше в идеален ред и чистота, и красота приготвено. Дойде време и за готвене ястията за първия ден. Тогава всички и аз ядяхме риба и казваха, че и Учителят ядял риба. Видели ли са Го или само така си предполагаша, но целият обед приготвихме само от риба: разни рибници от шаран, супа от риба, пържена, майонези, хайвери и какво ли не от вкусни, по-вкусни, от майсторски, по-майсторски приготвени и естетично наредени. Наредихме една дълга трапеза в дома на ръководителя, Учителят дойде, поканиха Го на челното място, от дясната страна домакина, от лявата друг възрастен брат и цялата маса се изпълни с братя и сестри. Учителят разговаря - говори интересни работи, всички сме обърнати в слух. Ястията издават своята специфична и приятна за нас тогава миризма и дразни апетита ни. По едно време братът-домакин подканя Учителя: „Заповядайте, Учителю, че яденето ще изистине.“ Учителят продължава да говори... От трапезата се издига дразнеща апетита миризма, времето е напреднало, изгладнели сме, братът пак подканя: „Учителю, заповядайте, яденето ще изистине.“ Учителят, сякаш не чува, продължава да говори интересни работи и леко се усмихва.

Рибата ухае... Стомасите се бунтуват... Учителят говори...

Най-после Той попита домакинята: „Имате ли в градината си посадена бакла?“ „Да, Учителю, имаме. „Рекох, наберете ми малко.“

Сестрата изтичва в градината, набира, измива я и я поднася на Учителя. Тогава Той казва: „Молитва!“ и почваме. Всички се нахвърлихме настървено, изгладнели, върху рибата, а Той топи бакличка по бакличка в солница и яде и не близна нищо от едно от хубавите и съблазнително приготвени рибни ястия. Разбрахме тогава, че Той не яде риба и мнозина се отказаме от рибата. Не знаа дали някои останаха да ядат. Примерът Му беше по-силен от морализирането. Не беше ли говорил досега за милост към животните? Рибите не са ли животни. Не беше ли говорил, че животинската храна съдържа токсини? А рибата не съдържа ли най-много?

Аз благодарих на сестра Енчева за тъй хубаво и живо разказания интересен случай, който се е запечатал тъй дълбоко в мене, че вече 30-35 години от тогава аз сякаш чувам още гласа ѝ и си представям живо целия обяд с ухаещата риба, празните стомаси и тънката усмивка на Учителя.

43. УЧИТЕЛЯТ ПИЕ СЪС ЗЛАТНА ЧАША

Една сестра от провинцията разказва: „В ранната ми младост бях запалена Толстоистка. При образуване на комуната в Мечкюр - Прослав-Пловдивско, аз бях една от основателите, най-младата.

Един ден ме викат в управата и по-големите и важни братя ми възлагат една задача: Да отида в София при г-н Дънов и да Му разкажа за нашия начин да основем комунa и да искам известна сума - помощ. „Той има пари и вярваме, че ще даде“.

Аз тръгнах веднага. За Учителя нищо не бях чувала до тогава и те нищо повече не ми казаха от това.

Пристигнах на Изгрева. Той беше току-що създаден. Тук малка бяла къщичка, спретната, приветлива, салонът бял и чист като лебед. И градинки и полянки тихи, чисти, приветливи, ухаещи на сладост. Облърна ме една красота и един мир, които затрогнаха душата ми.

Когато се появи Учителят към Когото се устремих аз останах стъписана: Та това не е човек, това е Свръхземно Същество! Такъв човек до тогава очите ми не бяха видели, пък и след това, разбира се.

Аз се приближих със свещен трепет и без някой да ми е казал почувствувах, че трябва да Му целуна ръка. После смутолехих защо съм дошла. Той ме покани в малката си бяла къщичка от една стая, кацнала близо до салона и ме покани да седна. Поразпита ме за Мечкюр, как се устройва, как вървят работите и т.н. Но аз не знаех къде бях, на земята или на небето. Слушах един глас-музика, гледах едно неземно светещо лице и плувах в едно блаженство. После Той ме попита: „Обичате ли да четете?“ „О, много!“

Тогава стана, отиде зад един параван където се бави известно време. После дойде, подаде ми един бял плик. „Това за тези, които ви прашат. А това за вас“. Един вързоп книги. „Много, много благодаря! Трогната съм! Много благодаря!“

Целунах ръка и отпътувах с омаяна и пееща душа.

Когато вечерта пристигнах в Мечкюр и разопаковах багажа си видях, че книгите бяха беседи от г-н Дънов. Още повече се зарадвах. Значи Той и пише. Аз нищо не знаех за Него. В това време влезе един от тези, които ме пратиха. Аз се втурнах към него с думите: „Какъв човек! Какъв човек! Защо вие никога не сте ми говорили за Него?“ И му подадох плика. „Той е нещо като Толстой.“ Но в душата и на езика ми остана: „И много, много повече от него.“

Тогава този брат, благовиден до сега, като чу да говоря така възторжено за Учителя и като видя беседите изпадна в някакво изстъпление и почна така безобразно и цинично да ругае Учителя, че аз си помислих, че този човек е полудял. Впоследствие, след известни години той наистина полудя.

Тогава аз се разплаках и отидох да се оплача на друг един от големите братя и му разказах всичко. Той не държа толкова циничен език, но извика: „Той да не иска да те прави дъновистка?“ И започна да говори разни нелепости по адрес на Учителя, една от които беше, че Той пиел вода само със златна чаша.

Аз бях дълбоко оскърбена и разочарована от тях. Цяла нощ не спях. На сутринта си събрах багажа и без да се обадя никому напуснах Мечклов. Нямам работа при тези хора."

Отидох там, където ме водеше моята душа. Отидох в София, записах се студентка и почнах да посещавам Изгрева и беседите.

Минаха се няколко години. Един летен обед отидох на Изгрева. Учителят си беше горе, нямаше никой из двора. Аз се разхождах край градинките и забелязах, че от силното слънце някои цветя бяха посърнали. Нямах никакъв съд да ги полей. Намерих на чешмата една консервена кутия и почнах да ги поливам с нея. По едно време Учителят слезе, приближи се до мене и ме заговори. После рече: „Можете ли да ми донесете да пия малко вода?“ „Учителю“, засуетих се аз, „но нямам чаша. Да отида някъде, от стенографките да поискам чаша?“ „Не, не, рекох. В кутията ми дайте."

Тогав аз Му донесох в консервената кутия вода. Той я взе и пи пред мене. Като светкавица прорязаха съзнанието ми тези думи, чути преди няколко години и забравени: „Той пие вода само със златна чаша“.

Просълзих се, но нищо не казах. Разбрах, че Учителят всичко знае“.

44. ДА БИХ ТЕ СЛУШАЛ

Разказа ми веднъж една сестра - Ирина Кисьова, музикантка: „Беше преди години, когато Учителят беше още тука. Един ден аз си открих една грешка, която съм направила в живота, която беше вече непоправима. Стана ми много мъчно. Мъката нарасна, колкото мислех за нея. Стана непоносима, превърна се в буря. Не можех да си намеря място. Улисвах се в работа, обаче бурята бушуваше в мен. Мръкна се. Домашните ми се прибраха, вечеряхме и по-късно заспаха. Аз съм будна и не мога да се успокоя. Най-после към 10 часа, рекох, чакай да изляза, да се поразходя из поляната. Гледам салонът свети и се чува една бурна музика. Приближих. Учителят седи до пианото и свири. Край Него няма никой. Музиката и Учителят ме привлякоха. Влязох. Учителят свири, без да обръща внимание, че някой влезе в салона. Бурната музика отговаряше на бурята в душата ми. Тя се носеше на вълни край мене. Приближих до сцената и седнах на един стол. Учителят продължи да свири нещо много тихо и много хубаво, без да се обърне и види, че аз Го слушам. По едно време запя: „Да бих те слушал, да бих те слушал, да бих те слушал, доброто в мен да се прояви“. Музиката ме галеше, думите отговаряха на моето състояние, на моята мъка, на моята отлетяла през прозорците мъка. Повтори пак: „Да бих те слушал..."

После се обърна и погледна към мен. Аз станях: „Учителю!“ Само това можах да кажа. Той знаеше всичко. И тази песен беше за мене, разбрах. Но нямах думи да му благодаря. Той ме покани горе на сцената. Седнах до Него. Той свири и пее, пее и аз. Свири и пее, пее и аз. Най-после стана, подаде ми ръката си и каза: „Може, рекох, да я нотирате вкъщи."

Аз благодарих и си отидох. Повече нищо. Разбрах, че това беше за мене. Той знаеше всичко, без да Му говоря за моята мъка, която не се върна никога вече и в резултат на която аз имах като подарък тази хубава песен“.

45. СЪНЯТ НА ПИТКАТА

Ето още един затрогващ пример, от който се вижда какво правеше Учителят - Братът на най-малките, за тях.

В един разговор с една сестра, която никога не се е приближавала много до Учителя, ето какво ми разказа: „Тогава живеях в града. Посещавах беседите, харесвах ми, уважавах Учителя, но никога не бях се приближавала до Него. Никога не бях разговаряла с Него. Аз съм без образование, простичка, какво ще разговарям с Него. И отдалеч само Го гледах, слушах и Му се радвах. По едно време се натъкнах на едно противоречие в живота си и една мъка заседна в душата ми. Борих се ден, два, три, месец, година да се освободя от нея, не успях. Тази мъка не ме напускаше. Нямам близки, които да ме разберат и да ми помогнат, нямах на кого да кажа. Мина ми бегло през ума да ида при Учителя. Той, казват, разбирал хората и им помагал, но веднага отхвърлях тази мисъл от стеснение. Заживях с мъката си, която ме разяждаше отвътре и която можеше да ме поболри.

Една нощ сънувам Учителя, че се приближава при мене и ми казва: „Можете ли да ми купите една питка?“ Събудих се и мислих върху съня, какво може да значи той. Мислих, мислих и нищо не можах да измисля. Ако е символичен, не разбирам от символи, не разбирам какво трябва да направя. И реших да изпълня буквално каквото ми каза в съня, да купя една питка, да я занеса на Учителя и да Му кажа какво съм сънувала. После се разколебах и се отказах, но сънят е все пред очите ми където и да отида, каквото и да правя. Най-после се реших. Е, Той не е останал на моята питка и дали ще я яде не зная, може на други да я даде, но аз ще отида, за да се успокоя, си казах. Купих една бяла питка и отивам на Изгрева. Вън нямаше никой. Учителят си беше сам в стаята. Сякаш мене чакаше. Почуках несмело. Той веднага отвори вратата и ме покани.

„Учителю“, казах със задавен от стеснение глас, „сънувах, че ми казахте да Ви купя една питка. От символи не разбирам, какво може да значи този сън и аз реших пък да Ви купя една питка. Може да не я ядете, може на други да я дадете, не зная.“

Учителят пое питката, веднага отчупи едно парченце от нея и почна да яде пред мене. Покани ме да седна. Занесе питката зад паравана и седна срещу мене. После си затвори очите и дълго мълча. След това ме поразпита как прекарвам, къде живея, как живея, какво работя и т.н. - обикновен разговор, но за мъката ми нито аз, нито Той отвори въпрос. Даже и на ум не ми мина за нея. Така беше заличена от съзнанието ми. След малко стана, подаде ми ръката си, целунах я и си излязох, но така леко, леко ми стана и на тялото и на душата, че не сетих как слязох в града. От този момент мъката, която носех в душата си от години, ме напусна и никога вече, до ден днешен, не се яви.

Както искаш го разбирай, но аз разбрах, че Той го направи това. И разбрах, че Той е знаел всичко и затова ме извика по такъв особен начин, за да ми помогне. И сега, кой човек, коя сила може да ме разколебае в Него, в Неговата мъдрост и сила?

Никой, никоя, никога!“

А аз ще добавя: И в Неговата бащина Любов и грижа за малките!

46. СЕДЕМТЕ ВЪПРОСА

Нека разкажа сега за едно чудновато проявление на Учителя, което за лишен път ми бе утвърдило вярата, че Той чете нашите мисли.

Беше коледна ваканция. Както винаги дойдох да я прекарам в София. Гостувах у леля си в града и само за клас оставах у сестра Динова. Нямаше още много къщи на Изгрева, нямаше още гостни стаи.

Бях си набелязала на едно листче няколко въпроса да питам Учителя. Така ме беше посъветвал Той в едно по-раншно посещение при Него: „Отбелязвайте си, рекох, на едно листче в село въпросите, които ви интересуват, та като дойдете при мене да не ги забравите.“

Отивам един ден при Него да Го питам, ще ме приеме ли. Отложи този ден за някой друг, че сега бил зает. Отивам друг ден - пак зает. Отивам трети ден - пак не се нарежда. Остава само един ден от ваканцията. Казва: „Елате утре“. Това е последният де. Отивам сутринта на Изгрева, Той отишъл с една малка група на Витоша. Останах да Го чакам да се върнат. Чаках Го до вечерта. Цял ден сновях от салон в салон, от двора до сестра Динова. Стискам листчето и чакам. А студ 22 градуса под нулата. Вечерта се върнаха премръзнали, изморени. Нямаше тогава превозни средства. Косата Му, братата Му, вождите Му, целите заскрежени. Дожаля ми и досрамя ме да Го безпокоя. Останах да пренощувам у сестра Динова, защото на другия ден - петък имяхме клас. От класа трябваше право да бързам за гарата. Нямаше възможност да ме приеме и сутринта.

Цялата нощ не можах да заспя от мисъл и мъка защо не ме приеме Учителят - в какво съм се провинила, какво съм съгрешила. Ровя, търся, ровя, търся, анализирам себе си цяла нощ. На сутринта отивам и сядам най-отзад до прозорците и до вратата близо, свита, подтисната от безсъние и от мисълта защо Учителят не ме приеме цяла ваканция. Това се случваше за пръв път.

Учителят дойде и почна да говори. Аз съм се навела, нито Го гледам, нито дори Го слушам какво говори. По едно време чувам, долавям нещичко, с което ми се изяснява първия от написаните на листчето въпроси. Понадигнах главата си. След малко чувам отговор на втория въпрос, на третия, на четвъртия, петия... до последния. Как и кога ги видя и ги подреди последователно в лекцията си? Сякаш цялата лекция беше построена върху тези мои седем въпроса. Сам Той си знае това. Аз обаче имах отговорите, олекна ми на душата, изправих се бодро. И като свърши лекцията устремих се към Него да се сбогувам, да Му благодаря и да Му кажа, че ми е отговорил на въпросите. Като приближих, Той пръв ме посрещна с думите: „Аз Ви отговорих на въпросите в лекцията.“ „Благодаря, Учителю, разбрах.“ Целунах Му ръка и като птичка изхвъркнах из вратата радостна, че имах такава опитност, заради която бях лишена от един прием. Съжалявам, че не съм записала нито въпросите, нито отговорите и съм ги абсолютно забравила. Аз се радвах на красивата опитност и нея съм запомнила и всичко друго съм забравила. То беше много отдавна. Може би в годините 1929, 1930, 1931-ва. Помня само, че беше петък, последният ден на коледната ваканция, която беше продължена до 20-21 януари поради големия студ. Но годината не помня. Може би съм ги записала в тетрадката си-дневник. Аз всички разговори след като съм излязла от Учителя съм ги записвала, но всички тетрадки изгорих в 1958 г. при обиските, които направиха тогава. Останали бяха тук-там някои тетрадки случайно.

Много пъти, случвало се е, стоим с някоя или някои от моите приятелки-сестри и разговаряме, разискваме, разсъждаваме, питаме се, пънкаме се върху някои въпроси. На другият ден Учителят в беседата говори върху тези въпроси и дава изяснения. Ние радостни, със светнали очи се търсим с поглед из салона, да споделим радостта си, че сме били, тъй да се каже, подслушвани. А някой път направо казваше: „Слушам снощи две сестри на поляната си приказват...“ И отговаря. А на поляната не е имало никой друг освен тях и те са си приказвали тихичко. Как ги е чул Той?

Ето друг пример: Веднъж стоим навън тримата с брат и сестра

Симеонови и разговаряме. Излезе и се приближи Учителят към нас. И тримата се зарадвахме. И те като по-свободни с Учителя започнаха да Му задават въпроси. Аз мълча и само слушам. Те задават въпрос, Той отговори с две-три думи и заговорваше за нещо, което няма връзка с въпроса им, а отговаря на нещо, което мене интересува, над което съм мислила и съм се вълнувала, може би и тревожила, но не съм имала възможност да Го питам, като бях толкова далеч от Него. Така протече целият разговор. И разбрах, че тази среща и този разговор бяха дадени за мене. Какво те разбраха, не знам. Разбира се и те са се ползували от този разговор и са се радвали на тази среща. Но моята радост беше голяма. Да се интересува от едно малко, слабо същество, да знае какво го интересува, какво го вълнува и да издებне случай да му хвърли светлина и да му създаде радост. Това беше Той - Великият - Братът на най-малките!

47. ТАКСАТА

Бях канена на обед у един наш брат музикант - Атанас Минчев. След хубавия обед попяхме си малко, той посвири и започнахме разговор - спомени и интересни случаи из нашия живот - живота ни край Учителя. Той ми разказа няколко интересни случая, които аз разказвах по-рано. Един от тях ще разкажа сега:

„Обичах от дете музиката. На Изгрева дойдох с намерение да намеря условия да уча музика. Мина известно време, не се нарежда. Колкото не се нарежда, толкова копнежът ми се усилва. Най-после така се стекоха обстоятелствата, че съзрях изгледи за следване. Ще работя и ще уча. Ще ми помага и брат ми (Гради). Срокът за записване изтича, последният ден е, аз трябва да внеса таксата, а нямам пари. Брат ми беше в провинцията и не успя да се завърне до този ден както ми беше обещал. Потърсих от приятели, от този, от онзи - нямат. Утре, в друг ден, по-нататък може да се намерят пари, но днес няма. Притесних се силно. Най-после, кой знае как ми хрумна мисълта да поискам от Учителя. Като си дойде брат ми, ще Му ги върне. И макар и със стеснение закрачих бързо, бързо към Него. Изкачих се по стълбата, почуках. Учителят веднага отвори, сякаш е бил до вратата. В ръката си държи един бял плик и преди да Му кажа и дума, Той ми подава плика с думите: „Услужете си, рекох, и ги върнете. Тези пари не са мои, те са дадени за Господа.“ Аз останах слисан. „Благодаря, Учителю, много благодаря, разбира се ще ги върна веднага щом дойде брат ми“. Отворих плика. Моето слисване беше още по-голямо. Сумата беше точно толкова, колкото ми беше нужна, нито стотинка повече или по-малко.

Изумен и зарадван аз благодарих още веднъж и литнах към академията“.

48. КАК ЛЕКУВАШЕ УЧИТЕЛЯТ. ПРОСТУДАТА

Идеята, с която започнах да пиша тези страници, беше да опиша някои спомени и опитности от живота ми край Учителя и на някои мои близки, които да покажат какво е бил и какво е направил Той за нас, най-обикновените хора. Но те са толкова много, че аз не знам как да ги подбера и подредя. Сега чак разбирам, какво е бил за мене, пък и за всички край Него във всекидневния ни живот: и лекар, и Учител, и приятел, и съветник и баща.

Тук ще изложа някои случаи, за да се види, поне от малко, как Той

покуваше.

Беше Коледна ваканция. Пристигаме на Изгрева с приятелката си Буча. Бяхар сред нощ. Всичко живо се беше прибрало и заспало. Беше се прибрал Боря и загасил лампите и Учителят. Ние се прибрахме в стаята за гости, без да се видим с Него. На другият ден сутринта към 9 часа отиваме да Го видим. Той вече отдавна е слязъл да приема посетители. В приемната нямаше никой. Ние застанахме на площадката до прозореца. Щом ни видя Той слезе. Аз се бях простудила при пътуването и не се чувствах никак добре. Той дойде при нас, изглежда бързаше и подаде ръка първо на Буча, без да даде нищо, после подаде ръка на мен, спира погледа си за миг върху мене, забелязал по израза на лицето ми, че не съм добре и пита: „Какво има?“ Но докато да отговоря, Той е разбрал какво има, подрусва силно ръката ми, подхвърля бързо своята към лицето ми да я целуна и допълва: „Весели да бъдете, Бодри да бъдете.“ И изтича нагоре по стълбата. Но какво стана с мене? За миг сякаш се свлече към земята цялото ми неразположение и болките. Аз се почувствах здрава, бодра и весела. „Буча, какво стана? Олекна ми! Всичко се свлече от мене.“

Зарадва се и Буча. И докато се радвахме и разговаряхме, Той слезе отгоре с няколко томчета беседи и бързо, и сериозен, без да ни погледне си слезе в долната приемна стая при човека, за когото изглежда носеше тези беседи. Не успях, не позволи дори да се приближа при Него, да Му благодаря. А аз, а ние затова Го чакахме да слезе. Толкова за Него бяха незначителни всекидневните малки чудеса, които извършваше пред нас и за нас.

49. НЕИЗПРАТЕНОТО ПИСМО

Дълбока зима е прегърнала здраво малкото селце. Безкрайна белина. Не се вижда от прозореца нищо освен тази безкрайна белина. Само тук-там се издига синкав дим нагоре. Ни път, ни пътечка. Всичко е заличил дълбокият сняг. Болна съм от няколко дни, но ходя все пак на училище. Лекар наблизил няма. Каруца не може да изгази до гарата. Тука не си служат със шейни. Всичко, което знаех опитах, за да си помогна, но не можах. И седнах да пиша писмо на Учителя. Описвам болестта си, описвам мъката си, че пътят е дълбоко заснежен и не може да се пътува, да отида при Него, пиша, че не искам пък да оставя децата си без учител, а не мога и да ги уча добре в това болезнено състояние... Пиша и си мисля: Той ще ме разбере и ще ми помогне, ще ми даде някакъв съвет да си помогна. Пиша на тетрадка-чернова. И докато писах почувствах, че малко ми полекна и не преписах писмото на нито, защото беше вече и време за училище. Затворих тетрадката и отидох на училище. Там ми полекна още повече. И когато се върнах реших, че няма защо да изпращам писмото на Учителя, да Го безпокоя.

След няколко дена получавам писмо от Учителя: „Писмото ти получих...“ Обяснения за болестните състояния, напътствия за живота, но съвет за лечение нито един.

Ама кое писмо е получил? Та аз не го преписах, не го изпратих? Кое писмо е получил? Разбрах, всичко разбрах. И с радостни съзвиза благодарих. Аз, разбира се, бях напълно здрава. Той ми беше помогнал още щом пишех писмото.

Помощта е идвала много пъти щом се позова към Него, но тука при този пример, подчертано се вижда, че Той долавяше нашите състояния и нужди и ни помагаше и през далечното пространство.

50. СХВАНАТИЯТ ГРЪБ

Беше още в най-ранните години, когато Изгревът беше още необитаем и Учителят си живееше на ул. „Опълченска“ 66.

Беше Коледна ваканция. Аз гостувах тогава у леля си заедно с приятелката си Олга Блажева. Леля ми живееше на ул. „Нишка“.

Бъдни вечер прекарахме у леля си скромно, но приятно, тихо и спокойно. Стояхме до късно в разговор. Когато се събудихме на другата сутрин, малко късничко, Олга се оплака от силни болки в кръста и гърба. Някъде се е простудила предния ден и сега беше цяла схваната, вцепенена, не можеше да мръдне. Бяхме още много млади. Аз не знаех, не се сещах да я позатопля, да я поразтрия. Леля ми беше отишла на черква и от там някъде на гости. И аз реших да отида да питам Учителя, как да ѝ помогна.

Когато пристигнах на „Опълченска“ 66 къщата беше пълна с гости - братя и сестри от София и провинцията дошли с подаръци да поздравят за Коледа Учителя. Чак тогава се сетих, че е Коледа и се смутих и се засрамах, че аз отивам на празника да Го занимавам с болест, но нямаше връщане.

Не след дълго Той отвори вратата на малката приемна стаичка и светнал, сякаш огрян от някакво невидимо слънце, мило, бащински усмихнат ме покани с кимане на глава като пререди всички, които чакаха вън. Аз се окуражих, влязох и Му разказах набързо за какво съм дошла. Той ме изслуша внимателно и каза да ѝ направя масаж с двата палеца по гръбначния стълб отгоре надолу няколко пъти, като сам показва на моя гръб.

Благодарих, целунах Му ръка и като весело птиченце изхвъркнах от стаята и полетях към дома радостна и щастлива, че ми се е удало случай да бъда рано, рано на Рождество при Него, пък и да помогна на Олга.

Каква беше изненадата и възторгът ми пък, когато си отидох вкъщи и заварих Олга здрава и читава да ме посреща на вратата с думите: „Мина ми, Наталих, мина ми. Добре съм.“

Така ги правеше Той нещата чудно и красиво, и велико!

51. ТРЕСКАТА

Едно лято се върнах на Изгрева болна още от село. След един грип през пролетта, останала ми беше една всекидневна, макар и лека треска. Втрисаше ме всеки ден. Наближаваше краят на учебната година и не писах на Учителя. Рекох си: Скоро ще си ида, Той ще ми помогне тогава. Като си отидох, стеснявах се да Му кажа, че не съм добре. Мислех си: Като ме види, Той ще ми помогне и без да Му казвам, както е правел много пъти това. Продължи да ме втриса всеки ден, а наближаваше времето да се отива на Рила. Всички се радват и се приготвяват. Остават 2-3 дена. Чакам да ми мине, че да се приготвя и аз, но не ми минава. Питам се, търсех причините защо не ми помогна Учителят и не можах да си отговоря. Помислих си: Може би не трябва да отида на Рила това лято. Може би трябва да остана да пазя Изгрева, както други оставаха, но толкова много ми домъчня, че веднага отидох при Учителя. Но какво да Му кажа, как да не искам да ми помогне, ако Той не желае или не трябва? Не знаех какво да мисля. Някак си се бях объркала. И казах Му само: „Учителю, аз няма да дойда на Рила.“ „Защо?“, попита ме Той изненадано. „Ами, че от как съм си дошла ме тресе и не ми минава. В такова състояние не ми се отива на Рила.“ Той се усмихна и каза: „От де знаеш, че на Рила ще те тресе? Пък ако те тресе, ще накараш този,

който те тресе да носи камъни“.

Аз не останах много доволна от отговора и станах да си вървя. Той ми подаде ръката си мълчаливо, но с една тънка усмивка.

Като си отидох в палатката почувствувах лекота и импулс да почна да се приготвявам и аз за Рила. На другият ден прибирам багаж и чакам да ме стресе. Не ме втресе. На следващият ден също. Не се повтори треската и на Рила. Не стана нужда да нося камъни.

Как всичко правеше просто, естествено и незабележимо! Като че ли за Него нищо не беше да заповяда на една болест само с мисъл и веднага да напусне човека. Той казваше, че болестите са живи същества-духове, с които Той разговаряше и отправяше далеч от хората. И казваше, че ако и ние имаме вяра и силна мисъл можем да разговаряме с тях и да ги изпращаме вън от нас.

Аз знаех, че ми помага, знаех, че помага на всички наши хора и на много чужди, но как правеше това, лесно ли Му беше или трудно, не знаех. Ние виждахме, че Той прави всичко с такава лекота и бързина и разположение.

Мога да кажа, че през всичкото време докато Той беше на земята и дълго след Неговото заминаване аз почти не съм се лекувала при лекар. А съм живяла при крайно тежки, нехигиенични условия и неудобства и съм се разболявала честичко. И Той ме е лекувал с мисъл през пространството или като ми е давал някои съвети-методи, начини, средства, как да си помагам сама или даже ми е препоръчвал и някои билки. Чрез мене е давал съвети и препоръчвал билки и за други болни. Из беседите са пръснати също стотици съвети, препоръки, методи, средства, билки за лекуване. От там също съм черпила и черпя както и всички наши братя и сестри и всеки, който вярва в Неговата медицина. За нея ще говорят медиците. Аз ще кажа само някои от моите опитности и впечатления от нея.

Основният метод на Неговото лечение беше вярата. Да вярваш, че ще ти мине, особено след като ти е казал магическите думи: „Ще мине!“ с глас дълбок, внушителен и убеждаващ. Имам една интересна и лична опитност за този случай, която ще разкажа сега.

52. ЗАМЪРСЕНАТА ВОДА И ВЯРАТА

В селото, в което учителствувах по едно време бяха открили резервоара на единствената чешма, за да го нещо поправят - имало пукнати тръби. И след като го поправиха от нехайство и невежество го държали открит дълго време. Минавал добитък край него, кучета и т.н. и водата се замърсявала. Без да зная аз съм пила от тази вода доста време. Мнозина заболяха в селото. Заболях и аз от някакъв чревен катар с разстройство и диария. Лекувах се каквото знаех, не минава. Писах на Учителя и Той дал на една сестра - моя приятелка, Катя Грива някаква американска билка и един голям пакет лайка да ми ги изпрати. Като видях това внушително количество билки, аз си помислих: Значи работата е сериозна, значи няма да мине току-така скоро. И наистина не минава. Не получих нито микроскопично подобрене. И слабея, и prestaвам да се храня и продължавам да се обезсърчавам все повече и повече. Най-после си взех отпуски и си отидох на Изгрева. Като отидох при Него, Той ми даде още някои препоръки и билки. И аз вместо да се насърча, че взима такова живо участие в лечението ми, още повече се обезсърчих. Мислех си: Никога не ми е давал толкова лекарства, значи положението ми е сериозно. Един ден отивам съвсем обезсърчена и тъжна при Него. Какво ми говори Той тогава не помня, но между другото най-после

пропусна, като че съвсем случайно думите: „Е-е-е, то ще ми-и-не, ще мине!“ Аз се ококорих. „Ама, ще мине, Учителю?“ „Ще мине, разбира се, защо се съмняваш?“ Аз се развеселих. „Ами, че така кажете. Толкова пъти идвам при Вас, толкова билки и лекарства ми давате, но тази дума чаках, чаках да чуя и не я казвате. И се обезсърчих.“ Той се обърна усмихнат и с интерес към мене. „Ама не съм ли я казал тази дума?“ „Не сте, Учителю!“ „Е, пропуснал съм. Е, сега ти казвам: Ще мине! Ще мине!“ И аз с един детински глупав упрек още продължавам: „Пия лекарства, но не вярвам. Казвам си: Той, Учителят само така ми ги дава, но не казва, че ще ми мине. Или няма скоро да ми мине или въобще няма да ми мине. Ако ми беше казал тези думи досега 10 пъти щях да оздравея.“

И Той слуша, слуша и от сърце и със сълзи на очи се смее, сложил кърпичката си на устата си. Той имаше този навик да се смее по този начин на нашите детинщини. Тогава стана, отиде зад паравана и изнесе една голяма препълнена чиния юфка приготвена със сирене и масло и ми я подаде с думите: „Като изядеш тази юфка, ще ти мине. Можеш ли да я изядеш наведнъж?“ Аз се засмях: „Ами, че то има за три пъти!“ „Не, наведнъж. Ако си герой ще я изядеш наведнъж и ще ти мине.“ „Ще се опитам.“

Благодарих и си отидох. Седнах на масата в гостната стая. Нямахме никой друг. Леко ми е, весело ми е, смешно ми е. Ям и се смея. Спомням си разговора, моята детинщина, ям и не сетих как я изядох всичката наведнъж. Започнах редовно да се храня и оздравях.

Тези думи: „Ще мине!“ бяха станали за мене и за мнозина магически. Щом кажеше Той: „Ще мине!“, значи ще мине. В това не се съмнявахме. И минаваше. А това беше вярата. Вярата, която лекува. Вярата, за която Той казва в беседите на едно място: „Ако човек може да повярва истински, че ще оздравее, той повдига вибрациите на организма си така, че те стават по-силни от тези на болестта и тогава той и на смъртно легло да е, ще оздравее!“ Той съветваше и нас, когато видим някой болен, колкото и да не знаем, колкото и да не можем да му помогнем, да му кажем: „Ще мине!“ И въобще, винаги да държим положителна мисъл, че ще мине.

Други методи за лечение, които Той препоръчваше са: молитвата, пеенето, музиката. Те също повдигат вибрациите на организма и човек се справя с болестта. Мнозина от нас имаме много опитности в това отношение. Ще имаме и занаят, стига да се не обленяваме и поддаваме на странични влияния или на влиянието на медицината, че „положението е сериозно“ или че „болестта е неизлечима“.

„Няма неизлечима болест“, ми каза веднъж Учителят, „но човек трябва да има силна вяра и бодър дух!“

Разказа ми веднъж нашия брат доктор Стефан Кадиев, че когато посети Учителя през последните Му дни тук на земята, Той го попитал: „Коя е най-важната задача на лекаря когато се намери пред един умирающ болен?“ Той се смутил и нещо объркано Му отговорил, което вече съм го забравила. Но помня, какво Му казал след това Учителя: „Не, неговата задача е да вдъхне на болния вяра, че ще оздравее и ще живее!“

Друг метод е дълбокото дишане. В беседите има пръснати десетки упражнения за дишане, с различни предназначения, за лекуване на различни болести. Дълбокото дишане пречиства кръвта, подобрява кръвообращението и лекува всички болести. В една беседа се казва: „Ако правите дихателните упражнения 3-4 пъти на ден, по 19 вдишки, ще оздравеете от каквато и болест да сте болни.“ Има няколко цели беседи върху дълбокото дишане.

Паневритмията и шестте гимнастически упражнения, които правим

сутрин са също метод за поддържане здравето на човека. Има и други десетки и стотици упражнения с ръцете, краката или само с пръстите и т.н., които трансформират известни психически състояния и подобряват здравословното състояние на човека.

Екскурзиите също са метод препоръчан от Учителя като лечебно средство. И въобще движението. Той не е за многото лежане при боледуване.

„Нека болният прави усилия да се движи, да ходи, да работи, колкото може. Така по-скоро ще оздравее, отколкото ако лежи и чака да му услужат“, казва в една беседа.

Това са го опитали мнозина наши хора. Има десетки примери. Разказвала ми е нашата обична стара сестра Динова: „Болна бях от пневмония. Изпратих да кажат на Учителя. Той казал: „Утре, рекох, ще има екскурзия до Витоша. Да дойде на екскурзията“. Тя отива на другия ден и се връща здрава.

Подобна опитност имам и аз, която ще разкажа сега.

53. С ЧАЙНИК ЗА ВОДА

В навечерието на едно заминаване на Рила, по една случайност аз се простудих много силно. Цяла нощ имах силни плеврални болки от дясната страна и висока температура. Рано сутринта приятелката ми Буча отива при Учителя и Му казва, че съм болна.

„Как ще пътува, Учителю, какво ще прави там, да остане тука?“ „Нека тръгне, рекох.“

И тръгнах. Разбира се, не ми мина веднага, не ми беше леко пътуването, но сигурно съм изкарала по-леко един сух плеврит на Рила, отколкото ако бях останала в София. Болестта се продължи около 15 дена с болката си, с кашлицата си, с температурата си, но аз си ходех макар и бавничко и с мъка и на Молитвения връх, и на Паневритмия, и по езерата, и навред където ходеха всички с Учителя. Услужвах си сама и без да взимам лекарства или да правя нещо друго, освен дълбоко дишане, оздравях. Учителят ми направи нещо от себе си, рилският ли кристален въздух ме излекува, не зная, но оздравях. Той би могъл да ми помогне и веднага, още при тръгването, но предполагам остави да опитам, че и планината лекува. В една беседа казва: „Изнесете болния на 2000 метра височина и той ще оздравее от каквато и болест да е болен.“ А Рилските езера са над 2000 метра височина.

Тогава се случи следното: последният отпор, който дадохме двамата с Учителя на болестта, след което тя си отиде.

Една хубава слънчева сутрин след дъждовна нощ, ние всички летуващи и аз заедно с моите приятелки и съседки по палатка, изнесохме дрехите си да се напекат на слънце. След като обядвахме, всички набързо прибраха дрехите си, наредиха палатките си и си легнаха да си починат. Аз също започнах да прибирам, но всичко вършех много бавно, понеже болката ми беше силна и бяха намалели доста силите ми. Но аз не позволявах никой да ми услужва. Всички си услужвах сама. Знаех, че Учителят казва: „Болният трябва да си услужва сам. Има скрити сили в неговия организъм, които ще се събудят и ще си помогне по-лесно и по-бързо да оздравее. Остане ли милосердни сестри да му услужват, неговата работа е свършена.“

И така бавно, бавно аз внасях парче по парче и подреждах палатката си. Най-после остана да внесе една пухена възглавница, но толкова бях из-

морена и такива болки чувствах от дясната си страна, че ми някак много домъчня, захлупих се на възглавницата и тихичко се разплаках. В това време чувам: „Можете ли, рекох, да ми донесете един чайник вода?“ Подигнах си главата, гледам - Учителят, мил, бащински мил и нежен, надвесил се над мене и държи 3 литров чайник в ръка.

Скочих за миг. Забравих, че съм болна. „Мога, Учителю.“

Гребнах чайника и полетях към чешмичката. Тичам. Не ходя, а тичам. Никаква болка. Никаква умора. Никакво задъхване. Никаква скръб и отчаяние. А пътеката е камениста и на места стръмничка. По едно време се препънах и строполих лекичко върху камъните. Спрях се. Не бях се ударила никъде. Чак тогава се сетих, че съм болна. Но какво стана с мене? Оздравях! Поемам дълбоко въздух. Дишам, дишам... никаква болка. Леко ми е, радостно ми е. Здрава съм! Напълно здрава! Ще изхвъркна от радост: Тогава по-спокойно отидох до чешмичката, напълних чайника и го занесох на Учителя. Понеже не бях сигурна дали няма да се повърне болестта, нищо не Му казах. Целунах Му ръката и мълком Му благодарих. Но болестта не се върна. От този момент аз бях вече здрава, напълно здрава. Мълком Му благодарях непрекъснато. Но бях много стеснителна и не отидох да Му благодаря и гласно да Му разкажа, как съм тичала с чайника, та Той не знаеше ли? Не го ли направи всичко Той? Може би беше редно да отида и да Му благодаря, за което съжалявам, че не го направих. Но и Той пък много не обичаше гласните излияния, благодарности и хвалебствия. Той сигурно чуваше непрекъснатата благодарност на душата ми - нейната хвалебствена песен.

След това прекарахме още 15-20 дена на Рила, през което време аз бях здрава, весела и бодра, поправих се и когато се върнахме, не се познавахме, че съм преболедувала от плеврит.

54. СЛЪНЦЕ, ВЪЗДУХ И ВРЯЛА ВОДА

За ишиас, за ревматизъм, за сърце, Той препоръчваше екскурзии. „Движение, движение, екскурзии. И слънце.“

Особено и за всички болести препоръчваше и слънцето. Има цели беседи за лечебните сили на слънцето през различните часове на деня в различните сезони, както и много мисли пръснати из всички беседи.

„Няма болест, която да не може да я лекува слънцето“, казва на едно място. Но Той не позволяваше да се излагаме по кожа на слънцето, а да се печем през някаква лека бяла фланелка.

Друго едно лечебно средство, което препоръчваше почти за всички болести и състояния на човешкия организъм е топлата, врялата вода. Каквото и да те боли - корем, глава, крака и т.н., каквото и състояние да имаш - уморен си, нямаш апетит, разтревожен, раздразнен си, не можеш да спиш, изпий една, две, три, четири, пет до шест чаши вряла вода според болестта и нуждата, бавно с лъжичка, на гълтки и ще ти мине или поне ще те облекчи. И за нея има на много места в беседите казани много неща при различни случаи как да се употребява. Например: „Аз препоръчвам инжекциите с вряла вода. Сутрин преди ядене една чаша вряла вода, на обяд преди ядене вряла вода и вечер преди ядене една чаша вряла вода.“ На друго място казва: „Простудил си се или имаш треска, изпий 4-5 чаши вряла вода, да се изпотиш и преоблечеш и ще ти мине.“

Ние, нашите хора така се лекувахме от много болести.

„Врялата вода“, казва Той, „разрежда сърума в кръвта, от който се хранят бацилите и те умират.“ „Така могат да се лекуват даже и холерата, чума-

та и туберкулозата."

"Заболял някой от туберкулоза, нека вземе чайник, фланели за преобличане и тръгне из планините. Да пие вряла вода, да се изпотява и преоблича, да диша дълбоко."

Сама аз имам опит с врялата вода. Заболяла съм, без да зная и подозирам от начавана туберкулоза. Селото ми беше много туберкулозно и училището и квартирата ми нехигиенични. Тресеше ме всеки ден. Учителят казваше: „Пий вряла вода. Почувствуваеш ли, че иде треската, изпий няколко наши вряла вода и се преобличи. И така ще я предотвратяваш.“ Така и правех. По три литра, а в по-тежки случаи и по пет литра вода съм изпивала през деня и така я удавих тази болест и се спасих от нея. По-късно една случайно направена рентгенова снимка на белите дробове показва, че съм преболедувала, без да зная. (Намериха се калцирани огнищни сенки по върховете.) Слава на врялата вода. Слава на Учителя. Разбира се Той ми даваше и други съвети: Някога лятото прекарвах на Рила, правех екскурзии до Витоша, когато бивах в София, в село излизах пролет, есен и зиме по 2-3 пъти дневно по половин, един или повече часове, според възможностите в гората. Понеже Той знаеше, че условията ми в село са тежки, често ми казваше: „Излизайте, излизайте из гората.“ (Пък аз обичам природата, обичах гората и излизах.) Светваше ме да дишам дълбоко, да правя гимнастически упражнения. Даде ми гимнастическо упражнение, впрочем Той го беше казал и на всички, специално за целта. „Който прави това упражнение няма да боледува от туберкулоза.“ През ваканциите прекарвах на палатка. Тогава имаше стаи, нямаше квартирна криза и аз можех да си взимам под наем стая за лятната ваканция, но Той казваше: „На палатка, на палатка, рекох. По е здравословно.“ Той е знаел от какво съм болна и без да зная, ми е помогнал ей с тези негови съвети, които аз изпълнявах.

Храната, светлината, цветовете, билките са също лечебни средства препоръчвани от Него.

„Храната е лекарство“, казваше Той. Той препоръчваше различни храни, като лекарство против някои болести. „Когато го боли стомах да пие сок от ряпа. Когато го болят очите да яде стъргани моркови със зехтин и лимон.“ За очите препоръчваше и цвеклото и лещата. За мозъка препоръчваше орехите, за сърцето - ябълките. За чесъна казваше, че убива туберкулозните бацили. „Който яде чесън, няма за него туберкулоза.“ На туберкулозни препоръчваше да ядат и фъстъци. Против рака препоръчваше да се яде червеният лук - кромид. На старите сестри против артериосклероза препоръчваше чесъна и еди чеснов препарат, който се продаваше тогава - „Булгорлик“. За портокалите казваше, че са хубави да се ядат за всичко.

Той препоръчваше и билките като лечебно средство. „Всяка билка крие в себе си лечебно действие. Изучавайте, изучавайте билките!“

Слаби, анемични и въобще закъсали със здравето си хора караше да носят някаква дрешка или шалче с огнено червен цвят. „Той е цвят на живота, той оживява човека.“

На хора със слаби и късогледни очи препоръчваше да гледат продължително време зелен цвят. „Той усилва зрението.“

По-нататък ще опиша един случай за излекуване на късогледство със зеления цвят на планината, но тука ще приложя няколко малки рецепти, които аз лично записах в Мърчаево от Него. На един обяд разни сестри и братя, нуждаещи се, Му задаваха въпроси и Той им отговаряше. И аз записах отговорите.

1. За кръвно налягане: С две стомни от по един литър да носи вода от

един километър разстояние.

2. За стомах: Да се пие мента - тревата.

3. За йод в организма: Да се ядат орехи и да се правят бани с орехови листа.

4. За треска: Три лютти пиперки, вместо хинин. И 3-4 чаши гореща вода. Тя разрежда кръвта и не могат да се размножават микробите.

5. За глисти: Да се изяждат по 100 гр. семки от тиква счукани, сурови, белени, на гладен стомах. И след това очистително. Същото важи и за тения.

6. За възпаление на очите: Да се плискат с топла вода.

7. За анемия: Да говори малко повече и да диша дълбоко.

8. За газове в стомаха, оригване: млечна храна и топла вода.

9. За лош дъх в устата: Да се яде чесън.

10. Бъбречни болести: Светли мисли, топли чувства и силни постъпки. Да се не колебаеш, когато постъпваш. Това е цялостно и за всички болести. „Болестите тонират.“

55. ЛЕКУВАНЕ КЪСОГЛЕДСТВО СЪС ЗЕЛЕН ЦВЯТ

Ето какво разказва един наш брат - Атанас Минчев, брат на Гради Минчев:

„Бях младо момче току-що дошъл от провинцията. Настаних се да живея на Изгрева. Учителят познавах по разговорите на майка си и брат си, но аз бях още неоформен младеж и няхах отношение към Него. Виждах Го отдалеч, но при него не бях ходил и не бях разговарял с Него. Един ден Той ме срещна случайно из алеите на Изгрева, усмихна ми се приятелски и рече: „Защо не хвърлите тези очила?“ „Ама аз съм късоглед, Учителю“, побързах да Му обясня също усмихнат дружелюбно. „Може, рекох, да ги хвърлите.“ „Но аз от детинство нося очила. Аз съм късоглед, не мога да ходя без очила“. Настоявам да Му обяснявам, помислих, че не ме е разбрал.

Тогава Той каза: „Можете ли да отидете на Витоша, но без очила и да гледате зелената трева, зелените гори, въобще зеленият цвят в продължение на три месеца? И повече няма да ви трябват очила.“ „Добре, Учителю, мога, ще отида.“

Аз бях млад, здрав, силен, бодр, пъргав като коза. Обичах планината, обичах туризма. Беше краят на пролетта и началото на лятото. Аз стегнах раницата си, съобщих на майка си и на брат си, хвърлих очилата и отидох на Витоша. От хижа на хижа, от връх на връх, прекарах три месеца на планината. То бяха незабравими дни. От тогава и до днес, вече съм на 50 години, мене очила не са ми потрябвали.

Учителят препоръчваше за засилване на очите и сутрин при изгрев слънце да се гледа в слънцето без очила в продължение на 5 минути от изгряването му.

56. ИЗЛЕКУВАНЕ СЛЯП ЧОВЕК ЧРЕЗ ЛЕКАР

Учителят не отричаше медицината, но държеше лекарят да бъде добър, съвестен и магнетичен човек, лекар по призвание, а не занаятчия или чиновник, каквито ги имаше и има на всяко време.

Разказвала ми е каква Райна - сестра Каназирева от Стара Загора, как е помогнал да оздравее един сляп човек чрез лекар. Не знаех как и от какво е ослепял, но дълго време беше сляп. Той не е наш брат, но аз го познавам

ично. Виждала съм го в Стара Загора. Той живееше близо до нашата девическа гимназия и почти всеки ден съм го виждала да минава край нея, воден от жена си - спял, напълно спял.

Обиколил всички лекари в Стара Загора, всички професори в София, лекувал се с народна медицина, опитал всичко, кой каквото му каже, но нищо и нищо не могло да му помогне да прогледа. В 1920 г. когато Учителят отива през пролетта - по Великден в Стара Загора, той чува за Него, отива пред цялото събрание коленичил пред Учителя, целунал Му ръцете и Го помолил да му помогне да прогледа.

„Да бъде според вярата ти“, му казал Учителят с думите на Христа.

И човекът си отива вкъщи и чака ден, два, три и т.н да прогледне и не проглежда. След една година обаче се среща случайно с някакъв германски лекар, който му направил някаква операция и прогледнал. Когато срещнал сестра Каназирева, казал й: „Вашият Учител нищо не може да направи, но един германски лекар ми помогна.“ „А аз съм уверена“, казала сестра Каназирева, „че именно Учителят ти е помогнал чрез този лекар. Той е виждал, че имаш нужда от някаква операция и е наредил да се срещнеш с този лекар и да ти помогне.“ За нас това е ясно, но той е още далеч, за да ги разбира тези работи. „Но нали стана според вярата ти?“, му казала още така Райна.

Ще каже някой както и този човек: „Защо не прогледа веднага? Защо не го излекува моментално, както Христос е лекувал? Щеше да получи и слава“. Аз не мога да мисля така. Аз не се съмнявам, че можеше да лекува и така моментално, защото съм виждала и това, но знаей, че Той оставяше понякога лекуването да става и по-бавно. Защо и за какво, Той си знаеше. Може би бягаше именно от „славата“? Какво би станало, какво би правил ако всички слепи и всички болни се струпаха на вратата Му да ги лекува?

Но, кажеш ли, че ще мине, или „да бъде според вярата ти“, рано или по-късно минаваше.

57. ЛЕЧЕНИЕ НА ТУМОРИ

Тука искам да разкажа за два интересни случая на излекувани лица от тумор - единия от Него без лекар и втория чрез лекар.

Първи случай. Лятната ваканция в ранните години понякога съм прекарвала и в стаите за гости. Една ваканция пристигна от Стара Загора на Изгрева една наша сестра, моя добра позната - Денка Стоянова Жекова, много болна от доста напреднал тумор някъде из коремната област. Построиха й палатка до гостните стаи и ние се виждахме много често. Тя ходеше всеки ден на чешмичката при Диана бад с две малки стомнички за вода, слагаше си вода на слънце в открит съд и се обливаше към обед с нея. След един месец тя беше вече здрава. И живя доста години след това. Аз знаех, че това лечение й е назначено от Учителя, но подробностите не знаех. Един ден когато беше вече оздравяла в разговор тя ми разказа следното:

„Заболях от тумор. Лекувах се при лекари, при баби, кой каквото ми каже, но тумора си расте и аз от ден на ден ставам зле. Казаха ми лекарите, че трябва да се оперирам, но аз съм страхлива и реших да дойда при Учителя да Го питам. Той каза: „Идете при някой профеоор да видите какво ще ви каже“. Отивам. И той каза - операция непременно и незабавно. Аз се върнах при Учителя и Му разказах какво ми е казал професорът. „Но аз съм много страхлива, не мога да се реша. Учителю, ако можете, моля Ви се помогнете ми Вие без операция.“ Учителят се позамисли и каза: „Ако имаш вяра, може.“ И нареди ми това лечение, което ти виждаше. Всеки ден аз се обливах

със стоплената вода на слънцето. Но не се избърсвах абсолютно, а леко само попивах с един чаршаф водата. Така ми беше казал Той. И слава Богу и на Учителя, тумора полека-лека изчезна и вече съм здрава."

Благодарих й много и много се зарадвах за това чудодейно излекуване. Минаха години много и аз бях забравила излекуването на кака Денка и сега чак при втора преработка на спомените, след цели 50 години си спомних за нейния случай и го записах.

Втори случай. Лекуване на тумор чрез лекар

Моята приятелка от младини Олга Блажева заболя от тумор. Беше учителка някъде из Хасковско. Лекарите й казали - операция. И тя идва при Учителя да се съветва с Него. Той й казва: „Ако имаш вяра, може и без операция“. Обаче изглежда, че е била страхлива и с по-слаба вяра както повечето хора. И тумора си расте, положението й се влошава. Беше Великденската ваканция. Аз бях на беседа и лично чух като каза Учителя на беседата: „Тука има една болна сестра. Загнездил се в корема й един дух и не иска да излезе. Казвам й, ако имаш вяра може да мине и без операция, ако нямаш вяра ножа ще играе.“ И наложило й се е операция. Когато беше минала вече операцията и тя беше вече здрава тя ми разказа следното: „Оперирах се при д-р Веркони. Той познавал много добре Учителя и Неговите дарби и способности. Когато минала операцията и тя била вече добре, бил един ден при нея и й казва: „Чудно нещо. Аз не знам кой те оперира, аз ли или някой друг. Никога не беше ми се случвало такова нещо. Като взех ножа такова нещо особено почувствувах, сякаш се вля някаква сила в мене, сякаш някой грабна ръката ми и оперира. Аз не знам какво стана.“

А ние разбира се знаем как това става, когато Учителят помага.

58. МОМЕНТАЛНО ИЗЛЕКУВАНЕ ПРЕЗ РАЗСТОЯНИЕ

Тук ще разкажа един случай на моментално излекуване и то през разстояние.

Беше през ранните години на моя живот в Братството. Учителят живееше още на ул. „Опълченска“ 66. Беше коледна ваканция. Прекарахме я с моята приятелка Олга Блажева в София у леля ми. Един ден бяхме на ул. „Опълченска“ 66. Чакахме си реда да влезем при Учителя. Бяхме в стаята на сестра Гумнерова - хазайката. Учителят приемаше в малка стаичка, която беше между Неговата стая и стаята на Гумнерови. По едно време дойде един непознат човек, много загрижен и разтревожен. Попита за Учителя, може ли веднага да влезе и говори с Него. Казахме Му, че не е хубаво да прекъсва разговора Му с лицето, което е при Него, но че след като излезе то, ние му отстъпваме реда си да отиде Той при Учителя, щом като работата му е много спешна. Но този, който беше при Учителя се забави доста и човекът ни разказа защо е разтревожен и защо бърза.

Имали единствена любима дъщеря, която преди една седмица се омъжила за пълномощен министър в Румъния и заминала с него за там. Те били много привързани с жена си към нея и майката от мъка се парализирала и била много зле. До този момент лекарите не могли да й помогнат и не давали никакви надежди. Наши сестри познавали жена му, посетили ги и го насърчили да помоли Учителя да й помогне. Но човекът при Учителят се бави и той е много неспокоен. По едно време Учителят изпрати посетителя и влезе при нас. Човекът Му разказа всичко и Го помоли да помогне на жена му.

„Файтон ли да взема, Учителю, или такси? И да отидем веднага, забавно. Много е зле.“ „Няма нужда от нищо, рекох. Поздравете я.“ „Ама не можете ли да дойдете днес“, пита тъжен човекът. „Много е зле“, повтаря, „Кога? Утре ли?“ „Поздравете я, рекох“, повтаря Учителят. „Тогава кога? В петък ли? Да Ви оставя адреса“, продължава човекът в отчаяние. „Кажете й много здраве от мене“, казва Учителят и се усмихна спокойно, мило, хубаво и му подава ръката си за сбогом. Човекът си отиде смутен, недоволен, тъжен. Учителят ни гледа нас усмихнато, многозначително. Ние вече знаехме, че Той може да помага и от далеч без да има нужда да ходи при болния с такси или с файтон.

Ние влязохме при Него и потънахме в Неговата Божествена аура и забравихме за човека. Нито когато излязохме си спомнихме за него, нито покъсно. След 2-3 години през една ваканция виждам същия човек на беседа, а след известно време го виждам и на обед на масите на Изгрева заедно с жена си. Заинтересувах се за тях. Разпитах наши сестри, които им бяха близки, главно сестра Янакиева. Разказах й случая, на който бях свидетелка. Тя каза, че когато си отишъл човекът, намерил жена си по-добре и след няколко дни оздравяла съвършено. От тогава влезли в Братството. Това бяха нашите брат и сестра Йотови.

59. ИЗГОРЕНИЯТ КРАК

Едно лято на Изгрева си изгорих крака с вряла вода. Имаше вятър. На примуса ми в палатката вреше чайник. Аз се приближих да го взема, но вятърна перна с отвореното платно на палатката врящия чайник и го изля върху десния ми крак. Дигнах се веднага мехури. Приятелките ми отидоха веднага при Учителя да му кажат. Той каза да не разкъсваме мехурите и да мажем крака със зехтин и да го налагаме отгоре с кисело мляко.

Стоя си в палатката и около палатката и го лекувам и никъде не мога да ходя. Всеки, който иде да ме види, казва, че ще мине месец, месец и половина докато оздравее напълно, да мога да обувам обувка и да ходя. А приближава време да се отива на Присоите. Това лято - 1934 г. не зная по какви причини нямаше да летуване на Рила, а на Присоите на Витоша. Мъчно ми е, много ми е мъчно, но няма що. Ще трябва да карам лятото на Изгрева сама. Всички ще отидат. Ще отиде и Учителят. Ще останат само малцина да пазят Изгрева.

Един ден рекох: Чакай да направя усилие да отида до обеда, да видя Учителя. От няколко дена от как си бях изгорила крака не бях Го виждала, а скоро ще заминават за Присоите. И накуцвайки едвам, едвам отивам към малкия салон - трапезарията. Обедът щеше да бъде там, а не навън, понеже беше облачно времето и предвещавахе, че ще вали дъжд.

Ето Го и Учителят иде бързо, бързо след мене. Поздравих Го, поздравих ме и отмина. А на мене така ми дойде неочаквано, без да съм мислила, без да съм се канела и извиках след Него: „Много ми е мъчно, Учителю, че няма да мога да дойда на Присоите.“ Той се обърна, изгледа ме отгоре до долу, нищо не каза и влезе в салона. Влязох и аз. Обядвахме. Прибрах се в палатката и рукна силен, продължителен дъжд. Може би час, час и половина вали.

През време на дъжда дойде ми някакво настроение да си попея. Изпях 1, 2, 3 песни, настроението ми се още повече повиши. Пях още. Помолих се. Но не за крака си и не, за да отида на Присоите, просто така, по вдъхновение, без да мисля, че ще може кракът ми, за който ми предричаха един, един и половина месеца, да искам някакво чудо, някаква свръхпомощ.

Просто имах вътрешен подтик да пая и да се моля.

Като мина доста време, мина ми мисъл: „Я си погледни крака“. Развързах го и що да видя: Всички мехури спаднали и прилепнали към крака. Ни помен от водата, която беше в тях. Силното зачервяване значително много, изчезнало. Останало по-слабо зачервяване и синьо месо, което се лекува. Изненадах се, зачудих се, зарадвах се и благодарих на Господа и на Учителя. И пак една отчетлива мисъл ми мина: „Я погледни от палатката навън“. Поглеждам. Дъждът още продължава да плющи. Учителят е на балкона с черната си пелерина, с мокра коса. Величествен, внушителен стои и гледа към палатката. Засрамена, веднага се укрех. Разбрах, какво беше станало.

На другия ден обух чорап, на третия обувка и на четвъртия крачех редом с всички към Присоите на Витоша.

60. ВОДЕН ПЛЕВРИТ

Понякога Учителят се качваше горе в стаята си за ден, за два, три, седмица, две, месец, два... И не слизаше. Носеха Му храна горе и се хранеше сам. А някога не приемаше и храна. Сестрите и братята гадаеха всеки според стелента на своето развитие, съзнание и разбиране за Учителя. Един казваше: „Болен е.“ Друг казваше: „Сърдит“. Трети: „Зает, работи“ Какво? - Чете, пише, размишлява, моли се, ходи на луната, на слънцето, на разните планети, при Бога и т.н. Ще чуеш най-разнообразни обяснения. Сам Той обаче си знаеше какво работи. Ние можехме само да гадаем или от време на време да се доберем до някой факт.

В 1932 г. бях заболяла още в началото на учебната година от воден плеврит. Понеже нямаше медицинска служба в селото ми, изпратиха лекар и ме прибраха в дома си едно добро и мило братско семейство - Полуна и Възкресен Анастасови от Тополовград. Това беше най-близкото градче до селото ми - Каменна река.

Лекарят, техен приятел идваше всеки ден със сонда да извади водата от белия ми дроб, но аз не позволявах, докато не получа отговор от Учителя. Държах Го в течение на болестта. Така Той ми беше казал когато ме изпращаше от Изгрева: „Пишете, пишете подробности“. Аз още от Изгрева бях недобре. Сестрата, обаче, до която пращах писмата да Му ги предава понеже не знаела важноста им или улисана в свои грижи и работа забавяла да Му ги предава и особено едно - най-важното писмо. И така минаха 15 дни. Аз боледувам тежко, не спя по цели нощи, лекарят настоява всеки ден да извади водата, лекува ме, аз къде пила, къде не пила лекарствата, чакам отговор от Изгрева.

Най-после, една вечер в полусънно състояние или в сън, не можах да разбера чувам един познат, нежен шепот: „Ха, сега вземи този прах“. И аз го взимам. Шепотът продължава: „Ха, заспи сега“. Но кой ми шепне? Струва ми се, че съм будна и искам да се обърна и видя кой стои зад мене, до леглото ми и ми шепне. Две ръце, обаче, не ми позволяват да се обърна. „Ха, спи де, спи сега! Ха, спи, спи! Спи сега!“

Така цяла нощ съм спала за пръв път, приспивана от този шепот, без да мръдна. Моите близки се изненадаха, че цяла нощ не са чули да пъшкам, да кашлям, както друг път и рано сутринта се втурнаха в стаята ми, обезпокоени да не ми се е случило нещо лошо. Напротив, чувствах се много добре. Разказах им всичко. Нямаше две мнения Кой е бил при мене и какво е направил.

По-късно същата сутрин получих от Изгрева телеграма, която

гласеше: „Водата ще се разнесе. Повече вяра и бодър дух!“

По обед дойде лекарят пак със сондата, прегледа ме и каза: „Чудно! Водата се разнесла!“

От този ден аз бързо тръгнах към подобрение и оздравях. Прекарах още няколко седмици там, за да се поправа, че бях много отслабнала и си отидох в село на работа. Благодаря на Учителя за това чудно излекуване. Благодаря и на тези мили хора, свидетели на това.

61. ВИДЕНИЯ И ЛЕЧЕНИЯ

Ето това работеше Учителят когато се затваряше горе в стаята си и не слизаше и не приемаше никого. Ходеше да лекува, да помага, да избавя ония, които викат за помощ.

В една беседа казва: „Когато вие спите, аз ходя и лекувам болните“.

Как стават тези неща могат да разбират онези, които са чели и са се занимавали с окултна наука. За обикновените хора това са чудеса, за Него бяха всекидневни прояви и възможности. Той боравеше с тях, както ние боравим с триизмерния свят.

Каква представа има една мравка за нашия триизмерен свят с нашата техника, нашите небостъргачи, нашата култура, наука, музика, изкуство, поезия? Какво е нейното съзнание за тези неща? Ето такова е нашето съзнание в сравнение с Неговото за онзи красив и грандиозен, възвишен свят с невообразими за обикновения човек възможности, в които Той живее. Струва ми се даже, че животът на обикновените хора, който Той трябваше да живее, за да можем да Го разбираме, беше за Него мъка. То е все едно един човек да се навежда, да слиза до съзнанието на мравката, за да я направи да го почувствува и познае. Трудна работа. Но Той я вършеше с любов и успех. Защото ето много „мравчици“ Той направи да Го почувствуват и познаят, че е нещо Велико, грандиозно извън човешките разбирания и съзнание. Човешкото съзнание не е готово още да Го обгърне в Неговата пълнота. А Той успя също да ни покаже, че не е само този физическият свят, в който живеем, но че над него има още други светове: духовен, умствен, причинен, божествен, че човекът е още на едно много ниско стъпало на една йерархия същества от съвършени, по-съвършени, достигащи до Бога.

Ще приведа още някои примери в подкрепа на невообразимо големите възможности на Учителя.

Разказваше ми преди годни една сестра от Стара Загора - Божанка Желева: Веднъж, през време на Европейската война едно от двете ѝ деца било смъртно болно. Тя била смазана от мъка и скръб. Сама е, мъжът ѝ е на фронта. Един ден, както стояла над болното и мислено се обърнала за помощ към Учителя, когато виждала, че лекарите не могат да им помогнат, подигнала главата си, гледа през прозореца вън на двора и вижда Учителят стои със шапка, с пардесю, с багун, както Го познава, че си ходи, като че току-що пристигнал. Стои и я гледа сериозен, съсредоточен. Тя скача, разтърсва очи. „Сън ли е това?“ Отива до прозореца гледа - Той, истинският, цял Той. Затичва се тогава по стълбата навън да Го посрещне като си мисли, че е дошъл в Стара Загора и идва да я посети. Той по това време бил във Варна интерниран. Отива на двора, гледа, няма никой. Отваря пътната врата, гледа на улицата - няма никой. Връща се въкъм и не знае как да си обясни това нещо. Обаче детето ѝ от този момент подобрява и бързо оздравява. По-късно когато имала възможност да се срещне с Учителя, тя Го питала дали е бил Той, когото видяла или е била някаква халюцинация и Той ѝ отговорил: „Да,

аз бях“.

Такива примери могат да се наброят много и от мнозина наши братя и сестри.

Друга сестра от Стара Загора - Ст. М-ва разказва: Била учителка в Старозагорско село. При нея били двете ѝ деца, а мъжът ѝ в Стара Загора чиновник. Имала голяма сърдечна мъка от противоречия с децата си и недо-разумения с мъжа си. Моли се един ден и в молитвата си вижда Учителят, който ѝ казва веднага да тръгне и да отиде в София. „Ами ако се научи мъжът ми?“ „Няма да се научи“, бил отговорът.

Тя си взема веднага отпуска, взима двете си деца и заминава за София. През време на пътуването, във влака, тя на два пъти се разколебала дали е бил Учителят, този Който ѝ се е явил в молитвата. И двата пъти тя пак Го вижда във влака. Когато отива на Изгрева и при Него и Му разказва всичко това, пита Го: „Вие ли бяхте и трите пъти?“ Той отговорил: „Да, аз бях“.

Извикал я да ѝ говори, да ѝ даде някои обяснения, някои съвети, упътвания, как да се справя с противоречията си, за да я облекчи, защото ако продължава да живее с тези противоречия и мъка, ще се случи нещо ло-шо с нея, ще заболее.

По това време аз случайно бях на Изгрева по работа и се видях с нея и бях с нея и преди да влезе при Учителя и след като излезе. И още тогава тя ми разказа всичко това. Тя преброди противоречията, справи се с тях и отг-леда децата си.

62. В КЛИНИКАТА

Когато срещнах една сутрин Учителя за пръв път през една лятна ваканция, Той ме посрещна оживено с думите: „Идете, рекох, в клиниката. Ние имаме тука клиника за всички болести. Кой от каквото е болен като по-работи там, ще оздравее. Идете, там са Стоянка, Пенка, Деметра (Мицка)“ И ми посочи с ръка лозето. Той се връщаше в стаята си от там. Аз отидох в лозето. Там действително заварих назованите от Учителя млади сестри-учителки, дошли на ваканция. Те ме посрещнаха радостни и започнаха да ми разказват за клиниката. Така работели: копаели, плевели, почиствали гради-ната и лозето сутрин към 10 до 11 часа - само един час. Изпотявали се хубаво под жарките лъчи на слънцето, после се прибирали вкъщи, обливали се със слънчева вода, преобличали се и отивали на обяд. Чувствували се отлично. Всички неразположения, умора, с които са дошли от провинцията, изчезнали. Даже Деметра (Учителят така ѝ викаше). Тя се казваше Димитрина. Ние ѝ казвахме Мицка. Тя се похвали, че била доста закъсала със здравето и сега се чувствувала много добре.

Разбира се, включих се на работа веднага и аз. Наведох се и почнах да плева магданоз.

Но ето, че Учителят пристига: „Рекох, днеска да наберем ягоди за гос-тите за обяд“, „Гостите“ бях аз. Нямаше други гости този ден освен мене.

Аз се бях забавила в Стара Загора и пристигнах две седмици по-късно от другите. Обърна се към мен: „Те, рекох, вече доста дни има от как са пос-тъпили в клиниката и се чувствуват много добре. Ти къде беше досега? Всички неразположения ще отидат в земята. Ние правим контакт със земята. Тя извлича от нас болестите, а ние черпим от нея енергия. Освен това, изпо-тяването е много хубаво нещо. Няма да оставим болен човек между нас“.

Набрахме ягоди и всички дружно излязохме да ги занесем в стола и да се приготвим за обед.

Ред години тази клиника функционираше. По-свободни и здрави, и болнави, и млади, и възрастни сестри отиваха да поработват само по един час на ден преди обед и така болните се лекуваха, а здравите се ободряваха и освежаваха. Уви. Постоянството, изглежда не е черта на българина. Ние изоставихме този тъй лек и приятен метод на лечение. А Учителят не обичаше да повтаря. Като кажеше нещо веднъж, ние трябваше абсолютно да вярваме и да го прилагаме постоянно, за да имаме винаги добри резултати.

63. ПОСЛУШАНИЕТО

Случвало ми се е да ми каже Той някоя дума, да направя нещо за себе си, но понеже го е казал някак така, лесно, ненастойчиво, между другото, аз не съм обръщала внимание не съм го изпълнявала. След време аз виждам, че ако съм го изпълнила щяла съм да имам някакъв добър резултат, а сега нямам. И съжалявам и си казвам: „Защо Той не го каза по-настойчиво? Защо не го повтори и потрети?“ Но тогава щеше да бъде вече насилие. А Той беше за свободата. Той казваше веднъж и ние трябваше да бъдем будни.

Имам някои примери, които потвърждават горните мои мисли.

Един младеж от провинцията отива да посети Учителя на Изгрева, да се посъветва по някои въпроси, между другото и какво да следва. Той имал желание да следва медицина, а също и родителите му, сигурно като най-доходна професия на времето. Учителят му казал: „Не, по-добре е да следваш лесовъдство, да станеш лесовъд“. Защо, за какво, не му обяснили. И младежът, на който не му се харесал този съвет, не го послушал, следвал медицина и станал лекар. Но какъв излязло? Той бил с нежен, слаб организъм, чувствителен и възприемчив към болести и внушения и започнал все по-често и по-често да боледува, та и медицината, която изучавал не можела да му помага вече. Най-после той си спомнил, че Учителят го посъветвал да следва лесовъдство. „А може би Той е виждал, че аз не съм за лекар и че имам нужда от горски и планински чист въздух, а не от болници и болни хора.“ Но било вече късно. Замина си млад и непослушен.

Друг младеж отива при Учителя с майка си - наша сестра, в последните дни на Учителя да се съветва също, именно какво да следва. Той бил поет по душа, обичал поезията, обичал литературата и искал да следва литература. Учителят му казал: „Не, ти ще следваш медицина и ще станеш добър лекар, да помагаш на хората. Литературата ти си я имаш, ти си я носиш в себе си.“

А този младеж беше здрав, силен, як, както се казва „пращеше от здраве“. Той послушал Учителя, следвал медицина и беше станал един добър хирург, обичан от всички, които са слагали живота си в неговите здрави, силни и благословени от Господа и Учителя ръце. Но и литературата и поезията не му са убягнали. Аз съм слушала от него още като студент, наскоро след заминаването на Учителя, да рецитира на нашата изгревска сцена, такива собствени стихотворения, посветени на Учителя каквито никой от нашите поети до тогава пък и досега не е написал.

С майка му аз се сближих на Рила, бяха палатките ни една до друга и тя ми разказа всичко това. И много други интересни неща ми разказа из нейния и неговия живот.

Един ден аз я попитах: „Как твоето момче, почти дете, е могло да напише такива красиви попити за Учителя, когато нито Го познава, нито следва Учението Му, нито има никакви преживявания, опитности от Него, как е могъл да изрази онова, което ние чувстваме и не сме могли да го изразим, никой от нас по такъв хубав начин“. Тя ми отговори: „Аз съм съм му задавала

този въпрос: „Как бе, сине, ти, който нищо не знаеш за Учителя, можа да напишеш такива неща, които аз чувствавам, но не мога да ги изразя?“ „По тебе, майко, по твоето вдъхновение. Когато ти се връщаш от Изгрева вдъхновена от видяното и чутото, аз чувствавам твоето вдъхновение, сядам и написвам нещо“, бил отговорът.

Чудно творчество. Чуден творчески процес.

Майката отдавна е починала, неговите следи съм загубила, но където и да е, нека Бог благословя и медицината му, и поезията му, и всекидневния му живот.

64. КАК СЕ СТАВА ВЕГЕТАРИАНЕЦ

Иска ми се да не пропусна и още един интересен случай от подобен характер, който илюстрира как, като се послуша съвета на Учителя, идва доброто.

В селото, в което учителствувах дълги години - Каменна река имахме и един брат заквасен в Учението от мене. Още в първите години на учителстването ми там, той дойде при мене, прояви интерес към Учението, поиска беседи, четеше, увлече се, радваше се, идваше често при мене на разговор, виждах го, че разбира много работи, но вегетарианството не можеше да приеме. Оправдаваше се с родителите на жена си и своите, че те не давали и дума да се издума за вегетарианство и той не искал да ги огорчава, докато са живи. Минали се бяха няколко години. Една вечер преди заминаването ми за София за Великденска ваканция, той дойде у дома да се сбогува с мене и каза, че имал повиквателно за трудовак и че ще замине един ден след като аз се върна от ваканцията. Радваше го това, че ще може да ме дочака, да чуе новини от Изгрева, да му разкажа как съм прекарала, какво е говорил Учителят, как са приятелите и т.н., неща, които винаги му разказвах, когато се връщах от ваканция. Той слушаше винаги с интерес и много се радваше. Още не беше виждал Учителя, но Го беше много обикнал и винаги Му пращаше поздрав по мене. И сега пак Му прави поздрав и каза, че е решил вече да стане вегетарианец, но след като изкара службата и се върне. Аз се зарадвах и като си отидох на Изгрева и посетих Учителя първата ми работа беше да споделя тази моя радост с Него, да Му кажа, че вече е решил да стане вегетарианец, след като се върне.

Учителят стана прав и с повелителен тон и жест на показалеца, каза: „Не когато се върне. Сега, още като отиде. Да не отлага“.

Когато се върнах след ваканцията, още същата вечер братът дойде да ме поздрави с „добре дошла“ и да ми каже „сбогом“. На другата сутрин заминаваше за гр. Елхово, където щеше да отбива трудовата си повинност. Разприказвахме се пак, както винаги, аз му разказах всичко по-забележително и му казах, какво каза Учителят за неговото вегетарианство.

„Добре“, каза той, „щом Учителят казва така, ще Го послушам.“

И ето как са се развили нещата по-нататък, които той по-късно ми разказа.

Като си отишъл вечерта къщи, след като е бил при мене, заявил на жена си, че Учителят е казал да стане вегетарианец още сега, да не отлага. Тя се посмutila, какво ще прави в службата си, как ще се справи, но не реагирала бурно, както по-преди е правила, защото от дълго време е била подготвена. Тогава той извадил от торбата пърженото пиленце и баницата точена с мас, които тя му е приготвила за път, сварил си няколко яйца, взел си и сиренце в захлупчето и весел, и радостен потеглил сутринта към Елхово.

Още първия ден той попитал прекия си началник: „Ами, аз съм вегетарианец, какво ще правя за храна? Ще ми позволите ли да си купувам от града?“ Началникът му го хванал за ръката, завел го в кухнята и викнал на момчетата там, които готвели: „Хей, момчета, това момче е вегетарианче, когато готвите постно, ще му давате (сряда и петък се готвело постно), а когато готвите месо, ще му давате сирене, кашкавал, маслини, яйца и т.н. каквото имате“. Той благодарил на началника, а в себе си на Учителя, че така лесно и хубаво се наредило. Но кой знае как назначили го артелчик, да разнася храна, да мие баките и казаните и т.н.

Това не му тежало, но минала се една седмица и дошъл при него началника му и му казал: „А бе, момче, как не се сетих, бе, как не ме подсети и ти? Ами, че ти като си вегетарианец, сигурно ти мирише на лошо и не ти е приятно да миеш баките и казаните“. Братът се засмял, но нищо не казал. Той има много хубава, широка, чиста, детинска, подкупваща усмивка. От този ден го освободили от тази служба и му дали друга.

След един месец го заболяла една стара болка, която имал в дясната страна на корема. Прегледали го лекари, какво са установили, не знаей, но го освободили и той се върнал в село. Аз бях вече в лятна ваканция и той ми писа всичко. Но аз не разказах нищо на Учителя. Оставих той като иде при Него на есен, както ми пишеше, да Му разкаже той.

И наистина на есен отиде. Стоя една седмица. Всеки ден се въртял навън все край Учителя, посещавал беседи, стола, но не се решавал да отиде в стаята Му и да Му разкаже всичко и да Му благодари. Най-после решил, последният, неделният ден след обяд да отиде вече. Мислел да Му каже и за болката си, която и там го безпокояла. Но какво става. Бъв време на беседата, „по едно време“, разказва братът, „Учителят спря за дълго погледа си върху мене, пипна се с ръка на същото място, където мене ме боли и каза: „Е, някого го боли корем. Няма нищо. Ще мине. Вярно, вярно трябва“. От този момент болката му минала и до ден днешен не се е явила.

След обяд братът отива при Учителя. Той го завел в лозето да го почерпи праскови, набрал му и за по път, набрал и изпратил и за мене в един плик. Там братът Му разказал всичко и Му благодарил.

В нашето село нямаше почти никакви плодове. А праскови, не са и сънували. Ние се радвахме на прасковите като деца.

65. ДАН ЗА БЕДНИТЕ

Разказа ми веднъж нашата добра и многоуважавана и обична сестра Милева следният случай на изцеление:

Един ден отишла да посети едно свое близко роднинско семейство. Заварила съпругът внезапно заболял тежко и не бил на работа. Цялото семейство било в тревога, а най-вече той. Той заемал някаква висша длъжност, а и на следващия ден щял да има ревизия. Той трябвало да бъде на всяка цена здрав и на поста си, иначе можела да пострада службата му. Като видял сестра Милева първата му дума била: „Вашият Учител нали казваш, че можел да лекува моментално. Моля ти се иди при Него и Го помоли да ми помогне веднага да оздравея и утре да бъда в службата си“. Тя казала: „Добре, щом искаш и щом вярваш, ще отида, но дали ще ти помогне не знам. Той не всякога и на всички помага“. „Ти иди и Му кажи, че много Го моля и вярвам, че ако може Той ще ми помогне. Разкажи Му колко е важен случай“.

Сестра Милева отива веднага при Учителя и Му разказва всичко: „Добре, казал Учителя. Ще му помогна, но той трябва да отдели една голяма

сума за бедните. От това ще зависи неговото оздравяване". А той бил много богат. Сестра Милева отива при своя роднина и му казва думите на Учителя. Той веднага отделя една доста голяма сума за бедните. И до вечерта бил здрав и на другия ден в службата си. Ревизията минава благополучно. И той бил много радостен и благодарен.

В една беседа Учителят казва: „Заболели сте. Искате да отидете при лекар. Колко ще ви вземе този лекар? 100 лв. или 200 лв. Тогава турете тези 100-200 лв. в една касичка за Господа и вижте ще имате ли нужда до ходите при лекар или не. Някои от нашите хора са правили тези опити и много сполучливо. Но трябва да се прави с вяра и с добро чувство, с добро разположение.

66. СЧУПЕНИЯТ КРАК

Колкото и да съм се старала да не влагам личен елемент в работата си - това са спомени и лични спомени. И без да искаш и твоята дребна личност изпъква наред с Величавия образ на Учителя. Затова и не описвах много случаи от живота си, в които Учителят взимаше участие и израстваше в своя по-голям и по-велик ръст пред очите ми. Имах едно преживяване, в което Учителят взе голямо участие, което обаче няхах намерение да описвам, защото беше свързано с много страдание и болка, които не исках да преживявам отново, пишейки за тях. Но понеже ми казаха, че някои сестри и братя, които са били край мене тогава или са чули нещичко от мене, са писали в своите спомени нещо и за това мое преживяване, което е без те да знаят далеч от истината, затова се принуждавам да опиша нещо и аз за това преживяване.

Беше краят на лятото на 1938 г. Отидох за сбогом при Учителя. На тръгване Той ме потупа по рамото и каза: „Герой да бъдеш! Герой да бъдеш!“ И ми подаде една голяма червена ябълка с думите: „Да станеш червена като тази ябълка!“ Благодарих и тръгнах, но с един смут в душата си: Какво ли ми предстои? Учителят ме подготвя с тези думи.

Още с пристигането ми в село ме почна една лека есенна треска. На 3 октомври отидох в съседното градче за заплата си и неочаквано се простудих силно и заболях тежко. Дойде така Райна Каназирева от Стара Загора да ме вземе, защото сама не можех да пътувам. Да продължа в това състояние до София ми беше невъзможно и останах на лечение в Стара Загора у приятелката си Буча, за което съм й неизказано признателно, и на която не съм се отблагодарила както трябва, но затова пък съм се молела на Бога да я възнагради със здраве и живот, и успех в живота. Лекува ме добър Старозагорски лекар. Държах в течение на болестта си Учителя. Той повтарял пред сестрите все тези думи: „Няма нищо, ще мине, нека се опече питата. Като се опече питата, всичко ще мине“. Аз тълкувах по своему тези думи и хабер си няхах за истинското им значение. Казвах си: Учат ме нещо, имам нещо да науча, да придобия - вяра, търпение, смирение и какво ли още не си мислех. След месец боледуване станах „кожа и кости“. Да се върна в село срещу зимата при лошите условия, които имат там, беше невъзможно. Лекарят, който ме лекува, в комисия с още един лекар ми даде четири месеца отпуска, да се поправа и през пролетта да се върна в село. Веднага след като се оформи отпуската ми си отидох в София и прекарах зимата близо до Учителя. Веднага си намерих мебелирана стая на Изгрева и аз весела и доволна, но още много слаба на втория ден още от пристигането ми отидох с една малка група на Витоша.

Денят беше 14 ноември 1938 г., мек, слънчев, лазурен. Витоша не беше съблякла още своята златиста есенна премяна. Бях извънредно доволна, радостна, щастлива дори, че съм оздравяла от голямата болест, че ще бъда край Учителя цяла зима и че сега съм на Витоша. Изкачих се добре. Прекарахме добре и на връщане по сипейте (тогава нямаше серпентини), без да тичам, без да бързам, без да падна, както си вървахме бавно и спокойно със сестра Анна Тодорова, обръщайки се да й кажа нещо „храс“. Храсна нещо десният ми крак долу в пищяла, аз седнах и извиках: „Счупи ми се кракът“. Обградиха ме сестрите и брат Иван Антонов, гледат - счупен, чудят се как може така. Но както и да е. Слезе брат Иван Антонов до село Симеоново, докара волска кола до гората, и на черга ме свалиха до колата и от там на Изгрева. Бавно, бавно, пристигнахме късно в 11.30 ч. вечерта. След обед - късно надвечер Учителят се разхождал из поляната, поглъждал все към Витоша и казвал на тези, които били край Него: „Готови ли сте за мило-сърдни сестри?“ Те се чудели на тези Негови думи. Но после си ги обясниха.

Събудиха се сестрите ми съседки, приеха ме, настаниха ме в стаята ми. Съобщиha на Учителя. Той веднага дошъл, погледнал през прозореца, но не влязъл. Обаче наредил на другия ден рано да извикат народния лечител Г. Воденичаров, да ми намести крака. И след като го намести Учителят дойде да ме види. От тогава в продължение на 40 дни Той идваше през ден. Не пропусна нито веднъж втория ден да не дойде. Бре, мислят си и си приказват някои сестри, каква е тази душа, та Учителят прави толкова неща за нея. Той за никого досега не е правил това, не е посещавал болните така често. Приказват си и коментират. Какви ли не коментарии не чух. Но Той си знае защо. Когато дойде първият път да ме види Той каза тези думи: „От главата през крака. За да спасим главата, чулихмe крака.“ Аз си тълкувах по моему пак и тези думи. Мислех си: Лекарите ме изплашиха, че имам нещо в белите дробове. Сигурно за това казва така. Счупил ми е кракът, за да излезе този бръмбър от главата ми. Така мислеха и други.

Кракът ми обаче не беше наместен добре и болките не преставаха и не ми даваха мир, не ми позволяваха ни денем, ни нощем да спя. Защо трябваше да бъде така когато след всяко правилно наместване болките преставаха? Защо с мене стана така - да не се намести крака ми както трябва? Защо, въобще го счулах? Защо всичко ми се струпа така изведнъж над главата ми? Като че цялото Небе бе разгневено на мене. Като че ли съм извършила някакво голяма престъпление. И ровех и търсех в спомените си, в душата си кога и какво съм направила. И питах и питах: Защо? Защо? Защо?

Учителят идваше през ден, но никога не Го оставяха да дойде сам. Имаше, не мога да се произнеса защо и за какво, една постоянна групичка, един антураж около Него, които идваха винаги с Него и аз не можех да си кажа и да питам нищо по интимно, нищо от онова, което ме интересува сега, което ме тревожи. И понякога се дразнех на тях, но разбира се, имах достатъчно самообладание и самодисциплина, за да се отнеса грубо и нежелателно с тях. Оплаквала съм се само на някои по-близки мои сестри и братя. Не съм се оплакала даже и на Учителя и да поискам да ги отстраня. Най-после Той е доловил нуждата ми, истинската ми нужда да остана някога сама с Него, за да Го питам и да Му кажа неща, които пред всекиго не бих могла. И ми подари такива случаи. Кога душата се разкрива пред Учителя си, те трябва да бъдат сами. Тогава Му казах и чух много неща. И разбрах, че ми предстои голям изпит, че ме чака още по-голям изпит. Точно какъв не знаех, но чувствавах тревога, необяснима тревога. А външно всичко беше много хубаво. Учителят идва през ден, сестрите се трупат по няколко във всички ча-

сове на деня, пък и през нощта и се надпреварват да ми услужват и носят кой каквото има и може. Отвориха се сърцата и на много братя, които досега бяха затворени за мене, отвори се и моето за тях. Идваха да ми услужват, да ме навидят, да ми посвирят на цигулка, на цигра или да разговорят с мен. Аз бях трогната и възхитена от всичко това. Трогнат и възхитен беше и лечителят ми - Г. Воденичаров, който можа да види всичко това. „Такова нещо не съм виждал. Само във вашето общество можах да видя да се обгради един страдащ човек с такава любов и с такава внимание“, казваше той. Чудех се и аз. И въпреки всичките ми болки и вътрешни страхове и смут пак се радвах на всички и на всичко и най-много на Учителя, който ме беше обградил с такава любов. Незабравими ще останат дните и вечерите, когато Той идваше при мене. Още при тръгването Му от стаята Му, болките на крака намаляваха. Аз веднага познавах и казвах: „Учителят иде“. След малко Той почукваше на вратата и влизаше сам или с някои други. Сядаше близо до мене и започваше разговор с мене или с тези, които идваха с Него или биваха в стаята. Кракът преставаше да ме боли, докато беше при мене. Незабравима ще остане една вечер когато дойде и завари един брат, който обичаше музиката и свиреше на цигулка. Цели три часа стоя и говори за музиката. Аз не взимах участие в разговора, но слушах всичко с полупритворени очи. Съжалявам, че не бях здрава и не наех стенография, да запиша този ценен разговор. Братът задаваше въпроси. Записа ли нещо, не зная. От време на време Учителят разтриваше крака си (десния) долу в пиццала, там дето беше счупен моя. За мене нямаше две мнения. Той облекчаваше по такъв начин болката ми. Аз бях трогната и щастлива и мълком Му благодарях. И все се питах: С какво заслужих тази грижа и това внимание. И си отговарях: Сигурно заради страданието ми е. Да го направи по-леко. Но истинската причина не открих. На въпросите ми: Защо, защо? Той все отговаряше: „Ще разбереш“. И аз се мъчех да разбера и все нищо не разбирах. Най-после дойде денят да разбера.

67. ЗАМИНАЛИЯТ РОЖДЕН БРАТ

Една сутрин, четвъртък, 22 декември 1938 г., някой дойде до вратата, извика леля ми, която от известно време живееше при мене, за да се грижи за мене, поговориха си тихо и не влезе. След това тя се облече мълчаливо, каза, че ще отиде в града и повече нищо. Не се върна до вечерта. Нещо необичайно. Не се върна и през нощта. Вечерта дойдоха братята Гавраил и Боянчо. Стояха до 12 часа. И разговорът ни се въртеше все около брат ми. Те са знаели нещо, но аз не. И как подеха разговора не зная, но аз им разказах почти целият си живот с него от детството. Ние имавме интересно и тъжно детство - две сирачета, които се обичаха и които винаги разделяха. Останалата нощ прекарах сама и мисълта ми се въртеше все около брат ми и спомените с него. Сякаш духом беше при мене или аз при него. Но цялата нощ чувствавах, че бяхме заедно.

На другия ден рано, рано дойдоха сестри и после идваха пак, но всички бяха някак смутени, мълчаливи, невесели, гледаха ме плахо, плахо. Чудех се, беше ми страшно тягостно, но не смеех нито да ги питам, нито да им кажа нещо. Други идваха до прозореца, надзъртаха и бягаха. Смутена защо не се върна леля ми вечерта аз ги молих да идат в града и да проверят не се ли е случило нещо с нея. Всички ме успокояваха, че ще си дойде. Все така в тягостно настроение протече и втория ден - петък. Леля ми не се върна и втората вечер. Дойде дъщеря ѝ. Като я запитах защо не дойде майка ѝ, да не би да

и се е случило нещо, тя замълча, не знаеше какво да каже. После я запитах за брат си: „Как е бате? Как са Мирето, Мими?“ Тя се обърна към прозореца и заплака. Аз се развихах: „Кажи, ма, кажи с кого, какво се е случило? Как е бате? Бате как е?“ Тя ревна и избяга вън и повече не се върна.

После дойдоха Катя Грива и Анна Каназирева, Бог да им дава дълъг, здрав и щастлив живот. Цяла нощ прекараха при мене. Утешаваха ме, забавляваха ме. Казаха ми, че нищо не знаят, но че утре ще пратят човек в града да провери какво се е случило. Най-после на другия ден - събота, към 10 ч. дойде милата и обична сестра Ана Динова, изпратена от Учителя, майчински нежно, просто и естествено ми съобщиха, че брат ми си е заминал. Настъпи едно мигновено успокоение. Аз се успокоих от двудневното напрежение, в което бях, чувствайки, че се е случило нещо страшно, но какво, именно, не знаех. После започна оная мъка, която познават всички, които са загубили скъп и обичен човек.

Разбрах, изведнъж разбрах всичко: каква пита се е печела, защо боледувах и взех дълъг отпуск, защо счупих крака си и защо съм вързана на леглото сега. Разбрах защо беше това внимание и грижа, които положи Учителят за мене досега. Той е знаел връзката ни, знаел, как лошо и тежко и катастрофално щях да преживея тази загуба и затова изотдалече подготви един план, да ми спаси главата - мозъка. Всичко блесна изведнъж, всичко преживяно досега видях като един строго обмислен и подреден план. Каква прозорливост. Какво сърце. Да бъда тука при Него близо, да ме наблюдава и да се грижи за мене; да бъда заобиколена с обични сестри, които също се грижат за мене, за ме утешават и разсейват; да отвори сърцата на някои братя, да проявят внимание към мен, като че да запълни празнината, която ще зине в моето сърце. Да намали по такъв начин болката ми и да спаси главата ми от опасността, която я грозяла.

Пет дни след заминаването на брат ми Учителят не дойде при мене. Може би чакаше да утихне бурята, мъката у мене. На шестия ден дойде и дойде сам без антуража. Стоя много и говори много - часове. Много неща не чух или не разбихах, други забравих, а само някои помня. Говори за задгробния живот, за заминалите, по-специално за брат ми - защо си отиде млад - по кармически причини, къде е сега и как е, каква работа ще му възложат и т.н., и т.н. Между другото каза: „Разбра ли сега защо беше всичко? Защото ако беше там далеч, щеше да бъде 10 пъти по-лошо“. Аз мълком Му благодарих. Каза също, че нашата връзка с брат ми датираше от векове. Най-интересното, което беше в този разговор бе това, че по едно време Учителят говореше и говори дълго време, а аз бях разсеяна и не слушах какво говори. Съзнанието ми се разхождаше и се спираше на разни предмети из стаята, спираше се на някои от приятелките ми, отиваше в село при учениците и колегите ми, а Учителят не слушах и не чувах нищо каквото говори, само Го виждах, че е седнал до мене на стола и говори и повече нищо. На няколко пъти се сепвах и упреквах: Учителят е тука и ми говори, а ти се разсейваш. Обаче, невъзможно ми беше да си прибера и завладее съзнанието. По едно време чух, че Той рече: „Сега ти ще се родиш вегетарианец“. Аз се сепнах, защото ще се раждам, не съм ли родена, не съм ли жива? Не съм ли вегетарианка от 17 години? И тогава разбрах, Той го каза това на брат ми. Съзнанието на брат ми е било досега в мене и Той е говорил на него, затова моето се разхождаше тук и там и не чух нищо. Какво му говори не зная. Но се радвам, че му говори и го прие в школата. Защото каза на мене: „Сега брат ти ще учи чрез тебе“.

И наистина, много пъти особено в началото, когато бивах в клас,

Учителят ми се струваше далече и чужд и непознат. Не го чувствах както досега близък и свой, но като нов, който сега опознавах. Отначало се чудех, но скоро се сетих, че това е съзнанието на брат ми, за когото Учителят бе нов и непознат, Когото сега опознавах. И не се смущавах вече от това и се радвах, и го призовавах нарочно, когато бивах на клас. Докога продължи това раздвоение у мене не помня. Но продължи доста дълго. Доста дълго аз чувствах брат си близо до мене или в мене и разговарях с него. Как стават тези неща не ми са ясни и не мога да ги обясня, но стават, бяха факт потвърден и от горните думи на Учителя и от други думи, които беше казал на беседа 3 дена след заминаването на брат ми: „Те крият от нея, пък той е при нея и разговаря с него. Още щом си замина, той отиде при нея. Защото връзката им е духовна и силна. Връзката с жена му беше до гроба, а с нея и зад гроба.“ Това ми казаха сестри, които са били на беседата и дойдоха веднага при мене да ми кажат.

Къде е сега брат ми, не зная. След доста дълго време в време и край мене той се отдалечи. Аз не го чувствах и сънувах вече и по-рядко почнах да мисля за него. А сега вече може и да се е преродил. Защото от тогава се минаха 24 години, а Учителят беше казал, че след 15-20 години ще се върне, ще се прероди. Как ще го позная? Той не ще носи същата форма, а може би и същият характер. Единственото нещо, по което ще го позная, ще бъде любовта. Защото „само в любовта хората се познават и привличат“, казва Учителят.

68. НА ЕКСКУРЗИЯ ДО БИВАКА - ЕЛ ШАДАЙ

„Тази вечер си легнете рано да се наспите, че утре ще ходим на Витоша. В два часа през нощта да сте готови тука пред салона“, каза веднъж Учителят на една групичка, които бяхме край Него. Подаде ни ръката си, целунахме я и се качи горе. Съобщението беше направено и сутринта в салона на клас.

Два часа през нощта. Не съм ли ставала и друг път през нощта? Ставала съм, пътувала съм през нощта. Може би и на Витоша съм тръгвала и друг път през нощта. Да. Тръгвала съм. Много пъти, но защо толкова се вълнувах сега?

Тогава нямаше автобус и тръгнахме рано, за да посрещнем слънцето някъде над с. Симеоново. Но какво нещо е да станеш среднощ. Нощта винаги ме е вълнувала. Първото нещо е дълбоката тишина, второто тъмнината, която те обгръща отвред и тъмносиния купол с блестящи, искрящи звезди. Това е такова съчетание, сякаш е някаква особена хармония, особена песен. Ти изтръпваш и се вълнуваш и се питаш: Какво има в това съчетание, в тази тишина, в тази тъмота, в тези звезди. Има нещо, ти го чувстваваш, но какво е то?

Приготвяш се набързо и се отправяш към салона. Там вече чакат неколцина по пейките или се разхождат. Всичко е в мълчание. Прииждат нови сестри и братя. Някои си шушукат тихичко. Най-после слиза и Той готов. Всички се втурват към Него да Го посрещнат. После групата Му прави път. Той тръгва напред и всички след Него. Някои се мъчат да се изравнят с Него, но не им е лесно. Той не върви, а лети. Никога не съм се опитвала да се изравня с Него, освен ако Той забави съзнателно хода си.

Вървим и мълчим и размишляваме. Да, такава нощ, такава обстановка предразполага към размишление. Той отдавна е заминал напред с малка група, другите бързаме след тях.

Минаваме селото и започва леко да се зазорява. На първата полянка до гората, под сипейте Той е спрял. Седнали са с групичката да ни чакат. Сядаме и ние да починем. Блестящи звезди, тъмни силуети. Леко, сребристо зазоряване. Една чучулига се издигна над нас и запя. Изтока се багри в розово. Учителят говори тихичко.

Продължаваме по сипейте. Там на полянката над тях Той пак е спрял и ни чака. Ще посрещнем слънцето - този символ на Великото Слънце, което дава живот на всичко.

Той е изправен с шапка в ръка. Той е тържествен, загледан в далечината и сякаш не гледа в тази точка, от където ще изгрее слънцето, а някъде далеч, далеч - шеметно далеч зад нея. Ние се нареждаме край Него. Изтока е красив със своите розововиолетови багри, които се менят всеки миг и стават все по-бледи и по-бледи, почват да златят и първият лъч ги пробужда и заиграва в пространството. След него два, три, четири... Светлото око трепти от радост и буди радост в нас. Ние започваме молитва, а то се издига, издига пред нашите възхитени очи и бърза да обгърне с лъчите си всичко и всички, да ги поздрави, да ги целуне, да ги зарадва и ободри.

Когато завършихме молитвата, картината беше прекрасна и толкова различна от преди половин, един час.

„Светлината разкрива славата на деня, а тъмнината - величието на нощта“, каза Учителят тихо и продължихме нагоре.

Сега разбрах какво беше онова, което дирех да назова, което чувствах, особеното, което ме вълнуваше в нощта - нейното величие.

„Тъмнината разкрива величието на нощта, а светлината - славата на деня!“

И наистина, каква слава! Каква красота! Който се е изкачвал рано сутринта по планината, той знае.

Лазурът е мек и приятен. Всичко е окъпано в роса. Малките птиченца, нацнали по храстите, отърсват росните си главички и запяват. Въздухът ухае на прясна трева и билки. Витоша се синее от чистота. И върховете, сякаш се приближават. Струва ти се, че ако протегнеш ръка, ще ги докоснеш. Тук-там има бели, снежни петна.

Ти вървиш и гледаш. И въздъхваш дълбоко и се радваш.

На всеки 15-20 минути правиш почивка по 30 секунди на крак. Някъде, даже ги заваряваме седнали. Той изчаква всички из планината и най-старите, и най-слабите.

„Дойде ли брат или сестра (назоваваше имената им). Има ли още някой назад?“

И пак тръгваме. По пътя се води разговор с тези, които са близо до Него. Когато пристигаме горе, чайниците вече врат. Някои от по-силните братя са избързали напред, запалили огън и заварили вода за чай. Всички са изпотени. Преобличаме се и пием топъл чай.

Една от целите на екскурзиите е да се предизвика изпотяване, да се освободи организма от ненужните утайки.

Закусваме и се нареждаме край Него. Той започва разговор, беседа, която трае часове - един, два, три. Някога дава песен. Там е дадена песента „Запали се огъня на огнището“. Някога дава и гимнастически упражнения.

Обедът е общ. Нареждаме се околоръст на полянката. И след обедата пак разговор и пак песни под милващите или жарките лъчи на слънцето.

Сестрите стенографки и братът стенограф не са пропуснали нито трохичка да падне на земята.

Какви слова. Какви мъдри слова. Бисери. Те не бива да се разпияват.

Те крият доброто на човечеството за векове. Будещето ще ги държи отговорни. И те са съвестни и прецизни. И пожертвувателни. Те посветиха дните и нощите на целия си живот, да го запишат, подредят и опазят това Слово за бъдните поколения, които ще им благодарят и ще тачат тях най-много след Него.

Слънцето клони на запад. Стягаме се за път. На Изгрева ни чака топлата картофена чорбича, която отнема умората ни.

Какъв благословен ден! Какви благословени, незабравими дни!

69. СЪБОРНИ ДНИ НА ИЗГРЕВА

За съборите, които са ставали в Търново няма да пиша, защото съм посетила само един - в 1925 г., но спомените ми за него са много избледнели. За тях ще пишат може би други. Аз ще пиша само за някои, които са ставали на Изгрева и които са оставили неизгладимо впечатление в душата ми.

Съборът, който ставаше всяка година през месец август в Търново в 1926 г. не беше разрешен официално. Нищо. Ние ще си го направим без разрешение и ще си го направим в София - на Изгрева. Ще мине тихо и незабелязано. И докато се усети властта, ние ще сме си свършили работата.

Изгревът е отдалечен от града, зад гората и заобиколен с ниви - високи класили ниви от ръж, царевича, слънчоглед. Те го скриват от погледа на случайно миналия пътник. Тука никой от града тогава още не идваше на разходка. Дървенишкото шосе е на страна, други пътища наблизо няма. Необезпокоявани от никого ще си проведем събора. София е голям град. Всеки ден излизат от него и влизат стотици, хиляди хора. Няма да се забележат, няма да се почувствуват прииждащите от провинцията гости за събора.

И те заприиждаха. Почна се бърз и усилен строеж на палатки: няколко за старозагорци, няколко за пловдивчани, за бургазлии и т.н. по градове и околии. От всеки град и от селата на всяка околия имаше по няколко представители. Тогава нямаше нито една сграда на Изгрева. Учителят беше на палатка, софиянци също.

Аз гостувах това лято у брат си в София, но за събора се качих на Изгрева. Бяха дошли приятелките ми от Стара Загора Бучка и Олга Блажева. Настаниха ни трите в една палатка. „Боже, че хубаво било на палатка.“ Аз бях през 1925 г. на Търновския събор на палатка, но тогава бяхме много души в една голяма палатка, та не можах да почувствувам всичката красота. А сега сме само трички и то приятелки. Бучка като по-сръчна и по-пъргава от нас ни направи едно общо, меко и удобно легло на земята. Околовръст на палатката отвътре вързахме въженца и си накачихме по тях дрехите. Това беше нашият гардероб. Олга, която беше много духовита, подхвърля всевъзможни шеги, Бучка възкличава от радост и удоволствие и реди, и подрежда палатката, аз помагам по нещичко и само слушам, гледам, вълнувам се мълчаливо и си мисля: Какъв красив живот. Къде щях да го имам аз, ако не бях попаднала в това общество.

Денем взимаме участие в почистването на Изгрева, полянката, вечер почивахме и разговаряхме дълго преди да заспим, за особености, красив живот, който намерихме. Приготовленията свършиха и навечерието на събора дойде. Пред всяка палатка е полето и пометено. Целият Изгрев е пометен и чист - блестящ от чистота. Два грамадни казана за готвене и два грамадни чайника за чай са поставени върху временно изградени огнища. В две големи палатки има складираны провизии - зеленчуци, дини, грозде за съборните

дни.

Сутринта закусваме общо чай с маслини или със сирене, на обед - готвено и плодове, вечер пак чай със сирене или с маслини или пък само плодове. Но нека да разказвам последователно.

Един от тези съборни дни на 1926 г. от ранна сутрин до вечерта е описан много хубаво от евангелския пастор Стоян Ватралски в статия печатана в тогавашния евангелски вестник „Зорница“ под заглавие „Кои и какви са белите братя-дъновистите“, после препечатана в отделна брошура. Той присъства тогава на събора.

Още в навечерието лъхна празничност. Всичко е готово. Сестрите и братята си почиват и на групички разговарят тихо в очакване на следващия важен, велик ден на нашето общество, за Бялото Братство въобще.

Преображение - 19.VIII. е първият съборен ден.

„Бялото Братство в Невидимия свят днес има събор“, казва Учителят. Нашият събор е по отражение на техния. Ще имаме делегация и от там.“

Разговорите затихват в тайнствен шепот. Скоро стихва и той. Нощта ни приюти в сладостна почивка след неколкодневните приготовления.

Тиха мелодия от цигулка: „Събуди се, братко мили“ се понася в ранната утрин (4 часа), влиза в палатките и галовно събужда всички. Ставаме и шепнейки и пипнешком намираме дрехите си, обличаме се, приготвяме се и тихо отиваме на полянката. Там има вече няколко силуети застанали тихо. Прииждат от различни пътечки все повече и повече сенки. Да, сякаш не хора, а безплътни сенки се приближават и застават богомолно в редици. Сестрите са с бели шарпове на глави. Понася се глух шепот из редиците: „Учителят! Учителят!“

Учителят застава отпред и ръководи молитвата. Тя е шепот лек и сърдечен, сякаш те милва топъл ветрец и песен-химн издигащ се високо, високо, понесъл и теб, и твоята душа. Ти не чувствуваш, че си стъпил на земята.

Започва леко зазоряване. Молитвата е свършена. Започваме гимнастическите упражнения. След всекидневните шест упражнения Учителят дава и няколко нови. Дава и нови формули, и нови лозинки. Всичко е тъй мистично.

Наближава да изгрее слънцето. Нареждаме се във от полянката на източната страна, пред боровете. Няма отпред високи сгради. Просторът е чист, ширнал се чак до Стара планина, от дето ще изгрее то. Ние го чакаме с благоговение и трепет. От там, от него ще ни поздравят, негли, Белите Братя, които също имат събор. Ще ги поздравим и ние малките хора от земята, малките братя на Всемирното Бяло Братство. Небето е кристално чисто. Хоризонтът - златист. Не. Златен - буйна златна река. Ето го и слънцето. Мощно и щедро изсипва сноп лъчи, които заиграват върху нас и върху всичко наоколо. Издига се песента „Изгрява слънцето“. Песен и светлина се посрещат и прегръщат и целуват. Те идват със светлина, ние ги посрещаме с песен. Колко е хубаво това! Невъобразимо хубаво! Но хубавите мигове са кратки. Слънцето доби своя всекидневен вид и заискачва по небесния свод. Ние се пръснахме да се приготвим за закуска. Ще закусваме на поляната.

Дежурни братя и сестри носят дълги, ниски, сковани за целта маси и ги нареждат на редици по поляната. Ние сядаме на земята. Пристигат панери с хляб, тави с маслини, чайници с вряла вода. Закусваме и разговаряме тихичко. После дежурните раздигат масите. Всички приближаваме към Учителя. Той е седнал на земята като нас. Сядаме и ние край Него. И беседа - сутрешната беседа започва.

Словата се леят щедро, щедро без мяра час, два, три... Слънцето сипе

и то обилно, щедро лъчи. То не държи сметка, че тука има 70, 80-годишни хора, които може би трудно го понасят. Сам Учителят е над 60 години. Всички имаме бели кърпи на главите си и братя, и сестри, и стари, и млади. Само Той е без нищо на главата. Няколко братя са се досетили, напуснали незабелязано беседата и сковали на бързо една подвижна катедра с бяло платно отгоре. И пристигат и я носят. За Учителя.

Той е приятно изненадан и трогнат. От сега нататък Той ще ни говори от катедрата, защитен от силните слънчеви лъчи, защото беседите са дълги и преди обед, и след обед, а слънцето е жарко.

Беседата свърши. Ще обядваме вън от поляната. Същите масички. Яденето е топло и вкусно.

След обед на групички се събираме и разменяме мисли върху сутрешната беседа и дочакваме четири часа, когато започва следобедната беседа. Беседите в 7-тех съборни дни са стенографирани и издадени по-късно в томчето „Свещеният огън“ - съборни беседи от 1926 г.

Вечеряме пак на поляната под трептящото звездно небе. След вечерята се започват разговори по астрология, астрология, физика, математика, музика, поезия и пр. Десет часа е часът зоващ за почивка. Палатките бели, трепетни ни обгръщат в сладък сън. Нежната цигулка ще ни събуди в ранното утро.

Седемте съборни дни протичат като сън, като хубав, приказан сън, като приказка, която ще отнесем в провинцията и ще ни топли и ще ни свети, и ще ни радва през цялата година.

Чудни хора са братята от провинцията, от селата. Не се плашат от труд. За два-три дена като по магически начин изградиха първата сграда на Изгрева - приемната стая на Учителя. Тогава тя ни послужи за горница. Беше 1926 г.

Имаме нужда от Горница. Готово. Наблизо някъде се печели тухли. Разшетаха се братя и сестри, донесоха тухли, греди, дъски, забъркаха кал, вар... десетки ръце работят... След 2-3 дена имаме бяла грейнала стаичка. На другия ден с изути обуца, по чорапи влизаме по белите дъски, с бели кърпи на главите, по групички, да поднесем своя благодарствен дар.

70. САЛОНЪТ НА ИЗГРЕВА

На другата година така за две седмици изникна големият салон.

Този начин на изграждане първата стаичка на Изгрева, която в последствие послужи за приемна стая на Учителя, внуши идеята у много братя и сестри на следната година да си направим за събора салон. Разнесе се тази мътва, зарадва, вдъхнови мнозина. И през лятото на 1927 г. заприиждаха братя - майстори-зидари от селата, пристигна и нашият добър брат - инженер Руси Николов от Стара Загора. И две седмици преди събора се започна строенето на салона. Мястото се избра под ръководството на Учителя. Измери се, направи се плана. Едни тичат за материали, други копаят мазето, трети носят камъни, подават тухли, бъркат кал, хоросан, цимент и т.н. Братя и сестри работят млади и стари, ентузиазирани, вдъхновени, с песен, неуморни. След няколко дни салонът е издигнат. Дъските се коват, измазват се стените отвън и отвътре. Сестрите мият пода, прозорците и пейт...

Още по-интересно от изграждането на салона за две седмици беше начина на събиране средства за него. Оригинален начин, измислен от братята селяни. Искаме салон, отде ще вземем пари за материал? Да искаме от Учителя, не знаем дали има при Него пари от братската каса. Да искаме от

братята, които държат братската каса също не знаем дали има достатъчно и дали ще отпуснат. И един брат от селата окачва един нов вълнен чорап на едно дърво и казва: „Кой колкото обича и може да пуца в чорапа за салона“. Чорапът се напълни веднага с пари. Вземат от него, купуват материали, изпразват го. Той пак се пълни. Пак го изпразват. И така и средства се събраха, и салонът стана!

Преди 10-15 години, когато Изгревът не беше още похитен от властта, но може би беше вече нарочен от нашите недоброжелатели, в малкия салон-трапезария на Братството, на едно О.Ф. събрание стана един непознат на мене човек - военен, партиец и се изказа неочаквано, много интересно и в защита на Изгрева, на салона. Даде ни за пример на присъстващите техни хора. По онова време, когато се е строил салонът той е минавал от тука, може би е имал място наблизко и се заинтересувал и наблюдавал как се е изградил набързо салона с общи усилия. Направило му неизгладимо впечатление, той разказа на всички това, което е видял и го разказа с възторг и възхищение. Обаче, за съжаление, никой от неговите другари, които чуха не си взеха бележка от това, не се трогнаха, не се умилисториха, да се застъпят за този салон изграден с такава любов от бедни и прости хорица из народа на майка република България.

На 19.VIII.1927 г. - Преображение в 5 ч. сутринта всички сме изпълнили новия бял и светнал салон, насядали по пода, понеже нямаше още столове. С неизразима радост в душите слушаме незабравимото Слово на Учителя, което се излива като поток, като река сутринта в 5 часа и в 10 ч. преди обед и в 4 часа след обед щедро, щедро по 2-3 часа непрекъснато, което е събрано в томчето „Пътят на ученика“ - сборни беседи от 1927 г.

Няма да стигне ни време, ни хартия, ни мастило да се опишат всички сборни дни, които ставаха редовно всяко лято на Изгрева до 1944 г. И биваха все разнообразни и неповторими.

Няма да стигне ни време, ни хартия, ни мастило да се опишат всичките дни от живота ни прекарани край Учителя в продължение на 25-30 години - все разнообразни и неповторими по красота, по чудеса, по величие.

И аз вече започнах да се обърквам за какво да пиша по-напред, Боже мой. Кое е по-важно и кое не е? Та нима когато е в градината и оправя клончетата на дървото е маловажно? Нямаше плодна градина в София или другаде, която да ражда повече плод от изгревската. Дърветата с ниско сведени до земята клони биваха отрупани с плод: жълти, сочни, сладки круши, едри червени ябълки, череши, вишни, вишнапи, праскови, които нямаша толкова листа, колкото плод. Подпорките едва ги издържаха. Всички външни хора - софиянци, които идваха на разходка край Изгрева и в Изгрева се спираха в почуда да ги гледат. Но кой се е докосвал до тях? И кой е наредил да не се кастрят, да не се режат клоните? Учителят в противовес на съвременните агрономи не позволяваше да се кастрят дърветата и затова те раждаха много повече плод.

А малката цветна градина от два триъгълника привличаше стотици любители да й се радват и вдъхват прекрасния аромат. Особено розите. Те бяха огън. Те бяха приказка, която вдъхновяваше десетки художници, които идваха да ги рисуват.

Всичко, на което обръщаше внимание и до което се докосваше, ставаше красиво, голямо, силно, обилно, ароматно, сладко и т.н... А на какво не обръщаше внимание? За Него всичко беше важно, всичко имаше значение, за всичко намираще време да се спре при него, да му каже някоя дума, да го подпомогне, улесни, да го подигне, да го зарадва, да го вдъхнови.

Та няма не е чудно когато отделяше време да възпитава своята котка да лови мишките от стаята Му, но да не ги яде, а да ги изнася вън и да ги пуща далеч в гората? Затова биваше възнаграждавана с големи парчета кашкавал, баница, яйца и др.

Животните някога са били вегетарианци, но човекът ги е направил месоядци. Сега той трябва да ги върне към вегетарианството. Това не е лесна и близка задача за нас, обикновените хора. Тя е за по-далечното бъдеще. Но за Него тя беше настояща задача. Той беше за ненасилието. Той беше за Любовта. В Неговата стая, пред Неговите очи не трябваше да се върши насилие, не трябваше да стават убийства. Той възпитаваше и хората, и животните в това направление.

Паяк се готви да улови в стаята Му муха в мрежата си. Той казва: „Аз казвам на паяка: Ще пуснеш мухата. В моята стая не позволявам да се върши насилие!“

71. ПЪРВИЯТ ДЕН НА ПРОЛЕТТА

*„Първият ден на пролетта,
първият ден на Любовта,
първият ден на радостта
носят сила и живот!“*

УЧИТЕЛЯТ

Помня, бе преди години. Наближаваше празникът на пролетта. Баба Марта бе необикновено весела и засмяна. От рано заприпича слънце. Затопиха се снеговете, заромониха водичките и капчуците запяха. Топъл развигор бързаше да пречисти гората, градините, пътищата от сухите листа. Млада, крехка тревица прозябна край оградите и синурите. Дърветата набъбнаха - ха, ха, ще зацъфтят. А кокичето отдавна люлее бялата камбанка и подканя: „Хей, пролет иде! Иде пролет! Побързайте, добри хора, да я посрещнете. Почистете дърветата, градините, пригответе лехите. Нека стъпката й се зарадва на градината ви и я възнагради някое цветенце.“ И хората с песен се приготвят да я посрещнат. Навсякъде с радост се среща пролетта. Но знаете ли, къде най-радостно с любов се посреща тя? - Там на Изгрева. А знаете ли, какво е това Изгрева и къде се намира той? Да, знаете. И които не знаят, ще научат. Няма да има кът на земята, където хората да не научат какво беше Изгревът. Няма да има човек през вековете, който да не знае, какво беше Изгревът. За него ще се говори както се говори сега за Ерусалим, за рая!

Изгрев. Мястото дето изгря Слънцето на Любовта на земята. Слънцето на Мъдростта и на Истината. Тук стъпи кракът на Господа в 20. век и донесе новата светлина на човечеството, станало достойно за нея.

И тук на Изгрева стават особени приготовления за посрещането на пролетта. Всичко блести от чистота - градини, поляни, дворове, салони, къщи.

Прииждат гости от всички краища на България... Вратите са отворени и приемат, приемат... още и още, и още... Има място за много, много хора. Стените се разтягат, леглата се умножават, богатата изобилствуват, защото сърцата са отворени и пълни с любов.

Най-после пристигам от затытеното селце и аз. Много закъснях. Привечер е. Западът е розов и резедав. Витоша синкава и бяла. Електрическите лампи блясват разноцветни скъпоценни камъни по бялата й одежда. Изгревът тържествуваш - чист, блестящ от красота и радост. С тре-

летно сърце пристигам и търся Него - Учителят. Няма Го в стаята Му. Той е заел някъде с гости - с братята ръководители от провинцията.

Търся да отседна някъде. Стаите за гости са препълнени. Надниквам по врати и прозорци на близки мои сестри - всичко е заето, препълнено. Закъсняла съм. Чудно. Не е останало нито едно местенце за последния гост. Аз съм последният гост. Не се умъчнявам, но се радвам. Радостно ми е, че толкова много хора са дошли от провинцията.

Аз тръгвам по алеите на Изгрева да се радвам в привечерната тишина на предпролетната красота и блясък на Изгрева. (Тогава нямаше улици и нямаше огради. Имаше дворове-градинки и алеи между тях.)

Каква тишина! Въпреки, че в пазвите му са приютени стотици хора. Каква красота! Вечерна красота, въпреки че светилото дневно е залязло.

Какъв блясък! Вечерен блясък от грейнали прозорци и врати.

Аз вървя и тананикам някаква песничка. Не търся вече място за нощуване. Вечерта е топла. Реших: ще прекарам навън, под звездното небе, ще дишам кристалния въздух на Изгрева - потопен в магнетичната аура на Учителя.

Също като Йосиф и Мария преди 2000 години, за мене няма място и като овчарите ще прекарам вън. Може би пак ще се отвори тази нощ небето и ще видят ангели да слизат и излизат и да пеят хвала за Този, Който отдавна е дошъл на земята и стъпил на Изгрева.

Мисля си, фантазирам си и вървя... Отваря се една врата. „Наталия, добре дошла! Какво правиш? Как си? Къде си отседнала?“ - обаждат се една студентка - дъщеря на нашия добър брат от Пловдив - зъболекар Михаил Стоицев. „Благодаря! Добре съм. Много съм добре, Еленке, щом съм тука. И много съм радостна, особено радостна. Тази вечер ще прекарам навън като Йосиф и Мария, и овчарите. Ще се любувам на топлото звездно небе. Пък белким се отвори то и за мене, да видят ангелите. Аз още не съм виждала ангели.“ „Тъй ли? Няма ли къде да пренощуваш? Заето ли е всичко? Тази година много гости дойдоха, защото времето е топло. Ела, заповядай при мене. Аз имам едно легло само, но ще го наредим някак си.“ Аз упорствувам, не искам да я притеснявам. „Не, не, не може вън. Остави ангелите за друг път да ги видиш, а сега ела при мене.“ Влязох. Малка, топла, уютна стаичка - студентска.

„Аз не поканих никого“, казва Еленка, - защото имам само едно легло и дрехи за един човек. Не предполагах, че всичко ще се изпълни. Колко радостно, наистина. Нека има гости. Ето, че и за тебе се намери място. Ще поделим дрехите, ще поддържаме печката и ще прекараме една нощ. Утре софиянци ще си слязат в града и за тебе ще се отвори място.“

Тя нареди на земята едно легло за себе си и предложи своето на мене. Аз не приех и легнах на земята. По видимо тънко и твърдо легло, но колко топло и меко, и приятно ми се стори. Сякаш легнах в някаква мека и приятна люлка, която мигновено ме дигна и отнесе някъде високо, високо и потънах в невъобразимо блажен сън. Сякаш миг беше траяло това блаженство. Ах от крило и една топла, мека длан се сложи на челото ми и ме помилва. „Еленке, ти ли си? Време ли е, Еленке?“

Ослушвам се. Елена Стоицева равномерно диша, спи.

„Но кой ме помилва, Боже мой?“

Запалвам лампата. Еленка спи. В стаята е вече хладно, печката е загаснала и няма никой освен нас. Часът е четири - време за ставане. От светлината Еленка се събуди. Бързо се приготвихме, че Изгревът и салонът отдавна, сигурно са светнали и ни очакват.

Салонът наистина беше светнал, както за всеки празник и препълнен, както на всеки празник. Песента нежна и вдъхновена се разливаше на вълни и ни отнасяше някъде високо, високо... На катедрата покрита с блестяща от белота покривка е сложена ябълка. И колко е красива, бляскава и напрашяла от сладост и сок. Червеният и жълтият цвят се преливаха в нея хармонично.

„Иде, иде, иде, сам Той иде...“ Гръмна песента радостно. Всички станахме на крака. По тясната пътечка леко и безшумно дойде и застана на катедрата мил и величествен Учителят. Така останахме прави докато завърши песента, вперили поглед в Него, а Той отправил поглед някъде навътре, нагоре и надалеч към неизвестни за нас светове. Всички в хора на глас казахме:

1. Добрата молитва.

2. 91. Псалом

3. Молитвата на Братството

4. Духът Божий

5. Четиримата братя четат последователно по няколко стиха от четирите евангелия

Сядаме. Още една, две песни, които да ни тонират, да ни настроят до съвършенство. Той следи с поглед всички - дали няма някой умъчен, болен, в утеснение, да го насърчи, утеши, зарадва, да го нагласи да слуша Словото.

Молитвата, песента и Той правят това.

„Бог не е говорил само на пророците. Бог не е слизал на земята само някога, Той слиза и сега, Той говори и сега!“

„Човек трябва да се приготви да Го приеме и да Го слуша!“

„Слушайте вашият вътрешен глас!“

„Що е вътрешният глас? - Гласът на Бога!“

„Той говори на всеки човек, но не всеки Го слуша. Той маха с ръка, не иска да слуша. Казва: Няма Бог, а чува някой отвътре му говори. Казва: Далеч е Бог, а някой го утешава, насърчава отблизо, отвътре. Как ще ме чуе Бог от висините? А най-малката молитва скрита вътре в човека, неизречена и със шепот, нечута, незнаяна от никого, е чута от Него.“

„Не търсете Бога в пространството. Потърсете Го вътре във вас. Потърсете Го в себе си!“

„Бог живее във всеки човек!“

„Искаш да видиш ангел! Между хората има много въплътени ангели. Ще ги познаете по любовта, по служението.“

„Ангелите са Божии служители.“

„Имаш светли мисли, някой ангел те е посетил.“

„Светлата мисъл, благородното чувство е ангел, който те е посетил.“

„Сега да посрещнем слънцето - този Божи пратеник, който носи живот на всичко.“

„Слънцето поздравява разумните със светли поеми.“

„Първият ден на пролетта,
първият ден на Любовта,
първият ден на радостта
носят сила и живот!“

Засвири оркестърът в центъра на поляната и колелото от по четири души се завъртява. За първи път и ще се върти всяка сутрин до 21. септември и ще дарява със здраве, сили и живот всички, които се нареждат в него.

72. НА МЛАДЕЖКИ СЪБОР В СОФИЯ

В 1925 г. бях вече приета в специалния Младежки клас и за Петровден с младежи - братя и сестри от специалния клас пътувахме за София за младежки събор - първият ми младежки събор.

Приказката започна още от приготвянията, от пътуването, от посрещането на гарата и т.н.... продължи през събора... и - на Мусала - първи път на Мусала!

В онези дни след войната - Европейската война, когато животът още не беше тръгнал в релсите си, младежите се лутаха да намерят някакъв идеал и смисъл в живота в социализма, анархизма, толстоизма, теософията и т.н. и не намираха нищо повече от всекидневието. Аз бях намерила вече своя идеал. Аз бях започнала да възлизам по някаква стълбица - сякаш, че музикална стълбица. Всяко по-горно стъпалце откриваше по-широки и по-светли хоризонти пред замаяния ми поглед, на всяко по-горно стъпалце зазвучаваха по-прекрасни и по-прекрасни мелодии. Колко бил красив животът!

Пригответихме се, изпратиха ни на гарата на Стара Загора по-възрастните сестри и братя, които съжаляваха, че не са млади, за да присъствуват и те на събора, но се пак бяха радостни, че ние отиваме и ще им донесем нещо от там. Някои, които се чувстваха млади в душите си и нямаха големи семейни задължения заключиха, че и те могат да дойдат и дойдоха и те. Първа между тях беше моята обична така Райна - сестра Райна Каназирева.

Песни, смехове, радост, въодушевление и обич, обич, обич... Боже, как ти обичах всичките. Как обичах всичко. Как ми се искаше да прегърна целия свят. Кой направи това с мене?

Влакът лети, ние разговаряме тихичко, пеem и се радваме. Присъединиха се към нас братя и сестри от съседните купета от други градове. Тогава се запознах със сестра Сийка Костова. Тя идваше от Созопол, където беше учителка. Тя беше ангелски красиво момиче, тихо, кротко, нежно се усмихваше и имаше изискан, изящен естетичен вкус. Никога няма да забравя този образ, който имаше тогава. От тогава датира и приятелството ни.

На гарата. Аз не знаех, че на гарата в София ще ни чакат посрещачи. Гръмна „Братство, единство“. Прегръдки, целувки. Разквартируваха ни. Аз гостувах у приятелката си Милка Танева.

Младежки събор. За първи път присъствувах на младежки събор. Салонът на ул. „Оборище“ 14 - чист, бял, светнал е препълнен. Няма столове за всички. Мнозина стоим прави до стената. До мене е сестра Мария Тодорова, също ангелски красиво момиче, с бяла рокля, лека, ефирна, сякаш още малко и ще излети. Шепнем си, споделяме си с нея, току-що запознали се. Впоследствие станавме добри приятелки. Тя ме спечели с нейната нежност, отзивчивост и гостоприемство, с нейната искреност и естественост. Всички сестри и братя са в бяло облечени - подвижни, ефирни - същински ангели. Особено хорът ми се стори хор от ангели. Не само пеенето под диригентството на брат Кирил Икономов ми се стори ангелско, но и самите те - хористите, сякаш бяха неземни същества.

А Учителят!? Той грееше! Излъчваше златиста светлина. Кой каквото ще да казва, но тогава аз виждах Неговата огромна златиста аура. Виждах, че и сестрите и братята излъчваха една бледо небесна светлина.

Преминаха като дъх трите възшебни дни на събора. Мъдри, нечувани слова на Учителя, реферати от братя и сестри, разисквания в духа на новото. Всичко е записано от стенографите и по-късно отпечатано.

Да. Преминаха като дъх трите незабравими дни на първия за мене младежки събор и една сутрин в 4 часа натоварени на камиони поехме пътя за Мусала.

Пиша всичко бегло, защото подробностите са забравени. Пиша само запазените общи впечатления и картини от едно златно време.

73. НА МУСАЛА

Камионите летят. Косите се развяват. Слънцето се подава. Гръмва песента „Изгрява слънцето“. След нея се занизват и други песни, почти до безкрай, без умора.

Чам Курия. Столетните борове ни приемат в лоното си и ни упояват със сладостния си дъх на смола. А върховете им не се виждат. Откроява се тук-там къс синьо небе.

Центърът на Чам Курия. Слизаме, почивам, закусваме. Пъргави братя водят наети коне за багажа. Натоварват на тях раниците на по-възрастните и по-слабите и поемаме пътя към Мусала.

Пътят към Мусала. Знаете ли какво е пътят към Мусала за онзи, който отива за пръв път на Мусала? - Приказка от „Хиляда и една нощ“.

Поемаме през усойната и влажна вековна борова гора на Чам Курия. Мирис на смола и здравец. Вадички, потоци лъкатушат успоредно с пътя, пенят се, бълбукат, пеят... На места го пресичат и ние минаваме по красиво изработени от борово дърво мостчета. Тайнственост и красота.

Напушаме Чам Курия и непосредствено навлизаме в боровите гори на Рила, които имат същия характер отначалото. Тук вече шумът от потоците и реките става по-силен, понеже се спущат от по-големи височини. Някъде гората отстъпва на по-широки, голи пространства, където можем да видим по-голям къс синьо небе и слънце. На места газим до колене буйна трева и всевъзможни билки и цветя. Особено са незабравими омайничетата, едрите маргарити, горските теменуги и забравките. Някъде спираме за почивка по на припек. И пред нас се откриват високи, някъде облечени в бор, а някъде вече и голи, скалисти върхове. Боже, какви чудни фигури е моделирала природата по тези скалисти върхове. Разни замъци с кули, веранди, конници, воители или прекрасни девици. Можеш да стоиш и да съзерцаваш с часове и въображението ти да рисува всевъзможни образи и картини от вълшебни, по-вълшебни и ако си поет да пишеш приказки, вълшебни приказки и поеми.

Ние не бързаме. Учителят никога не бързаше по планината. Той вървеше спокойно и разговаря, обяснява миналото на тези гори, върхове и скали край, които минаваме. Той изчаква всички. Много често правим по-кратки или даже и по-дълги почивки. Някъде палим огън, варим вода за чай, закусваме. Някъде почивките продължават часове. Той говори, цели беседи държи из планината. За строежа ѝ, за миналото и бъдещето ѝ, за строителите и обитателите ѝ - интелигентни, разумни същества, за които ние нямаме представа, за невидимия свят, за Бога и т.н. За Него екскурзиите не са спорт, не са състезание. Ние трябва да прекараме повече време в планината, да съберем повече енергия и физическа и духовна, да придобием повече образи и впечатления и затова Той не бърза. Пътят от Чам Курия до Мусала, който може да се вземе за няколко часа, ние го вземахме за цял ден, а някога и за два. Нощувахме по пътя на открито. Така беше и на тази моя първа екскурзия на Мусала.

Спряхме се да нощуваме почти на половината път, на една открита полянка. Накладохме огньове, наредихме се край тях за вечеря и на приказ-

ки и песни. Най-много сестри и братя имаше на огъня, на който беше Учителят. До късно разговаряхме. После почивка, сън. Но, Боже ми, спи ли се под това звездно небе, където звездите са по-едри и по-ярки и като че нещо шептят? Спи ли се край тази река, като слиза от височините, пени се, бучи и разказва приказки? Спи ли се под нежния шепот на бориците и елите svelи ниско клони до земята? Не, те дружно пропъждат съня от очите ти и ти шептят: „Не спи, не спи в тази чудна планинска нощ, защото тя няма да се повтори!“ Наистина, неповторима, незабравима нощ. На другия ден продължаваме своя път със същия бавен темп, със всичките му почивки.

Надвечер сме в подножието на Мусала, при първото Мусаленско езеро. Тук всичко е така грандиозно, така величествено, така мистично. Комуто не харесва последната дума, нека намери друга по-подходяща, която да изрази онова впечатление на душата, което добива човек дошъл от низините за пръв път тук, при тези синкави чукари, тъй чисти, тъй мощни, тъй величави, обгръщани, затулвани и пак откривани всекиминутно от по-леки и по-плътни воали мъгли.

И какво мълчание, каква тишина. И каква прозрачност на езерото. Би могъл да преброиш плочите, с които е постлано дъното му. Побиват ме тръпки! Сякаш е храм!

И в този храм ние ще нощуваме. А в бъдеще ще прекарваме дни и нощи под открито звездно или слънчево небе, или пък мъгливо и мрачно, сърдито, гневно, из което се излива „с бакъри вода“ или градушка, суграшица, сняг...

Но тази първа нощ беше звездна, мека и приятна.

Почиваме край огньовете и се мъчим да заспим. Но твърдичко е, и студеничко е, а звездите са тъй едри и светли, и трептящи и не ти дават мир.

На утрото, когато трябваше да се изкачим на Мусала, заваля дъжд. Мъгли и дъжд - тих, силен и продължителен. Решихме да изчакаме да превали дъжда. Но не превали. Цял ден ръмя. Огньовете пушат, ние сме мокри цели. Ходим от огън на огън да се изсушим и посгреем, защото и студеничко е. На следващата нощ заваля пороен дъжд, като „из ръкав“ със страхотни светкавици и гръмотевици, които разтърсваха канарите. Ад. Същински ад - тук сред голите чукари в подножието на Мусала - Божият връх. Ако би бил сам човек тук в такава бурна нощ, сигурно би си изгубил ума. Но ние бяхме над 300 души и с Учителя. В душите ни беше тихо и спокойно, и топло, ако и от вълн да беше студено и да бяхме мокри до костите. Никой, обаче, не се простуди, не се разболя. Щом спря дъждът ние се изсушихме на огньовете и тръгнахме за Мусала. Едрите звезди пак блестяха и такава светлина издаваха, че осветяваха пътеката ни. На места си служехме и с фенери. Изтокът започна да светлее... Върхът се откри в ранната утринна дрезгавина. Още малко усилие. Пътеката е тясна, стръмна и опасна. Ние сме заловени по нея на верига. Още малко усилие и ще бъде увенчан подвига ни с невъобразими красоти и радост. Да, за мене - човека от меката, топла и безопасна равнина, това беше подвиг.

Най-после върхът е превзет! Първите стъпки стъпиха на Мусала. Поде се песента „Един си ти, мой Мусала“. Но някак не провървя. Всичко беше тъй величествено, тъй могъщо, тъй тайнствено, потопено в утринната дрезгавина, че всеки тон занемяваше. Искаше ти се само да гледаш и да чувствуваш. За първи път на Мусала! Да се отдадеш на първите си усещания, на първите си впечатления.

Всички се нареждаме на източния бряг на върха. Да, бряг. Защото долу е море от вълнисти, гъсти мъгли. А над нас е небесният тъмносин океан, с

бледнеещите вече едри звезди, които една по една изчезват. Наредихме се обърнати на изток от където ще видим чудото на Мусала - изгрева на слънцето.

„През ясен ден на пролетта
видели ли сте изгрева от Мусала?“

Изтокът светлее, розовее, червенее. Потичат потоци, реки - огненочервени, виолетови, синкави, розови, златисти, сребърни реки или пътеки, които водят към кули, към градини, към замъци. Картините се менят, цветовете - също, бързо, не смогваш да ги отпечаташ в себе си. Целият хоризонт на изток е някакво платно, по което невидим, велик художник слага неவிждани досега бои и рисува невъобразимо красиви картини и образи пред замаяните ни очи. Картините се сменят бързо, защото трябва да отстъпят място на последната картина-чудо. Всичко се успокоява в един нежно златист тон. От там една бистра, бистра сълзица, после око, после светла топка се издига и затъркаля нагоре по златистия и нежно резедав, нежнолазурен небесен свод. Всичко е занемало в екстаз. Трябват минути, за да се опомниш. Трябват минути, за да се върнеш там от дето си излетял и стъпиш на най-високата точка на земята в Балканския полуостров - Мусала (2925 м). Тогава започваш да шепнеш молитва и да пееш благодарствен химн на чудото, което си видял. Обща молитва и обща песен.

После заобикаляме Учителя да Му целунем ръка и да Му благодарим. Не Той ли ни запознава и разкрива красотата и величието на природата и Бога? Да, Той! Иначе щяхме да дремем във всекидневната делничност, в долината на живота. А Той ни издига в шеметни и физически, и духовни висини и ни показва невъобразима красота! Започваме да пеем:

„Добре дошъл, добре дошъл
Учителю на Мъдростта!
Добре дошъл, добре дошъл
Учителю на Любовта!“

Слънцето се издига неимоверно бързо и неимоверно бързо усилва своята топлина. Бърза да сгрее премръзналите ни ръце и крака. Но кой ли пък ги е усещал досега? Едва сега чувствуваме, че са премръзнали. Пием топла водичка от нарочно донесени термоси, сядаме около Учителя. Започва Словото. Слово на Мусала. Слово, което не отстъпва по светлина, по красота от тези, които видяхме преди малко. Целият преди обед прекарахме там милвани от топлото, лъчезарно, мусаленско слънце, радвайки се на красивите картини, които ни заобикаляха от всички страни: на юг пиринска Македония, та чак до Бяло море, на север - Балкана, Дунавската равнина, та чак до Дунава, на изток погледът се губи над Рила и Родопите някъде из Тракия, а на запад пътва в безкрайността!... И красотата, и радост, и вдъхновение!

„Вдъхновение, вдъхновение, вдъхновение, вдъхновение, ти си благословение!“ Пеem всички.

И лекота! „При първи лъч на слънцето вдъхнали ли сте лекий дъх на Мусала?“ Мусала, Мусала, Мусала! Мой Мусала! (пеem)

Да, мой Мусала и ничий друг!

Ние така се свързахме, сродихме с Мусала, душата ни така го възлюби, че той е на всички „Мой Мусала“!

Мус-Аллах! Божи връх - най-високият връх символ и на най-високият връх на човешката душа. „Довиждане, мой Мусала! Довиждане!“ Ние вървим полюбърнати. Не искаме да се разделим с него. „Догодина пак ще дойдем.

Всяка година ще идваме. Много пъти ще се качваме на теб и в тихи слънчеви дни и в мъгливи, бурни, снежни и студени дни. Довиждане!"

Мусала! Мус-Аллах! Божи връх! Самото име говори за мистичността на този връх. Ние имахме щастието да го посещаваме в едно време, когато туризъмът още не беше засилен в България. И този най-висок връх и много други планински върхове имаха запазени своята девственост и чистота. Уви! Хората плъпнали по тях след години ги ополшиха, защото не умеят да пазят нито физическа, нито духовна чистота.

74. ВЪЗКАЧВАНЕ НА МУСАЛА

Ние идвахме години подред и прекарвахме по 9-10 дни при първото мусаленско езеро, под открито небе и на дъжд, и мъгла, и на студ и сняг и никой не се простудяваше, и никой не се разболяваше. Изчаквали сме се почти всяка сутрин, през време на престоя, на върха, също в разнообразни времена. И той ние посрещал с най-разнообразни настроения и панорами. И винаги сме оставали доволни и благодарни.

Няма да забравя никога една нощ сред продължителен гръм и мъгливи проехме към върха. Тъмно като „в рог“. По пътеката вървим един след друг. На някои по-опасни места стоят братя с фенери да ни светят.

Какво беше моето учудване, когато по едно време пред челото ми заиграха някакви светулки. Гледам ги, ловя ги с ръка - неуловими. Чудя се, какво е това!? - Халюцинация! Нещо да не би да съм не добре? - Не! Да ми се спи, да съм спяща? - Не, не! Никога не съм била по-будна и по-здрава от сега. Гледам, залепиха се светулки и по дрехите ми. Пипам ги, ловя ги - нищо. Не се ловят. Не се и махат. Обръща се някоя сестра или брат към мене и виждам и около техните глави също светулки, даже по-големи. Цели звезди. Гледам, но мълча, нищо не казвам, да не ми се смеят. Нищо не питам. Мисля си: нещо ми е станало от височината. Станала съм ясновидка. А не ми идва на ума, че може да е от електричеството.

Докато стигнем облаците се разчистиха, гръмотевиците и светкавици-те стихнаха и Мусала ни прие чист и светъл, и величествен, и ни дари такъв изгрев какъвто четката и перото на никой смъртен не биха могли да нарисуват и опишат.

През време на беседата Учителят ни обясни какви са били тези светулки и звезди около главите и по дрехите ни. Атмосферата била толкова наситена с електричество и то се натрупвало по края на космите ни и по влакната на вълнените ни дрехи. Значи това не съм виждала само аз. Значи това не е било само с мене и около мене. Това е било с всички, с цялата редица. Каква ли феерия е било да ни погледне човек отгоре, от върха? Дълга редица сенки със светещи звезди около главите като ореоли.

Друг път тръгнахме при звездно небе от първото езеро. И по пътя се стъпиха облаци, запрехвъркваха снежинки, които ставаха все по-едри и се сипеха все по-бързо и бързо - цели парцали и когато стигнахме върха той беше целият облечен в дебела, бяла зимна премяна. И не само той. Надалеч около него, додето погледа ни стигаше всички върхове бяха абсолютно побелели. Беше неописуема, красива зимна картина - сред лято, по Петровден.

Постояхме, попяхме, порадвахме се и си тръгнахме. По пътя се разчистиха облаците, ширна се кристалното мусаленско синьо небе, изгря палещото слънце. Докато стигнем до езерото снегът долу вече се беше стопил. Накладохме огньовете да си изсушим обувката и чорапите. Дрехите слънце-

то ни ги беше вече изсушило по пътя.

И никой не се простудяваше. И никой не се разболяваше. Напротив, някои от нас идваха с някаква болест, но с вяра, че като се изкачат на Мусала, ще оздравеят. И така ставаше. Така се случи веднъж и с мене.

Малко преди времето за младежкия събор, връщайки се от село аз се отбих в Стара Загора. Там по една случайност се простудих и започнах да кашлям много силно, като да бе зимно време. Като си отидох в София и почнах да се приготвявам за Мусала моите близки - брат, снаха и леля, ахнаха: „Ти луда ли си? Къде ще вървиш с тази кашлица?“ Аз, разбира се, нищо за миг не бях помислила досега за това, но и сега не помислих и без сянка от колебание, казах: „Тя там ще ми мине!“ Снаха ми почна да се смее на „глупостта“, а леля ми - да се ядосва. Само брат ми ме погледна с очите на обичта и доверието и каза: „Оставете я. Щом има вяра, нека върви.“ Така, обаче, и стана. Не там, но още на средата на пътя за Мусала кашлицата ме остави. А горе на върха имаше сняг. Когато се върнах без кашлица, близките ми ме гледаха някак в почуда. А брат ми обичаше да разказва дълго след това, сред интелигентните среди, в които се движеше, как господин Дънов извежда по 300 души млади и стари до 80-годишна възраст на заснежен Мусала и те не само, че не се разболяват, но оставят даже там кашлиците и болестите си.

75. ЛЕТУВАНЕ НА СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

От 1928 г. ние започнахме да летуваме с Учителя при Седемте рилски езера с палатки. Прекарвахме там по 30-40-50 дни, според това как позволяваше времето.

През 1928 г. прекарахме само 12 дни без палатки, край огнищата, защото преди това бяхме на Мусала десет дни и защото още не бяхме екипирани добре за по-дълго.

Спомените ми от това първо летуване са избелели или са се слели с по-късните. Затова аз няма да пиша за него само или само за някое друго летуване изцяло и последователно, но като пиша за различни моменти, които са се отпечатали дълбоко и неизлечимо в мен от разните пътувания, ще се нарисува картината на нашите летувания на Рила.

На Рила търгвахме обикновено непосредствено след младежкия събор, след Петровден. Имало е и изключения, когато сме отивали по-рано при хубаво време и за Петровден сме били там.

Още песните и вдъхновението не стихнали от събора и Петровден и камионите ни понасят с ново вдъхновение и нова песен по Самоковското шосе в ранни зори. Буйнозелените върхове на Плана, Верила хвърчат край нас или ние край тях. Скоро излизаме на Самоковското шосе, което е право, меко и гладко и в дъното на което се очертава снежна Рила с най-високия си връх Мусала. Ние дирием да го открием и поздравим, че вече почти не ходим на него. Колкото приближаваме, толкова Рила се възправя по-величествена и горда, по-примамлива.

Самоков! Говедарци! Краят на гората!

Камионите ни стоварват и се връщат назад. Ние се разполагаме на една полянка заляна с ранните слънчеви лъчи да закусим. Пристига бай Янка-каракачанин от Дупница с 14-15 коня и неколцина помощници, между които и синът му Коста.

„Добре дошли, добре дошли!, се провиква братски зарадван той. - Добре дошли Катя, Буча, Бояне!“ „Благодарим, бай Янко, благодарим! Как е

горе? Студеничко ли ле? „А, отлично, отлично! Снеговете са почти стопени. Само на шестото езеро има още сняг.“

Тежкият товар се натоварва на конете. Ние метваме по-леки раници на гърбовете си и поемаме нагоре.

Отначало пътят върви по течението на една рекичка. Той е широк коларски път, мек и често пъти прашен. От двете ни страни се издигат първите височини на Рила облечени с високи, стройни борове, треви, цветя, малини, ягоди и гъби, най-различни видове гъби. Въздухът е чист, прозрачен, лек, напоен с боров аромат. Слънцето е топло. Ние сме извън себе си от радост. Всеки се усмихва любовно. Дирим да зърнем и Учителя и Му благодарим с поглед за тези възможности, които ни създава, да прекараме лятото в най-красивата местност на Рила, най-красивата и в България и в Балканския полуостров. Той върви метнал през рамо бинокъла си и тихичко разговаря с тези, които са край Него. От време-навреме сядаме да почиваме, за да изчакаме всички и пак тръгваме. Реката бучи и пее край нас, на места пресича пътя. Ние минаваме по дървен мост върху пенестите ѝ води.

От Говедарника нагоре пътят започва да става по-стръмен, по-тесен, по-сенчест и по-влажен. Започват да се чувствуват първите признаци на умора. Но ето бистрият, лъкатушен поток на Вада. Той е толкова бистър и примамлив, че ти се иска да се гмурнеш и окъпеш в него или да легнеш по корем и да пиеш зажаднял дълго, дълго, ненаситно. Но ние не правим нито едното, нито другото. Ние сме вече уморени и много сгорещени, а водата е леденостудена - резлива. Още малко и една тясна пътечка край този поток ни извежда на Вада - обширна поляна, ширнала се бледозелена, заляна с мека слънчева светлина. Сякаш израждана ни посреща с усмивка. Радваме се и ние и я приветствуваме. Разполагаме се по меката ѝ трева. Пъргави братя са изпреварили всички ни и наклали огън и ни поднасят горещ ароматен чай от рилската ароматна мащерка. Боже, като в приказките!

Пием чай, обядваме и не се сещаме как излита един час. Стига почивка, че път ни чака. Поемаме нагоре по тъмна, вековна, иглолистна гора: борове, елхи, мури, най-различни видове иглолистни дървета. Висят бради по тях от какъкви лишей, висят едри продълговати шишарки. Пътеките цели са покрити със шишарки и по-дебелички и по-тънки, отчупени от бурите, сухи клонки. „Ех, да ни са в София тези дръвца“, възкликва някоя сестра-домакиня.

Гората свършва. Ние сядаме пак на една малка слънчева полянка. Свърши се царството на вековната гора. От тук нагоре са клекове и смрики. Открива се по-широк хоризонт. Откриват се вече и стават по-близки рилските върхове, към които си се устремил. Ето го Харамията. Ето Езерният връх. А по-назад, от ляво - Рупите, Еленин връх, Попова шапка и в далечината някъде Мусала. Той сякаш на всякъде ни съпровожда с погледа си. Сякаш следи и бди над маршрута ни. Запяваме „Един си ти, мой Мусала“.

Някои по-възрастни сестри се смущават как ще изкачат височината, която се възправя пред нас, като са вече уморени. „Е, ние ще ѝ кажем да се снижи малко“, казва Учителят усмихнат.

Почивките са по-чести, макар и по-кратки. Изкачваме се всички, поднасят топла вода на уморените. Горещата вода отморява и ободрява. Височината е превзета. От тук нататък ще се приближаваме и спускаме към първото езеро.

„Благодарим, Учителю, благодарим“, казват в надпревара възрастните сестри. „Аз мислех, че няма да мога да се изкача“, казва една. Друга: „Наистина, сякаш се сниши височината, така леко я изкачихме“. „Аз нали ви

казвах, че ще ѝ кажем да се снижи малко", казва отново Учителят радостен и доволен и Той.

Слънцето клони да залезе зад високите върхове. Лъхва ни резлив въздух, който иде от езерата. Ние навличаме по-дебели дрехи. Пътеката се спуска бързо. Върховете се приближават. Ето ги Салоните! Ето го Молитвеният връх! Краката ни стъпват по мека, дебела трева, поляната край първото езеро!

Първото езеро. За пръв път видяно, то ти вдъхва чувството, че си в храм. Разляло спокойно синкавите си води във вечерния здрач, заобиколено с меко заоблени върхове облечени в клек, буди желание за молитва. Ти сваляш шапка и потъваш в благодарствена молитва. Въздъхваш и тръгваш нагоре пригответил се за новата красота, за новите чувства и изживявания, които ще бъдат по-силни.

Когато пристигаме при **Второто езеро**, вече почти е тъмно. Нещо грандиозно ни обгръща. Едрите звезди са вече над нас. Чувствуващ, че всичко е много красиво и величествено, но умората е голяма. Ние само тръпнем и гледаме по-скоро да се приютим край огнището или в някоя палатка и да починем. Подготвителната група братя и сестри са дошли преди няколко дена, за да подготвят условията, да ни посрещнат. Поднасят ни веднага чай, вечеря, дебели одеала. И скоро мистичната рилска нощ ни обгръща със сладък и спокоен сън.

Сънят ни е бил на един дъх. И този дъх е разнесъл отмора по всички членове на тялото ни. Колко ни е леко. Полупритваряме очи. Още е здрач. Някой е наклаал огъня и той пращи. Майка е седнала до огъня и прегърнала детенцето си. „Колко е грандиозно тука всичко, мамо“, шепти петгодишната умничка Борянка в обятията на майка си. - Става ми страшно!"

Отварям очи. Наистина, колко е грандиозно всичко! И величествено! И внушава, наистина, известен страх! Отвред ни обгръщат масивни върхове със заоблена мека линия. Някои още са облечени в клек и са тъмнозелени, други са оголени и сребреят в утринната дрезгавина. На места се белее сняг като прострени бели чаршафи на слънце. Гледаш в почуда широко отворени очи, вдъхваш лекия, но резлив въздух и не ставаш. Много е още студено. Утрото пристъпва бавно, защото изтока от дете ще дойде светлината е забутлен от тъмнозелен връх. Ти лежиш с широко отворени очи, гледаш, мислиш, чудиш се. Дрезгавината полека-лека се разпилява, върховете, които те потискат сякаш се отдалечават, стават по-светли, по-приветливи, добиват сякаш друг вид. Шумът от бумтенето на потока, който се влива в езерото е същия, монотонен, особено някакъв, който нарушава иначе мистичната тишина.

Бухти и бухти. Сякаш е до главата ти, до ушите ти. Ставаш най-после да го видиш. Той е доста далеч, не можеш веднага да отидеш до него. Само отдалеч го виждаш разпенен и бял. Цялата обстановка е от някаква приказка от „Хиляда и една нощ“. Храм с няколко олтара. Първият е този, където сме отседнали ние при второто езеро, вторият - зад него към третото езеро, по-нататък се вижда олтара при Близнаците, а още по-нататък - при петото и шестото езера - един над друг, един над друг, позлатени, светещи от първите утринни лъчи на слънцето. И по тях са нарисувани образи. Какви образи? Ще ги гледаме и разгадаваме дни и лета наред. те не могат да се обхванат с един поглед. А езерото - току до нас, покрито наполовина почти с бели, водни лютичета. А лазурът над нас? А дъхът на мащерка - сладкият дъх на рилската мащерка. Всичко така е грабнало сетивата ти, че ти стоиш замаян, стоиш и гледаш, и слушаш, и вдъхваш. И какво би могъл да кажеш?

Мълчаливо се спущаш към потока да се измиеш. Водата е резливо студена. Връщаш се към огнището да се сгрееш, тръпнеш от чудото, което те заобикаля.

При огнището е вече Учителят с група братя и сестри. Слънцето се подава иззад близкия хълм и ги озарява. Те свалят шапки. Правим кратка утринна молитва.

„Утре, рекох, като си починат братята и сестрите, ще се изкачим на върха, (който после нарекохме Молитвен връх) да посрещнем слънцето“

После отговаря на зададени въпроси, докато се приготви чая. След закуска се залавяме с построяването на палатките и устройването. Група дежурни сестри и братя приготвят общия обед. Трябва да се почисти и полянката, където ще обядваме.

„Светлината разкрива славата на деня!“

Заляна от мека слънчева светлина обстановката губи своя внушаващ страх облик и става приветлива, приказна картина. Най-красивото място на Рила е местността „Седемте риски езера“ и по-специално второто езеро, при което ние отсядахме. Слаби са думите да го обрисуват, затова ще кажа с думите на нашата сестра-поетеса Теофана Савова: „Идете ги вижте!“

С вдъхновение и песен свършихме работата си до обед. Полянката е готова, почистена. Уморени, но вдъхновени пристигат сестри и братя с паничките си. Наредваме се в кръг. Казанът е в средата и дига пара. Пристига и Учителят. Молитва! Разсипва се топлото ядене. И под милващите лъчи на топлото слънце, то е толкова сладко. След обед някои почиват, някои продължават устройването. То ще продължи няколко дни... Устройва се лагер за 100, 200, 300, 400 души. Трябват огнища за готвене. Трябва магазин за провизи. Впоследствие направихме постоянна кухня и магазин от камъни, покрити с плочи донесени чак от петото и шестото езеро, които всяко лято поправяхме и усъвършенствувахме. Всички работят всеотдайно и с любов. Природата, Учителят, Бог са ни оградили с толкова любов! И ние работим с любов и песен.

Вечерта ни събира край огнището на разговор и песен. Но първата вечер сме изморени и много не върви. Трябва да си починем. Занапред ще ехтят канарите от вдъхновени песни. А сега „Сладък и спокоен сън“ ни поздравя Учителят вместо „лека нощ“ и ние си разотиваме по палатките след кратка молитва.

И наистина, сънят ни е един сладък дъх. И този сладък дъх е прекъснат от още по-сладка мелодия. Цигулка в ранния утринен здрач. Песента „Събуди се, братко мили“ обхожда лагера, влиза във всяка палатка и прекъсва сладкия сън. Зов за върха! Сkachаш, приготвяш се набързо и тръгваш.

И пак тайнственост и мистика. По пътеката нагоре се изкачват сенки на изпреварилите братя и сестри. Други ни застигат. Всички пристъпват с някакво благоговение тихо, сякаш да не нарушат нещо священо, някое свещенодействие - приготвяне за посрещане на дневното светило. Клековете и те са тайнствени, а птичките - мълчаливи. Пристигаме тихо и насядаме по големите камъни на върха. Учителят вече отдавна е там на своето място. Стенографите са около Него. Те не трябва да пропуснат нито един от бисерите, които ще се отронят от Него тази сутрин. Защото това са Божествени слова. Сам Бог говори чрез Неговите уста.

Той е потънал в съзерцание! В какви ли светове се е издигнал сега? Какво ли вижда? С кого ли разговаря? С ангелите? С Бога?... Какво знаем ние, малките, за Него? Гледаш Го човек като човек! Седнал редом с нас в студената утрин, наметнат с шал. А такива нечовешки, Божествени слова чу-

ваме от Него и такива нечовешки, Божествени дела видяхме от Него.

Изтокът светлее. Хоризонтът почва да се багри. Невидим художник мени картините пред очите ни ежеминутно в най-нежни тонове и краски - розови, златисти, пурпурни, виолетови и им придава най-причудливи фантастични, форми. Всяка сутрин картината е нова и неповторима. Над нас е лазур, а под нас - океан, вълни - мъгли. Или пък долу картината е ясна, а над нас са облаци. Понякога мъгли пропъльзват завчас от долу към нас и ни обгръщат така гъсто, че ние не можем един друг да се разпознаем. Понякога ръми. Понякога лъхне вятър и ни разгони и пред нас се открива прекрасния сутринен хоризонт. Само да бяхме художници и поети. И художниците, и поетите трябва да дойдат тук. Какво ще почерпят от тесните ателиета и задушни кафенета и питейни заведения?

Но, ето го и очакваният наш приятел, за когото сме дошли. Аъч, два, три. Сноп лъчи възвестяват неговото идване. Ето го и той впрегнал златна колесница пристига царствен и величествен с всичкия си блясък и красотата!

„Изгрява слънцето, праща светлина, носи радост за живота тя!“

Приветствуваме го с песен. Той ръси злато. Учителят ниже своите бисери. Стенографите пишат. Ние сме в слух.

После редицата се среща бавно назад. Всеки пристъпва бавно и тържествено. Сякаш носи съсъд със скъпоценно съдържание, което се бои да не разлее. Да, това, което видяхме и чухме е скъпоценно съдържание. Ние трябва да го запазим, обработим и приложим. Това ще бъде задачата ни за днес, за утре, за бъдните дни на живота ни.

Закусваме, преобличаме се в по-леки дрехи и поемаме пътеката към Балдер-дару - третото езеро. Картината е живописна. Целият хълм залян с мека слънчева светлина като да е изпъстрен с най-разнообразни цветя. Това са нашите сестри облекли своите бели, розови, жълти, небесни, пъстри рокли. Някои минават по хълма, някои го заобикалят, вървят по ниско и равно. Като го преваляш, зад него е третото езеро със своята зеленокадифена поляна - обширна, чиста, мека, приветлива. В средата ѝ са вече музикантите със своите инструменти и чакат. Те не са само музиканти, но и веселяци. Заливат се за нещо в смях, тъй както и поляната е заляна с меката утринна слънчева светлина. Наредваме се в кръг. Какво пъстро колело. Без даден знак Паневритмията почва. Сладостната мелодия се разлива на вълни, на вълни към езерото, към Харамията. Слуша Харамията. (Учителят го кръсти „Харно ми е“) Слушат езерните води. Слушат и гледат туй чудо. От как са създадени не са видели подобно нещо - 100, 200, 300 души млади, стройни (тук и старите изглеждат млади и стройни), без команди, без насилие, събрали с любов и радост играят някакви плавни, ритмични, красиви упражнения по ритъма на прекрасни мелодии...

Какво ли би казал случаен пътник, турист, ако би ги видял? Може би първият път би помислил, че вижда халюцинация или някакви ундини излезли из водите на езерото да поиграят на слънце. Аз не зная. Но, ето че не закъсняват да се явят такива пътници. Те спират надалеч и стоят като приковани. Какво мислят, не зная. Погледат, послушат и продължат пътя си. Други, любители на красивото, изчакват да свършим Паневритмията и влизат в разговор с нас или с Учителя...

Понякога там Учителят е държал цели беседи след Паневритмията.

Всички се разпръсваме. Едни плъват нагоре към езерата, други се връщат. Аз обичах да се отбивам на езерото. Навлизах на метър, два навътре по камъните, които стърчат над водата и сядах на някой голям камък, като на малко островче. Обичах да стоя там и да гледам как синьозеленикавата по-

върхност на езерото се бърчи от лекия ветрец и леки вълни се гонят една по-дир друга, по които са накацали някакви искрящи лодчици или корабчета - миниатюрни отблясъци от слънцето. Това беше толкова красиво и забавно. Ето една група вълни със своите малки корабчета минават край мене, като че дефилират и отминават. Виждаш ги, че се раждат там пред очите ти в езерото и изчезват някъде там по-далеч от теб, а въображението ти рисува други картини и създава приказка за някакви свръхземни същества, които плуват с тези светещи корабчета, идвайки от неznайни светове и заминавайки към други такива.

Тук всичко естествено и земно придобива неземен характер. Колко е хубаво! колко е приказно! Не ти се става. Не ти се отива. Не ти се прекъсва това блажено състояние, в което си се потопил. Що е блаженство? - Да почувствуващ красотата на живота и да се потопиш в нея.

На връщане настигам група братя и сестри, които под ръководството на Учителя оправят една пътека и правят мостче на една вадичка, от едри големи плочи. В течение на летата прекарани тук ние оправихме всички пътища и пътечки, направихме мостчета, изчистихме изворчета, направихме чешмички из околността, като започнеш от височината над Вада и хижа Скакавица, та чак до връх Дамга. Навсякъде където стъпеше кракът на Учителя се внасяха подобрения.

ЧЕШМИЧКАТА

Днес ще направим чешмичката, там на изворчето откъдето си взимахме вода досега за пиене и готвене. Веднага след закуска тръгваме. То е близо. Учителят с група братя е пристигнал пръв. Той напътва. Братята с кирки и чукове изкопават големи камъни или пренасят, нареждат, чистят, оправят водата, постилат дъното с по-едри плочи. Някои дават идеята да бъдат бели. Учителят се обръща към северозапад, обляга се на бастуна си и мълчаливо се вглежда някъде към височината над третото езеро и пред петото езеро. После тръгва. Ние след Него. Боже, сякаш от там, от долу е видял цяла канара от бял, млечен кварц. Блестят белите камъни на слънцето със синкави жилки - същински мрамор. Братята чукаат с чуковете и откъртват едри отломъци, които натоварени на тарги ги понасят надолу. Сестрите пълнят раници, торби, мрежи, кърпи, кой каквото е донесъл, с по-едри и по-дребни късове и почти търчим от радост надолу. Ще я облечем цялата чешма в бяло. Ще я настелем с бели плочки и ще я украсим с бели дребни камъчета. Приказка! Наистина, че е приказка! На чело стоят два големи камъка с особено красиви форми. По-големият е царят, по-малкият - царицата. Край тях - няколко по-дребни късове - царският антураж. А когато сложиха и мраморният чучур, представляващ шепа от познатите нам и обични ръце и пръсти, из които заструи щедро, щедро бистра като сълза планинска вода, надмина всяка красота и всяка радост.

В бъдеще тук ще се шепнат молитви, ще се пеят песни, ще се създават приказки и поеми, ще се изливат Божествени Слова...

Нашата чешмичка! Обичната наша чешмичка, станала символ на Божествения живот и Божественото Слово, което се излива през шепата на Божествения Пратеник!

Нашата чешмичка, толкова простичка и толкова царствено красива ще пои и възпитава в бъдеще стотиците и хилядите, които ще минават от тук и ще четат думите изчукани на канарата над нея:

„Братя и сестри, майки и бащи,
приятели и странници,

учители и ученици,
слуги и господари,
вий, служители на живота
отворете сърцата си за Доброто
и бъдете като този извор!"

От бял млечен кварц братята пак под ръководството на Учителя направиха тъй нареченият „охлюв“ на полянката над второто езеро до огнището. Спираловидно и амфитеатрално наредени един до друг почти споени бели камъни, които на върха завършват с един конусовиден камък във вид на охлюв. Забележителни думи е казал Учителят за този камък: Спиралата символизира пътя на еволюцията на човешкия дух стремежи се да организира материята и да я одухотвори, така че човешката душа да направи общение с Бога. А за върхът на спиралата каза, че е мястото, където човешката душа се въплътява в материята, а пък човешкия дух я организира и одухотворява.

Охлювът беше едно украшение на лагера и служеше да сядаме на неговите стъпала за обед.

Колко свидно мил ни бе той! Колко свидно мили ни са братята, които с лостове и кирки, с неимоверни гигантски усилия отместваха големите камъни - почти канари, за да очистят мястото за него и поставяха други, за да го направят.

Забележителна е снимката направена без негово знание и очакване, на брат Борис Николов, който отмества най-грамадният блок сам.

Той е брат с големи и физически, и духовни сили и възможности, затова му се възлагаха и големи, и тежки задачи. Тук е мястото и сега е времето да разкажа някои спомени и за него, върху когото незаслужено се изви такава страшна буря и се изсипа толкова много кал.

76. СУРОВИ ПРЕЖИВЯВАНИЯ

БУРЯТА

Беше в едно от първите ни летувания на Рила. Ние с приятелката ми Буча бяхме в една малка нова, триъгълна палатка. Млади и жизнерадостни и винаги вдъхновени, както почти всички млади сестри и братя, прекарвахме тези първи летувания радостни, весели, пъргави, вземахме участие във всички излети и всяка обща работа. Вечер се прибирахме и сладко заспивахме още щом слагахме глава на възглавницата. След един такъв пълен с приятна работа и преживявания ден, сме така сладко и дълбоко заспали, че не сме чули как се е разразила буря тази нощ. А бурите на Рила са нещо забележително, за което ще пиша по-нататък. Колко време е бушувала, не зная, но ни е съборила палатката върху нас така, че тя паднала и покрила леглото ни, а главите ни останали навън. Нищо не сме чули и усетили. Чак когато тя е затихнала и започнало да ръми дъжд, студените дъждовни капки, които падаха по главите ни, по лицата ни, ни събудиха. Разбрахме какво е станало, какво е имало. Придърпахме края на палатката, завихме се през глава да не ни мокри дъжда и се закисахме на дълбокия си сън. Да не чуеш такава буря, която събаря палатки.

Не се мина много време чуваме приятния, познат, мия бащин глас: „Каква е работата, рекох? Как сте?“ „Добре сме, много сме добре, Учителю“, обадихме се и двете заедно зарадвани в един глас.

Отварям очи. Учителят надвесен над нас свети с фенерче, оглежда палатката. До Него брат Борис Николов. Той не чака заповед, покана. Здравите му жилести мишци заработиха. Дигна коловете, оправи палатката,

няколко чука и тя се изправи на краката си. След туй продължиха пътя си. На другия ден разбрахме, че са обиколили целия лагер и поправили всичките съборни палатки. След като се прибрали се изля страшен, пороен дъжд.

Ние не заспахме до сутринта. Разговаряхме и се чудехме на грижата и придливостта на Учителя, а за ученика не си спомняхме дори. Тогава центърът беше Учителя.

БУРЯ И СНЕГОВЕ

Но какво се случи след много години? Учителят си беше отишъл вече физически от нас. Ние летувахме вече без Него на Рила.

Беше 1950 г. В края на летуването се разрази също голяма буря, която трая цял ден и цяла нощ. - Буря, през деня със дъжд, а през нощта със сняг. Реве вятърът, блъска, напиря и събаря, подкошава и дере по-стари палатки. Страхотии! На този хълм, под Молитвения връх, където бях аз, още през деня се събориха и дигнаха няколко палатки. Обитателите им се приютиха в други по-здрави. Тук остана само моята и палатката на Кисьови. При мене не се приюти никой, защото моята беше незакътана отдолу и цяла наводнена. Аз бях на високо легло. През нощта бурята я раздра на две места и натрупа преспи около леглото ми. За чудо само над леглото ми палатката остана здрава и само то остана сухо. Цяла нощ, разбира се, не спях. Изредих по няколко пъти всички молитви, псалми, формули, стихове от Евангелието, които знаех. На сутринта бурята затихна. Но беше облачно, мъгливо и студено. Разбрах, че цялата ми палатка от вън е обгърната с преспи сняг. Какво е станало с другите, не знаех. Кой къде е, къде са моите приятелки, не знаех. Лежа, не смея да мръдна от студ и размишлявам: Какво ще стане сега? Как ще се изтъкна от тука? Как ще слезем долу до Говедарци? И т.н... И си въздъхвам: „Ех, едно време Учителят обикаляше след буря палатките, а сега? Знаех, че братята сега ще се отзоват на своите близки. Но кой ще се сети тука за мене на този връх? Аз нямам много близки. Спомних си за Учителя, за брата не помня даже кой беше. Колко е неблагодарен човекът.

Не се мина и половин, един час и чувам мек, приятен братски глас: „Как си, Наталия? Какво правиш? Как изкара бурята?“ „Боже! Брат Борис Николов. Как се е сетил? Също като тогава. Ами, че тогава нали той беше, именно, с Учителя? Сега си спомних. Боже! Боже! Кой го доведе? Учителят ли пак? - разсъждавам... „Добре съм, Борисе, добре съм“, отговарям на бързо. Няма време много за разсъждения. Той влиза в палатката. Вижда окаяното ми положение. Пуща няколко шеги (той е духовит), грабва в една ръка постелките ми, с другата ме хваща за ръка и ме завежда в палатката на Кисьови, която е близо до мене и която е съвсем здрава.

Ние приказваме, смеем се, споделяме с Кисьови как сме прекарвали. Няма време много за разсъждения. На другият ден си тръгнахме. Размишленията и разсъжденията идват сега, когато събитията са отдалечиха по време, но се избистриха в съзнанието. Защо именно с този свой ученик Учителят беше излязъл в оная бурна нощ да оправя палатките? Защо именно този ученик изместваше най-тежките камъни по Рила? Защо именно той носеше най-тежките товари по екскурзиите - чайници и др.? Защо именно той будуваше по цели нощи край огнището по екскурзиите на Рила, Мусала, Витоша, Стара планина и поддържаше огъня? Има да си спомняме много „защо“ за този брат. Защо именно и сега се струпа най-големия и най-тежкия товар на плещите му? Аз няма да отговоря, ще кажа само: Господ да го благослови. И да му даде сили и живот да издържи това тежко изпитание, което негли ще го закали за онзи велик живот, за който го подготвят.

Върху него и върху други самоотвержени братя и сестри, с които Учителят изгради и създаде Изгрева и делото си, се хвърли най-много кал. Но Небето не разсъждава по човешки. Ще мине време, ще се избистрят съзнанията на хората и тогава те ще ги увенчаят със светъл ореол.

Учителят даде санскритски имена на някои от Седемте рилски езера.

Първото назова **Махарзи**. „То, казва Той, - отговаря на стомаха на човешкия организъм.“ Той е най-малкото, най-плиткото и най-топлото. На неговата височина край него растат още клекове и буйни треви. Около него е меко и магнетично. Край него пасат стада - овце и говеда. Рибари отсядат край него на палатки и отправят походите си за риболов по другите езера. Риболовът, както и ловът въобще и всяко насилие над живи същества и убийство, за Учителят беше ужасно неприятен и Той се опитваше да превъзпитава някои от рибарите, които виждаше, че се поддават на новото възпитание. Така Той откупваше понякога уловените риби и ги пущаше обратно в езерото.

През деня първото езеро имаше по-обикновен вид. Неговата мистичност се чувствуваше навечер, в синкавия здрач, когато денят полупритува очи. Особено, най-силно се чувствуваше когато пристигахме от София.

Второто езеро, край което се разполагахме ние с по 100 до 300 палатки е по-горе, с по-скалиста и по-разнообразна околност и по-красива. Това е най-красивият кът на Рила, а може би и най-красивият планински кът в България. Чух веднъж един брат, който идваше от Пирин, да казва: „Идвам от Пирин, обходил съм всички планини в България, но по-хубаво от ей това кътче никъде не съм виждал!“ И протегна ръката си към меката изящна линия на върховете, които обграждаха това кътче.

Второто езеро Учителят назова **Елбур**. То отговаряло на черния дроб. То е разляло водите си по-нашироко. Има много плиткни места край бреговете, в които децата газеха и си играеха, но има и по-големи дълбочини от първото. Незабравими ще останат разходките ни по него с лодката. Нашите трудолюбиви, предани братя я направиха поръчаха долу в София, докараха я оттам, донесоха я на рамене, боядисаха я и я подкараха с песен към чешмичката за вода. Дотогава водата за кухнята се носеше от сестрите на ръце и от братята на рамене.

„Колко приятно ни носят вълните...“, пеem в лодката. Тя пори плавно чистите води. Пеят край нас водните лютичета, които като бяла дантела кокетно са наметнали езерото от единия му край. Лазурът се усмихва над нас. Слънцето трепти. И душата се радва, радва...

А белите палатки накацали оловърст почти по трите бряга на езерото, като чайки, трептят също на слънцето и придават още по-приказен вид на обстановката.

Понякога братята поканват Учителя да Го разходят из езерото с лодката. Тогава ние, по-младите сестри, палави и волни, се събираме за миг на брега близо до палатката Му. Следим с радост разходката и пеem. Пеem „Баркарола“ от Вебер, „И скачам аз“ от Учителя, „Светъл лъч от горе слиза“, „Весел ден“ и т.н.... Лодката тържествено се движи, обхожда няколко пъти езерото и спира пред нас. Учителят радостен и доволен поздравява и бързо се скрива в палатката. След малко докато не са се разпръснали изпраща или сам донася някоя голяма кутия шоколадови бонбони или локум - големи локуми, каквито днес няма с лешници и орехи, да почерпи своите весели и щастливи деца.

На връщане от чешмичката, като вървите по тясната пътечка, спрете се за миг, погледнете отсрещния бряг на езерото. Там брегът е нисък, няма

наоколо скали и върхове и се открива далечен хоризонт чак до Витоша. В който час от деня минете, този хоризонт ви привлича, омайва, омагьосва със своите нежни, нежни, най-разнообразни краски и тонове... И ти, обърнал се за миг и погледнал на там, спираш се и не можеш да се откъснеш. Ако някой художник-пейзажист иска да рисува нежноцветист хоризонт да дойде тук. А душата на всеки от нас е такъв художник, който се омайваше от този пейзаж, рисуваше го всеки ден най-разнообразен вътре в себе си и тези картини ще ги носи в себе си през вечността. Мисля, че тази картина е нарисувана от нашия добър брат-художник Михаил Влаевски с пастел.

Паметни ще останат и вечерите - вечерните огньове край Елбур. Когато припадне здрач и заблестят една по една едрите звезди надникнали в езерото да видят своя лик, те виждат там и огънчетата, които се оглеждат, запалени тук-там между палатките, край които са насядали сестри и братя на разговор и песни.

Централният огън, обаче, скоро привлича всички. Кладата му е голяма. Околовръст е почистено и са наредени пейки, дървета, пънове за сядане. Малко пушек, после огънят се въззема право и буйно нагоре. Слизат по склоновете като сенки братя и сестри в топло, вечерно облекло и мълчаливо се нареждат около огъня в очакване. След малко идва и Учителят. Той сядат на определеното място. Сядат и сестрите и братята. Мнозина стоят прави наоколо, защото няма място за всички. Малко мълчание, после започват песните: една, две, три... много песни... Вечерите край огнището бяха посветени главно на песните. Понякога, макар и рядко, някои сестри и братя рецитираха свои стихове или четяха свои разкази, приказки... Никакви разговори. Сам Учителят не говореше. Той е говорил цял ден: говорил е сутринта на върха, говорил е на обед и след обед, говорил е на чешмичката, при някое езеро, където сме били на Паневритмия или на разходка, някъде по пътя, или там, където се е работило нещо. Говорил е край палатката си. И сега мълчи. Вечерите край огнището са свещенодействие. Песните са молитва. Почивките между тях - размишление. Дълбоко размишление, което издига и носи душата някъде високо и далеч... дори до Бога. Най-после - „Добрата молитва“ или „Отче наш“ и всеки се прибира мълком в палатката си за „сладък и спокоен сън“, както Той много пъти ни пожелаваше. И наистина, колко беше сладък и спокоен, окрилен от една безгранична Любов.

И какви чудновати и красиви сънища се сънуват там. Ето, например, един: На небесния син купол ярко блестящи златни звезди са събрани в съзвездия, които представляват чертежи, фигури, математически формули, тъй както Учителят ги чертаеше и пишеше на черната дъска в клас. Или пък някоя от дадените от Него формули: „Бог е Любов!“ „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди“ и т.н...

И тука е школа. И денят е школа, и нощта е школа - тихата, звездна и спокойна нощ.

БУРЯ И НОЩИ БЕЗДОМНИ

Да разкажа ли сега за една бурна нощ? Може би и тя е школа - друг род школа!

Небето е ясно, чисто, кристално. И слънцето от него почти жари. Но ето от запад, като изневиделица се метва един тънък воал от прекрасни бели, леки, перести облачета. Да им се ненагледаш. И ние ги гледаме и им се радваме. А някой познавач на времето по облаците казва: „На вятър са те, на буря. Буря ще има“. А друг добавя: „Не видяхте ли снощи какъв беше хоризонтът при залез слънце - огнено червен? И то показва, че ще има вятър“. Не

се минава и час от разговора и от запад ни плисва една вълна - въздушна вълна - вятър. Втора, трета... Започва да става застрашително. Братя и сестри бързат, кой където е да се прибере в палатката си и да я закътат. Стягат въжетата, окопават ги наоколо, затискат с камъни, отвътре нареждат вещи околоръст да няма дупчица от където да влезе вятърът, че влезе ли веднъж, надуе ли я отвътре, тя е загубена. Ако не още в началото, до края на бурята, колкото и да е здрава, тя ще падне или ще бъде разкъсана. И готова или не, всеки се прибира в палатката, застава до входа ѝ като страж и почва борба с бурята. Тя напират, блъска, ти държиш, стягаш, връзваш отвътре, оправяш повалени вещи и дрехи и т.н.... А бурята реве, бучи, блъска жестоко, яростно, понякога придружена и със сиани мълнии, гръмотевици, светкавици... Ад! Същински ад! Страх да те съвземе. Затихне за миг, като че ли да си поотдохне и събере сили и с по-голяма ярост връхлита. Разгневена е природата, мислиш си. Колко е разгневена. Страшен е гневът на природата. Не познавам по-страшен гняв от нейния. Като че ли е решила да те помете. Да помете всичко по пътя си. Защо ли е тъй разгневена? - Най-после се запитваш. Какво ли съм направил? Какво ли сме направили? Почваш да търсиш и своите, и чуждите грешки и почваш да се молиш и за себе си, и за другите. Ние всички сме така свързани, като скачени съдове и злото, и доброто ни е общо, отразява се на всички. А Учителят казва: „Планината - нейната природа или нейните духове се сърдят, когато ние престъпваме нейните закони. Тук човек трябва да бъде много внимателен. Да пази чистота и физическа, и духовна, за да не я разгневи“. Веднъж Той ни обясни, че една буря тогава била предизвикана от туристи, които минаваха през деня и стреляха за удоволствие към скалистите върхове. Оттогава сме забелязали, че винаги когато минават туристи или рибари, които стрелят, след няколко часа се явява буря. И те веднага напускат планината. Но тежко им където ги застигне. По такъв начин тя очиства планината от хора, които не познават законите ѝ и не ги зачитат. И ние, които стоим там по 30-40-50 дни, се стараем да сме внимателни, но въпреки това, почти не минава лято да не се яви поне по една такава буря.

И ти се бориш с бурята, молиш се, питаш се, търсиш грешките си, обещаващ, че ще ги изправиш ако си открил някъде в себе си нещо за изправяне и т.н.... Но тя не се подкупва с нищо. Върлува, беснее, лудее от яростно, по-яростно, събаря палатката над главата ти, шибат те с нея жестоко. Или пък я раздере и ти оставаш под открито звездно или облачно небе. А Боже мой! Колко е чисто тогава небето. И колко едри и блестящи звездите. Да не те е страх и да не ти е студено да стоиш и да им се любоваш. Ако ли е пък облачно и вали, тогава тежко ти. Уживаш се победен в разпарцалената палатка и чакаш да спре бурята. Най-после, уморена тя спира. Уморен и ти заспиваш. Когато се събудиш - тишина, тишина, тишина. Такава контрастна тишина! Ни помен от бурята, ни лъх от вятрец. И светлина, светлина, светлина... Небето е тъй прозрачно синьо! И слънцето тъй светло, като че по-светло грее и топли и милва!

Боже, колко е прекрасна планината след бурята и колко сме жалки ние! Тук, там стърчат някои по-здрави и яки, и добре закътани палатки, а другото е повалено. Притичват се братя и сестри от всички страни на помощ и палатките една по една се изкърпват, издигат и подреждат.

Всичко е тъй хубаво, всичко е като преди. Рила е прекрасна! Ние сме весели и бодри! И доволни! Нито помен от бурята. Само споменът е запечатан за през вековете, споменът и може би урокът - в по-чутките души!

За третото езеро, което Учителят назова Балдердару, споменах пре-

ди малко, като за най-близко до второто и с обширна до него мека поляна, на която обикновено, почти всеки ден идвахме да правим паневритмичните упражнения. То не е много дълбоко, широко разляло водите си, огрявано от слънцето цял ден понеже близо до него не стърчат високи върхове, водата му е мека, топличка и мнозина любители на езерните бани идваха тука да се къпят. Поляната до него е обширна, мека като кадифе и осеяна с безброй дребни, розови карамфилчета, представлява голям двор, в който ние идвахме често да се разхождаме и печем на слънце. Близко е и чешмичката ни. Близко до нея е и четвъртото езеро - Близнаците.

Не знаейки защо Учителят не даде за него санскритско име. Може би, то е, както се казва за децата „дошло е с името си“. То само си носи, определя името. то представлява две отделни езера съединени помежду си с тесен и плитък провак.

Външният близък е по-широк и открит, разлял водите си между поляната на третото езеро и рида, който се възкачва към петото, то е слънчево и се посещава от любителите на баните и рибарите.

Но вътрешният Близък е нещо съвсем друго. Дълбоко, тъмно и тихо и сякаш страшно, тайнствено. Заобиколено от високи върхове, които са много наблизо и които хвърлят сянка почти през целия ден. От едната страна стърчи Харамията със своите харамии плъзнали по него със сивите си ямурлуци, калпаци и пушки, от другата страна - Езерният връх и между тях двата, високо било, което ги съединява. И по склоновете на тези върхове винаги има преспи сняг. Към него мъчно можеш да намериш пътеката, то е недостъпно - оградено с големи блокове камъни, изронени от околните върхове. И ти скачаш от блок, на блок, ако искаш да навлезеш по-навътре или да го заобиколиш. Колкото отиваш по-навътре, то става по-недостъпно, по-страшно и тайнствено, мистично. И чистота! И тишина! Като във храм! И ти неволно склочваш ръце за молитва и чакаш някое неземно същество да ти се изяви, защото тъй осезателно чувствуваш нечие неземно присъствие. Тука няма рибари, няма къпещи се. И мислиш, и разсъждаваш, и съзерцаваш. Поглеждаш и в себе си, в дълбочината на своята душа, където е също тъй тайнствено и чисто.

Тук Учителят държи веднъж беседа, когато бяха французите. Насядали по блоковете ние слушахме нечувани слова за чистотата и дълбочината на човешката душа. Имаме и снимка от там за спомен с французите.

Махабур е петото езеро или Бъбрекът, което има форма на бъбрек. То е дълбоко, много дълбоко, тъмносино и с още по-чиста, бистра и прозрачна и по-студена вода. Тук вече няма риби и рибарите не идват до тук. Тука идват само любителите на красотата и овчарите. Пред него има една огромна поляна с мека като кадифе трева - килим. Много често тука Учителят ни е извеждал за Паневритмия. Гледките от тука са прекрасни. След Паневритмията оставаме на слънце и държи беседа. Тук е дадена и песента „Весел ти бъди“. „Тука, - каза Той веднъж, - за в бъдеще ще слизаем с аероплан. Ще идваме за 10 минути от София сутрин да си правим Паневритмията“. Кога ще бъде това? Може би следващото прераждане. Може би поколението братя и сестри след нас ще идват, а ние ще присъствуваме духом. Но, което е казал, то ще стане.

По-нагоре е **Сърцето - шестото езеро**. Дълбоко и страшно като човешкото сърце, тъмносино, по което често плуват заснежени парчета лед и наподобяват лебеди - то има форма на сърце. И за него няма санскритско име.

Тука няма просторна поляна. Скалисти върхове и то ронливи са надвиснали страхотно над него. Тук не оставаме за дълго. Спираме само за

почивка, когато правим по-дълги екскурзии. Тук е място само за малка група или за един, двама души за съзерцание. Тук можеш да потънеш в съзерцание с часове и ще се издигне духът ти до шеметни висини. Но сянката прилазя близо до тебе. Ти потръпваш от хлад и прекъсваш съзерцанието.

По ронлива пътека се изкачваме към седмото езеро - главата - Шемхаа. То е по-малко, по-плитко и по-топло, макар че е на по-голяма височина. Но е открито и цял ден е огрявано от слънцето. От тук се ширва безкрайна поляна, която неусетно води до връх Дамга, от дето се открива хоризонт до Пирин. Пирин се възправя пред тебе снежен и горд със своя Ел-Тепе. Струва ти се, че ако простреш ръка и ще го докоснеш. От тука, от Дамка се виждат и Урдините езера, Еленин връх, Рупите, Попова шапка, Мусала и много други малки и големи върхове на Рила.

Кадифе и лазур! И розова омара! И лек сребрист воал! А под краката ти килим от най-ароматната мащерка, която разлива щедро и щастливо аромата си под стъпките ни. Особено под Неговите стъпки!

Боже, колко красота си създал Ти за човека! А човекът? Колко още не е достоен той за всичко това. За това е дошъл Той на земята. Да го издигне, да му отвори очите за тази красота и да го направи достоен. Затова Той - 70, 75, 80-годишен, неуморен като младеж върви пред всички и говори, говори, говори... Спира се тук и там с простряна ръка сочи, обяснява, разказва легенди, разказва за невидимите обитатели-адепти на Рила, за невидимите строители-архитекти и т.н...

Там долу е Пазар-дере. А далеч - Калинините върхове с езерото Карагьол. Водил ни е и там, водил ни е и на Еленин връх. Цялата околност е обходена, проучена, обгърната с поглед, възлюбена. Тук всичко е Божие и следователно - наше. Веднъж Той ни го завеща: „Всичко това е направено за вас и аз, от името на Бога, ви го завещавам!“ Колко радост беше тогава. Каква красота! Какво богатство! Ние се чувствахме тогава най-богатите хора на света. Ние и сега, когато съумеем да се изкачим до тези прекрасни висини по дух се чувстваваме най-богатите хора на света, макар да са ни взели всичко.

Кой може да ни отнеме лазура, слънцето, високите върхове, красотата? Те са наши. Всичко, що е красиво е наше. Защото ние го ценим, любим и му се радваме. Всичко що е тленно може да ни се отнеме, но нетленното - никога! А във всичко видимо е скрито нетленно богатство. Ето, това ни завеща Той! Нетленното! Духа на нещата! Красотата на живота! за което другите хора са слепи. А Той ни отвори очите за невидимото, за красивото, за вечното!

Ако се изкачим до Седмото езеро или до Дамка ние няма да се върнем по същия път, но ще продължим по тесния ръб между Урдините езера и Чаначите. Ще посетим нашия специален любим салон - „Салонът на съзерцанието“, който надвесва скалите си над двата Чанака или както Учителят ги е прекръстил Езерото на Съзерцанието и Езерото на Чистотата и ще се спуснем надолу през Езерото на Чистотата и ще се върнем на Елбур. Ако пък сме излезли по пътеката към Чистотата, ще се върнем през Седемте езера. Винаги правим кръг.

Та за нас ли да разкажа по-рано? Дали за белия едър равнец, който обича да расте по най-чистите скали към езерото на Чистотата, към езерото на Съзерцанието или към Езерния връх и който е толкова лековит. Зъб ли те заболи, Учителят казваше: „Равнец“. Корем ли те заболи: „Равнец“. Изстината ли си: „Равнец“.

Та аз съм пропуснала да разкажа за Езерния връх, който се издига

над вътрешния Близък и от който се виждат всичките седем езера или поетично казано - Седмострунната арфа на Рила, на която свирят или леки зефири, или понякога страшни ветрове и бури. От тук е получил и името си Езерен връх.

МЪГЛИТЕ

Не съм разказала и за танцуващите мъгли, които като неземни същества размятат нежни бели воали по меките килими на рилските поляни, по синята повърхност на кристалните езера или по белите скалисти върхове и създават все по-нови и по-нови, все по-красиви и по-красиви гледки. То е феерия, за която нямам думи. А понякога когато запристъпват от низините мъгли - тънки, гъсти и непрогледни мъгли и като някакво войнство за миг отворед ни обградят, тогава е страшно и опасно. Ти можеш така да се заблудиш и загубиш пътеката, по която си тръгнал, да загубиш и другарите си, с които си тръгнал. Тогава само молитвата може да те спаси - сърдечният зов към служителите на Бога, към Разумните същества, обитатели на планината. Те ще изпратят лек ветрец, ще прекратят мъглите в друга посока, над теб ще се ширне синьо небе, а пред теб - залаяна в слънчева светлина прекрасната Рила с познатите върхове, езера, поляни и пътечки. Каква радост е тогава! И благодарност!

Една вечер край огнището след кратка музикална програма ни заобиколи внезапно такава гъста мъгла. Ние попяхме, попяхме и мълкнахме. Нещо ни смути пеенето. Всеки се вгълби в себе си. Настана едно тържествено мълчание. Учителят беше дълбоко вгълбен и Той. По едно време Той наклони главата си надясно. Тя се отпусна като на дълбоко заспал човек и се разпиля меката Му като коприна бяла коса в страни. „Учителят заспа! Учителят заспа!“, чу се шепот. „Ами, заспа, усмихваха се някои по-знаещи. - Кой знае каква работа върши. Учителят ще заспи!“

Гледам, наклонил глава, затворил очи, спи, дълбоко спи. Видя ми се позата Му неудобна, мъчителна за Него и ми се искаше да отида и да подпра някак главата Му, висеща във въздуха. Но не посмях. Сигурно и у други се е явило това желание, но никой не посмя да се доближи до Него, никой не Го докосна. След няколко минути Той се изправи, стана и каза да направим вечерната молитва. Прибра се в палатката си Той, прибрахме се и ние. Останаха неколцина само край огнището, на които още не им се спеше.

Не се мина и един час, още незаспала чувам гласа на брат Димитър Звездински, пристигнал с брат си Милето (Михаил Звездински) от Дупница: „Ах, братя, ах, братя, как се бяхме заблудили в тази мъгла. Объркахме пътя. Нито се не вижда. Ами сега? На къде? И как да дойдем до тука? А изморени, изпотени, жадни! От Дупница идем пеш. Как да прекараме нощта в тази студена мъгла на открито? Спряхме се и почнахме да се молим, да викаме към Господа и Учителя: „Господи, Господи! Учителю, помогни!“ И хоп, мъглата се раздра, пред нас блесна милото огънче в далечината. Ей, това вашето огънче. Ориентирахме се, взехме една пътечка и ето ни тук. Слава на Господа, слава на Учителя, нашия любим Баща!“

Слушам аз разказа му през палатката - тя беше близо до огнището и ми се искаше да излезна и да му разкажа как Учителят се излъчи. Сигурно то е било в онзи момент, когато са Го зовали. Братята, които бяха край огнището му разказаха всичко.

„Милият Учител! Милият Баща. Слава на Господа!“ Следваха до безкрай излиянията на нашия добър и винаги вдъхновен брат Димитър Звездински.

ИЗЛЕТИТЕ

Няма пътека, няма кътче, няма тревичка, няма камъче, което да не познава стъпката Му. Той навред из околността ни води. Запозна ни, сроди ни с всичко. Върховете станаха наши приятели. Харамията. Този легендарен връх стана наш любимец. Всеки ден по пътеката му нагоре от езерото на Чистотата търчаха младежи, деца и развяваха бели кърпи нагоре. Даже вечер, намираха се смелчаци, които се изкачваха и от там ни поздравяваха с размахвани запалени фенери.

Езерата ни станаха приятелски близки и родни. Ние и сами ходехме край тях, лобувахме им се, вдъхновявахме се, пеехме, свирехме, декламирахме, пишехме стихове и поеми, рисувахме край тях. Прекрасни са пейзажите от това време на нашия брат-художник Михаил Влаевски с пастел и на художничката Цветана Симеонова - акварел. И те - езерата ни обикнаха. Обикнаха ни, защото винаги ни се усмихваха и награждаваха с вдъхновение.

Обикнаха ни и поточетата и изворчетата, които срещаме нагоре облечени в незабравими незабравки и омайни омайничета. И преспите, под които цъфтяха бели като сълзи камбанки. Обикнаха ни и рибките, които свободно и волни си плуваха из езерата, когато бивахме ние и нямаше рибари. Те знаеха, че ние не ги ловим. Те подскачаха в игрите си на 10, 20, 30, 50 см височина над езерото и пак се гмуркаха във водата и описваха концентрични кръгове, които той ни забавляваха. Понякога Учителят откупваше уловената риба от някой рибар и я връщаше във водата на езерото. С това ни даваше пример. По-късно, когато Него Го нямаше вече между нас, някои от нас правеха това. Каква ли благодарност са изпитвали тези риби, когато са се връщали пак в сладката, студена, бистра вода на езерото? Ако биха имали език, сигурно бихме чули излиянията им като на брат Звездински: „Милият Учител! Милият Баща! Слава на Господа!“

Всичко, до което са се докосвали стъпките Му и ръката Му, е оживявало, възкръсвало, благославяло. Благословени да бъдат и стъпката Му и ръката Му навек!

Понякога си взимаме храна и обикаляхме всички по-близки върхове и езера за цял ден. А някога отивахме само за Паневритмия. След нея постоим малко на слънце, попеем, поговорим ни Учителят и се връщаме за обед на второто езеро, където ни чака топлото вкусно ядене.

Понякога след Паневритмията ни завежда край брега на езерото, наредем се по един събути и по даден знак навлизаме наблизко във водата, измиваме лицето, ръцете и краката си, правим някакви леки упражнения с плискане на вода и когато излезем на брега се чувстваме като младенци. Това сме правили на по-плитките, по-топлите и по-чистите езера - на „Езерото на Чистота“, на външния Близък и на Махабур - петото езеро.

Много пъти като се върнем на лагера заварваме туристи. Ако са някои по-културни и по-любознателни хора и се приближат при нас с въпроси, Учителят влиза в разговор с тях и им обяснява много неща. Те остават доволни, много доволни и усмихнати се сбогуват. Но, не! Той ги нахрани духовно, сега ще ги нахрани и физически. Поканва ги на обед. „Пет хляба и две риби.“ Обедът приготвен за 100-150-200 души може да нахрани още десетина души. Понякога става обратно. Ние сме на обед, пристигат туристи. Разполагат се за почивка някъде наблизко. Учителят знае какви хора има между тях. Веднага праща дежурните и ги поканва на обед. Те приемат с удоволствие. Топла храна на над 2000 метра височина. Нахранват се и радостни се приближават да благодарят на Учителя. Тогава Той ги нахранва и

духовно. Започва разговор, който трае с часове. Тези разговори из планините Рила и Витоша, па и на Изгрева и навред са стенографирани от нашия неуморим, неповторим, многоуважаван и многообичан брат Боян Боев, който неотстъпно се намираше винаги до Учителя с тетрадката и молива.

Понякога минават групи с хора от по-ниска култура - крещят, провикват се, стрелят, подиграват се с нас и т.н. На тях не обръщаме никакво внимание. Но ако, не дай Боже, се установява близо до нас, не се минаваше и час и се запущат мъгли, заприиждат облаци, загърми, затрещи или задуха силен вятър и лагерът се очистваше за миг от тях - от неканените гости.

Много професори, лекари, географи, инженери, геодези, българи и чужденци са ни посещавали, минавайки от там. И са бивали приемани от Учителя. Едно лято мина един професор - чех, със жена си. Те след като се запознаха с Учителя се установиха при нас. Направиха си палатката на брега на езерото, близо до палатката на Учителя. Те така се приобщиха към нас, че целия си престой прекараха между нас и от тук предприемаха разните си излети из Рила. Той много често разхождаше Учителя из езерото с малката си гумена лодка. Тогава още ние нямахме нашата дървена лодка.

Всеки по-културен, по-буден човек щом влезеше във връзка с Учителя оставаше възхитен, и възторгнат от Него и се разделяше със съжаление. Той не се сещаше, че не ще се раздели никога вече с Него. Така бяха попаднали между нас две чужденки-художнички - едната шведка, другата финландка. И дълго след това те кореспондираха с Учителя и с някои от нашите братя и сестри. Той помни всички добри хора, които са влизали в контакт с Него и следи за живота им. И се отзовава щом Го позоват, когато са в нужда. За тези неща ще оставя да пишат други, които знаят повече случаите, за които съм чувала да се разказва.

Аз ще разкажа за нашите редовни гости - летовници-чужденци, нашите братя и сестри от Латвия, Литва, Естония, Полша, Югославия, Швейцария и Франция.

Нашия предан брат Петър Пампоров с езика есперанто обиколи една година почти цяла Западна Европа и намери чутки души, будни, които щом чуха само за Учителя, познаха Го, приеха Го и станаха Негови ученици. Те - някои от тях идваха години подред да летуват с нас на Рила. То бяха празници. То беше тържество тогава за тях и за нас. Учителят и Той биваше видимо възрадваан, вълнуваше се, стараяше се да им се устрои такова посрещане, такъв прием, че да го помнят през вековете... Биваше щедър и в слово, и в сили, и в средства. Бивахме възраждани и вълнуващи се и ние и отваряхме широко вратите на малките си дъсчени къщички на Изгрева, на палатките си на Рила за тях. Отваряхме широко и сърцата си - нашите славянски, широки и гостоприемни сърца! те не можеха да не откликнат, да не отговорят със същото!

77. ЛЯТО 1939-ТО

Най-пълната, най-богатата и най-радостната година в живота на Братството бе годината 1939 г. Тя беше кулминационната точка, може би на външния ни физически братски живот - не на духовния!

Тогава, през 1939 г. аз съм била все още учителка в село и не зная как е протекъл животът на Изгрева през годината. Струва ми се, че е протекъл като всяка година с всичките му радости и възторзи край Учителя и с всичките му задачи и изпитания на всеки поотделно дадени като на ученик. Но душата ми е за 1939 г., за летуването ни през нея на Рила.

Още с пристигането си за лятната ваканция аз забелязах особено оживление и приготовления на Изгрева. Ремонтират се и се белосват от вън и отвътре салоните, боядисват се външните - обедни маси и пейки, яйцето, катедрата с блажна боя. Поправят се алеите, украсяват се градините. Хорът и оркестърът усилено се подготвят. Частните къщи също се боядисват, белосват, приготвяват. Влизат и излизат делово много братя и сестри при Учителя да Му докладват как вървят приготовленията, да искат съвет и т.н. Сам Той е тук в някой от салоните, ту в градината при работещите, при пейките и т.н... Направлява работата.

Радостни ми съобщават сестрите, че това лято ще дойдат от чужбина много гости - затова са тези приготовления. Поканени са от много страни. Ще дойдат и от Франция братя и сестри, които още не са идвали.

Първите пролетни птички долетяха от север. Това бяха гостите от Латвия, Литва, Естония. След тях дойдоха от Югославия. Усилено се шият палатки, да има и за гостите. Всички сме извън себе си от радост и въодушевление, и гости, и ние.

Учителят се разлива в Слово. Беседите са дълги и пребогати. Разговорите след закуска, след обед и вечеря са дълги и неповторими. Ще благодарим много на брат Боев, че не е оставил едно зрънце да падне и се изгуби. Всичко е записал, подредил и запазил. Всички закусваме, обядваме и вечеряме заедно, като едно голямо семейство. Концерти, песни, вдъхновение. Отпразнувахме Петровден при най-голямо въодушевление. И не стихнала още песента на празника, автобусите ни понесоха към Рила.

Там друго чудо! Подготвителната група братя и сестри заминала за 7-те рилски езера по-рано и е устроила лагера. Палатките: на Учителя, на чужденците и на някои от нас са накацали вече по трите бряга на Елбур. Кухнята е почистена и поправена. Огнищата подновени, чайниците и казаните настанени. Магазинът готов и препълнен с провизии. Какво ли нямаше в него. „От пиле мляко“ само нямаше, както казва народната поговорка. Всичко що имаше на богатия тогава изобилен пазар в София и Самоков имаше го и тук. Та чак и мекици. Беше дошъл брат-мекичар със семейството си от Ямбол да летува и да ни гощава с мекици. Всяка сутрин и всяка нощ вечер запалваше огън на една страна, на края на лагера и почваше работата си.

Редът и дисциплината бяха изискани, както винаги. Духът празничен, съборен. Всичко е весело, доволно, щастливо. Всичко се движи с такава енергия и лекота и сякаш не работи и не се уморява, но сякаш се носи леко, леко над земята с песен и вдъхновение - и чужденци, и ние. Природата и тя знае важността на тази година. Последната, хубава, свободна, щастлива година в братския живот. Слънцето грее от сутрин до вечер. Нито едно облаче не хвърля сянка по него. Понякога само за украса, може би, по синия небосвод се появяват и заплуват малки, бели, пухкави облачета подобни на лебеди и се оглеждат в кристалните води на езерото. О, в него се оглежда приказно и целият град от бели палатки-чайки.

И вечерите са тихи, звездни и нашепват приказки за неизмеримата дълбочина на Вселената, за неизбродимата Мъдрост на Битието и за безграничната Любов на Любещия, чието име е Бог! И Неговият Син - пратеник на земята да свидетелствува за Него се раздава денонощно като неизчерпаем извор на Мъдрост и вдъхновение, като неугасващо слънце на светлина и радост, като нестихващ поток на песен и Любов.

Неговият Син! Щастлива беше земята, че Той ходеше по нея. Щастлива беше Рила. Щастлива беше всяка пъточка, която познаваше стъпката Му. Щастливо беше всяко камъче, всяка тревица, всяко цветенце, до ко-

ито се докосваше Той. Щастливи бяха водите на пенливите вадички и поточета, над които минаваше и те пееха неспирно и оживено. Щастливи бяха езерата, върховете, канарите. Но най-щастливи бяхме ние, които Го познавахме и тръгнахме след Него. Не, Той ли ни доведе тука и ни разкри и ни сроди с неизбродимата красота на природата и Величието на Бога?

Гостите французи малко закъсняха. Те дойдоха към средата на летуването. Но ето ги и тях. Колко са скромни и смирени тези французи. Колко са скромни и смирени тези професори, художници, учители, културни хора от Париж, Лио, Марсилия, Тулон и т.н. Колко са топли и сърдечни.

Учителят ги приветства с топло бащино Слово, а те - задъхрани от възбуждане, от обаяние, от почуда мълчат, мълчат и тихо се търколят по бузите им едрите французки съзвонци... Тези съзвонци говореха повече от най-красноречивото слово.

Незабравимите французи! - Топли, сърдечни, вдъхновени! Колко малко време, но колко съгъстено им беше дадено всичко. Можеха ли да го погълнат, асимилират и да го претворят в живота си и да изпълнят задача си, за която бяха дошли? Не зная. Метлата на врага мина и над Франция, както и над България и помете много нещо. Но аз не вярвам да не са останали души, в които семенцата посети тогава с толкова любов да не дадат рано или късно своя плод. Бъдещето е пред нас. Още всичко не е загубено. Велик е Бог! Казано е в Писанието: „Няма да се върне Словото Божие, от да не принесе плод!“

Още тогава в един дванадесети час на деня, когато слънцето беше на зенита си и ни обливаше със своята мека, топла милувка, ние бяхме около Учителя събрани пред лъчезарящия от чистота и блясък охлюв, чакайки обед да бъде готов. Учителят каза: „Слънцето сега е на зенита си, нали? И вие всички се радвате. Но то не може да остане все там. Ще почне да слиза. Тридесет и девета година е зенитът на братския живот. Но тя ще остане неповторима. Затова казах аз да пишете всички да дойдат“.

Какво разбраха другите тогава, не зная. Но аз бях дете - чувствавах се като дете. Аз винаги и до ден днешен се чувствавам дете - дете, което нищо не знае и не разбира от големите въпроси на света и живота. От политика пък хабер си нямах. Никога не съм се интересувала и занимавала с политика. Докато има толкова красиви неща в живота: музика, поезия, изкуство, наука, защо да се докосвам до нея? За мене тя е била винаги нещо нечисто. Малките повърхностни, случайни познания, които сами са ми се натрапвали ми говорят за това, че тя не е допринесла нищо добро на света - само раздори, крамоли, войни, революции, безлюбие, насилие, егоизъм, лъжи, жестокост и т.н., и т.н... Животът, светът нямат нужда от нея. Без нея те биха си съществували по-добре. И религията! А всичкият упадък и разгром - на политиката. Да ме извинят големите политици. Това е само мое мнение. Може да има добри политики и добра политика, но аз не съм видяла още техни добри плодове. Досега само религията, изкуството и науката са придвижвали света напред. И то чистите: Религия, изкуство и наука! Защото понякога в тях се вмъква и политиката и тогава ги опорочава и тях.

За мене и изкуството е религия, и науката е религия. Защото не науката ли е, която ни разкрива законите, тайните на Битието, на Вселената и величието на Твореца? Не изкуството ли е, което ни разкрива красотата на Вселената и живота и ни възвисява и ни прави по-добри, по-човечни и ни приближава към Бога, Който е самото добро, самата красота, самата Любов? Изкуството и науката са двете ръце на Бога, чрез които Той работи в света. Религията е техният синтез. Какво са псалмите на Давида? - Висша не-

надмината поезия! Какво са притчите на Соломона? - Висша Мъдрост! Какво е Евангелието? - И едното, и другото! Какво е Словото на Учителя? - Най-висшата поезия и музика, най-висше знание и мъдрост. Да изучаваш науката значи да изучаваш Бога! Да възлюбиш изкуството, значи да възлюбиш Бога - Неговата красота! Това могат да разберат само истинските хора на науката и изкуството. Учителят казва: „Учените по пътя на своите научни изследвания ще стигнат до Бога!“

Нима не четем в биографиите на великите учени мъже на изкуството, как благоговейт пред онова, което откриват и творят? Те всички са били дълбоко религиозни и озарени свие. Те са били истински служители на Бога. Незаменими, велики откровения са няколкото страници в биографията на Айнщайн, как той чувства и възприема религията чрез науката - този най-голям учен на века. Целият му живот не беше ли Богослужение - служение и на истината, на светлината, на доброто, на жертвата? Неповторими са страниците от романа „Трима в любовта“ от Кронин, за пробуждане душата на неговата героиня и връзката ѝ с Христа. Поема - цяла поема за пробуждане въобще на човешката душа.

А какво да кажем за Виктор Юго, Гьоте, Леонардо да Винчи, които са били окултисти, Бетовен, Микеланджело, Толстой, Ганди, Рабиндранат Тагор - тези великани на човешкия род!? И за плеяда още по-големи или по-малки мъже на науката и изкуството озарявани, вдъхновявани единствено, именно от идеята за Бога, от любов към Него и Неговите тънещи в мрак и невежество чада?! Ами какво да кажем пък за онези адепти - възвишени същества, за които говори Учителят, служители и съработници на Бога, които са участвували и участвуват в създаването на Вселената и на нашата земя?!

Но аз се отвлякох. Думата ми беше, че аз и не подозирах голямата и страшна вълна, която се надигна от запад и грозеше да залее и разгроми света - голямата Световна война, която започна още в края на 1939 г. и се разрази в годините 1939-1944 г. И дали е спряла сега? - Не! Топла или студена, тя е все война. Тя е все гибел за народите. - Омрази, вражди, революции, гонения, лоши условия и т.н., и т.н... Всевъзможни бедни! Учителят виждаше тогава това и затова каза: „Тези условия повече няма да ви се дадат!“ И не ни се дадоха!

При едно летуване, една група братя и сестри, в която бях и аз си тръгнахме за София един ден преди Учителя. Друг път съм пътувала винаги с Неговата група. Излязохме сутринта рано и тръгнахме заедно с Учителя и останалите братя и сестри, които отиваха на петото езеро да играят Паневритмията и да ни изпатят. От там ние ще продължим към хижа Скакавица за Дупница. Времето беше ясно. Но щом стигнахме там внезапно припадна тъмна и непрогледна мъгла. Ние не се уплашихме. Учителят не ни спря. Изпечени водачи заставаха на чело на редицата, ние след тях и след като се простихме с всички и целунахме ръка на Учителя потеглихме към хижа Скакавица. Мъглата беше толкова гъста, че едва виждахме гърба на предния другар и пътеката пред стъпките си. Вървим и всеки се вгълбил в себе си, гледа да не изпусне случайно пътеката. Вървим, вървим, вървим... Може би, не, а цял час и когато всеки си мислеше, че приближаваме хижата, внезапно се отзовахме при сенки, които играят Паневритмия! И Учителят сред тях! Беше смях и олелия до Бога. Къде и как сме се въртели цял час, за да се намерим там от където сме тръгнали, не ни беше ясно. Някой! Кой? Махна с ръка Учителят пред нас. Раздра се мъглата, блесна слънцето. Ширна се поляната, очерта се пътеката. Ново сбогуване, ново целуване на Ръка, смях, радост! И напред!

78. НАСТАВАТ ТЪЖНИ ДНИ

Лятото на 1939 г. беше последното лято богато и пишно със Слово, с гости и радост, и въодушевление. След това не се повтори. Учителят ходи с една малка групичка, между които бях и аз, в 1940 г. на Рила само за 10-12 дена. През 1942 г. пак ходи с друга малка група за няколко дена. Но и при двете екскурзии даже и времето не благоприятствуваше, беше все дъждовно.

От 1940 г. започнаха изпитанията на Европа, на България пък и на Братството. Границите се затвориха и гости от чужбина не ни посетиха. Започнаха оскъдни, гладни години, мъчителни в очакване да се свърши войната. Учителят препоръчваше българите да пазят неутралитет, но не Го послушаха и отвориха своята макар и символична война на САЩ и Англия, която даде доста жертви. Учителят е давал съвети да мине българският народ по най-меката линия, с най-малките жертви, обаче, криво са Му били протълкувани думите, криво предавани и неизпълнени. Ако Го бяха слушали, косъм от главата на никого нямаше да падне. Той, обаче, запази своите си хора. Нито един наш човек тогава не пострада.

Започнаха бомбардировките над София. Аз през това време бях в село, което отстоеше на 25 км от София и всичките ужаси не видях и не изпитах, за което съм признателна на Небето. Но при всяка бомбардировка, при която се чуваха гърмежите и се виждаха пламъците от селото ни, аз бивах на щрек и в молитва, и вземах участие в мъката и скръбта на всички. Нали съм българка? Нали съм човек? Нали обичам хората? Нали те ми са братя и сестри? Нали там бяха и моите близки: роднини, приятели и братя, и сестри от Братството?

През всичките тези години на войната Учителят все повече и повече усилваше своята дейност. Говореше и говореше, и говореше... И във време на беседа, и на вън, по всяко време, сред големи и малки групи говори и говори... Правеше впечатление, че някак бърза, бърза да каже още и още, и още, много да каже и да не забрави нещо и да не остане нещо неказано, да не остане въпрос от живота незасегнат и неизяснен...

И сега когато Го няма на физическия свят с физическото си тяло и не можем да отидем при Него, да Го питаме по някой въпрос, ако се поровим в беседите или в спомените си, непременно ще намерим отговор. Той е казал толкова много неща по всички въпроси, които ще осветяват пътя на човечеството далеч в бъдните дни през вековете.

Тогава ние не разбрахме защо толкова бързо и толкова щедро дава, но по-късно разбрахме, че Той е знаел, че времето Му е малко.

Той, Който се грижеше за всички, се погрижи и за мен. През лятото на 1940 г. ми каза да напусна онова далечно село - Каменна река, в което отстоях 17 години и да се приближа към София. И тогава дойдох на 25 км от София. Имах възможност да си идвам всяка събота и да слушам беседи и да забележа този ускорен темп на дейност. А Паневритмията се играеше доде падне сняг, особено в годината 1943 г., от когато започнаха бомбардировките над София. „Тя, Паневритмията - казал тогава Учителят, - огражда Изгрева“. И наистина на Изгрева не е паднала нито една бомба.

Той знаеше това, че на Изгрева няма да падне бомба, но въпреки това,

заради другите, които имаха слаби нерви, пък и Той сам беше толкова фин и чувствителен, се евакуира в с. Мърчаево с една малка група. На някои е казал: „Ако имате здрави нерви и можете да понасяте, останете. Бомба тука няма да падне!“ И някои са останали, а някои са се евакуирали в различни краища на България.

За Мърчаево ще разкажат, може би, онези, които са били през всичкото време там с Него? Аз бях кратко време и ще разкажа малкото, което съм видяла и преживяла там.

79. В МЪРЧАЕВО

Учителят се евакуирал там след бомбардировките на 10. януари 1944 г., а на края на юни същата година след като бяхме разпуснали децата за лятната ваканция получих писмо от сестра Еленка Андреева, в което казва: „Учителят каза да дойдеш да прекараш ваканцията при нас!“ Но как? Ние учителите бяхме задължени да останем в село половината ваканция в услуга на кмета и директора. Макар че в нашето село нямаше никаква работа, в която да се нуждаят от учителска помощ, беше ми невъзможно да сторя това. И със скръб отговорих на Еленка, че ми е невъзможно да сторя това. Веднага получих второ писмо: „Учителят каза ти и Стоянка Илиева (също учителка в друго село) час по-скоро да дойдете при нас!“ Но как? Разплаках се аз. И невъзможното стана възможно. Разболях се и по такъв начин можах да си издействувам от кмета и директора да ме пуснат. Те ме пуснаха на драго сърце. Даже кметът ме запозна и препоръча на шурей си - младо момче от София, което ме придружи и послужи много при пътуването. От радост ли, от що ли, аз веднага се почувствувах добре. И литнах през разорена и опожарена София за Мърчаево. Пътуването тогава беше много трудно, но мене всичко ми се нареждаше така хубаво и лесно с помощта на това момче. И към обед на 10 юли аз пристигнах в Мърчаево.

Мърчаево. Самото име не ми харесваше - напомня за мрак, а не за светлина. Не тъй обичаме светлината, а не мрака. И Учителят го беше променил в Светляево. Тогава аз още не знаех това.

Селото също не ми вдъхна никакво очарование. Малко, прихлупено, сенчесто. Слънцето изгрява късно към 10 часа и залязва рано. Дворът където Учителят живееше също беше дълбок, къщата лишена от простор и слънце. А самото наше Слънце! И то, о, ужас, ми се стори някак помръкнало.

Защо Учителят е тъй слабичък и мъничък? Защо е тъй тъжен... тъжен... Къде е този дълбок поглед, в който потъвахме и се губехме от щастие? Къде е тази усмивка, която ни заливаше като вълна и ни отнасяше някъде в надзвездните простори? Къде е тази мощна, могъща ръка, която ни вдъхваше кураж и упование? Потръпнах! Все пак радостно и топло Му целунах ръката. Той се усмихна някак немошно, но топло и бащински, пое подаръка, който носех и ми подари новоизлязлата Песнарка, II-ра част.

Бях на квартира при сестра Еленка Андреева, която квартируваше в плевнята на брат Симо. Плевня - настояща плевня - широка, просторна, но ниска, изпразнена и изметена от плявата, пода измазан с глина, без прозорец, с врата, която зее и с хиляди пролуки от страни от където ни влизаше въздух и светлина. Добре, че беше лятно време, че я държахме все отворена. Но нали бях там, близо до Него! Абсолютно не страдах от това, че бях в плевня. Аз не я виждах. Аз не живеях в нея. Аз живеях в друг свят. Само пращинките, които падаха от почернените и недоомерени греди върху лицето и в очите ми, ми напомняха, че съм в плевня. Иначе се чувствувах като да съм

в дворец. Аз съм царска дъщеря. Мен сам Царят на Вселената ме е поканил.

Времето беше прохладно, приятно лято. Имаше хубави места за разходка, особено към минералния извор. Аз всеки ден ходех там за вода и да се разхождам. Ходех и по пътя за Владая. Аз обичам природата, лазура, слънцето, краските на хоризонта при изгрев и залез слънце, а те и тука, както и навред, не липсваха. Аз ги намерих и се опивах от тях и се разхождах и си мечтаех, как скоро ще се върнем на Изгрева, нашият оазис и колко хубаво ще бъде пак там. И тихичко си тананиках...

Кой така успокои душата ми след първия смут?

Всеки ден ходехме с Еленка по един или два пъти у Темелкови при Учителя. Често обядвахме и там. Там се слагаше винаги общ обед на двора. Винаги имаше гости от София или даже и от провинцията. Следобеда Учителят оставаше дълго време на масата (която беше на двора) и говореше, говореше... Брат Боев беше винаги неотстъпно до Него и записваше, записваше...

Ще разкажа един знаменателен момент от онова време: Един ден, след като бяхме привършили обедата и Учителят разговаряше със заобикалящите Го, дойдоха до масата няколко кокошки и един петел от Темелковите. Учителят посегна с ръка и много лесно улови петела, който не се съпротиви. Тогава го сложи на скута си и започна така жестоко да го мачка, че аз се уплаших да не умре петелът в ръцете Му. Такава проява на жестокост не бях виждала досега от Учителя. Какво значи това? Някакъв символ е, но какво иска да каже с него, не разбрах. След като го помачка не много дълго време, хвана го за краката, провеси го с главата надолу и рече: „Така Сталин ще четете Отче наш с главата надолу!“ И пусна петела. Той отърси краката и главата си няколко пъти, плесна с крила и весело изкукурига. И весел, и здрав, и читав изтича при кокошките си. Аз си отдохнах от напрежението, в което бях.

Разговорът повече не продължи, коментари, въпроси по случката нямаше. Учителят се прибра. Прибрахме се и ние. Ще търсим разгадката на този символ във времето - в по-далечното бъдеще. Тогава много не ни интересуваше. Затова, може би, никой не попита нищо. Ние не се интересувахме много от политика. Нас ни занимаваше сега въпросът: защо Учителят е слабичък и винаги си държи ръцете склучени, нещо, което досега не бяхме видели да прави. Държеше лявата ръка с дясната, като че опитва пулса си, или като че я подкрепя. Какво става с Учителя, се питах?. Защо е толкова слаб? Защо е тъй тъжен и замислен? Защо понякога ми се струва, че не е Той? Тъй далечен и чужд! Сякаш го няма Учителят! Сякаш е останала само фигурата Му. А онова Силното, Мощното, Божественото, сякаш Го нямаше. Това ме хвърляше в тревога. Но това бяха само мигове. Аз разсъждавах, че това е от обстановката и обстоятелствата. Те не можеше да не Му се отразят. И се утешавах, и се успокоявах сама. Нали войната скоро ще свърши? Краят ѝ се провиждаше вече. Нали ще се върне на Изгрева? Там ще си почине и ще си бъде същият какъвто Го познавахме досега.

Правехме с Него разходки из околността, ходехме за гъби, направихме екскурзия до връх Острец, хижа Бор и хижа Еделвайс. Там прекарахме 4-5 дни в повишено настроение, с богати беседи и разговори. Бяха дошли и братя, и сестри от София по неведоми пътища призовани. На края Учителят каза, че това било събор. Ние сме си направили събора, за който нямаше други по-добри условия нито на Изгрева, нито в Мърчаево, от тези, за тази година.

Външно всичко като че ли беше както някога и все пак не беше. У мене имаше постоянно приливи и отливи на надежда и смут. Какво става с Учителя

или с мене? Защо аз не Го виждам какъвто Го зная? Но никой не питам, да-же и Еленка, която беше тъй мила и внимателна с мене. Чакам някой друг да заговори по това, но никой не проговори. Не заговорих и аз и скритом си носех болката от необяснимата тайна.

По едно време получих писмо от моята колежка и приятелка, която беше от Кюстендил. Кани ме за няколко дена в Кюстендил. Когато отидох да съобщя това нещо на Учителя, Той рече: „Е, какво ще правиш там?“ С неудоволствие го изрече, сякаш не искаше да ме пусне. „Ами, не съм ходила в този град, тъкмо имам възможност да го видя“. И като видя, че желанието ми е голямо, каза: „Ех, пък иди, щом толкова много искаш!“ Но почувствувах, като че ли Му бях някак свидна и не исках да ме пусне да отида. Чуден е Учителят, мислех си и казвах на Еленка: „Едно време ме пращаше хе-е- в Джендем дере (така наричах моето далечно село - Каля-дере или Каменна река) на шега „и с месеци не Го виждах и не ме виждаше, а сега за пет дена не исках да ме пусне!“ И се смеехме нехайно и двете и не можехме да си обясним постъпката Му.

Аз ходих за пет дена в Кюстендил. Като се върнах постоях още няколко дена и на първи септември трябваше да си отивам в село. Бяхме си уговорили с колежката да се срещнем на Владая и да пътуваме заедно. Учебните занятия почваха на 15.септември, но тя беше директорка и трябваше на първи да бъде в село. И заради нея пътувах по-рано и аз. Като отидох при Учителя за сбогом, стана Му видимо неприятно и рече: „Много рано си отиваш, рекох? Че защо си отиваш толкова рано?“ Усмихнах се пак на чудноватото отношение на Учителя към мене, но пак не можах да си го обясня.

Отидох си на 1.септември 1944 г. в село и преди да започнем училище дойде историческия 9.септември. Започна Отечествената война и в тази буркотия ние не можахме да почнем училищните занятия на 15.септември. Сега разбрах отчасти защо Учителят не е искал да си отивам толкова рано. Той е знаел, че няма скоро да почнем учебните занятия и аз можех по-дълго време да си стоя при Него, за което по-рано какво не бих дала, а сега така глупаво и нехайно пропуснах тази възможност, за което горчиво съжалявам. Но нали скоро ще се върне на Изгрева? Тогава ще си ходя често. Успокоих се аз.

На 20.септември бяха дошли в село двама руснаци - офицер и войник с камион за провизии. Мои познати софиянци, евакуирани в нашето село, които още не бяха се върнали в София ме поканиха да отида заедно с тях с камиона на тези руснаци, с които се бяха запознали до София. Иначе пътуването по влаковете беше невъзможно. Превозваха се войски български и руски, превозваха се шумкари, народ от селата към градовете, от градовете към селата - цяла военна България беше в движение. Аз, разбира се, приех на драго сърце тъй като на 22.септември имаме празника на есенното равноденствие. Приготвих се за десетина минути и след един час бях в София, а на другия ден 21.септември - в Мърчаево. На тръгване приятелката ми изрично ме помоли да не се бавя много, защото не й се стояло без мене в село. Аз й обещах, че като мине празника ще си дойда веднага. Така и направих, за съжаление.

Но нека кажа няколко думи за празника. Той мина по програма, както всеки празник с две беседи: в 5 ч. сутринта и в 10 ч. преди обед, с посрещане на слънцето, с Паневритмия, с общ обед. Но по дух беше нещо ново и особено. Сякаш беше отприщан някакъв бент и бе заляла цялото село вълна от гости от София и провинцията. Как ги побра селото толкова хора. Всички извън мяра радостни. Двойна радост. Войната се е свършила. Бомбардировките, страшните бомбардировки - също. И празника! Ще видят

Учителя хора, които толкова време не са Го виждали. Масите-трапези на двора се пълнеха неколkokратно за обед. На етапи, на етапи се хранеха, защото не можеха да се поберат наведнъж. Учителят стоеше на масата си и присъствуваше с всички. Изчака всички да се нахранят и към 4 часа се прибра в стаята си да си почине.

Аз трябваше да тръгвам за София. Отидох веднага за сбогом. Мислех това да направя от вратата, да не Го безпокоя повече, но Той ме покани вътре. Седнах до източния прозорец, Той срещу мене на леглото си. Наметнат със сив кариран шал, с коса малко в безредие от това, че беше си полегнал преди да вляза, с блед и уморен вид, с очи греещи от Любов, беше прекрасен. Не можех да Му се нагледам и нарадвам. След като поприказвахме малко, ме попита: „А защо бързаш толкова да си отиваш? Нали нямате още занятия? Защо не останеш още?“ Но аз, въпреки че на драго сърце бих останала си спомних за обещанието и казах: „Обещах на приятелката си да се върна веднага. Но нали скоро ще се върнете в София, аз ще си идвам тогава всяка събота. Само не зная как ще пътувам сега. Пътуването е много трудно!“

И какво стана тогава, Боже мой, за един миг?! Стори ми се, че леглото, на което беше седнал Той се отдалечи, отдалечи и Той стана мъничък, мъничък, също както се вижда от обратната страна на бинокъл, но светещ, мил, хубав, прекрасен, но се отдалечава, отдалечава, като че ей сега ще се скрие и ще Го изгубя и няма вече да Го видя. Аз се уплаших и исках да се хвърля в краката Му, да ги прегърна и да извикам: „Не Те давам, не Те давам, Учителю“. Но това беше някакво преживяване на душата, което трая само няколко мига. Всичко стана обикновено пак, както по-рано. И Той с обикновения си топъл, мил глас, каза: „Е, няма що, както добре дойде, така добре и ще си отидеш. Нали добре дойде?“, ме попита многозначително, като че искаше да ми подсказже, че Той ми беше наредил това идване. Той е искал да дойда да Го видя още един път. Искаше и да не си отивам, да остана още. Но аз, твърдоглава, твърдоглава, „късна по ум и сърце“, да разбирам какво има да се случи. Смачках сърцето си, което искаше да остана, станах твърдо, сбогувах се и си отидох.

Наистина Той ли беше, който заличи преживяното преди малко така от съзнанието ми, че аз излязох радостна от при Него, както винаги и не си спомних за това нито веднъж, освен чак като си замина.

Пътуването ми се нареди добре, както добре дойдох, както каза Той, защото Той го нареди. А пътуванията бяха невъобразимо трудни тогава.

80. ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИЯТ ПЪРВИ НОЕМВРИ 1944 г.

Той не се върна веднага в София, въпреки че другите евакуирани се връщали вече. Той ходил няколко пъти до София и пак се връщал. Аз бях починала да ми пишат когато се върне окончателно, за да почна съботен ден да си ходя, както Му обещах и както желаех и мечтаех... Но не би! Едва към края на септември се приbral и почнал беседите. И на 31.октомври, в четвъртък тръгнах. Празнуваше се тогава за последен път 1.ноември - денят на народните будители. Влакът, обаче, имаше голямо закъснение и ние стигнахме с колегката си късно през нощта. И останах при нея в града и на Изгрева отидох сутринта чак след беседата. Беше петък, имяхме специален клас, който пропуснах.

Учителят беше на двора с малка група сестри. Посрещна ме мило, разпита ме как сме там на село сега при новата промяна. Казах Му, че сме

добре, но вече са изхвърлили молитвата от училището. Той каза да я заменим с формулата: „Да мисля добре, да чувствавам добре и да постъпя добре!“ Вместо кръстенето с „В името на Отца и Сина, и Светия Дух“, което правехме дотогава, да си служим с горната формула, като я разясним на децата и размишляваме върху нея.

Беше топъл, слънчев, есенен ден. Учителят беше разположен. Дойде една непозната на мене жена. Разказваше интересни неща за новата промяна и така духовито ги разказваше, че Учителят се смееше със сълзи. По едно време стана сериозен, започна да се вслушва, като че ли в нещо друго, а не слушаше вече това, което тя говореше. Започна да се вглежда настрани, нагоре, бърчеше носа си, като че ли душеше нещо. След малко дойде една сестра, която каза, че са арестувани няколко наши братя, между които запомних: Пантелей, Методи и Лулчев. Той тревожно и светкавично ни напусна и си влезе в стаята, а след малко се качи и горе. До обед не слезе, даже и за обед не слезе. Но до обед бяха освободени всички арестувани братя с изключение на Лулчев, този враг на Учителя, за който ще пиша нещо, може би, по-нататък. Той не слезе за обед. И целият ден повече не Го видях. Надвечер беше слязъл към стенографите и аз Го причаках да се сбогувам. На другия ден - събота трябваше да бъде на училище. Не бях си взела отпуска за този ден, защото току-що бяхме почнали занятия и ми беше неудобно. Той подаде ръката си, да я целуна, някак набързо, небрежно, но енергично, то как леко ме чукна по носа и изхвърча по стълбите нагоре. Беше тъжен, затворен, като че сърдит и недоволен. Толкова радостно ме посрещна сутринта, тъй мило ми поговори преди да дойде онази жена, а сега защо така? Мислех си аз. Дали не е недоволен, че си отивам срещу неделя, срещу беседа? Не знаех. Аз и не подозирах какъв съдбоносен ден е бил този ден. Аз и не подозирах с моето невежество и наивност какви съдбоносни дни бяха настанали за Братството. Той е бил зает. Страшно зает е бил тогава. Решителни, съдбоносни дни са били тогава.

Вечерта Той има една необикновена среща в големия салон... и може би фатална... Аз гледах само като теле от вън и нищо не разбирах. Няма никога да забравя тази вечер. Целият Изгрев е излязъл пред салона. на предна линия са нашите мили братя левенти: Гради, Борис, Николай Дойнов, Николай Шиваров, Пантелей, Иван Антонов, Неделчо, Галилей (Галето-Гавраил Величков), Боянчо, Драган, Димитър Стоянов, Влад и много още други наредени пред прозорците с изпъчени гърди, готови да срещнат всичко, готови да минат през труповете им, но да не позволят косъм да падне от главата Му. Небето, обаче, не пожела от тях жертви. Или, може би, сам Той не допусна да се правят жертви за Него.

Колко мил, колко трогателно мил беше като изпращаше гостите и видя строените редици. Той разбра, Той почувствува всичко и за да ги успокои, протегна ръка към гостите и рече с мил, топъл глас: „Братята-комунисти са дошли на разговор“. Аз бях също на предна линия, исках да видя и разбера всичко. Пък и нали на другата сутрин ще пътувам? Искях да го гледам, да Го гледам... Какво са говорили никой не узна. Даже и смелият брат Боев с тетрадката и молива не беше вътре, а стоя и гледа от вън.

На другата сутрин аз си отидох в село с мисълта, че Той е недоволен от мене, за дето не съм останала за неделята. Колко малко съм Го разбирала! Колко нищо не съм разбирала!

Това беше последната ми среща с Него на тази земя. Как не подозирах това нещо тогава? Как всичко беше майсторски скрило! Това ми беше последното целуване на тази топла, бащина, крепка ръка, която ме е водила

22 години по моя самотен и стръмен път. Последният Му образ, последният Му лик беше, който се отпечата в мен за през вековете, гледайки Го отвън вечерта в осветения салон. Лик на Христа. Светещ лик. Лик на възкръсналия вече Христос, за Когото не може да се намери повече дърво за кръст!

Какво разбраха от този образ събеседниците Му? - Нищо. Каквото една мравка може да разбере от образа на един човек или на един гений!

81. МАЛКА СЪМ ЗА ГОЛЯМАТА СКРЪБ

Щом си отидох в село и времето се влоши. Заваляха дъждове непрекъснато. Разкаля се, застуди се, почнаха да падат мъгли и т.н. И не се отвори хубаво време през ноември, па и през декември, за да си отида. Пътуванията бяха все още много трудни. А всички мъчат, никой не се обажда от Изгрева, да знаа какво става там. По едно време получих от Буча тревожно писмо, че Учителят нещо не е добре, но болен ли е, какво Му се е случило, от какво може да не е добре, не беше ясно. Посмутих се, поплаках си, но отхвърлих лошата мисъл, която се яви в главата ми и си продължих работата, изчаквайки да изтече декември, който беше много студен и да си ида за Коледната ваканция да видя какво става там. Уви! Преди да дойде ваканцията на 29.XII., петък, навечер получих телеграма от Буча пратена още на 27.XII. сутринта. Телеграмата гласеше: „Тръгнете с Ружа веднага!“ Ружа Чернева беше наша сестра учителка в същото село (Гобра). При нея още от началото на учебната година беше на гости друга наша сестра, нейна приятелка - Ганка. И трите веднага разбрахме какво можеше да значи тази телеграма. В 12 ч. през нощта тръгнахме. Лунна, но студена, снежна и заскрещена зимна нощ. Снегът скърцаше под краката ни. Трябваше да вземем влака от гара Милковица, който минаваше към 2-3 часа през нощта. Но той дойде към 5-6 часа сутринта и се бавеше толкова много по гарите, че едва в 8 ч. сутринта бяхме на софийската гара.

Влакът беше претъпкан с войници и граждани. Едва успяхме да се качим и да увиснем на стълбите. Добре, че се намериха добри войничета, които ни отстъпиха място на платформата, а после и в коридора. Иначе как щяхме да издържим навън, не знаей.

Вървахме и мълчахме трите потънали в скръб и горчиви мисли. Когато стигнахме на Изгрева беше 9 ч. сутринта. Първа ни срещна в гората сестра д-р Борова и ни каза какво се беше случило, което ние предусещахме, но все още не искахме да вярваме.

Посрещнаха ни на Изгрева плачещи сестри: „Той е там!“ Само толкова могат да кажат. Повече нищо.

Той беше положен пред катедрата в белия си костюм, който беше обличал понякога, само на Великден, Петровден и събора.

Беше чисто, светло, топло и уютно. Въпреки голямата скръб, голямата болка, грабна ме някаква вълна на мир, която не ми позволи да викам, да крещя както в друг случай бих направила. Той не обичаше това. Седнаха кротичко до Него. Гледах Го, чудех се и повтарях Му мислено все същите думи, че съм малка още и незряла за толкова голяма скръб и сълзите без да мога да ги спра се търкалят по лицето, по ръцете, по skutа ми... Кой? Как? И защо? Защо? Защо?!

А на хубавото Му лице около устата имаше една гънка на неудоволствие, на отвращение! От какво? От кого? - Тайна! Може би от земята, от нейните жители, за които Той напуснал Небесните обиталище, цели 60 години се раздаваше и беше неоченен за сега. Но това е само мое

мнение. Та Той и не очакваше оценка от земните жители. Имаше Кой да Го оцени - при Когото Той беше отишъл сега. Може би това отвращение беше от страданията, които очакваха човешкия род, не приел Неговото учение, което би ги намалило в крайна мяра? Не зная. Само дано не е това неудоволствие от мене, задето не останах онази събота - последната, за дето не останах на 22. септември в Мърчаево, задето не се отказах от Кюстендил, задето си отидох много рано на 1-ви септември, а Той не искаше да ме пусне. Сега разбрах защо е било всичко това. Сега разбрах, защо не ме е пускал - искал е да бъде близо до Него повече време, да Му се радвам и да Го слушам, защото е знаел, че времето Му е малко. Но късно! Не! Това отвращение не може да бъде от мене. Какво съм дете! Та тогава Той беше тъй мил с мене! Тъй мило ми прощаваше моята слепота и нечувствителност! Но аз никога няма да си простя. И дано да запомня. Та ако някога имам щастието пак да го срещна на физическия свят да бъде будна и чутка за най-малката дума и най-малкия жест.

Почти целия ден прекарах край Него с малки изключения. Че колко още ми остава да го гледам? Само днес и утре до обед. Кой е очаквал, кой е подозирал такова нещо?! Ние всички очаквахме, че Той ще живее най-малко 120 години, а може би и повече. Не беше ли възможно това? - Беше! за Него всичко беше възможно. Но има и Божия план. И Той се подчиняваше винаги на Божия план. Той беше единственият, Който познавам, Който изпълняваше Божията воля и Божия план, тъй както трябва. Такава е била волята Божия. И Той се подчини на нея. Ще се подчиним и ние. Но не можеше да не ни е мъчно, да не скърбим и да не плачем. Всички плачеха - тихо, мълчаливо, но плачат и мъже, и жени, и наши, и чужди, непознати хора, които не бях виждала никога. Извървя се невъобразимо много народ, тихичко, незабележимо, непринудено. Никой не ги покани, никой не ги накара, никой не ги насили. Нещо повече. По радиото даже не приели да съобщят за Неговото заминаване, но съобщението се разнесло със светкавична бързина и без радио, от уста на уста, от човек, на човек... Няколко телеграми и провинцията и България знаеше. Знаеха и зад граница. Но границата беше затворена и от там никой не можа да дойде. И по етера... Как по етера? Ето как: На 27.XII.1944 г. сутринта, когато си е заминал Учителят в ранни зори, аз сънувах сън. Отивам на Изгрева, приближавам стаята Му - затворено, пердетата спуснати. Няколко сестри ме срещат и казват: „Учителят замина за Мърчаево“. Но аз почувствуваха го като друго заминаване, останах като гръмната. И полетях да падна. Те ме хванаха от двете страни и ме подкрепиха. Поведоха ме към малкия салон. Пред мене във въздуха се очерта образа на Учителя до кръста - тъжен, замислен, съсредоточен... Той ме съпроводи до салона и се изгуби. Разбрах, че само аз Го виждам. Още на сън разбрах, че това не е обикновено заминаване за Мърчаево, че това значи друго заминаване... И затова като се събудих бях силно разтревожена. Разплакана, аз разказах съня си на приятелката си - директорката. „Иди си, тръгни си веднага!“, рече тя. Но нали човек иска да се самозалъгва в такива случаи до последния момент. „Все пак, това е сън, рекох си, дано да не означава нищо!“ Така, разказаха ми мнозина са получили съобщението преди телеграмата. Моята телеграма дойде на 29.XII. вечерта.

Целият съботен ден не турих хапка в уста. Не можех да преглътна глътка. Освен това бях и изстинала от пътуването. Всичко ме болеше. Имах и малка температура. А още утре остава - още по-тежък ден и в понеделник сутринта, 1.януари, трябва да пътувам и във вторник, 2.януари да бъде на училище. Как ще бъде това? Ще се разболея по-тежко и ще легна. Кой ще ме

гледа? Кой ще ме лекува? Кой ще ми помогне? - Учителят? Къде е Учителят сега? Вижда ли ме, чува ли ме? Ще ми помогне ли, както ми помагаше досега? С мене ли ще се занимава сега в този важен и съдбоносен ден?

Стоя до главата Му в събота вечер заедно със Стоянка Илиева и си мисля: „Как ще бъде сега, от сега нататък без Тебе, Учителю?“

По-рано заболи ме нещо, отида при Него, кажа Му, Той ми даде съвет какво да направя и минава или просто, без да правя нещо в същия миг минава. Ами сега? Ето аз съм болна и смазана от скръб. А във вторник на училище. Ако не бях поне на училище! Остават 3-4 дни. Разпущаме децата за Коледна ваканция на 5.януари. Не, за няколко дни няма да си отивам да се простудявам по пътищата. Беше много студена зима. Влаковете правеха големи закъснения, чакалните неотоплени, мъчно се пътуваше. С право мога да си взема медицинско и да си взема отпуската, да не си отивам за няколко дена. Но, помислих си: Какво ще кажат колегите? Тя беше здрава, кога се разболя? Не, те ще се погаврят, ще се подиграят, ще хвърлят кал върху Учителя. Не! Не! Като си помислих това, казах си: „Не! Аз няма да позволя да хвърлят кал върху Него, заради мене, но ако ще и да умра. Аз винаги в живота си и в училище съм се старала да бъда съвестна и изправна и в работата си и в отношенията си с колегите, с децата, с родителите им, за да не хвърля петно върху Учението на Учителя, да не кажат с презрение: „Дъновистка“. И Бог ми е помагал. И винаги и навсякъде съм се ползвала с най-добро име.

„Учителю, помогни ми, моля Те, както по-рано да оздравея и да си отида, за да не хвърлям петно на Името Ти. Особено сега, при тази скръб не искам да чуя да ме подиграят, че съм останала зарад Тебе, а не че съм болна.“ Така шепнеше душата ми край Него в събота вечер след 10 часа, след като бяхме направили общата молитва и всички си бяха разотиили. Бяхме останали само Стоянка и аз да бдим край Него до 12 часа, след което щяха да ни сменят други. Какво си мислеше Стоянка, какво се молеше, не зная. Но аз, малката, ней-малката ученичка на Учителя, ето това се молеше и искаше пак помощ от Него. И, о, чудо! В миг се смъкна всичко от мене, както някога е ставало. Престана всяка болка по ставите ми, махна се тази тежест от плещите ми, олекна ми на гърдите. Почнах да дишам леко, главата ми се разведри, престана да ме боли. Челото ми, което пареше, се разхлади.

„Стоянке, Стоянке, оздравях, оздравях, виж, виж, пипни ръцете ми, челото ми, не парят! Леко ми е, Стоянке, аз оздравях. Той, Той го направи пак!“, шепнех на Стоянка. И тя ме гледа тъжно и мило и едновременно зарадвано, радва се както и аз се зарадвах, колкото че съм оздравяла, още повече, че даде знак, че е тука, че ни вижда, че ни чува и че пак ще ни помага.

Гледам, пипам безжизненото Му, студено чело, лице, гледам наоколо, вирам се във въздуха да Го видя жив, да ми се очертае образа Му, както в съня на 27.XII., но не. Не ми се даде това! Ех, благодаря, благодаря и на това, че зная, че е тука, че ме чу и нищо, че не съм Го видяла! Не можеше и друго-яче да бъде. Но в голямата си скръб и губещи Неговата мила и обична форма, с която тъй бяхме свикнали, ние забравихме за миг Неговия Божествен, мощен, животворящ Дух и мислехме, че губим и Него.

„Благодаря, благодаря, благодаря...“, шепнеше душата ми. И започна друг мислен разговор с Него, вече не за себе си.

В 12 часа полунощ дойдоха две други сестри да ни сменят. Аз не исках да си ида. „Иди сега да ядеш и да спиш!“ Боже, как ми пошепна в душата ясно и отчетливо тези думи, както някога тъй нежно, тъй топло, тъй бащински. Той, Той, Той!

Това със Стоянка не споделих. Разделихме се. Моите крака ме понесоха пак както някога, когато излизах от при Него. Изкачвах стълбите по две на Бучината къща. Блъснах вратата, без да чукам. На масата, пред недовършената вечеря стояха Буча, Петра и Николай Шиваров - тъжни, почти разплакани и ме чакаха.

„Учителят е жив! Жив! Жив! Дайте ми да ям! Аз съм здрава, здрава!“, бърбя и си мия ръцете на умивалника. - „Той! Той! Не може да бъде друг, да шепне тъй топло! Тъй бащински!“ Те ме гледат в недоумение. Какво ли си мислят? После вечерях и им разказах всичко. Поуспокоиха се и те. Олекна и на тях. Николай си отиде. Ние спяхме. Аз спях, спях... Както искаше и както каза Той! Ядох и спях...

На утрото щом се събудих, скръбта, жестоката скръб отново се сви в сърцето ми и го загриза.

Станах. По-скоро да вървим, по-скоро. Още днеска и няма вече никога да Го виждаме. Просто не можех, не исках да вярвам. Още повече след случилото се снощи. Но беше факт - горчив и жесток факт.

„Хайде, по-скоро, по-скоро!“ Бързах аз. Но Буча по-благоразумна, каза: „Не, ще прием чай, ще закусим и тогава. Днеска ще ни предстои малко, нека се подкрепим“. Така и направихме.

Но времето лети. Когато отидохме салонът беше препълнен. Бяха на дошли още много хора от провинцията и непрекъснато прииждаха. Нямахме място близо до Него и аз се свих да плача в едно ъгълче. Плачеха всички. Този салон, който беше изграден с радост и песен, стените на който бяха пропиту с толкова песни и Слова, се проникнаха сега от толкова скръб. Плачеха всички - и мъже, и жени, и стари, и млади. Няма да забравя как плачеше един сериозен и сдържан брат, та разплака и мене повече. Бях излязла навън да се поуспокоя и разведря. И когато влязох пак, застанах права зад брат Борис Николов. По едно време чувам плач, хлипане. Кой е? От де иде този плач? Гледам пред мене той, раменете му се тресат, плаче като дете, като неутешимо дете. Разплаках се отново и аз, без да се съдя вече, че върша нещо, което не е позволено. Според окултизма за заминалите не трябва да се плаче, за да не се смущава душата в работата и пътя ѝ, който ѝ предстои, а трябва само да се молим за нея. Но тука беше нещо друго. Неговата Душа, Неговият Дух бяха свободни. Те летяха към Бога. Ние знаехме това и свободно изливахме скръбта си. В тази форма ние вече няма да Го видим. Милата форма, която тъй обичахме. Ние плачехме за нея.

По едно време бях седнала на един стол по-близо до Учителя и до мене една непозната жена. Плаче, горчиво плаче и търка непрекъснато очите си с кърпичката. Стана, коленичи до Учителя, помоли се, целуна Му ръката и челото, дойде при мене и пак зариде. Прощаваха се вече всички с Учителя и тя се прости. Помислих си, че е сестра от провинцията, която не познавам и я заговорих. Стана ми така мила. „От къде сте, сестра?“, я попитах. „От София.“ „От София? Че защо аз не ви познавам? Аз познавам почти всички софиянци, виждала съм ги, а вас не си спомням да съм ви виждала.“ „Аз не съм ваша сестра. Аз не съм идвала често. нямах условия да идвам. Мъжът ми не ме пушаше. Аз скритом съм идвала. Аз обичам Учителя. Боже, колко ми е помагал Той! Винаги, когато съм била в нужда и съм идвала при Него, Той ми е помагал! И като чух... Боже, Боже, как стана това, защо стана това? Сега при кого ще идвам? Кой ще ми помага в живота, кой ще ме утешава, кой ще ме съветва?“, нареждаше горчиво непознатата жена. „Е, сестро, пак Той, пак Той!, утеших я аз. - Жив е Той! Жив е! Неговия Дух е жив и мощен! Той не умира! Ние вярваме в това!“ „И аз вярвам! И аз вярвам! Ей сега пак отидох и

Му се помолих. Имам голяма тревога, голяма мъка. Мислех тези дни пак да дойда при Него. Не знаех, че е болен. Но и сега Му се помолих преди малко. Изгарям, Той ще ме послуша пак и ще ми помогне както ми е помагал толкова пъти. Имам дъщеря в Германия. Учи там. Не може да се върне. Остана там. Помолих Му се да ходатайства за нея и за мене пред Бога, да ми я върне, да ми я запази Бог жива и здрава. (Беше погрома на Германия.) Зная, че Бог Го слуша. Зная, че Той ще направи това за мене. Милият Учител. Обичният Учител. Няма никога да Го забравя."

Слушах, слушах и не можех да се начудя на вярата на тази непозната жена и на Любовта на Учителя, Който беше правил толкова много и за толкова знайни и незнайни хора... Няма човек, няма душа, която да се е докоснала до Него и да не отнесе със себе си жив спомен за през вековете. Затова плача всички сега.

Дойде брат Симеонов с цигулката. започна се общо пеене, молитва. После се беседа. Беше 10 ч. преди обед. За пръв път в 10 ч. Учителят не говори, а слуша беседа.

След беседата две сестри и един брат дадоха малък прощален концерт на Учителя: Асен Арнаудов - арфа, Мария Златева - цигулка и Катя Грива - пеене. Изсвириха и изпяха няколко песни тихо, задушевно, топло, сърдечно. Беше настанала такава тишина. Те бяха застанали пред краката Му. Там на един стол бяха поставени хубави ябълки в една дълбока чиния. Като се свърши концертът, три ябълки се търколиха сами от чинията и паднаха в краката му. Кой ги бутна? Лоши ли бяха сложени? Как паднаха? Никой не попита и не се подвоуми. Наведоха се тъжно зарадвани и тримата, взеха си ги и Му благодариха със сълзи на очи. „Той така правеше, като Му свирехме. Винаги ще ни почерпи нещо. И сега ни почерпи!"

Простихме се всички до един с Него и излязохме. Няколко силни братя го носеха на ръце. Обиколихме три пъти поляната. Тази поляна, която Той обичаше, която чу толкова слова, толкова музика и видя такава игра и такива радостни дни. Сега видя тяхната процесия. Тя беше облечена в бяла зимна дреха. Сивото тъжно небе ръсеше леко снежинки. По едно време надникна тъжно и дневното светило, което Той тъй обичаше, за което ни говори цял живот и с което ни сроди - слънцето. Колко песни даде само за слънцето, този символ на Великото Слънце, към което се беше устремил сега!

След това отидохме и изпълнихме лозето, където беше определено мястото да Го положат. Там, в средата на лозето имаше една малка виеща се лозница. Под нея имаше една малка масичка и пейка сковани от небоядисани дъски. Там обичаше понякога, надвечер да се уедини Учителят в размисъл. От там се откриваше пейзаж към Витоша, който по мекота и нежност на тоновете нямаше равен на себе си. Близките Му ученици знаеха това и избираха това място. А може и вътрешно да им бе подсказано от Него. Не зная.

На другата сутрин, когато отидохме с Петра да се сбогуваме с Него, могилката беше побеляла. Всичко беше бяло, както винаги всичко край Него биваше бяло, чисто и светло.

„Тука ли ще се сбогуваме от сега нататък с Него?“, зариди горчиво Петра на рамото ми. „Свърши се приказката, Петра, възлюбната приказка на нашия живот! Настават тъжни дни."

Тука е мястото да кажа няколко добри думи и да благодаря от името на цялото Братство на другаря Георги Димитров. Управляващите България в момента не позволяваха да се положи Учителят там. Нашите хора пратиха телеграма в Съветския съюз до другаря Г. Димитров. Той отговорил веднага съ-

що телеграфически: „Да се положи там където желаят“. Учителят и Г. Димитров бяха съседи. Едни дъски ги деляха на ул. „Опълченска“. Г. Димитров познавал Учителя много добре. Съветвал се е с Него, уважавал Го е. Учителят е правил добро на него и неговото семейство, както и на много добри комунисти.

82. ТОЙ СЕ ВЪРНА ЗА НАС

Въпреки, че още в събота на 30.XII.1944 г. вечерта от 10-12 часа през нощта като бяхме край Учителя със Стоянка Той ми даде знак, че е близо до нас, като ми чу молитвата и ми помогна, въпреки че след една седмица сънувах прекрасен сън, че се върнал вече и ще живее пак при нас, разбира се духом, дните, които настанаха бяха наистина тъжни. Ние бяхме така свикнали с тази физическа форма, в която се прояви този велик Божествен Дух, така я бяхме обикнали, че тя ни липсваше много и ние страдахме, плакахме дълго за Ней.

Ами сега, като се върна от село, на коя врата ще ида да почукам, да се обадя, че съм си дошла? Кой ще излезе да ми се зарадва, да ми подаде топла ръка, да ми се усмихне мило и да ме попита грижовно: „Как си? Добре ли си? Къде, рекох, ще отседнеш? Може в гостните!“ Или: „Някъде на топличко, на топличко!“ Или когато си отивам, къде ще се отбия за сбогом, кой ще ми друсне топло ръката и ще каже: „Герой, герой да бъдеш!“ Или „Другата седмица пак да дойдеш!“. Когато съм болна, при кого ще отида да ме излекува, когато съм в мъчнотия, противоречие, утеснение, кой, кой ще ми вдъхне утеха, вяра, надежда... Или когато съм отпаднала духом, кой ще ми каже: „Ами, че Ние те обичаме!“

Беше при една среща, след като загубих своя единствен роден брат, когото обичах и който ме обичаше. Бях много скръбна и отпаднала духом и Той покрай много други хубави работи, които ми говори, каза: „Е, тебе ти е мъчно, че няма кой да те обича сега. Ами, че Ние те обичаме!“ От коя уста можех тъй хубаво, тъй искрено, тъй бащински да чуя такива слова: „Ние те обичаме!“ „Ние!“ Що значи „Ние“? Кой са те „Ние“? Той много пъти за себе си не казваше „аз“, но „ние“.

Такива и ред още други въпроси си задавах аз, задавали са си ги и други, и всички може би, и някъде дълбоко, дълбоко вътре в душата се е прокрадвал отначало по-слабо, едва забележим шепот, а после все по-силен и по-силен: „Пак Аз! Пак Аз! Пак Аз!“ Но ние бяхме толкова обзети от скръб, че не му обръщаме внимание или и да го чуехме, не вярвахме и мислехме, че това са наши мисли, че ние със собствените си мисли искаме да се утешим. Докато те почнаха да стават реалност, да имат потвърждение в живота ни, а не да остават празни думи в нас.

Ето някои примери из моя живот:

През зимата на 1945 г. един неделен слънчев ден излязох да се разходя по шосето вън от село, както често обичах да правя това. Беше ми много тъжно. Вървя и си мисля за Него, вървя и Му говоря мислено и Той ми отговаря. Влязох в мислен разговор с Него, както често правех след заминаването Му, пък и по-рано, когато бивах далеч от Него. Да, Той ми отговаряше и утешаваше... Минаха доста минути така в разговор с Него, може би половин, един час. Вървя, правя завоите на шосето, отивам все по-далеч и по-далеч от село. Времето е прекрасно: сняг, синьо небе и слънце. Отвън и отвътре аз чувствавам, че нещо ме милва, теши и разговаря с мене. Стана ми толкова хубаво... О, че богато въображение имам, засмях се сама на себе си.

И съмнението дойде: „Ако беше миг, два, разбирам, но ето цял час, може би, аз Те призовавам и държа с мисълта си. Та Ти толкова време ли ще стоиш при мене? Та само аз ли съм сега, която мисли за Тебе? Не мислят ли в същия час сега за Тебе и Стоянка, и Буча, Петра, Катя, Олга и т.н. моите приятелки, които знаех, че и те сега като мене всеки миг мислят и скърбят за Него. Та при коя от нас Ти сега ще бъдеш по-напред в този час? Та само те ли са? Това е цялото Братство, толкова сестри и братя. Та само това ли е Твоята работа - да стоиш при нас, когато хленчим и да ни утешаваш? Та Ти имаш толкова много и толкова велика работа!“ И т.н. нареждах Му аз докато най-после Той каза: „Ами ти не си ли чула нищо, не си ли чела, не знаеш ли с каква бързина се движи мисълта, съзнанието на човека, още повече моето съзнание, че аз едновременно мога да бъда навсякъде, че аз сега съм и при Буча, и при Стоянка, и при Петра, и при Катя, Олга, и при тебе, и при всички, които мислят в този час за Мене и ме призовават!“

Аз пак се засмях скептично и казах: „Да зная и защото зная, си въобразявам, че това си Ти!“

Бях стигнала върха, от който се откриваше незаменима гледка: в далечината околоръст се белееха на синия фон на небето върховете на Стара планина, Средна гора, Родопите, Рила, Витоша. Малки, бели, пухкави облаци и техните отсенки и лъчезарещото слънце по белия сняг правеха пейзажа незаменим. Аз тъй обичам красотата, красивото в природата. Тя ме погълна цяла и смени мислите ми. Когато се връщах аз вече мислех за друго, не за Него. Когато се прибрах в стаята си бях съвсем забравила за вътрешния разговор, който водих по пътя. Взех едно томче лекции, което ми попадна и отгърнах на една лекция, която също ми попадна и седнах да чета и да си почина. Чета и ето една мисъл: „Човешката мисъл се движи с бързина в квадрилиони, трилиони в секунда. Колко повече едно висше Съзнание. И с тази бързина То може да бъде едновременно навсякъде!“

Аз изтръпнах! Аз знаех, че Той е говорил за бързината, с която се движи мисълта и съзнанието в беседите си, знаех, че някога мога да попадна на такава беседа и на тази мисъл, но да попадна сега, същия ден, един-два часа след разговора. Това никога не очаквах. Нито можех да търся. Аз не знаех абсолютно в кой том и в коя беседа може да се срещне тази мисъл. Те са море, океан, в който човек може да се загуби, камо ли и да търси нещо. Освен това аз няхах всичките си беседи при мене, а само няколко томчета. И аз взех, което ми попадна. Случайност ли беше това? Ако е случайност, каква случайност! Но аз не вярвам в случайности.

Да! Аз вярвам, вярвам, че Ти, Най-големият, Най-великият, Който слезе на земята за най-малките, за мене, за Олга Блажева, за Буча Бехар. Който имаше време да ни държиш с часове в стаята си или навън и да ни говориш, и да ни съветваш, и да ни учиш! Да! Ти Си! Ти Си! Ти Си! И никой друг. И аз Ти благодаря! Благодаря! Благодаря!

По-късно, веднъж по време на моето пенсиониране, когато работите ми бяха много заплетени, че не се виждаше изхода, а няхах близки да ми помогнат, аз вървах през гората за града и кършех ръце от безнадеждие и отчаяние: Кой? Кой ще ми помогне сега? Кой ще ми помогне?... И ето шепот силен, определен, ясен: „Аз ще ти помогна! Аз ще ти помогна!“ Сепнах се. Възможно ли е? Как ще стане това? Как ще ми помогнеш? Ти ли Си? Ти ли Си? Ти ли Си? Наредях пак плачейки. Но шепотът повече не се повтори. Той остави фактите да потвърдят това. Нареди се всичко повече от лесно и добре.

Мога да изброя още много и много примери из моя живот и из живота

на моите приятелки, но да не отегчавам. И те всички ни говорят, че Той се върна за нас, както ми подсказа и първият ми сън след заминаването Му, че Той се върна при нас, че Той е винаги с нас и взима участие в нашия живот, както по-рано: Интересува се от нас, помага ни, лекува ни, съветва ни, учи ни, води ни по пътя ни към Бога.

Безсмъртният мина по пътя на смъртните и оживя в душите и сърцата, които Го познаваха и възлюбиха!

Това мнозина съзнават и знаят. Други се колебаят и съмняват. А трети и хабер си нямат от това, което е бил Той за нас и което е и сега. И въпреки, че Той е свършил като всички обикновени хора, че Го няма вече тука, развихриха своите амбиции и слабости и нанесоха на делото Му, на Братството такива пакости и поражения, без да мислят за последиците. Но затова по-късно.

А ние макар и да скърбяхме от една страна за липсата на Неговото физическо присъствие между нас, се утешавахме и радвахме от Неговото духовно присъствие - от това, че животът ни продължи да си тече, както по-рано: школата си продължи, столът, екскурзиите, Паневритмията, Рила, общия хубав, задружен братски живот!

И сега, макар и смазани, разнебитени и ограбени външно от въмъкналите се между нас врагове на делото Му, вътрешно ние сме крепки, бодри и верни на Него и на Бога, защото ние Ги опитахме, ние се свързахме с Тях и сме едно с Тях!

„Аз и Отец ми едно сме!“

„Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас!“

Това не са празни думи, но опитани формули. И затова ние можем да кажем като Христа: „Нашето царство не е от този свят“ „Нашето царство и нашето свещенство са при Бога!“

Ние получихме своя дял! От всичко това, което стана напоследък губи само българският народ и тези, които го направиха. Но още е твърде рано да се говори за това. Бъдещето е пред нас.

Не може един велик Учител да стъпи на земята и да се задуши Учението Му от шепа неосведомени хора. Бъдещето ще говори за Него.

А ние, а аз - най-малката, ще носим признателността си през вековете към Него - най-големият. Братът на най-малките, Който слезе до тях, за да ги приобщи към себе си и към Бога!

83. ИСКАМ ОТ ТЕБЕ ДА НАПИШЕШ РАЗКАЗ ЗА СКРЪБТА

Беше преди години. Не помня само наскоро или отдавна преди заминаването на Учителя. Бях на разговор при Него. между другото, Той каза: „Искам от тебе да напишеш един разказ за скръбта!“ „А, Учителю, викнах аз с всичката си детинска глупост, - разказ за скръбта? Та аз никак не обичам скръбта! Не искам, не искам, не мога! За да го напиша значи аз трябва да преживея голяма скръб! Не искам! Виж, да е за радостта!“

Учителят се усмихна, сега си спомням, някак тъжно и рече: „А скръбта е хубаво нещо!“, поклащайки леко глава. - „Ще напишеш, ще напишеш!“

Тогава аз живеях в радостта. Изхвърках от при Него както викат, като весело и безгрижно птиченце и се гмурнах във вълните на радостта. Слънцето е на зенита си, лъчезари. Небето е безоблачно, лазурно. Дребните всекидневни грижи, болести, неразположения се стопяваха под Неговите лъ-

чи и ние летяхме и пеехме непрекъснато. За каква скръб ще пиша? Аз забравих дори зададената ми задача.

След години дойде и скръбта по загубата на обични хора, скръбта по Него. Да пиша за скръбта тогава ми беше съвсем невъзможно, въпреки че я преживях. Нито мислех, нито се опитвах. По-късно се опитах един-два пъти, но не ми се удаде и се отказах, отказах се завинаги.

И сега, когато написах спомените си, един глас вътре в мене се обади: „Е, ти сега написа разказа за скръбта!“

Нима? Нима е искал да ме предупреди за голямата скръб, която ще дойде? Защото това не е разказ, а спомени, спомени за преживените радостни дни край Него и за скръбните дни след Него. Но тъй като в Него много души имаха съвсем друго значение от общоприетото, то може би можем да наречем първата част „Разказ за радостта“ и втората - „Разказ за скръбта“.

И тъй, когато бях при Него и Той ми каза да напиша разказ за скръбта, в мене се пишеше разказа за радостта. Оставаше да напиша и разказа за скръбта. И не захснях да го напиша.

Що е радост? И що е скръб?

Когато чета днес първата част на спомените си, които нарекох „Разказ за радостта“, в които мисля, че блика радост, аз изпитвам скръб, скръб по загубената радост. И когато чета втората част - „Разказ за скръбта“ изпитвам радост, защото в скръбта се свързвам с Него и ми става леко и радостно. И тогава спомням си думите: „Хубаво нещо е скръбта!“ Спомням си и думите от песента: „Скръб и радост - все едно!“

Скърбя или се радвам, аз се свързвам с Него - с Любовта, и ми стават еднакво и двете извор на радост и вдъхновение.

„След всичките изпити само Добродетелта преживява и Истината вечна остава.“

А Господ на време всичко ще уреди. Той е твърдост моя. Благословен Господ Бог и мой Отец.“

10.XI.1941 г.

Учителят

Изгрева

„Само, който познава Любовта, познава Бога, Вечното Начало на живота.“

21.XI.1941 г.

Учителят

ПОСЛЕСЛОВ

Написах тези мои спомени от признателност към Учителя. Той не се нуждае, разбира се, от това. Неговото дело е толкова огромно, че то само ще говори за себе си - за Него. Но аз, най-малката от всичките Негови последователи, искам да изкажа по такъв начин своята благодарност към Него.

За Учителя, за Учението Му, за Неговото дело огромно и необхватно, за общия братски живот има хора, които ще кажат много повече и ще го кажат много по-хубаво от мене. Но към тяхното искам да прибавя и моя скромен дял.

Разбира се, това не е нито една стотилична част от онова, което съм преживяла край Него и далеч от Него. Много неща не съм писала, за да не се почувствува някакво еднообразие. Защото и най-хубавата приказка, ако е много дълга, става отегчителна. А моят, а нашият живот край Него беше действително една приказка, която беше вълшебна за тези, които я живеят, но за тези, които ще я четат, не зная, как би прозвучало.

Освен това много хубави и свещени преживявания по вътрешно указание не съм написала. На мене ми бе подсказано да напиша някои от моите спомени така, че да се види какво е бил Учителят - най-големият Човек, за най-малките човеци. И аз благодаря, че се поиска от мене това - да принеса своя скромен дар на благодарност към Учителя. Да причисля и своя дар на най-малките, обикновените, равните на мене хора и да им посоча, че има Една Голяма и Мощна Ръка на Големия брат - Братът на най-малките, както сам Той се назовава в една беседа, която им се протяга да ги води по техния път, който им предстои, по пътя им към Бога!

84. ПИСМА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ДО НАТАЛИЯ ЧАКОВА

„Любезна Наталия,

Писмото ви получих. На живота може да се гледа от много страни. Здравия, болния, богатия, бедния, учения и невежия, добрия и лошия, любящия и мъдрия разпохват проявите на Божествения живот. Това, което носи светлина, мир, радост, веселие, вяра, надежда, търпение е от Бога.

Тъмните облаци не са нещо лошо, те носят блага, бурите не са вестители на нещастieto, те прочистват атмосферата, освежават въздуха!

В живота на Божественото всичко си има своето място. Душата расте, умът се развива и духа крепне, а човек се повдига към вечното към Истината, която носи свобода. Ти обичай работата си, обичай децата. Учителството е добро занятие. Гледай на светлата страна на живота. Другото само ще дойде. Светлината на живота да те огражда.“

25.II.1933 г.

(Свещеният подпис)

„Наталия,

Животът върви по един определен път. Това, което може да го смушчава е преходно. Всеки трябва да се стреми да разбере вътрешния смисъл. Онова, което е разумно у него то може да задоволи неговите стремежи. Вяра в Бога, вяра в себе си. Любов към вечното това дава смисъл.“

25.IX.1932 г.

(Свещеният подпис)

„Любезна Наталия,

Животът е най-мощната сила в света оставете го сам да се справя с всичките мъчности. Всичките нездравословни състояния произтичат от човешките мисли, чувствувания и постъпки сегашни или минали. Всяко живо същество на земята пресия условията и всеки трябва да се учи да употребява добре възможностите вложени в неговата душа. Ти си по естество здрава само, сама не можеш да повярваш в това. Любов, обич, доброта, справедливост, сила, издръжливост, това упражнявай. Дълбоко благодари за онова, което Бог е вложил в твоята душа. Всичко е за добро.“

19.ноември 1937 г.

(Свещеният подпис)

НИКОЛА ГРЪБЛЕВ

(1893-1968)

„Ще уповаваш само на Бога.“

Учителят Дънов

ДУХОВНИ ОПИТНОСТИ

/Спомени на Никола Христов Гръблев/

1. ВРЪЩАНЕ КЪМ МИНАЛОТО

Спомени на Никола Хр. Гръблев, роден в гр. Габрово на 11.1.1893 година, във връзка с някои негови духовни опитности преди запознаване с окултизма и с Учителя, глава на Бялото Братство, Петър Дънов и след запознаването му с Учителя.

Като 5-6-годишно дете спомням си, че като се вглеждам съсредоточено в бистра течаща вода или в синьото небе, захласвах се и губех връзката с околния свят, понятието за време и пространство и виждах картини, които никога не бях срещал в тоя си живот. Например, градове или по-малки населени места, хора тъмнолики, черни и жълти много често и по-рядко от бялата раса.

Изглежда, че то се дължи на няколко последователни мои прераждания в Индия. Това продължи до 10-12-годишната ми възраст, след което се загубиха. Имаше случаи, когато от това захласване си изкарвах бой.

Бях на 5-6 години. След наводнението в 1897 г. в Габрово бедни семейства, къщите на които бяха пострадали от наводнението, се приютиха в едно необитавано, полуразрушено здание, на края на града, близо до Падалокия (Ловчанския) мост. Назоваха го „конското“ и държаха катафалката там. Ние често се катерехме по нея и лягахме в вдлъбнатината гдето слагаха ковчега. Майките ни бяха вдовици и ходеха на работа. Ние, десетина хлапака играехме по „Падалото“ боси, окъсани, а често и гладни. При настроение, което ме обхващаше сегиз-тогиз, аз се отделях от другите и отивах между гъсто израслите магарешки тръни, близо до „конското“. Бях намерил полянка от около 1 кв. метър, почвах да гледам синьото небе и се захласвах.

Един ден майка ми беше останала вкъщи. Аз още от обед отидох на въпросната полянка, без да усетя минал целия следобед. Било е вероятно към 6-7 часа вечерта, когато изскочих от там. Като ме видя майка ми ме запита: „Ти къде беше?“ Казах ѝ, че съм бил в тръните. „Защо, каза - ме лъжеш, аз толкова пъти виках и така силно, че и заспал да беше, щеше да се събудиш.“ И ме натупа здравата, въпреки моите уверения, че не лъжа.

В „Конското“ живяхме 1-2 години. През това време майка ми успя да постигне къщата и се върнахме в нея. Тя беше на ул. „Брянска“ N 18 на около 100 метра от моста „Игото“, гдето е сега паметника на Рачо Ковача към гарата. Река Янтра беше на 2-3 метра от къщата ни и често ни идваше на гости, като ни караше да бягаме у съседите насреща. Един път, вече 10-11-годишен се загледах във водата застанал на самия край на брега и съм се захласнал. Майка ми ме видяла, че зяпам към реката и каза на по-малката

ми сестра да ме извика, че съм я трябвал. Сестра ми извикала: „Кольо, ела, че те вика мама“, но аз не съм се обърнал и съм мълчал. Тогава тя си навряла главата в прозореца и още веднъж ми извикала, аз пак не съм се обадил, макар че разстоянието от нея до мене било 1-2 метра. Извикала още няколко пъти и отишла при майка ми и ѝ казала: „Над самата му глава викам и инат, не ще да се обади“. Мама казала на по-голямата ми сестра да ме повика, но и с нея се случило същото. Тогава майка ми дошла до прозореца и силно извикала няколко пъти. Като не съм се обадил и на нея, ядосана слиза по стълбата на мазето, минава през него и излиза при мене. Удря ми една хубава плесница и аз се събуждам. „Защо, казвам, - ме биеш“ и почвам да плача“. Тя вика: „Я го гледай какъв калпазанин. Трима души крещим над главата му и не ще да се обади и на това отгоре се чуди защо съм го биела“. Плачейки отговорих, че не съм чул. В тия няколко мига майчиното сърце е доловило, че действително не лъжа, защото ме улови за ръката и каза меко: „Хайде, ела си и друг път не се заплесвай толкова.“ Тя е разбрала, че не го правя нарочно, защото ще наблюдавам иначе и като видя опасност ще взема необходимата дистанция.

На другари съм разказвал това, което съм виждал, но всякога те смятаха, че измислям и ги лъжа, но с удоволствие слушаха. Вкъщи не смеех да говоря, за да не ми се подиграват.

В 1915 г. почна войната със сръбите от 1.X. Към края на същата година се образува и южния фронт, който трая до края на месец септември 1918 г. От началото до края на войната съм бил все на фронта. Изглежда, че бойната обстановка е повлияла на психиката ми и често имах особени сънища, свързани с мои минали животи. Например, в 1393 г. при падането на гр. Търново под турците съм бил обезглавен заедно с други боляри. Особено често сънувах един въздушен бой, хиляди години преди Христа в Атлантида. Бях свален и при падането загинах.

2. ПРОИЗШЕСТВИЕТО С ЛУДИЯ, НЕОБЯЗДЕН КОН

Към есента на 1921 година, бях назначен за председател на комисиите, които получаваха санитарните материали.

Пристигаха цели влакове от резервните санитарни складове в Пловдив, Шумен и Плевен. Отивах да разпечатвам вагоните и да проверявам материалите или с файтон или с двуколка или с кон.

Една заран към 8 часа отидох сам да си взема коня от нестроевата рота, да отида с него на гарата, беше пристигнала една композиция от трийсет и няколко вагона - отивах да я получа. Друг път пращах войник да ми докара коня, но сега отидох сам да го взема. Като влязох в конюшната, направи ми впечатление един грамаден кон - жребец, с кръвясали очи, който гледаше кръвнишки. Казах на фелдфебела на нестроевата рота: „Оседлай ми този звяр“. „Г-н поручик, не го вземайте, защото ще ви убие, много е лош, не е язден 3-4 месеца. Бесен е, хвърля чифтета, върти се, сваля ездача си.“ Аз, обаче, се амбицирах и казах: „Не, него ще ми оседлаете! Турете му нова амуниция, юзда и мундшук, ново седло, да е здраво всичко, да не се скъса нещо, да мога да го управлявам!“

Много мъчно го оседлаха, още по-мъчно пък му се качих, рита, скача, изправя се на задните си крака, трима души не можем да го удържим. Скъсих му предварително стремената, за да мога когато хвърли чифте, да стоя на краката си, да не ме хвърли от себе си. Едвам го изкарах из вратата

навън, качен върху него и той хукна като бесен по Марно поле. През трапове, дупки, деренца, скача докато се запени и почне да върви по-полека. Така успях да стигна до гарата, като здраво държах мундшука. Дадох го на двама войника да го държат. Към 11 часа си свърших работата, качих се пак на коня макар и доста трудно и тръгнах за града.

На около 200 крачки от гарата някой ми извика: „Гръблев, къде си ходил, бе?“ За момент си обърнах главата да видя кой е, но в този миг съм отслабил малко държането на мундшука, конят усетил това, веднага го захапва в беззъбата част на устата си. Като вижда, че не мога да го управлявам, с най-голяма сила хукна да бяга. Веднага легнах на шията му и се помъчих с двете ръце да вкарам мундшука на мястото му, но не успях. В това време той приближаваше Стамболовия мост на Янтра, където трябваше да завие под прав ъгъл. Това обаче при тази скорост на бягане беше невъзможно поради инерцията и неминуемо щеше да се сгромоляса в пропастта зад моста. За да не гледам как ще паднем в пропастта, замижах (затворих си очите) и на ума си казах: „Учителю, помогни ми!“

Веднага усетих (всичко това трае няколко секунди), че конят тропва по моста.

Отворих очи и гледам с ужас, че той връхлита върху една жена, която се навела да си връзва обувките. Като забеляза коня, тя се изправи, изписка с нечовешки глас, а в това време усетих как конят се вдигна във въздуха, извиха му се краката на ляво и конят в легнало състояние прехвърча над главата на жената, без да я докосне. След малко конят затропа пак по моста и постепенно намали хода си. Полузамаян продължих към казармата. Стигнахме до вратата на казармата и като влизахме гледам една група от около 20 души офицери тичат към вратата, за да идат при поста и да видят падналия кон в реката. Те били в щаба на полка и по прозорците през река Янтра видели коня как бяга кариер (най-бързото бягане) и преценявайки, че коня не може да извие по моста, предвидили катастрофата и бяха се втурнали да я видят. Като ме видяха, спряха се и един ротмистър - капитан от конницата, който беше в отпуск в Търново, ме пита: „Как изви по моста, бе?“ „Ами, викам му, и този звяр и той нали душа носи и на него не му иска да се хвърли в пропастта.“ „При този алюр (ход) той е спял и нищо не вижда, ми отговори ротмистърът. - Нали аз 15 години се занимавам с коне. Интересно е как е могъл да завие под прав ъгъл!“

Дадох коня на двама войника да го закарат в нестроевата и бях забравил за това произшествие. На другия ден, отивайки за казармата, срещнах брат Костакев. Той ми каза, че заранта пристигнала от София сестра Иларионова. Погледнах си часовника, видях, че има още време до занятия - цели 30 минути и рекох да прибягам до тях да видя какви новини носи от София. Те живееха на склона към „Картала“ дъто вместо улици има стълби нагоре. С бързи крачки тръгнах по стълбището и когато приближавах тяхната къща, сестра Иларионова излезе на площадката и втренчено гледаше към мен.

„Какво щяло да стане с тебе вчера, бе?“ , ме запита тя, щом отворих вратата. „Нищо“, казах аз, без да отдавам голямо значение на вчерашното произшествие. „Как нищо, каза тя. - Аз вчера към 11 часа отидох при Учителя да си взема сбогом и сестра Савка излезе от старята на Учителя и ми разправи следното: Както четях на Учителя стенограмата от беседата за корекция от Учителя, Той изведнъж каза: „Брат Гръблев е в голяма опасност“ и замижа за известно време. След няколко секунди си отвори очите и каза: „Мина опасността“.

Аз след 2-3 секунди трябваше да полетя заедно с коня в пропастта.

Учителят за тези 2-3 секунди от София взема в ръцете си управлението на коня, оправя го да върви по моста, той вдигна кон от 700-800 кг във въздуха, за да не убие жената, да прелети над главата на жената и да мине всичко благополучно.

Като ми съобщи това сестра Иларионова аз останах поразен: Явно видях намесата на Учителя и си казах: Какви сили владее Учителят, за да може от София, като го извиках мислено тук в Търново, да ме спаси от явна гибел. Случилото се, което забравих веднага като слязох от коня, много дни не се махваше от ума ми. Мислех за Учителя и за Силите, които Той владее.

Това затвърди моето доверие и обич към Него и когато отивах при Него, просто отивах като при Бога, виждах, че Той е нещо много голямо!....

3. ВЪЛЦИТЕ И ТЕХНИТЕ ЗАКЛЮЧЕНИ ЧЕЛЮСТИ

През месец ноември 1922 година бях в София. При срещата ми с Учителя, той ми каза: „Трябва да излизаш нощем и обикаляш по границата. Но ще бъдеш без оръжие и без кон. Така съвсем сам. Ще уповаваш само на Бога“. Казах му: „Учителю, много вълци има, ще ме изядат“. Отговори ми: „Няма да те изядат“.

Като се върнах реших да изпълня дадената ми от Учителя задача. Бях по служба в щаба на участъка в с. Кеманлар (сега гр. Исперих) и реших по тъмно да се върна в село Салтъклар, където беше моя щаб. Разстоянието беше 22 км. При обикновено, хубаво време го вземах за 2 часа най-много. Тогава време беше много лошо. Насрещен за мене вятър, мрак, гъста мъгла и слаб дъжд. Началникът на участъка, подполковник Димитър Попов ме задържаше, но аз се отскубнах и към 18 часа тръгнах. Беше началото на декември 1923. До село Подайва вместо за 40 минути, стигнах за четири часа. Шест пъти по-бавно. Нищо не виждах. На коня бях отпуснал юздата, закачих я на седлото и оставих той да ме води. Когато бяхме вече до самото село Подайва, от мрака изскочиха около 15 сенки. От тях 5-6 се хвърлиха да захватят коня за гушата, 4-5 искаха да го захватят за корема и 3-4 за задните крака. Коня отскочи наляво и хукна с всичка сила. Хванал се за седлото и една не паднах. След това бързо хванах юздата и подкарах коня вече вътре в селото. Бях толкова изтормозен, че реших да ида при кмета и там да преспя. Турците прибираха и кучета си въщи, защото които останеха на двора вълците ги изяждаха. Часа минаваше 22. Като дръпнах юздата, за да извия коня към одаята на кмета, той се противеше. Искаше да си вървим у дома. Казах си на ума, той е по-умен, ще вървим, та каквото Бог даде и го отпуснах. Не минаха и 3-4 минути и дъжда се пресече на сняг. Западаха едни парцали и за няколко минути всичко се белна, очерта се местността, която отлично познавах, взех управлението на коня в ръцете си и след 2 1/1 часа изминах останалите 14 км. За да не упоavam на оръжието, ножа и пистолета бях запасал под куртката. Над куртката бе шинела, а над него мушамата. Този случай потвърди думите на Учителя, че вълците няма да ме изядат. Муцуните им са били заключени, челюстите затворени, притворени и ако трябва да удушат жертвата си - не могат. Прегледах коня след пристигането ми, никъде нямаше и драскотина от зъбите на вълците. Времето застудя, Дунава замръзна, надойдоха още много вълци от Русия и Карпатите. Глутниците се разхождаха и през деня и войниците убиха няколко. Особена порода, едри и силни.

4. ПЕШКОМ СРЕД ВЪЛЦИТЕ

След известно време реших да изпълня дадената ми от Учителя задача. Станах през една нощ, 24 часа, измих се, облякох се по-дебело и направих една сърдечна молитва. Излязох от района на щаба. Сърцето ми силно тупаше. Озъртах се на всички страни, дали не идват вълци към мене. Изведнъж ми дойде на ума да кажа по три пъти дадените от Учителя 6 формули: „Няма Любов като Божията Любов, само Божията Любов е Любов. После - Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел и няма сила, като силата на Духа“. Докато ги кажа изминах 300 метра, но щом ги казах веднага почувствах пълно успокоение и голяма радост. Искаше ми се да скачам, да срещам вълците, да ги прегръщам и да се търкалям с тях. Така весел към 1 часа през нощта наближих 7-ми пост. Обадиха се кучетата и вратата на поста се отвори. По лая на кучетата войниците разбират кога идва свой и кога чужд. На 10 крачки от поста старшината ме срещна и рапортува. Войниците бяха на вратата, а кучетата с него. Кучетата отидоха на 15-20 крачки от мене и се сдвиха с вълци. Заповядах на старшията на поста да извика кучетата и да отиде в поста, а аз тръгнах към вълците. Старшината извика: „Вълците, вълците, г-н капитан, ще ви изядат“. Аз му казах да бяга бързо в поста, защото мене няма за изядат, а него ще изядат. Минавайки край вълците, които тръгнаха в северна посока продължих до осми пот, без вълците да ми обърнат никакво внимание, като че ли не съществувах. До осми пост имаше около 6 км. Към два часа пристигнах без да срещна никоя глутница. Разправих на войниците за станалото при седми пост. Казах, че ако някой отиде сам въоръжен и вземе колкото иска бомби и две кучета, до седми пост, ще му дам 15 дни отпуск. Сам не може, казаха те, поне двама, та като си опрем гърбовете да се браним. И ние и румънците бяхме забранили нощно време войниците да патрулират.

Този опит направих много пъти и нито веднъж не бях нападнат от вълците, с каквито през тая година бе пълен Делиормана.

5. ЕКЗЕМАТА

През 1935 година ми се яви под лявото коляно злокачествена екзема. Беше голяма колкото ръката ми и дебела около един сантиметър, черна като кожата на бивол, напукана, нацепена и от пукнатините течеше кръв и гной. Тогава бях на служба в гр. Бургас. През лятото поне 30 пъти ходих на морето и засипвах крака си с горещ пясък. Облекчение не почувствах никакво. През лятото на 1936 г. отидох в София, ходих при Учителя и между другото му казах и за екземата. Той ми каза, като се върна да отиде на морето и да зароя в топлия пясък крака си и ще мине. Казах на Учителя, че съм си зароял крака поне 30 пъти. „Нищо, каза Учителя - пак го зарояви“. На другия бях в Бургас. Към 10 часа отидох на морето и до 11 часа си зароявах краката в горещия пясък. Измих се в морето и поставих на екземата парцал, който бинтовах добре и си отидох. На следващия ден като се обувах развързах бинта и никъде нямаше следа от екземата.

6. ЗА ВОЕННАТА СЛУЖБА НА УЧИТЕЛЯ

Учителят е роден в 1864 г. в село Николаевка, Варненско.

През времето, когато Учителят е трябвало да бъде взет за войник, е

имало нареждане във всяко военно окръжие момчетата да теглят билети, в които да има или е имало един билет за пълно освобождаване от военна служба и няколко билета за съкратен срок на служба.

Когато Учителят като младеж отивал в наборната комисия, за да го прегледат за войник, изтеглил единствения билет, който освобождава младежа напълно от военна служба за през целия му живот. Такъв младеж вече за нищо не го търсят от военните власти. Такава е била традицията по това време.

Едно военно окръжие обхваща няколко околии - около 4-5-6, явяват се хиляди младежи, вероятността да се изтегли този билет е толкова малка и именно Учителят изтеглил единствения билет за пълно освобождаване от военна служба.

7. ХОДЖИТЕ МОЛЯТ ЗА ДЪЖД

През 1924 година лятото в Делиорман беше толкова сушаво, че бяха пресъхнали всички гьолджуци, нямаше никаква вода. Турците имаха тогава, тъй да се каже, микроязовирчета, които наричаха гьолджуци - всичко беше пресъхнало. Отиваха с качета на около 15 км далеч за вода. Докато я донесат тя се изплисква, макар че я връзваха отгоре. Друга част добитъкът изпиваше и се свършваше бързо, пак трябваше да отидат, един човек си губеше времето цял ден да превозва вода.

Веднъж, както си седя в канцеларията, гледам фелдфебела върви с 6 души турци, приказва нещо с тях и се подсмива загадъчно. Това много ме заинтересува, излязох вън и му викам: „Чифликчиев, какво има, бе?“ „А бе, г-н капитан, дошли са 4 души ходжи и двамата кметове на селата Нусуфчилар и Гечбелер да ви питат какво да правят, за да валия дъжд. Казвам им, че това не е на капитана работа, а те настояват да ги доведе щом вече са дошли“. За голяма изненада на фелдфебела, аз му казах: „Как да не е моя работа? Моя работа е“. Фелдфебелът се изблеши напреде ми и не може да разбере, той ли е луд, или аз съм полудял.

„Доведи ги в канцеларията.“ Те дойдоха, седнаха и разправят следното: „Г-н капитан, правихме молебен за дъжд в Демир баба теке (то е на няколко км северозападно от Кеманлар), заклахме 120 коча, обаче дъжд не вали. В Хебиб пак правихме молебен, заклахме 80 коча и пак не вали. В Махмузлий заклахме 120 коча и пак не вали. Решихме да попитаме вас, какво да направим, за да вали дъжд.“ (Фелдфебелът превеждаше, той знаеше отлично турски.)

За втора изненада на фелдфебела аз ги питам: „Кога искате дъжда, утре ли?“ Беше вторник, питам ги значи за сряда ли го искат. „Нека, г-н капитан, в петък да бъде, тогава ни е празника“. „Добре, щом искате в петък, в петък ще вали, но ако направите каквото ви кажа.“ „Ще го направим, г-н капитан, както кажете, така ще го направим.“ „Щом се върнете сега в село, ще извикате при джамиите всички мъже, жени и деца. Няма да влизат в джамията (при тях само мъжете ходят в джамията), ще се наредят отвън и ще им кажете, че в петък ще вали, ако всички, които са се скарали се сдобрят, които се съдят веднага да се спогодят, ако имате някоя бедна, вдовица, ще ѝ помогнете, ако има болен ще го нагледате, да няма изобщо нищо, което да ви разделя в село. Ще го направите ли“, питам ги аз. „Ще го направим, г-н капитан“, отговарят те. „В петък - продължавам аз, - ще излезете при дебелия дървета, които са между селата ви, ще си направите молебена заедно двете села без да колите никакви кочове, никакъв курбан, защото Господ кръв

неше, а иска добра дела. И дъжд ще вали. (Между двете села имах десетина високи и големите дървета, запазени от дълго време, около които имаше известна светлина - някакво старо светилище).

След като си заминаха те в мене стана една реакция, настъпи едно съмнение и малодушие. Казвам си: чакай бе, че дъжда ти в джоба си ли го имаш? Аз с такава сигурност го казах и хората го приеха с такова доверие, като че аз имам власт върху това и ще им го дам. Ами ако не вали ще стана за смях пред всички... Седя си на бюрото и си държа главата с двете ръце. А пък фелдфебела - не мога да го погледна, ще рече капитанът е луд. Изпаднах в едно такова униние, че даже от смущение не можах да вечеряам...

Заранта станах към 3 часа сутринта, приготвих се и излязох близо до щаба в едно чисто място, в една млада гора до границата, където хора не ходят.

Коленичих и почнах да се моля. Четох Добрата молитва, 91 псалм, Отче наш, казах формули и едновременно се обръщах към Бога и Учителя: „Господи, Учителю, аз не го казах за моя слава и не за никакви материални облаги, защото сега ако съм тук, утре ме няма, ще се махна от тук и т.н...“ Така се разправях, като че ли са при мен. Дълго се молах коленичил, докато почувствах една радост, което значи, че молбата ми е приета. Сkochих и погледнах часовника си - беше 10 ч. сутринта. Изминали бяха 6 часа! Под влиянието на радостното чувство започнах да пея, да скачам, търкалях се по тревата като чалнат, ако ме наблюдаваше някой, щеше да помисли, че съм се побъркал.

Като си отивах гледам едно облаче също като аероплан - дълго с две крила. Това беше в сряда и вече съм уверен, че дъждът е сигурен. Щом дойде тази вътрешна радост у мен, аз бях вече уверен, че молбата ми е чута и приета. В четвъртък пак излязох да се помоля, но близо до подучастъка и помалко време. Вечерта в четвъртък ми съобщиха, че ми дават 20 дена отпуск, който реших да прекарам на комуната в Арбанаси, като им помагам в работата.

В петък сутринта (след молитва и закуска) почнах да си приготвям багажа за пътуване към Арбанаси. Времето беше свършено ясно, никаква следа от облаци. Аз обаче си тананикам и си събирам багажа, бях уверен, че всичко ще си стане както го исках. Имах една вътрешна непоколебима вяра.

Към 9 часа сутринта пристигнаха двама караулджии (кехаи) от двете села и ми викат: „Г-н капитан, събраха се вече и вече ви чакат“. „А бе, отивайте и им кажете да си почват молитвата!“

А фелдфебелът гледа небето и се подсмивва, сигурно си дума на ума: „Капитанът се изложи, в това ясно време нито дъжд ще вали, нито дявол“.

Караулджиите са бързоходци и навярно след 30-40 минути са били вече на мястото на молебена. Към 10 часа излязох от стаята дето си редях багажа, който ще нося и гледам на североизток се показало на хоризонта едно бяло малко облаче. Иначе небето си е ясно, слънцето си блести и няма никакво намерение да вали. Това беше към края на юли месец - имаше 2-3 месеца суша. Аз на молебена не ходих.

Още след 15-20 минути, като излязох пак, гледам небето към тия две села се затамнило и небето покрито с тежки дъждоносни облаци. Не минаха и десетина минути, завали и при нас.

Започна да вали такъв пороен дъжд, напоителен дъжд, че продължи от 10.30 до 13 часа и когато тръгнах още не беше спряло. Дъждът беше до село Дауджилар, от там нататък капка не беше паднала. Обхванал е един район около тия две села с радиус около 10 км - хубав, напоителен, напълнил им и препълнил гьолджуците...

После като се върнах от отпуска тома ми го разправя фелдфебела. „Интересно нещо бе, пред мене им каза капитана. Защо няма дъжд другаде, а в тези две села ще ги удави с вода!... Турците викат капитанът да ги научи как да се молят и да дойде дъжд. И то без да колят кочове, без курбан.“

Това стана в 1924 г.

8. ЗАМИНАВАНЕТО МИ ЗА ВАРНА

Веднъж, през лятото на 1926 година както отивах към 8-ми поста, чувам глас, който ми казва: „Тръгни веднага за Варна!“

Конят вървеше ходом и аз си тананиках в момента нещо от нашите песни. Шом чух гласа, веднага се треснах, пришпорих коня и останалите 3 километра до 8-ми пост ги взех много скоро. Слязох от коня и викам на войниците: „Момчета, идвах при вас за по-дълго време, но сега трябва веднага да се върна, затова сега само ще се разпиша в книгата и се връщам...“

Войниците много ме обичаха и винаги ме очакваха с радостни и нетърпение, понеже си приказвахме за различни неща, носех им новини, те ми се оплакваха за нещо, изобщо радвах се много когато отивах на поста, в противовес на румънските граничари, които със страх и трепет посрещаха своите началници, понеже те ги строяваха, ругаеха, биеха ги, за да си спечелат „авторитет“ пред тях.

Капитан Ене, например, командир на румънската гранична рота се отнасяше така зле с войниците, че веднъж взе пушката, насочи я срещу един войник (в мое присъствие) и му вика: „Сега ще те застрелям!“ Оня рабски хленчи: „Домну ле капитан“ и се оправдаваше за нещо на румънски пред капитана.

Върнах се от поста в щаба и веднага по телефона помолих началника на участъка да иска разрешение от началника на сектора да отида до Варна да си уший костюм. Той ми каза: „Няма какво да го питам, защото той ми е казал за тебе. Гръблев е подивял в Делиормана, гледай сегиз-тогиз да идва към Варна, Шумен, да се среща с хора, пушай го без да ме питаш“. Аз това и чаках.

Веднага дадох заповед да впрегнат каруцата и почти без багаж тръгнах за Каспичан да взема нощния влак и сутринта към 6 часа ще бъда във Варна, което и направих

Като минах през площад „Мусала“ във Варна, отбих се при една будка, продавач, в която беше наш брат. Викам му: „Здравей, какво правите тука във Варна?“ „Учителят е тук“, ми вика той. „Затова нещо ме кара да дойда.“ „Довечера в брат Калудов Учителят ще държи беседа“. Каза ми той и адреса.

След това отидох и се настаних във Военния клуб. Отидох при началника на сектора да му се представя и той ме посрещна с думите: „Ха така бе, да те видя и тебе между хората, има данцинги, има курортистки, подивя там в този Делиорман, идвай от време на време“.

Вечерта отидох рано в дома на брат Калудов. Събраха се над 200 души слушатели и Учителят държа една беседа. След свършване на беседата Учителят излезе до изхода на салона и край него се натрупаха всички. Понеже аз съм малко познат във Варна, останах най-назад. Обаче Учителят след като отговори на въпросите на няколко души, каза: „Я да дойде офицерът при мене!“ И тези, които бяха пред мен, се оттеглиха. Направиха ми един проход и аз отидох при Учителя. Целунах му ръка демонстративно и Учителят ми каза: „Утре в 11 часа ще дойдеш у брат д-р Жеков при мен. Къде си на квартира?“ „Във военния клуб“, му казах аз. Той се обърна към брат Калудов

и му каза: „Ще му дадеш стаята за гости (братската стая).“ Обърна се отново към мен: „Ще си вземеш багажа и ще дойдеш тук да се настаниш.“

Още вечерта си платих във военния клуб, взех си багажа и отидох у брат Калудов.

На другия ден точно в 11 часа отидох при Учителя. Веднага ме прие и говорихме по разни въпроси, една част, от които си бях записал в едно тефтерче, но кой знае сега къде е. Към 11.30 ч., каза: „Хайде, ще обядваме“. Той беше на квартира у д-р Жеков. Обядвахме, като там присъствуваха и сестра Милева с дъщеря си. Тя беше хубавичка и аз доста я поглеждах, нали в Делиормана не бях виждал хора. Туриха ми я да седне срещу мене. След обета Учителят отиде в салончето и ме повика при себе си. Говорихме по разни въпроси, даже му задавах въпроси на ум и Той ми отговаряше и на тях. Стана вече към 4 часа и чувствувах, че от вън една група от 20-30 души роптаят, че съм се застоял при Учителя толкова дълго време. Чувствувах техните мисли. Пращат ми мисли, че съм нахалник да бѣ задържан при Учителя. „Нищо, нищо, нека си пращат такива мисли“ ми отговори Той.

Говорихме по разни окултни въпроси за миналото, за бъдещето. Нищо определено не ми каза, никакви нови задачи не ми даде и аз не можах да разбера защо ме държи толкова време - около 7 часа. В 6 часа ми каза: „Никола, можеш да си отиваш“.

Излязох от него малко като замаян и вървях така без посока, дето ме заведат краката, къде вървя и аз не знам. По едно време виждам офицерски палатки (бараки), където отиват офицерски семейства и ергени-офицери на летуване и почивка. Поглеждам още в първата барака и гледам капитан Пенчев Георги - той е от Силистра, викахме му Компенсацията.

„Ей, Компенсация, какво правиш тук, бе?“ „А бе, дойдох тук да прекарам хубаво във Варна!“

По 20-30 дни ги хранят тук безплатно или много евтино и летуват чудесно. Запозна ме с другаря си един поручик, също ерген, и седнахме вън край една маса на приказки. В това време от бараката изскочи едно момиче на около 22-23 години и седна на едно табуретно столче недалеч от нас, почна да ме гледа съсредоточено. Аз като я поглеждах от времена време, много ми хареса. Георги я повика: „Ела, казва, - да те запозная с един мой другар“. Върна се тя и си седна пак на столчето, като продължаваше пак да ме гледа. Ние в това време се разправяхме с Георги Компенсацията. Не минаха и десет минути, тя каза на Георги: „Ела, нещо ще ти кажа!“

Влязоха в бараката и нещо се разправяха, дочувах нейния глас, обаче не можех да долавям разговора им. Излезе Георги и ми вика: „Харесала те е и ако искаш, влез вътре при нея.“ „Георге, ти ме знаеш какви разбирания имам, тъй че и да ми се плаче за жена, няма да отида.“

Той отиде при нея и го чух като ѝ каза, че не се занимавам с жени. Тя излезе почна пак да ме гледа. Била държанка на един богат еврейин, който отишъл към Русе и тя отишла да спи при тях - ту при единия, ту при другия.

Това смятам, че Учителят ми го устрои да види дали ще издържа този изпит.

Отидох си у брат Калудов, защото ми бяха казали, че през нощта в 3 часа ще тръгнем и ще отидем на „Ташлъ-тепе“, една височина, където имаше останки от старо укрепление. Още в 2 часа през нощта аз отидох в дома на брат д-р Жеков и в 3 часа тръгнахме. Заварихме там други отишли по-рано. Като се подаде първия лъч от изгряващото слънце, Учителят скочи, застана като войник с устремен към слънцето поглед и след 4-5 минути излезе напред и почнахме молитвата. Имаше повече от 200 души и всички бяхме обърнати към изгряващото слънце.

След молитвата почнахме упражненията, 6-те упражнения. Тогава в това време от върха на могилата, където се намираше самият лонет (военното укрепление) се появиха двама стражари, насочиха пушките към братята и сестрите и извикаха: „Всички сте арестувани!“ Аз бях към лявата половина, по-близо до тях, веднага изтичах, изправих се пред тях и им казах: „Няма да позволя никого да арестувате!“

Бях с военна униформа - чин капитан. Но в момента когато тръгнах към тях, Учителят ми каза тихо: „Има шпиони!“

Като се изправих пред стражарите, те насочиха пушките си към мен. Аз им казах: „Не можете ме уплаши, аз съм гърмян 3 години и не се плаша от вашите пушки!“ Те настояват и викат, че всички сме арестувани. Викам им: „Кой ви праща, бе?“ „Градоначалникът“, отговарят. „Аз ще дойда с вас пред градоначалника и ще му кажа, че аз съм ви попречил да ги арестувате. Иначе само като минете през трупа ми, можете да ги арестувате, но знайте, че заради моя живот, ще отидат и вашите животи!“

Те се позамислиха малко и почнаха разправии - ще ги арестуваме, няма да ги арестуваме и т.н. Най-после те като видяха, че не се махам, ами съм там между тях, казаха: „Добре, хайде, ще дойдете и вие с нас при градоначалника“. Аз се обърнах към хората и им казах: „Братя и сестри, отивайте към шосето!“

Тръгнах и аз наблюдавам стражарите, не гледам кой накъде отива и не съм забелязал, че Учителят се отделил с четирима души и тръгнал през лозята. Като сметнах, че братята се изтеглиха, казах на стражарите да ме почакаат да си взема мушамата и ще тръгнем. Като се върнах, гледам, стражарите ги няма никакви. Помислих, че ги няма никакви, защото са отишли да догонят братята и хукнах в тази посока. Догоних братята и ги питам къде е Учителят. Един казва, че той с четирима братя ударил направо през лозята, а друг добави, че стражарите са отишли подир тях, водени от два попа, да ги арестуват. Тогава аз разбрах, защо Учителят ми каза: „Има шпиони“.

Щом ми стана ясно положението, веднага с бързи крачки отидох у брат д-р Жеков, вземах си сабята, оттам бегом при брат Калудов, преоблякох се с друга куртка и веднага отидох пред кабинета на градоначалника и думам на старшия стражар, който стои до вратата: „Влез и кажи на градоначалника, че по важна работа искам да говоря с него“. Щом излезе, каза ми: „Заповядайте“.

Влязох, ръкувах се с градоначалника и той ми каза да седна и почакам един момент. Седнах в един фотьойл. В това време той се обърна към една жена, която беше при него и ѝ каза: „Сега разбрахме се, вземете телефона и съобщете в София да ви пратят дрехи и пари“. Тя плачейки му думаше: „Ами защо ме измъкнах посред нощ и ме интернираха?“ „Ами аз не съм виновен - ѝ думам той - сега имам работа с капитана“. Като излезе жената аз се понадигнах от креслото и както той стои на бюрото, с показалеца си му викам: „Не само вие, но и вашето семейство и вашият род ще пострадат!“ Това му дойде като гръм от ясно небе и градоначалника думаше: „Но какво има, какво става, г-н капитан?“ „Защо сте пратили двама пияни стражари да арестуват г-н Дънов?“ „Ами идва във Варна, без да ми се обади.“

С това той ме излъгал, защото после д-р Жеков ми каза, че още две седмици преди да дойде Учителят, той уведоми градоначалника, че ще дойде и ще бъде на квартира у него. „Ето писмо на Савов - продължи той - пише му „Учителю благи“, какъв „Учител“ е, Христос ли е Дънов?“ „Пък може и да е Христос, ние не знаем.“

В това време се почуква, отваря се вратата и се показва муцуната на старшия стражар, който беше на Ташлъ тепе: „Докарахме ги, г-н градоначал-“

ник".

Веднага изскочих на вратата, отидох и заставах до Учителя, от лявата му страна. В този момент, старшият стражар, който беше пред вратата на градоначалника, извика: „Да влезе Дънов!“

Аз тръгнах Учителя, но до вратата разбрах, че не трябва да влизам и останах отвън. След 20-30 секунди Учителят излезе. Не можах да разбера защо Учителят излезе толкова скоро. После Учителят ми каза, че му казал: „Исках само да ви видя, извинявайте, свободен сте!“

С тях тръгнах и аз, но едва що бяхме излезли на двора на градоначалника и един стражар вика: „Да остане само Савов“. После научихме, че го интернирали от Варна за София (по етапен ред).

От четиримата души братя, които бяха с Учителя на връщане от лозята научих, че стражарите се държали много грубо с Учителя, навярно по насъскване от поповете, може би са ги почерпили. Когато минавали покрай къщата на д-р Жеков, Учителят помолил да влезе за един момент да си вземе меката шапка, защото носеше една плетена от лико, но стражарят не му позволил, блъснал го с приклада на пушката си и го подкарал напред.

Тази постъпка на стражаря аз разправих на адютанта на началник сектора, който беше и адютант на началника на гарнизона. Помолих го да проучи и издири кой е бил тоз и стражар, който арестувал и блъснал Учителя (групата с Учителя) и да следи до 1-2 месеца дали няма да се случи на този стражар нещо лошо, някое нещастие или да плати с живота си. Не се мина и месец и ме викат на телефона от Варна. Обажда се адютанта: „Гръблев, вчера същия този стражар, който на Ташлъ тепе арестува Учителя и после го блъснал с приклада на пушката си, вчера бил прободен с нож и починал веднага. Пратили го в село Х. да пази реда на сбора (панаира) там. Някои се сбили, той отишъл да ги разтървава и единият от тях му забил ножа си в гръба и на мястото бил убит! Брей, интересна работа, бе, Гръблев! Ти каза, че може да му се случи нещо и виж какво стана!...“

Запитан по този случай дали това не може да се вземе като едно отмъщение на Учителя, което е несъвместимо с Учението Му - да се прощава, Гръблев даде следното обяснение:

Всичко това става по силата на закона за възмездие. Тук Учителят не си отмъщава, а това е естествена последица от постъпката на човека - хвърлиш един камък, той пада на земята. Учителят в случая може да се сравни като една канара, в която се блъска едно шиешо - много естествено шиешето ще се счупи. Или когато една пеперудка лети над пламъка на свещта, много естествено, че ще си изгори крилцата. Делото на Учителя е Божие дело и не може да се спре.

След обед същия ден ме срещна адютанта на началника на гарнизона и му казах, че утре сутринта ще отида при тях. На заранта отивам първом при адютанта и му казвам, че аз ще вляза направо при началника, няма какво да докладва. (Аз бях любимец на началника). Полковникът беше издал заповед, в която имаше специален параграф, че моят подучастък във всяко отношение е пръв в целия граничен сектор. Бил съм най-младият капитан, а с най-добре организиран подучастък и в домакинско, и в строево отношение. При други като отиде, кара се, ругае ги, а като дойде при мен, не му се тръгва, стои по 2-3 дни, разправя се с мама под ореха и й вика: „Тук ми е много хубаво, чувствавам се много добре“. А тя баница ще му направи, хубаво ядене ще му приготви, само едно ми е кѹсура - дето не искам да се женя...

Отидох пред кабинета на началника, почуках на вратата, отворих я, влизам вътре и викам: „Здраве желая, г-н полковник“. „Ах, че не можах да те арестувам тия стражари - ми вика той, - че да видим какво щяхме да те пра-

вим" и се смее. „Още не са се родили такива стражари, които да ме арестуват“, отговарям. „Аз мислех, че Гръблев е дошъл да види свят, дошъл да се повесели, а то било, защото Дънов бил тука! Идват вчера двама журналисти от в. „Варненска поща“ и ме питат: „Станал един инцидент на Ташлъ тепе с един ваш офицер, да го пишем ли?“ Няма нищо да пишете. Хайде, махай се! - продължи той. - „Веднага да си вървиш в Делиормана. Направи скандал вместо да отидеш да се повеселиш. Тръгнал си ми с Дънов...“ „Утре си заминавам, г-н полковник.“ „След тази случка, ще те представя за уволнение, макар да си добър офицер, но си фанатизиран дъновист“.

И действително представи ме за уволнение, но в това време ме преведоха в Бургас. Бях стоял две, две и половина години на границата, което е достатъчно стаж за граница и ме превеждат за офицер в Бургас.

Знаейки, че съм представен за уволнение, занесох си багажа на Арбанаси, дето мислех да остана (не исках да го нося в Габрово) и заминах с един куфар за Бургас, докато чакам да дойде заповедта ми за уволнение. Чаках, чаках, никаква заповед не дойде. Намерих си квартира и почнах работата там. След една година, когато бях в София, отивам във Военното министерство и питам защо не ме уволниха, след като полковник Пантофчиев ме представи за уволнение. Нали ме представи той като дъновист. Те ми отговарят: „Министърът на войната - генерал Вълков поиска да се донесе какъв си като офицер, а не че си дъновист.“ Полковник Пантофчиев най-честно и добросъвестно описал моята служба и подчертал, че съм отличен като офицер, че е издал заповед, в която е посочил, че моят подучастък е пръв от всичките 9 подучастъка, че изобщо във всяко отношение съм добър, но съм фанатизиран дъновист. Върху това писмо на полковника министърът генерал Вълков му сложил резолюция: „Такива офицери са необходими за армията“. Преписката била отнесена към дело и никаква заповед за уволнение не последвала.

По-късно, 10-15 години след тази случка научих от братя и сестри от Варна, че градоначалникът (забравих му името) е бил в затвора, дъщеря му и сина му са нещо пострадали, а също и брат му. Сбъднало се е това, което му бях казал, че не само той, но и семейството му ще пострада.

Един-два дена след това Учителят си тръгнал за София, но на гара Шумен го смъкнали и го закарали в града. Там някои братя и сестри се застъпили за него, освободили го и на другия ден си заминал за София.

Доколкото можах да разбера по вътрешен път, Учителят е бил със специална мисия във Варна - насочване на известни космически енергии върху България и цялото човечество.

9. КАПИТАНЪТ, КОЙТО СПАСИ 54 АНТИФАШИСТИ

Една стара поговорка казва „Направи добро и го хвърли в морето“. Водим от тая мъдрост капитан Никола Гръблев никога през живота си не се е хвалил с подвига, чрез който е спасил 54 антифашисти през 1925 г. в гр. Бургас. Обаче, сп. „Български войн“ (кн. 9 от 1965 г., стр. 12-13) Илия Величков подробно изнася този случай.

Кой е този мъчалив герой и какъв подвиг е извършил той?

Никола Христов Гръблев е роден на 11.януари 1893 г. в гр. Габрово. Баща му е бил пощенски раздавач, който събирал вълна по драките, която носил на жена си да плете чорапи на децата, а майка му се занимавала с чужда работа - пране и тъкане, а след това станала тъкачка във фабриката на

Христо Боба. На четири години останал сирак - без баща, заедно с две невръстни сестри. Още малък познал на свой гръб глада и немотията. През свободното от училище време, за да помага в прехраната навървял цървули и шиел с два дикиша имении, а после станал наблюдател в метеорологичната станция в Априловската гимназия, а през ваканциите работил в Кооперативната обучаиска фабрика „Прогрес“.

Посещавал клуба на тесните социалисти, където се запознал със социализма. През 1908-1910 г. постъпва в социалистическия кръжок „Максим Горки“ в гимназията с ръководител Иван Кишмеров, който завършил гимназията в 1910 г. като останал за ръководител Фердинанд Митев Козовски от Бяла Слатина.

Цялата архива на кръжока била поверена след завършване на Козовски на Никола Гръблев, който я поставил в газено сандъче и скрил на тавана. Обаче през 1925 г. арестуват зет му Иван Петков, учител. Майка му се уплашила и хвърлила сандъчето в придошлата р. Янтра. Първият въпрос при срещата на Гръблев в София през 1945 г. с ген. Козовски е бил: „Какво направи със сандъчето?“ „Потъна в буйните води на Янтра...“

През 1913 г. Гръблев завършил Априловската гимназия и постъпил във Военното училище в София. След завършването му бил назначен в Плевенския гарнизон. Редят се преместванията му в Търново, Шумен, Свищов, Бургас и Ямбол. Капитан Никола Гръблев издържал двете си сестри: едната, която станала учителка, а другата завършила за очна лекарка в Мюнхен. Ето в какво се състои неговият подвиг: През един горещ юнски ден на 1925 г. двама души от София търсят Гръблев - капитан от 24. пех. полк в гр. Бургас и го молят да спаси арестуваните 54 антифашисти. След кратък разговор пристъпва към дело. Убеждава дежурният по караулите Шукаров да му отстъпи дежурството на наряда за тая нощ. Последният се съгласява да си разменят дежурството и му дава паролата.

С това кап. Гръблев предотвратява с помощта на войниците от караула замисленото разстрелване на антифашистите от полицейския началник Баладински и неговите заговорници. Също успял да отърве от неминуемото наказание от гарнизонния началник Пенев. Със своето убедително, хладнокръвно държание кап. Гръблев не подписва смяната на караула и с това спасява жертвите. В обвинението на полк. Пенев той смело отговаря: „Клетвопрестъпник и изменник на отечеството си не съм бил. Правете с мен каквото искате... Ето ми бойното снаряжение!“ В това време влиза писарят на полка със заповедта за смяна на караулите.

„Не-е-е!... Няма да подписвам“, казва с глух глас полковника. „Отивай си!“, казал на писаря. А на кап. Гръблев казал да си вземе от бюрото оръжието. Седнал и след като дълго гледал през прозореца се обърнал към Гръблев и казал: „Разберете най-после, че този народ с християнски добродетели не може да се управлява. С това свое разбиране вие никога няма да направите кариера във военната служба... Свободен сте да продължите носенето на гарнизонния наряд“.

Гръблев взел амуницията си от бюрото на полковника и напуснал бързо кабинета. На душата му било леко и приятно. В сърцето му горяло огъня на радостта за достойно изпълнен човешки дълг към народа и че е спасил арестуваните без съд и присъда. Друг път на гръцката граница спасил 600 руски пленници, които ги чакала същата участ - разстрел.

Кап. Никола Гръблев се пенсионира като подполковник и винаги и всякога се е отнасял с топли обноски към своите подчинени, които са запазили неизличими спомени за него като командир и човек.

След пенсионирането си в 1942 г. си отворил обучаиска кърпачница на

ул. „Владимир Поптомов“ и никога не е смятал, че е унижение от полковник да станеш кърпач.

Капитан Никола Христов Гръблев починал в София на 23.май 1968 г.
Илия Габровски

Забележка: По-съкратен очерк е публикуван във в. „Антени“ от 6.VI.1979 г.

10. ВЪПРОСИТЕ НА ВЛАСТТА И ОТГОВОРИТЕ НА СЪВЕЩТА

По време на процеса срещу Бялото Братство през 1957/1958 г. властите обвиняваха, че всички последователи на Дънов са поддръжници на царската власт, на буржоазията и на фашистите през 1940-1944 г.

За да се защитят от тези обвинения Боян Боев изпраща една кратка бележка до всички братства в страната да издирят онези братя, които са помагали на комунистите, когато са били арестувани. Намерили се около 10 човека. Но техните показания не се взимат предвид, защото са дъновисти. Тогава прави изложение един от комунистите, който е бил спасен от смърт от Никола Гръблев.

След 9.IX.1944 г. имало напечатани формуляри, на които всеки, който трябва да заеме някаква служба, е трябвало да отговори на тях. Ето защо поместване този въпросник.

Доблестният комунист Петър Радев написва своите спомени, предава ги на Никола Гръблев, който ги предава за документация към делото. Те изобщо не са били взети под внимание. Смятали са, че това е един случай без значение и напълно случаен. А е имало десетина случая когато привърженици и последователи на Учителя Дънов поради идейни подбуди са съдействували, укривали, спасявали нелегалните комунисти през 1940-1944 г.

Поместеният тук разказ за спасяването на 54 комунисти от разстрел, отговаря на всички въпроси и упреци срещу идеите на Учителя и неговите последователи.

Съобщение

Понеже знаем, че вие сте помагали преди Девети септември на прогресивни течения - комунисти, то моля ви да отговорите на тия въпроси, които са изложени в приложения тук лист и ни го пратете.

А сме сигурни, че във вашата околност има доста лица от братството, които също така са помагали. Помолете ги и те да отговорят на тия въпроси. И изпратете своя отговор направо на нас или чрез вас."

София, Изгрев, 16.XII.1958 г.

Боян Боев

Въпросник на властите

Отговорете на следните въпроси:

1. Подпомагали ли сте с нещо партизани, нелегални комунисти, антифашисти и борци срещу фашизма преди Девети септември?

2. Укривали ли сте вие лично или вашата съпруга, или вашите братя или сестри такива нелегални дейци?

3. Подпомагали ли сте материално трудовия печат преди Девети септември?

4. Оказали ли сте някакво съдействие на комитетите на О.Ф. веднага след Девети септември?

5. Гласували ли сте против фашистите кандидати в избори преди 9.IX.1944 г.?

6. Взели ли сте участие в акциите на новата власт след 9.IX.? Имате ли близки загинали през тази война?

7. Участвували ли сте вие лично или вашите синове в Отечествена война?

8. Включихте ли се в общественния сектор на производството и какво участие вземате в него?

9. Носители ли сте на ордени и медали за участие в Съпротивата срещу фашизма и за участие в Отечествена война?

10. Имате ли трудови награди и отличия след 9.IX.1944 г.?

11. СПАСЯВАНЕ ОТ РАЗСТРЕЛ НА 54 ДУШИ КОМУНИСТИ ОТ ЕДИН ЧЛЕН НА БЯЛОТО БРАТСТВО

След разгрома на Септемврийското въстание през 1923 г. Партията на комунистите бе обявена въвн от законите и разтурена. Всичкото имущество, заедно с архивите, бе иззето. Попадналите списъци на партийните членове бяха използвани за тормоз над тях. Властта беснееше, народа се изпоплаши и по-страхливите започнаха да се крият. Властта използва това и започна да арестува по-активните другари. По-буйните се обявиха за нелегални и заедно с някои анархисти поеа Балкана. Акцията не бе напълно организирана. Нямаше продоволствие, нямаше уредени квартири. Точно през това време властта предприе хайка и на площад „Хаджи Димитър“ в Сливен. Започнаха да излагат убити партизани и насила караха гражданите да ги гледат за назидание. Това ужаси народа и го възмути. Той временно сви своите бойни знамена и наново започна да се организира за реванш. Запристигаха от София инструкции. Партията в Сливен наново заживя конспиративно. За съжаление, обаче, из между нас се яви предателя Никола Бързаков - таен агент на властта, бивш наш предан другар. Той през всичкото време на пребиваването си между нас е шпионирал.

Когато организацията ни обхвана и селата, властта започна своите действия. Първи бе арестуван Иван Георгиев - студент-юрист, секретар на организацията. Не можейки да издържи наложените му изтезания, той разкрива цялата организационна мрежа. Чорапът се разнищава, арестите започват.

На 1 април 1925 година арестуваха Ст. Гагов. Това бе предупреждение, че идва и моя ред. Бях уверен в това от факта, че когато го предупредих за нареждането на Партията да приеме и приюти нелегалния П. Тотев в дома си за няколко дена, той се подвоуми, но се съгласи. Първата ми грижа бе да унищожа всичко, което не трябваше да попадне в ръцете на властта. В същата нощ на предупреждението ми, към 10 часа вечерта на определеното място ми бе предаден от Ив. Георгиев въпросния П. Тотев, когото заведох в дома на Ст. Гагов.

Направихме план за евентуално отстъпление ако по някоя случайност се наложи. На другата вечер занесох на въпросния П. Тотев голяма кама за отбрана от близо, потури, салтамарка и калпак за по-незабелязано преминаване на сръбската граница по установен план, през специален канал. След няколко дни Тотев бе предаден на специален човек за преминаване на границата, което мина благополучно.

Същия месец, на шести април 1925 г. арестуваха и мен. Заранта, придружен от двама агенти бях на гарата за Бургас. Денят бе слънчев, топъл, приятен. Слушайки ритмичното тракане на колелата на влака неволно си задавах не веднъж въпроса: Какво ли ме очаква от днес нататък?...

На всяка гара пътниците, слизайки от влака се спираха пред кабинката, в която бях затворен сам - на прозореца бе поставена табелка „Влизането забранено“. Същото правеха и пътниците, които се качваха.

Привечер стигнахме на гара Бургас. Комендантството усили охраната с още един полицаи. В обществената безопасност бях потрешнах и поздравен от палача Баладински с ругатнята: „сволоч“ и освежен с една силна плесница, която размъти мозъка в главата ми. Там беше и Иван Георгиев, който не можеше да издържи погледа ми и излезе.

След „обичайното предаване-приемане“ бях записан и изпратен (заведен) във вагон N 2 до пристанището. Първото зловещо отваряне на вагона ми направи смразяващо впечатление. Вътре лежаха по корем не хора, а пребити от бой трупове. Гледка по-страшна от тая на бойното поле. Четейки ужаса по лицето ми, един от другарите, който лежеше на едната си страна ми каза: „Нешастико, и ти като нас ще бъдеш, само знай едно: изпуснеш ли се да кажеш само малко от това що знаеш, то ще трябва да признаваш и работи, които не си даже и сънувал. Затова само мълчи и нищо не признавай - не издавай другарите си, защото ти и аз и тия трупове, които лежат тука, ако не бяха издадени, нямаше да бъдат в това състояние. А най-вече ще бъдеш презрян като предател и рано или късно съвестта ти ще заговори и ти сам ще се презреш“. Той не можа повече да издържи, легна по корем и ме помоли да открия седалището му, което гореше като огън...

Храна не ни даваха и такава трябваше да си набавяме от вън - било чрез караула или чрез наши близки. Това много улесни предвидената от по-рано връзка с външния свят. Всеки обед в донесената храна на другаря Стоилов - адвокат, в готвеното имаше малко кокалче, в дупката на което се намираще костен мозък, а зад него в дъното на дупката - малка бележка написана стенографно. Въпреки подозренията на охраната, конспирацията чрез кокалчето остана неоткрита. По този начин ние следяхме събитията. Животът ни през деня коренно се отличаваше от тоя през нощта. Макар и пребити, ние си позволявахме от време на време и шеги, обаче, през нощта напрежението ни бе голямо, особено към полунощ, през което време палачите почваха своята работа.

Вратата на един от товарните вагони, където бяхме нахвърляни бавно се отваряше и повиканата жертва слизаше с хиляди проклетия и със силното желание да запази спокойствие и мъжество пред палачите. Обстановката в инквизиционната стая му е позната: каучукови бичове с надпис „Аз знам всичко и всичко ще кажа!“, няколко пияни агенти-палачи, готови да бият, а от страни - маса с червено вино, нарязана сланина и чесън - любимия аперитив на садиста Баладински (белогвардейски офицер). Дали природата е създава друг подобен звяр-човек, не знам, но този садист Баладински, нямайки възможност да пие кръвта на своята жертва, налива и пие от виното, мислейки, че пие кръвта на жертвата си и то в момента, когато жертвата му се гърчи от болки, причинени от необузданите удари на бичовете. Седалището се подува, посинява, напуква се и когато кръвта започне да пръска лицата им, тогава прекратява своята животинска наслада. И ако ти си позволиш, преди те да спрат да им извикаш „Спрете палачи!“, тогава ти си завинаги загубен. Такъв бе случаят с нещастника Ст. Воденичаров, укривател на нелегални. След като го убийли, за да прикрият злодеянието си, те го хвърлили от прозореца на четвъртия етаж, уж че той сам се хвърлил и рано заранта го погребват без предварително обследване и

медицинска експертиза.

С пребито тяло и окървавена риза те отвеждат обратно във вагона своята жертва, мислейки, че с това са убили неговия борчески дух и че след ден-два ще се принуди да направи пълни самопризнания.

Грижите на неговите другари са много скромни: разкопчават му панталоните и долните гащи, червени от кръв, отлепват окървавената риза, разголят седалището посиняло, напукано, подуто и то с такава температура, че прилича на мангал с разжарени въглени. Само въздухът може да облекчи състоянието на нещастната жертва. Това се повтаря всяка нощ по няколко пъти от всички вагони с редки изключения. Казвам с редки изключения, защото има един от дежурните по караулите офицер, който не позволяваше през нощното дежурство да вземат арестанти от вагоните. А как узнавахме, кога ще бъде той дежурен по караулите? Това ни известяваше малкото конспиративно кокалче със скритата в него бележница. Това бе за нас единствената отрада. Пълна тишина и спокойствие цареше тогава. Само морето неспокойно разбиваше вълните си в брега. През малката дупка-прозорче се виждаше полюляването на високите мачти на гемииите, закотвени недалеч от брега. Чувахе се как градския часовник със своите удари отмерва времето и уплашени чайките със своите писъци нарушаваха нощната тишина. Обаче, не винаги ни носеше добри вести нашето малко конспиративно кокалче.

16 април 1925 година. Паметна дата. Чувствувах се нещо зловещо. Атмосферата натегната. Голямо брожение в града. Нещо изключително, нещо ужасно във вагоните. Стражата е усилена. Движението към пристанището - замряло? Всички се питаме: Какво става в града? - неизвестност, мъчителна и мрачна цари около нас. Най-после пристигна нашия информатор - кокалчето. Костният мозък се изсмуква, малката бележка се показва и инстинктивно ръцете, които я държат треперят, бавно я разтварят и, о ужас! Бележката гласи: „Атентат в църквата „Св. Неделя“. Множество убити и ранени! Народът възмутен. Исква да ви линчува. Готвите се за най-лошото! И все пак кураж!“

Може ли да се опише ужаса, изживян от нас! Да умреш в неравен бой на барикадите е чест, но да умреш вързан, не е ли позор? Какво да се прави? Вечерта настъпва. Мрак изпълва вагоните, а ние притаили дъх, все чакаме, чакаме готвената ни Вартоломеева нощ. Навън става все по-тъмно, все по-зловещо бучи морето, все повече и повече се обтягат нервите, а ние чакаме, чакаме...

О, Господи! Докога ще продължи това? Докога това работническо тегло? Нима сме толкова големи престъпници, за гдето искаме по-човешки права, за гдето искаме повече хляб за народа? За това ли са ни затворили в тия вагони, като зверове, че искаме и ние като творим материалните блага да се ползуваме по-справедливо от тях?

В такова трескаво състояние прекарахме нощта. Последва затишие. Разпитите продължаваха и то с единствената цел всеки обвинен да подпише изготвените му показания. Всичко вече е ясно. Конспирацията напълно разкрита. Не ни оставаше нищо друго, освен да капитулираме. Излишни бяха всякакви увъртания и отричания. Трябваше да се подчиним на съдбата с единствената последва надежда да отречем показанията си в съда, като насила изтръгнати и да представим веществени доказателства за това: кървавите ризи и посинелите тела...

Макар и бавно, времето минаваше, всяка нощ вагоните зловещо се отваряха, неподписалите още своите „самопризнания“ другари се отвеждаха и връщаха, но не така пребити.

Цареше привидно спокойствие.

Към края на месеца - нова изненада: забравим петък! Кокалчето ни

съобщил, че през нощта се готви страхотна изненада, но и надеждата за предотвратяване не е малка - съберете сили!

Ново напрежение... Към 12 часа полунощ, от към града се чуват стъпки на много хора, които бавно се приближават към вагоните. Караулът е извикан в оръжие. Караулният началник извиква: „Кой там?“ Последва отговор: „Началника на обществената безопасност Баладински и неговите помощници Мандражийски и Коларов. По заповед на полковник Пенев идем да ни предадете по този списък 54 затворници, които тези наши другари от София ще отведат в друг затвор.“ Последва твърдия отговор на караулния началник: „Без заповед на дежурния офицер по караулите г-н капитан Гръблев, не позволявам да се взема нито един от затворниците“.

Възбуден от резкия отказ на караулния началник, Баладински отговаря: „Щом доброволно не ги дадете, имам хора насила да ги взема“. „Това няма да позволя“ и веднага последва заповед на караулния началник: „Готови за стрелба“.

Препълнен със злоба, Баладински пита: „Къде е дежурният офицер по караулите?“ Отговор: „Не е наша длъжност да знаем къде е, щом на вас трябва, намерете го!“

Пред страха от грозящата ги опасност, палачите отстъпиха, но не си отидоха, а спряха в страни от караулното помещение. Само един потегли към града, навярно изпратен да търси дежурния по караулите офицер - капитан Гръблев.

Караулът също остана в оръжие. Колко ясно се виждаше от малките вагонни прозорчета всичко това!... Могат ли да се намерят думи, за да се опише трагедията, изживяна от нас?

Градският часовник бие един, а ние все наблюдаваме. Палачите са все на същото място, войниците са също с пушки в ръце. Търпението се изчерпа, зъбите тракат от студ, а те все там. Навярно кроят нещо адско.

Чуват се два удара. Часът е едва два, на нас ни се струва, че е изминала цяла вечност. Градът е потънал в тишина, а ние чакаме, чакаме притаили дъх. Часовникът бие три, мрачината се усилва, уличните лампи губят сякаш от своята светлина. Близо някъде в квартала изкукурига петел, последва го втори, трети, а ние все чакаме, чакаме развързката на тая нощна драма. А те - палачите са все на същото място, издавайки своето присъствие с малките светлини на цигарите си.

Най-после към четири часа, от към града се чуват тихи стъпки. Стъпките все повече се приближават, все по-близо и по-близо и, о чудо! Пред караулното помещение се показва капитан Гръблев.

Изтръпнали от ужас, следим развързката. Баладински се отделя от своите хора и изправяйки се гордо пред капитана, заговора: „Господин капитан Гръблев, по заповед на полковник Пенев трябва да ми предадете по тук посочения списък 54 затворника, които пристигналите от София агенти ще отведат в друг затвор“. Гръблев отговаря: „Имате ли писмена заповед за това?“ „Не“, отговаря твърдо Баладински - и ако доброволно не ми ги дадете, имам хора насила да ги взема“. „Значи нападате караула“ и веднага заповядва: „Караул, готови за стрелба! Втората редица пригответи бомбите!“ Озлобен от своя неуспех, садиста Баладински, отивайки към своите хора, почти реве: „Утре ще отговорят с главата си за неизпълнение заповедта на г-н полковник Пенев“...

Почна да се развиелява. Звездите, които бяха свидетели на разигралата се нощна драма избледняваха и сякаш се стопяваха на небосвода. А слънцето се показва иззад морето и сложи началото на новия ден. Морето леко плискаше своите вълни и сънливо люлее закотвените край брега лодки и гемии.

Следствието беше към своя край. Подсъдимите щели да бъдат разстреляни на групи. Бързали с изготвянето на обвинителните актове. Предстояло скорошно изпращане на подсъдимите в Сливен. Тия и други подобни сведения получавахме все чрез малкото кокалче. Определеният за евакуация ден дойде. Тъй като пища по памет, не мога да си спомня дали през юни или през юли беше нашата евакуация и подробностите по нея. Един прекрасен слънчев ден ни натовариха на влака за Сливен. Макар че това се пазело в тайна, гарата бе задръстена от хора. Разделени на групи, бяхме отведени в различни участъци и голяма група в полусъборената джамия, пригодена за затвор. Във Сливен научихме, че нашия благодетел капитан Гръблев бил от Бялото Братство. Във навечерието на процеса всички бяха прибрани в затвора. В деня на процеса, улиците през които трябваше да минем, бяха пълни с любопитни тълпи. Конвоирани (съпровождани) от силна охрана, влязохме в съда, който бе открит и обвинителните актове прочетени...

Първом бе разпитан Ив. Георгиев. Той като студент-юрист със силни думи отрече дадените от него показания по процеса, като изтръгнати с насилие и побой, посочвайки на съда кървавите си ризи, посинелите си тела и напукани седалища.

Въпреки веществените доказателства, съдът бе неумолим и прочете предварително приготвената тежка присъда...

Затворът прибра своите жертви във влажните си килии...

От тогава се започнаха родилните мъки на 1944 година.

След повече от 33 години от горните събития, случайно чух да се споменава името на другаря Никола Хр. Гръблев. Припомняйки си, потърсих го в квартал „Изгрев“ край София. Намерих го, благодарих му и го запитах: „Как да се обясни това съвпадение, че през тази нощ на замисления разстрел, той да бъде дежурен по караулите?“ Той ми отговори, че има запазени бележки по това и че ще ми ги съобщи допълнително писмено. Предавам буквално неговия отговор: „Към края на месец април, току-що се бях върнал от казармата и се готвех да обядвам, ми съобщиха, че двама души ме търсят. Излязох и виждам двама души зад къщата ме викат с ръка. Отидох при тях. Казаха ми, че току-що са пристигнали от София. Дошли специално при мене, понеже знаели, че само аз мога да помогна в случая. Казаха ми, че имали положителни сведения в София, че през нощта ще изкарат около 50 души комунисти от вагоните и ще ги убият. „Ако нощес не ги избият, после няма да го направят, защото са направени постъпки“.

Казах им, че много трудна задача ми дават. Разводът на караулите ставаше в 14 часа, а сега вече е 13 часа. Освен това, вчера в 14 часа се смених, като дежурен по караулите. „Господин капитан, друго няма какво да ви кажем, оставаме на вас, каквото можете да направите“ и си отидоха. Оставих яденето, помислих се малко и си казах: „Една глава е по-малко от 50 глави, да става каквото ще“. Бях ерген, няхах задължения към никого, от смърт не се боях. Поисках служебната книга и видях, че дежурен по караулите трябва да постъпи капитан Шукаров. Изтичах до тях. Сварих го, че обядва. По щастлива случайност бях получил парол за постъпване дежурен по караулите в събота. Казах му: „Шукри, моля ти се, в събота имам много важна работа; нека да постъпя сега за дежурен по караулите, а ти в събота“. Той се ухили и извади пликчето с парола, даде ми го и аз му дадох моето. В 14 часа направих развода. Подчертано припомних на войниците, да не се дават никакви хора от вагоните през нощта. Вечерта се настанях в ротната канцелария. Пратих доверен войник при телефона с поръчение, ако ме потърсят веднага да изтича и ми съобщи. Към полунощ дойде войника и ми съобщи, че ме търсят по телефона. Казах му, че ще отида на площадката на показвачите на брега на морето. Той

да се навърта при телефона и само ако стане голяма тревога (дойде началника на гарнизона и други подобни), да дойде и да ми съобщи. Иначе, само да следи.

Останах на площадката до три часа. Излязох и тръгнах да проверя караулите. Посрещнаха ме полицаи и ме помолиха да отида веднага на пристанището. Аз, обаче, започнах проверката от затвора.

Като стигнах до вагоните, посрещна ме Баладински с думите: „Господин капитан, вие нарочно станяхте дежурен по караулите“. В това време караулния началник се приближи към мене и ми рапортува: „Караула и постовете са в добър ред“. „Караулът е извикан в оръжие, понеже Баладински искаше насила да му предадем 54 арестувани от вагоните“. В подробности ми разправи следното: Към 23 и половина часа Баладински отишъл при него със списък да се издават и предадат 54 човека от вагоните. Караулният началник отговорил, че без разрешение на дежурния по караулите, не може да му ги предаде. Баладински отговорил: „Какво ще питам дежурния по караулите, те всички ги дават, освен капитан Гръблев, а сега е дежурен капитан Шукаров“. „Не, казал подофицера - капитан Гръблев ми даде парола и за мен той е дежурен по караулите“. „Той вчера се смени, казал Баладински - ако не ми ги дадеш, насила ще ги взема“. С него имаше около 20 души убийци специално за целта, изпратени от София и той се чувствувал силен. Караулът бе 18 човека. Караулният началник веднага го извикал в оръжие и казал на Баладински, че веднага ще употреби оръжие, ако приближат вагоните. Тогава Баладински отишъл на телефона и съобщил в полка и полицейските участъци да ме търсят и ми кажат да отида на пристанището. Търсили ме из района на полка, в канцелариите, вкъщи няколко пъти, из града, но понеже се бях скрил, не ме намериха. Тогава аз се обърнах към Баладински и групата с него и им казах: „Само две минути ви давам да се махнете от тука, след което ще употребя оръжие, и дадох команда - предната верига пригответи се за стрелба, задната пригответи бомбите!“. Мърморейки групата веднага си тръгна.

Тръгнах към казармата. Щом стигнах, посрещна ме един войник от гарнизона и ми каза, че ме викал началника на гарнизона полковник Пенев канцеларията си. Отидох. Щом влязох, пристъпих да рапортувам, но той ме посрещна с думите: „На дъното на морето ще те пратя! Ще пазим комунистите!“, като блъскаше с юмруци по бюрото. След като се насити да ме ругае, извън на дежурния писар и му каза: „Направи наредба, новият караул да постъпи в 6 часа, вместо в 2 часа след обед“. На мене каза да си оставя оръжието на бюрото. След като го оставих, казах му: „Господин полковник, не мога да си обясня защо така грубо се отнасяте с мене. Всички знаят, че аз никога не позволявам да се дават арестувани извън работното време. Аз съм се клел два пъти да служа вярно и честно и да пазя реда и законите в страната. Това, което правя е според законите, а вие карате да престъпвам клетвата си. Правете каквото искате с мене“. Той се замисли. В това време влезе писаря с новата наредба, за да я подпише, понеже беше 5 часа и комендантския адютант не бе дошъл. Писарят каза: „Господин полковник, да подпишете наредбата“. Той му отговори: „Иди си, ще остане същия караул“. После се обърна към мене и ми извика: „Гръблев, с християнски чувства не се управлява тоя народ“. От това разбрах, че той не знае, че са идвали при мене хора от София. Понеже виждах, че ме грози голяма опасност, особено, ако са узнали, че са идвали при мене хора от София, бях скрил малък пистолет у мене и щом видя неминуемия край щях да се застрелям“.

Написал и записал: Петър Радев (подпис)
„Орехова гора“ 68, София VIII

КОМУНИСТИЧЕСКАТА ВЛАСТ И ДЪНОВИЗМА

Бележки на редактора. Едно десетилетие след 9.IX.1944 г., когато комунистическата власт бе укрепена, беше гласуван закон за привилегии на т.нар. активни борци срещу фашизма и капитализма, като бяха включени всички онези, които съдействаха повече или по-малко на комунистите в нелегалната им борба срещу предишната власт. За едно десетилетие те нараснаха на десетки хиляди.

Никола Гръблев остана на военната си пенсия. Беше успял да премине онова сито поставено от комунистите, при което всички бивши офицери бяха уволнени и без изключение бяха разследвани за евентуални прегрешения и престъпления към комунистите. Никола Гръблев не пожела привилегирована пенсия като съдействащ за спасяване на 54 души комунисти. А това навремето бе нещо повече от подвиг. Никой не бе спасил толкова хора от разстрел.

През 1960 г. бе отпечатана една книжка „Антинаучното и реакционна същност на дъновизма“ от Борис Ценков. Ще цитираме извадки от нея.

„Петър Дънов проповядваше пълно пренебрегване на политическия живот. Но делата му имаха друг характер: те следваха политическата линия на фашистката буржоазия. Първият заместник на Дънов - Любомир Лулчев беше в продължение на две десетилетия един от най-близките тайни съветници на цар Борис III. Той с пълно право си спечели прозвището „българският Разпутин“. Съден заедно с фашистките регенти и министри от Народния съд, той получи смъртна присъда и беше ликвидиран.“ (стр.36)

„Както вече показahme, в периода на фашистката диктатура и мракобесие дъновизмът бе на служба в двореца посредством Л. Лулчев. Как може тогава да се говори за някаква любов или съчувствие към социализма от страна на дъновизма. Независимо от това, религията и социализмът са изобщо несъвместими. Затова пък религията и фашизмът се оказаха отлични съюзници.“ (стр.48)

„След Девети септември, когато дъновизмът не можеше вече да чака никаква подкрепа от страна на държавата, в организацията на Бялото Братство намериха тихо пристанище не един от бившите хора: царски офицери, национализирани индустриалци и разни други декласирани елементи.“ (стр.64)

„Борбата срещу дъновизма на идеологическия фронт е борба за абсолютно господство на марксистко-ленинския мироглед, борба срещу остатъците от капитализма в бита и съзнанието на трудещите се.“ (стр.87)

През 1981 г. бе отпечатана книгата „Психология и психо-патология на религията“ от Васил Милев. На стр. 112-119 в статията „Секта на дъновистите“ се опитва да твърди, че Петър Дънов имал слухови халюцинации, налудничави изказвания за величие, мисловна разкъсаност, цитират се различни автори преди 1944 г. срещу Петър Дънов, за да се докаже накрая, че у него съществува „наличието на сериозно психическо заболяване от кръга на парафрения, етап в развитието на параноидна шизофрения.

Тези две книги се допълват една с друга и всеки един ред по това време подлежеше на строга цензура и се отпечатваше само това, което бе съгласувано с комунистическата идеология и с целите на комунистическата власт.

Поместваме тези бележки, защото те много добре илюстрират като епизод необикновените духовни и житейски опитности на Никола Гръблев - ученик на Учителя Дънов и офицер от българските войски.

МАРИЯ РАЙЧЕВА

ПОЗИВ

Част от Учението, което ни остави Учителят, е изложено в стенографирани Му бележки и отпечатани беседи, но значителна част от него се съдържа и в частните Му разговори и делата Му. Беседите се отпечатаха, обаче съкровището, което се съдържа в онова, което всеки от нас е чул и видял при личния си контакт с Него, постепенно се загубва и пропада заедно със всеки заминал отвъд брат или сестра, завинаги от тези, които бяха около Него. Поради това считам за дълг на нас, останалите още живи, да напишем всичко чуто в личните си разговори с Него, както и да запишем макар и най-дребните си спомени за Него. Нека никой от нас да не се спъва от мисълта, че не може да пише. Важното в случая е абсолютната вярогност, истинност и точност на предаденото, а не начинът, по който то е предадено. Тези спомени нека послужат на онези братя и сестри от нас, които умеят да пишат добре. Нека те ги използват в бъдещи трудове, за да предадат чрез тях, доколкото това е възможно, образа на Учителя. Този образ ще бъде предназначен както за ония наши съвременници, които нямаха високата привилегия да бъдат в непосредствен контакт с Него, така и за бъдещите поколения.

Записването и подреждането на всичките ни спомени изисква време, с което почти никой от нас не разполага. За да не стане това пречка или причина за отлагане, предлагам братята и сестрите да започнат да записват откъслечно всеки отделен спомен, който те си спомнят случайно през деня. Така целта ще бъде постигната по-скоро и по-сигурно.

Който одобрява идеята, нека да започне да записва още от днес.

Ботевград 1952 г.

С. Бистрица, 1954 г.

Мария Райчева

1. ПРЕДГОВОР ЗА СРАМА БЪЛГАРСКИ

Учителят слезна на земята, за да помогне на хората да намерят пътя, който да ги освободи от злото и да ги отправи към Бога. Той работи кротко и безмълвно със Словото и делата Си най-напред в къщата на ул. „Опълченска“ 66 в София, после в салона на Изгрева, на съборите в Търново, както и на планината. Всякой беше свободен да дойде да Го чуе, да остане да Го слуша или да си излезе. Но понеже всяка проява на Доброто се спъва от силите на Злото, така и сега клеветите по Негов адрес, разпространявани и устно, и чрез пресата, и чрез отделни брошури се сипеа от всички страни върху Него. Неведнъж Него Го задържаха в участъка, неведнъж Го интернираха, неведнъж Му забравяха да говори. Когато Пилат е повикал Исуса и забранил да говори против митарите и фарисеите, Той му отговори: „Ако забраниш на извора да извира, той няма да послуша тебе, а ще послуша Тогова, Който го е накарал да извира“.

Учителят понасяше клеветите и наказанията, но не преставаше да ни поучава. Той изцеляваше в един миг всички болести на ония, които се обръщаха с вяра и молба към Него.

Когато Той завърши задачата Си на осемдесетата си година, Той ни напусна. Един ден преди да издъхне, Той бе казал: „Този път няма да ме хванат!“ На другия ден новата власт - комунистите са дошли да Го арестуват,

но „не са Го хванали“ - Той не е бил между живите на земята. Било е на 27.XII.1944 г.

Задачата на Учителя се отнася не само до българския народ, а и до всички народи по земята.

Имаше мнозина из цяла Европа, които Го знаеха. И не само из Европа, а и отвъд океаните.

Беше преди 9-ти септември 1944 г. Наредвахме се за ритмичните упражнения на полянката на Изгрева. Там пристигна група от няколко души от тогавашна Сърбия. Те разправяха, че писали в Япония да питат техния (...) не помня японското му име, Учител ли е техния духовен водач Оомото.

Отговорили им, че Той не е Учител, а е мъдрец. „Учител вие имате в съседната вам България“. И тази група сърби, които видях на полянката на Изгрева, бяха дошли да намерят Учителя.

След 9-ти септември една наша делегация, в състава на която влизал и един прокурор, чиято майка била от Братството на Изгрева, била изпратена в Япония. Когато били приети там от официалното лице, прокурорът видял на стената снимки от разни хора и се зачудил като видях между тях портрета на Учителя. Когато запитал японца какво търси този портрет между другите снимки, японца му отговорил: „Светът ще се оправи само тогава, когато хората започнат да живеят според Неговите думи“.

А пък аз срещнах преди две години в България една жена от Дупница, която даже и името Му не беше чувала.

Смятам, че е не само срам, но и грях да има в България човек, който да не е чул името Му и да не знае, че Учителят посади на българска почва това семе, от чиито плодове ще се ползва не само българския народ, а и цялото човечество.

Ето защо са длъжни всички ония, които са били в контакт с Него, да споделят с останалите хора всичко онова, което са чули и видели от Него, а не да го отнесат със себе си в гроба, както направиха вече мнозина от нас.

В следващите страници аз ще разкажа всичко лично чуто от Учителя или преживяно във връзка с Него, което си спомням, от най-дребното до най-величественото.

С. Бистрица, Софийско
1954 г.

2. СМИСЪЛЪТ НА ЖИВОТА

Ще започна спомените си от 14-годишната си възраст, за да се види какво беше умственото ми и духовно състояние, когато срещнах Учението на Учителя в живота си.

Бях ученичка в четвърти гимназиален клас. Един наш много близък сродник се беше завърнал от Франция, където беше прекарал 7 години, беше завършил там медицина и се беше специализирал. Той беше се натъкнал с материализма на 19. век. Идеше постоянно у дома и развиваше теориите си. Дотогава аз живеях като всички други около мен, без никога да се запитвам за проблемите върху живота и смъртта или несъществуването на Бога. Живеех с простицката, естествена яра, която ми беше дадена от родителите като дете. Не можех да възприема идеите на нашия родственик, но не можех и да ги оборя. За тяхното доказване той ми цитираше имената на разни капацитети. По онова време нямаше нито радио, нито кино, нито даже преводна литература от където бих могла да почерпя нещо друго извън онова, което виждах и чувах в училището или у дома си. Сродникът ни отричаше съ-

ществуването на душата след смъртта, като казваше, че душата не е нищо друго, освен функция на мозъка. ЗаклЮчението му беше: „Има мозък - има душа, няма мозък - няма душа“. Ясна и проста логика, но съвършено погрешно заключение. В детската ми душа настана голям смут. Когато почнех да уча уроците си по пиано при първите болки на мускулите на ръцете ми, минаваше ми мисълта: „Защо? Щом като е до гроба, няма смисъл!“ И затварях пианото. Почнах да не мога и да уча, а бях честолюбива и се срамувах от учителите и съучениците си. Обаче сякаш че ли някаква невидима сила ме закриляше и от трите ученички в класа, които взеха матурата си с отличие, едната бях аз. Истина е, че бях паметлива и че всичките клонове на науката ме интересуваха, но все пак ще разкажа един от случаите, за да покажа тогавашната странна закрила над мене. Беше час по физика. Вдигнаха две ученички на дъската, едната от които бях аз. Само, защото учителят, като отвори тефтерчето си извика първо Стайкова, а после моето име - Петкова, Стайкова получи двойка, а аз шестица. Имахме за урок шестте закона за притежението на небесните светили на Гей Люсака. Стайкова беше учила, но зубрила думите без да ги разбира. Учителят се обърна към нея: „Стайкова, какво имате за урок?“ „Шестте закона на Гей Люсака.“ „Кажи първия закон!“ Стайкова нахвърли един куп разбъркани думи. Аз не бях учила, но бях внимавала и бях разбрала законите. Учителят се обърна към мене: „Петкова кажи ти!“ Аз казах закона. Ако Учителят беше казал: „Продължи“ и двете щяхме да си седнем с двойки. Но той каза: „Стайкова, продължи!“ Стайкова втори път наговори в безсмислен ред думите на втория закон, с което ми го подсказа. „Петкова, кажи ти!“ Аз го казах. Той до края запитваше Стайкова и след нея ме караше да кажа аз закона. И по този начин, колкото да имаше известна несправедливост в дадения случай, аз си седнах с шестицата, а Стайкова, милата, с двойката. По този начин и съучениците ми винаги оставаха с убеждението, че всякога знам. Случаите за закрилата не са малко, но не им е мястото да ги разказвам тука. Обаче това не пречеше с всяка нова учебна година вътрешното ми смущение да се увеличава. Мисълта, че всичко свършва до гроба ме доведе до апатия и аз си казах, че щом като всичко свършва до гроба, няма смисъл да се живее. по този начин мисълта за самоубийството се зароди в мен. Това беше преди матурата, в последния клас. Хващаха ме истерични кризи. Затварях се в стаята си и плачех. Ръцете ми ставаха ледено студени. Криех това от родителите си и от всички наоколо - знаех, че те няма да ме разберат. започнах да търся най-безболезнения начин. Родителите ми все трябваше да са заподозрели нещо, защото помня, че ми даваха да пия бром, за да ми успокояват с него нервите, вероятно по съвет на лекари. По това време свърших гимназията. Майка ми ме развежда цял месец из Европа, стояхме и в Париж 15 дена, през което време се сбъдна мечтата ми да видя Сара Бернар на сцената и да бъда очарована от омайната ѝ игра. „Е, добре, а после?“ и в това не е разгадката на живота.“ От там майка ми ме заведе в Швейцария, където стоях година и половина. После родителите ми ме изпратиха в Германия, където стоях още толкова, но в България се завърнах в същото душевно състояние - смисъл в живота не намирах. Тогава ми попадна книгата „Древната Мъдрост“ от председателката на теософското общество Ани Безант. Тази книга извърци цял преврат в мене. Тя хвърли светлина в пътя ми и ми показа смисъла на живота, чрез прераждането и кармата. Обаче теософията беше много умозрителна и теоретична и затова, когато срещнах Учителя и Неговото Учение разбрах, че най-после съм намерила това, което съм търсила. Аз станах Негова ученичка.

От начало не знаех нищо за Учителя. Мислех Го мако нещо повече от

обикновен човек. Не знаех също, че Той владее ясновидството - шестото чувство и то в толкова висока степен. Започнах да посещавам беседите на Учителя, за да направя удоволствие на една моя приятелка. В началото не разбирах беседите, струваше ми се, че мислите в тях нямат логична връзка помежду си. После постепенно разбрах, че Учителят, като е долавял мислите на мнозина от нас и им е отговарял, като ги е вплитал в беседите си. Много е естествено, че по такъв начин обикновената логика може да пострада. Един много красноречив такъв случай ми разказа за себе си една от сестрите - Наталия Чакова. Тя била учителка в провинцията и всяка Великденска ваканция и коледна ваканция е идвала на Изгрева да слуша беседите на Учителя и да Го помоли за един частен разговор, в който да поиска да ѝ разясни някои неща от беседите или от живота, които не разбира. За да не ѝ забрави, този път си записала в тефтерчето седем въпроса. Това било през една Коледна ваканция. Имало е много хора надошли от провинцията. Тя слушала беседите, но не успяла да се вреди да помоли за частен разговор. Наближавало деня, в който тя трябвало да бъде на служебното място. В последния петъчен ден тя успяла да помоли Учителя за частен разговор. Той ѝ казал да отиде при Него на следния ден. Когато Го потърсила на другия ден, оказало се, че Той бил на екскурзия на Витоша с група ученици. Тя помислила, че ще се върне рано и тогава Той ще я приеме. Но те се върнали късно и тя не могла да отиде при Него. На другия ден, в неделя, в 5 часа за-ранта е имало беседа в салона на Изгрева. Тя седнала на един стол и навела глава от мъка, че веднага след беседата трябва да тича на гарата, да не изтърве трена си. Едва слушала какво говори Учителят. По едно време чула, че Той между другото отговаря на първия ѝ въпрос. След това и на втория, и на третия и така докрая. Радостта ѝ нямала граници. Когато след беседата отишла при Него да се сбогува, Той ѝ казал много тихо: „Аз Ви отговорих на седемте въпроса“. Ако Той ѝ беше отговорил на въпросите в частен разговор, резултатът от това далеч нямаше да бъде същият. Учителят знаеше как да ни ръководи и възпитава.

Спомените си ще разкажа по известен хронологичен ред, за да може да се види колко недоверчиво съм гледала на Учителя в началото и как съм стигнала постепенно до напълно обоснована пълна вяра както в Него, така и в Словото Му.

Спомените си ще започна от онези неща, които са ни казани от Учителя или П. Дънов, както Го наричахме когато живееше у сестра и брат Гумнерови на „Опълченска“ 66 през време на Освободителната Балканска война и бях още момиче.

3. ФОРМУЛАТА „ЯЖТЕ, ПЕЙТЕ, МОЛЕТЕ СЕ“

Започвам да описвам онези неща, които са ми казани от Учителя или господин Дънов, както го наричахме тогава, когато той живееше у брат и сестра Гумнерови в София на ул. „Опълченска“ 66. Това беше през време на Балканската война. Тогава бях още момиче. Веднъж при един от частните ми разговори с г-н Дънов, го попитах: „Защо ни казахте в беседата „Яжте, пейте и молете се!“ Да ни кажете да се молим - това разбирам, да пеем - това още как да е, но защо ни казахте да ядем?“ Не помня точните думи, с които той отговори, но те бяха в смисъл, че яденето е храна за тялото, песента - храна за душата, а молитвите - храна за духа.

4. БОЛНАТА ГИМНАЗИСТКА

Шестнадесетгодишното момиченце на сестра Ковачева се разболя тежко. Тя беше вдовица и трудно изкарваше прехраната си. Една нейна заможна приятелка ѝ предложи да ѝ плати визитите на двамата тогава най-видни лекари - Русев и Сарафов, но тя решително отказа, като искаше да предостави лечението изключително на г-н Дънов. Помоли ме да отида при Него да Го попитам как да я лекува. По това време не познавах никак Учителя, освен дето бях слушала няколко Негови сказки. А това, че Той е ясновидец и то от първа степен и че докато разговаряхме, Той чете мислите ни, това и през ум не ми минаваше. Казах Му за двамата лекари и за нейното решение само Той да я лекува. Учителят мълча продължително, като ме гледаше и аз си мислех: „Ето на! Не знае какво да ми отговори!“ После Той каза тихо: „Да яде топли картошки и да пие гореща вода“. Погледнах Го смаяно и си мислех: „Боже мой! Този човек не знае какво да ми каже и какво ми говори!“ повторно наблегнах на това, че сестра Ковачева има на разположение двама лекари, но г-н Дънов пак повтори: „Да яде топли картошки и да пие гореща вода!“ По пътя за дома си мислех: „Тази Ковачева ще умори детето си!“ Но тя приложи съветите на Учителя и детето ѝ оздравя. Вярата ѝ в г-н Дънов бе толкова голяма, колкото бе голямо моето съмнение в Него.

За да се добере човек до вярата трябва да държи хармонията между ума и сърцето си. По този повод веднъж Учителят ми каза: „Дръжте хармония между ума и сърцето си и не бойте се“.

5. ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

Желанието ми да спра да ям месо се яви изведнъж. Но срещнах у себе си и близките си противодействие.

Отидох у Гумнерови. Бях при г-н Дънов със сестра Ковачева. Казах Му, че имам голямо желание да спра да ям месо, но не мога да го направя при сегашните условия на живота си в дома, в който живея. Отговорът Му беше в смисъл да не бързам, всичко ще дойде на свой ред и на своето си време. И когато най-не очаквах това време дойде и се изяви.

6. КАКАВИДАТА И ПЕПЕРУДАТА

Преминавах през големи вътрешни тревоги. Не можех да се справя. Отидох при Него и ми каза: „Безпокойството, което изпитвате иде от това, че вие започвате да се увивате на какавида“. Не разбрах точно какво искаше да каже с тези думи, но изпитах приятно чувство, защото подразбрах, че иска да каже, че съм на път да премина от сегашното си състояние в друго по-горно, пък каквито и да бъдат тези състояние. Той често даваше този пример как от яйцата се излюпват гъсеници, които се хранят с черничев лист, порастват, завиват се на пашкул, стопанката го взима и от него изтъква коприната. От пашкулите остават какавиди и те пробиват пашкула и излизат като пеперуди. От едно състояние преминаваш в друго.

7. ПАДАНЕТО МИ ОТ СТОЛА

Веднъж, пак през същата тази година, когато живеях при родителите си като момиче, паднах от един стол, на който се бях изправила и се ударих

енно в облегалката му под лявото най-долно ребро. Паднах на земята и не можех да дишам. Гърчех се без да мога да поема дъха си. Колко време трая това положение не знам, но то ми се стори вечност. Мислех, че ще се удуша и ще умра. Най-после с голямо усилие успях да вкарам малко въздух в дробовете си и малко по малко пак започнах да дишам. На удареното място остана една болка, която беше особено силна при покашляне или кихане. Болката започна да се увеличава от ден на ден. След два дена стана силна и при смях, а след още други два - и при говор, а на шестия ден - и при дишане. Не бях казала нищо на родителите си за падането, защото щяха да повикат лекар, а аз от малка не обичах да бъда лекувана от лекари, пък и по някакво вътрешно убеждение няхах достатъчно доверие в лекуването им. В началото си мислех, че болката ще мине от само себе си. Но когато вместо да мине тя започна да се увеличава и стигна до там, че взе да затруднява и дишането ми, аз се смутих и не знаех какво да направя. По онова време Учителя познавах още много малко и не знаех нищо за силите, способностите и възможностите Му, които откривах отпосле малко по малко, година след година. Учителят познавах още много малко. Ходех отскоро на беседите Му и бях ходила 2-3 пъти на частен разговор с него, заедно с Райна Ковачева, която си замина от този свят около 1920-28 г.

Странно ми е, че въпреки това, аз още тогава имах чувството, че Той може да ми помогне. Помолих Невенка, петнадесетгодишното момиченце на сестра Ковачева да отиде при Него на „Опълченска“ 66 и да Го попита какво да направя, за да ми мине. Разстоянието от бащината ми къща до „66“ беше около 1/2 час. Едва се беше изминало толкова време от тръгването й, когато болката изведнъж изчезна, като че ли никога нищо не ме е боляло. Невенка се завърна и ме завари пак покачена на едни стол, да подреждам книгите си в шкафа. Тя каза: „Г-н Дънов каза, че няма нищо, ще ви мине“. „О, Невенке, колко съжалявам, че напразно те накарах да ходиш чак до Юч Бунар на „66“, то вече ми мина! Колко съжалявам, че напразно безпокоихме човека. Дори ми е срам сега!“

Ние и двете тогава не знаехме още почти нищо за Учителя. Толкова малко Го познавахме, че нито на едната, нито на другата и през ум не ни мина, че Учителят сам беше прекратил болката така внезапно в онзи момент. Тази мисъл ми проблесна едва 20 години по-късно при друго мое моментално излекуване от Учителя, за което ще разкажа по-нататък.

8. ДА ТИ ПРИТЪМНЕЕ ПРЕД ОЧИТЕ ОТ ЯДОВЕ

Бях веднъж при Учителя на „66“. Не помня вече по какъв повод бях отишла, въпреки че го помнях години наред, обаче това, което никога няма да забравя, беше страшно потиснатото състояние, с което отидох и възторжено-ликуващото, с което си отивах вкъщи. Отидох при Него примряла, върнах се оживена духом.

Подобна резка промяна на вътрешното си състояние изпитах при друг един случай няколко години по-късно. След като поради непреодолими препятствия не бях стъпвала на беседа три години наред, тръгнах за там един неделен ден. Излязох от дома си при такива обстоятелства, че не знаех какво ще намеря там, когато се върна. Беседата беше в салона на Турнфериайн. Беше светъл слънчев ден, но светът ми се виждаше тъмен. Салонът беше претъпкан с хора, които виждах като силуети. Тогава за пръв път разбрах, че изразът „беше ми притъмняло пред очите“ произлиза от буквалния смисъл на тези думи. Сестра Бахчеванова ми даде мястото си да седна. Не разпозна-

вах никого от братята и сестрите и не разбирах нито дума от това, което гореше Учителя. Когато беседата свърши и станахме да си вървим, видях сестра Райна Ковачева и я помолих да каже на Учителя, че имам силно желание да посещавам беседите, но че имам големи препятствия за това. Тя ми каза, че може да го направи, но че е много по-добре да го направя аз самата. Тя ме пробута между навалищата от хора, които се тълпяха да Му целуват ръце, а някои от тях и да Го питат нещо. Намерих се до Него, целунах Му ръка и казах: „Учителю, имам силно желание да посещавам беседите, но имам страшно големи пречки за това“. Не вярвам да е имало някога на земята покрътък, по-тих и по-спокоен глас от този, с който Учителят ми каза: „Вие постоянствувате и ще победите“. В един миг товарът, който беше легнал до изнеможване върху мене, падна от гърба ми. Стори ми се, като че ли литнах във висините. Тръгнах си да видя какво е станало въкъщи, но вървах бавно, съвсем без да бързам, като дори се върнах от улицата в салона да търся забравените си там ръкавици, след което бавно и спокойно продължих пътя си. У дома намерих всичко в най-добър ред и атмосферата най-спокойна. И аз победих наистина и то накрая след 40-годишно постоянство, както ще се види накрая на моите спомени.

9. ДУХОВНИ ОТКРОВЕНИЯ

Веднъж запитях Учителя бива ли да разправяме един на друг духовните си опитности. Той отговори: „Ако е за взаимно поучаване - може.“ Днес описвам опитностите за поучение на следващите поколения ученици, които няма да срещнат на земята Учителя, но ще имат Словото Му. Учителя е в Словото Си. И ние с нашите опитности сме там - като реализирани закони от Словото Му.

Друг път каза: „Дойде някой да го лекувам. Гледам - няма никакви условия за това и да искам да му помогна, не мога.“ И ми показва един посетител, който бавно се отдалечаваеше явно недоволен от срещата си с Учителя. Той нямаше в себе си създадена връзка между себе си и Учителя, между неговата душа и Бога. Как тогава и по какъв начин ще протече мощта на Учителя към него, когато я няма тази връзка.

Друг път каза: „Помнете, че всичко, което Бог допуска във вашия живот, е за някакво благо, близко или далечно, за вашата душа“. Онова, през което преминах през живота си в скръб, тежоби и неволи доказва точно това, че доброто, което е определено за нашата душа е невидимо и недосегаемо.

При едно посещение у Него, Му казах: „Учителю, имам голямо желание да разговарям с Вас, но се страхувам да дохождам, за да не Ви безпокоя“. Той ми отговори: „Като отидете да се грееете на слънцето, Вие ли го безпокоите, или то вас?“ Слънцето бе за всички. Ползуваха се онези, които съзнателно го търсеха.

10. ЧОВЕК ЗАЗИДАН В КИЛИЯ

След три години крайно тежък и угнетен живот, открих неочаквано, че нещо у мен беше убито, безвъзвратно изчезнало. По-рано когато се намерех сред природата, особено на някой планински връх, аз се забравях от възторг. А сега, само след няколко години измъчен живот, когато се бях качила на върха Камен дел на Витоша душата ми беше като окована в ледове. Стоях там бездушна като че ли бях със завързани очи без нищо да

трепне в мен. Когато се върнах с тревога от направеното откритие, отидох при Учителя и Му го казах. Той ми отговори: „Нищо не се е изгубило във вас, всичко е пак там, само, че вие не можете да го видите, защото сте като човек зазидан в килия без прозорци“. И наистина, аз така се бях зазидала и продължавах да се зазиждам още 15 години наред след това в отрицателни мисли, чувства и преживявания, че в паметта ми нещо започна да се обърква и да ми преки както при лекторските ми курсове, в които работех така и в най-обикновената работа в домакинския ми живот. При писане обърквах местата на буквите, а при говорите местата на думите. Веднъж казах на момичето си: „Отрежи си ръцете, че умий хляба!“ Друг път видях, че съм си подписала името, като съм пропуснала една буква в него. Никога не бях сигурна, че това, което правя, пиша или изговарям е вярно. Но най-лошото беше, че това нещо 3 години наред се засилваше от ден на ден. Прибягнах пак до Учителя. Той ми каза, че това е от неправилно кръвообращение поради отрицателни преживявания. Каза ми да правя всяка вечер горещи бани на краката си и да правя дълбоки вдишвания. Изпълних съвета Му и това зло, което се беше увеличавало в продължение на три години, не само че спря да се увеличава, но и съвършено изчезна след един месец. Учителят ми помогна да срина зида, с който бях зазидана в затворническата килия.

11. СВИНСКИТЕ ПЪРЖОЛИ

Веднъж бях при Учителя и между другото Го попитах: „Учителю, защо не мога да постя, та винаги свършвам с главоболие, което продължава още един-два дена след постенето“. Той ми отговори: „Постите, а пък ядете свински пържоли“. Погледнах Го с усмивка на недоумение, защото от двадесет години не бях хапвала никакво месо. Той продължи: „Да! Отрицателните мисли и чувства са свински пържоли“. Разбрах, че освен външното вегетарианство по форма, съществува и друго вегетарианство по съдържание, по смисъл и в дух.

12. С ПЕСЕНТА НА УЧИТЕЛЯ

Учителят ни беше казал в тежки минути и времена да пеem. Случи се веднъж една заран се разтревожих така, че до дън душа започнах да треперя от глава до пети. Реших да приложа този Негов съвет, който Той ни беше дал в школата. Но как да запея когато от гърлото ми не можеше да излезне не само тон, но и звук. Обаче си спомних и тези думи на Учителя: „За всичко добро ще казвате мога“. И започнах да се мъча да пея. Най-напред захвана да излиза от гърлото ми дрезгав звук, после глас, после тон, докато най-после успях да запея. Продължих да пея. Пях още и още, докато пеенето внесе в мене пълно успокоение. Тогава видях как щеше да ми се отрови до вечерта всичката кръв, ако не бях пяла и ако не бях сменила вътрешното си състояние с песента на Учителя.

Друг подобен случай беше когато ни изсели комунистическата власт. Трябваше в две денонощия да опразним дома си и да напуснем София. Щяха да запечатат апартамента и всичко, което е останало вътре нямаше вече да бъде наше. Моят мъж се отчая, искаше да се хвърли от прозореца. После вместо да опакова нещата легна и всичкото време плака с глас докато аз с

помощта на сестра си и зетя си опаковах покъснатата като през всичкото време пях. Какви бяха последствията от това? Мъжът ми получи удар, парализира се, боледува цели седем години, кога напълно парализиран, кога по-добре, а последната година и половина, неподвижно парализиран в легло, без да познава никого. Докато аз, която тогава пях, запазих себе си и можех да го изгледам до смъртта му. Имате ли такава опитност. Знаете ли какво значи сила, която идва с песента и те въздига нагоре, охранява те и те закриля.

Срещу Новата 1971 г. премина през София един циклон. Аз бях в провинцията далеч от семейство, роднини и близки. Съобщиха по радиото за пречупени тополи, изпочупени витрини и съборени постройки. Не знаех през кои часове на деня е минал циклона, за да съобразя поне дали са били в къщите си моите хора, дали са оцелели и те и жилищата им. Прекарах цели шест дена в страшна неизвестност за съдбата им, докато на шестия ден получих вест от тях. Идеше ми да полудея, но през това време направих крайно усилие на волята си да пея. Пях песните на Учителя през всичкото това време и се спасих за трети път чрез пеенето. Успях да трансформирам състоянието си иначе щях да се пръсна от вътре и от вън.

13. ТРЕТАТА ОПУСТОШИТЕЛНА ВОЙНА

Беше около 1917-1918 година, в разгара на Общоевропейската война, когато Учителят на една беседа на „66“, ни каза: „Питаме ме кога ще се свърши войната. Тя тази война ще се свърши, но сред нея иде една още по-голяма. Обаче и след тази война хората няма да поумнеят и тогава ще дойде трета война толкова опустошителна, че човечеството ще оредее. Едва след нея ще настъпи траен мир.“

Аз си мислех тогава, че втората война, която предсказва Учителя се отнася за след 150-200 години. Но когато тя избухна, втората война, само след 20 години (1939-1944 г.) започнах да разпитвам между братята и сестрите помни ли някой тези думи на Учителя. Бях много изненадана, че никой не си спомняше. Може би тези, които запитах, да не са били тъкмо на тази сказка. Спомняше си единствено сестра ми, която тогава беше на 16 години, само че тя помнеше с едно колкото малко на глед, толкова и значително по смисъл изменение, а именно, че не е точен израз „и след втората война хората няма да поумнеят“, а че АКО и след нея не поумнеят, тогава ще настъпи третата опустошителна война, от която човечеството ще оредее. Ние проверихме през нашето време, когато бяхме родени при българите. Вие, следващите поколения, непременно ще проверите верността на думите на Учителя.

14. СРЕЩАТА В МЪРЧАЕВО С ВЪРА ПРОТИВНИК

Веднъж, за едно лице, което беше един от най-върлите противници на Учителя и Учението, Учителят много тихо каза: „И той ще дойде при нас“.

Излизаха се 5, 10, 15, 20 години без обаче този човек да измени абсолютно никак отношението си към Учителя и Учението. При друго едно посещение при Учителя без да беше ставало дума в разговора ни за това лице, на тръгване аз казах: „Преди 20 години вие ми казахте за едно нещо, че ще стане. То още не е станало“. И смеейки се добавих: „Няма да ви кажа какво бяхте ми казали, но все пак очаквам това стане“.

И наистина, след още 2-3 години, през време на бомбардировките над

София, това лице само поиска да го заведе при Учителя в Мърчаево. До тогава бях виждала Учителя облечен само в бели или светло сиви дрехи. Тогава за първи път Го видях облечен в тъмни дрехи - тъмно сако и тъмни панталони. Беше облечен в тъмно син костюм. Толкова весел и засмян също никога не бях виждала. Той стоя прав и не ни покани да седнем. Разговаря весело и засмяно предимно с това лице по служебните му работи като шеф на голямо културно учреждение, след което си отидохме. При сбогуването всички, включително и това лице, Му целунахме ръка. В Мърчаево ни беше завел брат Стойчо Чолпанов, който също беше на срещата.

15. МАГАРЕШКИЯТ БОДИЛ

Беше студено утро. След Паневритмията много от нас отидохме на топло в салона заедно с Учителя. Започнахме да разговаряме. При едно кратко сатишие на разговора една възрастна сестра, каза: „Учителю, аз нощес ви сънувах. Вие бяхте на едно високо място, а ние в долината. Една вода изтече от вашето място и заля цялото поле. И вие ни поляхте“. Учителят нищо не каза. Настана стеснително мълчание. Сестрата продължи: „Учителю, вие ни поляхте, това е хубаво!“ Тогава Учителят каза тихо и спокойно: „С едно поливане от магарешки бодил роза не можеш направи“.

16. ЦЪФНАЛАТА ПРАСКОВКА

През май 1944 година ми предстоеше да замина за село Долни Раковец. Отидох в Мърчаево да се сбогувам с Учителя. Оплаках Му се, че съм недоволна от себе си, дете изпитвам страх от бомбите и се крия. Казах му: „До нас в двора има у едни съседи цъфнала една прасковка. Разперила розовите си вейки към небето, стои на открито като че ли вика: „Ето ме, Господи! Ти ме постави тук да цъфтя. Ето ме! Аз изпълнявам Твоята воля. Тук съм, не бягам!“ Учителю, срам ме е пред това малко дръвче. Аз бягам и се крия, а то стои и не бяга.“ „Не бяга, защото няма крака“, беше отговорът на Учителя.

Не знам правилно или не, но си обясних отговора на Учителя с примера от една беседа за отшелника, детенцето и кобрата. Отшелникът е бил свързан с обет да държи ръцете си нагоре. Една майка е била принудена да остави детенцето си самичко за малко. Като за най-сигурно място тя го оставила при нозете на отшелника. Една кобра се приближила, ухапала детето и то умряло. Отшелникът казал: „О, Буда! Ти създаде детето, ти създаде и кобрата. Защо допусна тя да го ухапе?“ Буда отговорил: „Аз създадох детето, аз създадох и кобрата, но аз създадох и твоите ръце. Ти трябваше да го запазиш“.

Предавам само смисъла на този пасаж от беседата без да го цитирам точно. Заключението, което валя за себе си с примерите за прасковката и отшелника е, че трябва да се обръщаме към небето само след като сме изчерпали всичките средства, които то ни е дало, за да си помагаме самий. На същата мисъл ме наведе и въпросът, който Учителят ми зададе, когато Му разказвах за прасковката. Той ме попита: „Къде се криете през време на бомбардировките?“ Казах Му, че слизаме в зимника. Тогава Той ме попита: „Нямате ли по-добро скривалище?“ „Нямаме.“ Той замълча. След малко долових с обонянието си дъх от цъфнали праскови. Разбрах, че трябва да бягам от този ден. Така и направих - евакуирахме се на село тутакси.

17. ТЕЗИ ГЛУПАЦИ, ТЕЗИ ИДИОТИ!

Бях седнала в салона. Събирахме се за беседа. Трябваше, естествено, да изпълняме салона с добри, чисти и красиви мисли. Вместо това, моята мисъл по едно време се отправи с негодувание към един от братята, който в този момент влизаше в салона и чийто начин на разбиране и прилагане на Учението в своя живот смятах, че излагат пред външния свят и Учението и Учителя. Мисълта, която ми мина тогава беше: „Тези глупци! Тези идиоти! Само излагат Учителя и отблъскват външния свят от Учението!“

През това време Учителят беше горе в стаята Си. Той слизаше в салона точно в 5 часа. За точността Той казваше: „Нито минута по-рано, нито минута по-късно!“ В 5 часа Той влезна. Пяхме, казахме молитвата, седнахме. Седна и Учителят. Той отвори Библията, изглежда ни бавно-бавно от единия край на салона до другия и започна беседата с думите: „Тези глупци! Тези идиоти!“ - не се говори така!“

При тези думи Той поклати леко неодобрително главата си. Тонът Му беше сериозен, почти строг, но без да бъде сърдит. Това обаче ми стигаше да потъна в земята от срам и да си взема веднъж за винаги урок от думите Му. Естествено, че аз бях единствената в салона, която разбира защо Учителят започна тъй странно беседата си с тези думи.

18. ТРИМЕСЕЧНАТА ТЕМПЕРАТУРА

Беше през март, около 1936-1937 г, когато започнах да правя една постоянна субфебрилна ниска температура от 37,2 - 37,3 градуса. В началото не й обръщах внимание, но с изминаването на седмици и месеци отпаднах много и видях, че е наложително да взема мерки да се излекувам. След като бях посещавала вече толкова години беседите и бях опознавала все повече Учителя аз вече знаех, че Той може да ми помогне, но не исках да го безпокоя, нито пък да използвам ходенето си при Него за разни неща. Преди всичко виждах, че ние сме хиляди ученици около Него и можех да си представя какво щеше да бъде ако Той трябва да отделя по толкова време и сили за всекиго от нас. Освен това исках да бъда уверена и в себе си, че ходя на беседите и при Него не за някакви облаги, а изключително за духовното си повдигане.

Обаче от ден на ден отпадах все повече. Изтощението ми пречеше на работата ми с децата като лекторка в курсовете при първоначалните училища, която е уморителна и черпи много сили. Започнах да се опасявам, че силите ми няма да стигнат да довърша учебната година. Виждах, че е наложително да се обърна към доктор, щом като не искам да се отнеса към Учителя. Обаче не можех да го направя веднага поради липсата на време през учебната година при училищните си занятия, много частни уроци, свръх семейните си задължения. Независимо от всичко това имах едно вътрешно предубеждение към лекарите и недоверие към тяхното лекуване. Струва ми се, че те няма да открият истинската причина на температурата и може да ме объркат още повече с някое погрешно лекуване. При това няхах никакви връзки с лекари и не знаех към кого да се обърна. Чаках с нетърпение края на учебната година за две неща: за да се занимая със здравето си и да отида при Учителя. Имах като правило да ходя при Него в края на всяка година да ми обяснима разни неща, които не съм разбрала. Исках първо да отида при Него. Тогава нямаше още превозни средства до Изгрева, където живееше

Той - до там ходехме пеша. Докато вървах по шосето до там, през всичкото време си повтарях: „Ти ще отидеш при Учителя, но с болестта си няма да Го занимаваш! За температурата си няма нищо да кажеш!“ Отидох при Учителя. Поне ме в долната стая. На пейките под лешниците чакаха и други хора. През всичкото време на разговора не преставах да си повтарям: „Внимавай да не кажеш нищо за температурата си!“ Изкушението беше голямо, но аз издържах до края. Станах да се сбогувам. Стана и Учителя. В момента когато Му подавах вече ръката си, изрече ми се мисълта: „Ти нищо не каза за температурата си, но специално за това ти никога няма да дойдеш и горчиво ще се разкайваш“. И като че ли не аз, а устата ми сами проговориха: „Пък, Учителю, не знам какво ми е, но от три месеца правя една постоянна ниска температура. Не знам какво имам“. „Какво можете да имате?“ „Не знам какво, нещо в кръвта ли...?“ „А! Какво можете да имате в кръвта?“ „Не знам какво, но много отпаднах и виждам, че трябва да се посъветвам с лекар.“ „Е, може да се посъветвате и с лекар, но тогава ще се натъкнете на други противоречия.“ И досега не мога да си обясня как и защо разбрах от тези думи на Учителя, че Той е готов да ми помогне. Една небивала радост, която сякаш видях като ослепителна светлина да блесне в мене, ме изпълни. Аз почнах да се смея и да викам: „Не! Не! Не ми трябва никакви лекари! Благодаря! Благодаря!“ Аз не знаех, че в този момент съм била излекувана вече. И без да чакам да ми даде никакви наставления изкоках от стаята. Тогава не разбрах защо блесна като светлина тази радост в мен, не разбрах кога се надявах и изобщо надявах ли се да ми даде Учителят никакви наставления за лекуването ми. В този момент нищо не мислих и на нищо не се надявах - просто действах под влиянието на силната радост в душата си. Едва на другия ден къщи, когато се бях успокоила, усетих, че ми е някак особено леко. Пипнах дланите си - не са ми топли. Сложих си термометъра. Извадих го - не смея да го погледна да не би само така да ми се е сторило и да се разочаровам. Погледнах го - 36,6 градуса, за пръв път от три месеца насам. „Да не би пък Учителят?...“ „Хайде, хайде! Учителят още нищо не ти е казал как да се лекуваш и ти вече оздравя!“ Мислех си, че температурата ще дойде до вечерта или на другия ден, но тя вече не дойде нито на другия ден, нито до ден днешен.

Няколко месеца след това като вървах през гората от Изгрева за София изведнъж се спрях и се ударих по челото: Как съм могла в продължение на цели 25 години да не се сетя, че и онова внезапно прекратяване на болката при падането ми от стола е било дело на Учителя! А Учителят в Неговата достигаща до святост скромност с нищо не ми даде да се досетя, че Той ме е излекувал. Това е моето второ моментално излекуване, за което споменах, че ще го разкажа впоследствие.

19. ИЗЛЕКУВАНЕТО НА СЕСТРА МАРА АЛФРЕД БОНЧЕВА

Във връзка с този случай ще разкажа едно друго излекуване, за което по преди казах, че ще го разкажа по-нататък.

Беше срещу новата 1962-1963 година, която посрещах на една братска среща в Търново. Между другите братя и сестри от провинцията срещнах там и едно 15-16-годишно момиченце. То беше дошло с една група от Димитровград. Като узнах, че майка му била от много години в Братството, казах му, като се върне, да я помоли да ми пише каквито спомени има от Учителя. Майката ми писа интересен случай: Поради крайно тежки преживя-

вания тя се разболяла и в следствие била толкова изтощена, че едва имала сила да повдига капака на тенджерата. Струвало ѝ се, че кръвта в жилите ѝ е станала на бучки. Голямата ѝ дъщеря имала тримесечен отпуск поради раждането на детенцето ѝ. След изтичане на отпуска ѝ сестрата трябвало да поеме гледането на детето, а това било невъзможно. Отпускът изтичал в неделя и в понеделник дъщерята трябвало да отиде на работа. Сестрата се чудела какво да прави. В съботата ѝ дошло на ума да отиде в Стара Загора при някоя от старите сестри да попита не знаят ли нещо от Учителя, което да ѝ помогне в случая. Като пристигнала не им казала защо е дошла, а само казала, че на другия ден, в неделя, трябва без друго да бъде в Димитровград. Те я попитали къде иска да я заведат на заранта - в кръжок ли, дето ще четат беседа от Учителя или иска да дойде с тях на екскурзия на братското място. Тя казала, че иска да отиде с тях. Като стигнала до мястото, извадили да четат беседа, резюмета от беседи и моите спомени от Учителя, които бях изпратила няколко години по-рано на един брат в Стара Загора. Когато те започнали да четат, те не започнали нито от беседите, нито то резюметата, а от спомените ми. Според писмото, което ми писа сестрата, като стигнали до страницата, където казвам на Учителя, че имам непрекъсната температура и че не знам дали нямам нещо в кръвта, а Той ми казва: „А! Какво можете да имате в кръвта?“ Тъкмо при тези Негови думи и сестрата изпитала като мене една радост, която видяла в себе си като силна светлина и в същата минута оздравяла. Завърнала се здрава в Димитровград и болестта ѝ не се е повторила. Това е станало 24 години след моето излекуване и 18 години след смъртта на Учителя.

Правят впечатление в този случай следните 4 неща: че на сестрата ѝ дошло на ума да отиде в Стара Загора, сякаш че ли за това защото там я чакат моите спомени; второ - въпреки отпадналите си сили е предпочела да отиде на екскурзията вместо на кръжок; трето - че сестрите тогава са носели със себе си и моите спомени и четвърто - че са започнали да четат от тях. Ако бяха започнали да четат от беседите или резюметата нямаше да им стигне време да дойдат до спомените ми. Като че ли Небето е наредило всичко така, че сестрата да чуе това място, при което моментално съм оздравяла, за да оздравее и тя.

„Хлопайте и ще ви се отвори, искайте и ще ви се даде.“

Това значи, че за да получим, първата крачка трябва да бъде направена от нас.

20. ДЪНОВИСТИ

Бях на разговор с Учителя. Споменах думата „дъновисти“. Учителят ме поправи като каза, че дъновисти не съществуват. „Мога да ви докажа, че и Христос не е бил християнин. Какво значи християнин? Последовател на Учението на Христа. Христос никъде не е казал, че това Учение е Негово. Това е Учение на Бога, както преди 2000 години така и сега. Днес Бог твори и дава Словото Си.“

21. ПОМНЕТЕ, ЧЕ КОГАТО СТЕ В МОЛИТВА...

Беше през 1923 година, през един много горещ неделен ден. Отивах при Учителя и понеже бързах, реших да не вървя по шосето, а да мина покрай Семинарията през гората, където предполагах, че неделен ден ще има

ного хора да се разхождат там. Гората обаче се оказва съвършено пуста. Широкия път, който води от Семинарията направо до Изгрева не беше още прокаран и аз трябваше да мина през стария път, зашумен от двете страни от млади храсти на акации. Когато навлязох в него изпитах такъв страх, че ми идеше да се върна назад. Но това щеше да бъде безпредметно, защото пътят, който бях извървяла до тука беше все толкова дълъг и пуст, както и този, който ми оставаше до Изгрева. Вървях безпокойно по зигзаговидните зашумени пътеки. Чух стъпки. От завоя срещу мене се подадоха две босички момиченца, които носеха на раменете си котле надяното на пръчка. Попитах ги къде отиват. Без да забавят стъпките си или да извърнат глава, те отговориха, че отиват в града за занесат храна на баща си. Засрамих се пред куража на тези беззащитни дечица, с които те изпълнявах дълга си. Като отидох при Учителя, разказах Му това. Той ми каза: „Помнете, че когато сте в молитва, не може да ви се случи никакво зло.“ Тези думи на Учителя ми се врязаха в паметта и ми дадох силно оръжие в ръката за други случаи след това.

Ето един такъв случай: четири сестри отивахме на беседа една заран в непрогледна тъмнина към четири и половина часа. Водех под ръка една сестра, която беше напълно спяла. Изведнъж в тъмнината срещу нас се очертаха силуетите на трима мъже, единият от които неизвестно защо изкрещя с все гърло. Едната от двете сестри, които вървяха пред нас извика: „91. псалм!“ и се хвърли с другарката си в зашумения с акациевии храсти кендек. И досега не мога да се начудя как можах и аз да се намеря в миг в кендека с безпомощната си другарка. Безделниците минаха покрай нас и не ни видяха. Може и да са ни търсили по-долу, но не ни намериха. Първите две сестри продължаваха да произнасят на глас 91.псалм.

Втори случай: Отивах с една сестра за Паневритмия. Беше вече съвсем светло, но по шосето нямаше още никакви хора. Като приближаваше широката алея, където сега е телевизията, от дясната страна на шосето свърнаха към нас 5-6 души млади хора, двама от които бяха войници. Те вървяха в редица, като с това заемаха ширината на пътя, по който трябваше да се разминем, като се блъскаха и кряскаха. Другарката ми каза изплашено: „Миче, ами сега накъде?“ „Върви напред и моли се!“ , предадох ѝ аз оръжието, което ми беше дал Учителя и самата аз тръгнах напред с молитва. Като приближиха една-две крачки пред нас, сякаш някой им извика: „Мирно!“ Те млъкнаха, престанаха да се блъскат и да крещят. Ние минахме през тях необезпокоявани. Те стояха като дървета. Една-две крачки след като отминахме те отново продължиха да крясат и да се блъскат.

Кое беше това, което ги накара да спрат, да престанат да крещят и да се държат прилично, да стоят изправени и неподвижни като дървета от гората, докато се разминем? Въпросите са ваши, а отговорът е наш даден с тези преживявания.

Трети случай: Отивах пак на Паневритмията към 6 часа заранта, този път сама. Беше съвсем светло, но по пътя нямаше никакви хора. Като приближавах същата тази широка напречна алея при телевизията, видях един човек, който вървеше по нея, пресичайки шосето, по което вървях аз. Той беше още далеч и щеше да отmine много преди аз да достигна пресечката. Обаче, той като ме видя, вместо да продължи пътя си, обърна се към мене, спря се и почна да чака. От града долу при моста до тука не бях срещнала нито кола, нито човек, а и напред до където стигахме погледът, нямаше жива душа. Ако не исках да издам страха си, трябваше да не отклоня правата посока на хода си и да мина точно до него, а ако почнех да бягам назад той ще-

ние да ме стигне за две минути. Не ми оставаше нищо друго, освен да продължа пътя си с молитва. Започнах 91. псалм. Той не мърдаше от мястото. Колкото се приближавах към него, страхът ми се увеличаваше. Когато се изравнихме, той тръгна рамо до рамо с мен, без да продума. Правех големи усилия да не изтърва нишката на молитвата си, както и да не го погледна, а той изведнъж изостана зад гърба ми, напрегнах последните сили на волята си да не се обърна и да не прекъсна молитвата. Краката ми се подкосиха, но за щастие издържах и едното и другото, а в това време човекът изчезна, изпари се като мъгла, не разбрах къде отиде.

Когато стигнах на Изгрева, Паневритмията беше вече започнала. Включих се в кръга. При играенето ми стана топло. Играейки свалих жакетчето си и го метнах извън кръга, край лозето. Когато упражненията свършиха, бях на противоположното място от жакетчето си, завтекох се да пресека кръга, за да си го взема, докато в това време братя и сестри от кръга тичаха към центъра при Учителя да Му целуват ръка. Той ги отминаваше и за голямо мое учудване, вървейки към мене, подаде на мене ръка. Засрамена и смутена аз Му целунах ръка. Бях първата. Другите чакаха. Много дълго време още след това бях в голямо недоумение как и защо стана това. Като възможно обяснение допуснах, че Учителят е видял успешното прилагане на Неговите думи: „Помнете, че когато сте в молитва не може да ви се случи никакво зло“. Избавих се чрез метода даден от Учителя с молитвата. Искаше да ми покаже одобрението Си и ме поздрави с изпълнената задача. След това останалите се наредиха в редица и всеки чакаше своя ред да му целуне ръка.

22. ХИТЛЕР

Бях при Учителя. Разговаряхме сами. Изказвах учудването си и разочарованието си от това, че Хитлер, за когото казваха, че водел чист живот и даже бил вегетарианец, започна това жестоко гонение против евреите. Учителят каза: „Хитлер изпрати хиляди свои съотечественици на фронта, които останаха без ръце, без крака, без очи или бяха убити. Той не изпрати там евреите. Разберете, че това е второ пришествие“.

Тъкувам думите на Учителя „второ пришествие“ - ликвидация на века, ликвидация на вековна карма. Едни ще я изплатят по един начин, други по друг. Дали не беше казал Учителя някъде, че Хитлер бил бич Божий в ръцете на Христа? По-късно след войната и след 1945 година чух и някои други изказвания на Учителя, разказани от братя и сестри. Те се допълваха.

23. ГНИЛИЯТ ПЛОД

Оплаках се веднъж на Учителя, че не мога да обичам едно лице, което има някои много отрицателни черти в себе си като характер и постоянно ги проявява. Той ми отговори: „Можете ли да обичате един гнил плод?“ Много съжалявам, че не ми дойде тогава на ума да Го попитам: „Ако не можем да обичаме плода, не трябва ли да обичаме костилката му, душата в него?“ Съжалявам, че не изчерпах тогава този въпрос, който остава и досега неразрешен за мене, който има широко практическо приложение в живота. Аз имам своя отговор за него, но истинен щеше да бъде този на Учителя, докато моя може да бъде погрешен.

24. ВЪЗБРАНАТА

Една сестра в мое присъствие попита Учителя дали не греши като крие от мъжа си, че дохожда на Изгрева. Той отговори: „Когато една майка отива там, където детето ѝ не трябва да иде и да знае и то плаче подире ѝ, тя трябва ли да му каже къде отива?“

По-късно същата сестра се оплака на Учителя, че както мъжа ѝ, така и родителите ѝ непрекъснато я спират, за да не ходи на беседи на Изгрева. Тогава казал: „Тези хора трябва да разберат, че ако вие престанете да ходите на беседи тук на Изгрева и да слушате Словото на Бога, то баща ви трябва да си замине от този свят“.

И стана точно така. Нейният баща се помина точно в такъв период от време, когато сестрата беше абсолютно възпрепятствана да посещава Изгрева от домашните си. По това време тя също не обърна внимание на това. В един момент при повторна забрана си замина мъжа ѝ. Тогава тя си спомни думите на Учителя. А разказа ни това 20 години след като се бе изпълнило всичко, което бе казал Учителя. Законът работеше безотказно.

25. ГОЛЕМИТЕ СТРАДАНИЯ

Още през първата година, когато започнах да посещавам беседите на г. Дънов около 1915-1916 година и когато бях още момиче, поставяше ме в мъчително недоумение това, че Учителят в беседите си постоянно повтаряше: „Гответе се, идат големи страдания за цялото човечество!“ Просто се бях уморила да слушам това особено при тогавашните мои безгрижни условия на живота ми. Не можех да си представя какви могат да бъдат тези страдания, че да обхванат цялото човечество. Ако е война - при тогавашните условия за воюване и тогавашните международни отношения, тези страдания можеха да обхванат само един континент. Земетресение, наводнения, изригвания на вулкани са също локални явления. Дори испанската болест като епидемия обхвана цял континент и взе милиони жертви. Обаче след Балканската война личните и обществени страдания така изпълниха света, особено сега, когато човечеството е изтръпнало от опасенията за една нова война, която със сегашните средства за воюване по въздуха, които дават възможност да се прехвърлят войски от един континент на друг. През 1954 г. когато пишех тези редове светът се беше разделил на две: армии срещу армии и тези страдания вече наистина можеха да обхванат цялото човечество. Само не ми беше ясно: как трябва „да се готвим“ за тях. Малко по-малко и това ми стана ясно.

Това ме кара да си спомня отговора на въпроса, който Учителят даде на една сестра при започването на бомбардировките над София, когато тя го попита: „Учителю, в кое село да бягаме?“ Той ѝ отговори: „В селото на Любовта!“

Преди още да започнат бомбардировките над София, един лекар бе изпратил жена си и двете си деца извън града в едно село. Когато пристигали първите самолети към София, при прелитането си, пуснали над това село бомби и убили жената и двете деца на лекаря. Другите от селото останали читави. Не се укрили дори и на село.

Единственото спасение на човека, не само от бомбите, но и от всякакво зло е, да изпълни душата си с Любов към всички и към всичко - към хора, животни, растения, минерали, към всичко живо в света. Христос се пожертву-

ва от любов към хората и за да им покаже любовта като път към спасението. А как приложиха хората неговите думи? Създадох инквизицията, кървавите войни между католици и протестанти и какво ли не още не направиха и то все в Негово име!

Безлюбието е пътят към страданието. Единственото спасение на Човека е Любовта.

26. ЗАБРАВИЛА ДА ПИТА ЗА КОГО ДА СЕ ОЖЕНИ

Една млада сестра я дошло време за женитба. Отишла на Изгрева, за да пита Учителя когото от двамата си кандидати за женитба да избере за жених - единият или другият. Единият имал едно, но нямал друго. Вторият имал другото, но нямал третото. А първото, второ и третото, както и четвъртото и т.н. са ги била набелязала като неотменими изисквания и не трябвало да отстъпва от тях.

Качила се на Изгрева, но пресрещнал я този и онзи, разприказвала се, повикали я на гости и на сладки приказки и тя забравила за какво отишла. Като се върнала у дома, чак тогава се сетила, че е ходила на Изгрева да пита Учителя. Тогава решила да хвърли чоп, жребий и на кой се падне той да бъде жених. Така и направила.

След женитбата започнали големите и страдания. Не посмяла да отиде при Учителя от срам. Изпратила една своя близка при Него. А той казал: „Тя не трябваше да се жени нито за него, нито за другия“.

Получила отговора и решила да си носи страданието. И до днес го носи.

27. КРАСТАВИЧКАТА

Веднъж прекосявах полянката, за да си отида. Учителят беше с група сестри в градинката зад лозето. Чух, че викат: „Сестра, сестра!“, но не се обърнах, като мислех, че не викат мене. Тогава някой извика: „Сестра, Учителят ви вика!“ Върнах се и отидох при тях. Учителят ми подаде една малка, току-що откъсната краставичка. Взех я и благодарих. Какво беше вложил Учителя в нея? Чувствувах я като някакъв акумулатор на радост и блаженство. Изпълни ме такъв подем на положителна енергия, че не разбих каква става с мене. Това беше от оная сила, която Учителят ни предаваше по някога по най-различен начин. Но кога, защо и към кого от нас трябваше той да постъпи така, това знаеше само Той. Даваше ни подтик, повдигаше ни в онзи момент, в който се нуждаехме от помощ без да осъзнаваме това. Това го разбихме по-късно, когато идваха премеждията ни и с тях изпитите. Само с Неговата помощ можем да се справим с тях.

28. ВАРТА В ОКОТО МИ

Беше около 1926 година. Измазвах стаята си с баданарка. Една капчица вар падна в окото ми. Беше след обяд. Бях чувала, че Учителят препоръчва да се промива окото с руски чай, когато падне нещо в него. Промих го няколко пъти, но не помогна. Сълзите ми се лееха от двете очи. До заранта окото ми се поду така, че съвсем се скри в отока. Не се решавах да го поверя на лекар, като имах пред себе си случая с Еленка Иванова, която професор-оф-

таламолог погуби двете ѝ очи в един ден поради някаква негова грешка, преди да беше почнала да ходи при Учителя. Реших да отида при Учителя. Като минавах покрай къщата на приятелката си, позвъних на вратата да ѝ се обадя. Тя се уплаши като видя лицето ми. С голяма мъка извървах пътя до „Опълченска“ 66, поради сълзите, които течаха от двете ми очи. Там в градинката чакаха много хора. Отидох под вишната до стобора да чакам своя ред, измъчвана страшно от окото си. По едно време Учителят излезе от къщата и тръгна да прекоси двора. Като ме видя още от далеч, отби се при мене и ме попита какво ми е. Пита ме не съм ли го промивала с чай. Казах, че съм го промивала. „С какъв чай - топъл или студен?“ „Студен.“ „Там е грешката на всички, че когато попадне нещо в окото им, тичат да го измият на чешмата. Окото не търпи нито студена, нито гореща вода. Водата трябва да има температурата на тялото“. Той поиска да Му дадат топъл чай от кухнята, нагласи топлината му и ме накара да промия окото. После поиска да Му дадат зехтин и намаза с него клепаща, като обясни, че това се прави, за да не настине окото след промиването. Поръча ми да го промивам така и вкъщи. Промивах го до вечерта, но капчицата вар не падна. Преди да си легна поставих чая в електрическия чайник до леглото си и си легнах. По едно време през нощта окото ми засмъдя нетърпимо. Промих го и вярта падна. След няколко дена то съвсем се оправи и оздравя. След няколко дни отидох отново на беседа. Учителят ме погледна отдалече и се усмихна.

29. БОЛКИТЕ В ПЕТАТА

Беше около 1939-1940 година. 14-годишно момиченце заболя от болки в петата, без да има някаква външна, видима причина. Не беше нито зачервена, нито подута, нито наранена. Гледаха го няколко лекари. Болките станаха толкова силни, че бяха непоносими при най-лекото докосване до петата. За да не се допре тя до нищо, трябваше по цяла нощ да държим крака му нагоре и да пазим да не се допират завивките до нея. Болното място изглеждаше съвършено здраво, не беше нито зачервено, нито подуто. Тази вечер, за която разказвам, лекарите се събраха на консилиум. Те употребиха някакво приспивателно средство, за да може детето да заспи. Това обаче отекчи и влоши повече положението, защото тялото отпаднаше за сън, а болките надвиваха и не го оставяха да заспи. През тази нощ останах при майка му да ѝ помагам да държи крака нагоре. Въпреки, че кракът не се докосваше до нищо, към 3 часа през нощта болките станаха толкова силни, че детето викаше и се превиваше на всички страни. Майката изкогна от стаята от уплаха. С мъка удържах крака да не се докосне до завивките при движението на детето. При тези негови страшни страдания, сълзите ми потекоха и в голямата си мъка извиках: „Учителю! Какво да правим?“ Помогни, помогни“. Думите ми бяха по-скоро стон, отколкото някаква молба с надежда за резултат от нея. Детето отпусна глава на възглавницата си и затвори очи. Не разбрах какво стана и се уплаших. Но понеже то беше спряло да се движи, аз наместих завивките под крака му така, че петата да не допира до нищо. То заспа към 3 часа и спа непробудно до 9 часа, цели 6 часа, след което се пробуди без болки. Майката седеше, гледаше и не можеше да повярва на очите си. Разказах ѝ всичко. На следващия ден тя с мен отиде при Учителя и му благодари.

30. МОМЕНТАЛНОТО ИЗЛЕКУВАНЕ НА СТОМАХА МИ

През 1948 г. имаше голяма суша. Паради липсата на жито примесвах хляба с много царевица. При това го давах на много малки дажби. Принудени бяхме да допълваме храната си с това, което тогава се намираще - варени и печени царевици и качамак. Бях на 60 г. и дотогава се бях отличавала с много здрав стомах и със състрадание си мислех за онези хора, които имат слаб стомах и не понасят царевицата. Обаче след време и в моя стомах се появи една тежест, която скоро се превръщаше в болки придружавани често с повръщане. Болката се уталожваше само нощем при легнало състояние и то след заспиването. Сутрин се събуждах без болки, но само няколко минути след ставането тежестта в стомаха наново се появяваше и пак се превръщаше в болки и повръщания. Всички се уталожваше само когато легна. Обаче работата ми изискваше да бъда вън от къщи през по-голямата част от деня. Болките се появяваха, когато бивах права или седнала. Сега бяха по-силни. Започнах да повръщам и през време на работата си в Института където преподавах, а даже и на улицата. По това време вече признавах достатъчно Учителя и знаех с положителност, че Той може да ме излекува в един миг, но Той си беше вече заминал и беше погребан на Изгрева под лозичката. Видях се принудена да потърся лекарска помощ. Започнах лечението си при най-известния тогава лекар-интернист професор. Въпреки рентгеновите снимки и продължителните изследвания точната диагноза не можеше да се установи. Колебанието беше между гастрит и начало на язва. Лекарят ми даде лекарства, постави ме на диета и каза, че сега трябва да чакам да развие болестта, за да може да се определи точно диагнозата и тогава вече ще може да се лекува. Съпоставих неволно това лекуване с лекуването на Учителя. Спомних си три случая, при които Той прекъсна болестта в момент, без да чака тя да се развива. Спомних си и думите Му при излекуването ми от тримесечната температура: „Можете и да се обърнете към лекар, но тогава ще се натъкнете на други противоречия“. И наистина те не бяха малко сега: Трябваше да седя седнала на корав стол в чакалнята у доктора, при което болките се усилваха, като бъда при това всеки момент на щрек да не почна да повръщам в чакалнята; трябваше по 500 тогавашни лева да плащам да всяка визита и да изгубвам по няколко от частните си уроци с ученици за ходете си при доктора, като при това отслабвах от наложената ми диета. Хляб на можех да ям, защото го примесвах с царевица. Докторът ми предписваше тестени храни, но тях ги давах само с рецепта от доктора, каквато той не можеше да ми издаде, докато болестта не е определена. В резултат се стигна до там, че не можех вече да ставам от леглото, не можех да давам частните си уроци и да гледам домакинската си работа. А за ходене на беседи и Паневритмия на Изгрева не можех и да си помисля. Два месеца мъжът ми ме гледа на легло, а изгледи за оздравяване никакви нямаше. При това положение на нещата мисълта ми се обърна пак към Учителя, който от четири години вече не беше между нас на земята. Казах си така: Ако Учителят в 1940 година в 3 часа през нощта чу като извиках от мъка и в миг прекрати болките на момиченцето, Той и сега е толкова досегаем за моята мисъл колкото беше и тогава. Реших да помоля Учителя да ми помогне, като обещах четири неща, като оздравея: да водя съпята си другарка всяка сряда и неделя на Изгрева за беседа и Паневритмия, както правех това преди да се разболея; второ - да постя всеки петък, нещо, което бях спряла да правя по-

ради крайно трудните ми тогавашни условия; трето - никога вече да не хапвам царевица в каквото и да е вид и четвърто - да употребя в специално направление останалата част от живота си. Молитвата си направих в петък вечерта. В събота телефонирах на приятелката си да се приготи на другия ден в неделя заранта в 4 часа, че ще се опитам да отида да я взема и я заведа на Изгрева. Знаех, че вкъщи ще сметнат това за невъзможно безумие тъй като от два месеца не мога дори да седна в леглото си. Но аз казах, че съм изгубила вече всякаква надежда и че сега искам да ме оставят свободна да се лекувам по духовен начин. Помолих да не ми препятствуват. Казах, че не знам дали ще мога да го направя, но че ще се опитам за което преди всичко ми е необходимо да отида на Изгрева. Понеже и домашните ми бяха изгубили вяра в лекуването на професора, оставиха ме да правя каквото искам.

В неделя в три и половина заранта по тъмно се събудих и се опитах да седна в леглото си. Очаквах всяка минута да се появят тежестите и болките, без да подозирам, че аз още във време на молитвата си съм оздравяла. Постоях седнала, но за мое учудване тежестта и болките не се появиха. Съзнах и почнах да се обличам. До четири часа докато се приготвих пак нищо не ми стана. В четири часа, докато се приготвих пак нищо не ми стана. В четири часа тръгнах за приятелката си, която живееше в Лозенец, на около половин час от моя дом. И дотогава нищо не ми стана. Взех я под ръка и тръгнахме. От нейната къща до Изгрева вървах още три километра и половинна и пак нищо не ми стана. Там седях седнала в салона от 5 до 6 часа да слушам като четоха беседата. В 6 часа отидох на полянката за Паневритмията. От 6 до 7 ч. изиграх всичките упражнения и пак нищо не ми стана. Като се връщяхме през гората с Еленка, казах й: „Еленке, ако това не е чудо, тогава няма чудеса на този свят“. Жилището ми беше между инвалидния дом и Александровската болница, което прави от Изгрева до дома 3 км и половина и до дома нищо не ми стана, нито пък ми прилоша до вечерта вкъщи и така не стана нужда и да легна. На другия ден цаках перачка. Станах в 5 часа и прекарах целия ден в движение, като разтребвах, готвих и помагах на перачката. Седнала бях само през време на закуската и обяда и докато дадох два урока. След като си отиде перачката още до 11 часа извивах и простирах прането, чувствайки се съвършено здрава. Не ми е станало лошо и още 18 години от тогава до сега, нито пък и до днес когато преписвам спомените си и съм вече на 84 години. Тежестта, болките и повръщанията изчезнаха, въпреки че спрях всяка диета и ядях даже фасул с лъспите му. Чувствах стомаха си така здрав, като че ли никога не е боледувал и като че ли болестта е била само сън.

Кой беше Учителят? На този въпрос Той даде следния отговор в една беседа: „Трябва ли пиленцата да знаят кой е този, който им хвърля зрънца?“

31. ОЖЕСТОЧЕНИЕ

Непосредствено след 9.IX.1944 г. комунистите като дойдоха на власт започнаха да издирват своите врагове от предишната власт. Започнаха арести. Бяха арестувани две лица, а предстоеше арестуването на трето, което бе силно оклеветено в пресата. Отидох в Мърчаево при Учителя, за да го питам за тримата, които бяха мои познати и освен това и тримата посещаваха беседите на Учителя. За първото лице ми каза: „Той е практичен, той сам ще си помогне“. За третото лице ми каза: „Той нека да седне и да напише всичко каквото е правил като шеф за учреждението си.“ А за второто лице ми : „Той сега ще научи, ще разбере какво нещо е ожесточението“.

Всичко се изпълни според думите на Учителя.

Първият си помогна сам. Казах на третия и той си написа изложението, което му помогна да получи оправдателна присъда. Вторият изчезна безследно и никой не го видя, нито чу. Жестокостта го погълна.

А този вторият беше едно мило, добро, сърдечно дете като малък. Но условията на живота му по едно време бяха такива, че опростиха много неща в него. Бях попитала веднъж Учителя за него. „Как може такъв човек да се върне отново в пътя на Доброто?“ Отговори ми: „Само по пътя на Страданието“. После се яви жестокостта, както я беше предрекъл Учителя, защото той сам си я беше извикал, чрез действията си.

32. ТЪРПЕНИЕТО

Веднъж бях отишла при Учителя, за да се посъветвам с Него дали да направя решителна крачка в живота си, за да се отърва от едни тежки условия, от които се измъчвах вече 26 години, поради несполучливия ми брак.

Отговорът му беше: „Ако виждате, че нямате търпение, направете го“. „Търпение ли, Учителю? Ако е въпрос за търпение, имам, имам търпение, още много търпение имам“. И последваха още 16 години живени при същите условия, които през последните години станаха още по-тежки. Но за щастие и силите на търпение ми стигнаха до край. Ето сега съм на 84 години, пиша тези неща разбирам, че за да си разреши човек своята семейна, родова и лична карма са необходими знания. И методи. Един от тези методи ми бе даден от Учителя. Трябваше да уча урокът си за търпението цели 42 години. Научих го. И благодаря на Учителя и на Бога, че всичко изтърпах.

33. ЗЛАТНАТА ЕПОХА

(Казано в разговор на Витоша от Учителя)

Ние сега сме в последната фаза на желязния век. Има четири епохи: златна, сребърна, желязна и медна. Ние сме на края на желязната епоха. Новата епоха ще бъде ЗЛАТНА ЕПОХА - ШЕСТАТА РАСА. Всички вие трябва да бъдете готови понеже ще дойдат ПРЕДЦИТЕ. И тогава ще има радост, веселие и голямо знание и сили. Тогава всички мъртви от гробовете ще излязат. И живите ще се променят. Грозните ще станат красиви, а красивите ще станат още по-красиви. Глупавите ще станат умни, а умните ще станат още по-умни. И цялата земя ще бъде райска градина.

Поздравявам ви с Новата епоха. Съберете багажа си в желязния век, раздайте всички и се пригответе за Новия век. Това е възвишеното, благородното. Всяка омраза ще изчезне от земята и хората ще живеят, така както Христос е живял.

Сега човек е половин животно, половин човек, а в бъдеще ще дойде съществото на шестата раса и ще се съедини с човека и тогава ще работят двете души заедно. А животно ще бъде слуга. Хората ще живеят по благодат.

Добродетелите, които има Бялата раса, другите раси ги нямат.

В света ще влезе един нов елемент, който веднага ще внесе хармония. Хармонията ще дойде изведнъж. Онези, които са вече готови, за тях ще бъде това възкресение. Тези, които ще възкръснат, те са СИНОВЕТЕ БОЖИИ, те са носителите на НОВОТО УЧЕНИЕ, те са НОВОТО. ТЕ ЩЕ СПАСЯТ СВЕТА.

ШЕСТАТА РАСА ИДЕ СЕГА, ЗА ДА СПАСИ СВЕТА. Когато дойде Христос, беше една епоха на приготвяне. Две хиляди години се приготвява човечеството. Сега сме в началото на Новия период. Има нещо красиво в живота. Ние живота не сме го още опитали. Имаме предчувствие, но какво е живота още не знаем.

Вие всички ще бъдете носители на една ВЕЛИКА КУЛТУРА. Единствените хора, които имат бъдеще, те са хората на шестата раса, те са учениците на Великата Божествена школа, служители на живия Господ в света. Сегашните са диваци по отношение на шестата раса.

Жълтата и бялата раса дойдоха до известно положение и по нататък не отиват. Иде друга раса ШЕСТАТА. Най-развитите хора от бялата раса, най-напредналите личности, ще образуват ШЕСТАТА РАСА.

Ще стане една промяна в земята. Ще видим земята такава каквато не сме я виждали. Светът има една велика цел. Когато се постигне тази цел на всички същества, които са на земята, ще бъде добре. Всички ще бъдат радостни и няма да има нито едно същество, което да е недоволено. Това е смисълът на живота.

Беликят океан сега се приготвява за една бъдеща култура. Вие ще се пренесете в новия континент, който ще се издигне във Великия океан. Някоя земи ще потънат.

Мнозина от вас очакват времето, когато хората ще живеят добре. Еврейските пророци са писали за това време. Ние сега сме по-близо до това време, отколкото тогава.

Земята ще се измени климатически и органически. Земята наближава пространството, в което ще дойде в съприкосновение с една друга слънчева система, която ще окаже грамадно влияние върху нашата система. Каквото и да прави гъсеницата, не може да подобри своето положение, но щом стане пеперуда, цветята са готови за нея. Гъсеницата, за да подобри своите условия, трябва да премине от едно състояние в друго.

Хората от шестата раса ще бъдат свободни хора. На шестата раса ще й трябват триста хиляди години, за да се развие.

Шестата раса е започнала вече в своето най-слабо начало. Представители на шестата раса са вече навсякъде, в Америка, в Европа и на всякъде другаде. Те са пръснати в разни народи и вече постепенно ще вземат ръководството в ръцете си. В света ще има оставени малко гъсеници. Те ще вървят по стария начин. Царството Божие е на пеперудите.

От квакерите, които са много добри хора, ще излезат хора за шестата раса. Хората от шестата раса ще имат много правилен череп с 90 градуса камперов ъгъл. Хората в бъдеще ще имат правилни черти. Типът на шестата раса е почнал да се оформява вече. Навсякъде вече по земята се явяват такива типове. Те се отличават.

Хората на шестата раса ще имат ясновидство. Този Новият човек, който иде в света, той е синтез на всичко, ще внесе хубавото и красивото, ще покаже пътя, по който светът ще може да се оправи. Те ще се различават по това, че техните радиостанции ще бъдат отворени. Радиостанциите на съвременните хора са затворени и затова те не могат да влязат във връзка с Невидимия свят. Бъдещите хора, на следващата раса ще стават видими и невидими. Не можеш да го затвориш. И десет пъти да го затвориш, той изчезва. Петата раса носи цигулката, а шестата ще свири на нея. Шестата раса ще има това преимущество, че няма да има останки. Човек няма да чака да го погребват. Като дойде време да заминава, той ще каже: „Аз заминавам. И ще си отида, ще стана невидим“. В шестата раса няма да има

гробница. Като живее човек 120-150 години, ще си отиде. И тъй един ден хората няма да умират. Това умирање е едно неестествено положение. Човек вместо да умре, ще стане невидим.

В шестата раса хората ще се раждат по Дух. По този начин както сега няма да се раждат. Ще има тъй нареченото самовъплътяване. Светлите същества сега идат и ще се вселят, за да изправят света. Шестата раса ще има съвсем ново разбиране за Любовта - не както бялата раса, а както СВЕТАТА - ШЕСТАТА РАСА.

Сегашното човечество го финансират и това финансиране го наричаме идване на шестата раса, която носи новите форми, в които сегашните хора са призвани да вземат участие. Хората на шестата раса ще бъдат хора, които ще създадат в света братство и свобода. Те са хора, които ще бъдат носители на Истината, хора, които ще носят мир и порядък. Тогава много малко ще има страдащи. Техните страдания тогава ще бъдат нашите сегашни радости.

Христос казва: „Давам ви власт“. Тази власт на земята не е реализирана. И ще я даде на светите. И когато стане това, ще има ли по цялата земя насилие? Няма да има насилие.

Характерно нещо за шестата раса ще бъде, че национализъм няма да има. Ще има човешина, ще има един език. Ще има и други езици, но един език ще бъде общ за всички.

Затвори няма да има. Ще дойде един човек и ще ти каже: „Има опасност да направиш едно престъпление след една година. Да внимаваш“.

Ще пътуват хората свободно, нали е казано: Вълкът и агнето ще пасат заедно, т.е. хората с различни характери ще се спогодят и ще живеят заедно. Новата култура ще дойде по вътрешен начин. Хората трябва да се родят вътрешно.

Днешното право ще бъде заменено с друго нещо.

Хората на Новата Култура ще бъдат със силна воля, разумни и добри. Бъдещото общество ще се състои от таланти, гениални и светии. Шестата раса ще има за задача да изправи човешките мисли и желания. В бъдеще ще се ликвидира с готвенето. Новата култура ще бъде бездимна. Димът ще се премахне. Ще се въведе за всичко електричеството.

Шестата раса е блудният син, който се връща при баща си. В Новата култура всички хора ще бъдат красиви. Грозни хора няма да има.

Зазоряването на Новата култура ще дойде по-рано, но шестата раса в пълния си разцвет и красота ще бъде на земята след 2100 години. Господ е оставил хубавото за най-послед. Такъв е закона.

ПЕТЪР КАМБУРОВ

(1899-1969)

МОЯТ ЖИВОТ С УЧИТЕЛЯ

Спомени, преживявания, опитности.
Арбанашката комуна

1. НАЧАЛОТО

Роден съм на 1.XII.1899 г. ст.ст. в град Стара Загора в семейството на Стефан и Екатерина Камбурови.

Аз съм първият им син, след мене са още двама братя - Марин и Костадин и сестра ми Таня.

Грижите и възпитанието на децата бе почти изцяло предоставено на нашата майка, която наистина можа да ни предпази от много детски простъпки и да ни даде едно сравнително добро възпитание. Кварталът, в който живеехме, т.нар. „Новата махала“, бе прочут със своите зле възпитани младежи, от които нищо добро не можеше да се очаква. Разбира се, имаше и добри деца, но те бяха малко.

Баща ми беше печатар. Имаше собствена печатница, която отчасти играеше ролята на клуб, дето след работно време се събираха приятели на баща ми на разговор. Много често се случваше баща ми, който беше добър цигулар, със същите приятели да се отбиват вечер на път за вкъщи, в някоя кръчма дето гуляеха до късно през нощта.

Не помня някога тати да ни е правил строги забележки или да ни е наказвал за някои провинения. Напротив, винаги е намирал смекчаващи вината обстоятелства и е гледал, макар и виновни, да ни оправдае пред мама, която лесно не прощаваше. Тази именно характерна черта у тати стана причина за окончателно да стана вегетарианец и да приема Учението на Учителя, което по-късно ще опиша.

Животът на нашето семейство до около 1909 година протече по обикновеному. Ние бяхме малки и родителите ни освен всекидневната си работа отделяха и доста грижи за нас. Но точно по това време - около 1909 година в града пристигна един ветеринарен фелдшер - Панайот Ковачев, със семейството си, идещ от Казанлък и делегиран на служба по ветеринарното дело в Стара Загора. Той бил един от пионерите на новото учение „Бяло Братство“ и предан негов радетел.

Чичо ми - Никола Камбуров, също печатар в Казанлък и последовател на същото учение, дава на Ковачев адреса на баща ми и пристигайки намира го в печатницата. Ковачев информира баща ми относно мисията си и апелира да стане член на Братството. Баща ми, който до това време бил голям атеист-социалист, неусетно, без сам да съзнава, приема предложението на Ковачев, като в момента почувствувал голяма радост. Нещо топло се разлило в душата му.

Първото молитвено събрание направили в печатницата. От този момент баща ми заживява вече нов живот - приема вегетарианството, напуска гуляите и пиенето, а с това заедно и старите си приятели - гуляйджии. Рано се прибираше вкъщи и всичкото си свободно време употребяваше за духовно обогатяване. Така двамата братя, Панайот и баща ми сложиха началото

на Братството в Стара Загора, което по-късно достигна до 60 души членове.

За мама промяната, станала с тати бе истинско участие. Сега те и двамата бързо усвояваха идеите на братството, четяха, учеха песните, които тати свиреше на цигулката си.

Същата година Учителят, който по това време правеше своите обиколки из цялата страна, пристигна и в Стара Загора като отседна в Ковачеви. Тогава още не го наричаха Учител, а г-н Дънов. Той беше около 45-годишен, със светло кестенява коса и брада, телосложение хармонично и с необикновено красиво лице и очи - белези, от които даже и от пръв поглед можеше да се разбере, че г-н Дънов не беше обикновен човек като нас.

Ковачев и Учителят направиха посещение на всички братски домове. Посетиха и нашия дом. От това първо посещение на Учителя у нас, спомням си само онова, което Ковачев след отпътуването на Учителя казал на тати, какво казал Учителят за нас, децата: „Да се радва и благодари брат Стефан, че са му изпратени добри духове“.

През 1910 година животът на Братството чувствително се засили, като се присъединиха още нови членове-семейства: Димитър Маркови, Сава Вълканови, Иван Николови, Иван Котарови и др.

През 1911 година Учителят отново посети Стара Загора като обяви публична сказка по френология. Баща ми, като печатар, отпечата два вида афиши голям формат за разлепване на съответни места в града и малки, които ние, момчетата от братските семейства разнесохме на ръка по учреждения, сладкарници, кафенета и раздавахме на случайно срещнати лица.

Сказката се състоя в салона на Общинското управление. В определения ден и час гражданите масово започнаха да пълнят салона. За съжаление 9/10 от публиката бяха правосъстоящи, тъй като нямаше повече столове, освен изнесените от канцелариите на Общинското управление 30-40 стола, наредени в две редици отпред и заети от най-видните представители на гражданството: кмета, съдиите, някои свещеници начело с владиката Йосиф, някои висши чиновници, стари чорбаджии и др.

Тук ще отбележа първата ми опитност, преживяна на тази сказка. Тогава бях на 11 години. Чуval бях от тати и от брат Ковачев, че Учителят можел да чете мислите на човека и ако мислено се обърнеш към него, той ще ти отговори наяве.

Като видях, че салонът е вече препълнен, а от друга страна, че е вече време сказката да започне, аз, който бях един от правосъстоящите в десния фланг на салона, дето също бяха родителите ми, Ковачев и много други братя и сестри, реших да проверя дали действително Учителят може да чете мислите на хората. Отправих му следната мисъл: „Учителю, салонът е препълнен, не е ли вече време да започнеш сказката?“ В това време Учителят, както седеше до масата на един стол, погледна ме в очите, после извади часовника си, погледна го, пак погледна мене, стана и започна сказката.

След тази първа опитност имах още много други знаменателни опитности и преживявания с Учителя, които последователно (по годините на преживяванията) ще опиша.

2. БРАТЯТА ПРЕЗ ВРЕМЕ НА ВОЙНИТЕ - БАЛКАНСКАТА И ЕВРОПЕЙСКАТА

Бих желал да предам колкото е възможно по-точно случките и преживяванията си от минало време (1909-1918), но тъй като това описание извършвам сега, в 1968 г., някои подробности са се вече заличили от паметта ми и затова, може би, ще пропусна нещо, което все пак няма да бъде съществено. Съществените, важните преживявания, обаче, помня в най-малки подробности.

През тези първи години до 1925 година включително, съборите на Бялото Братство ставаха в Търново. Покани за събора получаваха само ръководителите и затова в 1912 година от Стара Загора за събора беше поканен само брат Панайот Ковачев. Към октомври същата година се обяви Балканската война, която продължи и през 1913 година. На фронта заминаха всички мъже от Братството, също и баща ми.

Учителят писал на всички приятели по градове, да са спокойни, да се молят, да държат постоянна връзка с Него и няма да им се случи никакво зло. И наистина, както през Балканската война, така също и през Първата световна война от 1915 до 1918 г. през тези шест военни години от братята-войници не се даде нито една жертва. Напротив, всички се завърнаха здрави, бодри и обогатени с много духовни опитности. Мнозина от тях са имали чудни преживявания, в които са видели ръководството и покровителството на Божия Дух.

Така например брат Георги Куртев от Айтос и още няколко души обслужвали един лазарет само за холерно болни. Същата служба на друг сектор изпълнявал и баща ми, който прекарал цялата война без да вземе един хинин. Брат Христо Касев от село Секирчево, Казанлъшко бил пленен от сърбите и имало заповед да разстрелят пленниците. Но той отправил молитвата си към Учителя и когато ги отвели на определеното място, дето преди тази група са разстреляли други групи, неочаквано за всички, старшината - сърбин наредил всички от тази група (8-10 души) да се пуснат на свобода. Разказва брат Христо Касев, как след това пътували няколко дни по гори и планини, без пътеки, докато стигнали гладни и окъсани българската граница и най-сетне щастливо преминали в България.

Подобни и ред други преживявания са имали и много наши братя на фронта, дето са видели Славата Божия.

Може би, много братя и сестри си задават въпроса - служил ли е Учителят войник и защо не е бил на фронта? Този е, наистина интересен и много важен въпрос, който много малко наши приятели знаят. Аз обаче, лично научих от брат Петко Гумнеров как Учителят се е освободил от военна служба.

Учителят получава призовка да се яви в определен ден и час на военен преглед пред наборна комисия. В това време Учителят имал гост, разговарял с него и му казал: „Аз трябва да отида да отбия военната си тегоба и след това ще продължим разговора“.

По това време имало закон, според който на всеки 20 хиляди новобранци един се освобождава. За тази цел на всеки новобранец, който се явява пред наборната комисия, се предлага касетка с картончета. И онзи, който изтегли щастливия билет се освобождава завинаги от военна служба. Такъв именно щастливец се оказва Учителят. Явява се, изтегля щастливия картон и се освобождава завинаги от военна служба.

Бележка към спомените на брат Петър Камбуров. На една от стра-

ниците от спомените на брат Петър Камбуров се описва защо Учителят не е служил войник и че изтеглил пред наборната комисия билет, според който на всеки 20 хиляди новобранци, един се освобождава от военна служба. Брат Петко Гумнеров, който му е разказал това, не беше служил войник по други причини и изглежда, че не е знаел точно закона.

Процента 1 на 20 хиляди много силно подчертава събитието, тъй като вероятността да се изтегли „щастлив“ билет е много малка. Всъщност, броят на подлежащите за освобождаване новобранци се определяше от това, колко младежи следва да се явят през годината пред наборната комисия в даден град. Обикновено е имало по-голям брой отколкото се изисква за постъпване в казармата и затова чрез изтегляне на билети, биваха освободени излишните. Ако, примерно казано, в града се явят 1200 новобранци, а се искат за казармата 1000, то 200 души ще изтеглят „щастлив“ билет.

Така се е случило и с Учителя, но това, разбира се, не намалява значението, че Той положително е знаел как ще бъде освободен от военна служба. Разбираме това от думите Му, казани когато се е разделил от госта, с когото е разговарял преди тръгването за наборната комисия: „Аз трябва да отида да отбия военната си тегоба и след това ще продължим разговора“. Действително - отбил военната тегоба, като изтеглил „щастливия билет“.

Освободените по този начин от военна служба биваха обложени за определени години с малък „военен данък“ и така през целия си живот биваха свободни. След първата световна война, когато у нас се въведоха трудовите войски, излишните новобранци постъпваха „трудоваци“ и никой не се освобождаваше.

Но да се върна по реда на годините. През 1913 година не си спомням дали се е състоял събор на Братството в Търново. Но през 1914 година, след прекратяване на войната се състоя и от Стара Загора освен брат Ковачев бяха поканени и моите родители. После, когато те се върнаха от Търново дълго време се говореше за видяното, чутото и преживяното през време на събора.

На 1.X.1915 година България бе въвлечена в Първата световна война. Съборът се състоя, но не завършва поради военното положение и всички си разотишли.

Отново мъжете от Братството заминаха на фронта. Духовният живот затихна. Но всеки в себе си държеше връзка и се молеше.

3. ПЪРВАТА ЦИГУЛКА И ПЪРВАТА ПУШКА

За мене, обаче, годините 1915, 1916, 1917 бяха години на отклонение като ученик в гимназията, под влиянието на един мой братовчед, започнал да пуши. Той ме научи да правя лов на птички. През 1917 година си купих пушка и куче и станах истински ловец, разбира се, браконьер, понеже като малолетен нямах право да притежавам ловджийски билет. Убивах пъдпъдци, яребици и зайци, за което по-късно скъпо платих. Но за мене, „зеления младеж“ може би това се допусна, за да разбере фалша на обикновения човешки живот да се отвратя от него, за да се ориентирам след това към Учителя и да не се поглеждам повече назад.

През 1916 година баща ми се завърна от фронта в десетдневен домашен отпуск. Един ден той попита за цигулката си, която беше потънала в паяжина и прах. „Ех, каза той - трима сина имам, а нито един от вас не можа да усвои моята дарба, да се научи да свири“. Тогава той ме ловка и без ноти ми показва една лека хороводна песничка, която аз наистина, в скоро време научих да свиря, разбира се, по най-примитивен начин.

След това проявих голямо желание и воля и в скоро време, не минаха 5-6 месеца, аз вече можех сравнително добре да свиря хора и ръченици.

Така продължих дълги години са свиря по слух, без ноти. Усвоих добре народната музика, така както я изпълняваше баща ми. Едва 20-30 години по-късно започнах частично да уча нотнo свирене, което не ми се удаваше и си останах до днес специалист по народна музика, а любител на нотната музика.

През първата година на войната (1915) аз напуснах гимназията и за една година се назначих писар-разсилен при Комитета за стопански грижи и обществена предвидливост. Тогава бях завършил V клас на реалната гимназия в Стара Загора. С получаваната заплата 90 лв., плюс дажбата на 3-4 души войници, делегирани към същото предприятие, които доброволно си отстъпваха дажбата на мене - три-четири хляба и една-пълна бака с войнишка чорба, аз поддържах две семейства: нашето и на това на вуйчо ми - Иван Котаров.

На следващата година - 1916, завърших VI клас, а през 1917-18 г. VII клас. В края на учебната 1917-1918 година през месец юни ме мобилизираха по изземане на храни за войската и ме изпратиха с още един стар войник (с пушка) в с. Сборище, Новозагорско. Бях началник на зърнения склад, а войника - подчинен на мене за охрана. Събирането на храна за войската може би щеше да продължи до неопределено време, но три месеца след започването стана пробива на „Добро поле“. Нашите войски масово започнаха да напускат фронта и да отстъпват. Станаха сблъскванията при Княжево и Владая и нас ни отзоваха да се явим незабавно в частите си. Пропуснах да кажа, че аз бях определен от наборната комисия, преди мобилизирането, да служа при ЖП полк в София. В това време цар Фердинанд абдикира и със специален влак отпътува за Австрия, а на престола се възкачи Борис III.

В казармата престоях всичко 34 дни. Бях прикрепен към едно звено от 10-12 души по поддържане на мостовото дело. Тази служба като че ли ми беше определено от Небето, тъй като бях напълно освободен от военни обучения с пушка и пр. В деня на полагане клетва за вярност на царя, мене ме поставиха дневален на опитно строящия се мост „Любеке“ в района на казармата и така бях освободен от клетва.

4. ВЪЛШЕБНАТА ВОЙНИШКА ШАПКА

Излезе нареждане да се уволнят всички учащи се, които следва да продължат образованието си. В това число бях и аз. Тъкмо по това време беше големият глад. Ние, младите войници, получавахме по 200 грама хляб на ден, понякога полумухлясъл и просто гладувахме. На следващия ден от увольнението, снабдени с уволнителни билети за безплатно пътуване по БДЖ, получихме си дажбите и тръгнахме към гарата. От нашата жп дружина бяхме около 40-50 души. Гледам на едно място надпис: „Хранителен пункт“ и войници, идващи от фронта се нареждат и получават по половин хляб. Казах на приятелите, които бяха край мене: „Хайде и ние да се наредим да получим хляб!“

Отговориха ми някои, които пристигнали по-рано на гарата и отишли за хляб, но не им дали, понеже уволнителният билет е с днешна дата, а това означава, че сме си получили днешната дажба. Обръщам се към двама от приятелите: Кънчо Стоянов от Враца и Петко поп Атанасов от Стара Загора и предлагам: „Елате да отидем заедно и ще видите, че на мене хляб ще се даде“. Те се съгласиха. Наредихме се на опашка след старите войници, като

Кънчо беше преди мен, а Петко след мен. Дойде нашият ред. Кънчо си подаде билета, но веднага го отстраниха. „Ти, казват - си получил днешната дажба“. Дойде моят ред, аз силно отправих мисълта си към Учителя и го помолих да ми се даде хляб. И стана чудо! Удариха ми щемпела „дадена храна“ и получих половин самун хляб. След мен Петко, който вече втори път се нареждаше, получи също отказ, както Кънчо. Аз разчупих хляба на малки залъци и раздадох на гладните момчета да си хапнат. Всички се почудиха: Как така на тях отказаха да дадат хляб, а Камбуров, който беше уверен, че ще получи хляб, наистина получи! Тогава аз сних шапката си, наложих я на главата на Петко поп Атанасов и му казах: „Иди Петко сега за трети път с моята шапка и непременно ще ти дадат хляб!“ Отиде Петко с моята шапка и за голяма изненада на всички донесе също половин хляб, който пак начупихме и изгълтахме като нафора. Тогава се провикнаха от всички страни: „Камбуров, дай си шапката да отидем и ние да си получим хляб“. Казах: „Способността на моята шапка да получава хляб е вече изчерпана“.

Пътуването до Стара Загора през онази октомврийска нощ в открит вагон с товарен влак никога няма да забравя. Просто бяхме посинели от студ. Може би младостта ни, силната ни кръв ни спаси от замръзване и простудяване.

След завършването на войната животът в цялата страна започна да се нормализира. Колелото на нашата печатница отново се завъртя. „Стария клуб“ при баща ми отново се оживи. Само че сега не се събираха на разговор някогашните приятели на баща ми - иманяри, гуляйджии и др., а окулисти, теософи и други идеалисти.

5. ЧИЧО СЛАВИ И ЧЕТВЪРТТО ИЗМЕРЕНИЕ

Един ден, на връщане от училище, отидох в печатницата и гледам чичо ми Слави Камбуров, който беше широк социалист-атеист, пристигнал от Нова Загора. Той водеше сериозен спор с пристигналия от София брат Тодор Бъчваров. Чичо ми поддържаше материалистическия възглед, като по най-убедителен начин аргументирано доказвал, че първичният принцип това е материята. Тодор Бъчваров пък по още по-убедителен начин доказвал, че духът е първичното начало и т.н. После тати каза, че този спор между двамата продължил три дни по три часа и в края на краищата не могли да дойдат до никакво разбирателство.

Накрая, когато чичо Слави си тръгвал за Нова Загора, казал на баща ми: „Баща, искам като дойде господин Дънов в Стара Загора да ми телеграфираш да дойда. Искам да се срещна с него, да му задам три кардинални въпроса и ще го оборя!“ Баща ми обещал. (Баща е обръщение към по-голям брат вместо бате.)

И наистина, след известно време Учителят пристига. Баща ми телеграфираше и чичо Слави с първия влак пристига. Учителят щял да държи беседа в дома на Димитър Караенев в квартал „Папиниерата“. Тати завежда и представя чичо ми на Учителя. Учителят казал, че след беседата ще го приеме. След беседата разговорът се състоял. Половин час по-късно всички се разотиват. Тръгват си за дома и тати и чичо Слави. Тати казваше: „Гледам, Слави върви омърлушен, с оклюмала глава. Вървим и мълчим, но си личеше, че той е дълбоко замислен и озадачен. Чак когато стигнахме къщи го запитах: „Е, Славе, как мина разговорът с Учителя?“ А той отговори: „Аз мислех, че в лицето на г-н Дънов ще срещна, може би, един голям учен и затова се бях въоръжил с ред необходими факти и доводи в подкрепа на моите

възглед, но той ми показа такава страна от науката и живота, въведе ме в един съвършено нов свят на четвъртото измерение и аз напълно капитулирах и се уверих в съществуването на друг, духовен свят“.

От този ден чичо ми Слави стана ученик на Учителя. И както преди това ревностно и убедително говореше в полза на атеизма, така сега по същия начин, с още по-голям жар учеше, възприемаше и проповядваше идеите на Бялото Братство.

6. ВОДЕН ПЛЕВРИТ И ПИСМОТО

Тъкмо по това време се разболя най-малкият ми брат Костадин - десет годишен от плеврит в най-остра форма. Баща ми водеше много лекари, но нито един не можеше да помогне на болния ми брат. А междувременно болестта все повече се усложняваше и застрашаваше да го задигне.

В това време чичо Слави се готвеше да пътува за София. Тати реши да напише едно писмо за Учителя, в което с няколко думи съобщава за състоянието на брат ми и го моли, ако е възможно, да направи нещо за подобряване на състоянието му.

На следващия ден, когато Учителят прочита предаденото му от чичо писмо, в Стара Загора става чудо! На тати, на мама и на свако ми Димитър Пейков едновременно идва една и съща мисъл - да се повика д-р Витанов! Мама остава домакинската работа и тръгва към печатницата да каже на тати, да повика д-р Витанов. Свако ми хвърля табашката престилка и се упътва към печатницата; тати и той тръгва за същата цел и се срещат тримата на улицата. „Къде сте тръгнали?“, ги запитва баща ми. „Идваме да ти кажем да повикаш д-р Витанов.“ „Ами и аз тъкмо за него съм тръгнал“, казва тати.

Идва д-р Витанов, преглежда болния и предписва някакво лекарство. Тати занася рецептата в аптеката и на път за вкъщи, минавайки през църковния двор, намира една кесия, извезана със сини и бели синци (мъниста). Доста се помъчихме докато я отворим и намерихме в нея един лев и десет стотинки. Този ден тати плащал полица и нямал в момента никакви пари в себе си. Но когато отива в аптеката да вземе и плати лекарството, оказва се, че то струва точно 1.10 лв.!

Това лекарство помогна. Братчето ми заспа, започна изобилно потене и в скоро време оздравя. Така Учителят го излекува през пространството.

7. МЛАДЕЖКИ ОТКЛОНЕНИЯ

През учебната 1918/1919 година завърших 8 клас на реалната гимназия в Стара Загора и с дипломата си заминах да следвам право при Софийския университет. Реших през лятото да поработя нещо и подадох заявление в акцизното управление. В резултат получих назначение - контролор по тютюнните, пак в същото село Сборище, Новозагорско, дето бях по изземването на храните преди една година. Практика беше така, че контролорът получаваше храна от тютюнопроизводителите и наистина, получаваше богата и пищна храна днес от един стопанин, утре от друг, докато се изредят всичките и пак отначало. Особено ме разглезваха момите. Понеже свирех по седенките и на хорото в празник, надпреварваха се коя по-пищен обяд или вечеря да ми донесе. Например, аз поръчвам печен праз, тя ми носи печено пиле; аз поръчвам сирене, тя ми носи ишмерим („бял мъж“) от прясно сирене и пр.

Понеже при мене всякога имаше обилна храна, започнаха да ме обикалят приятели и да се хранят при мене. Започнахме и да се черпим с червено

винце и най-после се създаде навик да се храним (с приятелите) в кръчмата, дето по татюв маниер, всички разходи плащах аз. Приятелите ми, разбира се, бяха много доволни и не изпускаха случай да ме похвалят за моята щедрост. И какво се получи накрая? През време на тютюневата кампания, която продължи три месеца освен трите ми месечни заплати, които отидоха в касата на кръчмаря, задължих му още 300 лева. А кампанията привърши и аз трябваше да си заминавам. Но няма как да платя на кръчмаря. Затова му предложих да отидем заедно с него до Нова Загора при тати, който тогава работеше в печатницата на чичо ми Слави и се надявах, той ще плати задължението ми.

Един съботен ден кръчмарят впрегна каруцата си, качихме се и тръгнахме за града, където освен, че кръчмарят щеше да получи 300 лева от тати, но щеше и да купи някои стоки от пазара, тъй като събота беше пазарен ден в Нова Загора.

Пътят до Нова Загора е около 20 километра. През време на пътуването какви ли не тревожни мисли ми минаваха: „Ами ако тати откаже да ми плати задължението? Ако като повечето бащи ме изругае, изгони и ме изпрати да отида там, дето съм ял и пил и да си плащам дълговете сам?“ Щях да бъда осъден на провал. Сега всичко зависеше от тати. Ако той се съгласи да ми изплати задължението, аз съм готов веднъж завинаги да се откажа от този начин на живот и окончателно да приема Учението на Учителя, което въпреки че познавах, се бях отклонил в продължение на три години и три месеца.

Наближихме града. Аз бях смутен. Каруцата спря край печатницата. Ето ни пред тати, който работеше на машината. Събрах всички си кураж и казах на тати за какво водя този човек - че му дължа 300 лева. Тати веднага слезе от машината, ръкува се с кръчмаря и с мене и весело рече: „Е, триста лева - дребна работа!“, веднага извади от портфейла си парите и ги брои на човека, който благодари и си излезе.

Постъпката на тати ме трогна до сълзи. Образът на баща ми се очерта в мене не само като необикновен баща, но и като необикновен човек - като бял брат. Той ме слиса, че не ми поиска сметка за трите месечни заплати, но с готовността на любящ баща ми плати и дълга без да го коментира. „Няма, казва - нищо, това е дребна работа!“ С това той ме остави сам да преценя постъпката си - дали е права или не. И наистина, аз прогледнах. Реших в себе си: „Край на месоядството, пушенето и пиенето!“ Приех наряда и напълно се отдадох на новия духовен живот, какъвто водеше тати и по-младият ми брат Марин, който също помагаше в печатницата на тати.

И тъй към септември 1919 г. аз приех вегетарианството и окончателно се приобших към Учението на Учителя.

8. ПЪРВИЯТ ОКУЛТЕН ЗАКОН ЗА УЧЕНИКА

През есента на 1919 г. отидох в София във връзка с моето следване. Най-много се радвах, че ще бъда по-близо до Учителя и ще мога да слушам беседите. Но поради липса на работа и средства реших да се завърна.

Непосредствено след войната тати, който бе създал последователно три печатници - едната, от които пое чичо ми Никола в Казанлък, втората чичо Слави в Нова Загора, а третата, по-малката - на баща ми в Стара Загора, но още неразработена, нерентабилна - нямаше възможност да ме издържа и аз трябваше да следвам задочно, като периодически отивах в София да завеждам семестрите си.

През една студена февруарска вечер на 1920 година пак пътувах за

София. Трябваше да заверя семейств. Влакът пристигна на гара София към четири часа след полунощ. Слизам от вагона. Вън бе страхотен студ - минус 20 градуса под нулата. Бях облечен сравнително леко и гологлав, тъй като на гара Ихтиман някой ми бе присвоил (откраднал) шапката.

Отправлям се към ул. „Опълченска“ 66 - домът на брат Петко и сестра Гина Гумнерови, дето живееше и Учителят. Обикновено аз всякога отсядах у тях. Спирам се пред пътната врата. Надявах се, че долу, в сутерена някоя лампа ще свети, тъй като обикновено сестрите стават рано. Но нямаше никаква светлина. Само снегът и ледът отвън придаваха една лека видимост на нощта. Реших да почакам, докато се разсъмне, докато светнат лампите. Клекнах до едно акациево дърво пред вратата и зачаках. Но едва мина около половин час и чувствавам, че започвам да замръзвам. Схванаха ми се ръцете и краката, рискувах да се простудя. Тогава реших да почукам, но се колебаех, тъй като стаята на Учителя бе в непосредствена близост до пътната врата. Боях се да не го безпокоя. Приближих се до вратата и посегнах с дясната ръка, уж да почукам, но все не се решавах. Най-после бутнах вратата, без да се чуе звук. В същия момент лампата на Учителя светна, отвори се вратата на верандата и Учителят, наметнат с една голяма пелерина, изтича по стълбите, дойде при вратата и без да пита „кой е?“ отвори ми и рече: „Рекох, не бива да стоите вън, ще се простудите“ и ме заведе в сутерена. Събуди сестрите, като им каза: „Този брат премръзнал, по-скоро затоплете стаята и му направете чай да се стопли“.

Трогнах се до съзвиз. В този факт видях величието на Учителя и си казах: „Кой генерал, кой голям човек би си нарушил нощния покой, да излезе от топлото си легло, да се притече и приюти в тази мразовита нощ един нищо и никакъв студент?“ Наистина, това бе той, моят Учител, който всеки момент следи и направлява пътя на своите ученици!

Разсъмва се. Беше неделя. Към 10 часа Учителят държа беседа. Тогава той държеше своите беседи в същия дом, като посетителите изпълваха двора. Той, застанал пред отворения прозорец, в стаята, говореше. Словото на Учителя прикова вниманието на слушателите дотолкова, че независимо от силния мраз, дълго след беседата, която трая само един час, останаха на двора, искаха да се домогнат до Учителя, да го поздравят, да му целунат ръка.

На голяма маса в трапезарията бе сервиран обяд. На трапезата при Учителя винаги имаше гости, било от провинцията, било от София, най-вече братя-студенти. Това беше истинска комуна. Присъстваха около 20 души гости, в това число и аз. След обяда не принудено се започна разговор относно някои мисли от беседата или от личен характер. Накрая и аз взех думата: „Учителю, рекох, искам да Ви поставя един въпрос, на който моля да ми отговорите. Тази нощ, когато бях вън при пътната врата премръзнал, Вие знаехте ли, че съм там. Защо не дойдохте да ми отворите преди да бутна вратата?“ Учителят отговори: „Такъв е законът на земята. За да се прояви Любовта, единият трябва да поиска, другият да му даде; единият трябва да почука, другият - да му отвори. Иначе, ако единият не иска или не чука, а ти се отзоваваш, това върви по пътя на насилието“. Разбрах закона: „Докато ученикът не почука, Учителят не отваря вратата на знанието“.

9. КАК БЕ ДАДЕНА ПЕСЕНТА „ИДИЛИЯТА“

Вечерта на трапезата пак имаше 15-20 души гости. Така се водеха интересни разговори. Времето, прекарано при Учителя е всякога много ценно и много приятно. Към 9 часа всички си разотидоха. Прибра се и Учителят горе в стаята си. За мене бе приготвена една кушетка в трапезарията, дето обикновено нощуваха гости от провинцията. Старата сестра Янакиева бе решила тази вечер да измие чиниите, докато има топла вода. Тя се залови да мие и тихичко тананикаше някаква македонска, а след това и един мотив от „Идилията“ на Учителя. Аз бях седнал на едно малко столче до печката и като я слушах как пее, казах й: „Сестра Янакиева, ако имах цигулка бих хванал (възпроизвел) тази мелодия без ноти. Аз съм слухар и ноти не ми трябват“. Взех от кофата лопатката за въглища и машата, сложих лопатката под брадата като цигулка, а машата в дясната ръка вместо лък и започнах да тегля по въображаемата цигулка. Тя ме погледна, засмя се и продължи да пее тихо.

В това време се чуха стъпки по стълбището - стъпките на Учителя. За да не ме заvari с въображаемата цигулка, хвърлих лопатката и машата в кофата. Вратата се отвори, Учителят застана при нея и държейки дръжката си лявата си ръка, се обърна весело към мене и ме запита: „Искаш ли цигулка?“ Аз бях изненадан! Не можех да допусна, че Учителят вижда през тавана, за да дойде да се отзове на едно такова дребно (нищожно) желание, но като си направих преценка после разбрах, че това е било у мене едно чисто, съкровено, идейно бих казал желание, което той пожелал да осъществи.

Аз нищо не отвърнах, но сестрата поясни: „Той, братът, тъкмо бе взел лопатката и машата от кофата и свиреше с тях вместо с цигулка“. Тогава Учителят рече: „Ела, сестра, горе да дам и донесеш на брата една цигулка да си посвири“.

Отиде сестра Янакиева горе след Учителя и след малко се върна с цигулка и лък в ръце. Даде ми ги и докато опитвах струните с пръсти, за да настроя цигулката, ето Учителят слезе и той с цигулка и лък в ръка. „Ела, казва - сега да свирим заедно“.

Най-напред той ме накара да му свиря тропливи български народни хора и ръченици, каквито вече свирех доста сръчно. След това започна преподаването на „Идилията“ - Учителят изсвири първият пасаж и ме накара да го изсвирия и аз. Аз го изсвирих. След това още няколко пасажа, докато просвирихме цялата. После Учителят ме накара сам да я изсвирия, като ме спираше, дето допускам грешки и отново повтарях. Така се занимавахме с Учителя точно три часа - от 9 до 12 полунощ, след което той отиде в стаята си.

Тези три часа, преживени с Учителя за мене ще останат паметни през хилядолетията! В резултат аз усвоих „Идилията“. И до днес я изпълнявам с моята цигулка, а случая най-подробно описвам с думи. Но онова, което преживях при тази ми среща с Учителя, при онази обстановка в стаята на сестра Василка, не мога да опиша с думи.

10. ДВЕТЕ МАСЛИНКИ

Така се нареди, че си намерих работа като словослагател при печатницата на брат Лазар Котев. Той ми даде и безплатно квартира - една таванска стая без прозорец и врата на петия етаж в собствения му дом - пететажна

къща, която оформяше ъгъла между улиците „Алабинска“ и „Цар Калоян“. В непосредствена близост се намираше и печатницата му на ул. „Алабинска“ - дето сега е построено кино „Димитър Благоев“. Затова не се върнах в Стара Загора.

Сестра Гина Гумнерова ми даде една дебела меричлерска черга, приспособих едно легло от дъски и спях облечен и с обувка, тъй като стаята ми освен дето не се отопляваше, но поради липса на стъкло на прозореца и врата откъм тавана, студът и снегот безпрепятствено се провираха в стаята ми. Понякога будувах по цяла нощ от студ.

Получавах половин месечна заплата + 400 лева, тъй като се бях пазарил (условил) да работя половин ден в печатницата, за да имам възможност да посещавам лекциите в университета. Писах на баща си, че съм на работа, че получавам 400 лева заплата, да не мисли за мене. Но тези 400 лева по онова време бяха много малка сума и едва смогвах да се изхранвам и за по-голяма икономия се хранех само с хляб и малко маслини.

По същото време Братството беше наело един салон на ул. „Граф Игнатиев“ - ъгъла „Раковски“ на югоизточния ъгъл на площад „Славейков“. Учителят редовно изнасяше там своите беседи. Аз, разбира се, бях редовен посетител на беседите.

Един неделен ден към 10 часа преди обяд, пак се приготвих да отида на беседа. Слизайки по витата дървена стълба надолу озовах се в готварницата на хазите. Трябваше да кажа, че вхождат и изхождат на моята таванска стая без през готварницата на хазите, оттам на двора и на пътя.

В това време гледам хазайката ми сестра Котева (около 2 метра висока и 1 метър широка, около 150 кг) дава нареждане на двете слугини какво меню да приготвят за обяд, понеже на обяда бил поканен г-н Дънов. Помислих си: „Значи Учителят днес ще бъде тук на обяд“.

Отдох, слушах беседата и веднага се върнах в таванската си стая, като почти непрекъснато гледах през счупения прозорец как ще дойде и откъде ще се зададе Учителят. И наистина, след 10-15 минути, гледам откъм „Граф Игнатиев“ се зададе един изкривен файтон. Помислих си: „Защо ли е толкова изкривен този файтон, като че ли ще се преобърне?“ Интуитивно обаче разбрах, че с този файтон пристига Учителят. Файтонът спря. Първо слезе Котева и файтонът се оправя. След нея слезоха Учителят, брат Тодор Бъчваров и Лазар Котев. Всички се отправиха към къщи. „Значи наистина Учителят дойде“, си казах, зарадвах се много и веднага се залових да приготвя и моя обяд. Постлах си носната кърпичка, която ми служеше и за маса и за покривка, сложих едно парче хляб и няколко маслинки и зачаках. Искях да доловя оня съблимен момент, когато долу в голямата трапезария Учителят заедно с другите присъстващи на обяда - братя и сестри - ще произнесе молитва, та и аз да се присъединя към тяхната молитва. Но как ще доловя този момент? Съобрази, че когато престане да се чува шумът от тракането на вилици, който шум достигаше до мене по витата дървена стълба, тъкмо тогава ще настане този момент. И наистина, шумът престана. Интуитивно почувствувах, че вече е време и произнесох следната кратка молитва: „Благодаря Ти, Господи, за тази хубава храна, която Си ми дал“. В този момент ме обхвана едно необикновено преживяване! Голяма радост изпълни душата ми, гърдите ми се разшириха едва ли не до спукване, аз заплаках! Заплаках от радост, от умиление! Ето, мъча се да го предам с думи, но всичко казано бледнее пред действителността. И това преживяване за мене ще остане паметно през вековете!

Най-после, след като се поуспокоих, реших да хапна, но преживяното

бе толкова силно, че не можех да ям. Изядох едно съвсем малко зальче хляб и две маслинки.

След като мина около един час, аз вече се бях почти напълно успокоил. реших да изляза малко да се разведря. Хазайката с двете си дъщери изнасят блюда, подноси с гозби и се разговарят: „Язык ни за масрафа! Толкова хубави яденета бяхме приготвили! Бъчваров и другите ядоха до пресищане, а г-н Дънов през всичкото време мълча. Накрая изяде едно зальче хляб с две маслинки - ето им костилките“.

За мене това беше достатъчно да разбера на какво се дължеше моето необикновено преживяване. Учителят е бил тълком долу, дето през всичкото време е мълчал, а духом горе при мен и е споделил моя скромнен обяд - едно малко зальче хляб и две маслинки, за който обяд аз от сърце и душа чрез моята молитва, бях благодарил на Бога.

11. ПРОРОЧЕСТВО ЗА СЛУГА НА ЦАРСКИЯ СИН

През пролетта на същата 1920 г. един ден направих посещение на сестра Ана Динова на улица „Априлов“ 15. У сестра Динова се беше формирало едно звено от 2-3 сестри, между които бе и сестра Райна Стефанова - шивачка. Те работеха и се хранеха на комунални начала. След мене пристигнаха още 2 сестри на около 40-годишна възраст. Едната от тях почна да ме гледа в очите и от време на време кимаше с глава. Това продължи повече от 15-20 минути. Стана ми неудобно и се чудех накъде да гледам, за да избегна нейния поглед. Когато неволно погледнах към нея, тя продължаваше да ме гледа и да кима с глава. По едно време тя се обърна към сестра Динова и рече: „Анке, дай ми един лист и молив!“ Сестра Динова ѝ даде лист и молив и тя започна да чертае по листа и пак ме гледа и кима. Помислих си, да не би сега да е започнала да ме рисува? След няколко минути сестрата стана от стола си, приближи се до мене, подаде ми листчето, на което имаше начертани някакви фигури - триъгълници и други и ми каза: „Братче, Духът ми каза да ти кажа - ти ще бъдеш назначен слуга при царския син. Той ще напълни торбата ти със скъпоценности, но ти не се интересувай от торбите на другите. Гледай и пази своята торба!“ После разбрах, че тази сестра била София Попова.

Взех листчето, чух и думите, които запомних и които бяха пророчество, което още същата година се изпълни. А листчето с чертежите нито разбрах, нито запомних.

По-надолу ще опиша моето назначение за слуга при „царския син“, съгласно пророкуването на сестра София Попова.

12. КОЙ СЪЗДАВА И ВДИГА РЕВОЛЮЦИИ ПО СВЕТА?

Пак през пролетта на същата година (1920) аз напуснах печатницата на Лазар Котев и си отпътувах за Стара Загора. Тук беше насрочена окръжна братска среща с присъствието на Учителя. Срещата беше предвидена да се състои по време на черешобера на братската градина в Стара Загора дето се раждат най-хубавите череши. Но поради някои технически неудобства този срок бе пропуснат и срещата се състоя, но без череши. Имаше гости от Ямбол, Нова Загора, Пловдив, София и околните села - около 400 души.

Братската градина отстои на около 7 км североизточно от Стара Загора и сутринта на определения ден Учителят пристигна, придружен от брат Ковачев. На всички направи впечатление, че Ковачев пристигна потънал в пот, а Учителят, - като че никак не е вървял.

След закуската на определеното място под черешовите дървета постаха одеала, платнища, черги и там се състоя събрание без определена програма.

Най-първо се подхвана съвсем непринуден спор между чичо ми - Слави Камбуров, някогашен материалист, сега окултист и Минчо Кириловски (мой съученик) голям материалист, атеист. Спорът всеки момент се разпалваше все повече и повече и привлече вниманието на всички. Всички тия 400 души в това число и Учителят, с голям интерес наблюдавахме в продължение на около два часа този голям двубой между двамата учени мъже. Чичо ми, който много добре познаваше козове на материализма умело противопоставяше новото окултно знание. Но и противната страна - Кириловски - не отстъпваше. Най-после решиха да отнесат някои въпроси за окончателно разрешение от Учителя.

Първият въпрос беше относно възпитанието на децата, на който Учителят отговори с няколко думи напълно изчерпателно. Вторият въпрос бе за революцията като социална необходимост, сваляне на господстващата класа на експлоататорите и издигане на класата на потиснатите - класата на пролетариата.

Учителят посочи едно черешово дърво и заговори: „Ето, вижте това дърво. То представлява един колектив, една държава: големи клоне, по-малки клоне, клончета, листа, цветове - това са поданиците на тази държава. Но появява се слаб ветрец. Листата почват да се търкат, да се бият едно друго и да се обвиняват, че няма взаимно зачитане правата, свободата и покоя им. Но вятърът се засилва. Започват по-големите клони да се бият помежду си и да се обвиняват един друг. Най-после вятърът се превръща в буря - ураган, който изпочупва всички клони, даже изкоренява цялото дърво. Същото става и с държавите. Експлоатираните търсят вината за своето положение в експлоататорите и искат да се освободят от властта, за да я вземат те в свои ръце: бедните против богатите, буржоазията против пролетариата и т.н. Не, приятели, казвам нито едните, нито другите са виновни за страданията, но „вятърът“. Има един „вятър“, който вие не виждате. Той причинява тия пертурбации в живота, които в края на краищата са за ваше добро“.

Това сравнение с „вятъра“ беше така силно казано, че всички ахнахме! Учителят откри една завеса, зад която се крият истинските причини на явленията в живота.

От този момент Кириловски започна последователно да задава въпроси на Учителя и последният отговаряше така изчерпателно, че по този въпрос не можеше повече да се коментира.

Така в продължение на още един час слушахме отговорите на Учителя по повод въпросите на Кириловски и си говорехме помежду си: „Вижте как спореха двамата учени (в съвременния смисъл на думата) и в продължение на два часа не можаха да се разберат“. За нас слушателите всичките им доводи бяха толкова интересни, доколкото виждахме как чичо ми Слави Камбуров, боравайки с новите окултни знания се мъчеше да докаже правотата на своите твърдения. А в отговорите на Учителя видяхме как говори Мъдрецът. Езикът на мъдростта е изчерпателен, категоричен. При отговор, получен по пътя на обикновеното човешко знание и наука, може да се появи съмнение, недоразумение, спор, защото това знание още не е достатъчно

крайните предели на своята зрелост, а при отговор, получен по пътя на мъдростта, две мнения не може да има: там няма място за спор, затова и Кириловски не намери нито една дума, която да го подтикне към спор. Напротив, той си извади бележника и си и записваше оригиналните мисли в отговорите на Учителя, които наистина в никоя книга човек не би могъл да намери и прочете.

Специална беседа Учителят този ден не изнесе, но отговорите на зададените въпроси бяха толкова интересни, че напълно замениха една цяла беседа. За съжаление, там не се оказа нито един стенограф, който да ги запише. От всички отговори аз съм запомнил само примера за „вятъра“ революция и него записях, а подобни имаше не по-малко от 15-20 отговора.

След общия обяд, който премина при сърдечна братска обстановка сред природата, се изнесе кратка музикална програма от млади братя-цигулари. Изпяха се и няколко братски песни общо от всички присъстващи. Късно привечер всички се разотидоха. Отпътува и Учителят.

13. СЛУЖЕНЕ ПРИ ЦАРСКИЯ СИН

Как постъпих слуга при „царския син“ съгласно предсказанието на сестра София Попова.

През лятото на същата (1920) година аз посадох зеле на долния край на „братската градина“. Тогава градината бе наша собственост, а след 1921 година наследниците на дядо ми Никола Камбуров: баща ми и двамата ми чичовци я подариха на братството в Стара Загора.

Засадох със зеле около 2-3 декара, които се поливаха от извора, който се намираше в средата на градината. Обработих зелето, прекопах го и към септември отпътувах за София пак във връзка с моето следване, което всъщност не беше редовно следване. „Право“, а проформа колкото да не ме повикат в казармата. По-късно излезе един указ на министъра на народната отбрана, според който всеки, който през време на войната е служил 91 дни и уволнен да продължи образованието си се освобождава от дослужване военната си тегоба. Този указ ме засегна, тъй като през военно време бях три месеца по изземването на храните и после 34 дни в казармата, както вече описях по-горе и не ме потърсиха повече.

Отидох право на „Опълченска“ 66 при Учителя, който ми каза: „Ти, рекох, ще напуснеш университета. То правото не е там. Ще отидеш в Търново на братската колиба, дето стават съборите. Там ще пазиш, ще обработваш братските имоти (лози), а след това с тебе ще направим един сериозен опит за осъществяване на братска комуна в Арбанаси. Там имаме две наши къщи, които на първо време са достатъчни“. Отговорих: „Учителю, аз съм готов да отида там, където ме изпращате. Съгласен съм да замина за Търново още сега, но разрешете ми първо да отида в Стара Загора да продам зелето, да се сбогувам с моите родители и братя и тогава да отпътувам“. „Иди, каза - продай зелето, стегни си багажа и заминавай за Търново.“

Към края на септември 1920 г. бях в Колибата в Търново. Тук заварих края на събора. Учителят с около 50-60 души бяха останали там. Както отпосле разбрах, това ставало почти всяка година. И наистина, всеки който е имал възможност да остане след събора да прекара 30-40 дни при Учителя, под неговата благодатна аура помни това през целия си живот и пожелава това вечно да се повтаря.

Брат Константин Иларионов ми предаде ключа и аз се настанех там, като домакин. Уговорих през хубавите дни да отивам да се храня у тях. Но

понякога, когато валеше, а особено през зимата, когато падна сняг много рядко отивах. В колибата имаше останали от събора толкова много продукти: захар, ориз, картофи, лук и др., че можеше да се изхрани не един човек, а дори едно многочленно семейство.

Зимата не закъсня да ме споходи. Падна дебел сняг и аз бях принуден да не излизам никъде. Бях запасен с дърва и прекарвах в стаята почти със седмици. Аз не бях свикнал на заседнал живот, но обстоятелствата ми наложиха. Реших да използвам времето най-рационално - за духовна работа: четене, свирене, размишление. Аз не само не скучаех, но не усещах как минават дните един след друг. Свирех на цигулката по няколко часа на ден, после четях, но най-силни, неповторими преживявания имах вечер на молитва преди да си легна. Никога преди това аз, двацет годишен младеж, не съм преживявал такива молитвени вдъхновения, както там на Колибата - там дето Той, Великият Учител всяка година провеждаше своите свещени събори. Там, дето Бялото Братство е изляло своето велико благословение. Чувствувах влиянието на светлите сили, с които като че ли бе напоена цялата сграда.

Една вечер преживях нещо необикновено. Изправих се на молитва както всяка вечер преди да си легна и започнах с песента „Тебе поем...“ Обикновено, тази песен се пее като втория куплет (И молит Ти се Боже наш) се повтаря три пъти. Но аз продължих 30 пъти. Почувствувах, че някакво светло същество се молеше чрез мене и реших да не го прекъсна. Пеенето продължи. Сега вече съм на колене и сълзите капят! Ето вече 50-60 пъти пее същия куплет: „И молим Ти се, Боже, наш...“ Минаха се час, два, три, а аз съм все на колене, пее и плача... Най-после към полунощ се поуспокоих и отидох да спя.

Приблизително подобни състояния съм имал и друг път - силни молитвени моменти, но това, което току-що описах, си остава единствено за през целия ми живот досега.

Изминаха зимните месеци в полезни занимания без да ги усетя. Настъпи свежа пролет - 1921 година.

През цялата пролет и лятото работих с голяма енергия, преданост и любов. Съзнавах и чувствувах, че и Учителят през пространството следи и контролира моята работа и се стараех да бъда изправен във всяко отношение, за да не би някъде да допусна нещо ненаправено както трябва. Най-първо разрових лозето (двете лозя в двора на Колибата) около два декара и половина и другото отвъд Беляковското шосе, тъй нареченото Дойново лозе, после празно място - нива - още два декара. След това почнах резитбата, която също така извърших правилно и навреме. През април и май извърших окопаването на лозето сам без ничия помощ. Чувствувах изблик на голяма сила и енергия и за умора дума не можеше да става - просто летях с мотиката по редовете. Копаей и пее, копаей и пее през целия ден.

14. ТЕЧАЩИЯТ ПОКРИВ И БУРЯТА

Така продължи през цялото лято, когато в началото на август пристигна Учителят с група млади братя и сестри от София и от провинцията. Както отпосле разбрах, Учителят всяка година пристигал 10-15 дни преди събора, за да ръководи уреждането на някои предварителни работи за събора: почистване на двора, подреждане на цветните лехи, набавяне на някои хранителни продукти и пр., и пр.

Тук аз ще опиша един необикновен случай - как Учителят спря бурята с

проливен дъжд, който може да наводни вилата (Колибата) тъкмо в навечерието на събора.

Оказа се, че покривът тече и Учителят се обърна към всички ни: „Има ли между вас някой, който разбира от покриване на покрив, за да се качи и поправи покрива на колибата?“ Никой не се представи като специалист и аз се реших да се покача и поправам покрива.

Беше точно 12 часа по обяд (към 15.VIII.1921 г.). Учителят с групата седнаха да обядват на приготвената маса под беседката. Времето беше тежко, горещо, чувствуваше се голяма атмосферна депресия. Аз не отидох да обядвам, но веднага изправих голямата стълба до самия покрив. С мене се качи и един от младите братя - Елиезер Коен и започнахме работа. Най-напред разкрихме около два-три квадратни метра. Тъкмо започнахме да прехвърляме и пренареждаме керемидите и от северозапад се зададе тъмен облак, придружен със силни гръмотевици и буря. Едри дъждовни капки заудряха по покрива, предвестници на пороен дъжд.

В това време Учителят стана от трапезата, мина пред източната страна на колибата, застана на поляната и се обърна към мене с думите: „Имате ли още много да поправяте?“ Отговорих, че тъкмо сме разкрили около три квадратни метра и едва сега започваме да пренареждаме керемидите. Учителят, без да губи нито секунда, мина от северната страна покрай черната като застана на бялото мостче, което се намираше точно срещу входа от западната страна. Без да прави никакви движения или да произнася някакви думи, постоя така срещу бурята около половин минута и чудото стана - бурята престана, дъждът пресекна, гръмотевиците затихнаха и облаците като заковани останаха на мястото си. След миг те (облаците) укротени започнаха бавно да се придвижват на изток към Арбанаси.

Тогава един от братята извика: „Учителю, Вие спряхте бурята!“ „Да, каза Учителят, - но само за два часа. Пътят на бурята е отгук и ние измолихме съществата да отсрочат само за два часа“. И като се обърна към мен, добави: „Бързайте да завършите, защото след два часа бурята пак ще дойде“.

Разбира се, ние заработихме с двойно по-голяма енергия и старание и след около два часа почти завършихме препокриването. Останаха да се сложат около 7-8 капаци на югоизточния ръб на покрива.

В това време бурята и облаците пристигнаха с предишната си сила и докато поставим капациите, рукна такъв проливен дъжд, че нямахме време да слезем от покрива. Решихме да се оставим на топлия летен дъжд да ни окъпе добре и останахме горе на покрива докато престане. След това цели измокрени, сляхохме.

Учителят ме потупа по лявото рамо и рече: „Това се казва герои! Идете да се преоблечете и елате да пиете топъл чай“, който сестрите бяха приготвили.

15. ПРОИЗШЕСТВИЕ С ТЕРЕЗА КЕРЕМИДЧИЕВА

На следния ден (16.VIII.1921 г.) започнаха да прииждат братя и сестри от цялата страна и до 19.VIII. се събраха не по-малко от 1000 души. Мнозина от тях бяха настанени на квартири в града, но повечето останаха на палатки в обширния двор на Колибата.

На 19.VIII.1921 г. - „Преображение“ стана официалното откриване на събора в читалище „Надежда“ в града. Там Учителят изнесе пред търновското гражданство братята и сестрите беседата „Пробуждане на колективното

съзнание". След това в продължение на цяла седмица се проведе събора под ръководството на Учителя. Всичко това е изнесено в тома „Беседи и упътвания, дадени от Учителя на събора в Търново през лятото на 1921 година“.

През време на събора стана още едно значително произшествие, което тук ще опиша.

Това се случи един предиобед след утринния наряд, беседата и гимнастическите упражнения - към 10 часа преди обяд наред двора близо до южната малка колибка.

Сестра Тереза Керемидчиева падна и издъхна! Изглежда от слабо сърце. Веднага пристигна Учителят. Той каза всички да се отстранят на 20-30 крачки, да не остане никой близо до нея. Мнозина, в това число и аз наблюдавахме произшествието.

В това време Учителят направи няколко обиколки около тялото, като гледаше към небето. След това повика сестра Елена Иларионова и я постави на пост да пази тялото и ѝ казал, че сестра Тереза след един час ще се върне, ще се съживи.

И действително, разказва после сестра Иларионова, „след един час започна да се появява руменина по бузите ѝ и накрая отвори очи и стана“. Това второ чудо след спирането на бурята Учителят извърши, защото беше не съвместимо при един олтар, дето се предават велики духовни ценности (истини) да се занимават и с погребения.

След това сестра Тереза живя още 50 години.

16. ОТКРОВЕНИЯ НА МЛАДОСТТА И МЪДРОСТТА

През есента на 1921 година дойде при мене на Колибата брат Кольо Каишев, който остана цялата зима и в началото на пролетта на 1922 г. отиде при леля си Мария Каишева в с. Арбанаси.

С Кольо прекарахме няколко месеца славно! Разбирахме се и се обичахме. Затова и работата спореше. Споделяхме си много мисли, идеи и преживявания. Тук искам да опиша един случай, разказан от Кольо, който по моя преценка е много поучителен.

Разказва Кольо как един брат от провинцията отива в София. Наложило му се да пренощува в един хотел.

Още щом влязъл в стаята си и започнал да съблича връхните си дрехи, вратата се отворила (без почукване) и в стаята влязла една млада, хубава жена 25-28-годишна. Тя се приближила и седнала на леглото. Братът веднага разбрал, че тя е от ония жени, които изкарват прехраната си по хотелите по най-нечестен и неморален начин. Въоръжен със своите най-чисти мисли и чувства, той влиза в разговор с нея. Разпитал я от къде е, как се казва, следвала ли е някакво училище, за родителите ѝ и пр.

Най-после той казал: „Както виждам, ти си млада, пълна със сили и здраве и при това умна жена. Ти би могла да си изкарваш прехраната по един честен начин, че да бъдеш полезна не само на себе си, но и на другите. А по този път, в който си попаднала, може би не по твое желание, ти ще се напълно обезличиш и пр. и пр.“ (Този брат не е никой друг, а самият Кольо, но той от скромност не казва името си.)

От този разговор жената толкова силно се трогнала, че паднала при нозете на брата, прегърнала ги и започнала неутешимо да плаче.

Ами после, след като малко се поуспокоила, казала: „Ти си първият мъж, който ми говори така! И аз от сърце и душа желая да се избавя от този

ад, но досега не се е намерил някой да ми подаде ръка. Ето, това си ти! Ти си моят спасител. Кажми ми сега къде да отида, какво да правя?", говорила тя и обсилвала с целувки и сълзи нозете му.

Тогава братът написва една бележка и я праща при Учителя.

От този ден животът на тази жена се изменил и осмислил. Тя приела идеите на Бялото Братство и станала предана ученичка на Учителя.

„От този ден изминаха 30 години, казал братът, - но колкото пъти си спомням този случай, все ми става сладко на душата.“

От този случай братът си направил следния извод: „Злото (низшето удоволствие) носи временна наслада, а вечна горчивина, а Доброто, което човек извърши в името на Бога, носи временна горчивина и вечна наслада“.

През същата зима получихме от Учителя писмо със следното съдържание:

„Любезни Кольо и Петре,

Получих писмото ви. Засега използвайте времето за ваше добро в умствено и духовно отношение да растете. Зимата ще поограничи физическия труд. Има засега някои висящи въпроси, които трябва да се решават и то съвършено правилно. И те ще се решат. Бог всякога помага. Гледайте и двамата да бъдете умни и добри в най-чистата смисъл.

Работете първо за Бога от Любов и Мъдрост.“

21.XII.1921 г.

(Следва подписът на Учителя)

17. БОСТАН ЗА ДИНИ И ГРАДУШКАТА

През пролетта на 1922 година, като видях колко каруци с дини се доставиха и консумираха на миналогодишния събор, реших да посея и произведа дини за нуждите на събора. Да не става нужда да се купуват от пазара. За целта наех една нива от три декара в съседство с нашето „Дойново лозе“. Наех орач да я изоре дълбоко, а понататъшната работа извърших сам. С ръчна количка извозиох необходимото количество горял овчи тор от една близко намираща се кошара. Направих лехите и едновременно с насаждането на семената на определена дистанция, слагах по няколко шепи тор. Изобщо, положих максимум старание при обработването и посаждането на дините, в резултат те буйно поникнаха и докато съседните бостани едва бяха кръстосали, моите имаха вече половин метър летораста. Обща казано, можеше да се очаква богата реколта. Но тъй като работата стана много наемах работнички (от с. Беляковец) за прекопаване на лозята, бостана, също така за посетия един декар царевица.

Всички се развиваше добре: и лозето, и бостана, и царевицата.

На един горещ юнски ден (към 20 юни) един черен градоносен облак реши съдбата на всички посеви. Напълно унищожени бяха и лозята, и бостана, и царевицата. Жалко за труда! Взех една ножица и изрязях всички смазани летораста на бостана до самите корени, като се надявах, че все пак отново ще изкарат и ще подновят. И наистина, подкараха, но в резултат се получиха съвсем малко количество дини и при това сравнително дребни и криви. Само на онова място, дето бях започнал да обработвам с бел за посаждаване на нови лози се бяха запазили около 15-20 броя по-едри дини.

В началото на август, както всяка година, пристигна Учителят с група млади братя и сестри за подготовка на предстоящия събор.

Още с пристигането на Колибата, Учителят се обърна към мене и ме попита: „Е, Петре, как са дините?“ (Учителят знаеше за моите дини по вътрешен път, защото аз на никого не бях казал, че сея дини. Искях да изненадам

събора.) Отговорих Му: „Всичко се развиваше много добре, но падна силна градушка и унищожи и бостана, и лозята“. Учителят си остави пардесюто и бастуна и ми предложи да отидем да видим дините - поражението на дините. Отидохме. Обходихме целия бостан. Учителят най-внимателно разгледа всичко. После се спряхме при мястото, дето, както казах по-горе, се бяха запазили 15-20 броя по-едри дини. Учителят опита с чука няколко дини и сам откъсна четири по-едри парчета. Той взе две и аз взех две и тръгнахме към колибата. Вървим и мълчим. По едно време Учителят рече: „Петре, Петре, измамили те духовете!“ Тези думи ми подеждоуваха като врял душ и реших в себе си в бъдеще да не допусна повече духовете да ме измамат.

И тази година както и миналата, се извършиха всички подготвителни работи навреме. Пристигнаха и братята и сестрите - съборяни и на 19.VIII.1922 година стана официалното откриване на събора в читалище „Надежда“, дето Учителят изнесе пред търновското гражданство и братството беседата „Новият живот“.

Даденото от Учителя през време на съборните дни е изнесено в тома: „Беседи и упътвания от Учителя, дадени на учениците на Всемирното Бяло Братство през лятото на 1922 година“.

18. МОЕТО НЕПОСЛУШАНИЕ

През зимата на 1922 година падна дебел сняг и аз трябваше да прекарам времето си само в стаята. Единствената мисъл, която доминираше над всички мои мисли беше идеята за предстоящото образуване на братската комуна, което щеше да стане през есента на 1923 година. Мислих, кроих различни планове и дойдох до заключението, че ще ни са нужни пари, при това повече пари. Но откъде ще вземем тях пари? На първо време ще трябва да закупим ниви, коне, инвентар (плугове и др.), после ще трябва да обзаведем и жилището - братската къща от две стаи и кухня; храна, семена и пр., и пр. А приятелите, които ще участвуват в комуната са всички без един лев. Всички ще участвуват с двете си ръце - ще работят. Но докато се дойде до работата, трябва много други предварителни подготвителни неща. За да работиш, да ореш, нали трябва да имаш нива?

И моята мисъл ме отведе в Стара Загора. Единственият начин, чрез който ще можем да се снабдим с пари е да продадем имота в Стара Загора: къща, едно лозе два декара и една нива с черешови дървета.

Учителят казал на мама и на брат Христо Христов: „Имота в Стара Загора няма да продават! В Арбанаси ще се направи само един опит и ако опитът излезе сполучлив, пари ще се намерят“. Но въпреки това аз реших да пиша на тати да продаде всичко и с получените пари да дойде цялото ни семейство - тати, мама, братята ми Марин и Костадин и сестра ми Таня в Арбанаси да положим основите на бленуваната братска комуна - мястото, дето ще може да се приложи Учението на Учителя на дело.

Седнах да пиша на тати. Натопих перото в мастилницата и посегнах да пиша на листа, но перото се изкопчи от пръстите ми, като че ли някой го грабна и със сила го заби в масата! Аз взех перото и посегнах втори път да пиша - повтори се пак същото: перото като живо се изплъзна измежду пръстите ми и се търколи на масата! И третият път се случи същото! На четвъртия път аз стиснах перото с яд и този път ми се удаде - написах „фаталното“ писмо.

Аз „окултният ученик“, не можах да разбера, че с отскачането на перото небето иска да ми каже и напомни думите на Учителя: „Не пиши това

писмо! Имота в Стара Загора да не се продава!" Но аз не разбрах. Мисълта за предстоящата комуна толкова силно се беше втъпчила в ума ми, че аз за нищо друго не мислех. Представях си колективния братски труд, общите молитви, общото хранене, песните - пълната хармония! Но не излезе така, както си представях. По-късно ще опиша всичко подробно.

Баща ми имаше пълно доверие в мене. Обичаше ме, както и останалите си деца и като получил писмото решил да осъществи моето предложение. Обявява имота за продан и в скоро време го ликвидира. Аз лично отидох в Стара Загора през пролетта на 1923 година и получих парите - 114 хиляди лева. След това цялото ни семейство напусна Стара Загора и се засели в с. Арбанаси, Търновско, дето щеше да се реализира бленуваната братска комуна. Имахме си собствен кон и каруца, но откупихме и катъра на брат Димитър Марков и като приспособихме каруцата за чифт, брат ми Марин потегли през Балкана - Габрово и за два дни пристигна в Търново.

19. БОСТАНЪТ И ЧЕРНИЯТ ОБЛАК

През пролетта на 1923 година аз пак посях дини, но на по-малко пространство и се стараех да бъда буден, да не би пак да ме измамат духовете.

Всичко се развиваше добре - и лозята, и бостана. Но пак към 20 юни, тъкмо по обяд, когато се прибрах в колибата да обядвам, откъм северозапад се зададе един черен облак с мълнии и буря. Помислих си: Ето, пак иска да се повтори миналогодишния случай. И преди да вляза в колибата съблякох си горното палто и като се изправих срещу облака, от който падаха вече едри парчета град, викнах с всички сили и ревах: „Господи, не искам този път духовете да ме измамат! Нека да ме убие градушката, но аз няма да се прибера в стаята, докато не престане! Няма да позволя този път духовете да ме измамат!“

И стана чудо! Облакът се раздели на две и започна да вали проливен дъжд, от който се чувствуваше голяма нужда. Едва тогава се прибрах в стаята цял измокрен и треперещ от преживяното напрежение.

Когато Учителят дойде в началото на август, аз му разказах подробно как застанах и ревах срещу облака и как облакът се раздели на две и заваля дъжд, а градушката престана. „Това случайно ли стана, Учителю, или поради моята силна молитва?“ Учителят каза: „Рекох, имал си една реална опитност“.

Поради септемврийските събития през 1923 година съборът не се състоя.

20. ОСНОВАВАНЕ НА КОМУНАТА В АРБАНАСИ

Идеята за предстоящото основаване на комуната в Арбанаси бе най-актуалният въпрос за нас и вече на няколко пъти се събирахме, за да уговорим и уточним подробностите по този въпрос.

Пристигна от Варна брат Стамат Тодоров, на когото предадох ръководството на братските имоти и ключовете от Колибата и през септември се пренесохме с Марин в Арбанаси.

Дойдоха и другите приятели. Бяха вече пристигнали и моите родители с брат ми Костадин и сестра ми Танка. Обявихме основаването на братската комуна при следния състав. Основно ядро: 1. Никола Гръблев от Габрово - военен капитан. 2. Христо Христов от Търново - подпоручик, който си даде ос-

тавката и като граждански пристигна в Арбанаси. 3. Марин Камбуров. 4. Аз - Петър Камбуров. Спомагателни (допълнителни) членове: Руси Събев от София, Димитър Александров от Търново, Мария Каишева от Арбанаси (Кольо и Мика Каишеви бяха временно в комуната. По-късно заминаха за София) и моите родители с двете деца, които не се считаха за членове като малолетни. Бяхме всичко 11 души.

Беше уговорено Никола Гръблев да не напуска службата си, за да може да помага със заплатата си.

Отначало работата тръгна добре. Имахме на разположение над 100 хиляди лева и решихме най-напред да закупим ниви. Купихме изцяло имота на една вдовица - Мола хаджи Димитрова, която след това се изсели от Арбанаси. Имотът бе 12 декара ниви и 3 декара лозе. И от друг стопанин купихме една нива около 12 декара. Набавихме инвентар: плуг, вили, лопати, мотики и др. Фураж за добитъка в това число и две биволици на сестра Мария Каишева, две кози и едно магаре. Останаха 20-30 хиляди лева резервен фонд.

Докато се ориентираме в новата обстановка, дойде зимата. А приходи още нямаше никакви. Затова, наложи се да теглим по малко от резервния фонд. Днес малко, утре малко, готовите пари се изнизяха хилядарка след хилядарка. А нашите славни трапези! Винаги имахме гости от Търново или от Горна Оряховица или от Лясковец. Пък песни, пък цигулки! Славно нещо било комуналния живот! Всички, които посещаваха оставаха с отлични впечатления! Да, така беше в началото, а за края ще говорим по-късно.

През есента успяхме да изорем нивата, която купихме от Мола, а онази, която купихме от някой си Пейо от Горна Оряховица, беше посята с жито. Аз, за да изразя доволството си от покупката на нивата, казах: „Дай, Боже, да се роди хубаво жито, ще ви донеса два чувала жито подарък от мене!“ Но не му занесох, защото наистина житото не стана. И през есента на 1924 г. получих призовка от съда. Съди ме Пейо за 1000 лева, т.е. стойността на два чувала жито, които съм се задължил по пазарлък да му дам.

Отидох в Горна Оряховица. Намерих го вкъщи на легло - болен. Не можахме да се разберем. Той твърди, че съм обещал условно „ако житото стане“. Най-после броех му хилядарка и въпросът се уреди. На следния ден научихме, че Пейо погинал.

През есента наехме и изоряхме една ливада около 15 декара от Ламбрин Данов от Арбанаси. Искяхме да я подготвим за посяване със слънчоглед.

Зимата на 1924 година изкарахме. Резервният фонд съвсем отня, а приходи никакви още.

Запролети се и ние тръгнахме на работа. Засяхме около 6 декара захарно цвекло и преоряхме още веднъж нивата за слънчогледа, който също засяхме. Обработихме и лозето, което тази година обещавахе да даде добър плод. Изобщо, работата вървеше добре, но разходите се покриваха все от резервния фонд.

Дойде жътва. Пожънахме нивата, от която получихме малко приход - едва-едва три чувала, за колкото ме съди Пейо. Смляхме житото и за един-два месеца го изядохме. Нали на трапезата се събирахме най-малко по десетина души? И все още купувахме!

21. НА БРАТСКА СРЕЩА НА ВРЪХ „ЮМРУКЧАЛ“

През лятото на 1924 година събор не се състоя и по инициатива на братята от Габрово - Георги Николов и др. бе организирана една голяма екскурзия за десет дни из Стара планина.

От Арбанаси отидохме в Габрово аз и брат ми Марин, сестра Гена Папазова от с. Дебелец и Стоянка Илиева - учителка в с. Стражица. Имахме братя и сестри от Търново, Русе, Свищов, Севлиево и др.

Първата вечер от Габрово отидохме на Габровския манастир, дето пренощувахме на тъй наречената „Папратлива поляна“. Спахме в папратата. Времето бе топло и не усетихме студ. На следния ден към 9 часа сутринта посрещнахме групата от Старата Загора, Казанлък и околните села и потеглихме по билото на Балкана. Тогава нямаше построени хижи и дето замръквахме, там запалвахме буен огън и пренощувахме. На следния ден - пак на път. Аз носех две раници - моята и тази на брат Иларионов върху моята, а върху двете раници 20 хляба в един чувал, провиснал от двете страни върху раниците. И понеже ръцете ми бяха свободни, от време на време изваждах цигулката и свирех „Братство, единство“ и др. Тогава бяхме всички млади и не чувствавахме умора.

Най-напред решиха да се консумира общия хляб от чувала, който носех аз, за да ме разтоварят. След като свърши всичкия хляб, започнаха сестрите да варят ориз в чайници и на обяд всеки си получаваше порцията ориз вместо хляб.

На седмия ден вечерта пренощувахме в подножието на Юмрукчал, при изворите на Тъжа (Тунджа). Там към групата се присъединиха и приятелите от Севлиево с бр. Петър Пампоров и групата порасна общо на 32 души.

От полунощ тръгнахме към върха, дето стигнахме малко преди изгрев слънце. Там наблюдавахме един величествен изгрев, какъвто може да се види само на един висок връх, какъвто е Юмрукчал. След това играхме гимнастически упражнения. След обяд старозагорци и казанлъчани се спуснаха на юг през Калофер, а ние към с. Острец, дето пренощувахме в току-що прибрано сухо, мирисливо сено.

Бих желал да опиша тази екскурзия по-поетично, но виждам, че не ми се удава. А това бе екскурзия, която всички, които участваха ще помнят през целия си живот. Незабравими ще останат обедите, вечерите около огньовете. Песни! Възторзи! Радост! Планината се оказа много гостоприемна. Десет слънчеви денонощия, прекарани в планината струват повече от цяла година, прекарана в долината.

22. ИЗПИТ ПО ЧЕСТНОСТ

Като се завърнахме в Арбанаси намерихме, че работата не беше придвижена напред. Братята (Христо Христов - офицер, Руси Събев - недъгав, Димитър Александров, който не беше сериозен комунар) нямат даже елементарни познания от физически труд - специално от земеделие. А ние, Марин и аз работехме добре, но няхмахме качества нито на добри организатори, нито на добри ръководители. Затова, общо взето работите ни в комуната не вървяха добре.

Най-големият товар бе сложен на гърба на мама, която трябваше всеки ден да готви храна за 10-15 души, да пере изпотените ризи на всички и да меси хляб почти през ден. А когато по-късно свърши брашното, свършиха и

парите, дълго време се хранехме само с качамак и червен лук.

Предстоеше ваденето и предаването на цвеклото. Извадихме го и го предадохме на Захарната фабрика в Горна Оряховица. Предадохме седем тона цвекло, от което следваше да получим 3500 лева. Понеже бяхме вършили парите, че нямаше даже и за царевично брашно, аз реших да отида при шефа на Захарната фабрика и да го помоля да ми изплати сумата, макар че знаех наредбата според която фабриката изплащаше един-два месеца по-късно след проконтролирането на приемателните документи.

Отидох, но не било лесно да се влезе в двора на фабриката! На портала застанал като Цербер, вратарят не пропуска пиле да премине. Но аз се промъкнах между влизащи каруци и влязох. Отидох право в канцеларията на шефа. Тъкмо се канех да почукам, вратата се отвори и отвътре излезе един едър селянин. Аз използвах отворената врата и влязох. Гледам двама души: единият хубав човек, седнал на стол пред бюрото си, с брада, приличащ на Христо Ботев и до него друг, прав едър мъж. Седналият, който именно беше шефа Бернкопор се обърна към мен и ме попита какво искам. Казах му, че съм дошъл да го помоля ако е възможно да ми се изплати сумата срещу продаденото цвекло. Той ми отговори, че ще плащат след два месеца съгласно установения ред и изключение не правят никому. „Ето, този човек, който току-що излезе също искаше да му се изплати, но невъзможно е“, каза шефът.

Аз вече се готвех да си тръгна обратно, когато той втрещено се загледа в мене и ме попита: „Ти, момко, от къде си?“ „От Арбанаси“, отговорих. „Не, не си от Арбанаси. В Арбанаси такива хора като тебе няма.“ „Вярно е, аз съм от Стара Загора, но сега живея в Арбанаси“, му поясних аз. „Да не би да си от ония - дъновистите?“ „Да, рекох - така ни назовава народът.“ „О, аз отдавна имам желание да се срещна с някоя дъновист. Искам да ви задам един въпрос, ще можете ли да ми отговорите?“ „Ще се постарая, доколкото мога да ви отговоря“, отвърнах аз. „Как се третира у вас въпросът за честността?“ Отговорих: „Извинете, г-н шеф, но трябва да ви кажа, че у нас за честност не се говори.“ „Защо у вас за честност не се говори?“ „За честност се говори там, дето я няма. А у нас честността е една от най-дебелите греди, върху които се изгражда Учението на Бялото Братство. Това е в реда на нещата, затова у нас за честност не се говори“, обясних аз.

Не зная как съм казал тия думи, но усетих, че по цялото ми тяло преми-на една тръпка.

Изглежда, че моето изказване направи много силно впечатление на шефа и, като се обърна към стоящия до него чех, каза: „Господин Вешин, този момък ми вдъхва доверие!“ След това се обърна към мене и рече: „Момко, би ли се съгласил да дойдеш на служба при нас? Ще ти дам голямо възнаграждение. На нас ни трябва честни хора, какъвто си ти. В това се уверих от твоето изказване. Пак, ако е възможно, доведи ми и други честни хора като тебе - 10-15 души и повече - само през време на кампанията по приемане на цвеклото за 2-3 месеца. Ще ви дам добро възнаграждение и мисля, че ще бъдете доволни.“

Аз веднага съобразих, че това предложение е изгодно за нас. Ще имаме добри заплати, ще пооправим малко материалните работи и отчасти ще се тури край на качамачения режим - ще имаме хляб.

„Аз за себе си приемам вашето предложение и се надявам, че моите приятели от Арбанаси ще се съгласят. Утре сутринта ще дойдем 5-6 души.“ „Добре, утре ще ви чакам“, каза шефът. „Ами за изплащането на цвеклото, за което ви помолих, може ли да се надявам нещо?“ „Господин Вешин, обърна се шефът към помощника си - идете в канцеларията и кажете, че нареж-

дам да се проконтролира партията му и да му се изплати още сега."

След проверката оказа се, че всичко е редовно и веднага ми изплатиха сумата 3500 лева.

Отидох си радостен и обнадежден. Всички в комуната се зарадваха и разбира се, се съгласиха още утре да отидем на работа в захарната фабрика.

На следния ден отидохме и веднага ни изпратиха по кантарите в селата Джюлиница (Марин), Кесарево (Руси Събев), Крушето (Христо Христов), а мене изпратиха в с. Драганово на 10-12 километра североизточно от Горна Оряховица. Селото е голямо около 11 хиляди жители и не е на железопътна линия, затова цвеклото се извозваше с камиони. Най-големи злоупотребления (кражби) при приемането на цвеклото се извършваха именно тук, затова кантарът беше спрял за известно време.

Като отидох аз, веднага започна приемането. Аз водех приемателния дневник, като следях същевременно и теглото на кантара. По неколкостотин коли минаваха дневно.

Така хармонично вървя работата три-четири дена. На четвъртия ден дойде при мене един цвеклопроизводител - цял дрипав. Ризата му дупка до дупка - съдрана, панталона му - също. Повика ме настрана и ме заговори: „Господин Камбуров, както виждаш положението ми е окаяно. Работя с цялото си семейство: четири деца, жена ми и аз и не мога една риза да си купя! Гладуваме на общо основание! А ония там (във фабриката) на меките кресла ядат труда ни, смучат кръвта ни.

Както виждам и твоето положение не е много розово. И ти си един бедняк като мене. Те и твоят труд ще използват стопроцентово, а на тебе ще подхвърлят един къшей. Слушай, г-н Камбуров! Така не бива да се оставяме да ни експлоатират - да ни пият потта и кръвта! Но да направим следното: Аз ще докарам примерно 1000 килограма цвекло, ти ще го запишеш 1200 килограма. Днес ще запишеш 200-300 килограма повече, утре - 200-300 килограма и така до края на кампанията ще се събере, да речем 40 тона в повече и ще си го разделим: стойността на 20-те тона за тебе, а на останалите 20 тона - за мене. И ние да разберем нещо от нашия труд."

„Слушай, приятелю, рекох. - Една буца злато голяма колкото Стара планина да ми дадат, не бих се съгласил да надписвам! за нищо на света не бих си продал съвестта, за да служа на лъжата и кражбата! Аз съм млад, но те съветвам - никога не пожелавай чуждото! Бъди честен! Бог благославя малкото, придобито по честен път, а многото, придобито с лъжа, измама или кражба, носи проклятие и десетократно по-голяма загуба!"

Разбира се, човекът си отиде. По-късно се разбра (някой ми показа), че той бил изпратен от шефа да се провери дали „гредата“ на честността е стабилна или прогнила.

От този момент аз станах едва ли не най-довереното лице на шефа. Кантарите, дето работеха нашите хора, всякога показваха не дефицит, а излишък (от процентите, които снемаше за кал и пр.). Това обстоятелство способствува през следващите години да се предпочитат хора от Бялото Братство. И наистина, през следващите години до 1928 година, когато почина шефът, аз изпращах по 15-20 души наши хора от Изгрева и от провинцията и всякога показваха най-високи качества на честност и преданост в работата.

23. СКАЗКАТА

Един ден дойде при мене един млад човек на име Йордан Делинешев. Той бил вегетарианец и отчасти запознат с идеите на Бялото Братство. Запознахме се и си поговорихме. От тогава идваше почти всеки ден след работно време на разговор.

Един ден той ми каза, че в селото имало условия да изнесе една сказка за Бялото Братство. Без да мисля много, аз веднага се съгласих, макар че това щеше да бъде първата ми сериозна сказка. Отидохме в общината при кмета и му казах желанието си. Същевременно трябваше да платя и съответната такса за разгласяване чрез глашатая.

Кметът отначало не прие благосклонно предложението ми, като каза, че това Учение на Бялото Братство, наречено Дъновизъм било преследвано от църквата, следователно забранено. Докато се канех да му отговаря, обади се секретарят, който работеше на съседното бюро: „Господин кмете, аз съм завършил духовна семинария в Пловдив. Моят учител архимандрит Евтимий, беше повел духовна кампания против дъновизма, но не можа да го обори и това Учение си запази своята автономия. Напротив, сказката ще бъде много интересна и аз предлагам всички да отидем и да я чуем!“ И като се обърна към мене, добави: „Ще засегнете ли евангелски въпроси и ще приемете ли диспут, тъй като ще доведе свещениците и учителите?“ Отговорих: „Да се разберем още отсега. Диспут значи „тъмнина“. Спорят хора, които живеят в тъмнина. Но тъй като аз ще засегна евангелски въпроси, които по същество са светлина, то приемам не диспут, а разговор между разумни същества, които живеят в светлина“. Той се поусмихна и разбира се, прие моето предложение.

На следния ден след обяд барабанът разгласи из цялото село за предстоящата сказка в салона на читалището. Вечерта в определения час салонът беше препълнен. Повечето от посетителите бяха ученици от реалната, студенти, дошли във ваканция и граждани, между които кмета, секретаря, свещениците, учителите и др.

В общи линии сказката излезе сполучлива. Започнах с храненето, като застъпих вегетарианството като етап към познаване на духовните истини. Говорих за идеите на Бялото Братство, за Учителя. Накрая очаквах да зададат въпроси съгласно изказването на секретаря, но никой не се обади. Тогава аз им раздадох доста екземпляри от сп. „Житно зърно“, в-к „Нов живот“ и др., които предварително бях изложил на една маса. Всички протягаха ръце да вземат. Последна остана една песнопойка, която пожела да вземе една учителка. Но преди да я предам, аз казах: „Приятели, това са песни на Бялото Братство, желаете ли да ви изпея една от тях?“ Всички единодушно приеха и отново насядаха по столовете си. Тогава аз извадих от един шкаф цигулката си, която предварително бях поставил там. От публиката се чуха радостни възклицания и видях весели лица. Отворих песнопойката и се падна песента „Събуди се, братко, мили“. Изсвирих я, после втора, трета... та едва ли не изнесох цял концерт. Всички останаха доволни. Събранието продължи до късно.

Този случай описах в писмо на сестра Гена Папазова, която отишла при Учителя и му прочела писмото ми. Учителят също бил доволен. Доволен бях и аз.

24. КАРУЦАР В СОФИЯ ЗА МНОГО ПАРИ

На края на кампанията (1924 г.) шефът ме покани да остана да поработя още 2-3 месеца през зимата по проверка на книжата в канцеларията. Аз останах, а другите братя бяха освободени и се върнаха в Арбанаси. Аз вечер се връщах там, а сутрин отивах в Захарната фабрика, която е на около 5 километра от с. Арбанаси.

Сега вече имяхме пари да изкараме зимата и пролетта на 1925 година. Но към лятото пак се наложи да започнем качамачения режим. Тази година произведохме доста лук и ядохме качамак с лук. Имаше също и картофи собствено производство, но и те не достигнаха. Когато идваха гости варяхме и предлагаме повече картофи, които бяха много вкусни.

1925 година. През тази година се състоя последният събор в Търново. Учителят ме повика и каза: „Рекох, ще стегнеш каруцата и катърите и след съборните дни ще отпътуваш за София. Там ще работиш с каруцата и ще спечелиш много пари.“ Разбира се, съгласих се, но рекох: „Учителю, ще трябва да поправа хамутите на катърите и за пътни, а аз нямам никакви пари“.

Учителят каза на брат Иларионов да ми брои 2000 лева.

След няколко дни всичко беше в ред и аз тръгнах през Севлиево, Ловеч, Орхане за София. Пътувах шест дни. Обаче, по време на пътуването единият от катърите - Жаро, получи голяма рана на врата, точно под хамута и когато стигнах в София, раната беше толкова голяма, че не беше възможно да го впрягам. Наложих се да приспособя каруцата от чифт на тек - за един кон. За този ремонт исках заем от брат Бертоли.

Така се нареждаха работите, че изобщо не ми вървеше. Днес колело ще се счупи, утре аръша на колата и аз по неволя все се отнасях за заем към брат Бертоли. Той всякога ми отпускаше сума, но не пропускаше случай да ми натяква: „Тук в София има хиляди каруцари. Всички си нареждат работите добре, а ти - некадърен каруцар: днес колелото счупено, утре хомота скъсан, коня болен, е какъв каруцар си ти, ба?“

Живеех на квартира у Бертоли и работех с каруцата си при неговата работилница за циментови-мозаечни изделия. Превозвах за нуждите на производството пясък, баластра, а също и готова продукция: изработени стъпала и площадки по постройките. С работата си покривах предварително направения дълг към Бертоли - нещо като текуща сметка: от една страна вземах, от друга изплащах. Но вземането беше повече, затова и той постоянно ме мъмреше, уж дано се постегна.

А разходите ми бяха по-големи от приходите. Болният катър изяждаше едва ли не половината от приходите ми. От друга страна, плащах наем за обора, а като се предвидят и непредвидените разходи по ремонти и пр. ето че разходите надминаваха приходите.

Катърът Жаро боледува точно 28 дни, а през това време аз вече дължах на Бертоли 12 хиляди лева.

Един ден, като товарехме с един друг каруцар - Георги, стъпил на моята каруца така ми притисна лявата ръка, че едва не се счупи. Отървах се само с охлузване (до костите) на всички пръсти. Кожата и месото висяха като парцали. В момента в работилницата беше дошъл брат Кръстьо Христов. Той веднага поиска да му дадат газ (петрол). Поля ранената ми ръка и я бинтова. Кръвта веднага спря. Сега на всичко отгоре - раненя ръка!

Понеже не можех да си служа с лопата и кирка за копане и товарене на пясъка и баластра от Малашевци, решихме с другия каруцар да превозва-

ме цимента до Гранитоид пак за работилницата на Бертоли. Товарехме по 20 торби - 1000 килограма. Георги беше як каруцар.

Един ден решихме да си изпробваме гърбовете кой колко торби може да занесе от каруцата в склада на работилницата. Междувременно ръката ми чувствително се подобряваше и можех да си помагам с нея при товаренето и разтоварването на торбите. Аз натоварих на гърба му две торби и той ги занесе. Сега на моя гръб той натовари две торби и аз ги занесох; после по три торби и най-после и той, и аз занесохме по четири торби, т.е. 200 килограма. Той искаше да ме победи, като пожела да му натоваря пет торби, но не бе възможно, тъй като петата торба трябваше да се сложи високо над главата му и той отказа. Така направихме един глупав и рискован опит. Тогава бях на 25 години.

Най-сетне катърът оздравя. Можеше вече да се впряга. Обърнах пак каруцата за чифт и започнах работа. Превозвах балаотра на строящия се агрономически факултет и др. За една седмица спечелих 13 хиляди лева, изплатих на Бертоли дълга си от 10 хиляди и с хиляда лева реших да се върна в Търново. Беше вече средата на септември.

Пътувах пак 6 дни и най-сетне благополучно пристигнах в Търново на Колибата. Каква беше изненадата ми, когато видях, че съборът още продължаваше! Може би повече от сто души по-свободни (пенсионери и др.) бяха останали начело с Учителя като на курорт.

Минах през портата на Бостанджиевата колиба и, като навлязох в двора на братската колиба, пуснах юздите на конете, извадих цигулката и засвирих „Братство, единство“. Всички ме поздравиха с „добре дошъл“. Отдалеч още видях Учителя, изправен до чешмата пред колибата. Отидох най-напред при него. Поздравих го, целунах му ръка и той ме запита: „Е, Петро, кажи сега колко изкара в София?“ Разказах му подробно всички перипетии, през които минах в продължение на един месец, като каруцар в София. Учителят усмихнат ме слушаше и накрая каза: „Отлично си изпълнил задачата!“ Рекох: „Учителю, пари не можах да спечеля, но поне изживях моменти, които добре ме ориентираха в суровия живот, които с пари не могат да се купят“.

Учителят каза, че това, което съм спечелил от сполучливото разрешение на задачата, струва повече от обикновени пари.

25. КОМУНАТА СЕ РАЗТУРЯ

Зимата на 1925/26 година горе-долу изкарахме добре, понеже все още имахме пари от Захарната фабрика. Но през пролетта и лятото пак закъсахме и пак започнахме да търсим царица в заем за качамак.

През лятото получихме 1000 килограма ечемик, изпратен от Гръблев от Делиорман, където той беше на служба като граничен офицер.

Приятелите си внушиха, че причините за неуспеха в комуната се дължат на обстоятелството, че са приети в комуната стари хора, т.е. моите родители и ако си отидат, работите ще потръгнат. Добре. Но те не вземаха под внимание, че тия стари хора си продадоха имота в Стара Загора. Изядоха им парите и сега да им кажем да си вървят! Освен това тати през всичкото време работеше в печатницата в Нова Загора и поддържаше учащите се брат ми Косю и сестричката ми Танка. А мама беше най-здравата греда в комуната. Тя месеше, готвеше, переше, чистеше и пр., но и тя трябваше да си отиде и да напусне комуната.

Но за да не бъде голословен, преди да предложат на Марин и на мен това си решение, те отишли при Учителя. Той по това време беше пристигнал в

Търново във връзка с прехвърлянето на инвентара в София, дето през август същата година (1926) щеше да се състои събора.

Наистина, Учителят одобрил тяхното решение: да се махнат старите. И те, въоръжени със съгласието на Учителя, смело ни го казват в очите: „Не щем старите! Ако те си отидат, работите ще тръгнат. Това каза и Учителят“.

Ние с Марин сме в недоумение! Не допускахме Учителят да е одобрил това и предложихме всички да отидем в Търново при Учителя.

Отидохме. Учителят каза: „Да, за старите ще бъде по-добре временно да отидат в Казанлък. А вие двамата с Марин ще отидете в София с каруцата. Там ще работите през лятото“.

Преди да заминем за София имавме още една среща с Учителя.

Един предиобед двамата с Марин бяхме с Учителя в беседката пред Колибата на разговор. Учителят се интересуваше от живота в комуната и с голямо внимание и интерес питахме за всичко. След като му разказахме всички по-интересни събития из живота ни, Учителят каза: „Идеята за комуналиния живот е излязла от Божествения свят. Хората са я доловили с ума си, но не са в състояние да я приложат. Да си представим, че на един от вас е счупена ръката, а на другия е счупен крак. В това положение ви сложат да спите на едно тясно легло. Е, как ви се струва, ще можете ли да спите спокойно? Всяко помръдване на единия, ще причини болка на другия. Това са хората днес. Счупените ръка и крак са слабостите на хората, които не им позволяват да се доближат по-близо и да работят заедно. Истинската комуна ще се осъществи на земята след 300 години, когато първата група от шестата раса слезе на земята“. Запитахме го: „Ами дотогава как ще живеем?“ Учителят каза: „Не след дълго хората ще напуснат градовете и ще живеят сред природата на групи по няколко семейства - на по-големи или по-малки групи. Ще зависи от хармонията, която имат помежду си“.

Върнахме се в Арбанаси. Събрахме багажа на мама и тати и ги пригответихме за път. В това време дойде Учителят. Сложихме голяма трапеза. Имаше и други гости. Тогава сестра Мария Каишева каза: „Учителю, на Катеринка ѝ е много мъчно, че напуска комуната“. „Нищо, каза Учителят - те ще постанат малко в Казанлък и пак ще се върнат. Така ще бъде по-добре за тях. А Петър и Марин аз ги изпращам да отидат и пороботят с конете и каруцата в София.“

Но с това работите в комуната не се оправиха. Приятелите се прибрали вечерта, но не намерили ни запален огън, ни ядене и след два дни всички се разотиили по домовете. Комуната се развали. Учителят сам я развали.

Поуката от направения опит е, че всеки член на комуната трябва да е готов да дава, да жертвува, а не само да взема. Нямаше я Любовта, за която пеем!

26. ДЪЖДОВЕ И НАВОДНЕНИЯ

Ние двамата с Мари пропътувахме познатото разстояние до София пак за 6 дни. Когато от Ловеч минахме през село Микря, едно момче - Бончо, на около 14 години ни помоли да го вземем с нас. Да ни бъде помощник на първо време, а после той се надяваше да си намери някаква работа в София. Приехме го и продължихме пътя. Разбира се, Бончо бе изцяло на наша издръжка. Той нямаше 5 стотинки в джоба си, не си бе взел и достатъчно дрехи.

Пристигнахме в София. Настанихме се в един хан в Подуяне, дето имаше обор за конете и една сутеренна стая за нас. Но за голяма наша

изненада, започнаха проливни дъждове, които продължиха почти без прекъсване 40 денонощия. Спряха почти всички строежи, фалираха тухлопроизводителите. Пясъчните кариери станаха безпредметни. Превозите станаха излишни. С една дума стопанския живот в столицата замря. А ние не бяхме започнали работа - без един спечелен лев! Наложих се както и миналата година пак да се отнесем до Бертоли за заем: за фураж на конете, за наем на помещението, за храна на нас и др. Бертоли отпускаше исканите заеми, но този път благосклонно, като виждаше, че вината не е в нас и с готовност ни помагаше да излезем от безизходното положение.

Поради проливния дъжд квартал „Подуяне“ бе наводнен. Захарчук (началникът на пожарната охрана) със своята бригада денонощно се бореше с водната стихия, която от ден на ден вземаше застрашителни размери. Бяха наводнени много изби, сутерени и ниски къщи в това число и нашия сутерен. Сутрин, като се събуждахме, виждахме водата стигнала до пружината на леглото. Всяка сутрин изхвърляхме по 150 кофи вода. На следващия ден пак същото се повтаряше. Влагата така ни успиваше, че имаше опасност да се разболеем. На всичко отгоре карахме славни вечери! Брат Борис Николов, Иван Гърмидола и др. редовно ни посещаваха на вечеря с качамак. Купихме примус и 2-3 пъти на ден въртяхме качамака, тъй като пари за друга храна нямаше. Но вечерите бяха много весели - с цигулката, песни, разговори до късно.

Един ден катърът Жаро продънил дъшето на обора под себе си и цялата му задница пропадна в дупката. Отпосле разбрахме, че това било клозет, направен отгоре със слаби греди и полупрогнали дъски и приспособен за обор. Добре че се случи тогава брат Борис Николов! Докато ни се чудим как да спасим катъра, той приклекна, обхвана с две ръце задницата на катъра и сам, без ничия помощ го издърпа нагоре. По това време Борис бе известен със своята необикновено голяма физическа сила, а също и духовна.

Когато най-после стана невъзможно да продължим да спим в този бордей, брат Бертоли ни покани да спим в коридора на неговата къща, поне на сухо. Създаде ни се и работа - да правим циментови плочки - пресовани с налягане до 200 атмосфери с хидравлическа преса. Аз произвеждах плочки с цветни розетки, а Марин - обикновени. Изкарвахме двамата до 200 лева дневно. С тези пари се поддържахме, хранехме и катърите и чирака Бончо и изплащахме по малко от задълженията към Бертоли.

Цели два месеца (юни и юли 1926 г.) ние не впрегнахме конете.

През август се състоя събора в София на Изгрева. Отидохме и ние с Марин. При срещата с Учителя, той ни запита как прекарахме с конете. Разказахме му подробно всички перипетии, през които минахме: за наводнението, за работата и заемите при Бертоли и пр. Учителят, докато аз говорех, казваше: „Отлично, отлично, отлично изпълнена задача!“ Значи също както миналата година, целта не е да се спечелят пари, а да се печелят опитности.

Използвахме конете и каруцата за разни превози и доставки по време на събора.

27. ПОДУТИЯТ КРАК И ОТКУПА

След събора Учителят обяви екскурзия до Мусала. В групата се записа и брат ми Марин. И аз имах голямо желание да отида, затова обадох се на Учителя и го помолих да ми разреши и аз да участвам в екскурзията до Мусала. Учителят каза: „Рекох, ти не бива да идваш, ще останеш тук“.

След няколко часа на камионите, братята и сестрите започнаха да си товарят багажите. Аз пак отидох при Учителя със същата молба. Учителят каза: „Ти ще останеш и ще отидеш да пазиш дома на ул. „Опълченска“ 66.

Ето вече камионите ще тръгват. Аз искам и трети път да помоля Учителя да ми разреши да пътувам с групата, но тъкмо в този момент десният ми крак в ходилото се поду. Отидох куцайки при Учителя и му показах подутия крак. Той веднага намери един галош, накара ме да събуя обувката и да стъпя на галоша върху лицевата му страна. Даде ми една превръзка, с която превързах галоша за крака и ми рече: „Ще отидеш да пазиш „Опълченска“ 66“.

Групата отпътува. Аз се домъкнах до един трамвай и право на „Опълченска“ 66.

Заспал съм дълбоко и сънувам, че някъде наблизо пада мълния със силен гръм. Събуждам се и чувам, че някой чука на пътната врата с камък толкова силно, че квартала ще събуди. Изтичах полуоблечен да видя кой чука. Оказа се, че е нашият чирак Бончо.

„Какво има, Бончо, че си дошъл толкова рано да чукаш на вратата?“ „Бай Петро, остави се, голяма беля се случи!“ „Е, кажи какво се е случило?“

Бончо разказа как в неделя след обяд нагласил конете, дал и сено, а той отишъл на хоро в квартал Слатина. В това време катърите се отвързали и отишли в една нива посята с ръж. Тя била вече готова за жътва и така я отпкали, съборили, че като ги заварил стопанинът, оценил загубата на 3000 лева. Стопанинът откарал катърите у дома си и чакал да се яви собственикът им, да плати 3000 лева и да си ги вземе. Бончо, като се върнал и видял, че катърите ги няма, тръгнал тук, там и най-после ги намерил вързани в двора на стопанина на нивата.

Аз веднага се облякох, обух се (кракът ми вече не беше подут) и тръгнахме с Бончо за дома на стопанина. Ето го и той самият. Искаше 3000 лева или щял да продаде единият катър, за да си прихване парите. Тогава аз започнах с мек тон - молих, увещавах, че сме дошли чак от Търново, че поради наводнението сме потънали до гуша в задължения и пр. Той слезе на 2000 лева, после на 1000 и най-после на 500 лева. Аз отидох при сестра Аня Тодорова, която ми даде 500 лева и по този начин откупих и освободих катърите.

Сега разбрах защо Учителят не ме допусна да отида на Мусала.

През септември се завърнахме обратно в Арбанаси. Дойдоха си и родителите ми. Животът на семейството ни отново се нормализира, но не на комунални начала.

Пропуснах да кажа, че с една част от парите, които донесохме от Стара Загора, купихме една къща - стара, с дървени стени, на най-високото място в селото, с равен хубав двор и около два декара градина, от която произвеждахме най-доброкачествени и вкусни картофи и рози.

28. МЕКИЧАРНИЦАТА

1927 година. В една от своите лекции на Младежкия клас, Учителят даде задача всеки ученик от класа за един ден да си представи, че няма пет пари в джоба си. Да отиде в града или селото, дето със собствен труд да си изкара прехраната.

Тази задача решиха да изпълнят групово братята Борис Николов, Влад Пашов, Георги Радев, Иван Михайлов и аз. Какво да работим? Решихме да печем и продаваме мекици.

За тази цел построихме един временен навес при работилницата на брат Бертоли на видно място - откъм ул. „Раковски“, дето има голямо движение. Инсталирахме един примус, една широка тенджерка за олиото, кофа за тестото и тезгях с голяма тава, дето щяха да се излагат за продан изпечените мекици.

Започнахме. Брат Влад се грижеше за приготвяне на тестото и пушането на мекиците в тенджерата. Брат Борис поддържаше огъня и маслото, брат Георги Радев с два шиша обръщаше и вадеше изпечените мекици, като ги слагаше в тавата на тезгяха. Брат Иван Михайлов, с бяла престилка продаваше мекиците, като от време на време викаше с висок глас: „Насам минете, мекици, насам топлите мекици! Парят, парят!“... А моя милост с цигулката свирех „Братство, единство“ и други песни.

Мекичарницата ни със своята оригиналност привличаше вниманието на минавачите, особено на учащите се, които се спираха, купуваха си мекици и се позастояваха усмихнати и учудени да послушат безплатната музика.

Това продажби няколко сутрини с добър резултат. Приятелите докладваха на Учителя, който одобри идеята ни и ни насърчи.

29. НА КОНЦЕРТ

1928 година. През пролетта на 1928 година бях в София. По това време се устройваше Изгрева. Моята задача бе да направя ограда от бодлив тел на южната страна на поляната, дето се играеше Паневритмията, от чешмата със символите до квартирата на брат Боев. Изкопах дупките, обелих и обгорих коловите и когато почнах да ги поставям в дупките и затягам с камъни, Учителят беше през всичкото време и наблюдаваше работата. Измерваше с око, за да се получи идеално права линия. От време на време казваше за някой кол да се понаклони малко нагоре или надолу. Така под ръководството на Учителя оградата стана идеално права.

След няколко дни реших да си отпътувам за Арбанаси. Предстоеше да отпътувам и за Нова Загора, дето в печатницата на чичо ми Слави Камбуров под ръководството на сестра Паша щяха да се печатат беседи от 11 и 12 серии.

В това време из София бяха налепени грамадни афиши: „Сензация на деня!“, „Музикално чудо!“, „Кубелик залязва, Психода изгрява!“ - Концерт от знаменития чешки цигулар Ваша Психода.

Много ми се искаше да чуя този знаменит цигулар, но концертът беше обявен за четвъртък, а аз трябваше в понеделник да отпътувам.

Отидох при Учителя да се сбогувам. Като му целунах ръка на тръгване, той ми каза: „Рекох, останете до четвъртък да чуете този цигулар. Друг път няма да ви се отдаде случай да го чуете“. Разбира се, щом Учителят каза, останах. Още четири дни поработиха Изгрева. Работа имаше много.

В четвъртък вечерта отидохме на концерта с Учителя и 10-15 души братя и сестри от Изгрева. Чухме едно наистина „музикално чудо“. Цигуларят, освен феноменалната техника и галещия мек, кадифен тон, който изтръгваше от цигулката, в един момент направи да се чуват две различни мелодии: в най-горната позиция близо до магаренцето от струните ми се чуваха флажолети наподобяващи флейта, а от струна - ми цигулка. Публиката чуваше едновременно две различни мелодии, изпълнявани като че ли от флейта и цигулка. Изпълнението беше толкова сполучливо, че публиката неволно поглеждаше зад цигуларя, да не би някъде отзад да свири някой с флейта.

след концерта тръгнахме си обратно за Изгрева пеш. Всички очаквах-

ме Учителят да каже нещо във връзка с концерта, но той вървеше и мълчеше. По едно време брат Ал. Стрезов попита Учителя: „Учителю, искаме да чуем Вашето мнение за този голям виртуоз“. Тогава Учителят каза: „Той свиреше с будно съзнание. Мисълта му присъствуваше във всеки тон и влагаше цялата си душа!“ После добави: „В Божественният свят листата на дърветата свирят по-добре от най-големия виртуоз на земята!“

30. ЕДИН С БУЛКА, ДРУГ С ЦИГУЛКА

Брат ми Марин решил да се ожени. Харесал си бе една арбанашка девойка (сегашната му другарка) Зафирка и ми предложи да отидем в София, той да поиска одобрението и благословението на Учителя.

Отидохме. Беше ведър, прекрасен майски ден. Учителят ни прие. Времето бе слънчево, та разговорът се състоя на двора при кръглата циментова маса.

Учителят одобри проекта на Марин и му разреши да се ожени за избраната от него девойка. А на мене рече да не бързам. Моят въпрос относно женитбата щял да се разреши по-късно. „Ти гледай, каза той - да не изоставаш цигулката.“

През времето на разговора Учителят три пъти каза за Марин: „Той, Марин, рекох, има силна музикална памет“. По това време - до 1928 година Марин не се отличавахе с никакви особени музикални дарования. Но седем-осем години по-късно той започна да твори: оригинални песни. Те постепенно станаха стотина на брой, без да са записани нито текстуално, нито нотно и Марин ги помнеше наизуст. Ето къде Учителят видя неговата силна музикална памет. Едва 30 години по-късно, през 1954 година седнахме двамата и с помощта на цигулката ги нотирахме и записахме.

31. НЕСПОЛУКИ

През есента на същата година (1928) почина шефът на Захарната фабрика и ние вече нямрахме достъп за работа там. Заместникът му Никифоров не ме обичаше, тъй като шефът винаги предпочиташе моите хора за работа и в повечето случаи - моето мнение за меродавно, а отхвърляше неговото. Сега той вече не ни приемаше на работа. Затова Марин остана с конета да гледа полската работа в Арбанаси, а ние с тати отидохме да работим в печатницата на чичо Слави в Нова Загора.

През зимата случайно се запознах с една студентка от Физикоматематическия факултет при Софийския университет - Йорданка Неделчева. Тя ползуваше своята зимна ваканция. Била есперантистка. От нея за първи път чух за международния език есперанто и я помолих, докато трая ваканцията да проведе един кратък курс по есперанто, колкото да ни запознае отчасти с този език.

Аз напечатах големи афиши. Разлепихме ги и в резултат се записаха около 50 души. Курсът тръгна добре, но за съжаление, Йорданка предаде само 5-6 урока и отпътува за София. Доколкото знаех от този курс не излязоха други есперантисти освен единствен аз.

След курса аз сериозно се захех и продължих ученето. Усвоих езика в общи линии, за да израсна по-късно като есперантист - ръководител на мно-

го есперантски курсове, че дори и до съавтор на есперантски учебник (1948 г.)

32. СКАЗКА ЗА ЕДНА ДУША

1929 година. Аз съм все още на работа в печатницата на чичо Слави в Нова Загора. Печатаме 9 и 10 серия от беседите на Учителя под корекцията и контрола на сестра Паша Теодорова.

Един неделен ден през април (Великден), решихме трима млади братя: Слави Русев от с. Стоил Войвода, Матьо от същото село и аз, да отидем на гости на Братството в с. Новоселец, на 25 километра южно от Нова Загора. Времето беше хубаво, слънчево и след около двучасово приятно пътуване пристигнахме. Приятелите ни посрещнаха с обич и ни устройоха истински братски прием.

Аз изяхвх желание да изнеса беседа в широк кръг, затова казах на приятелите да поканят кмета, всички общински служители, учителите и други селяни, които те намерят за добре. И наистина, в салона на братството се събра доста народ. Зная, че говорих за Учителя, за идеите на Бялото Братство, но подробности не си спомням. От тази сказка, обаче се пробуди само една душа, една учителка, която по-късно се среща с Учителя и до днес остана вярна ученичка на школата на Всемирното Братство.

33. ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ И СЪДЕЙСТВИЕ

През лятото на същата година (1929) се услових да кося, жъна и вършея при брат Тольо Минчев в с. Стоил Войвода. Покосих 60 декара ливади и ниски ниви (ечемиици). След това участвувах в жетвата и вършитбата. Тук аз проявих най-голямата глупост в живота си, която ми коства много скъпо, която изплатих с 15-годишно боледуване от малария.

След като бях въртял веялката 3 1/2 часа без да позволя някой да ме смени (тъй като исках да покажа на селяните, че мога сам да извъртя целия куп плява), отидох в градината, дето извира студена кладенчова вода. Уж само една фрикция щях да си направя, но понеже тялото ми беше силно грятно и изпотено, водата ме пресече и до вечерта ме втресе. Започна да ме тресе малария, която, без да зная по-късно се превърнала на туберкулоза, която ме остави окончателно в 1945 година, когато Васка (съпругата ми) дойде в моя дом.

Не зная какво сме спечелили, но накрая няхаме пари за пътни разноски, затова (макар и болен) аз, тати и брат ми Костадин, който ни беше дошъл на гости, потеглихме пеш за Арбанаси - 110 километра от Нова Загора през Твърдица - Елена - Арбанаси. Първата нощ пренощувахме в с. Оборище, втората в гр. Елена и на третия ден вечерта пристигнахме в Арбанаси. Времето беше хубаво и пътуването през Балкана приятно.

Същата година сестра ми Таня завърши педагогическа гимназия в Казанлък и искахме да ѝ се намери някъде място да учителствува. Аз писах на Стефанка Мирчева и я помолих да ми отговори дали не би се намерило някакво вакантно учителско място за Танка. След няколко дни получих отговор със следното съдържание: „Писмото получих; На твоята сестра за сега не ѝ се нарежда да учителствува. По-късно, след като се омъжи ще учителствува само няколко години. А за тебе Учителят чрез един черноок човек ти нарежда една работа, от която ще бъдеш добре и ще се подобри здравето ти“.

Няколко дни по-късно получих телеграма от Никола Нанков от София със съдържание: „Следва важно писмо“. След два дни пристигна писмото. Съобщаваше ми, че дошъл брат Калудов от Бараково (Горска индустрия) със задача да вземе трима души верни братя на служба в Горска индустрия. Учителят посочил мене и още двама от Изгрева. Отидох в София. Учителят ми каза, че за мен ще бъде много добре там в Рила планина и ми даде 500 лева за пътни.

Отпътувах. Работата ми беше надзирател в сечището, контролър върху обработването на трупите високо горе в планината.

Наистина, след един месец аз бях вече доста добре. Здравето ми чувствително се подобри. Живеехме в дървени бараки. Сутрин излизяхме. Цял ден прекарвахме в планината и вечер се връщахме. Колибарят ни посрещаше с вкусно сготвен боб - такъв боб само там, на Рила може да се приготви и яде.

34. НА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ ЗА ЕДНА МИНУТА

За да не се превърне описанието ми в роман на моя личен живот, много подробности пропускам, за да дам предимство само на онези моменти, свързани с Учителя, с идеите на Бялото Братство.

Ползувах домашен отпуск и на път за Арбанаси се отбих в София да се видя с Учителя. Пред входа на приемната на Учителя се бяха събрали няколко братя. Чакаха ред да се срещнат с Учителя. Аз ги помолих да ми отстъпят, да ги пререда и вляза преди тях, като им казах, че никак няма да се бавя. „Искам само да се обадя на Учителя и да се сбогувам. Едва ли ще се бавя повече от 1-2 минути.“ Всички братя с удоволствие се съгласиха да ми отстъпят, толкова повече, че няма да отнема много от времето им.

Вратата се отвори. Посетителят излезе и аз влязох. Учителят ме посрещна много весело. Покани ме да седна и започна да ме разпитва за живота ми в планината, за работата и пр... Аз му казах, че съм дошъл само да му се обадя. Обещал съм на братята, които чакат отвън, да не се бавя при него повече от една-две минути.“ „Нека почакай!“, каза Учителят. Разговорът продължи. Минаха 20-30 минути, аз не съм спокоен. Все за приятелите отвън мисля - ще си помислят, че ги излъгах. А Учителят продължаха да ми говори. Минаха 40-50 минути. По едно време Учителят рече: „Аз се снабдих с една много хубава цигулка. Искам и ти да я опиташ! Тя е в стаята ми (в горницата). Хайде да отидем!“

Излязохме с Учителя. Минахме покрай учудените братя и по стълбището се изкачихме в стаята на Учителя. Той извади цигулката от една прекрасна кутия и ми я подаде. Посвирих малко. След това той свири някакви непознати за мен мистични мотиви.

Това бе за мен особено благоволение - истинско щастие - да ме покани Учителят в стаята си и да ми даде цигулката си да свиря и той да ми свири! Велик, неповторим момент!

Благодарих на Учителя, сбогувах се и излязох. Казах на братята, че оставането ми при Учителя повече от един час стана не по моя вина, че той ме задържа. Те разбраха това и не ме обвиниха. Със следващия влак отпътувах за Арбанаси.

В Горска индустрия работих четири години и два месеца от юли 1929 година до септември 1933 година.

35. СНИМКАТА НА ЕСПЕРАНТИСТИ ОТ РИГА - ЛАТВИЯ

Още в началото на моето пребиваване в Рила влязох във връзка с брат П. Пампоров, който по това време обикаляше Европа с есперанто. Той ми се обади от Рига с една групов снимка илюстрираща неговия курс по есперанто в Рига. Аз му отговорих. В следващото писмо той ми писа, че една от неговите курсистки - Емилия Вилумсон пожелава да кореспондира с мене. Да чакам от нея писмо. След няколко дни получих очакваното писмо на есперанто. От писмото се виждаше, че тя е много добра есперантистка и благодарение на брат Пампоров отчасти запозната с идеите на Бялото Братство.

Започнахме с нея оживена кореспонденция. Това обстоятелство ми помогна и аз да се шлифовам в езика, особено писмения. Тя место ми посочваше някои мои грешки в писмата. Но за да бъде кореспонденцията ни осмислена, аз започнах да правя на есперанто резюмета от беседите III серия и да ги изпращам. Тя пък от своя страна започнала да ги преписва с индиго и ги изпращала в 17 държави. Всяка седмица изпращах по едно дебело писмо и получавах от нея също такова писмо, тъй като тя всякога прибавяше по един от копираните от нея екземпляри. По този начин се създаде една непринудена и системна работа. Тя можеше да продължи дълго време, ако не бе се случило нещо, което долу ще разкажа. Така нашата кореспонденция продължи около две години.

Един ден получих от Париж подарък една книга на френски език с писмо от някоя Емил Борел - водачка на френското движение за мир във Франция. Тя изказваше благодарност за тези хубави резюмета, които получаваше от Рига.

Снимката, която получих от брат Пампоров, както казах, представяше ръководения от него курс по есперанто в Рига. Тя беше номерирана от Емилия Вилумсон, за да ми обърне вниманието, че N 11 и 12 са сестри от Братството в Рига: 11 - Анна Мазурс, N 12 - Амалия Вайланд, а N 13 е самата тя - Емилия Вилумсон, моята кореспондентка.

През август на 1931 година, когато Братството лагеруваше при Седемте рилски езера, аз се обадох на моя шеф, че искам да отсъствам два дни и през Рилския манастир, Дамка се озовах на лагера.

Времето беше хубаво, слънчево. След обяд аз се срещнах с Учителя и му показах, като му посочих, че N 13 е моята кореспондентка от Рига и очаквах мнението на Учителя за нея. „Тя има младежки чувства и влечения. Онова, което на младини не е постигнала, сега иска да го постигне“, каза Учителят и се спря на N 12 - Амалия Вайланд. За нея говори доста продължително и каза много хубави неща: че произхожда от един род от хиляда години, че има устойчив характер, че е човек, на когото може да се възложи отговорна работа и пр. Но мене повече ме интересуваше N 13, затова повторно помолих Учителя да каже нещо повече за нея. Учителят пак повтори същите думи за нея, с което ми даде да разбере, че тя не притежава онези ценни духовни качества като N 12. Пак ми заговори за N 12, като я обрисова като честен човек, който всеотдайно служи на своя висок идеал, човек със стабилен характер и пр. Аз се почудих защо Учителят ми говори такива хубави неща за нея, а за N 13, която ме живо интересува като моя кореспондентка, не каза нищо хубаво. Едва ли не искаше да каже: тя не е човек с ценни духовни стремежи, нейният поглед е обърнат към земята. И когато трети път го върнах на N 13, Учителят ме остави без да ми отговори и си

отиде.

Аз останах озадачен от тази постъпка на Учителя, но разбрах, че моята кореспондентка не е някоя особено издигната личност, на която може да се разчита.

36. КАК БЕ ИЗЛЕКУВАНА МАЙКА МИ ОТ РАК

Като се върнах в Горското управление намерих писмо от тати, в което ми съобщава, че по моето предложение тия дни мама пристига при мен. Тя беше доста болна и аз писах да дойде при мене на Рила малко на почивка. Тя пристигна, но хубавия въздух и рилското слънце не ѝ помогнаха да се съвземе. Страдаше от болки в коремната област.

Съпругата на главния надзирател - Пеша Хр. Панайотовъ предложи да заведе мама на Кюстендилските бани. Тя се надяваше, че ще ѝ помогне. На следния ден отпътуваха. Минавайки през Дупница, Пеша решила да заведе мама на преглед при неин братовчед - лекар-гинеколог. Лекарят установил рак в матката. Отиват в Кюстендил. Същото констатирал и лекарят при Кюстендилските бани и забранил на мама да се къпе. Върнаха се още на следния ден. Решихме мама незабавно да отиде в София при Учителя. Тя отпътува, но преди да отиде при него отишла с Таня (сестра ми) при най-прочутия лекар - професор-гинеколог. И той потвърдил диагнозата на първите двама лекари. Казал, че ако до два месеца не се оперира, ще си замине. Сега вече, уверени, че мама е болна от рак, мама и Таня отиват при Учителя и му разказват всичко подробно. Учителят попитал мама: „Ти как мислиш да се лекуваш?“ „Учителю, аз ще изпълня онова, което ти ми определиш“, отговорила мама.

Тогава Учителят затворил очи и след една минута казал: „Рекох, ще мине без операция. Пий слънчева вода и яж по малко суров лук (кромид).“

Само за една минута, със силата на своя Божествен дух, Учителят излекува майка ми в 1931 година. След това тя живя още 37 години и почина на 24 юни 1968 година.

37. КОРЕСПОНДЕНТКАТА N 13 ПО ЕСПЕРАНТО И РАЗОЧАРОВАНИЕТО

Един ден получих писмо от Емилия Вилумсон, чрез което ме помоли да попитам Учителя има ли условия тя да дойде в България, да се види с Учителя и с мене. Аз намерих време, отидох в София и поставих въпроса на Учителя. Той каза: „Ще ѝ пишем да не идва в България! Условия няма. И ако тя въпреки всичко дойде вашата работа за Бога, която провеждате с нея, веднъж завинаги ще престане“. (Аз не бях казал, нито писал на Учителя, че изпращам резюмета.)

Разбира се, аз веднага ѝ писах мнението на Учителя. Тя обаче, отговори, че въпреки това, пак ще дойде, но чувствувала, че като се срещнем, аз съм щял да се разочаровам от нея.

Отговорих ѝ, че ако тя дойде и се представи като някоя красива госпожица, може да се разочаровам. Но ако дойде в качеството на сестра, гърбава да е, добре дошла да бъде, не само за мене, но и за всички.

През ноември 1931 година тя пристигна. Не отидох в София на посрещането, но изпратих пари на леля Гина Гумнерова да ѝ ги даде, да раз-

полага на първо време с български пари.

В салона на Изгрева я устроили топъл братски прием.

Емилия беше вече 8 месеца в София, но още не бяхме се видели. Само от време на време си пишехме.

Първата ни среща стана на Езерата през август 1932 година. Бяха пристигнали от Латвия и сестрите N 11 - Анна Мазурс и N 12 - Амалия Вайланд. Заварих лагера на обяд. Емилия отдалече още ме познала и дойде да ме посрещне.

След обяд веднага времето се влоши. Спусна се гъста мъгла и заваля дъжд. Ние четиримата - гостите от Рига и аз се оттеглихме в една палатка на разговор.

Моята кореспондентка - Емилия Вилумсон от пребиваването си на Изгрева цели 8 месеца, получила големи разочарования от Братството също и от Учителя.

„Това ли е, казва, - Учителят? Според Крижановская Учителят трябва да бъде вечно млад. А защо той е остарял, освен това му липсва един зъб, косата му е побеляла?“ Отговорих й: „Така, както поставяш въпроса за Учителя показва, че не си ученик. Защото, ако беше ученик ти непременно щеше да знаеш защо Учителят има вид на стар човек и пр. Това е, защото Учителят се раздава (жертвува) за нас. Също както Христос попита: „Кой се допря до мене?“ Отговориха му: „Народът те притисна“. Не, каза Исус - почувствавах, че сила излезе от мене“. Тогава жената, която се беше допряла до Исуса получила изцеление се изправи пред Исуса и си изповяда постъпката. Това „сила излезе от мене“ е своего рода даване, раздаване от себе си. Но тия неща може да ги разбере само ученикът, който познава Учителят си по дух“.

Разговорът ни продължи в този дух на есперанто около два часа. Не знаей дали Емилия е останала доволна от обясненията, които направих, но другите две сестри бяха много доволни. „Това бе за нас, казаха те - извънредно ценна беседа, която никога при други обстоятелства нямаше да чуем.“

Следващата ни среща с Емилия стана на Изгрева в София. През 1933 година когато поради прекратяването на работата при Горска индустрия, бях освободен от длъжността, на път за Арбанаси се отбих в София на Изгрева.

Най-първо поисках да се срещна с Учителя и тръгнах към приемната му стая. Още отдалеч той отвори вратата и ме повика. Влязох. Първите думи на Учителя бяха за Емилия. „Тя, каза той - е дошла да се жени за тебе, но ти като ученик, ще трябва да й дадеш един добър урок. Между много други нейни слабости тя не спазва и закона за хармонията между вземането и даването. Тя всичко изисква и взема за себе си, а нищо не дава и си спечелва антипатията на Братството.“

Тъкмо излязох от стаята на Учителя и ето и тя насреща ми: „Kien viiras? „En la urbon“. (Къде отиваш? В града. Тръгнахме заедно. Аз, имайки предвид казаното от Учителя се постарях да й поговоря, да я посъветвам. А тя ми отговори: „В тебе говори човешкото аз. Как да не работя? Нали пиша стихове“ и пр.

С нея никога не можехме да се разберем. Накрая тя каза: „Аз имам нещо специално да ти говоря, но това ще стане, когато дойдеш в Мъглиж“.

Наскоро тя отпътува за Мъглиж. Отседна в дома на Станчев, дето престою близо една година.

1933 година, месец октомври. Отпътувах за Арбанаси. Но тъй като останях без работа, а всички задължения от комуната бяха все на мое име, трябваше да работя и да ги изплащам.

Писах на братовчед си - Петър Николов Камбуров дали бих могъл да

отида да работя като словослагател в тяхната печатница. Той ми отговори да отида и аз веднага отпътувах. Бях настанен на квартира и пълен пансион у тях - у чичо ми Никола.

На няколко пъти с приятели от Казанлък ходихме в Мъглиж, дето в салона на Братството се срещах и с Емилия. На два пъти там се състоя и братска среща, в която участвува и брат Боян Боев. Имаше гости от Стара Загора, Ямбол и околните села. Тия срещи ще останат паметни завинаги. Не бих могъл да опиша ранните часове на зазоряване, когато от всички страни на селото, дето бяха разквартирувани, братя и сестри се отправяха през боровата гора, към поляната, наречена „Равно“.

По пътеката, по която се изкачвахме ние с брат Боян и други приятели, настигнахме старата Мария от Мъглиж. 90-годишна, леко приведена, с бас-тун крачи към „Равна“.

„Добра стига, бабо Марийо! И ти си решила барабар с младите тази сутрин да излезеш на „Равна“, подвикнах аз. „Е, синко, благодаря на Бога, рекох да дойда и аз да видя и чуя хубавкото. Е, благодаря на Бога, краката още ме слушат. Пък си и похапвам още сладичко, та Господ ми дава силички. Е, благодаря на Бога, неграмотна съм, но квоту чуя.“ „Дерзай, бабо Марийо, ти си придобила една наука, каквато малцина познават.“ „Каква наука, бе сине, та аз съм неграмотна. Не мога и да се подписвам.“ „Човек, който се е научил да благодари на Бога за всичко, както ти благодариш, той не е неграмотен. Има много учени хора, които знаят колко звезди има на небето, колко държави има в света и пр., но тяхното знание не може да ги спаси. Истинското знание е да знае човек да благодари на Бога за всичко.“

Оставихме баба Мария да крета отподире, а ние засилихме крачките. На „Равна“ прекарахме няколко часа. Играхме гимнастическите упражнения, Паневритмия, четете се и беседа. Късно към обяд се прибрахме в братския салон. След обява и почивката брат Боян изнесе хубава сказка. Имаше много песни, музика до късно вечерта.

Научихме, че Емилия Вилумсон скоро щяла да отпътува за Латвия (Рига) и казанлъшкото братство събра известна сума. Аз и брат Цено Чугарски отидохме в Мъглиж да ѝ предадем сумата и да я изпратим. Чак тогава тя пожела да ми говори насаме и да ми открие чувствата си: че имала намерение да се омъжи за мене и да остане в България. Но се сбъднало нейното предчувствие, за което ми беше писала: „Чувствувам, че ти ще се разочароваш от мене“.

На следния ден тя си отпътува за Латвия и както каза Учителят: „Вашата работа за Бога ще спре веднъж завинаги“, се изпълни дословно. Повече нито се чухме, нито си писахме.

А сестра Амалия Вайланд (N 12), за която Учителят каза най-хубави думи стана ръководителка на братския живот в Рига.

38. КАЗАНЛЪШКОТО БРАТСТВО

1934 година. Един пролетен ден неочаквано Учителят, придружен от брат Епитропов, пристигна в Казанлък. В салона на Братството Учителят изнесе беседа, която една ученичка от гимназията предварително поканена, стенографира. После тя дешифрира, аз я преписах и изпратих на сестра Паша в София, която съхранява всичко, казано от Учителя.

Вечерта в дома на чичо ми Никола Камбуров се събра цялото братство. Пяхме и свиряхме на Учителя. До късно.

По едно време Учителят каза: „Сега аз ще ви изпея „Махар Бену аба...“

Изпя я, но това изпълнение за онези, които го чува ще звучи през вековете!...

1935 година. В Арбанаси продадохме всичкия имот: лозе, ниви, къща и Марин със семейството си, тати и мама, пристигнаха в Казанлък. Отначало бяхме всички заедно. По-късно аз и родителите ми отидохме на квартира на ул. „Мирска“ 5, дето прекарахме до 1948 година.

През тези години казанлъшкото братство проявяваше доста оживена дейност. Благодарение на собствения и доста голям салон, школните и неделните събрания ставаха редовно. Много често братството бе посещавано от брат Боян Боев, който изнасяше оригинални сказки, посещавани и от външни лица. През време на своите обиколки често посещаваха и брат Стоицев, и брат Епитропов и др. Гимнастическите упражнения и Паневритмията се играеха редовно на специално избрано място на възвишението „Тюлбета“ извън града. Изобщо, духовният братски живот през тези години бе в своя разцвет.

В 1938 година аз се обособих като лектор по есперанто. Почнах ръководене на масови курсове най-напред в Казанлък (1938-1939), а по-късно чрез пътуване от град на град в Габрово и Севлиево (1940), в с. Мъглиж (1940), в Пловдив (1940) и в Асеновград (1941); след това отново в Казанлък (1944).

Един ден през 1938 г. в Казанлък пристигна Учителят. Той отседна у сестра Дукова. Когато отидох да го поздравя, той ми възложи задачата да отида в Стара Загора и да доведе в Казанлък двете сестри Мечеви (Магдалина и Маргарита) и брат им Атанас, тъй като искал нещо важно да им говори. Отидох и на следния ден те дойдоха при Учителя. Така се случи, че и аз присъствах на разговора между Учителя и Мечеви. Касаше се за имотното им състояние. Учителят настояваше Атанас да даде част от имота на сестрите си, защото „ако нищо не им дадеш всичко ще ти се отнеме. Такива времена идват, когато ще се отнеме богатството от богатите хора. Затова давай докато още не е късно“. Атанас се противеше. По-късно не знай дали даде нещо на сестрите си, но след 1944 година всичко му отнеха, разбира се и почина като бедняк.

39. ПОДУТИЯТ КРАК И АРЕСТА

През 1939 година ръководих голям курс в Казанлък. Повече от 50 души младежи и девойки го посещаваха. Така се случи, че към началото на есента имаше топли и пълнолунни вечери. Курсистите решили да използват тия хубави лунни нощи и се събрали в боровата гора на „Тюлбето“, дето прекарвали много весело и приятно.

Един ден те поканиха и мен да отида да им посвиря с цигулката и кавала, та да бъде още по-весело. Отидох, наистина прекарахме една весела, приятна вечер! Всички решиха след три дни пак да се съберем.

В определения ден, обаче, с мен се случи нещо неочаквано. Ставам сутринта и констатирам, че десния ми крак в стъпалото е силно подут. (Също както през 1926 година, когато исках да отида с Учителя на Мусала и Учителят не ми разреши, благодарение на което на следния ден можах да освободя конете.)

Обух единия крак, а на десния надянах един галош и го превързах с парче плат, както Учителят ми направи някога. Тръгнах накуцвайки към пощата, дето имах някаква работа. Докато отидох до пощата, на няколко места ме срещаша младежи и ми напомняха за вечерта - да не би да забравя: „Господин Камбуров, довечера с цигулката, кавала!“ Отговорих им, че може

би няма да мога да отида, понеже ме заболя крака.

Не отидох. На следния ден научихме новината. През нощта, тъкмо се веселили младите, един кордон от 20-30 полицаи ги оградят, обискират ги и арестуват всички. Откарват ги в околийското управление, дето прекарвали до сутринта в смут и страх. Разбира се, след разпита всички били освободени. Било донесено, че на „Тюлбето“ ставали нелегални комунистически събрания.

Господ ме освободи с крака, с галоша, който още същата вечер оздравя.

Както казах по-горе през 1940-1941 г. цели две години пътувах и откривах курсове по есперанто, за което се бях снабдил със специално разрешително от Министерството на просветата. Това разрешително ми даваше възможност да се легитимирам и да получавам разрешение от местните полицейски власти, които тогава бяха нащрек поради засилващата се дейност на Комунистическата партия.

40. ДВАТА МЕТОДА ЗА ПРОТИВЕНЕ НА ЗЛОТО

В 1941 година, след като се завърнах от курса в Асеновград, получих назначение - счетоводител при Музикалната фабрика „Кремон“ - предприятие на Казанлъшката популярна банка.

Тъкмо постъпих на работа и получих призовка да се явя в запас при жп поделение, гр. Плевен. Тъкмо тогава през Плевен 31 денонощия непрекъснато минаваше Хитлеровата армия на път за Гърция. Бяха тежки, тревожни дни, германците настъпваха по всички направления.

След Плевен ни изпратиха в София, но поради опасност от бомбардировки, веднага ни евакуираха в с. Драгалевци. Няколко нощи подред наблюдавахме бомбардировките над София. Една нощ и върху нас пуснаха 19 бомби, но слава Богу жертви нямаше.

След като се нормализира положението, веднага ни върнаха в казармата в София. Аз бях назначен ключар на 4-та жп рота, а братовчед ми Игнат Котаров, редник във 2-ра рота.

Така се случваше, че Игнат ден беше свободен, два дни беше в ареста. Защо? Защото той не можеше да търпи неправдата и навсякъде и всякога влизаше в конфликт с военните началници, като или се сбиваше с тях, или не изпълняваше техните заповеди, които според него били глупави, неразумни, несправедливи.

Аз пък разсъждавах друго: „Казармата е институт, където се прилага закона на насилието като средство за възпитанието на хората и не търсех любов там. Когато към мене понякога постъпваха несправедливо, аз си казвах: Така трябва да бъде. Не им се сърдех, не реагирах.

Когато след като се освободих от запаса, отидох на Изгрева, при срещата ми с Учителя му разказах и за преживяното в запаса: за начина, по който реагираше Игнат, за моето разбираме. Запитах го да ми обясни кой от двата метода е по-правилен.

Учителят каза (предавам го със свои думи): „Игнатовият метод за противене на лото е прав само в един случай: когато злото е по-слабо от твоите физически сили и ти можеш да го обезоръжиш, да го ограничиш. Но когато злото е по-силно, ще отстъпваш! За пример: минава влак - ще отстъпиш; слиза от планината порой - ще отстъпиш. Същото е при военните: ще отстъпиш, ще се смириш, ще се свържеш вътрешно с Бога и само на Него ще уповаваш. Ще каже: „Да бъде волята Божия!“ Кажеш ли така, ти си ограден.

Божия закон пази. А иначе, когато се противиш на злото, това значи: „Да бъде моята воля“. Тогава злото, срещу което се опълчваш, ще те победи, а може и да те унищожи“.

1942 година. Преместих се на по-добра работа и с по-голяма заплата - главен счетоводител и касиер при Районната търговска кооперативна централа в Казанлък. Там останах на работа до към началото на 1945 година, когато централата бе ликвидирана.

41. САМОСТОЯТЕЛЕН КОНЦЕРТ НА ИЗГРЕВА

1943 година. Бях на Изгрева в София. Един прекрасен слънчев неделен ден, както всякога, взех участие с цигулката си в оркестъра на Паневритмията.

След Паневритмия Учителят ме повика и ми каза: „Рекох, искам тази вечер в 7 часа да дадеш самостоятелен концерт в големия салон“. Макар това предложение на Учителя да ми прозвуча неочаквано и странно, аз без да мисля, веднага се съгласих. Но помолих Учителя да каже на брат Симеонов, докато братята и сестрите са още тук на поляната да разгласи. Учителят повика Симеонов, каза му и той с мощния си глас разгласи за предстоящия концерт.

Вечерта салонът бе препълнен, бяха дошли и много посетители (братя и сестри) от града. Учителят беше седнал на първия ред отляво.

Мобилизирах всичката си смелост и започнах. Най-напред изпълних няколко народни китки, хора и ръченици, между които „Овчарската идилия“, „Техък камък“, „Луковитски моми“ и др.

Във втората част изпълних няколко общи братски песни, при които мнозина от салона придружаваха с пеене. В третата част изпълних мистични Учителеви песни - „Идилията“ на Учителя и др. и накрая завърших с „Махар Бену Аба“, при която всички станаха, като тихо придружаваха с пение и се завърши с „Отче наш“.

Целият концерт продължи около 1 час и 30 минути и по моя преценка и по изказванията на мнозина - минал доста добре.

След концерта бях поканен на вечеря у сестра Паша в „Парахода“, де-то бяха поканени и други братя и сестри - около 7-8 души.

На мене сервираха на масичката при Учителя, а всички останали се наредиха на общата голяма маса.

След вечерята станаха изказвания относно моето изпълнение на народни песни, в които изобилствуваха четвърт тонове, които не се подават на един школуван цигулар. Учителят през всичкото време слушаше разговорите с весело изражение на лицето.

Тази беше последната ми среща с Учителя, тъй като през 1944 година не можах да отида на Изгрева, нито в Мърчаево, а при неговото заминаване на 27.XII.1944 г. поради счетоводно приключване на годината, не ми разрешиха да отсъствам.

42. ЗНАМЕНΙΑ НА ЗЕМЯТА

Както споменах по-горе от 1929 година аз страдах от малария. Цели 15 години тя се проявяваше. Учителят знаеше за моето страдание, но не ме

лекуваше. Остави ме да се пържа. Види се, това беше необходимо за мен.

Един ден, съвсем ненадейно (не мога да си спомня датата, но трябва да е било в началото на 1944 г.) един брат пристигна от София. Предаде ми от Учителя едно малко шишенце с някакво съдържание. Учителят казал да го изпия против маларията. Още същия ден го изпих. Беше нещо като едри житни зрънца, много солено и стипчиво, дори горчиво. След изпиването му петнадесетгодишната малария ме напусна безвъзвратно.

Като се получи телеграмата от брат Боев, с която съобщаваше за заминаването на Учителя, вечерта на 27.XII.1944 г. се събрахме в дома на брат Нисим Аврамов, за да решим кого да изпратим София за погребението. Натовариха брат ми Марин и брат Васил Момчев, които още на следния ден отпътуваха.

43. ЗНАМЕНИЕ ОТ НЕБЕТО

Аз пръв излезнах от стаята, дето избрахме делегатите за погребението. Виждам на небето, точно над нас, един продълговат бял облак, досущ приличаш на дясна ръка с разперени пръсти! Тя бе така изящно оформена, че човек би помислил, че това е действително ръка или някой гениален художник я е нарисувал на небето.

Веднага повиках останалите братя и сестри да излязат да видят знаменията. Всички излязоха и в продължение на около 1-2 минути наблюдавахме „ръката“..., а вътре в себе си чувам един тих глас: „Не бойте се, бъдете верни и истинни! Аз съм всякога с вас!...“

След около две минути ръката изчезна без да остави някаква следа. Това не беше обикновен облак, защото ако беше такъв, той щеше да се видоизменя няколко пъти и пак щеше да остане на небосклона. А този облак - по-скоро бяла пара - запази формата на „ръка“ и в продължение на две минути без да се променя изчезна безследно.

„Аз съм всякога с вас!“ Това искаше да ни каже тогава Той.

И сега Той продължава да бди над нас. Той ни е водил и ще води душите ни през вековете...

МАРИН КАМБУРОВ

(1902-1990)

Допълнения и разяснения към спомените на брат му Петър Камбуров

Във връзка с горните спомени възникнаха някои въпроси, засягащи неизяснени обстоятелства дадени в самите опитности, заради които бе търсено съдействието на брат му, който даде долните обяснения на зададените въпроси. Предаваме отговорите му, предадени дословно. Въпросникът от 76 точки бе съставен въз основа на спомените на Петър Камбуров от Вергилий Кръстев, а отговорите бяха записани от Марийка Марашлиева чрез магнетофонен запис.

РАЗГОВОР С МАРИН КАМБУРОВ

(Към N 1 на Петър Камбуров) Разказвам за рода си, за дядо ми Пеню и баба ми Таня по бащина линия, следното: Дядо ми е бил интересен човек. Той живеел в Стара Загора, където имал фурна. В тая фурна са се събирали негови приятели и там се изливали куршуми. Дядо ми на времето е крил Стефан Стамболов от турците. Но турците били подушили, когато веднъж правили събрание и заградили целия квартал. Стамболов спал у дядо ми тогава. Когато разбрал опасността от турците мислел какво да прави и как да го спаси. А дядо ми беше много силен човек и два метра висок, а Стамболов бил дребен и нисък на ръст. Влиза Стамболов във чувала, натъпква още вълна и отстрани хубаво като оставил само малко място колкото да може човек да диша. Станал сутринта рано още в 4 часа, нарамил чувала на гръб и тръгнал. А отвън на улицата - турци. Дядо ми бил виден човек в града. „Стои!, извикали турците. - Къде с тоя чувал бе, камбур?“ „Ще отида на дарака да влача вълна“, рекъл дядо ми. Турците побутали с пушките си чувала. Пух, пух - виждат, че е вълна и го пуснали да върви. Дядо ми пак вдигнал чувала и го носил седем километра далеч до с. Хрищене и там го оставил - Стамболов. По тоя начин се спасил Стефан Стамболов. А дядо Пеню се нарекъл Пеню Камбуров от камбур.

По-късно бяхме в Стара Загора на братската градина. Ак-бунар - 20 декара, това беше градина на дядо ми. Там прекарваше той цяло лято. Като се пукне пролетта, та до късна есен. В градината имаше много дървета: орехи, круши, ябълки, череши и др., а в средата на мястото имаше извор, най-хубавия извор, от който половината от мястото можеше да се полива. На това място сега има мина и трябва да отида някога, да го обиколя, да видя какво е станало там. Та веднъж дядо ми нещо го бяха разсърдили, не знаей кой го беше разсърдил, но той искаше да иде да бие Стамболов, когато изгонили Батемберг. А дядо ми беше голям русофил и казваше: „Са ида и на тоя пич, ще му ударя два шамара“ - гдето изгонили Батенберг.

Дядо беше вече в Братството и беше вегетарианец. Жена му - баба Таня, всички негови синове и дъщери са били в Братството. Те са били трима братя: чичо Никола, тата - Стефан и чичо Слави и три сестри: леля Марийка, леля Анка и леля Ружка. Дядо доживя до 99 години. Накрая беше вече болен и разправяше, че е вегетарианец, но преди това на един обед изяждал по половин агне. Беше много силен човек и много е защитавал българите. Бил е го-

лям родолюбец. Неговият по-малък брат Иван е бил заточен в Диар Бекир. Веднъж дванайсет момчета от Стара Загора били арестувани като комити през турско време. Баща ми отива с баба си, значи моята прабаба, да занесе нещо на момчетата да хапнат и те го запитали - баща ми: „Стефане, ти от къде си бе?“ „От Железник“, отговорил той. „Какъв ще станеш?“ „Комита ще стана, турците ще колят.“ Пък тя рекла: „Мълчете бра, ще ви кучетата ядат, ще се случи някое куче български да разбירה, та ще ни изколят всичките.“ Когато ги закарали в Диар Бекир, а ги били осъдили да ги бесят, дядо ми поръчал да направят една голяма тава с баклава и с нея отишъл при Старозагорския бей и му казал: „Бей ефенди, срамота е бе, бива ли тия млади хора да ги зеносат за нищо и за никакво. Лъжа е всичко туй, лъжа е. Ти на мене вярва имаш ли?“ И бейт изпратил телеграма и спасил тия 12 момчета и те се завръщат в Стара Загора от Диар Бекир. Пък когато е било въстанието в Стара Загора, как се е спасил не знам. Когато са обесили Колю Ганчев и той бил вътре и тогава са избесили много българи. Когато вдигнали въстанието в Стара Загора, в което е участвувал Стамболов, въстанието не успява. Разпръскват се всички и тогава са обесили Колю Ганчев. От тогава насетне влизат всички мои роднини в Братството. Колю Ганчев бил избягал в неговото село, не останал в Стара Загора. Хванали го с други българи и ги избесили.

(Към N 2) Най-напред чичо Никола се е запознал с идеите на Братството. Той беше в Казанлък. Там е бил Панайот Ковачев като ветеринарен фелдшер, но го преместили в Стара Загора. Чичо Никола запознава Панайот Ковачев с тати - Стефан Камбуров и двамата отиват в печатницата в Стара Загора. Та там направили първото събрание и първата молитва тати и Панайот Ковачев След като Панайот Ковачев бил в Стара Загора започват да се събират край него и постепенно се образувало братството в Стара Загора. Това е било през 1910-1911 година. Аз помня когато Учителят през 1910 г. беше дошъл в Стара Загора и държа първата си сказка по френология. Аз и бати (Петър Камбуров) го слушахме в салона на общинското управление. Тогава тати беше в Братството. А пък вуйчо ми Иван, брата на майка ми, той беше най-пияния, най-лудия и най-силния в Стара Загора. Казваше се Иван Котаров, баща на Игнат Котаров. Та ние сме с Игнат първи братовчеди. Понеже тати престана да пие, да ходи и да прави мохабети, вуйчо Иван искаше да убие Панайот Ковачев, защото го бил направил бял брат. Че една сутрин тати и мама правили молитва в нашата къщичка и вуйчо Иван чул, че се пее, но не знаей за какво бил отишъл там и като застанал под прозореца, слушал, слушал и в тоя момент станал цял преврат в него. Тогава решил и той да стане бял брат, престанал да пие и си изменил коренно живота. И хубав беше живота на братството в Стара Загора.

Баща ми Стефан Камбуров е роден през 1872 г. Майка ми Екатерина не помня кога е родена. Но лозето на дядо ми стана братска градина, но за малко време. В Стара Загора се събирахме най-напред по къщите и след това направихме салон. Имахме и младежка група. Събирахме се 12-15 човека. От там започнахме с бати ми Петър. Бати от 1920 г. е с Учителя, а аз от 1921 г. След това започна Търновската одисея. Петър мислел да следва право, но Учителят му казал: „Правото не е в университета, ние с тебе имаме друга работа“. Учителят го взема на работа на Колибата през 1920 г. в Търново, а аз отидох след една година - 1921 г. На бати на три пъти му предсказа небото, че не трябва тати да си продава имота - къщата и двора. Имаше и други младежи в комуната, но никой не си издържа изпита освен Петър и Марин и то с тройка. После ходихме и в София и т.н.

Панайот Ковачев беше ветеринарен фелдшер. Той беше ръководител на братството. Добре си гледаше работата, но напоследък се беше увлякъл и той да спечели нещо, та гледаше свини на Старозагорските бани и те после всички измряха. Трябваше да му докаже небето, че това не е работа за него и така се оправи работата. Но се забърка друга, защото бяха му дали братски пари към 500 000 лв. от София да ги пази, а той с тях купи свине и не можа да ги върне.

Чичо ми **Никола** той още по-рано се е запознал с Учението. Те там са били с **Захари Желев** и още няколко души в Казанлък, но подробности не зная как са се запознали. Чичо ми имаше печатница в Казанлък където са били печатани много беседи, но кои точно не зная. До печатницата имаше салон доста голям и чичо **Никола** беше ръководител в Казанлък. В салона се събирахме по 50-60 души. Там имяхме спявки и изобщо имяхме хубав живот и добри условия за работа.

Панайот Ковачев беше интелигентен и знаеше добре руски език. Той имаше една дъщеря **Тинка**, която почина, но доколкото зная не е оставил никакво творчество. С дъщеря му не можахме да се видим преди да почине. И тя беше в Братството, но до някъде. Синът ѝ беше на работа на летището **Граф Игнатиево** и после го преместиха другаде.

(Към N 3) **Тати - Стефан Камбуров** свиреше доста хубаво на цигулка. Той беше много музикален, но кой го е учил и кое го е подтикнало да свири първоначално не зная. Тогава на времето имаше много малко цигулари. **Тати** предаде тъй да се каже първите уроци по цигулка на брат ми **Петър**.

Брат Пеню Киров идваше често в Стара Загора. Той подпомагаше материално братството през войната. И след войната пак идваше. Помня, че една година беше дошъл както обикновено в Стара Загора. Събранието беше тогава у **Стефан Желев** - търговец, манифактурист и беше ме взел на коляното си. Беше облечен с един син костюм. Аз аз да съм бил тогава десетина годишен. Та ме държеше на коляното си и така говореше. **Брат Пеню Киров** имаше големи духовни способности. Учителят казвал за него, че той давал много от себе си, не трябвало да дава толкова много. Той беше инициативен и имаше ясновидски способности.

Александър Кръстников бил по онова време телеграфопощенски чиновник в Бургас. Той искал да стане ръководител на братството в Бургас. Но как може да замести **Пеню Киров**, който бил колос за него време? И понеже го отрязали по тоя случай да стане ръководител, той се отказал от братството и създал друго братство - кръстниковисти.

В Стара Загора се събирахме по 60-70-80 души.

През 1922 г. вуйчо **Иван Котаров** при диспута в Търново изхвърли попа от салона. На съборите се отиваше с покани.

В Казанлък имяхме един приятел **Кузман Кузманов**, той беше един от преданите ученици на Учителя. **Христо Дързев** беше също от Казанлък, от когото е мелодията на 91. Псалм. Доколкото зная **Дързев** имаше музикално образование. Той беше дошъл и в Арбанаси, но беше болен вече и близките му го прибраха. Той почина от туберкулоза. Имаше и други приятели по него време, които починаха от туберкулоза. Един от тях беше **Георги Радев**. Учителят казал за последния: „Аз му казвам да диша, а той ми отговаря, че си бил направил хороскоп и определил деня когато ще си замине“. Учителят му казвал да носи вода от **Дианабад** с две стомни, а той казвал, че ще му се смеят. „Ами сега няма ли да му се смеят?“, като е станал на хърбел и щърбел.

(Към N 10) Лазар Котев бил дребен на ръст, но богат човек. Жена му била много едра и пълна около 120 кг. Котев имал печатница.

(Към N 5) Тодор Бъчваров бил много културен, начетен, с голяма ерудиция. Моя чичо Слави преди да влезе в Братството бил спорил с него цели два часа и не можал да го наддума, а чичо беше учител, голям комунист, много начетен и голям оратор-материалист. В Стара Загора е държал сказки по материализъм. Тати като влиза в Братството, чичо Слави остава последен и казал на тати: „Баша (значи бате), като дойде г-н Дънов, моля ти се, съобщи ми с една телеграма, искам да се срещна с него. Ще му задам само три въпроса, но кардинални“.

Дошъл Учителят в Стара Загора, тати праща телеграма и бати Слави пристига. В неделя отиват на събрание у брат Караенев. Тати представя чичо Слави на Учителя и Му казва: „Моят брат иска да се срещне с Вас“. Учителят отговорил: „Добре“.

След беседата Учителят го приема. Какво са говорили, какво са правили никой не знае, но като излязъл от стаята бати Слави бил с наведена глава и все мълчи 15-20 минути. Тръгнахме да си вървим, да каже нещо, той все мълчи. Питаме го: „Абе, бати Славе, какво ти каза Учителя?“ Тогава той насетне проговори и каза: „Абе, аз мислех, че ще срещна един обикновен съвременен учен, а Той такива работи ми разправя, през такива неща ме прекара, че аз онемях“. И тогава, от тогава насетне чичо Слави влезе в Братството и започна да издава разни книжки и да говори тъкмо обратното. Имаше от тия книжки, но къде останаха, питай. Та бати Слави отиде в Нова Загора и започна вече да работи за братството. Там също си имахме салон, имаше добри братя и сестри. Там беше сестра Денка и брат Георги, който ял и пил и се разболял, че после Учителят го лекува. След това влезнаха в Братството.

(Към N 11) Майката на Сийка Дойнова - Ана Динова беше много ревностна сестра. У тях съм стоял 14 дни през 1918 г. Тогава бях ученик в земеделското училище в Садово. Бяха ми се повредили очите и ме бяха изпратили при лекар в София да ме лекува. Сийка беше тогава ученичка в пети клас. Дадоха ми очила, но лекарят каза, че докато не стана на 20 години няма да ми се оправят очите. Очите наистина ми се оправиха, но аз не можах да стана агроном, защото не можах да уча. Това беше средно земеделско училище, от което впоследствие ставаха агрономи и ветеринарни лекари. Но аз едва можах да изкарам една година.

За София Попова не мога да кажа нищо. Виждал съм я в София, но аз бях младеж тогава. Тя все беше нещо замислена, клатеше глава наблизко до Учителя когато последния говореше.

(Към N 12) Не си спомням точно коя година беше, дали 1918 или 1919 г., но имаше една среща в Стара Загора на братската градина. Дойде Учителят. А пък брат ми Петър беше във връзка с анархистите. Те поканиха Минчо Кириловски. Дойде и чичо Слави. Та спореха двамата, спореха и накрая Учителят, гдето се казва с две думи разреши въпроса за революцията. Кириловски държеше за това, че без революция не може, а Учителят каза така: „Гледайте сега това дърво колко е тихо и спокойно, но по едно време задухва един слаб вятър. Започват клончетата да се люлеят, започват да се удрят едно в друго и накрая започва силна буря. Тогава клоните започват да се удрят един в друг, започват да се чупят и всеки клон смята, че другият го бие. Причината в случая е външна, не е в дървото. Тази революция, която ще става не зависи от вас. Тя зависи от много други разумни сили, които действуват в природата. Вятърът в случая е причината“.

(Към N 12) Относно възпитанието на децата - те много са говорили тогава, но аз това не си спомням, обаче за вятъра си спомням. Та Учителят каза, че хората не са виновни. Има други по-дълбоки причини. В случая вятърът прави всичко, а хората казват тия са такива, ония са онакива и т.н. Кириловски бил си извадил бележника и си записвал оригиналните мисли в отговорите на Учителя, които наистина човек в никоя книга не би могъл да намери и да прочете. Аз лично присъствувах на тоя спор.

(Към N 13) През 1920 г. не съм бил на Колибата в Търново. Аз бях през 1921 г.

Константин Иларионов беше ръководител на Търновското братство. Той беше малко нервен. Истински стълб в дома му беше жена му - Еленка Иларионова. Тя беше стълб и в братството. В него нямаше дълбочина духовна и накрая той се обеси. Еленка беше център, тя беше всичко. Иларионов като се върна от войната носеше една сабя като трофей от някакъв турски полковник, който бил пленен. А Учителят бил у тях в Търново. Още като дошъл вкъщи Учителят го изпъдил още от врата като казал: „Скоро да отидеш и да я занесеш там откъдето си я взел“. Не го оставил дори да преспи в Търново, но го изпратил да я носи в Лозенград ли, не знам къде. Значи, не трябвало да я взема. Иначе Иларионов правеше всичко за братството, но нямаше дълбочина, беше по-повърхностен.

(Към N 16) Колю Каишев е от Родопите. Той беше в Арбанаси и неговата леля Мария живееше там. Той е някакъв далечен роднина на Учителя. Той беше много ревностен брат, но почина рано. Накрая живя в София. Една зима прекара с брат ми Петър на Колибата. После другата година аз отидох на Колибата в Търново. Колю е присъствувал на диспута с владичите. Един от тях тръгнал след това от град на град да говори против Братството. Отишъл и в Бургас. Но и Колю отишъл да слуша какво ще говори владиката. Последния започнал така, че бил ходил в Търново и т.н. „Нека, ако има някой тука от присъстващите да каже не е ли така?“ В това време Колю като си свалил палтото, та като скочил на сцената изкарал акъла на владиката и завикал: „Лъжеш, лъжеш, аз бях там, аз бях там. Туй не е верно, туй не е верно...“ И тъй в салона нарязал владиката. Та Колю стоя малко в Търново и после отиде в Бургас на работа. Аз присъствувах също на диспута в Търново. Тогава белия брат, вуйчо Иван Котаров се прослави. Един поп като се беше развикал срещу Учителя и вуйчо Иван като го хвана отзад за ръцете и го вдигна така с ръце и го носи и изхвърли вън от салона. Попа рита, но вуйчо го носи и всички ръкопляскаат. Комунистите бяха тогава на наша страна и викаха от балкона: „Долу владичите, ние сме дошли да слушаме г-н Дънов, не сме дошли да слушаме вас“. Те бяха заели горе балкона. А попа, който бил изхвърлен навън казал: „Брей, какъв беше тоя човек с железни ръце, ще ми счупи ръцете!“ А това беше вуйчо Иван - бащата на Игнат Котаров. Вуйчо като хванал ръцете на попа отзад и го вдигнал го понесъл и изхвърлил.

Когато е било получено писмо от Учителя в Търново. Отговор: Аз не съм бил там, а съм бил в Стара Загора.

(Към N 20) В Арбанаси пристигнали родителите ми с брат ми Костадин и сестра ми Танка. Бил обявен и състава на комуната: Никола Гръблев, Христо Христов, Марин Камбуров, Петър Камбуров. Ние, Камбурови, бяхме основата. Имаше и други, които идваха и си отиваха, но ние бяхме гръбнака на комуната. Идваха много: Борис Николов, един Константинов - авиатор, много хубав човек, един Руси Събев - гърбавичък. Христо Христов и ние с бати работехме, а Гръблев, той поддържаше финансово. Гръблев искаше да дойде да работи при нас, но Учителят

казваше: „Не, не, ти ще си работиш и ще ги подпомагаш“. Та той пращаше пари, петмез, с какво ли не помагаше. Тогава той беше офицер в Делиормана, някъде на румънската граница. Учителят предвиждаше някъде ще отиде работата, но оставяше да си направим опита. Ние направихме опита и се свърши цялата работа. Бати отиде после да работи в Захарната фабрика, но аз останах да работя земеделие. Не можех да оставя работата. Всички тия работи ние общо с брат ми ги преживяхме. И в София, и в Арбанаси и другаде. Изпита беше общ.

Гена Папазова беше много ревностна сестра. Тя беше от Делебец и беше ученичка от осми клас. Тя идваше често при нас. Родителите ѝ бяха заможни хора. Ние ходехме у тях и вземахме някои работи за конете. Те често ни даваха сено и други неща. Те много ни помагаша, и братчето ѝ и майка ѝ. Гена стана агроном. Когато почина баща ѝ ние пък ходехме да им помагаме. Те живеяха в Дебелец. Имаха хубаво стопанство, но нямаше кой да го работи. Братчето ѝ Гечо беше само и после се изсели в Русе. Тя симпатизираше на идеите, на комуната идваше, помагаше. Беше силна ученичка.

(Към N 23) Учителят казал на брат Иларионов да ми брои 2000 лв. Това е било за някаква поправка. Та ние кога ли имаме пари. Все без пари бяхме. Все гладни и голи бяхме. Всяка седмица имаме гости. Посрещаме, изпращаме, трапези слагаме... Аз за това трябва продукти, те се купуваха с пари, а те не падат от небето.

Брат Бертоли. Ние отидохме в София уж да печелим пари, а то не само не спечелихме, но и направихме 10 000 лв. борч и после трябваше да плащаме. Добре, че беше брат Бертоли. Той държеше сметка за всяко нещо. Ако не беше той ние щяхме да фалираме. Той казваше: „Все вашите коне се разболяват, все вашите хамути се късат“ и пак даваше пари. Брат Бертоли беше много услужлив. Той може да се скара на човека, но ще му помогне. Добре, че ни взе на работа. Карахме пясък, баласта и друго каквото трябва. Беше станало наводнение и с него много изтеглихме. Конете стоят по едно време, а ние работим мозаични плочи, за да храним конете и нас. Голямо тегло беше, но ние не го чувствувахме, хич не ми тежеше. Трудности много, трудности големи, но нали бяхме млади, силни, умора не знаехме какво е. После дух имаше у нас. А всичко е духът. Нямаш ли дух, ти си загубен.

(Към N 13) Братската колиба в Търново представляваше едно двуетажно здание, дълго десетина метра и повече. Долу имаше две малки стаи и други две, в които държахме инвентара за събора - казани, тенджери, паници, лъжици и др., с една дума - склад. А горе имаше два дълги салона. Единия, в който ставаха събранията, където се събирахме, а другия беше „Светая Светих“, който Учителят нареждаше тайнствено и в който влизахме на поклонение. Там имаше много интересни картини. В тая стая и тия картини имам едно интересно преживяване.

Беше през зимата на 1922 година. Бати си отиде в Стара Загора. Беше по Коледа. Имаше навалял сняг към 80 см. През деня се затопли времето и снегът се разтопи. Прибирам се вечерта в колибата да спя и чувам по едно време горе: туп, туп, туп, туп, като че се разхожда горе в салона някакъв човек. Какво може да е? Пък ключа на горницата, така наричахме салона, беше у Иларионов. Навън е тъмно. Чудна работа. Пък Иларионов беше на три километра далеч от колибата. Викам, сега какво да правя. Не мога да отида да видя. А разбирам, че не е човек. И все пак ми се видя нещо странно, защото има нещо. Разхожда се някой горе, пък е заключено. Отивам у Иларионов, а то беше вече към 10 часа вечерта. Казвам: „Брат Иларионов, положението е такова, че нещо трака горе, нещо ходи, нещо става в горницата“. „Ха, аз в

това време не излизам, аз в това време не излизам", казва той. Сега какво да правя, чуда се аз. Той ми даде ключовете и каза: „Качи се горе и виж какво има там“. Аз вземах ключовете и отидох, отключих големия салон, после влязох в малкия салон, но той има преддверие и тогава се влиза в малкия салон. Добре, че никой няма. Разбрах, че всичко става в малкия салон. Нещо капе - кап, кап, кап, кап. Какво да правя? Беше станало вече към 11 часа. пък имаше капандур на тавана, в преддверието пред малкия салон и аз вземах една стълба и една газена лампа и исках през капандурата да изляза и да положа нещо да не капе. Брате, то тежко, капака не се вдига. Надигам силно, той едва мръдне. Още един, два, три пъти насилих капака, че като се вдигна той, че като се изсипа на главата ми: тухли парчета, че камъни, че вар, че пясък, че като угасна лампата и като ми се напълниха очите с пясък. Ужас! Угасна лампата. Ама такъв грохот, като че ли целия ад се струпа на главата ми. Ако беше някой слабохарактерен щеше да подлудее. Капака падна. Такова странно и страшно нещо изживях. Слизам долу, не мога да видя нищо, очите ми пълни с пясък, лампата угаснала. Слизам пипнешком долу, измих си очите и рекох, чакай да се кача горе да видя какво става. Качих се горе, но какво да видя - от тавана, по гредите не капе, а слиза вода до тавана и от втория таван по керемидите слиза долу. Не може да се направи нищо. Кога погледнах четири кофи вар изхвърлих. Седнал съм и се ядосвам и си викам: Чудна работа. Иларионов и Еленка трябва да дойдат да отворят вътрешната стая, да влезем и видим там какво става. Тъкмо съм седнал и се ядосвам и идва някой. Туп, туп, туп, туп. Кога погледнах - сестра Иларионова и брат Иларионов идват. Питам: „Какво става?“ Пък тя като го заяла и каза: „Не те ли е срам, дърт човек си, а пък те деца, да ги изпратиш там да се блъскат посред нощите“. А пък нали е зимно време, страшно положение беше. И той дойде и отключи. Та на 12 места сложихме легени, легени, прибрахме килимите там и тъй спасихме положението, колкото можахме. Но това беше един голям изпит за мене. И ходенето през нощта, защото и вълци минаваха зиме. Там имаше кошари, та имаше и вълци. Един голям изпит беше. Но на стълбата беше върха. Лампата беше в ръцете ми. Добре, че не я изтървах, да се счупи, да направи по-голяма беля, да се запали всичко. Аз останах като вкаменен. И както бях в помещението, като в гроб и като че целия свят бе отгоре ми. Та и туй преживях още там на Колибата. Този спомен остана като едно посвещение за мене.

(Към N 24) А за съборите можеш да научиш от другите, защото ние тогава бяхме като обоз с каруцата - вземаме, даваме, тичаме, тичаме, тичаме. Сутрин отиваме на работа и вечер се връщаме уморени. Слушал съм как горе Учителят свиреше и трябва да знаеш, че никога не съм слушал такава музика както Учителят свири, като че музиката идва от Невидимия свят. А пък когато излязоха окултните песни, то беше нещо величествено. Тогава съм ги слушал с възхищение. А пък има много мелодии, които Учителят не ги е дал, дето ги е свирил горе. Въпрос: „А за пеенето? Чувал ли си Го да пее?“ Отговор: Когато бяхме в Стара Загора още като дете съм Го чувал когато ни предаваше песента „Скръбна душо“. Той я предаваше на събранието там на братята като свиреше и пееше едновременно. И друг път съм Го слушал. Имаше хубав глас - баритонов. Хубаво пееше. Във всяко отношение съвършенство.

На съборите имаше много неща, много беседи и свободни разговори. При тия разговори Учителят каза много хубави неща. Има едно нещо, което Той каза и което никога не съм го чул и не съм го видял да е записано някъде. В един разговор Той даде един такъв пример: никой не го знае, само аз го

зная. Някой от братята може да го е чул, но никъде го няма записано. Той казва така: „Ех, сега както виждате тук положението е много хубаво, но вашата работа прилича на един голям океански параход, който се движи в морето. Той си пътува, времето е хубаво, пътниците весели, всички пеят, всички се веселят, парахода е неуязвим за обикновените вълни и пътува към своята цел нали, той има някаква цел, към която пътува. Обаче започва да се разваля времето, морето почва да се вълнува, идва голяма буря, ураган и този голям кораб започва да се люшка като някоя треска по вълните и се разбива на парчета. И тогава, казва, - кой на гредя, кой на дъска, кой от пътниците на каквото намери се спасява и никой на никого не може да помогне“. Вижте сега, за какво може да се отнася това, дали за общественото положение или за Братството, никой не може да си го изтълкува. И досега още не ми е ясно дали се отнася за Братството, че Учителят си замина, че парахода се разби, че Изгревът в София се разруши от властта или се отнася за цялото човечество. Но това остана впечатляващо, но никой на никого не може да помогне... Сега е точно такова положението: Корабът потъна, от него едни се издавиха и си заминаха от този свят, други станаха корабкрушенци и се спасиха на необитаем остров.

(Към N 22) Имаше някои като Христо Христов и др., които смятаха, че причината за неуспеха в комуната се дължи на това, че в комуната са приети стари хора, т.е. моите родители. А това не беше истина. Тия, които внушаваха това най-не работеха и нищо не направиха и нищо не дадоха, а бяха готовановци, само критикуваха и не щяха старите. А пък ние на гърба на старите изкарахме 4-5 години. И като си отидоха старите и комуната се разтури. Те мислеха да работят по два часа и през другото време да пеят и да живеят братски. А то не излезе така. У тях имаше недоволство по отношение на старите. А пък те старите крепяха положението. Ами ние развалихме тяхното положение.

(Към N 25) Въпрос: „Брат ти Петър говори за един бордей, който се пълни с вода“. Отговор: Става въпрос за София, в Подуяне. Стаята се пълнеше с вода, защото 30 дни валиха проливни дъждове. И на другите хора мазите се напълниха. В тая стая спяхме бати и аз. Първата година бяхме двама, но на следващата имяхме чирак, който спеше също при нас.

(Към N 28) Въпрос: „Кои са печатали беседи? Споменава се, че при чичо Слави Камбуров са печатани 11. и 12. серия“. Отговор: Той бати по ги знае. Той работеше в печатницата. Аз тогава не съм вземал участие. Аз работех в Казанлък в картонажа. Не работих в печатницата. След като се изселихме от Арбанаси 1935, 36, 37 и 38 г. работих при чичо Никола в Казанлък, но в картонажа, не в печатницата.

Като се върна тати от войната тогава нашата печатницата (на Стефан Камбуров) се сля с тая от Нова Загора на чичо Слави Камбуров. Тати работи четири години и след това фалира, защото нямаше клиента. Трябваше да се слеят двете печатници напред в Нова Загора, понеже там нямаше друга печатница и имаше хубава работа. Та чичо Слави и ние работихме там. Та и сега работи като партийна печатница в Нова Загора. Та тя беше наша печатница и там работихме известно врем, но това беше преди комуната.

Въпрос: „Петър Камбуров има ли творчество? Свои песни?“ Отговор. Не, няма. Той обаче свиреше много хубаво и двамата си уйдисвахме. Той свири и пее и аз пеех. Много концерти сме давали дето отидем между нашите хора. Тогава правехме много сбирки.

Въпрос: „А твоите песни са записани, нали?“ Отговор: Записани са, но искам в един тефтер да се напишат. Скъпо ще платя, но да ги има. Той, Сава

Калименов ми обеща, защото неговата дъщеря е учителка по солфедж. А тя имала приятелка, която специално пишела ноти. Той сега ще дойде с дъщеря си, през пролетта, та ще помоля да ми ги напишат. Това са 220 песни.

(Към N 13) Кириловски беше ръководител на анархистите в Стара Загора. Той беше млад и много начетен човек. Кириловски спореше с Учителя. През 1922 и 23 г. той е организирил курсове по есперанто. Много известни есперантисти са били негови ученици. По него време чичо Слави беше влязъл вече в Братството. Кириловски са го гонили като комунист, но независимо то това той е провел много курсове. Много стари комунисти в Пловдив са негови ученици.

Бати кореспондираше с много чужденци на есперанто. Правил е и преводи на беседи и др.

Въпрос: „От кореспонденцията на Петър не е ли останало нищо. А снимки?“ Отговор: Кой ти е обръщал внимание на това. Имаше у Васка, жена му, но дали ги е занесла в Търговище, не зная.

(Към N 29) Тати (Стефан Камбуrow) беше най-главния майстор в печатницата. Той създаде и другите печатници. Другите, както и чичо Никола и чичо Слави нищо не разбираха от печатане. Тати беше и машинист, и майстор, и словослагател. Той разбираше от всичко. Нашата печатница беше в Стара Загора, а на чичо Никола в Казанлък. В Нова Загора беше друга. След Балканската война нашата печатница се сля с тази от Нова Загора. Аз не съм в течение на това, което се е печатало.

(Към N 32) Сестра Стефанка Мирчева беше много добра сестра. ревностна, предана, изобщо хубав човек. като ясновидка виждаше в човека коя част на тялото е заболяла. Тя беше учителка и партийка по някакво съображение, но имаше много хубаво отношение към Братството. Брат ми Петър живя известно време у тях. Петър се беше посветил на Братството, на идеите на Братството. Пееше, свиреше и където отидеше ставаше център. Къде ли не е ходил в южна България. Навсякъде биваше добре посрещнат и всички го обичаха. Много добре работеше.

(Към N 35) Пампоров беше много добър есперантист. С есперанто той обиколи цяла Европа и разнесе идеите на Учителя, като с това свърши една много голяма работа. Той беше добър, ревностен, обикаляше и България, ръководеше курсове по есперанто. Ходил съм у тях и той е идвал много пъти у нас. Накрая остана сам и беше много закъсал, остарял. Жена му Гинка си беше заминала по-рано. Накрая Таню от Бургас беше при него и той може да каже нещо за него. Той присъствува на погребението му. Таню и един брат от Наречен, те прибраха нещата на Пампоров.

(Към N 37) Снимки и други работи може да има в Търговище. Снимките от брат ми Петър дори са номерирани. Имал е кореспонденция с Емилия Вилумсон. Последната искала да се омъжи за него. Учителят обърнал внимание обаче на друга, която впоследствие станала и ръководителка на братството - Ана Мазурс. Тя е била истинска сестра. Още когато бяхме в Бараково Емилия кореспондираше с бати. Той имаше някои неприятности с нея. Интересна е снимката от Рига.

(Към N 9) Гина Гумренова живееше на „Опълченска“ 66. Учителят живееше у тях. Тя посрещаше и изпращаше. Беше неуморна. Нисичка жена, но много хубав човек. Аз съм ходил у тях, спал съм там, с бати съм ходил. Там беше център. За Петко Гумнеров случая не мога да го разкажа. Той е разказван от мнозина. на тримата братя, които отишли да клеветят Гумнеров Учителят казал, че и тримата ще пострадат. Не бива да бъдат толкова жестоки към своя брат, на когото постъпката не е била толкова престъпна. Че и в

Търново, когато отивали в Горницата по 10 души на молитва, никой не го искал в групата си. Тогава Учителят го поканил да идат двамата като му казал: „Ела, брат, ние с тебе ще се качим“. Той горкия възкръснал. Той беше хубав човек, малко гърбавичък. Учителят държеше за вътрешния живот на човека, същественото. Гумнеров може да е обичал, може да е харесвал това момиче - това не е престъпление. Те, престъпленията отвътре излизат. Тук повече е проличал характера му, темперамента му.

От Рига започнаха да идват братя и сестри преди 1939 г., но от кога точно не зная. Това е моята най-голяма загуба. Бях се хванал в една вакуум-на фабрика в Казанлък. Тя беше сезонна работа, в която лете бях зает.

(Към N 37) В Казанлък имахме хубав голям салон, в който се събирахме по 50-60 души. Имахме хармоничен духовен живот. Ходехме на екскурзии. Вечер, през вечер имахме спявки, изобщо имахме много хубав живот. Кой ще държи сказки сега? Тогава никой не ни пречеше (записано през 1988/89 г.).

През 1938 г. пристигна Учителят в Казанлък. Той отседна у сестра Дукова. Снимката на балкона е от къщата на г-жа Дукова. Д-р Дуков беше един от първите ученици на Учителя. Дукова беше тогава около 80-годишна.

(Към N 59) Игнат Котаров, както казах и по-рано ми е първи братовчед. Той беше много упорит. Като човек беше много добър и имаше желание на всички да послужи. Беше готов на жертви, но беше своенравен. Четеше и ценеше беседите на Учителя, но същевременно се занимаваше с йогите. Спореше често с Учителя и му викаше дядо Петър. Още когато е бил в Нова Загора като дете на 2-3 години бил се разболял от дезинтерия и 40 дни лежал и бил на умиране. Учителят тогава изнасял беседи в Нова Загора и Му казали, че детето на брат Иван Котаров е много болно. Учителят дойде у тях, аз присъствувах лично тогава, хвана го за ухото, но детето беше ни живо, ни умряло и каза: „Направете му търханичка, рекох“. Направили му тархана и след това знаеш какъв беше - скала. А пък напоследък какво стана с него... Той ако беше умен нямаше да дойде до това положение. Игнат го познаваха много хора, да не казвам всички.

(Към N 13) За Търново. Сега не може да се познае къде е била Колибата, но не мога да забравя как вечер заставахме на молитва на колене и как свиреше Учителят на цигулка. Такава музика - неземна. По време на съборите сме се събирали по 1500-1600 души. Мястото на Колибата е било някъде където сега живее Павлина Даскалова.

(Към N 1) Дядо ми се наричал Пеню, а баба ми Таня. сестра ми е кръстена на нея. Прадядо ми - Колю бил гърбав и от там се води името Камбурови. А брат му, чичо ми Иван е бил заточен в Диар Бекир.

(Към N 18) Въпрос: „Казваш, че на три пъти небето е подсказвало на Петър, че баща ти не трябва да си продава имота. Кои са те?“ Отговор: Когато бати взел да пише писмо на тати на три пъти изтървал писалката и тя се забивала в земята, като че някой я грабвал от ръката му, но въпреки всичко той пак написал писмото, в резултат на което баща ни си продаде къщата и двора. (В разговора взема участие и дъщерята на брат Марин - Катя.)

Бея от нова Загора женел сина си, а дядо Колю отивал със сина си с каруцата за Сливен. Като минавали на мегдана имало борци - турци-пехливани. Дядо Колю отишъл да някъде да купи нещо и оставил каруцата си на сина си - дядо Пеню в случая, да я пази и да гледа през това време пехливаните, та после ще тръгнат за Сливен. Турчинът бил намазан целия с масло и тялото му лъщяло. То и надвил всички, имало и българи - местни и от северна България. Те били истински борци. Пък дядо Пеню бил младеж на 20

години и като гледал, гледал; че като му причерняло, че като отвързал на баща си биволите, за да е свободен. А пък турчина бил казал, че залага биволи-те си на тоя, който го надвие. Дядо Пеню - 20-годишен хлапак тогава като някой петел като си махнал престилката, че като запретнал потурите и казал: „Аз ще се боря с тебе!“ А през това време турците се смеели: ха, ха, ха... Зер турчина-борец, намазан с масло - пехливанин... Но дядо бил силен човек. Като хванал с едната ръка турчина за рамото, а другата за чатала и като го вдигнал и с все сила го ударил в земята, та турчина не може да стане. Че като се спуснали турците, щели да убият дядо. В тоя време идва баща му - дядо Колю и се развикал: „Абе аз затуй ли те оставих тука“, скочил да го бие. Пеню като се откачил от турците, че от там до Стара Загора избягал пеш. Ако стои ще го убият турците. Та от тогава дядо е бил още комита. Има и други случаи с него, при които той е проявявал своята сила, а с високия си ръст внасял респект в околните.

А сега ще кажа нещо за вуйчо Иван Котаров след като беше станал вече бял брат. Отиваме с него с две каруци за пясък. А в съботен ден в Стара Загора става пазар. Ние сме натоварили пясъка и се връщаме в Стара Загора. А пък отсреща духа един западен вятър и селяните накачулили ямур-луците си не гледат накъде вървят конете. По едно време една каруца закачи вуйчовата кола и вуйчо нещо се наведе и селянина го удари с камшика си, като мислеше, че вуйчо е виновен. Та вуйчо като се спусна, че като хвана ко-ня за юздата и извика: „Слушай, от една седмица съм бял брат, ако не беше тъй, тука щеше да ти е гроба!“ Вуйчо Иван бил бабаитин на Стара Загора и ги е пердашил наред.

(Към N 1) После имало един турчин, който ходел из лозята, а жените обикновено отивали да работят, да копаят и той отивал и ги закачал и се гав-рел с тях. Тук-там, тук-там, не оставял хората на мира. И дядо Пеню рекъл: „Аз ще го оправя тоя турчин!“ И един ден облича едни скъсани дрехи, взема една мотика и една пукната стомна и тръгва нарочно, да го срещне. Вървял и гледал тук-там, тук-там и най-после го зърнал. Посрещнал го, но и турчина бил бабаитин. Дядо държи мотиката и вика: „Аз не очаквах, че е тука, аз не очаквах, че е така“. Че като го хваща през чатала и като го удря в земята, че като го захванал бой, че бой, че бой, прострял го на земята ни жив, ни умрял и го оставил в лозята. Взел си мотиката и си отишъл. След това чакал дали турците няма да дойдат да го бият, да го арестуват. Но никой не дошъл. Минали 12 дена. По едно време гледа турчинът иде. Той го познал тогава и до окото му имало синина и му казал: „Абе, камбур, бива ли бе, ще ме убиеш, бе!“ „Ще закачаш ли жените по кърищата?“, го запитал дядо Пеню. „Няма ве-че“, отговорил турчина. И оттогава мирясал къра от него. Страшна работа било. Дядо Пеню на времето е бил баш комита. Той се е срещал с Левски във фурната до хана, където са леели куршуми - местото дето се пали фурната.

Димитър Караевен бил търговец. Имал манифактурен магазин. Стефан Желев и Колю Кюмюрджиев бяха търговци. Зная ги, но аз съм бил де-те тогава. Живеехме в Стара Загора, но нищо не мога да кажа за тях.

(Към N 1) През 1912 г. баща ми стана вегетарианец. Тогава започна войната. Та ние още от деца бяхме в Братството. У Панайот Ковачев става-ше събранието. И Учителят беше дошъл там в Стара Загора, а ние играехме отвън и Учителят попитал: „Чии са тия деца?“ „На Стефан Камбуров“, му отговорили. Тогава Учителят казал: „Добри духове Бог му е пратил“.

Аз, Марин Камбуров съм роден на 27.май 1902 г. Изкарах пети клас в Стара Загора и ми се повредиха очите. Отидох в земеделско училище, като мислех, че там няма да има много четене. Изкарах една година в Садово, но

и там беше гимназия и после отидох в София да си лекувам очите и след това отидох в печатницата и станах книговец. Подвързвах тефтери, книги... И след това бях вече в Търново с бати Петър на Колибата. След като се развали комуната останах в Казанлък във вакуумната фабрика. Но преди това две години работих градинарство с Лалю, който е бил в комуната в Русе при анархистите. Той беше хубав човек, но вече не е между живите. С него работихме и в Казанлък. Той беше доставчик на фабриката. През 1928 г. се оженихме с Фирка. Но преди това като приключихме с комуната в Арбанаси бати наля отиде да работи в Рила планина, пък и аз и другад, да плащаме борцовете от комуната към земеделската банка. Аз трябваше вече да се определя, дали да се женя или да не се женя и понеже не знаех кой път да поема отидохме с бати на ул. „Опълченска“ 66 да питаме Учителя. Вечерта Учителя ни прие много весело, много ни се радваше и аз Го запитам: „Учителю, вече останахме сами, не зная кой път да хващам, да се женя ли или да не се женя?“ Учителят отговори: „Ти ще се ожениш“, а на бати каза: „Ти няма да бързаши!“. Тогава аз казах: „То аз ще се оженим, но коя да взема?“ Защото в Арбанаси имаше две момичета, които бяха много близки до Братството, и до идеите - едната Фирка, а другата - Мара. Учителят каза: „Фирка ще вземеш“. Те са стар род, много бота хора - Чамурови. Те бяха най-богатите в Горна Оряховица и в Търново. Бащата беше фалирал и те останаха шест деца. Умря майката, а после от притеснение умря и бащата. Най-голямата сестра беше Йорданка, после Ефтимия, Марин, който беше на мойта възраст, после Фирка, Христо и Атанас. Баща ѝ се наричаше Димитър, а майка ѝ Еленка. Хубава връзка имашме с Фирка. И от тогава насетне изкарахме 60 години. Всичките ми деца, че и внуците ми, мога да кажа, че са в Братството. Марияна и Лиляна са деца на Катя, Мариян и Бояна - на Стефка. Съпругът на Лиляна е към гражданската авиация парашутист, голям състезател по парашутизъм и ходи по цяла Европа - Стамо Янев - II. кап. Те се обикнали в Бургас, още като ученици. Светлозар и Веселин са деца на Роза.

Христо Колев и Данка - съпругата му са от Ямбол. През 1947 г. двамата с Христо решихме да направим комуна в Пазарджик. Там имаше едно братско семейство Доспевски. Последния е бил голям художник още в турско време. Доспевски имаше още две сестри. Той притежаваше голям имот под гарата в с. Главница към 800 декара, много хубава земя. Там решихме, значи, да направим комуна - ТКЗС. Изселихме се от Казанлък и отидохме в Пазарджик където работихме 1947 и 48 година. През 1949 г. дойдохме в Прослав. Когато основахме ТКЗС в Пазарджик, тогава имаше специален закон за ТКЗС-тата. Ходихме тогава в София при Трайчо Костов, който беше жив тогава и там узаконихме нашето ТКЗС. Върнахме се и започнахме да работим. Получихме много помощи и работихме две години, имашме голяма подкрепа - пари. Но през 1948 г. основаха друго ТКЗС в с. Главница, в което имаше 140 души партийци. Те туриха ръка на нашия блок. Те искаха да останем като ръководители на тяхното ТКЗС, да ни включат в тях. Добре, но ние не можем да се разберем с тях понеже те не бяха идейни хора. Нашето стопанство беше на друга основа. По това време в Прослав имаха нужда от работна ръка и ние се прехвърлихме там. В с. Главница щяха да ни разпънат от работа, а в Прослав беше най-богатото стопанство в България. Там идваха постоянно хора да видят как работим. Ние имашме най-голям трудоводен в цяла България. В Главница бяхме 7-8 души и се пръснахме. Двамата с Христо Колев дойдохме в Прослав. Тук беше друго. През 1958 г. направихме обединение и след това работих още девет години, след което се пенсионирах. Хубави спомени имам от Прослав. ТКЗС-то стана след това АПК. През 1959 г.

ни дадоха тия места където си построихме къщите. До тогава живеехме на квартири. Тук имаше други къщи - три-четири къщи, в които живееха първите кооператори и ние бяхме там на квартири. След което през 1959 г. и ние си построихме къщи където живеем досега.

Имам един спомен, когато с Лалю работихме една градина в Казанлък. Отидохме да продаваме зеле по Старозагорските села. Минахме десетина села, но нищо не можахме да продадем. Пречистихме го, защото зелето се запали и започна да гние. По едно време отидохме в едно Новозагорско село Терфеллий, още го помня. Ние отидохме на запад горе на баира, а селото беше по-долу. Значи ние бяхме на върха и още не бяхме влезли в селото. Че като се изправихме и като започнахме да пеем народни песни. Знаеш ли какви песни, няколко една след друга, а то се чува в цялото село. Че като излязоха няколко души и питат: „Хубави момчета, какво правите тука?“ „Абе дядо, зеле продаваме“. И те отговарят: „Дай на мене една зелка, дай на мене две зелки и т.н. и т.н.“ За два часа всичкото зеле продадохме в това село. А пък ние мислехме вече да го хвърляме. Не върви зелето и туй-то. Та събрахме там много хубава храна, защото да не мислиш, че за пари го продавахме, не. Срещу един шиник зеле, един шиник жито. Та тогава с песните продадохме зелето.

Панайот Ковачев е бил много представителен и като ръководител и също като организатор.

Единадесет години работих в печатницата и после във вакуумната фабрика в картонажния отдел до 1947 г. След това отидох в с. Главница.

В Казанлък имаше солидни хора като чичо Никола, Захари Желев, д-р Дуков. Синът на Захари - Васко беше също хубав човек. Той пишеше хубави работи. Стефанка, дъщеря му пък беше асистентка в университета.

Като млади още в Стара Загора като се събирахме веднъж бяхме 19 души младежи. Говорехме си кой го е страх, кой не го е страх и т.н. Нали Учителят поставяше задачи да ходят на Витоша нощем и т.н. Та тогава не знаях как стана, но решихме да отидем на гробищата. И аз казвам на една сестра Еленка: „Ще дойдеш ли с мене на гробищата?“ „С теб, кай - ще дойда“. И тъй посред нощ тръгнахме и ходихме на старозагорските гробища. А пък имаше една луна... Другите останаха у Стефан Желев, там беше събранието. Тя се хвана за мене и отидохме и обиколихме гробищата по луната и за доказателство вземахме от едно гробче от едно венче за доказателство една китка. Та ходихме значи на гробищата посред нощ.

По време на съборите ни пазеха военни, за да не се допускат бъркотии от лоши хора, главно от попщината. Те се опитваха да организират нещо, но ние си свършихме благополучно работата. Военните не ни пречеха.

Записала на магнетофонен запис, преписала, подготвила и редактирала Марийка Марашлиева.

София, 10 май 1990 г.

ВАСИЛКА КАМБУРОВА /ВАСКА/

Василка Камбурова е съпругата на Петър Камбуров. Баща ѝ Иван Филипов Халаджов е бил учител, а майка ѝ Иванка - домакиня. Те са имали три момичета и едно момче. Брат ѝ Илия е бил съдия, сестра ѝ Радка - аптекар, а Васка и Костадинка - гимназиални учителки. Васка е третото дете на родителите си. Първи е брат ѝ Илия, втора - Радка, трета - Васка и последна Костадинка. Васка е получила основното си образование в Търговище, а след това е завършила учителски институт в гр. Шумен. Баща ѝ е бил учител в с. Пробуда, Търговишко. Васка също е учителствувала най-напред в с. Пробуда, а после в Търговище. През време на учителствуването ѝ Петър Камбуров е идвал в Търговище, изнасял е концерти в гимназията и оттам започва тяхното запознанство. Сестра ѝ Костадинка е учила и завършила института за учителки в Пловдив и когато завършила през 1945 г. и се завърнала в Търговище, тогава Васка е заминала и живяла при Петър Камбуров в Стара Загора. Васка е завършила и преподавала български, история и география. Била е много добра учителка и е била много обичана и уважавана от учениците си от колегите си. Била е приятелка на Анка Каназирева и Сийка Дойнова от София. Прекарваше продължително време в София при Анка и заедно са ходили на Рила с палатка.

Брат ѝ Илия е бил първоначално в Стара Загора откъдето се е познавал с Райна Каназирева. Оттам и Васка чрез Райна Каназирева влиза в Братството. Илия Халаджов е бил женен за дъщерята на Никола Камбуров от Казанлък. След това сестра им Радка и майка им също стават вегетарианки. Костадинка имала много милозливо сърце и също е вегетарианствувала, но след като се омъжила, за да избегне неприятностите в семейството си е яла и месо.

Васка и Петър Камбурови са били на квартира у Стефана Мирчева - известна в Стара Загора като ясновидка между приятелите. Спомените на Петър Камбуров дължим на нея, която е съдействувала при записването им.

ОБЗОР

След заминаването на Учителя през 1944 г. на 27. декември, всички без изключение бяхме повече или по-малко смутени от отсъствието на Учителя от физическото поле. Беше оставено Словото Му, което трябваше да бъде опора и знание за следващото човечество, но ние бяхме свикнали с Неговото присъствие, с Неговото излъчване, с Божествената Му аура и присъствието на Божествения Дух в Него. Това не всички го проумяваха, но всички без изключение го усещаха и вътрешно го възприемаха като вътрешна потреба, като онзи Божествен хляб, който слиза чрез Словото Му, за да нахрани човешките ни души. Школата на Учителя бе школа за човешките души, като Учител на тази школа бе Словото, което слизаше отгоре и се даваше чрез Учителя - Бейнса Дуно. След заминаването Му ние усетихме болезнено Неговото отсъствие. Защо ли? Нямахме човек, който да нямаше някакъв житейски проблем и всеки от нас тутакси отиваше при Учителя, споделяше с Него болката, мъката и тутакси получаваше онази помощ, която бе пътеводна звезда в пустинята на нашия житейски друм. Затова опитностите на съвременниците на Учителя са много важни и ценни, за да се провери как Словото на Учителя се реализираше на земята отчасти чрез житейския път на

Неговите съвременници.

През 1945 г. аз бях 23-годишна и като всяка една млада девойка пожелах да науча какъв е моят житейски път и какви задачи имам да разрешавам. Бях чувала от моите родители и близките ми, че обикновено в такива случаи нашите приятели отиваха при Учителя и търсеха Неговия съвет. Той го даваше, а дали онзи, който го получава щеше да изпълни наставленията на Учителя беше съвсем друг въпрос. Но винаги онова, което казваше Учителя се сбъдваше, а онези, които не изпълняваха съветите Му, те се отклоняваха от пътя на Словото и после биваха жестоко наказвани в житейския си път. От кого наказвани? От тяхната собствена карма. Послушанието на ученика към Учителя е основно правило за връзката на човешката душа с Бога. През 1945 г. аз реших да замина и за с. Коньово, Сливенски окръг при брат Влайчо Жечев (дядо Влайчо), който имаше славата на ясновидец и според неговите съвременници много пъти беше точен. За мен той беше човекът, който можеше да ми даде някои съвети. С цигулка в ръка и куфар в другата аз пристигнах в с. Коньово. Там имаше множество хора, които търсеха помощ от брат Влайчо, да им даде сведения за изчезналите безследно техни близки през време на войната. Така се случи, че аз бях поканена да свиря братски песни от Учителя и по-късно с една група заминахме заедно с брат Влайчо за Стара Загора и там за пръв път се срещнах с Петър Камбуров. Срещата беше братска. В братският салон и както винаги се съпровождаше с изпълнение на песни от Учителя и съпровод на музиканти. Аз изпах няколко песни, свирях с цигулката си заедно с Петър Камбуров. След това ходихме на аязмото и там играхме Паневритмия. Контактът ни с Петър Камбуров беше на чисто идейна основа, контакт на души в полето, в което Бялото Братство оперира и владее. Това бяха чудни дни и чудни срещи. Това е едно изживяване, което не може да се опише, защото това е изживяване на човешката душа в полето сътворено от Словото на Учителя. Само ония, които са имали подобно изживяване могат да разберат какво значи общение на душите чрез Словото и в Словото на Учителя. По-късно чрез него получих една хубава цигулка и отидох лично в Казанлък да я получа и там се запознах с неговите родители и брат му Марин Камбуров тази среща остави трайна следа в моето съзнание. Следващите години контактите с Петър Камбуров продължиха и той в определен момент беше в Русе на работа в бригадата на Борис Николов, който правеше мозайките на гарата. Следващите години контактите ни продължиха чрез писма и чрез братски срещи. Той беше умен музикант, майстор на цигулковото изпълнение и с удоволствие слушахме неговия дар слово. А за изпълнението на „Идилията“ от Учителя, за нас това беше най-висшия подарък, който можеше да бъде направен. Аз произвеждах от братско семейство и това улесняваше контакта ни с цялото семейство Камбурови. Когато за пръв път прочетох неговите спомени, за мен беше едно откровение и имах усещането, че и аз съм минала по същия път. За онези, които не познаваха Петър Камбуров, тези спомени ще бъдат една обикновена история, но за мен, това не беше история, а нещо живо, което идваше от миналото, развиваше се в настоящето и оставаше за бъдните поколения една изповед на една човешка душа през времето на Школата на Учителя.

Много по-късно през 1986 г. с д-р Вергилий Кръстев започнахме една работа по строго определена програма, развита от него и аз трябваше да бъда изпълнител и реализатор на тази програма. А защо? Защото аз познавах семейство Камбурови, бях от онова поколение, познавах житейските съдби на много хора, а от друга страна контакта ми с д-р Кръстев беше на строго идейна основа, в името на една работа, която трябваше да се довърши. След

прочитането на спомените на Петър Камбуров бе направен въпросник и отбелязани въпроси, на които трябваше да се намери отговор, за да се изяснят много случаи и събития, описани в спомените на Петър Камбуров, които бяха ясни за него самия и за неговото семейство, но биха озадачили следващите поколения. Много от съвременниците на Учителя смятаха, че не е необходимо да се пишат подробности свързани със събития, дати, години, места и личности. За тях личностите нямаха голямо значение и затова тези неща бяха бегло описани или бяха поставени под инициали. Нашата задача бе да запълним тази празнота. Единственият, който можеше да даде сведения беше живият още Марин Камбуров - брат на Петър Камбуров. След уточняване с него чрез писма, аз на няколко пъти ходих в с. Прослав, Пловдивско, бях приета в неговия дом и с много усилия успях да го убедя да разкаже някои неща и по този начин да отговори на въпросите, които лично с д-р Кръстев бяхме съставили. Онова, което знаеше и можеше да бъде записано на магнетофонна лента, което аз прехвърлих на пишеща машина.

Когато получавахме тези данни от Марин Камбуров, той беше 85-годишен. Паметта му беше запазена за случаи и събития и той точно отговаряше на поставените му въпроси, защото беше свидетел на тази епоха. Освен това, Учителят му беше казал, че ще доживее и ще бъде свидетел на много неща и много събития и това стана. Чрез него и брат му и семейството му беше направен първият опит за комуна, който не успя в онези времена и през оная епоха. След 1945 г. в другата епоха, която следваше, той също участва със семейството си в един друг опит представен от новата власт и от новата система на управление. И този опит беше неуспешен Той дочака 10.XI.1989 г. когато официално се призна, че този опит е неуспешен. А защо? Отговора се намира в Словото на Учителя. Беше необходимо от 1918 г. до 1989 г. - цели 80 години, четири поколения българи и съвременници на Учителя да проверят един закон даден от Учителя. Този закон гласи: „Може да се комунизират само труда, но не и капитала, защото капитала е капитал на хиляди поколения, носеща кармична развръзка“. Когато се комунизират труда в името на една идея за Братство и единство, тя може да се реализира единствено от Христовия Дух, което означава Дух на Съединението, на Единението, на общността на човешките души в общение с Бога чрез Словото на Мировият Учител. Това е разрешението. Ето защо, опитностите на Петър Камбуров и Марин Камбуров са ценни и важни, защото са завършек на една епоха на миналото човечество и са опитности за поучение на идното човечество. Може би ще направи впечатление, че разказа на Марин Камбуров е разпокъсан, непоследователен. Но той е верен и точен, защото бе отговор на зададените му въпроси. Ние не желяхме да обработваме стилово неговият разказ, защото за нас е автентичен и оригинален запис.

Марин Камбуров има и творчество, което се изразява в написване на много песни - около 300 с текст и мелодия. Много от неговите съвременници в Прослав предпочитаха да пеят неговите песни. Ние смятаме, че песенното творчество на Марин Камбуров е творческа изява на неговия дух. Това творчество има бъдеще като творчество лично на един съвременник на Учителя. То трябва да се отпечата, а магнетофонните записи на песните му да се прехвърлят на нотен лист. Но това творчество няма нищо общо с творчеството на Учителя и с Неговите песни, защото песните на Учителя са творческа изява на Божествения Дух, на Господния Дух, на Христовия Дух, на Святия Дух, които в света на Мъдростта, т.е. в света където се твори хармонията от звуци и форми във Вселената се свалят тези песни на Учителя. Песните на Учителя са песни и хармония на живота на Неговото Слово, а Словото на

Учителя е Глава на Истината на Божествения Дух. Затова в бъдеще всички автори на песни са автори, които имат право на проявление в среди, които са приятелски настроени към тяхното творчество. На въпроса, че през времето на Учителя също се създаваха братски песни, че са изпълнявани през времето на Учителя в Негово присъствие, както и факта, че са издадени в отделна книжка още през 1927 г. под надслов „Братски песни“, можем да отговорим следното: тези песни са създавани по идеи на Учителя както по текст, така и по мелодия. Освен това, те са създадени през време на Школата на Учителя и в присъствието на Учителя, когато човешкият дух е влизал в общение с Божествения Дух на Учителя, къпал се е в Неговата аура и оттам тези идеи и тези мелодии са се вливали в Божественият океан на Учителя в Неговата човешка душа, а Неговият творчески човешки дух е сътворявал онзи Божествен лъч на хармония и творчество, дошъл и слезнал от Словото на Учителя. Всички песни са били одобрявани от Учителя; като на някои от тях е коригирал текста, а на други мелодията. В разстояние на 22 години тези песни се пеят в присъствието на Учителя и те са възприети като оригинал и съставляват една част от творчеството на Учителя, дадени под заглавието „Братски песни“. Тези песни имат автори, но тези автори възприемаха тези песни като изява на онзи братски дух на общение със Словото на Учителя дадени най-добре в песента „Братство, единство“. По този начин ние не желаем да оскърбим и унижим Марин Камбуров и неговото творчество, но желаем да поставим всяко нещо на мястото си.

В песенното творчество на Марин Камбуров има мелодии, които са мелодични, има текстове, които са съдържателни и поучителни. Когато ги изпълняваше Марин Камбуров, те придобиваха свое вътрешно съдържание и имаха свое вътрешно излъчване, защото минаваха през неговия дух и се излъчваха чрез неговият етерен двойник. Тези песни внушаваха на слушателите една неповторима оригиналност на духа Марин Камбуров. Но когато се изпълняваха от обожатели на творчеството му, изглеждаха много наивни, детски и предизвикваха неодобрението на онези музиканти последователи на Учителя, защото те смятаха, че той заангажира тяхното внимание, а творчеството на Учителя остава в периферията. Марин Камбуров беше неповторима личност като оригиналност и в тази форма, в която беше се облякъл едва ли имаше втора на земята. Тези духове като него идваха от хилядолетията да присъствуват в Школата на Учителя. Когато в бъдеще се взрете в техните портрети на Марин Камбуров, на Петър Камбуров, на баща им и майка им, ще видите, че това бяха различни образи, различни френологически типове на изразяване по простата причина, че те бяха духове дошли от хилядолетията и носеха своите отпечатъци на своите лица. Но те бяха предани на Учителя въпреки непослушанието към Неговите съвети в отделни моменти в техния живот. За всяко непослушание те плащаха чрез живота си в мъки и несгоди. Непослушанието идваше от онази богата индивидуалност на техните духове дошли от хилядолетията. Но те имаха едно общо качество, знаеха да се жертват за идеите на Учителя и знаеха кога да го направят. Това изкупваше всички пропуски, които бяха направили поради непослушанието си към Учителя. Те жертваха имот в една епоха, в която имота бе нещо най-важно в живота на човека. Те жертваха време и сили в своята младост за идеите на Учителя, когато други жертваха времето и силите си за свои лични неща и нужди. След заминаването на Учителя те останаха верни на Словото Му и Делото Му до края на живота си. Бяха разбрали, че единственото, което остава реално в живота на човека, това е общението на човешката душа с Божествената Душа. А Божествената Душа в тази епоха се изявяваше чрез

Словото на Учителя - Бейнса Дуно и се проявяваше като Божествен Дух в силата на Словото Му. А живота Му бе реализация на Христовия Дух на земята!

Чрез Петър Камбуров е предаден един от първите закони на ученичеството в Школата. Той е описан под N 8. Той води до един принцип в Школата на Бялото Братство: „Отношенията на Учителя към ученика зависи от ученика. Връзката между ученика и Учителя е духовна. Ученикът ще познае своя Учител само тогава, когато издигне съзнанието си в Духовния свят и от там ще проникне в Божествения свят. Когато ученикът намери своя Учител - той е близо до Бога“. Това се осъществява чрез Словото Му.

А поотделно това са закони, които са етапи на ученичеството. Всеки трябва да премине през този етап. Докато ученикът не почука, Учителят не отваря вратата на знанието, защото ученикът върви по своя път и търси Учителя си. А срещата на ученик с Учител е вътрешен процес, процес на пробуждане на човешкото съзнание, разцъфтяване на човешката душа, което трябва да се схване като жива душа, която люби Бога.

Затова след заминаването на Учителя и след сменяването на епохата, те разбраха и видяха и се убедиха във всичко онова, което Учителят им бе казал и което те лично успяха да проверят чрез живота си. Те останаха верни на идеите на Словото и на Делото на Учителя. Като пример можем да посочим написването опитностите на Петър Камбуров. През онова време в братските среди и срещи кръжи една идея, според която тези опитности имат само личен характер и като личен характер те трябва да бъдат скрити и покрити от останалите. Издигаше се знамето на скромността и смиренieto на ученика. И това спираше много приятели да си напишат опитностите. Най-върли защитници за тази скромност и смирение бяха онези, които нямаха никакви опитности и това го правеха с ясното съзнание от завист, за да не би други да изпъкнат пред тях. Това беше поголовно явление и ние заварихме мнозина от тях. Бе поведена борба и се поведе битка и водехме война с всички, които се противопоставяха за написване опитностите на приятелите от Школата. А онези, които имаха и не бяха ги написали ги убеждавахме със Слово и с извадки от беседите на Учителя, че опитността на един ученик е опитност на цялата школа и че тези опитности са реализирани Божествени закони чрез Словото на Учителя и от Мировият Учител. Тогава те свеждаха глави и някои скланяха глави в послушание и ние записвахме за следващите поколения. Беше жестока битка и велика война. Не забравяйте това!

А Петър Камбуров, който бе съвременник на всички възрастни приятели и който много добре знаеше и виждаше онова знаме, което се издигаше за скромност и смирение много добре осъзнаваше пагубността на тяхното деяние. Затова без да се съобразява с всички останали, той сам без никаква подкана седна и написа своите опитности. Той съзря величието на онази песен дадена лично на него от Учителя - „Идилията“. Тя бе песента на посоката и стремежа на човешката душа останала самотна на земята и стремежа ѝ за общение с Бога. Затова той написа своите опитности и ние благодарим на него, както и на Марин Камбуров за неговото добро желание да допълни със свои бележки опитностите на своя брат. Той бе така добър да ни предаде снимков материал на семейството му както и оригиналния запис направен на магнетофон на изпълнение на Петър Камбуров, включая и „Идилията“, която бе прехвърлена на нотен текст от Йоанна Стратева и публикувана в „Изгревът“, том I.

Чрез Петър Камбуров е предадена също песента „Идилията“ (виж. N9). Тази песен посочва пътя за слизането на човешката душа на земята. Това е песен за задачата, която трябва да разреши целокупната българска

душа чрез разрешаване противоречията в живота. Тук са дадени два начина: един вътрешен път на възкачване и един външен път на възлизане.

Началото на „Идилията“ описва копнежа на българската душа към Вечното и Великото в живота.

Тя избира вътрешния път на големи противоречия, преминава чрез страданията, чрез великата скръб, докато се добере до изходния път към Светлината.

А това означава пробуждане на човешкото съзнание и разчупване на човешката черупка и проникване първом Светлина в ума му и после Виделина в душата му и с това се започва разпъпване на човешката душа чрез Светлината и разцъфтяването ѝ чрез Виделината. Накрая човешката душа се ражда в новите условия на Свободата, а това е Божествения свят. Тържествуващата душа възпява в края на „Идилията“ своята свобода.

„Помни само едно, ти си жива душа, която люби Бога“. Ти си вече син на Светлината.

„Душата живее в абсолютна Чистота“. Ти си вече син на Виделината.

„Когато душата на човека се събуди за Бога, тя е свободна“. Ти си вече Син на Славата.

Светлина! Виделина! Слава!

Светлината - това е пробуждане на човешката душа на земята.

Светлината - това е материализираната Космическа Любов и представява Светът на Любовта чрез живота.

Виделината - това е растежа на човешката душа в Духовния свят.

Виделината - това е материализираната Космическа Мъдрост и пресъздава Светът на Мъдростта, чрез знанието.

Славата - това е освобождаването на човешката душа за Божествения свят.

Славата - това е материализираната Космическа Истина и сътворява Светът на Истината чрез Свободата.

Песента „Идилията“ посочва пътя за слизането и пътя за възлизането на човешката душа към Свободата!

Настоящият обзор бе направен от Марийка Марашлиева като главен изпълнител и реализатор на плана, който трябваше да бъде реализиран за допълнение и разясняване на опитностите на Петър Камбуров. Без нейната помощ, без отделеното време, сили и средства този план не би се реализирал.

Петър Камбуров си замина от този свят на 19.07.1969 г., а брат му Марин Камбуров на 4.09.1990 г.

Този обзор бе направен с помощта на д-р Вергилий Кръстев чрез чийто план се осъществяваше реализираната програма.

Марийка Марашлиева

Д-р Вергилий Кръстев

2. май. 1990 г.

ЦАНКА ЕКИМОВА

(1902-1984)

1. РОДОВЕТЕ СЛИЗАТ И ВЪЗЛИЗАТ ЧРЕЗ ВНУЦИТЕ СИ

Родена съм на 25.септември 1902 година към 9 часа сутринта в гр. Габрово.Баща ми се казваше Никола Дойнов, а роден е в село Етър. Майка ми се казваше Кина, а баща ѝ бе Ботю Рачев, по прякор Ботю Житото. Аз съм кръстена на името на баба ми Цанка, майката на баща ми Никола, която си е заминала преди да се родя. Тя била много чиста, уредна жена, работлива и много религиозна. Имала е сестра от село по онова време вегетарианка. Вегетарианството тогава се е приемало отвътре по дух, а не по нечие усмотрение, защото това е непосредствено около Освобождението ни от турско иго 1877/78 г. Нейният брат е бил монах от Атонския манастир. Така че от този род са имали връзка с Атон, понеже е имало предание и поръчение всяко последващо поколение да предава първородния си син за служене на манастира в Атон. Идвали са, взимали са го като момче, ставало е послушник на игумена, а по-късно и монах. Така бе дошли ред и на семейството ни да даде този кръвен данък и затова бе определен за случая първия ми брат Борис, но майка ми не позволи. Направи всичко каквото можеше, но не разреши. Монахът, който беше дошъл да вземе определения кръвен данък от семейството ни, т.е. брат ми Борис, каза: „Желанието на майката е решение на Бога“ и го оставиха. Това вричане да служи на Бога по-късно се реализира, когато той влезе в Школата на Учителя през 1920 г.

Дядо ми Дойно, баща на моят баща Никола, когото не помня е свирел на цигулка и през зимните месеци е участвувал в селските веселби - сватби, кръщенета, събори. По този начин е обикалял селата и е бил известен във всички околни села. През летните месеци е работил на ръчно направен струг, движещ се от вода минаваща по водни улеи и въртящи перките на колело. Изработил е гаванки от дърво, това е дървен съд с похлупак, в който се носи храна по път като сирене, кашкавал, лютеница. Удобна съдина, не се чули, затваря храната добре и е удобна за път и за полето. Този струг е бил построен на козята река, в обятията на връх Милуша, много поетично място с красиви вирчета, където подскачаха пъстърви и раци, криещи се под скалите. Били са непокътнати места, рядко тук се е качвал човешки крак. По-късно, когато с татко минавахме по долината на Козя река, при нашите излети в Балкана всякога се отбивахме на това място, където е бил струга на дядо ми Дойно.

Когато татко ми Никола е бил на пет години, майка му Цанка го е качвала на кончето, слагала дисагите с храна за баща ми в няколко гаванки, потупвала с ръка врата на кончето и казвала на малкия си син: „Дръж се здраво за кончето, то ще те заведе при татко ти до рекичката, където е работата му със струга“. Благославяла го е с молитва и го е пускала. Кончето стъпка по стъпка го завежда точно при струга в долината на Козята река. Сега когато разказвам това през 1975 г. всичко това го няма - унищожено, занемарено и погубено от злосторните ръце на рушителите.

Баща ми Никола, когато станал на десетина години, неговият комшия,

предприемач го взима за работник в Румъния. Тогава са били годините тогава - в глад и немотия. Единствената сигурна работа за препитание е бил някакъв занаят или да си селянин със земя, с рало и мотика. Да станеш търговец се изисквало много неща. Първо много пари и голям усет за търговия. Там във Влашко той се отличил като работлив и скромен, така че господаря му пожелал да го осинови понеже нямал деца, но баща ми отказал. Искал е да бъде свободен и да се движи накъдето поиска. Дошло време да се завърне от Влашко, пътували с коне няколко човека, защото е било опасно от нападения от разбойници. Като се завръща на село, той развързал цървулите си и от там скрити в подлогата на цървула извадил спечелените пари - няколко жълтици и ги дал всичките на майка си. Тя била тогава вдовица, едва скърпвала двата края на немотията си. С тези пари тя купила малката къщичка, където живяла доста години след това и която аз помня много добре. Татко като младеж е бил чирак при много лоша жена. Идва издържал, защото ако напусне няма да му се плати и после ще носи име, че е чирак, който напуска чорбаджията си, а това означава, че никой няма да го вземе после на работа. Хората много са държали на тези неща. Издържал е с мъка.

Два пъти е ходил с каруца на Рилския манастир да прекарва стока за монасите. Впечатлили го много стенописите, иконите и цялата Рилска обител. После си отваря малко джоканче за търговия и постепенно с годините става един от видните търговци в града. Обичал е да дава много на вересия пари, да помага на селянките, чиито стопани са на гурбет и когато ликвидира търговията си изгори всичките си тефтери. Огънат горя с черен дим цял ден и баща ми се шегуваше, че много вересии се превръщат на черния дим, понеже ги е било яд, че не са се превърнали в бели пари за черни дни. Но да гледаш как горят с черни кълбести облаци търговските си тефтери не е лесна работа. На много магазини имаше тогава изписан следния надпис: „Доверие всекиму, вересия никому.“ Хубав лозунг, нали?

Когато съм била на 3-4 години татко отива с негов приятел през Солун в Света гора на посещение на вуйчо си в един от атонските манастири. Разглеждал манастирите, качил се на връх Атон, разговарял с монасите и там вуйчо ми научава, че баща ми има първороден син, на име Борис, който според обичая трябва да постъпи в Атон и да заеме неговото място. Когато баща ми се завърна от Атон, донесе много картини от Света гора, които постави в малката молитвена стаичка в къщата ни. В нея се влизаше само за молитви и там се четеше Библията. В нашия дом имаше много посещения. Идваха пътуващи търговци с коне на групи от по 3-4 човека и след това прехвърляха Балкана. Също се отбиваха пътуващи монаси от Атон. Тях ги изпращаше вуйчото на баща ми. Те носеха библии, черковни книги, оставяха ги, а ние ги подарявахме на съседите. Често се получаваха сандъци пълни с Библии и ние ги подарявахме на по-напредничавите и писмени съграждани. Докато аз вървях по рода на баща ми и дядо ми Дойно и баба Цанка, то брат ми Борис, първородния син роден през 1900 година - по рода на майка ми Кина и по рода на баща й Ботю Житото. Ако разгледаме старите снимки ще видим, че Борис прилича на майка ми Кина, а тя пък на баща си Ботю Житото. На майка ми дядото е бил кафеджия, известен в турско време. Ползвал се е с голяма известност. За него знам, че всяка нощ в определен час е ставал, опасвал се е с някакви бели колани или пояси, запалвал големи свещи и се молел и четял Библията. Когато по-късно четях беседите на Учителя, който препоръчваше подобни методи и даваше такива задачи, аз се усмихвах и си казвах, че дядо ми го е правел по дух, а ето аз го чета, знам го, но не мога да го направя, защото нямам такава вътрешна нагласа като този дядо на майка ми. Когато всички роднини се събирали при тържествени дни,

той всякога взимал Библията и всички наред са четяли от нея. А това за онези времена е било необикновено, защото малцина са били писмени и са могли да четат Библиите отпечатани със старославянски текст.

Така родовете ни са се подготвяли и накрая да изпратят последното поколение да бъдат представени в Школата на Учителя. Това бях аз с тримата ми братя - Борис, Николай и Стефан.

2. НЕОБИКНОВЕНОТО ПОСЕЩЕНИЕ

Била съм малка и не ходех още на училище. Беше дошъл някакъв голям празник - или Рождество Христово или Великден, нали бях малка не си спомням кой бе този празник. Моите родители отидоха сутринта на църква, черковната камбана бе била и призовавала всички на черковна служба. Това бяха големи празници. Тогава никой не работеше, обличаха си най-новите дрехи, заставаха чинно в църквата, защото това бе свещенодействие за тях. Тогава бяха годините след Възраждането когато възрожденския дух още обитаваше църквите. По-късно нещата се измениха, защото този възрожденски дух се оттегли. Така възрастните отидоха на църква, а аз бях сама в голямата стая, легнала на леглото, бях разбудена от родителите ми и бидувах в момента.

Както си лежа и бидувам, по едно време виждам, че се отвориха вратите на стаята и започнаха да влизат в строен ред същества неземни, движещи се във въздуха, а телата им цели от светлина. Напред вървеше голямо същество, облечено в млечно бяла светлина, стройно и много красиво и застанало в средата на това множество. То беше жрец. След него вървяха малко по-ниски по двама в неземна светлина бледо розово, бледо небесно, бледо кремаво и всички носеха по нещо в ръцете си. Застанаха на средата на стаята в кръг, поставиха в средата някакъв съд неземен, той висеше във въздуха, целия светящ и извършиха някакво тайнство. След като свърши ритуала, жрецьт дойде до мен и като ме благослови по особен начин, ме намаза с някакъв елей по челото. След това вратите на стаята отново се отвори и в същия строен ред светлите същества безшумно излезнаха.

Аз останах в спокойно състояние. Не се изплаших. Това събитие се запечати дълбоко в съзнанието ми. Нещо у мен говореше, да не го кажа на никого. Аз на никого не казах и то остана цял живот само за мене. Когато след много години влезнах в Школата на Учителя, когато имах вече преживяване от друго естество, тогава разбрах, че подготовката на всеки, който трябва да дойде при Учителя е работа на Разумния свят и на Небето. Този път за всеки човек е строго определен.

3. НЕТЪРПЕНИЕ

Когато ме записаха в първо отделение в училище, аз не спях през нощта от вълнение. Не можах да изтрия, за да дойде уречения час, когато всички мои връстници отиват на училище. Аз ставах сутрин рано, исках да се оправя първа, тръгнах сама за училището и с вълнение и трепет заставах първа до вратата преди да са дошли слугите, за да отворят училището. Те трябваше да чистят стайте, а аз влизах вътре първа и чаках докато те метяха стайте, а пък аз търках с гъбата черната дъска. Бях много нетърпелива и това ми качество се предаде и по-късно в мен. Като гледах как другите се мотаеха и действаха бавно, аз цялата изтръпвах от вълнението на първолака на пър-

во отделение, който искаше да влезе пръв в училището. Жадуваше душата ми за училището. По-късно влезнах в истинското училище, в Школата на Учителя. А после и в Школата на живота и тръгнах по пътя на ежедневието си.

4. ИНТУИТИВНОТО НАЧАЛО

Като малка се сблъсках с интуитивното си начало. По-късно го опознах и му се доверявах. Но в началото бе трудно и опасно. Обикновено то се изразяваше в най-различни форми. Като ученичка аз знаех кога точно ще бъда изпитана на дъската, по кой предмет и какви въпроси ще ми бъдат зададени. Аз разбира се заучавах предварително всичко много добре. И така, когато учителката поглеждаше в тефтерчето си и се чудеше кого да извика на урок, при мене телефонния звънец звънеше, аз ставах права от чина, на който седях, а в ушите ми долитаха думите на учителката, която произнасяше моето име, за да бъда изпитана. Но аз бях станала секунда преди това от чина си и бях вече готова. Това много забавляваше съучениците ми. А и мен също. Учителката така и не разбра какво става в този момент. Това качество оценях по-късно с някои други неща в живота ми.

5. ИЗЛЪЧВАНЕ И ПЪТУВАНЕ В СВОБОДНАТА МИ РОДИНА

По същото време като ученичка в гимназията аз започнах да се излъчвам от тялото си. Не знаех какво означава това състояние, как то се нарича и защо става точно така. Но ставаше така, че аз виждах тялото си долу на кревата, а аз хвърчех и се разхождах във въздуха насам-натам, минавах през стените на къщата. Виждах се как хвърча, как минавам през преградите, а долу виждах моето тяло да лежи и да стои спокойно. Идваше една светлина като ореол в диаметър около един метър и ме взимаше със себе си, аз се измъквах от тялото си и този ореол ме водеше между звездите и други светове. После ме връщаше на същото място и аз влизах в тялото си. Аз още не бях подготвена за такива неща и не знаех нищо по този въпрос. Но обикновено се уплашвах особено след като влизах в тялото си, да не би да стане нещо с мене. После се молах много и моя духовен ръководител ми обеща, че повече няма да минавам през тези опитности. Когато след време влезнах в Школата и казах тези опитности на Учителя, Той се усмихна: „Когато една птичка е затворена в клетка и се пусне, тя хвърчи опиянена от радост заради свободата си. затова пазете свободата на душата си, която е безсмъртна и вечна“. Тези думи ги запомних, а сега ги предавам на вас, за да знаете какво значи да пазите свободата на душата си.

6. ФОРМУЛАТА, КОЯТО НИКОЙ НЕ ЗАПИСА

Бях в последния клас на гимназията. Учителят по химия написа на цялата дъска една много сложна формула. Всички ученици се питаха кому е нужна тази формула и за какво ще ни трябва тази формула след като завършваме гимназия само след няколко месеца. Беше безумие да се записва в тетрадките тази дълга формула, а камо ли да се научи наизуст. Затова никой

не се постара да я запише. Но моят вътрешен глас ми каза: „Запиши си тази формула и добре я научи“. Аз сторих всичко каквото бях посъветвана. На следващият час по химия учителят бе строил няколко ученички и ги изпитва като ги кара да напишат тази сложна формула, но никой не я знаеше. Тогава аз се изтъпачих пред учителя и му заявих, че аз мога да я напиша. Той се изненада, защото много добре знаеше, че почти никой не я записваше, когато я предаваше миналия път. А в учебника по химия я нямаше. Погледна ме многозначително, подаде ми тебешира и аз я написах на черната дъска. Отстрани той ме наблюдаваше с интерес, ученичките бяха ококорили очи, но аз написах цялата формула. Остана крайно изненадан, извади тефтерчето си и ми писа отличен. След това бях освободена по цяла матура по химия. Благодарих на своят вътрешен глас. Бях доволна от себе си и благодарих на духовния си ръководител.

7. ЦЕНАТА НА ЦИГУЛКАТА

Дядо ми беше свирил на цигулка. Аз примирах с благоговение при звуците, излизали от струните му. Искрено пожелах да имам такава цигулка в молитвите си, после в мечтите и накрая, татко ми купи цигулка. Аз започнах с просълзени очи от радост, вълнение и благодарност да уча. Взеа ми учител по цигулка и бях прилежна ученичка. В гимназията в Габрово беше създаден училищен оркестър и аз свирех в него първа цигулка. Явявах се на концерти на читалищната сцена. А това беше голямо събитие в един провинциален град, когато нямаше още радио, нито телевизия, а само един-два грамофона с големи фунии, които се навиваха ръчно и то предимно в богатите семейства и предимно с плочи от популярни шлагери.

Когато влезнах в Школата на Учителя през 1921 г. аз бях подготвена като цигуларка и самостоятелно можах да свиря песните на Учителя. Моята цигулка ми служеше вярно десетки години. Когато в моята къща трябваше да отдели една стая и да я определя като братска стая за Школата, където в нея се събираха братята и сестрите от габровското братство, то аз бях тази, която свирех отначало на цигулка, а останалите пееха песните на Учителя. В онези времена аз си купих пиано с пари спечелени от двете ми ръце чрез шие и ръкоделие. Така в тази стая имаше едно много хубаво пиано, а по-късно започнаха да ме придружаваха и други цигулари в братските срещи. Това беше преживяване, на което бе свидетел и баща ми, който на времето не хвърли парите си на вятъра за моето обучение в цигулковото изкуство. Похарчените пари се върнаха от мен чрез прилежание и чрез служене. А когато извличах от струните на цигулката музиката на Учителя, тя обхващаше душите ни и ни приемаше в един друг свят на преживяване. Когато след това започваше да се чете някоя беседа от Учителя аз имах усещането и виждах как музиката, която бяхме свирели преминаваше в Словото на Учителя. А Словото на Учителя, което се четеше и което достигаше до ушите ни, преминаваше като светли мисли и като светлина в ума ни и от там ни препращаше в един по-висок свят, светът на Високия Идеал от Словото на Учителя. Затова за мен песните на Учителя преминаваха в Словото Му, а Словото Му преминаваше в Светлина, която осветяваше нашият вътрешен живот и нашият път - пътят на ученика.

8. ОРИСНИЦИ НА СЪДБАТА

Завърших гимназията, беше ми отказано да следвам в университета от баща ми и тогава се поставяше въпроса в семейството ми, за посоката на моят път. А какъв път може да има една девойка на 18 години и то в провинцията? Родителите ми бяха практични. Трябваше да ми се намери подходящ съпруг. А аз стоях в едно объркано състояние.

Един ден имам едно видение. Около мен слезнаха и ме заобиколиха светли същества. Бяха орисници на съдбата. Едната орисница започна да ми говори и да ми представя в образи един свят на жена поставена при много благоприятни условия и материално изобилие, която бе заобиколена от висше общество и с подходящ външен блясък. Отвориха ми и другата страница на предстоящия ми живот, за да видя и вътрешното съдържание на този светски живот. Видях никаква придобивка за душата и живот без съдържание и кух отвътре, от беден по-беден на празнота и безсмислие!

Другата орисница започна да ми говори и ми представя живота на една жена поставена при много сурови условия, пътят бе трънлив, каменист, бурен, пълен със страдание и мъчение. Сурови условия - ледени блокове от човешки сърца, които с човешки съзри трябва да се разтопяват. Отвориха ми и другата страница, показаха ми вътрешното съдържание на този живот: богати опитности, дълбочина на мисълта и съдържание.

След това светлите същества - орисници ме запитаха: „Кой път желаш да избереш? От тебе зависи да си избереш. Имаш привилегията да избираш. Ние веднага щете поставим при тези условия“. Без колебание казах: „Избирам пътя на най-мъчните условия, но да е пълен с вътрешно съдържание“.

Завесата пред очите ми се спусна. Видението изчезна. Аз поех моят път. А той беше такъв, какъвто си го избрах - трънлив, че каменист, че ледени блокове се изправяха в сърцата на ония, които се срещах. Бури, урагани се изсипваха върху главата ми. Градушки ме брулиха и аз се олюлявах в своя път. Веднъж не издържах и отидох на Изгрева да се оплаквам на Учителя от всичко това, което ме връхлита. Учителят ме изслуша внимателно, после се усмихна и ми каза: „Сестра, защо се оплаквате? Нали вие такъв път си избрахте пред орисниците?“ Каза това и замълча. Тишина. Космическа тишина.

Пред мен се завъртя цялата Вселена. Бях отново там, в онези млади години и над мен орисниците, които пророкуваха. Да, това беше един реален свят, не в образи, а в действие. А сега, аз бях поела своя път, който сама си бях избрала. Учителят бе пред мен. Аз бях дошла за помощ при Него. Смятах, че причината на тези бури и урагани бяха другите, с които се срещах и смятах, че това бе тяхна голяма вина и безсъръдие към мене. А се оказа, че това бе заложено в програмата на моят път, който бях си избрала сама, а впоследствие бях забравила за това, понеже вървах в път от препятствия, мъчнотии и страдания.

С насълзени очи погледнах Учителя. Той се усмихна и каза: „Рекох, пейте когато сте в затруднение „Тъги и скърби“. Целунах му ръка и си тръгнах от Него и си поех по моя път, орисан от орисниците.

9. ЦЕНАТА НА ЕДНО СЛЕДВАНЕ В УНИВЕРСИТЕТА

Бях добра ученичка в гимназията, завърших я с отличие и можех да следвам в университета всяка една специалност. Искях да бъда студентка като моите братя, но програмата на моят път беше друг. Съдбата беше категорична към мене и си каза думата. Бях поставена пред свършен факт, без право на собствено мнение и собствено разрешение. Трябваше да следвам пътя начертан от съдбата си.

Като завърших гимназия, въпреки всички мои умствени възможности да продължа образованието си в университета, изведнъж очертания пред мене път се затвори. Да, затвори се вратата пред мен. Баща ми имаше в този момент финансова възможност да отпусне кредит и за моето висше образование. По различно време следвах и тримата ми братя. Борис по естествени науки, Николай - математика, а Стефан - право. И тримата получиха висше образование. Но когато дойде време за моето следване, баща ми заяви, че за да следвам трябва да се продаде едно много ценно място и с получените пари да следвам. А тогава да продаде някой място, за да изучи детето си, бе кошунство, защото чрез земята хората изкарваха насъщния си хляб, а ученето се възприемаше като нещо, без което може и че това е лукс за бедните и разточителство за богатите, а Габрово бе занаятчийски град. Габровци се славеха като скъперници, а от друга страна за баща ми беше безразсъдно да изпраща единствената си дъщеря да учи, вместо да я омъжи, за да си създаде дом и семейство. Така се разсъждаваше тогава, така разсъждаваше и баща ми. Той отказа да продаде онова много важно място. Аз останах в Габрово с гимназиалното си образование, което за онези години не беше малко и с него се ставаше поне учителка в прогимназията и се учеха децата от 8 до 14 години.

Минаха години, баща ми имаше някои неудачи в търговията. Заведе се някакво дело и онова много важно място, което баща ми не искаше да продаде стана предмет на спорове. Баща ми загуби това място чрез съда, дадох го на друг, а баща ми не взе за него нито грош. В навечерието на делото моят вътрешен глас ми казва: „Той ще загуби делото“. Аз си замълчах и запомних всичко. Баща ми се върна съкрушен. Бяха му взели онова важно място. Казах му: „Ти на времето не пожела да го продадеш за моето следване, а сега ти го взеха чрез съда за твоето непослушание. Сега загубихме и двамата. Аз загубих висшето си образование, а ти мястото“. Баща ми мълчи и се ядосава не толкова за това, че е пропаднало мястото и са го взели без пари, а че не го е продал на времето и с парите да ме изучи. Гледам, че се измъчва. Накрая му казвам: „Ти трябваше да платиш, за да научиш един урок. И аз научих един урок. Тези два урока струват колкото цената на мястото“. Но с огорчение винаги си спомням за това място, което се оказа толкова важно, че ме спря от условията и толкова важно, че други му хвърлиха окото и го взеха. Това бе цената на наказанието. Голяма цена и за мен, и за баща ми.

10. НА СЪБОР В ТЪРНОВО ПРЕЗ 1920 ГОДИНА

Аз бях в предпоследния клас на гимназията. Големият ми брат Борис бе с две години по-голям от мене и родителите ми го готвеха да замине в чужбина да следва минно инженерство. По този случай той трябваше да си вади

документи от град Велико Търново. Когато се върна ми каза, че като се разхождал към лозята срещнал общество от мъже и жени като първите християни - обядвали на открито, живеели на палатки на открито, слушали проповеди на открито и живеели заедно. Разказа това, което му бе направило впечатление, но не можеше да каже нищо конкретно. Беше месец август 1920 година.

След няколко дни през същия месец и година, отново трябваше да отиде в град Търново във връзка с документите си за чужбина. Тогава той изпълни молбата ми и ме взе със себе си да отида и аз в Търново, за да видя това общество на първите християни. Като ученици от горните класове на гимназията ние вече четяхме теософска литература, а у дома един като купеше една такава книга, всички я прочитавме и след това се водеха дълги разговори. Така че ние бяхме що-годе нещо прочели за това и онова. Теософската литература бе заляла тогава България. Родителите ми ме пуснаха понеже бях с големи си брат Борис.

Пристигнахме в град Търново и веднага пожелах да отидем на онова място, където брат ми е видял и се е срещнал с първите християни. Когато отидохме там на лозето и колибата, където беше събора на Бялото Братство, той бе свършил и всички се разотиваха като се сбогуваха с Учителя. Нас никой не ни познаваше. Ние бяхме застанали отстрана и наблюдавахме. Никой не ни покани, никой не ни запита за нещо - всички се разотиваха и се сбогуваха помежду си. Огледахме се, поразходихме се около лозята и си отидохме от там в града. Не можахме да се свържем с никого. Бяхме закъснели. Или бяхме дошли във време, което не беше определено за нас. После след години научих, че за всекиго е строго определено мястото и времето за среща с Учителя. Убедих се в това. Чух след време и Неговия глас и мнението Му по този важен проблем - срещата на ученика с Учителя, която е епоха в живота на ученика. Бях направила първата крачка. А това не беше малко. Трябваше да чакам още една година, за да направя и втората крачка и да срещна Учителя.

11. НИТО КРАЧКА НАПРЕД БЕЗ БРАКА

Завърших гимназия. Майка ми желаше децата ѝ да бъдат елегантно облечени, държеше много за това. Дори накара моите братя да носят костюми с връзки. А тогава образованите мъже ходеха много добре облечени. За единствената си дъщеря тя не пестеше средства да ѝ се ушие най-хубавото като плат в Габрово и като модел. Като разглеждам старите фотографии и оглеждам какви госпожици сме били, бяхме красавици и желани от всички женихи. Постепенно майка ми постави въпроса, че трябва да ми се намери съпруг и да ми се създаде дом и семейство. Аз възразих, че не желая да се омъжвам и нямам разположение към този живот на съпруга. Тя внимателно започна да ми изрежда по име всички стари моми в града и да ми описва техния живот и ме запита: „Ако ти харесва техния път ще вървиш ли по него?“ Случи се така, че по тези години в Габрово всички тези стари моми на времето си са били големи красавици, но с големи претенции и накрая не се намерил нито един жених да им отговори на изискванията и така те останали стари моми. Сега бяха нещастни, несретници и бяха за посмешие в града. Това бе наказание за това, че не бяха използвали хубостта си и младостта си за нещо полезно и градивно. А тогава всичко, което бе полезно и градивно минаваше през брака. Едно момиче, една мома, една госпожица в едно провинциално градче какво я очаква? Или брак, или стара мома.

Аз се стъписах от спокойния тон на майка ми. В други случаи тя би ми направила цял скандал. Но тук имаше нещо друго и се питах какво ли е то? Не можах да си отговоря. Затова застанах на молитва за помощ. Молих се дълго. По едно време над мене се раздра завесата на мълчанието и се разнесе над главата ми един много категоричен глас. Не беше глас, а беше решение на небето: „Имаш един неразрешен възел от векове, докато не го разрешиш, нито крачка напред“. Аз стоях като замаяна. Трябваше да се съглася с този глас. Ако не беше той, не бих се съгласила. Казах на майка ми и тя се зарадва много. По-нататък започна следващото действие на развързката. Заредиха се много кандидати за женитба. Аз само изчаках, не знаех кой е онзи, който е определен. Голямо напрежение, да пощурееш от очакване. Срещат те с някой кандидат и аз се питам, дали е този дето идва от вековете и изчакам, за да разбере и да се убедя, а другите смятаха, че съм много капризна в избора си на жених. Но когато ме срещнаха с този, който ми е определен от съдбата почувствувах нещо много странно и страшно. Усетих, че паднах в някаква бездна, където ме чакаше седмоглав змей със седем чифта огнено червени очи, които ме осветиха. Едвам издържах, задушавах се. Но в този миг отново завесата се раздра над главата ми и се обади същият строг глас: „Този е човекът с когото имаш карма. Нито крачка напред преди да минеш това препятствие“. Аз вътрешно се съгласих и така започна пътя ми с него като съпруга. Всички се учудиха, че съм склонила тъй внезапно въпреки многото по-изгодни кандидати. Те не знаеха причината за моят избор. Вие можете ли да предположите какво значи да сте жена на седмоглав змей? Чели ли сте в приказките какво става с онази красавица, която я залюби змей и я открадне? Аз не бях открадната, а сама си отидох при змея. Сама по съдба. Как ви се струва да бъдете в леговището на седмоглав змей?

12. ЕДНА СТАРА ВЕКОВНА КАРМА

Аз се омъжих. Мина сватбата. А тогава се правеха хубави сватби, траещи по три дни и три нощи и булката бе заведена в дома на младоженеца. Започнаха медените месеци. Така трябваше да бъде. Но стана обратно. Семейството, в което влезнах като булка, т.е. като снаха беше разнообразно, пъстро и цареше пълен хаос. Пресметнете сега няколко неща. Майката на моят съпруг Юрдан бе починала, когато той бил малък, останал сираче. Баща му се оженива повторно, но втората жена довежда двама сина. А по-късно тя ражда още няколко деца. Така аз заварих втора свекърва, братя заварени, доведени, преродени и на всичко отгоре зълвин син, т.е. на сестра му син. Хаос и напрежение в дома. За тези хора това нещо беше нормално и това не им пречеше, защото ако им пречеше нямаше да съжителствуват. Аз попаднах в този организиран хаос. Защо ли? Защото тук се бяха събрали във фокус на едно място и под един покрив всички духове от ордата на Чингиз хан от далечния изток, от далечното минало. Да, моят съпруг бе по прераждане самият Чингиз хан. Грешка няма. Аз това го проверих чрез живота си с него пък питах и Учителя. Той беше много волеви, много опасен и много труден за съжителство. Понякога очите му се отваряха и аз в тях виждах цяло сияние в червено оцветяване, минаващо в червен огън, който гореше, бушуваше и всичко изгаряше по пътя си. Това бяха духовете на ордата му идваща от вековете. Беше много опасен в такива случаи. Беше як, със здраво тяло, а главата му носеше монголски черти. Това се виждаше и в старите снимки ако днес ги разгледаме. Това е самата истина - бях станала съпруга на

Чингиз хан. Ако този човек не бе се свързал с мен и би отишъл в политиката щеше да направи какви ли не поразии. Добре че го вързаха с мен. Това бе спасение за него, а за мен бе цяло мъчение. Мъчение по съдба. Изживяна до край. Не ме отмина нищо.

След като се задохнах имах чувството, че ще си замина. И щях да си замина. Особено след като се създаде конфликт и противоречие между баща ми и съпруга ми Юрдан заради търговията им, понеже и двамата бяха търговци и фабриканти. В мен се разигра този конфликт и аз станах арена за лари, власт и търговия. Аз се разболях, легнах на легло и три седмици не се хранех и все спях денонощно. Накрая видяха, че ще ме изпуснат и след като се убедиха, че съм болна и че съм вече пътница за умираща решиха да ме пуснат да замина в София, да отида на Изгрева, за да моля Учителя за помощ. Едва се качих горе пред стаята на Учителя и току-що решавам да чукам на вратата и в същия момент Той се задава от някъде. Бил поканен някъде на обед и за изненада на всички Той станал и с много строго изражение на лицето напуснал обедата. Той се приближи до мене и тъкмо се канех да Му кажа защо съм дошла, Той ме спря с жест и каза: „Не говорете! Аз зная всичко“. Погледна ме дълбоко и някъде още по-дълбоко спря погледа си в мен и изрече бавно: „Това е една много, много стара карма“. Учителят наблюдава и провлачи на думата „стара“. Усетих, че идва от вековете тази карма, че това е вековния възел с Чингиз хан. Учителят добави: „Останете на молитва!“ Аз останах целия ден и нощ на молитвен пост. На другия ден Учителят замина някъде извън София. Аз останах на Изгрева в пост и молитва. На десетия ден почувствувах лекота и усетих, че задачата ми е решена. Учителят си дойде на Изгрева, аз веднага се срещнах с Него и Му съобщих, че съм усетила в себе си, че задачата ми е решена. Попита ме: „Ще служиш ли на Бога?“ Поиска моето обещание и аз го дадох. От тогава единствената ми цел бе да служа на делото на Учителя. А със съпруга си Юрдан живях над 50 години и накрая го погребях в София. Но преди това успях да се справя с Чингиз хан и неговата рода, смлях ги и отрязах седемте глави на змея. Накрая Юрдан доживя до 80 години и всички му викаха „бай Юрдан“. Беше станал добродушен и миловиден старец. То е така, защото аз отрязах седемте глави на змея преди това. Смлях ги на прах, омесих ги на седем хляба и ме накараха да ги изям. Символика и реалност до края. Няма що...

13. НЕОБИКНОВЕНА ЗАЩИТА ОТ НЕБЕТО

Семейството, в което влязох бе с организиран хаос на червената орда на Чингиз хан. Но аз тогава не знаех това. Когато Учителят ме спаси и ми обърна внимание на моята стара вековна карма, разбрах че щях да си замина и щях да изгоря на този огън. Това беше сигурно. Но изведнъж дойде помощ съвсем ненадейно и неочаквано. Дойде помощ от Невидимия свят.

При това напрежение в дома, в който бях завряна като снаха, бях поставена в една малка стая горе на втория етаж, цял ден стоях в нея, защото не можех да ги издържам онези долу, стоях, седях и непрекъснато плачех. В едно такова състояние дни наред, един ден застава пред мен една нежна, ефирна, полупрозрачна фигура от Невидимия свят и започна да ме успокоява, да ме гали и да ме целува. Беше необикновено видение. Следях внимателно всичко, но фигурата ми каза: „Аз съм майката на Юрдан, името ми е Иванка“. Тогава си спомних, че мъжът ми е останал като малък сираче. Отпуснах се и се разридах още повече. Започнах да си изплаквам пред нея мъката и да разказвам всичко. Тя ме успокояваше: „Аз знам всичко“. След

като се успокоих, тя си отиде така както бе дошла неочаквано. Знаех, че вече имам приятел и закрилник от Небето и се успокоих.

Наскоро след тази случка отидох при Учителя и исках да Му разкажа подробно за случая. Но Той ме превари и пръв започна да говори за нея: „Същата майка на Юрдан те обича и ти помага“. Останах изненадана, аз не му бях казала още нищо за случая. Само се готвех да му разкажа. Това още повече ме успокои. Вече имах двама човека в моя защита. Единият бе от Невидимия свят, а другият бе Учителят. А Учителят не бе човек, а бе Великият Учител. Майката на Юрдан не бе човек, а дух, същество, което си бе заминало и нямаше човешка форма. Каква необикновена защита имах вече. Да, имах защита, но тя не бе само мой тил, а беше в мен и над мен. Но борбите продължаваха около мене и в мене. Друг на моето място отдавна би си заминал. И да да са забравили за него. И да няма помен. А мен ме има и то как.

14. МОЯТ СВЕКЪР - СТАРИЯТ ЕКИМОВ

В това адско положение, в което се намирах и в онова необикновено напрежение, което изпитвах аз започнах да проучавам беседите на Учителя и всяка сутрин ставах рано и се затварях в една стая, където четях. Онези от къщата виждаха, че аз вече не плача и сметнаха, че не го правя, защото съм си намерила занимание да чета разни книги. Оставиха ме спокойно да ги чета. Аз можех да се занимавам с домакинство, но до кухнята те не ме допускаха. Те бяха заможни, имаха пари, но всичко влагаха в търговията си, а иначе бяха много скръндзи. Не бяха егоисти, но големи сметкаджии и пазеха всяка стотинка. Мен ме оставиха като млада булка да си гледам булченската си професия като смятаха, че скоро ще трябва да раждам и да отглеждам деца. Но тази тяхна сметка излезе крива, ама много, много крива. Аз минах през брака, през най-стариият брак, но не родих. Така ми бе писано. Останах бездетна за всеобща изненада.

Един път, както си работех в стаята изведнъж стана нещо необикновено. От всички страни в стаята започнаха да се кръстосват светлини и гръмотевичен трясък. Цялата стая светна. Аз започнах да се моля, но не се изплаших. При друг случай щях да се изплаша, но сега това не се случи. Тогава в стаята постепенно се оформи образа на моят свекър, бащата на Юрдан, който беше заминал и когото не съм срещала и не познавах, макар че бяхме от същия град. Беше ми показан ликът му от семейните албуми и съм разглеждала негови снимки. Та този образ, който се оформи в светналата стая бе ликът на свекъра ми от албумите. След малко образът лека-полека изчезна. При една среща с Учителя чух думите Му: „Твоят свекър има нужда от светлина“. Аз Го изгледах изумена, защото аз и този път не бях Му казала нищо за случката, която бях преживяла в онази стая в Габрово. Кимнах с глава, че съм разбрала всичко и се усмихнах с дълбока признателност. Знаех, че Учителят следи всичко и се грижи за всички. Ние бяхме под Неговата закрила. Искаше се само нашето послушание и да се работи за Бога.

Имах още една такава случка с моят свекър. Беше една нощ, когато мъжът ми Юрдан се събуди, стана и започна да се разхожда из стаята. Аз лежах в кревата, но вече полуразбудена и чувам, че Юрдан се разхожда, защото го няма в кревата. Но се разхожда някакси особено. Това не беше неговата походка, а беше друга, чужда походка. Аз се разбудих от това и гледам, че се разхожда, но като че ли някой друг движи тялото му и краката. Аз

извиках: „Какво има, кой е тук?“ Юрдан се обърна към мене, отвори устата си и отговори много ясно: „Абе тука е старият Екимов“. Тогава аз му казах твърдо: „Ти си в друг свят и твоите задачи са там. Не се занимавай с нас, защото ние имаме други задачи“. Юрдан леко си легна в леглото, а стаята беше тъмна. На следващият ден съпругът ми не си спомняше нищо за случката по простата причина, че баща му беше влезнал в неговото тяло. Но от тогава свекъра, старият Екимов не ни безпокои повече. Но аз не му останах дължна. Една седмица четях за него молитви. И изпълних заръката от Учителя да му дам малко светлина чрез молитвите, защото той имаше нужда от светлина в оня свят, в който той се бе отзовал неподготвен. Така че и за това си заплатих, да ме остави на мира. Чрез молитвите изпросих светлина за него. И си разплатих, че вода за мъж сина му.

15. МОЯТА ПЪРВА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Нали семейството и дома, в който влезнах като булка бе многолюдно и шарено, затова имаше всичко по нещо, което го имаше и в света. Каквото имаше в света, такова имаше и при нас - борби, жестока арена на човешки амбиции и какво ли не още. Но се случи и нещо друго съвсем неочаквано. Мъжът ми Юрдан имаше брат, който бе също женен и изведнъж жена му реши да отиде на гости при роднините си в гр. Търново. Трябваше да я придружава някой, защото тогава не се пущаха сами жени да пътуват по влакове и да посещават чужди градове, та те не допускаха жените си да се разхождат сами в град като Габрово, а камо ли да пусне някой жена си да пътува свободно. Това бе изключено, затова етърва ми се обърна към мен и ме покани да я придружа. Точно в тези дни беше месец август, знаех че Братството и Учителя са на събора в Търново. Бях получила вест от брат ми Борис, който бе на събора. Аз очаквах този момент с трепет и постоянно бях в молитва, да ми се отвори пътя за среща с Учителя. Ето молитвата ми се прие, получих отговор чрез нея и пътя ми се отвори чрез братовата жена на Юрдан. Какво похубаво от това и по-безобидно и напълно естествено - двете братови жени да пътуват за Търново при роднините на едната. Пристигнахме в Търново, аз не познавах града, но знаех само, че Учителят отсяда у Иларионови на ул. „Зеленка“ N 28. Успях да се измъкна от роднините на етърва ми и тръгнах да търся адреса в непознатия град, но с молитва на уста. Тука се яви един светъл лъч, който ме водеше и ми показваше пътя и ме заведе в домът на Иларионова. Тях ги нямаше, но в къщата беше Надка, дъщеря им. Тя скочи и веднага поехме за колибата на лозето, там където бе събора. Там намерихме сестра Иларионова, която ме представи на Учителя. Той ме погледна издълбоко и каза: „Един работник!“ Аз стоях учудена и изумена от думите Му, които не разбрах. Мислех си, какъв ли е този работник? Учителят долови това и добави: „Изпратиха отгоре и дойде един от работниците“. Аз вече разбрах, че съм един от работниците дошли от горе и се успокоих, че и за мен има място в това Братство, защото се усещах, че досега съм захвърлена от Бога и заточена в онзи дом в Габрово. Учителят се приближи до малката масичка, взе една книжка и ми я подаде. Беше беседата „Да се не смуцава сърцето ви, вярвайте в Мене“. Аз я взех с треперещи ръце.

След това Учителят ме прие на разговор, но аз не си го спомням. Беше говорил на някого в мене, може би на моята душа, но нищо не бе записано в умът ми, беше нарочно изличено. Беше разговор между Бога и човешката душа. Учителят ме остави за обед, на братската трапеза на събора и аз се почувствувах в родна среда. След това си отидох. Това бе последният събор

в Търново през 1925 г. Роднините на братовата ми жена не разбраха за отсъствието ми. А е първа ми имаше и друга работа, която трябваше да върши. Накрая и двете се завърнахме доволни в Габрово. Моята молитва бе чута и аз се срещнах с Учителя.

16. БЕЗПЛАТНИЯТ РОБ И БЯЛАТА РОБИНЯ

Докато бях в бащиния си дом аз следвах своята програма на ученичка в гимназията. Минавах класовете с отличие, вземах уроци по цигулка, участвах в оркестъра на гимназията като първа цигулка, излизах на сцената да свиря и бях освободена в училище от цялата матура като отличничка. Можех да следвам в кой и да е факултет с какви ли не специалности. Бях силна по математика, химия, литература, естествени науки и физика, значи по тези предмети можех да следвам. Свирех добре на цигулка и можех да бъда студентка в консерваторията. Можех да следвам всичко, но съдбата ми имаше друга специална програма за мен и на този мой възход до 18 години, тя ми наложи противоположен скок в тези непознати за мен условия и неприлична среда. Омъжих се, излязох от бащиния си дом и влезнах в новото ми семейство, моите идеали и стремежи потънаха в мъчителни противоречия и в сложен конгломерат от души. Там заварих мащеха, доведени, заварени деца и отгоре на това и преродени: трима братя заварени, един доведен син и още един прероден син. Имаше и зълва със своя син. Само мъже в този дом. Силни, яки мъже, пълни с амбиция и много гладни. В този дом беше стълпотворение от урагани - един след друг минаваха и опустошаваха всичко - всеки един от тези мъже бе ураган за себе си и около себе си. Това бе придружаващата орда и духове на Чингиз хан. Върхът на всички урагани беше баш урагана, т.е. моят съпруг. Ето такава бе обстановката. И аз поех задачата в това сложно домакинство да изпълнявам ролята на безплатен роб. Мен ме таксуваха като нещо по-долно от техните работници, на които трябваше да се плаща заплата и да се съобразяват с тях. С мен се държаха безцеремонно, нали бях роб, безплатен роб, а през нощта бях съпруга на брат им. За да се създаде работа на всички братя в този дом, те създадоха и отвориха магазини в Габрово и един за железария в София. Всички се занимаваха с търговия и пари. А аз? Моят идеен живот потъна в дълбочината на душата ми. Но нали епохата е необикновена, Учителят е тук в София, тука е Школата, съборите, лагерите в планината и общите екскурзии. Но това е за другите, а аз съм затворена сама в този град, в дълбочината на ада и изпълнявам ролята на роб.

Понеже се справях с голямото домакинство много добре, не ми пречеше да чета беседите на Учителя. Когато имах идейни нужди и задачи поставени от беседите на Учителя за изпълнение, аз с болка помолвах мъжът си да ми отпусне необходимата сума и винаги ме удостояваше с отговор от една дума: „Утре! А това „утре“ потъна в безкрайността и аз не го достигнах никога. Ама наистина не го достигнах никога! Отвътре у мен се надигаше копнежа по идеен живот, искаше да се изрази навън по някакъв начин, но нямаше как. Представете си, той нямаше пари да ми даде да купя един лист хартия и да напиша едно писмо. Да, нямаше пари. А беше богат фабрикант и си играеше с милиони. Да постъпя като чиновник в тяхната фабрика беше безсмислено, пак щях да бъда безплатен роб. Да постъпя в някое друго предприятие на работа беше невъзможно, нямаше да ми позволят - те бяха търговци, работеха с много пари. Държаха на авторитета си, а снаха им да стане работничка. Това нямаше да позволят. Те имаха платени чиновници,

работници. Бяха се впуснали в търговия и индустрия. Те бяха в своя апогей. А около мен гонение, около моят идеен път също гонение. Гонение отвън като роб, гонение и отвътре. Реших да търся помощ от Учителя, прекарах в молитва няколко дни. Накрая чух глас в себе си: „Отвори томчето!“ на масата ми имаше една беседа от Учителя, отварям на една произволна страница и прочитам: „Свободата е вътрешно качество на духа. Докато човек не се освободи отвътре, не може да се освободи отвън. Освободи ли се отвътре, ще се освободи и от ограничителните условия, в които е поставен“. Намерих изход и реших да се освободя първом отвътре.

Машехата на Юрдан бе възрастна, но устата и опака и никой не можеше да ѝ затвори устата и с приказка или да ѝ угоди с нещо. А трябваше да се готви на петте сина на Екимов, да се пере, да се глади и да им се готви. Първо реших да се освободя от тях. Заявих им, че аз съм женена за мъжа си Юрдан и че от утре готвя само на него и само него ще пера и гледам. „Ами как така, ами останалите?“ „Останалите ще ги отбия. И свинята гдето е свиня, дойде време, че отбие свинчетата да не бозаят. А тия свинчета тук са станали на нерези. И всеки да си търси кой ще го храни“. От следващия ден аз се освободих. Не очаквах това от мен. Исках да бъда зависима. Решиха, че още ме държат завързана, понеже нямам никакви пари. Реших да се освободя и отвън. Извиках баща ми да ме придружава на разходка в планината. Още като дете ходех с татко по стария Балкан. Обхождахме всички върхове, долини по всички сезони. Това те знаеха и ме пускаха с баща ми веднъж седмично да се разхождам с него. При една екскурзия с татко, аз се отделих в съзерцание до пълноводен вир на буйната планинска река Козерищица в обятията на върха Малуша. Отправих дълбока молитва за помощ и за изход от това невъзможно положение за мен. Обляна в сълзи аз търсих изход от моята безизходица. Призовах небето за помощ. Този призив го правех и преди, но молбата ми не можеше да пробие покрива на онзи дом и да поеме път към Небето. Но тук аз бях високо в планината, небето над мен бе синьо и молбата ми бе приета, понеже разбрах, че получих вътрешно облекчение в себе си. Трябваше да се чака и Небето да отвори и за мен път.

17. БЕЗДНАТА НА ОТЧАЯНИЕТО И СПАСЕНИЕТО

На другият ден дойдоха при мен вкъщи три жени от града със специална молба. Едната от тях бе сгодила дъщеря си и затова ѝ бяха необходими някои изящни възглавници за дарове на сватбата. А всички в града знаеха, че аз изработвах много фини ръкоделия. На много жени показвах и давах модели и безкористно правех услуга на всички, които ме помолваха. Тогава всичко, което бе хубаво се шиеше на ръка, извезваше се на ръка и хубавите подаръци бяха плод от ръчен труд на талантлив занаятчия. Дойдоха с молба да изпълня поръчката, но с условие да си заплатят моят труд. Държаха много на това, мъжете им бяха богати. С голямо стеснение приех, защото досега бях работила безкористно и никога не предполагах, че този мой труд с ръкоделието и бродерията може да се оцени и заплати с пари. Те оставиха материалите и ми заявиха, че само на мене могат да разчитат при този случай.

Аз не бях работила такива неща и нямах представа как да започна. Цяла нощ не спях и бях в молитва, търсех помощ от небето, как да задоволя тези души и каква да бъде идеята, която да разработя за ръкоделие. По едно време, по някакъв чуден път проблесна в съзнанието ми и после дойде в умът ми оформилата се идея. Сутринта с необикновено вдъхновение започнах работата. Онова, което излизаше под пръстите ми като бродерия, като изве-

зани модели, те се спускаха отгоре от съзнанието ми, преминаваха като лъч през умът ми и ми се даваха като картини-образи. Аз трябваше само да следя, да ги нарисувам на лист хартия и после ги прехвърлях на копринените парчета, които се оформяха като прекрасни модели. Отначало аз не осъзнах какво съм направила. Но когато жените дойдоха и ги видяха, заплакаха и трите. Аз се стреснах, дали плачат, че съм опропастила копринените им платове. Те се нахвърлиха върху мен и започнаха да ме целуват. Платиха си много добре, дори ми дадоха повече от уговореното. Аз си прибрах парите. Вече можех да си финансирам сама моите задачи от беседите на Учителя. Когато поднесли даровете, всички присъстващи ахнали и се възхитили от това, което видели. И след някой ден се заредиха при мен поръчки - с голямо доверие оставяха скъпи копринени платове за кръщенета, сватби, годежи, именни дни и т.н. Моята дарба да рисувам, да шия добре, да бродирам и онези модели, които небето ми спускаше отгоре като картини, ме направиха известна, защото модел с модел не си схождаше и те доведоха до мене една голяма клиентела, а тя бе състоятелна и богата.

Но ето у дома стана нов голям скандал. Аз вече имах пари и бях вече независима и се изплъзнах от ролята на безплатен роб. Мъжът ми остро реагира подклаждан от братята му, че те били фабриканти, че за тях работели много чиновници и много работници, а аз работя чуждо, че съм работничка на богати хора и че им подповам авторитета. Аз скочих и ми заявих, че те плачат за друго. Че няма кой да им готви и че им стържат вече коремите. Но трябва за гладните си коремии да си намерят готвачки и да си докарат жени. След месец започнаха да идват новите снахи. Един след друг те се ожениха. Гладът ги накара. Бяха свикнали на моята хубава кухня. След време скришом от жените си ми се доверяваха, че аз съм готвела по-хубаво.

Аз поех издръжката на всички нужди на домакинството и не търсех пари от мъжа си. Той изведнъж млъкна, защото бе фабрикант, търговец и габровец и си направи добре сметката: Хем жена му ще бъде заета с работа и няма да ходи насам-натам и хем ще му носи пари, хем няма да се харчи за издръжка на дома си.

Заредиха се поръчки не само от Габрово, но и от други градове. Че и някои мои работи минаха границата и заминаха за чужбина.

Аз сама рисувах моделите си за декоративни възглавници, кувертюри и покривки за детски колички, релеф върху креп-сатен, кадифе, плюш и пр. Можех да издам цял журнал с мои оригинални разработени идеи. По чуден път долавях от пространството различните модни течения и модели, възприемах някъде от далече моделите, те слизаха от високо в мене и аз ги разработвах. Така веднъж една моя позната получи журнал от чужбина и за моя голяма изненада в него имаше идеи, които аз бях доловила и разработила преди година и те бяха вече избродирани и седяха в домовете на богатите стопанки в Габрово. Този журнал мина през всички в Габрово. Гледаха дата-та на журнала, гледаха моделите в него и сравняваха с онова, което аз бях измислила и направила за тях. Чудни са пътищата на творчеството и на реализирания идеен свят. Така аз получих изход от моята безизходица, стъпих на крака, станах независима и се освободих чрез трудът си, а с парите, които получавах от него поддържах домакинството и можех да задоволявам своите нужди.

18. НИТО УХО Е ЧУВАЛО, НИТО ОКО Е ВИЖДАЛО

Започнах да ставам по-независима с трудът си, чрез който получавах пари. Но те се харчеха лесно, защото аз бях поела издръжката на цялото домакинство. Трябваше да платя с нещо, това беше цената за относителната малка свобода, която ми се даваше. Даваха ми свобода на труд и с онези пари, които ми оставаха от издръжката на домакинството можех да отделя нещо и за своята потребност. Все пак бях доволна и на тази придобивка. Голямо унижение бе това. А с тези пари можех да живея много сносно ако бях сама. Но нали бях омъжена и издържах мъж и дом. А той бе фабрикант, работеше с милиони, но не ми даваше никакъв лев, нито за дома, нито за мене. Жестока работа. Така премина целият ми живот. Но преминаха доста години и дойде 1944 г. и се смени режима, властта и епохата. Тогава на всички фабриканти им взеха имота, парите и ги изхвърлиха на улицата. Повечето от тях заминаха по затворите и концлагерите. Но моят мъж остана поради съвсем друга причина. Тогава вече аз не изтърпях и след един скандал му казах една истина: „Чуй какво. За мене ти си мъж за когото аз си плащам. Аз цял живот с теб живея и съм те издържала с мои пари, хранила съм те, поила съм те и съм те обличала. Цял живот с мой труд си живял, аз съм те прала и готвила. Ти беше за мен един готованец и един мъженаложник, защото всичко, което ти работи десетки години, спечели и създаде като фабрикант го няма вече. Изчезна, значи е било нереално. А реално остана това, че съм те хранила с моя труд и съм те издържала. Ти си мъж за когото аз съм си плащала. Такива мъже, за които жените си плащат се казват мъженаложници“. Той се стъписа от тези думи. Накарах го да сметне колко години съм го хранила, поила и обличала и колко пари е дал за мен. Не беше дал нито един грош за мен. А в замяна на това той сега беше един голтак и нищо повече. Така бяха нещата след 1944 година. А преди това бе друга епоха. И сега аз разправям за събитията по времето на Школата.

И така аз трябваше при един специален случай да отида в София на Изгрева при Учителя. Имах разговор с Него. Бях приготвила багажа, но нямаш достатъчно пари, за да бъда свободна и независима. Имах малко събрани пари, които щяха да ми стигнат да отида до София. Мъжът ми отказа да ми даде, но не ме възпираше. Пускаше ме, ако имам пари. Но аз бях ги похарчила за домакинството. Той знаеше това и затова бе великодушен към мен, че мога да замина. Седя до опакования куфар и се чудя какво да правя. След няколко минути дойдоха и ме извикаха в семейството на най-големия фабрикант и индустриалец в града, който бе сгодил дъщеря си и им трябваша подаръци при обявяване на официалния годеж. Тогава нямаше готови подаръци. Трябва да поръчаш, да се изработят и тогава можеш да връчваш комуто си искаш. Те ми дават спешна поръчка и разчитат само на мен. Аз отказвам, защото съм си опаковала куфара за София. Но те ме заставиха насила да им приготвя подаръците. Като видях, че няма да се отърва от тях, приех поръчката. В този момент аз знаех, че трябва да замина за София и че всяка една поръчка ще забави моето заминаване. И през ум не ми минаваше, че аз нямам достатъчно пари. Съгласих се. Те ме помолиха да мина през магазините в Габрово и да взема каквото намеря за необходимо, като копринени платове и т.в. Поех задачата, минах през магазините, взех необходимите платове и за 24 часа денонощна работа със светкавична бързина изпълних поръчката. Изведнъж получих толкова много сили и енергия, че сама всичко изработих като изобщо не съм спала през това време. Ръцете ми летяха, аз не усещах, бях в особено състояние, чувствах, че имам необикновена помощ от невидими приятели. Направих един нов модел и всички мно-

го го харесаха. Бяха възхитени от изпълнението, от модела и от светкавичната работа. Заплатиха ми учудващо много - един път за работата, втори път за модела и трети път - за бързината. Обещах си, че този модел никога няма да го изработвам на други лица. Сумата, която получих беше голяма и с нея можех да пътувам до София и с нея да престоя около 30 дни. Аз се радвах, а и те се радваха като деца за хубавата изработка. Поръчката я превозиха с лека кола. Учудих се сама на онова, което бе преминало през ръцете ми за 24 часа. Гodeжът бе преминал при особено вдъхновение от всички след поднасяне на подаръците. Онези невидими мои приятели и помагачи бяха заминали там при връчването на подаръците и бяха създали необикновено настроение. След този случай моята клиентела се увеличи двукратно. Имах пари и вече никой не можеше да ме спре. Мъжът ми не можеше да се изметне, защото това не бе в характера му, беше го яд, че съм успяла да се сдобия с пари. С моя труд аз свободно разрешавах моите идейни задачи и то пред лицето на Бога.

Аз съм вече при Учителя, изключително уморена, но бях щастлива, че бях отново застанала пред Него. „Сестра, нито ухо е чувало, нито око е виждало онова, което има да минете.“ Аз стоя изумена. Наистина в живота ми станаха толкова неща, че никой не би повярвал ако ги чуе. А сега ги разказвам, за да видите какво значи път на един роб и на една бяла робиня. Този път води към Школата на Учителя. Разказах неща за себе си, които не са нито за разказване, нито за виждане, нито за чуване, защото ще изкушат много хора. Пък и втори път те не могат да се повторят в един човешки живот. Човек може да ги издържи само един път.

19. ПИТКАТА КАШКАВАЛ И СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ ОТ ПАНЕВРИТМИЯТА

Един интересен случай ще разкажа: Преди да тръгна за Изгрева в София, бях с баща ми на екскурзия към връх Бузлуджа и Бедеците. Когато минавахме през мандрата купих две малки питки кашкавал, за да мога да ги нося в раницата. Едната я нарекох, че ще бъде за Учителя, когато ще пристигна в София, а другата ще бъде за приятелите, когато ще се съберем тържествено за братска трапеза и вечеря, та да я използваме общо. А тогава бяха военни години и всичко беше в оскъдица. Така че моят подарък щеше да бъде на място. Когато пристигнахме на Изгрева ние от провинцията изваждахме от торбите си продукти, които военните години ги бяха отнели от София.

Пристигнах в София на Изгрева и в същия ден се срещнах с Учителя и Му предадох питката кашкавал, която бе определена за Него. А другата питка я задържах - нали бе определена за братска трапеза. Аз се настаних в бараката на моят голям рожден брат Борис Николов. На другият ден, може би след два дни дойде от вилата си приятелката на брат ми, който бе купил къщичка на два километра от Изгрева на Симеоновското шосе. Аз се бях настанила в стаята за гости в бараката, защото тя бе свободна. А тази барака беше на брат ми, а освен това, неговата приятелка Мария вече не живееше на Изгрева, а живееше с брат ми в онзи малък дом на „Симеоновско шосе“ N 14. Но ето Мария Тодорова идва и категорично ми изрече една заповед, която ме стресна: „Ти днес целия ден няма да се явяваш тук, защото аз си имам днес специална задача“. Както всякога при такива случаи аз си замълчах, взех си куфарчето с багажа и излезнах от бараката. Отидох при

стенографките, взех някоя от беседите, които не бях слушала, които бяха на машинописни страници и отидох на полянката под борчетата и седнах на тревата и започнах да си взимам и вадя бележки от Словото на Учителя. Към обяд при мен се отби една сестра, която бе приятелка на Мария и ме заговори, защото току-що се връща от Мария и носела важна новина: „Учителят ще бъде днес на обяд при вас в бараката. Мария вече приготвява обяда. Сигурно се прави всичко това по случай твоето пристигане“. Аз не отговорих. Мълчах. Изобщо нищо и никому не разказах за онова, което правех с мен. Аз продължавах да си вадя бележки от Словото на Учителя. След малко се отби при мен друга сестра, а тя вече бе моя приятелка и ме пита учудено: „Учителят е у вас, в бараката на обяд с приятелите, ти защо не си там?“ Аз седя, мълча и не казвам нищо. Сестрата разбира, че тук има нещо и бърза да се отдалечи от мен. Бяха ме изгонили като куче, като непотребно и краставо псе. Аз не се оплаках на никого и не казах нищо, дори и на Учителя. В такива случаи всички отиваха при Учителя да разрешава такива забъркани конфликти, но аз не сторих това. Аз мълчах и изчаках. Вечерта, аз късно се прибрах в бараката на брат ми Борис. Гостите си бяха отишли отдавна, всичко бе разтребено, пометено, изчистено и прибрано. Нямаше и помен, че тук на обяд е бил Учителят с приятелите, поканени на официален обяд от Мария, която е имала специална задача.

На другия ден Мария Тодорова случайно бе си ударила по пътя така силно крака, че го навехнала. Разтичаха се да търсят лекари, намериха ги, превързаха я, питаха за съвети и от Учителя, а Той каза: „Нека да лежи и да изпълнява съветите на лекарите“. Тя лежи на кревата във вилата си, а рождения ми брат Борис е около нея, грижи се за нея, върти се около нея, а тя горката пъшка и охка от болки. Така целият ден той се занимава с Мария. Всички, които я посещават се отбиват в бараката, от която предния ден ме изгониха като псе заради специалната задача на Мария и сега ми разказваха какво става там на вилата и колко силно вика и охка нашата горкана. Аз слушам, мълча и изчаквам. Аз знам, че това току така не е случайно и че всичко се върти в една строга последователност и че това ще доведе до някаква развръзка. Но каква ще е тя, още не зная. Знае само Онзи, който е задвижил всичко това. Затова само изчаквам и зорко следя отделните моменти на целия този развой на нещата. А за този развой на нещата непрекъснато идват и ме уведомяват съвсем случайно и без да искат другите около мен. Аз вече разбирам, че Онзи, който движи нещата нарочно се грижи да бъде уведомявана за всички отделни моменти на онова, което се върти около мен като едно голямо колело. Вече виждам, че това е едно огромно колело от светлина, която се движи около мен и минава през мен.

Надвечер гледам, че Учителят бе седнал на пейката около кръглата маса в съседното дворче до нас на Славчо Славянски, а около него група приятели. Срещу Учителя има един празен стол, на който никой не сяда. Аз виждам този стол и знам, че той е определен за някого, но не зная за кого. Приятелите също знаеха от опит, че ако се случи така, че стола до Учителя или срещу Него не се заеме от никого, то това означава, че се чака онзи, комуто е определено да седне на този стол. След време той идва и без да пита останалите сядат на чакащият го празен стол. Това се знае от всички. Включително и от мен. И сега аз гледам този празен стол и го наблюдавам. И ето, идва един глас в мен и ми казва: „Празния стол срещу Учителя е за теб. Върви и седни на него, защото Учителят е дошъл на гости при тебе“. Без никакво колебание аз отивам и сядам на стола срещу Учителя. Той ме погледна многозначително, после усмивка се разля по лицето Му и тази усмивка се прехвърли върху мен и аз за пръв път се усмихвам от шест месеца. Учителят

с усмивка ме приветствува и кимва с глава одобрително, че съм седнала на стола срещу Него. След малко Учителят се обръща към Неделчо Попов и Му казва нещо, а той написва думите на бележка и я предаде на домакинята Люба Славянска. Тя я прочете и се смути от съдържанието ѝ: „Учителят остава тук на вечеря. Пригответи вечерята“. После стана и се запъти към кухнята, а аз тръгнах след нея. Разбрах съдържанието на бележката, която бе дадена за Люба и започнах да ѝ помагам. Тя нямаше нищо - нито чайник, нито столове, нито чай, нито захар. Аз се разтичах, събрах от съседните бараки столове и в мен прозвуча същия глас: „Питата кашкавал от мандрата на Бузлуджа е за този случай“. Чаят бе готов, аз носех от Габрово чай, захар, курабии и сладкиши и сервирахме на масата. След обичайната молитва всички пият чай, хапват си от курабиите, сладкишите, които бях правила в Габрово и посягаха към парченцата кашкавал. Аз стоях права до масата, до моят празен стол, който никой не зае тая вечер, не седнах и аз върху него, защото имах чувството, че Учителят е на гости при мен. След малко виждам, за моя голяма изненада, че Учителят яде само от питката кашкавал и с усмивка ме поглежда. Протегне с ръка, вземе си парченце от кашкавала и ме погледне, после се усмихне и така с усмивка го хапне. И това прави така всеки път, когато хапва от кашкавала. Разбрах окончателно, че Учителят беше дошъл на гости на мен. Така Великият Учител разреши тази задача. Целият този кръг, който се въртеше от случки и събития тези два дни се спря до своя финал. Учителят беше на гости при мен и никой не можеше да попречи на това. А аз бях домакинята, с моята пита кашкавал и с онова, което носех в торбата си и приготвила лично в Габрово преди да дойда тук.

Накрая всички станаха и Учителят отиде на полянката до онзи стълб, където имаше голяма електрическа крушка от 500 вата и осветяваше като ден полянката. Около Него се събра за минути целият Изгрев. Тогава на това място Учителят на всички предаде следващият раздел от Паневритмията, която бе наречена от Него „Слънчеви лъчи“. Тогава видях онзи кръг от светлина, който се движеше във въздуха около мен, тези два дни и който кръг движеше всички случки и събития, които описах по-горе. Този кръг от Светлина сега Учителят сваля долу на поляната и ние за първи път изучавахме упражненията на „Слънчевите лъчи“. Ето така Учителят разрешаваше събитията около нас и в нас и така Той сваля този светъл кръг на поляната чрез „Слънчевите лъчи“. Защото нашият живот на „Изгрева“ бе свързан с живота на Цялото и на Паневритмията, която се създаваше ред години.

След години, когато прелиствах издадената книжка „Слънчеви лъчи“ сълзи се наливаха в очите ми, защото винаги излизаха в съзнанието ми онези времена и събития в онази паметна вечер, когато Учителят даде „Слънчевите лъчи“. Разбрах, че всеки един от нас имаше своя задача и беше брънка от веригата, която опасваше Изгрева. Всеки от нас имаше своя задача. И Мария си имаше своя специална задача и тя си я разреши. Оказа се, че и аз имах задача, но моята се окача малко по-специална от нейната, защото на финала на моята специална задача се дадох „Слънчевите лъчи“. След години когато разлиствах тази книжка винаги си спомнях при какви обстоятелства Учителят я предаде на учениците си за цялото човечество. А когато я играех, особено тази част на „Слънчевите лъчи“, винаги усещах при всяко едно движение усмивката на Учителя, която се разливаше от лицето Му в оня паметен за мен ден. Тогава лично Учителят ми беше специално дошъл на гости заради мен, за да разреши един конфликт чрез една задача, като решението на тази задача бе в „Слънчевите лъчи“ от Божествената Паневритмия. Зазоряването на човешката душа е пробуждане на човешкото съзнание от Светлината, която иде от Божественият първоизточник на

живота. Това е Паневритмията за пробудилата се човешка душа. Това са „Слънчевите лъчи“ за човешките души, които търсят общение с Бога.

20. НА РАБОТА В АДА И КОНЦЕРТ ЗА ИЗБРАНИТЕ

Преди всяко отиване на Изгрева вкъщи, в Габрово ставаше генерално адско сражение. Първо сражението се започваше от генералския щаб на ордата на Чингиз хан. А това бяха близките, роднините, братята и сестрите на моят съпруг, в домът, в който бях омъжена. След време се включваше и той самият и накрая възлизаха срещу мене всички адови сили от произподнята. Те си знаеха силата и искаха да ме унищожат в такива моменти, а не да ме смакат. Отдавна беше минало времето, когато искаха само да ме унижат и да ме сломят. Сега се водеше битка на живот и смърт. Аз непрекъснато бях в молитва и призовавах Небето за помощ. Тогава бурите се разнасяха, но гърмежите и светкавиците отекваха дълго у мен, но накрая се измисляше нещо от ордата, с което аз трябваше да заплатя за своето отиване на Изгрева при Учителя. И това нещо беше различно във всеки отделен случай. Но при всички случаи не ми даваха пари и ако аз ги нямах, то аз не можех да пътувам. А мъжът ми бе богат фабрикант. По онова време жените на фабрикантите в Габрово имаха джоб-пари, за да поддържат своето самочувствие, реномето и авторитета на преуспяващите си мъже-фабриканти. Само аз правех изключение. Оправдавах ме всички заради моите убеждения, които не криех и които свободно изнасях пред тях. Обикновено жените на фабрикантите ми даваха своите поръчки за шев на роки, за бродерия, за приготвяване на различни подаръци за техни семейни празници. Тогава беше така. Ако не си изработиш подаръка, не можеш да го връчиш. А имаше много тържества, годежи, сватби, кръщенета и именни дни. Тогава аз получавах поръчки от тях, изработвах ги и те ме възнаграждаваха богато. За тях това бе мое идейно увлечение. За други бе „слободия“ и че съм се самозабравила поради голямото „имане“ на мъжа си и че съм побуюла и съм избила на съвсем друга страна. А мъжът ми ме наказваше и искаше да ме ограничава заради идеите ми и не ми даваше нито един лев, нито пукната пара. А аз, за да бъда свободна работех като роб денонощно и с получените пари издържах домакинството на къщата. Представяте ли си? Жените на другите фабриканти имаха слугини и слуги, за да поддържат домакинството си, а аз денонощно работех, за да мога със спечелените пари освен да поддържам домакинството, но и да отделя пари, за да отида при Учителя на Изгрева. Ето така аз живеях като жена на фабрикант в самия ад в Габрово и денонощно познавах и се срещаш със силите на произподнята Адова.

А когато отивах за София и пристигах на Изгрева ме посрещаше ново нападение със съвсем други средства и оръжия, но това бяха същите сили, които аз вече познавах. Но тук на Изгрева средствата бяха други и оръжията бяха други, защото и хората, които ме атакуваха бяха други. С хората вървят и силите, с които разполагат. Тук на Изгрева, в онези години големият ми брат Борис Николов, в първите години бе си направил една барака, в която имаше свободна стая, която според случая трябваше да служи за посрещане на гости. В случая, аз бях гост от провинцията и още негова рождена сестра и можех да се подслоня в нея за някоя и друга седмица. Така и правех от началото. Но около големия ми брат Борис се прилепи една „сестра“, която така го обхвана, така го заобиколи със своите грижи за него, че никой не можеше да припари до него. Дори и за мен, рождената му сестра той стана недостъпен. Да, тя пречеше на нашия контакт и на нашата евентуална

среща. Аз идвах от Габрово, носех новини от Габрово, поръка от баща ми и майка ми, но всичко това не можех да му предам, а предавах само онова малко пакетче, което майка ми изпращаше за него. Аз го оставях на масата с бележка, че е от родителите ми, а тя „грижовната сестра“ го преглеждаше и го проверяваше. По-късно казах на родителите ми, че не мога да му предам устно поръченията им и те вече му пишеха писмо и което аз му оставях на масата. Но тя познаваше почерка ми и така оставяше писмата да си ги прочете сам. Когато тя зае позицията над него като „хранителница и закрилница“ дойде време да застане пред мен и ми заяви: „Ти си чудовище на моят път и ми пречиш. Ти нямаш право да му бъдеш сестра, защото аз съм приятелка и нашето приятелство е от повече години. Ти трябва да се махнеш от тук!“ Аз не отговорих нищо, само преглътнах. Разбрах, че това тяхно приятелство „от повече години“ бе една стара карма, която трябва да се разрешава. Че това е стара, стара карма между тях двамата аз го знаех лично от Учителя. Но защо пък аз да съм чудовище. За мен чудовищата бяха в Габрово, в домът на мъжа ми и аз бягах от там, за да дойда на Изгрева, да поема глътка свеж въздух и да се срещна с Учителя. Това за мен бе най-радостното очакване от месеци наред. А тук ме посрещаха като чудовище и воюваха срещу мен, като че ли съм чудовище. Дали в мен беше причината? Аз не можех да отворя на този въпрос. Трябваше да се обърна към Учителя, но изчаквах подходящият за това момент.

При едно друго мое пристигане на Изгрева аз съм застанала пред бараката на брат ми Борис. Стаята бе отворена и аз влезнах вътре. Нейната барака ме наблизо и някой ѝ бе съобщил за моето пребиваване тук. Още не си бях отворила куфара, тя застана пред мен и ми каза: „Веднага си заминавай от тук. Аз не мога да те понасям. Ти ми пречиш“. С мен тя се държеше жестоко. Аз можех да ѝ отворя със същото, но не желях да правя това заради брат ми Борис. Взех си куфара и със сълзи на очи взех влака обратно за Габрово. От огъня в Габрово у дома попаднах на същият огън тук на Изгрева. Аз идвах тук на тих пристан при Учителя и при Бога, на сваленият Изгрев от Небесата Божии, душата ми жадуваше за този Небесен Изгрев и за този земен Изгрев. А оттук ме гонеха с всички възможни и невъзможни средства. Бях съвсем объркана.

Преди още един друг случай аз отново съм на Изгрева и отново съм застанала пред бараката на рождения ми брат. Питам се: Та нали тук идвах и преспивах чужди хора, защо да не мога да преспя една нощ и после да си търся друго място на Изгрева? Така реших в себе си и влезнах в стаята определена за гости. Ето ти след малко идва рождения ми брат Борис и вместо да ми каже добре дошла и да ме пита какво правят живите ни родители, то той казва със строг тон: „Вземи си куфарчето и се махай от бараката. Няма да останеш тук!“ Гледам го и му се чудя: Той ли е или не е той? Не беше той, а онова чудовище, което ме гонеше и което лично ме обвиняваше, че аз съм чудовище! Чудна работа! това чудовище живееше в Габрово и витаеше над покрива на домът ми и ето аз идвах тук и то се явяваше изневиделица, размахваше крила над мен, отваряше уста и показваше зъби на триглава ламя. А дали то влизаше в онези мои роднини на мъжа ми в Габрово или влизаше в тази приятелка на брат ми, или в брат ми, беше все едно! Чудовището съществуваше, то бе реално и то воюваше с мен! Да, всички имаха зверско отношение към мен. А сега брат ми ме пъди от бараката и от стаята, която е за гости, за такива като мен дошли от провинцията. Замълчах си, взех си куфара и отидох при другия ми рожден брат Николай и жена му Тодора. Аз знаех, че се откачвам от трън и че ще се закача на глог, че е по-висок. Но нямаше как? Отидох при втория ми брат Николай и те ми казаха, че мога да спя

на тавана на тяхната барака. Отдъхнах си, защото това все пак бе едно прилично разрешение на въпроса. От единия рожден брат ме гонеха, но при другия рожден брат ме качваха на тавана. Това бе голям успех за мене. Качих се там и легнах на едно постлано одеало на един миндер с дъски. Нямаше нито дюшек, нито завивки. Легнах и изведнъж ме нападнаха дървеници и не можах да спя и цяла нощ трепех дървеници под светлината на лоена свещ. Тук на този таван водех сражение с адовите сили на преизподнята цяла нощ до сутринта. Сутринта изметох една лопатка дървеници - избити неприятели от сражението. Та така освен със змея, който влизаше в разни човеци, аз водих сражение и със змея, който бе наел като войници онези дървеници на братовия ми таван. Ето, това е да се отървеш от трън, та да се закачиш на глог, че е по-висок.

За пръв път и за последен път излизаме на един концерт в София. Брат ми Борис беше взел три билета и ми предложи да дойда в зала „България“, за да чуя знаменитият цигулар-музикант Чомпи. Аз се съгласих, макар че умувах и се колебаех, защото бях отседнала да пренощувам на друго място на Изгрева и не желаех да имам повече неприятности с Мария. Срецнахме се тримата пред входа на залата. Аз влезнах след тях и седнах на своето място. Борис бе взел така билетите, че той седна между нас двете. Но тя се обърна към мен и каза: „Махай се от това място, отивай настрани, че не мога да слушам музиката от теб“. Преглътнах и се отместих през няколко стола, които бяха единствените два стола незаети от цялата зала. Преместих се на втория стол и се обърнах назад. Там горе на балкона, на първия ред седеше Учителят, заобиколен от приятели. От гърлото ми се отрониха няколко думи: „Учителю, те пак ме изгониха“. Учителят седеше горе и гледаше напред пред себе си невъзмутим. Моите думи не можеха да стигнат със сподавения ми шепот до Него. Преглътнах, седнах на свободното място и се опитах да се съсредоточа за концерта.

Но това бе невъзможно. Сълзите течаха по лицето ми и се стичаха в гърлото ми. Цялото ми същество ридаше. Изведнъж в съзнанието ми проблесна мисъл: „Помоли се!“ Аз възприех тази мисъл и започнах да се моля. След малко цигуларят Чомпи излезе на подиума. Концерта започваше. В мигът, когато той вдигна лъка и го постави на цигулката си, над него встрани се яви образа на Учителя в светлина. Цигуларят трепна, усети едно вдъхновение, което само музикантите могат да усетят и оценят, и започна да свири. Аз през цялото време от моя стол наблюдавах образа на Учителя в Светлина, наблюдавах цигуларя, който беше затворил очи, беше се извисил в Небесата на своето вдъхновение, свирише и показваше своето изкуство. Това нещо се запази през целия концерт. Концертът свири, ние се изнизавме и всеки по отделен път се прибра на Изгрева. Когато пристигнах на Изгрева успях да издебна един миг и да се добера до Учителя и да Му благодаря: „Учителю, благодаря Ви за този Божествен концерт“. Учителят се усмихна и каза: „Сестра, вие отдавна си го бяхме заслужили, но не беше дошло времето за това“. Аз се прибрах там, където бях отседнала и не можах да мигна от вълнение, че бях свидетел да видя ида проумее какво значи Вдъхновение.

Аз имах непрекъснати сблъсъци открити или чрез засада с онзи змей, който витаеше във въздуха. За мен това бяха такива психически преживявания след тези случаи, че имах ясна представа, че слизам дълбоко в Ада, в дъното на самата преизподня. Накрая не изтърпах, отивам и казвам всичко на Учителя. А Той ме запита: „Ами сестра, кой тогава вместо Вас ще влезне в дълбочините, ще слезне долу и кой ще работи в Ада? Нали и за там е необходима светлината на светулката“. Аз млъкнах. Бях пред Учителя и слушах за

своят път. Минаха много години, където и да ходех и с когото да се срещаш винаги ме поставяха да работя с онези, които бяха жертви на силите Адови. Винаги останалите около мене ми се учудваха за това. Аз аз продължих да работя по същия начин цели 50 години.

Аз разбрах, че бях един от онези служители, които трябваше да влезе в тъмата на преизподнята и да пускам от време на време по една светлинка от надежда, голяма колкото светлината на светулка. А това не бе малко.

И затова Учителят ме награди да присъствавам на онзи Божествен концерт в зала „България“, където присъствието на Учителя, Божието изявление в Светлина и образа на Учителя се сляха в Божието проявление на едно цигулково изпълнение, което идваше като Божие Вдъхновение. Това Божие Вдъхновение бе предназначено за мен като един от служителите, които трябваше да занесат една светлинка от Светлината на Словото на Учителя в дълбочината на преизподнята, за да дам и покажа, че надеждата е още жива, макар че днес тя се оприличава и се измерва със светлинката на светулка. Това за мен бе най-голямата награда от Учителя. Бях си я заслужила и времето определено за тази награда бе дошло и аз я получих чрез купените три билета от рождения ми брат Борис.

Е, какво ще кажете? Кое е по-голямо? Божието Вдъхновение или светлинката на светулката слезнала в Ада, за да запали надеждата за спасението?

21. ЧОВЕКЪТ, ПРИГОДЕН ЗА 2000 МЕТРА ВИСОЧИНА

От големите психически сътресения, през които преминавах в семейството на мъжа ми, от големите разочарования от дом, семейство и съпруг, от непрекъснатите борби за отстояване на глътка въздух на свобода, както и непрекъснатото унижение, на което бях подложена на Изгрева от съпругата на брат ми Борис, аз не издържах и се разболях. Наруши ми се ритъм на сърдечната дейност. Имаше моменти, когато пулсът ми ставаше много бърз, беше неправилен, прескачаше сърцето ми, туптеше, учестяваше се и стигаше до 190 удара в една минута. Тогава кръвта ми нахлуваше в главата, цялата посинявах и се разтрепервах. Лекарите в Габрово ми наредиха веднага да замина в София. Този път мъжът ми се уплаши и реши да ме придружи. Щом стигнахме аз веднага отидох при Учителя. Той ме прие без бавене, даде ми един кристал, объл и голям като яйце и ми нареди да го стискам с едната си ръка. Погледна в кристала, задържа погледа си, вгледа се съсредоточено в него. Какво видях в него не зная, но по изражението на лицето Му видях, че става нещо необикновено с мен и с този кристал. Лицето Му придоби строго изражение, така както съм Го виждала, когато е недоволен към нашите постъпки на Изгрева. Направи ми знак, че ми е твърде сериозно положението. Тогава положи няколко пъти ръцете Си над главата ми и произнасяше нещо с уста, някакви думи или формули, които не разбрах. Чувах ги, но не ги разбирах. Накрая ми каза: „Твоят организъм и твоето тяло е устроено и пригодно да живее на височина над две хиляди метра“. Препоръча ми да ям суров лук, да правя дълбоки вдишки и всяка вечер да си топя краката в топла вода, както и да възлизам на височини в планината: Приех съветите на Учителя с благодарност. Състоянието ми се подобри: Когато се върнах в Габрово, с моят баща правехме редовни екскурзии всяка сряда и неделя в планината. При първото ми възлизане, след като се върнах от София, когато

вървахме по „Куминя“ за Узана, получих пристъп от сърцебиене, което стигна до 195 удара в минута, цялата посинях, но не умрях, а оживях. Постепенно започнах да се възстановявам след всеки излет в планината, но не можех да понасям шум и присъствието на много хора. Бях станала много чувствителна и приемах техните дисхармонични състояния. Не можех да ги трансформирам в себе си и да ги изхвърлям. В следващите години още повече се свързах с планината и продължавах да излизам по височините. Високата планина ме спаси и чрез нея се свързах със силите, които минаваха през нея и те ми даваха сила да издържа долу в града, когато се потапах в дъното на ада, там където ми беше определено от съдбата да пребивавам. Бях подложена на невероятна разправа, разкъсваха ме на хиляди парчета, само и само да бъде унищожена. Опитваха се да ме ограбват и да присвоят онова, което бях изработила в себе си през дните, когато работех върху Словото на Учителя. Излизах отново горе на планината и се завръщах заредена със сила. Моят път продължаваше.

22. СПЕЦИАЛНАТА БЕСЕДА НА УЧИТЕЛЯ ЗА ЕДНА ДУША ОТ ТИБЕТ

Обикновено за Петровден аз пристигах на Изгрева за рождения ден на Учителя - 12.юли, който бе празник на цялото Братство. Но така се случи, че онези служители на онзи змей в Габрово се оказаха в този момент по-силни от мене и по-находчиви и успяха да забавят моето тръгване за София. Когато пристигнах на Изгрева, бях закъсняла с няколко дни след Петровден. Приятелите ми казаха: „Този път ти закъсня. Учителят разпусна Школата и каза, че всички сме свободни и можем да отидем там, където желаем“. Бях опечалена, смазана, съкрушена, защото това бе за мене най-важното ми преживяване тук при идването ми на Изгрева - да видя Учителя, да чуя Словото Му и да присъствувам на общия братски празник. Уви! Бях закъсняла. Онези там от Габрово бяха сполучили с плана си и бяха ми попречили. Приятелите на Изгрева сформираха група, която трябваше да се изкачи на Витоша до Черни връх. И аз се включих в групата с раница на гърба и с подходящо облекло. Аз тук имах оставен у една сестра екип за екскурзии. Из пътя към Витоша ние тръгахме пеша от Изгрева, а аз си вървах сама в края на групата и ми беше много мъчно, че няма да чуя Словото на Учителя и Неговия глас. Та аз очаквах този ден година почти. Вървя, изкачваме стръмнините за Черни връх и през всичкото това време ми звучеше в съзнанието: „Хималаите, Хималаите“. Чудех се, откъде на къде, нали се качвам на Черни връх? Сметнах, че има някакво отношение и символ за изчакване на най-високия връх на Витоша. Когато стигнахме горе, на самия Черни връх моят вътрешен глас категорично ми каза да се върна веднага на Изгрева. Не се двоумях. Веднага си тръгнах сама без никакъв придружител, пеша надолу, а останалата група остана горе на върха. Аз бях от провинцията и бяха свикнали да се явявам изневиделица и да изчезвам никодим без следа. На следващия ден бе неделя и аз сутринта в 5 часа отидох в салона така както друг път се отиваше на утринна беседа на Учителя. Бяха само няколко сестри седнали на столовете, защото всички знаеха, че няма да има повече беседи това лято. А защо бяха седнали тези сестри на столовете не мога да ви кажа. В определения час за утринни Слова и беседи, в 5 часа сутринта, за изненада на присъстващите Учителят дойде с Библията в ръка и застана на катедрата, както това правеше всякога, когато имаше беседа.

Той заговори за моя голяма изненада и за моя радост. Със Словото си тази сутрин Той озари и осветли всички неразрешени въпроси в моя живот. Изваждаше примерите от моя живот и от там извеждаше и даваше законите на живота. Тази беседа бе определена за мен! Жалко, че нямаше стенографи и никой не я записа, но всичко бе запечатано в съзнанието ми и бе предназначено за душата ми. След като свърши, Учителят ме погледна и моят вътрешен глас ми каза: „Излез на пианото и свири!“ Аз се качих на подиума, Учителят извади от джоба си ключа и ми го подаде и с него отключих пианото. След това Учителят ми каза коя песен да изсвири и под пръстите ми излизаше песен от Учителя. За пръв път в живота ми аз седях на този стол и на това пиано и свирех пред Учителя след Негова беседа. Обикновено на това място седеше Мария Тодорова и тя никому не отстъпваше този стол и това място пред Учителя. Няколкото сестри, които бяха в салона и чува тази беседа пееха заедно с Учителя песента, която аз аккомпанирах. След малко и аз запях. Беше необикновено преживяване и награда от Учителя за всички мъки и страдания, които изживявах след борбите и битките с онзи змей. След като изпяхме няколко песни Учителят кимна с глава, с което показа, че беседата е свършила и излезе от салона и се качи по стълбичката горе, за да остави Библията в стаята си. Аз Го изчаквах долу, за да Му предам ключа от заключеното пиано. След малко Той слезна и заедно тръгнахме към поляната. Преди да влезем в горичката, за да направим сутрешната гимнастика, заедно с Учителя се обърнахме на изток и в този момент зърнахме и видяхме изгрева на слънцето. То възлизаше над хоризонта, а небето бе кристално чисто. Този изгрев остана за векове в съзнанието ми, незабравим и незаличим. Когато излезнахме на поляната около Учителя се събраха приятели и всички питаха: „Нали прекратихте беседите?“ Учителят не отговори. Аз бях безкрайно благодарна, че за мене Учителят изнесе тази беседа.

В десет часа същата неделя, сутринта дойдоха много от приятелите на Изгрева от града, макар че всички знаеха, че Школата е разпусната за лятната ваканция. Учителят дойде с Библията и зае мястото на катедрата. Погледна ме, аз станах, отидох при Него и Той ми връчи ключа от пианото. Аз седнах до Него и след като Учителят ми подаде с шепот песента аз засвирих. Салонът пееше. Сълзи се наливаха в очите ми. Учителят бе така наредил нещата, че сега също в 10 часа не присъствуваше нито един от музикантите и аз отново свирех на пианото. Ако те присъствуваха нито един от тях не би изпуснал това място както и не биха ми позволили да седна на това място. И тази беседа беше продължение на сутрешната беседа. И отново нямаше нито един стенограф да я запише. Всички се учудваха на това, но не и аз. Когато Учителят завърши Словото си, почувствувах, че няма въпрос в моят живот неизяснен и че повече не мога и нямам право да го безпокоя. Приближих се до Учителя и Му благодарих за всичко и тогава Го попитах: „Учителю, защо на Витоша вчера непрекъснато ми звучеше „Хималаите, Хималаите“?“ Учителят ме погледна издълбоко и ми каза: „Защото твоите сродни души са в Индия. Ти идваш от Тибет. Твоите сродни души и приятели са в Тибет“. Да, разбрах защо тук бях сам, самотна, нямах никакъв вътрешен контакт с хората тук на Изгрева, макар че външно контактувах, но вътрешно беше много, много трудно, дори и невъзможно. По-късно моят духовен ръководител ми се яви от Хималаите във видение и ми каза, че моето духовно име е „АЛИЕНА“. Имаше години когато той ми се явяваше и ми диктуваше много неща, които записах в една тетрадка.

Ето така бе изнесена специалната беседа на Учителя за една душа от Тибет, която се бе преродила тук в България и дошла в Школата на Учителя, за да извърви своя път на ученик.

23. ТЕЛЕГРАМАТА, КОЯТО ЗАЩИТАВАШЕ МОРАЛА НА ИЗГРЕВА

Аз съм пристигнала на Изгрева, срещнала съм се с Учителя и с приятелите. С тях общувам така, както е прието - по братски и по сестрински. Моето поведение в София е безукорно. Старая се да бъда чиста и изрядна в отношенията си с всички, защото при всяко идване тук имам неприятности и скандали от Мария, която беше станала съпруга на брат ми Борис. Те криеха от нас, че са се оженили, но приятелите бяха подшушнали, че са се оженили и то в църква, което бе недопустимо за ученици от Школата. През това време църквата бълваше змии и гущери срещу Школата на Учителя и приятелите, които трябваше да склочват брак го правеха това чрез гражданските бюра в общините. Аз лично отидох във въпросната църква и проверих и намерих имената им вписани в регистъра за бракосъчетание. Това беше голям удар за нашето семейство и огорчение за всички приятели, понеже всички разбраха, че са се венчали в църква, макар че криеха от нас за това. Освен това аз знаех какво представлява моят съпруг в Габрово и как ме пускаше да дойда сама на Изгрева след като бяха преминали големи битки и сражения с тамошния змей в Габрово. Затова всичко ми беше ясно до всички подробности, какво трябва да бъде моето поведение на Изгрева и аз бях внимателно със себе си и с другите.

Но ето, че в Габрово се получава телеграма от София и по-точно някой от Изгрева я бе подал и тя бе пристигнала в Габрово, в провинциалния град. Служителите в тамошната поща я бяха прочели на глас, бяха я коментирали дълго, бяха я прочели на пощенския раздавач, а той трябваше да я връчи на моят съпруг Юрдан. А съпруга ми Юрдан я държи в ръцете си и чете телеграмата: „Ела веднага в София, защото Цанка разваля друго семейство и ще разбие и твоето“. Юрдан чете, препрочита, държи телеграмата и поглежда пощальона. А онзи му се хили и му се смее, защото знае какво пише там. Юрдан беше много ревнив, но никога не е имал повод за скандали от този род. Ами сега, целият град Габрово знае за моята изневяра и че съм вече разбила и друго семейство. Това е позор! По-голям позор в един провинциален град от този няма. Позор и отчаяние, което се сменя веднага с ярост. Юрдан пристига веднага побеснял на Изгрева, придружен от своята „небесна орда на Чингиз хан“. Да, небето след неговото появяване на Изгрева почервения в тъмно червено. Промени се аурата на Изгрева моментално. Приятелите ги виждах как треперят външно и вътрешно от развихрилия се скандал, защото той размахваше телеграмата наляво и надясно и се заканваше да се разправи окончателно с всички на Изгрева, но първо щял да почне с мене. Аз стоях като замаяна и изненадана. Бях безпомощна в този момент. Не знаех как биха се разиграли тези събития по-нататък. Всички от Изгрева бяха възбудени и се получи цяло брожение. Едни вървяха насам, други сновяха натам. Получи се едно хаотично движение по целият Изгрев. Тогава Учителят извика една от стенографките и им нареди и те трите стенографки отидоха при онази сестра, която бе изпратила телеграмата в Габрово. Сестрата се изненада, че е разкрита, но когато стенографките ѝ казаха, че Учителят ги изпраща и то трите при нея, тя се усмъркои. Бяха ѝ предадени думите на Учителя, че онова, което бе писала в телеграмата първо не е вярно и второ, че не е така. Тази загрижена сестра за морала на Изгрева беше станала също жертва на сплетните и клюките, които се отправяха срещу мен. Сестрата не можеше да повярва на трите стенографки и за поръката на Учителя. После същата сестра се срещна лично с Юрдан и бе му съобщила,

че лично тя е изпратила телеграмата. Освен това му съобщи, че била се заблудила, за което се извинява и че много, много съжалява. Юрдан се изненада, че лично му се явява авторът на телеграмата и че сега твърди, че е сбъркала. Той не беше свикнал на такива неща. При него или едно нещо е вярно или не е вярно! А междинни неща при него няма! Това нещо още повече го възмути от изгревяните - жителите на Изгрева. Но ордата с червеният облак се успокои и усмири. Накрая се разнесе. Не зная какво би станало с мен ако не беше Учителя и ако не бе се намесил. Той нямаше да се спре пред нищо. Щеше да ме убие наред Изгрева. Бях сигурна в това. А когато се върнахме в Габрово, всички ни оглеждаха и разглеждаха и особено мен, защото бях му изневерила и бях човек, който разваля при това дори и чуждо семейство. А аз живеях в този град. А най-тежко бе за Юрдан. Всичко от града знаеха за телеграмата и за моята изневяра и се чудеха как може такъв мъж като него да се остави да му се качват на главата и да го правят на посмешище пред всички. Това го чух лично с ушите си, дори една от доброжелателките на Юрдан подметна: „Сестро, моли се и чукай на дърво такава напаст и такова чудо да не ти дойде до главата. Дойде ли ти, да знаеш отърване няма“. Така че това бе за Юрдан жесток изпит. Аз това го съзнавах, но нищо не можех да направя в момента, но бях готова за борба. Защо ли? Защото преди да си тръгна от Изгрева отидох при Учителя и го попитах какво да правя като се върна в Габрово, за да мога да си спася кожата от змея. Учителят ми каза: „Сестра, змея се укротява само с музика. Свирете им!“ Така, че аз бях готова да се боря със змея, но няхах още повод за това. А поводът дойде следващия ден. В дома, в който живеях имаше еърви и зълви и снахи - и всичко накуп. На следващият ден бяха застанали три от жените, млади булки, оженени от няколко години, но както и аз никой нямаше още деца. Седят под моя прозорец и гласно коментират за моята изневяра така, че аз да чуя през отворения прозорец. Подавам си главата аз навън и казвам: „Ама вие не разбрахте ли, че мъжете на тоя род са слабовати и не могат да правят деца? И жените на тоя род не могат да раждат деца? Затова аз няма да се остава току така и ще си намеря мъж отвън, от който да зачена и да родя“. Спрях, огледах ги и се изсмях високо. Силен гръм и мълния се свали над главите им. Те извикаха и изреваха от болка. Бях улучила право в целта, в най-болното място на змея. След това започнах да свиря на цигулка песни от Учителя. След време идва Юрдан и ме пита защо свиря. Обяснявам му, че с тази музика се успокоявам. Той също сподели, че се успокоява с нея, но добави, че онези там, жените се вбесявали и пощурявали от тази музика. „А бре, Юрдане, ти знаеш, че факирите в Индия с флейти и с музика усмиряват змиите и ги карат да танцуват. Аз също искам да ги усмиря тия змии и гущери. Ти се убеди лично чрез Учителя, че аз нямам никаква вина“. Юрдан се съгласява. Поклаща глава. Единствено от всички той вярва само на Учителя. В Него той не се съмнява. Но всички останали за него са измет. „Да, ама тези в другата стая като те слушат с цигулката, не се усмиряват, а пощуряват и надават вой, че не могат да те слушат“. „Това означава, че аз съм сбъркала, защото аз свиря песен за укротяване на змии. Вероятно, това не са змии, а зверове и аз сега ще им изсвиря песен за укротяване на зверове. И ти ще видиш и ще се убедиш в резултата. А сега ме остави да намеря подходяща песен от Учителя за укротяване на зверове.“ Юрдан ме остави и аз започнах да се моля, за да ми е даде и внуши отгоре от Небето коя песен от Учителя да свиря. Започнах да свиря любимата си песен от Учителя. След това свирех и други песни. На следващия ден една от трите се разболя и легна на легло. Аз продължавах да свиря - на втория ден се разболя и втората. И тя легна на легло. Аз продължавах да свиря. На третия ден легна и третата.

Остана да ги обслужва само една, която искрено ми съчувстваше, но не можеше да се бори срещу тях. Накрая Юрдан като разбра, че всичките са се тръшнали на легло, дойде при мен и каза: „Слушай какво, спри с тази цигулка, защото всички се тръснаха и разни болести ги поваляха и сега остава да измрат“. Аз му отговарям: „Те не могат да измрат, такива като тях не умират, те живеят вечно, защото са служители на змея. Но са легнали, защото животното и звера у тях се мъчи, защото музиката на Учителя го укротява“. Юрдан за пръв път ми се усмихва: „Слушай какво, я намери някоя друга песен та им изсвири, та ги съживи, да могат да станат и да шетат из къщата, че тук всичко замря и стана на боклук“. Аз му обещах, че лично ще мина и след като се убедя, че те са пред умирачка, тогава ще им изсвирия песен за възкресение. Но той реши да ме придружи и аз ги обиколих и трите и видях една потресаваща картина. Змеят у тях бе се извлякъл и те бяха останали три безпомощни, изкорубени коруби и нещастни черупки. Беше ми жал. Дожаля ми. Отидох, взех цигулката и започнах да им свиря една от братските песни „Събуди се, братко мили!“ С тази песен се събуждахме когато Братството беше на Рила, на 7-те езера. Така след три-четири дни онези изкорубени коруби, без съдържание, изпити от змея черупки, постепенно оживяха и започнаха да шетат въщи. Аз се държах на разстояние и бях въздържана, защото смятах, че главата на змея е отрязана един път завинаги. Но каква бе моята изненада. След един месец когато трите се окопитиха, съвзеха се, добиха сили и изведнъж ме нападнаха и трите едновременно. Оказа се, както бе в приказките, че когато се отреже главата на змея на отрязаното място поникват три нови глави на змея и змея от едноглав стана на триглав. А как сестра ви Цанка трябваше да се бори вече с триглав змей ще научите в моите разкази по-късно. Защото моят разказ сега беше за телеграмата, която спасяваше морала на Изгрева.

24. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ИСКАШЕ ДА РАЗТУРИ И СПРЕ ПАНЕВРИТМИЯТА

Бяхме на лагеруване на 7-те езера на Рила. Моят съпруг Юрдан ме пускаше сама, защото знаеше, че там съм с Учителя, а той имаше доверие само на Него. Аз имах хубава самостоятелна палатка. Обикновено след Паневритмия, аз тръгвах сама да се разхождам по планината. Обикновено тръгвах да се изкаквам направо към скалите като планинска коза и се катерех по-добре дори и от алпинистите. Бях млада, силна и пъргава. Имаше места, където се изкаквах сама и никой друг не смееше дори да погледне натам, където се бях изкачила. Приятелите замираха от страх. Говореха за моите подвизи, а на мене ми беше приятно да слушам това. А че постъпвах безразсъдно, аз и не подозирах. Веднъж се катерех направо по една скала. Беше много трудно и няколко пъти можех за миг да се откъсна и да падна в пропастта. Точно по това време Учителят взима бинокъла си и го насочва към същата скала, търси ме, съзира ме в окуляра на бинокъла си и пита останалите: „Кой ще бъде там на скалите освен Цанка“ после го подава на приятелите и те ме следят като движеща се точка по скалите. Като се върнах след големите си премеждия този ден, казах на Учителя, че съм се качвала горе по скалите само с молитва. „Това те и спаси“, ми каза Той. На другия ден Учителят ни забрани да се правят изкачвания по скалите, а да се минава по заобиколен път и по оформени пътеки. А моето тибетско естество ме теглеше към висините, дори към езерата. Не е имало езеро, в което да не съм се

къпала, макар че водите бяха ледени, студени и през лятото.

Бяха изминали няколко дни от построяването на лагера. Беше дошъл съпруга ми Юрдан Екимов на 7-те езера сам, за първи път. Смятах, че най-накрая беше дошъл и той, да бъде с мен в братския живот на Рила. Но се ока- за противното. Какво му бяха говорили или писали срещу мен не зная, но той беше дошъл изпълнен с ревност и искаше да се върна веднага в Габрово. А бяха минали само три дни, лагера бе готов, направен, палатките опънати и животът на Рила бе започнал, който водехме всяка година по един и същ начин. Юрдан идва при мен и направо казва: „Ако не се върнеш в Габрово, аз ще се хвърля от скалите и ще се разкъсам на парчета. Ще спра вашата Паневритмия и ще разтуря лагера, защото аз съм оставил писмо в Габрово, на което съм написал, да се прочете след моята смърт. И като причина за смъртта си аз обявявам Братството и всичко това ще се стовари върху Учителя. Край. Избирай сама. Или слизаш веднага с мен или ще ме видиш разкъсан долу на скалите. И после да му мислите!“ Отивам при Учителя и му разказвах всичко. Той посъветва големия ми брат Борис да му говори. Той му говори, но Юрдан си знаеше своето и не отстъпваше. Аз знаех, че щом той сега не отстъпва и чрез думите на Учителя, то трябва аз да отстъпя, защото бях сигурна, че той ще се хвърли от скалите, за да развали целият лагер. А за писмото оставено в Габрово изобщо не се и съмнявах. Знаех, че беше го написал. Знаех, че той беше решил на всяка цена да изпълни закана и заплахата си срещу мене и Братството. Беше пощурял и обезумял от ревност. Тогава аз си взех само личния багаж и оставих всичко горе като палатка, храна, дрехи и други неща приготвени за летуването на планина. Тръгнахме си пеш до Самоков без да му говоря, а това е 6-7 часа път. В Самоков ме пита какво искам да си купя, а че той щял да го плати. А представете си, че през целия си брачен живот той ми е купил само една носна кърпичка. А той бе един от най-богатите фабриканти в Габрово. Той не разполагаше с пари, а боравеше и през ръцете му минаваха милиони левове. А аз всичко си бях спечелила с ръцете си и с ръцете си се издържах - себе си, че и семейството, в което домувах. Отказах категорично. Бях мълчалива и вбесена. Бях непри- мирима и не можех да му простя, че по такъв начин ме сваля от Рила. Пристигнахме си в Габрово и наистина на масата в стаята ни ме посрещна написаното и оставено писмо на Юрдан, което трябваше да се прочете след неговата смърт. Аз го взех, разпечатах го и прочетох точно туй същото, с ко- ето той ме бе заплашил на Рила. Захвърлих му писмото в очите и му казах: „За мен ти си мъртъв! Край!“

След една седмица с Юрдан в собствената му фабрика, когато минавал покрай машините с него се случила злополука. Беше му счупена едната ръка, ключицата, имаше изпотрошени ребра и беше поставен целият в бин- тове и шини. Докарах го и го положили на легло. Питам го: „Ти сега разкъсан ли си или си мъртъв?“ Отговаря ми: „Сега аз съм разкъсан. Но нали ти беше ми дала да прочета в една беседа трите заповеди на ученика. Първата от тях е да обичаш Бога, втората - да обичаш ближния си, а третата - да любиш врага си“. Беше ме яд на това, че той успя да намери начин да се измъкне и този път чрез цитат от Словото на Учителя. Но нямаше как, аз не можех да се из- мъкна както чрез втората заповед, защото му бях законна съпруга, както и чрез третата заповед, защото трябваше да любя врага си. И така той беше шест месеца на легло, та аз му бях болногледачката, която се грижи за ближния си по втората заповед на Учителя и бях онази, която трябваше да люби врага си по третата заповед на Учителя към ученика. Но след 10-15 дни аз не изтърпях и му казах, че отивам нарочно за няколко дни на Изгрева в София, да се срещна с Учителя и да го питам за неговото състояние и

положение, дали ще го бъде или няма да го бъде. Говорих му направо, това му хареса и той се съгласи да замина за Изгрева. Аз съм пред Учителя и му разказвам всичко каквото се случи. А Учителят ми отговаря: „Това му се случи, защото горе на Рила заплашваше Братството, искаше да спре Паневритмията и второ искаше да разтури лагера и трето, той те отдели от лагера и те смъкна долу в града. Горе не се разкъса на скалите, но долу пък го разкъсаха нашите. Нашата охрана е по-силна. Нашата охрана е огън всепояждающ. Това е огън, който вечно гори, вечно се възстановява, не изгасва никога и всичко, което е отвън и отвътре изгаря“. Аз сведох глава. Съзри ми се отрониха от очите, целунах ръка на Учителя и обратно пристигнах в Габрово.

Съпругът ми легна на кревата, измъчен и очакващ ме: „Какво каза Учителят? Ще оздравея ли, ще ме бъде ли?“ Аз му предадох целият разговор с Учителя. Той мълчи, сърдит е, недоволен е от всичко - и от себе си, и от мене, разбира се и от Учителя. Аз бях безкрайно доволна, че случаят се разреши така. Цели шест месеца бях болногледачка, а той пълкаше и охкаше на глас. Болеше го много, но и охкаше много, дори и силно. С това искаше да покаже, че срещу него е извършена неправда. Като болногледачка аз си издържах изпита по втората заповед - да обичам ближния си като себе си. По едно време ми казва: „Ами къде ти е третата заповед, къде ти е любовта към врага“ Отговарям му: „Сега идва момента да изпълня и тая заповед“. Той вече може леко да седи на кревата. Аз отивам в другата стая, донесам цигулката си и от пет месеца като болногледачка за пръв път почвам да свиря песни на Учителя. След половин час свирене, той ме пита: „С това ли се започва любовта към врага?“ Отговарям му: „С това се започва, но се продължава с нещо друго“. „Я да видим и покажи какво е това другото?“ Той се облизва и очите му святкат като на котарак. Аз отивам в съседната стая, връщам се и му поднасям една беседа от Учителя. Казвам му: „Само с Божието Слово човек може да нахрани врага си и само чрез него и с него започва любовта на ученика към врага си и към Бога!“ Той ме гледа втрещено. След няколко часа аз му поднасям редовните блюда с храна на леглото. Казвам му: „Преди два часа ти донесох беседа и духовна храна за душата. А сега ти нося храна за физическото ти тяло. А след това съм ти приготвила друга храна“. Той ме гледа учудено и кимва с глава, че е разбрал. След като прибрах посудата от леглото аз взех цигулката, заставах пред него и започнах да му свиря песни от Учителя. Като свърших казах така: „Този концерт бе за теб от ученика съгласно третата заповед, защото песента на Учителя в даден момент се извисява и става молитва. През цялото време аз съм се молила да оздравееш по-бързо и ти да си гледаш своята работа и на края да ме оставиш на мира и аз да си гледам моята работа. А моята работа е да изпълнявам трите заповеди на Учителя към ученика, които ти така добре си запомнил и които следеше цели шест месеца дали ги изпълнявам“.

След този случай Юрдан не смееше вече да ме спира за Рила. Летувах безпрепятствено, без никакви забележки от него и противодействия. Но за идването ми всеки път на Изгрева продължаваше да се води с мене генерално сражение. След като оздравя, отивам при Учителя да Му благодаря за съветите, а Той ме посреща с думите: „Според тебе коя е по-голяма заповед? Да обичаш ближния си или да любиш врага си?“ Аз се стресвам и почвам да плача пред Учителя. След малко сѐ успокоих и вдигнах очи към Учителя: „Е, рекох, да чуем сега и отговора?“ „Най-голямата заповед е да любим Бога и да изпълняваме и трите заповеди на Учителя към ученика.“ Учителят каза: „Точно така! Сестра, вие правилно разрешихте задачата си и този път!“

След много години когато Изгрева бе разрушен и Паневритмията спряна и забранена, пред мен винаги изпъкваше този случай, когато един човек искаше да разтури и спре Паневритмията. Знаех закона. Но ще дочакам ли да видя как действува закона на Божествения огън, който е всепосяждающ и гори отвън и отвътре хора, общества, държави и империи. Ако не аз, то вие след мене ще проверите това. Аз вече го проверих.

Бележка на редактора: След 1989 година живите останали от разрушения Изгрев го провериха. Беше точен и верен!

25. БОЖИЯТА ПРАВДА, КОЯТО СЕ ВЪЗЦАРИ В ГАБРОВО

След големи настоявания пред съпруга си Юрдан, ние си построихме къща на два етажа достатъчно голяма и обширна с много стаи. Бяхме предвидили гостна стая, хол и една голяма стая, която бе определена за събрания на Братството в Габрово. По онова време във всички градове имаше братски кръжоци, където по определен график и спуснат наряд от Изгрева четяхме беседи от Словото на Учителя, пеехме песни, правеха се молитви. В тази стая беше сложено едно много хубаво немско пиано. Аз можех да свиря хубаво на цигулка и добре на пиано, така че песните на Учителя имаха винаги съпровод и се изучаваха с пиано или цигулка. Имаше и други, които свиреха на цигулка. Аз бях основата на тази дейност и в моя дом се събирахме на Школа. Получавахме редовно писма и новини от Изгрева, така както и аз ходех редовно няколко пъти в годината в София.

Веднъж получих видение, че Учителят ще дойде в Габрово, че ще влезне през тази врата в моя дом, ще се насочи към онзи ъгъл, че ще седне на този стол и т.н. Тази мисъл се вгнезди в съзнанието ми и работеше усилено. Наистина след известно време Учителят дойде в Габрово, влезна в дома ми, мина през същата врата, която го видях в моето видение и направи същите движения, същата походка и отиде та седна на същия стол в онзи ъгъл. Всичко се изпълни точно на яве, както бе във видението, което ми се даде. Не се изтърпях и казах това на Учителя, че за Неговото идване аз съм предупредена от Небето и за всичко това как ще влезне и къде ще седне. А в стаята имаше десетина стола, а Той седна на стола в определения от видението ъгъл. Учителят ме погледна и се усмихна утвърдително и доброжелателно. Имах вече не една опитност и знаех вече добре какво е видение и какво е Учителят. А това не е малко за ученика - да познаеш Учителя.

По онези години Учителят трябваше отново да дойде в Габрово. Аз смятах, че не е достатъчно само Учителят да посети мой дом и да говори на 15-20 приятели от местното Братство, а че трябва да говори на гражданството на града Габрово. Така сметнах и реших в себе си, че Той трябва да говори в големия салон на читалището в града, като щяхме да разгласим пред населението за беседата на Учителя. Направих постъпки за отпускане на салона като уведомих, че ще платим наем за салона. Те ме познаваха много добре, знаеха, че съм от Бялото Братство и знаеха още много добре, че съм платежоспособна и освен това съм дъщеря на фабрикант и съпруга на още по-голям фабрикант. За тях аз не бях случаен човек и щях да ги възнаградя и заплатя както трябва за салона. Но ръководството на читалището отказа. Други сили и фактори в града им внушиха за възбрана и непозволение да говори Учителят на публично място. Така и стана. Учителят дойде отново в

Габрово, отседна у нас, държа ни една беседа, пяхме песни и прекарахме доволни и щастливи, че Изгревът от София бе се преселил за един-два дни и в Габрово. Всички приятели бяхме в едно възвишено усещане за присъствието на Духа Господен. Дори когато Учителят бе у дома аз направих нови постъпки пред ръководството на читалището за отпускане на читалищния салон за беседа на Учителя. Смятах, че присъствието на Учителя ще помогне да получа салона. Но искам да призная, че аз това реших да го направя самоволно, без да се допитам до Него. Отидох в читалището и какво да видя, бяха се събрали всички на някакво съвещание, че освен управата на читалището, имаше още 10-15 човека, които бяха нещо като настоятелство на читалището. Влезнах и най-официално пред всички поднесох молбата си и казах причината, защо искам да наема салона. Отказаха ми. „Не разбирам защо ми се отказва.“ Обръщам се към мнозинството. А оттам дойде следният отговор: „Вие не разбрахте ли най-сетне, че тук в читалището и в града няма място за г-н Дънов.“ Аз се изненадах и без да искам им изстрелях отговора. Той дойде внезапно у мен и аз го изговорих без да се усетя и без да съзнавам, че това излезна от моята уста: „Напротив, в този град има място за г-н Дънов и в този салон има място. Но както виждам някои от вас нямат място нито в този салон, нито в този град. А за това ще се убедите в най-скоро време“. Казах това, обърнах се и им тръснах вратата. Тя се затвори с трясък.

И какво се случи по-нататък? Струва ми се, че случи се най-неочакваното за мен. В най-кратък срок от три месеца всички от ръководството на читалището си заминаха. Погребенията им бяха през седмица. Веднъж един от читалищните деятели ме спря и ме пита: „Извинете, това което ни казахте на времето в салона за всички ли се отнася, които бяхме там или само за ръководството на читалището?“ Пита ме човекът, целият трепери уплашен, а аз не разбирам за какво той ми говори. Накрая той ми разказа всичко, повтори моите думи и пророчеството, което съм изказала, че място за г-н Дънов в този град има, но за присъстващите от онова заседание няма място в града. Тогава пред очите ми се разкри картината на пророчеството и разбрах, че друг някой беше влезнал в мен и беше пророкувал чрез мен. Тогава аз направих сметка, че петима от тях си бяха заминали през седмица. А от ръководството беше останал още един. Казах му: „Според пророчеството има да си заминава още един. А другите, вие сте свободни, но трябва да засвидетелствувате за това пророчество на останалите в града, че то бе изречено и че то бе изпълнено така както трябва“. Той засмян и зарадван се спусна да ми целува ръка и да плаче. „Значи, ние останалите ще оживеем?“ „Ще оживеете, за да бъдете свидетели и да разказвате на всички останали за съдбите човешки и за Силите Господни“.

Онези членове от ръководството на читалищния салон се опитаха да спрат и бяха спрели Божественото Слово да се изсипе над този град като благословение. Когато се спре да тече Божественото, то спира да тече първо в онези, които възпират и се противопоставят, защото това са скачени съдове на живота и това е брънка от веригата, през която тече животът. Разкъса ли се веригата и ако спреш да протече Божественото чрез тебе, то друг ще спре да тече в тебе животът. Защото ти си част от веригата. Ако ти спреш, ти си причината Божието благословение да не премине у другите чрез законите на веригата. Ти си виновен пред другите. И тогава идва Божията правда, която трябва да възстанови закона и хармонията в живота. Аз бях свидетел и очевидец как това се извърши в Габрово. И други видяха и оцениха по достойнство всичко това.

26. САМО ПРИЗВАНИТЕ БЯХА НА РИЛА С УЧИТЕЛЯ

Когато отивахме на 7-те Рилски езера, отначало опъвахме палатките си на западното хълмче преди моста. Палатката на Учителя беше над моята. Веднъж както бях седнала до клека и до палатката си, Учителят мина покрай мен, спря се и ми каза: „Сестра, вашето идване тук е в резултат на дейността на много ангели, които Ви обичат“. Станах и стоях като вцепенена от тези думи на Учителя. Мислено се пренесох към Габрово и видях пред себе си всички препятствия, които излизаха и се поставяха пред мен, само и само да ми се попречи да дойда на Рила. И изневиделица всички прегради падаха една след друга, но в последният момент, когато бях изстрадала всичко и бях издържала до края. Знаех, че имам поддръжката и помощта на Учителя измолена чрез молитви, но никога не предполагах, че за мен са заангажирани много светли същества. Благодарих им и бях в молитвено състояние много дълго време за този случай.

При една разходка към третото езеро с Учителя, към нашата групичка се присъединиха няколко туристи. Те минаваха много рядко тук. Поразговориха се с Учителя и помолиха да ги изведем към петото езеро. Учителят остана с групичката, а аз ги придружих до горе, показвах им пътя, посочих им езерото и се върнах. Когато се завърнах в лагера Учителят ме запита: „Какво си говорихте?“ Аз казах, че на туристите много им е харесал лагера при нас и като се завърнат в София възнамеряват пак да дойдат за по-дълго време при нас. Учителят отговори: „Тук могат да дойдат само тези, които имат разрешение от Небето! Тук идват само призваните от Бога!“ Обикновено, когато минаваха случайни туристи, те минаваха през лагера, нашите ги посрещаха, бяха вежливи. Всички се опитваха да им покажат чудодейната сила на общия братски живот на планината и идеите на Учителя. Може би не сме били добри образци, защото едва ли от тези туристи, доколкото си спомням, някой да се е приобщиц към Братството. През цялото време на лагериуването ни, аз изчаках дали онези туристи, които приведох до петото езеро ще се върнат отново при нас. Те не се върнаха. Разбрах, че те бяха само обикновени туристи. За да дойдат тук при нас трябваше да имат разрешение от Небето. Те го нямаха и затова не дойдоха. Този закон го запомних много добре и затова бях много резервирана когато наши приятели най-възторжено се опитваха да привлекат и приобщат странични хора към братския живот. За мен това бе изключено. Аз помнех думите на Учителя и проверих лично този закон следващите 30 години след заминаването на Учителя. При мен идваха много хора и преминаваха много хора. Аз работех с всички. Доверявах се и споделях с всички. Но само онези, които имаха разрешение от Небето и бяха призвани за това, можеха да свършат онова, което ние не можахме да свършим и да продължат Делото на Учителя, защото те са призвани не от земни човеци, а имат разрешение от Небето и са призвани от Бога да свършат една работа за Божието Дело.

Понякога играехме Паневритмия на полянката под връх „Харно ми е“ - над езерото на „Чистотата“. Обикновено преминавахме по склоновете по една крива пътека и след 30 минути излизахме на една голяма поляна. При хубаво време тук се чувствувахме в едно с всички езера вкупом. След Паневритмия Учителят ни заведе на езерото на Чистотата, накара ни да събуем обувките си и да натопим краката си във водите на езерото. Водата бе студена, макар че беше месец август. Но това бе една задача, която трябваше да изпълним. Под Негово ръководство плискахме с ръце, загребахме с

двете ръце водата пред краката си, които бяха потопени до колена в езерото и плискахме навътре към езерото. С плискането произнасяхме формули, които Учителят ни даваше и казваше в момента. Когато излязохме и се обухме, Учителят с дълбок поглед погледна всички ни и каза: „В този момент присъствуват посветени и адепти от Хималаите и филмират нашия живот тук. Един ден ще се видите на този филм“. Ние бяхме ошастливени от това изживяване с плискането на водата. Оглеждахме се, взирахме се наоколо, но нашите очи и сетива виждаха само човешките ни тела и нищо друго. Другото, което виждаше Учителят, ние не виждахме и не можехме да усетим. То бе в едно друго поле, непознато нам за нашите сетива, а също и за една епоха, идваща, която трябваше да дойде и която също бе непозната нам. За утешение на простосмъртните и за нас самите, то нашите приятели фотографии заснеха тази задача със своите апарати и вие можете да видите на снимки днес как ние като верига сме заобиколили езерото и плискаме с ръце водите му. Тези фотографии за вас. А за адептите от Индия има други заснети неща от едно друго измерение, което е невидимо за нас и непонятно за нас. Но за нас останал живият живот, който се вля в нас като опитности и преживявания на учениците с Учителя на 7-те Рилски езера.

27. МОМЧЕТО ПЕТЪР ПРОГОВАРЯ, ЗА ДА ПРОРОКУВА

През време на Школата ние заварихме възрастните приятели, които съпътстваха Учителя от началото на века до 1922 г., когато ние младите дойдохме при отварянето на Школата. В разговорите си те някой път ни разправяха събития или случки от онези времена. Споменаваха и някои неща за семейството на Учителя и за баща му дядо поп Константин Дъновски. Някои от тях го познаваха и бяха разговаряли с него. Но това бяха откъслечни данни. Жалко, че никой от нас не се сети да запише всичко това и да го разкаже както трябва, защото Учителят пред нас младите не говореше за своето семейство, детство и юношество. А това можеше да се събере от съвременници на Учителя, от Негови сродници, близки и роднини.

Рождената сестра на Учителя се казваше Мария. Тя често беше гост на Изгрева и понякога ние младите я разпитвахме и тя ни разказваше някои неща от ранните години на брата си Петър. Учителят за тях не беше Учител, а беше Петър. За нея той беше рожден брат и толкоз. Думаше Му и се обръщаше към Него така: „Петре, кажи! Петре, направи! Петре, дай!“ И все от този род. Не можеха да прескочат родовата си бариера. А Учителят освен Мария, рождената Му сестра, имаше и още един брат, който ние не познавахме.

Ето какво съм чувала лично аз от сестра Му Мария за своят брат Петър.

Учителят или Петър, като малко дете е бил с много деликатно здраве, бил слабичък, но физически строен. Било е повечето мълчаливо дете. Когато е дошло времето да проходи е проходил по-късно. Когато е дошло време да проговори, не е проговорил. Отначало е казвал срички, но после е спрял. Мълчал е и не е искал да говори. Отначало са сметнали, че няма да говори изобщо и така щял да си остане. Защо ли? Защото минали три години, после четири години, пет години и дошла шестата му година. Един път майка Му Добра, съпруга на дядо Константин Дъновски и дъщеря на чорбаджи Атанас от с. Хадърджа, а сега село Николаевка, е била на нивата. Обикновено жени-

те са ставали сутрин рано и са вървели да стигнат рано на нивата и да копаят на ранина, когато слънцето още не ги е припекло. Вкъщи останал малкият шестгодишен Петър с баба му, която го е наглеждала. Дъщеря й Добра била на нивата, а тя е била у дома, където е готвела гозбите и оправяла къщата. По едно време както си играел, както обикновеному, малкият Петър се обърнал към баба си и казал: „Бабо, направи ми люлка“. Тя се втрещила, понеже до тогава всички са смятали, че той няма да проговори и ще си остане нем. Баба се разтичва, връзва му люлка, люлее го, разпява се и започва песен да му пее. Голяма радост е било за нея, че внука ѝ проговорил пред нея самата. Като се върнали от нивата била голяма радост, че било песни и накрая тропнали по едно хорце. Това нещо го е разказвала майка му Добра на собствена си дъщеря Мария, а сега баба Мария го разказваше на нас. Разказваше на нас, учениците от Школата на Учителя.

Друг случай. За пръв път решили да заведат Петър на нивата. По това време било жътва, жътварите жънали, мъжете след тях връзвали снопите. Станало към обяд и малкият Петър изведнъж отишъл до положените вече за кръстец снопи, покачил се на един от снопите и извикал: „Селяни, прибирайте снопите, защото иде буря!“ Всички се смаяли и само се огледали. Небето ясно, няма облаче, а детето на дядо поп, което до вчера беше нямо и не можеше да говори и сега е проговорило и плещи какви ли не глупости и измислици. Продължават да работят и да не обръщат внимание. Но майка му Добра била толкова още поразена от това, че сина ѝ проговорил най-сетне и решила да изпълни това негово желание. Решила да не му разваля хатъра, да не би да се разсърди и да вземе отново да спре и да не говори. Тогава какво ще прави? Та тя още не се е нарадвала от това, че детето ѝ е проговорило на шест години. И понеже била стопанка на дома, дъщеря на чорбаджи Атанас, тя била новата чорбаджийка, затова обръща се към жътварите и нарежда да спрат жътвата. Наредила им да съберат снопите, а те не са били малко и започнали да ги правят на кръстци. Подреждали кръстците и накрая ги подредили както трябва. А другите селяни от полето гледали как жътварите на дядо поп спрели да жънат и в никое време подреждат снопите на кръстци. А това се правело при мръкнало време, когато за деня привърши жътвата. Поглеждали съселяните, усмихвали се, па си рекли: „Е, нали проговори сега на дядо поп момчето, дойде време да му вървят и по гайдата“. Снопите били положени на кръстци. Те се полагат така, че класовете се затискват от следващия сноп така, че ако вали дъжд или бие град, да не се може да ги очука. Така се запазват класовете на житото. Таман свършили и кога вдигнали глави, небето почерняло от облаци. А не минало дори един час от предупреждението на момчето Петър. Задухал силен вятър, започнала буря, че дъжд, че градушка, цяло бедствие. Прибрали добитъка под крушата, а те жътварите се скупчили под каруците, за да се пазят от градушката. Останалите съселяни, които се усмихвали и подигравали на момчето на дядо поп, били обрулени и нивите очукани до зърно от градушката. Нямало по-щастлива майка от Добра, че синът ѝ най-сетне проговорил и на нея, и на селяните. Проговорил на ония, които имали уши да слушат и които искали да слушат.

Друг случай: Аз съм го слушала от сестра му - баба Мария, но същия случай го разказваше и Иван Антонов, който Влад Пашов записа. Но аз ще го разкажа така, както го чух от баба Мария, която бе рождената сестра на Учителя.

Баба Мария е била десет години по-голяма от Учителя. И когато е била момиче се е грижила за него. Така са правили всички по-големи момичета с малките си братчета. Но расла и пораснала, замомела се, станала мома на 18 години и дошло времето да се помисли да ѝ се намери мъж и да бъде

омъжена. Дядо поп Константин Дъновски по ония години не е бил случаен човек и цяла Варненска околия го познавала, че дори и в Истанбул. Поради борбите, които той е водел срещу гърците за правото да имат българско училище и църковната служба да се води на славянски език е бил уважаван. Това нещо той го сполучва и открива първото българско училище в село Николаевка и за пръв път чете на славянски църковната служба в новооткритият параклис в собствения си дом и в църквата „Св. Димитър“ във Варна. Така, че дядо поп решил да потърси годеник за своята 18-годишна дъщеря Мария. Както решил, така и намерил годеник и така поканил годечари у дома си. Решил дядо поп да я сгодява за един богаташки син. Но Мария не го харесвала, понеже тя си е имала друг, когото харесвала и тайно му се била нарекла да му бъде годеница и жена. Казала на баща си, че си е имала друг на сърце и че друг ще си избере и за друг ще се омъжи. Но дядо поп бил твърд и казал, че неговата дума на две не се троши, а се изпълнява точно, не само от българи, не само от гърци, не само от турци, но от ходжи и паши и че думата му се чува чак до Истанбул, та дори на най-голямата чаршия в Истанбул. Казал това и това не било лъжа. Но Мария отказала. Но все пак те я натикали в стаята на годечарите, за да бъде огледана и да послуша техния разговор. На нея й дотегнало да слуша разни приказки, излезнала от стаята и влезнала в една друга стая, за да се наплаче. А това била стаята където малкото момче Петър си учил уроците като ученик от второ отделение.

Като влязла Мария в неговата стая тя се хвърлила на кревата, захлупила си лицето с двете ръце и започнала да ридае. Петърчо я запитал: „Какво, защо плачеш?“ Тя нищо не му отговорила, понеже смятала, че той е още дете и не може да разбере какво става с големи хора, когато са моми и когато дойдат годечари да ги сватосват и уговарят. Но понеже дошло време, че трябва да отиде пак при годечарите, за да им се представи на изпроводяк, то тя си избърсва сълзите и се запътила нататък в другата стая, където са били сватовниците. Но между двете стаи имало малко килерче, което съединявало двете стаи. Отгоре на тавана му били накачени и били провесени много сплитове от царевица. Така се е сушела и запазвала царевицата. Когато се обели царевицата, шушулите не се откъсват, а се заделят и чрез тях се заплитат и други мамули на сплит. Обикновено се заплитат от 20-50 царевици и става голям сплит около два метра. Същият сплит след това се прехвърля върху някоя гредка и така виси цяла есен и цяла зима, докато му дойде времето да го свалят и да го рубят на палешник на зърна. Така че много сплитове от такава заплетена царевица висяла и провисвала от гредите на това килерче. Като преминала Мария от едната стая в другата, една плетеница от царевицата се скъсва и пада зад гърба ѝ. Тя се стреснала, извикала от уплаха, обърнала се и като видяла каква е работата започнала да събира бързо царевиците, защото ако ги видят сватовниците ще кажат, че тук живее мома мързелива и мома неугледна и мома, която не е за сватосване и женитба. Бързала да ги събира, слагала ги е в скута си, а през това време на прага се показал малкият Петър и казал: „Какво, не се плаши и не се тревожи. Така както се разтури и се скъса и падна тоя сплит от тавана зад тебе, така ще се разтури оная работа дето я гласят в другата стая за гдето си тръгнала и тя ще остане зад тебе, а ти ще си вървиш напред по твоя път“. Тя не му обърнала внимание на тези момчешки думи изречени по никое време и казани за някакви си царевици. Помислила си, какво знае той, какво става в оная стая и какво става с мене, че щяло да се разтури и след това всичко да се оправи. Влезнала в другата стая и пред всички ѝ било съобщено, че тя е вече сгодена за богаташкия син, който не го е имало и не е бил в тая стая, а годеча се обявил от баща ѝ и от годечарите. Приела всичко това, нямало какво да прави, но в себе

си решила, че тя няма да се остави току-така да правят с нея каквото си искат разните там годечари. На следващия ден, тя чула и получила вест, че онзи момък, когото тя харесвала и комуто се е врекла да се сгоди за него и да тръгне подир него, бил пристигнал от Румъния, където бил известно време по работа и по търговия. Както ѝ донесли вест, така и тя изпратила вест до него и вечерта тя избягва с него. Пристанала му. По ония времена българите са допускали и такъв начин за омъжване. Освен чрез сватове и годечари и уговаряне, има и още други два начина. Единият начин е било да откраднеш мома и тогава близките ѝ отиват и я питат: „Ти иска ли да те откраднат?“ И когато момата каже „искала съм“, въпросът се уреждал със сватба и родителите присъствуват на сватбата. Но когато откраднатата мома каже „не съм искала“, тогава откраднатата мома не може да се върне при бащата. Тя се омъжва за този, който я е откраднал, но родителите не присъствуват на сватбата. Чак когато се народят внуци, тогава съществуват и има порядки и начини как да става сдобряването. Другият начин е когато момата бяга от родителите си, не иска да се подчини на волята на родителите си, за да бъде омъжена за друг и пристава на онзи, който е на нейното сърце. Това прави и Мария. Пристава и избягва със своят любим.

Дядо поп няма какво да прави вече, примирява се и когато се раждат внуците му се сдобрява, така както му е редът и каквото е обичая от памети века.

Така пророчеството на малкия Петър изречено след разкъсването на сплитовите от царевица се сбъднало. След заминаването на Учителя, през 1945 г. Братството издири наследниците на баба Мария и те получиха една голяма сума пари за времето си. С тази сума пари беше откупено от наследниците на баба Мария правото на наследство, което те имаха от техния вуйчо Петър Дънов. Това беше правото за издаване на беседите на Учителя след Неговото заминаване.

Бележка на редактора: Баба Мария от брака си с протестантския евангелист Петър Стамов имаше 4 дъщери и един син. Единствено само една от дъщерите на име Люба стана последователка на Учителя, т.е. на вуйчо си. Заминаването ѝ от този свят е описано в „Изгревът“, том II под N 165, на стр. 292. Непосредствено след това Учителят изпраща писмо до Люба, което прилагаме.

Люба Чекалова

София

Любезна Люба,

Майка ви си замина, за да си почине. Тя прекара добре живота си и сега ѝ остава да започне новия живот на Любовта. Ходете по нейните стъпки, носете нейните добри чувства. Пожелавам на тебе, на Юрдана, Добра, Ана и Костадина добър живот.

София, Изгрев

25.декември 1940 г.

Свещеният подпис

28. ТЕЛЕСКОПЪТ НА ИЗГРЕВА И ЗВЕЗДНОТО НЕБЕ

Бях пристигнала на Изгрева за един Петровден. Братският празник бе преминал преди няколко дни и гостите от провинцията още гостуваха на Изгрева. Обикновено вечер се събирахме на малка групичка приятели пред

стаичката на Учителя. Времето бе топло, приятно, небе осеяно със звезди и звездният балдахин блестеше в своето най-чисто излъчване. Учителят бе дошъл при нас и някои споделиха пред него за чудният изглед на звездното небе. Учителят ни огледа, усмихна се и с леки стъпки се качи по дървената стълбичка към своята стая. Донесе след това един телескоп. Имаше на Изгрева два телескопа. Единият бе с една голяма леща, а другият бе с две по-малки лещи. Учителят насочи телескопа и ни показваше много чудни неща. Ние се нареждахме един след друг, а Учителят стоеше до окуляра, показваше ни и ни обясняваше като отговаряше и на нашите въпроси. Поставяхме целенасочени въпроси и отговорите на Учителя бяха много точни. Жалко, че никой не ги записа и не ги изнесе като подбран материал за звездното небе на Изгрева. Първо Учителят ни показа Луната, която по-късно изгря чрез телескопа. Кратерите се очертаваха много добре. Учителят каза: „Животът на Луната е под кората и тези кратери са изкуствено построени от жителите на Луната. Те представляват кондензатори на слънчевата енергия. Когато жителите на земята завършат еволюционния си път на земята, те трябва да минат през Школата на Луната. Там живеят 100 до 150 адепта“. И през други години Учителят бе давал сведения за живота на Луната.

При друга среща на Изгрева Той ни показва планетата Юпитер, като много ясно се виждаха четирите големи спътници. Учителят поклати многозначително глава и каза: „На тази планета има много религиозни заблуждения“.

Когато ни показва планетата Марс, много ясно се очертаваха каналите. Той каза: „Тия канали са изкуствено построени от жителите на Марс. Много, много работа е паднала“.

При друг случай се обърна към мен и ме попита: „Какво желаеш да видиш?“ Аз отговорих: „Сириус“. Учителят нагласи телескопа с голямата леща и аз видях слънцето Сириус, за което бях слушала от Неговото Слово, видях го в необикновен блясък. След това ми показва една малка небулоза в съзвездие Орион към опашката и каза: „Това е милион пъти по-голяма Вселена от нашата видима Вселена“.

Показа ни Млечния път, в който се виждаха като пращинки планети и слънца, големи колкото нашата планета земя. Един път надвечер съм на полянката и съзерцавам облаците. Учителят застана до мен и аз споделям: „Колко е интересен шрифта на облаците!“ Той ме погледна и каза: „Един ден вие ще следвате специална Школа, в която ще учите езика на облаците“.

Имаше много срещи на Изгрева под звездното небе с Учителя. Тук ние се чувствахме като пращинки от безкрая на Вселената. Имахме усещането, че възприемаме небето над Изгрева като начало и край на цялата Вселена, която бе сътворена от Духа на Битието, защото тук при нас бе Всемировият Учител Беинса Дуно, който бе повелител на тази Вселена.

29. РАБОТНИК НА ШКОЛАТА

През целият си живот останах сама, макар че,минах през брака, но нямахме деца, но имах чудесни родители. Около мен имаше много хора от братството, които в оная епоха бяха възторжени, с широки усмивки и обятия, можеха да подслонят всеки и да утешат обезсърчените. Външно бях устроена така, че трудно бях контактна. Чудех се защо. По-късно, когато Учителят ми каза, че като душа съм дошла от Тибет и че сродните ми души са там и че тялото ми е пригодно да живея на над две хиляди метра

височина, разбрах какво значи да живееш сам между чужди хора. Съпругът ми Юрдан беше физически и френологически така устроен, че имаше много монголоидни черти по черепа, имаше в него много прабългарска кръв, която не бе примесена с това население и бе останал като фокус на онези сили от далечния изток - духът на Чингиз хан и духовете на всички хуни от неговата орда се изявяваха чрез него и връхлитаха върху мен. Така в мене се преплетоха въжета и сили, с които трудно се справях дори в домът си. Аз бях дошла в България заради Школата на Учителя. Бях работник на Школата. Веднъж Учителят се обърна към мен: „Ти си била един проповедник от миналото на Божието Слово“. И наистина аз имах онази склонност да преписвам и да разпространявам Божието Слово на Учителя. Когато бях в Габрово, минавах от къща в къща и в пощенските им кутии пуцах по една тъничка беседа. Имаше такива напечатани. Те знаеха, че това мога да направя само аз. Някои благодаряха, други се усмихваха, трети ме поглеждаха учудено защо правя тези неща и кому е нужно. Беше нужно за готовите души, а за другите не беше необходимо. По-късно преписвах различни теми на пишеща машина, извадки от Словото на Учителя по различни теми и ги разпространявах. Особено от 1944 г. до 1980 г. Имах стотици изписани тетрадки по теми от Словото на Учителя. Бях работник на Школата и на Учителя. Дори в най-критичните мигове, когато преминах през операция на гръбначния стълб през 1975 г. и щях за малко да си замина, работех неуморно. Дори моите кратки бележки записах на болничното легло в болницата, като изпълних едно обещание пред един млад брат, който искаше да си напиша опитностите. През 1980/81 г. бях също в критично състояние. Аз продължавах да работя на пишещата машина и да правя препис след препис. Бяха години на гонения, обиски и ограничения. Бяхме възрастни, над 70 години, някои си заминаха, аз продължавах да работя. Онези от небето виждаха това, че работя и те ми продължаваха жизнения кредит. Накрая имах много нерешени задачи. Искях да оставя къщата си в Габрово за братски цели, но братството вече не съществуваше. къщата я бях оставила да я ползват приятелите. Но когато видях, че те най-безотговорно бяха предали на външни лица моята съпругеска спалня и я бяха изнесли от къщата, аз преживях това жестоко. Видях и разбрах, че няма хора, на които да разчитам. Тогава реших и я предадох юридически на моята племенница, голямата дъщеря на мой брат Николай. Оставих ѝ пианото, един хубав инструмент. Накрая бях искрено разочарована от поведението на големия ми брат Борис и извиках другият ми брат Никола и в присъствието на други приятели заявих, че не е вече разумно да му се дават пари и да движи нещата по братските проблеми, защото е вече стар и прави груби грешки, които виждаме всички. Всички се учудиха на това мое категорично решение. Подкрепи ме и рождения ми брат Николай. Искях да бъда чиста и честна пред Школата на Учителя. Това го направих, защото аз бях работник на Школата на и на Учителя.

30. НЕПОСЛУШАНИЕТО НА ПРИНЦА

Всеки път, когато отивах на Изгрева престоявах известно време, като още в първия ден отивах при Учителя и Той ме приемаше. При всяко заминаване обратно за Габрово, Учителят отново ме приемаше. И този последен път ме прие в края на 1943 г. Отидох при Учителя сутринта; но Той ми определи да отида в три часа след обед. Аз заставах с трепет на стълбичката, която водеше нагоре до стайничката Му. Наричахме я Горничката, защото беше горе и се извисяваше над салона. Учителят беше в Горничката и от време на време

отместваше малко перденцето на прозорчето и поглеждаше дали съм долу. Той ме държа така три часа на стълбата долу. Моят вътрешен глас ми казваше: „Ученикът трябва да чака“. Знаех, че съм поставена на някакъв пост и че съм войник и че трябва да чакам. Какво пазех, не знаех. Знаех, че съм на пост. В шест часа след обед Учителят отвори вратата на Горницата, излезе на стълбите и ме покани: „Сестра, елате горе!“ И ме пусна в Горницата, като знаех, че не всеки биваше пускан да влезе там. Той застана прав до мен, беше много строг. Погледна ме задълбочено и каза: „Сестра, Вашето гостуване тук е на бодили“. Аз се изненадах, че Учителят подхваща този въпрос, защото аз не смеех да го изнеса пред Него. Аз само мълчах и търпях през тези години на тормоз и ожесточение към мен от страна на Мария Тодорова. Промълвих: „Учителю, мисля, че е светотатство да Ви занимавам с това противоречие и затова мълчах. Но понеже Вие поставяте въпроса сам в този момент, то аз имам молба пред Вас. Не си виждам погрешката и от това много страдам. Моля Ви се посочете ми погрешката, за да се коригирам“. Учителят стана много сериозен: „Сестра, Вие нямате никаква погрешка“. Аз със сълзи на очи пророних: „Учителю, аз не съм виновна, че съм се родила в това семейство с Борис, който ми е рожден брат, а пък аз съм негова рождена сестра“. Стоях пред Него като пред Бога. Учителят положи няколко пъти ръцете си над главата ми и ме благослови. После добави: „Тя, Мария ги прави тия номера там с тебе, защото нейната единствена цел е да заеме официално мястото при Борис като съпруга“. Ние знаехме за тяхната връзка и че живеят заедно, но не знаехме какво бе становището на Учителя за това. Аз не смеех да питам по този въпрос, защото Мария ме гонеше и ме смяташе, че съм чудовище. Учителят бе строг и изрече бавно следното: „Както на един принц не му е позволено да взима за жена една слугиня от народа, така и на Борис не му е позволено да вземе Мария за жена. Аз не съм съгласен и Небето не е съгласно и на него не му е позволена тази връзка. И няма да позволи“. Учителят бе много недоволен и сърдит. След това Учителят говори още много, но аз бях в такова състояние на духа, че вече не си спомнях нищо, а в ушите ми звучаха думите на Учителя - че не се позволява тази връзка. Казах на Борис, но той не ме послуша. Казах на родителите си и узнаха всички. Всички вече знаеха за това изказване на Учителя. В такива случаи ученикът трябва да прояви послушание, но брат ми Борис не се подчини нито на Небето, нито на Учителя. Моите родители и братята ми не я възприеха изобщо. Имахме много проблеми с нея, както и тя имаше вероятно с нас. За мен това остана като най-голямото противоречие в живота ми, че ученик не прояви послушание към Учителя си. Това не можах да го схвана и разбера и до днес, не можах да го проумея, защото Борис е все пак мой рожден брат. Но видях непослушанието на принца докде го доведе. Ожени се за жена от народа и царството му се разруши и то до основи. Не се роди и наследник и рода се затри. Изобщо всичко се затри и залича - та да няма следа и помен.

31. ПАЛАТКА ЗА МЛАДОЖЕНЦИТЕ

Въпреки, че Небето не бе съгласно за тая връзка на Мария с Борис тя се осъществи и те се ожениха. Заживяха заедно като семейство. Аз знаех, че Учителят не бе съгласен с тази връзка, защото чух с ушите си и видях с очите си. Но методът на Учителя бе друг. Той оставяше всеки да бъде свободен, за да прояви непослушанието си. Трябваше да минат години и всеки да заплати за непослушанието. Така стана и тук.

Въпреки всичко, че родителите ми вътрешно не я приемаха, но в знак на добро поведение и благоприличие бяха ги поканили на гости в Габрово, за да видят снахата, която много добре я познаваха от Изгрева. Борис и Мария пристигнаха в Габрово, бяха посрещнати като скъпи гости - първият син на родителите ми си води булката, за да я видят всички. Но Борис се бе нарочил, имаше повод да идва в Габрово. Имаше молба към мене да му уشيا една хубава и голяма палатка за двама човека за лагеруването на 7-те езера на Рила. Аз се съгласих, защото можех да шия всичко и бях ушила вече няколко такива палатки. Тогава там на тържествения обед на младоженците бе подхвърлена идеята да направим една екскурзия през Балкана като направим един преход от Узана до Юмрукчал. Щяхме да бъдем трима: Борис, Мария и аз. Но Мария като чу предложението на Борис обърна се към мен и каза: „Ти с нас може да дойдеш само до Узана, а повече не, защото ние сами ще ходим нататък!“ На Борис му стана неловко пред мен и пред родителите ми и твърдо каза: „Мария, ние си отиваме веднага за София“. Получи се сконфузно положение. Всички станахме от масата. На следващият ден те си заминаха за София. Защо тя се държеше така с мене не зная. Наистина ли аз бях чудовище за нея и дали тя в мене виждаше това чудовище, с което трябваше да се бори? Остана загадка за мене. Имаха зверско отношение към мене, дори нечовешко и трудно за обяснение.

Спомням си, че сме с майка ми на Рила на 7-те езера и сме сложили нашата палатка до езерото. На петдесет метра от нас е палатката на Учителя. Борис и Мария са поставили палатката си, която аз бях ушила над езерото на 100 м от братските палатки, като са се отделили от останалите палатки. Приятелите са недоволни от това разцепление. Ние сме седнали с майка ми пред палатката на слънце и виждаме как Борис влачи една касетка с продукти нагоре за тяхната палатка. Нали са отделно домакинство, трябва им продукти, но изобщо не се спира пред майка ми, а минава край нея на 15-20 метра. Майка ми седи, гледа как сина ѝ не се обръща към нея и с голяма мъка ми казва: „Кажи на Борис да дойде при мене само за пет минути“. Но той не дойде. Аз също се възмутих от това поведение и заплаках. Плакахме заедно с майка ми. Беше жестоко да се издържи всичко това. Но по-късно, когато ми разказаха възрастните приятели, че бяха виждали Мария как застава пред Учителя да изисква пред Него някои неща, застава заплашителна, да ѝ се изпълни желанието и те са оставали с убеждението, че тя искала да Го бие. Дали това е вярно, аз не знам. Какво духове са обсебвали тази душа, аз също не знам. Но това бе вярно и за поведението ѝ към Учителя и за поведението ѝ към нас. Какви бяха тези сили, които преминаваха през нея, аз не зная. Зная само това, което бяхме принудени да изтърпяваме чрез нея, а това не бе малко. След време научих, че тя е била принудена да изтърпява също много неща с нас. Възможно е и това да е вярно. Какво означава това? Ние бяхме проекции на сили, които се направляваха от друго място. И Учителят трябваше да търпи всичко това. И Той търпеше. Учителят бе Велик Мъченик между нас. Той беше не само Велик Учител за нас, но беше и Велик Мъченик между нас. Това трябва да се знае. И затова го разказвам.

32. СОБСТВЕНИКЪТ НА МИВКАТА

С моят баща ме свързваше особено приятелство. След като се омъжих, той бе единственият човек с когото можех да споделям отчасти онова, което преживявах. След като получих съвет от Учителя да правя изле-

ти в планината, редовно с татко излизях два пъти в седмицата. Той обичаше цветята, поляните, природата и това бе за него голяма радост да придружава дъщеря си в Балкана. Баща ми беше преминал през всички етапи, през които минаваха тогава българите. От един чирак, от един слуга, чрез един малък занаят, през бакалницата стига до отварянето на занаятчийска работилница и накрая стига до основе фабрика за платове. Това бе най-високото стъпало, до което можеше да се изкачи един човек в Габрово. Беше общественик, бе създал дружество „Съединение“, нещо като кооперативно сдружение за подпомагане на занаятчиите с пари при нужда. А после премина в Популярна банка в гр. Габрово. Той дочака смяната на този строй и преживя, как всичко, което бе спестявал поради една изключително груба грешка на един инженер, той закупи неподходящи машини, които се оказаха негодни за дърводобив и той фалира. Той доживя и видя как всички фабрики бяха национализирани и всички фабриканти бяха изхвърляни на улицата. Видя и се убеди в правотата на Учителя. Видя и доживя да види как всичко се рушеше, което тяхното поколение бе градило цели десетилетия. Той видя и разбра, че онова, което му казваше неговата дъщеря, че ще стане, според думите на Учителя, се осъществи. И то много точно.

Дойде и това време, когато моят баща заболя сериозно от хипертрофия на простатата. Имаше аденом на простатата и не можеше да уринира. Лекарите от Габрово веднага ни изпратиха при най-големия уролог с частна клиника през 1945 година. Аз го придружавах в болницата, през нощите всякога бях над неговото легло. Направиха операция и аз стоях при него и през нощта, и през деня. Бях много изморена, изтощена, измъчена от всичко, което се случваше с баща ми. След едно нощно дежурство се върнах изморена сутринта и полегнах на леглото в стаята определена за гости в бараката на брат ми Борис на Изгрева. В тази барака имаше две стаи, кухничка и килер. Едната стая бе за гости, а другата бе за Мария и Борис, които понякога престояваха в нея, защото те живееха вече на своята вила на Симеоновското шосе на три километра от Изгрева. Както бях унесена в леглото, в този момент дойде Мария от вилата, застана пред мене и много властно ми заяви: „Забранявам ти да си миеш ръцете на моята мивка тук, защото ще я замърсиш“. Както винаги замълчах и с болка преглътнах всичко. Тя се страхуваше, че аз ще докарам заразата от болницата тук в бараката. Това можех да го разбера. Но другото не можах да разбера, че тя натърти на думите „моята мивка“. А това всичко бе направено от Борис с неговия труд и тя не беше вложила нищо в тази барака и тя не беше нейна. Тя имаше една малка барака от една стаичка, която преди много години бе изгнила от времето и чиито дъски накрая послужиха за огрев и за печката. А освен това тя не работеше, бе съпруга на Борис, бе домакиня и бе на негова издръжка. А че така жестоко се отнасяше с мене това вече го разбирах, защото знаех вече мнението на Учителя за целия този случай. Затова си мълчах и търпях. След няколко дни баща ми получи емболия на болничното легло и почина, след което го погребяхме. И какво стана по-нататък? На Изгрева всяко нещо има финал. Само че трябва да дойде времето, за да се види този финал. И той се видя. Няколко месеца преди да се оцени бараката на Борис и преди да се разруши Изгрева бараката се запали и изгоря. Там имаше един квартирант, който поради невнимание допусна пожар и бараката изгоря. Изгоря бараката барабар с мивката. Така собственикът на мивката се оказа, че няма нито мивка, нито барака. Борис не получи обезщетение за изгорялата барака, но му дадоха една малка сума за отчужденото място, равняващо се на две пенсии. Всички се учудваха, как е възможно да се случи това, когато много

свети хора са живели и спали в тази барака. И светиите изгарят, когато нарушат окултните закони.

33. СТОТЕ ЯЙЦА, ДВАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ЛЕВА И ЕДНА ГЛАВА ЛУК

Беше дошла 1951 година и майка ми заболя. Лекарите от гр. Габрово ми казаха няколко пъти, че е необходимо да заминем за София и че трябва да се направят рентгенови снимки в първостепенната болница Исул. Но ние отлагаме и я лекувахме по народна медицина и с лекарства. Но тя се влоши и един ден лекарят категорично ни наложи: „Аз заповядвам! Веднага заминавайте! Знам защо не искате да отидете. Заради снахите!. Това беше точно така. Имахме две снахи - жената на брат ми Николай бе Дора, а жената на Борис бе Мария. Едната допълваше другата и като цяло двете бяха пълният завършек на думата „снаха“.

Решихме да я заведем със самолет. Точно тогава дойде големият ми брат Борис и той тръгна обратно с нас за София. Пристигнахме и аз помолих да ни отведе в ходел, но Борис бе категоричен и ни заведе във вилата на Симеоновското шосе. Малкият ми брат Стефан ни успокояваше, защото аз се притеснявах как ще съжителствувам с Мария. Домът бе много тесен. състоеше се от една стая, антре и кухня. В стаята имаше пиано, едно малко легло за Мария и масичка. Тя бе три на три метра. Брат ми спеше в едно килерче, а слугинята им Станка спеше на тавана. Мария отиде да спи на тавана и си отстъпи леглото. Беше тясно, а можехме да отидем на Изгрева, където имаше празна стая, кухня и щяхме да се чувстваме по-добре. Но вината бе в брат ми, защото се развиха невероятни положения. Брат ми Стефан ме успокояваше: „Няма да се притесняваш за нищо, аз съм взел продукти за вас и една каса със 100 яйца. И ги оставих на вилата при брат ми Борис. Храната ви е осигурена“. Аз се успокоих, особено когато сутринта чистих стаята, под леглото видях каса със 100 яйца. Тогава отидох при Мария и ѝ предадох една значителна сума от 20 хиляди лева, за да бъде спокойна, че материално няма да бъдат оцетени. На другият ден трябваше да приготвя лекарства за болната ми майка, което бе едновременно и нейна храна. Помолих за четири яйца. Отговориха ми, че нямат нито едно яйчице. Стоях изумена, защото под кревата имаше сто яйца купено от брат ми Стефан и бях вече връчила голямата сума пари за издръжка. Понеже на Изгрева имахме яйца в бараката, помолих Станка, тяхната домашна прислужница да отиде и да ги донесе. Тя нямаше какво да прави, макар че знаеше, че под кревата има каса със сто яйца, но отиде до Изгрева, пропътува три километра пеша до Изгрева и три километра на връщане, за да ми донесе четири яйца. С тях направих лекарството, но болната ми майка не го опита. Извикахме професор да я прегледа вкъщи, след което той нареди да я приемат на лечение в болницата Исул. Като наближи да излиза от болницата, аз съм пред бараката на Изгрева при Боян Боев и гледам Станка, домашната прислужница на Мария застанала пред бараката на артистката Арнаудова, да предава нарежданията на Мария от вилата. Чух много ясно, как Арнаудова каза: „Аз съм наредила, Надка ще ѝ каже“. След малко идва Надка и ми съобщава: „На вилата няма място за майка ти, като я изпишат ще я сложите в кухнята на леглото в бараката“. Отговорих: „Този въпрос не го разрешава ти“. Аз също не го разрешавах, а бях оставила брат ми Борис да го разреши. Но нареждането на Мария мина през четири човека и пропътува три километра да

стигне до мен. Майка ми я изписаха от болницата и я отведоха на вилата на брат ми Борис и се наложи аз да я придружа. На болната ми майка ѝ се даде нещо сготвено с лук, но тя не го опита. Пожела да ѝ направя супа от маслини. Трябваше да ги сваря на супа, но ми трябваше една глава лук, защото аз маслини носех в чантата си. Отвнън под стряхата на един пирон висеше цяла плитка лук, за да се суши на слънцето. Помолих Станка да ми даде една главичка. Отговори ми: „То не може така. Аз този лук съм го носила от града на гърбът си“. Аз изтръпнах: „За една главичка лук не ми е удобно да слизам на пазаря. Ако ми дадеш една глава лук, ще ти върна цяла чанта или куфар с лук“. Тя кимна с глава: „Така може“. И ми донесе една главичка лук. Направих супата, но от нея болната ми майка не пожела да опита.

На другият ден трябваше да отпътуваме. На двора сме и чакам брат ми Николай да дойде с такси. Но таксито се бави. Идва Мария, застава разярена и казва: „Тръгвайте си веднага, понеже ние с Борис ще излезем на разходка“. Отговорих ѝ, че с болната не можем да заминем пеш и че чакаме такси. Брат ми Борис беше случайно наблизил и чу целия разговор. Дойде при мене: „Аз ще дойда в Габрово с вас!“ Мария си глътна езика от този обрат на нещата. Борис пътува с нас до Габрово. От Габрово аз върнах обратно по брат ми Борис цял куфар с лук, за да се разплатя за онази главичка, с която ми услужиха. Касата със сто яйца и сумата от двадесет хиляди лева останаха за тях. Така бяха посрещнати и изпратени от едната снаха, наречена Мария Тодорова. След това тя разказваше, че ние нарочно сме дошли в нейния дом, за да можем да я изгоним от къщата, защото тя си била отстъпила леглото за майка ми и се качила на тавана да спи при слугинята. А слугинята и господарка не могат да спят заедно от паметта на века. Това се знае от всички.

А другата ми снаха Добра, жена на брат ми Николай изобщо не пожела нито да ни чуе, нито да ни види, нито пък да знае за нас. Така че Мария е благородна от нея, защото тя ни чу, тя ни видя, тя ни прие и тя ни изпрати по живо по здраво, за което получи възнаграждение от сто яйца, двадесет хиляди лева и един куфар с лук. Питом и платено. Сметката уредена.

34. НЕОБИКНОВЕНИ СРЕЩИ НА МУСАЛА

Години наред ходехме с големи групи с Учителя на връх Мусала. Пътувахме с камиони до Чам курия и от там пеша през Царска Бистрица до хижата на Мусала. Багажът ни се изкачваше с коне. Повечето нямаша пари и си носеха багажа и храната на гърба. Първият бивак правехме до първото езеро до старата хижа, която бе дървена. Престоявахме един, два дни и след това отивахме към самия връх. При едно такова изкачване отсядахме на терасата при вътрешното езеро, което е под връх Чадър тепе. Направихме от клекове ограда, за да се пазим от вятъра. Накладохме голям огън, нали имахме клекове и насядахме около него да се топлем. Чайниците за гореща вода завряха. Всеки си носеше канче, поднасяхме го на дежурния по чайници, наливаше ни и пиехме до насита гореща вода. Захар си носехме в раницата. Аз бях седнала до Учителя, заметнат с пелерина. Чух гласа Му: „Утре ще отидем на връх Мусала“. Пяхме около огъня, дойде време от умората да задремем всички около огъня. Беше късна нощ. Аз още не бях заспала. Изведнъж пред мен застанаха три същества, толкова грамадни, че аз в сравнение с тях заемах големината на мравка. Съществата бяха с пелерини до земята с цвета на мъглиците и с шапки с големи периферии като на средновековните маги. Изглеждаха ме с дълбок поглед и казаха: „Утре няма да отидите на върха, ще има мъгли“. След като казаха това и се убедиха, че съм запомнила всичко, те

със своите разперени пелерини изчезнаха в пространството. Това не беше сън, а беше наяве. Това не беше и видение, а беше на яве. Постарах се да запомня всичко и да не го смятам, че това е сън. Заспала съм. Сутринта, когато всички се пробудихме беше непрогледна мъгла, не можеше да се мръдне. Братята се суетяха около огнището, трябваше да се запали огън и с подвижвания и с подсвирквания се ориентираха в гъстата мъгла, за да секат дърва за огъня. Този ден престояхме с Учителя около огнището в плен на гъста мъгла. След това тя се разсея и ние се качихме на върха с Учителя. Там Той се обърна към мен и се усмихна: „Е, рекох, тримата мускетари си прибраха шапките, гдето ни ги бяха оставили долу при езерото“. Разбрах, че Учителят споменава за онези три същества, които аз бях видяла с дългите пелерини и големите шапки. Тук на Мусала нямаше мъгли, бе слънчево и тихо. А какъв изглед имаше наоколо! Приказна и неземна красота! Дух и Битие се сляха в едно чрез Словото на Учителя.

Друг път, след известно време отново отидохме на Мусала с малка групичка приятели с Учителя. Преди да излезем сутринта на върха, отсядахме при второто езеро до малката дървена хижа. Аз се унесох в размишление и в този момент планината оживя. От големите каменни блокове заизлизаха същества в етерни тела, полупрозрачни в странни, старинни носии от различни епохи и култури: египетска, персийска, сирийска, старогръцка и пр. С тържествени и златни накити от съответните епохи. Тогава чух много ясен глас, който ми каза: „Това са водачите от тези епохи и култури, които не са си разрешили правилно задачите като водачи и тези скални блокове са техните затвори“. Беше изумително преживяване, защото само преди да тръгнем от Изгрева за Мусала, когато бях при Учителя, защото след всяко пристигане от Габрово имах среща с Него, Той ми каза: „Време е вече, когато планината ще ви разкрие съдържанието си“. Тогава аз запомних това, но се учудвах, че това няма връзка с нашия разговор. Помислих, че това е някаква символика. А ето сега се оказва, че това изказване на Учителя не бе никаква символика, а една реалност, до която ми бе определено да се докосна и среща на Рила. А това е едно необикновено преживяване в един друг свят, с други сетива и в друга реалност.

35. НА ЛЕТУВАНЕ НА ВИТОША С УЧИТЕЛЯ

Две лета през 1933 и 1934 година ходихме на лагер на Витоша с Учителя в местността „Яворови присои“ и по-точно вътрешния „Присой“. Някои се бяха оплакали на Учителя, че летуването на Рила струва много скъпо и той прехвърли лагера на Витоша. След две години престой на Витоша през лятото се оказа, че се харчат същите пари. Учителят ни изглежда: „Е, то какво излезе? Щом са същите пари, то ще си летуваме на Рила“. За Витоша пътувахме с рейсове до Бистрица, а оттам ни посрещаха каракачанските коне, на които товарехме багажа си. По това време само каракачаните имаха огромни стада, които летуваха по планините. Като излезохме всички на голата поляна, пред Учителя застана един овчар, който пасеше голямо стадо овце и Го запита: „Абе, Ти на колко си години?“ Изглеждаше му чудно, че белобрад старец се качваше на планината. Учителят го погледна с дълбок поглед: „Аз съм много, много стар!“ Зад тези думи всички почувствувахме, че стоят вековете подредени един след друг, водещи до края на вечността.

Горе, на вътрешния присой, в обятията на вековните ели, на една поляна Учителят определи мястото на лагера. В средата направихме огнището за големия огън и наоколо опънахме палатките. Накрая на поляната имаше

един голям бор където Учителят седнаше, облягаше гръб до дървото и там държеше беседите си. А ние бяхме насядали около Него на поляната. Незабравими дни. Пред нас се очертаваше връх „Резена“. Аз често с поглед и с мисъл потъвах в този връх и се питах, защо ли носи името „Резен“?

Близко до лагера, при вътрешния Присой, в малката морена, в скалите Учителят откри изворче текуща вода. Под Негово ръководство започна да се каптира водата и да се прави чешмичка. Помагаха всички. Когато чешмичката бе готова, Учителят каза: „Трябва да се донесат декоративни камъни за облицовка“. На коритото трябваше премяна.

На другия ден сутринта, след наряда аз взех празната си раница и тръгнах. След мен обичаше да ходи едно момиченце от лагера, което беше около шест годишно. Аз без да мисля много го вземах със себе си и тръгнахме заедно. Поех към „Пиперката“ и оттам по ръба на „Големия Резен“. Възлизането беше опасно. Аз водех детето за ръка, а от двете страни на ръба бяха пропасти. Всяка стъпка нагоре поемах с молитва. Близко до върха стигнахме до една голяма скала, която спря движението ни нагоре. Нямах никаква друга възможност да се обърнем и обратно да слезем. Когато поех обратно надолу внезапно се откърих и полетях, а детето с писък се крепеше с ръце за тревичките. За миг се намерих пред двойната смърт. Тази на детето, за което носех отговорност и моят живот. Но като летях надолу с молитва, по чудо се закачих на едно клонче от клек, което на изкачване не видях. Детето с писък висеше хванало се за едни тревички. Аз се откачих от клекчето и с молитва поех към детето. Сложих го на рамене и с бавни, концентрирани стъпки поехме по ръба надолу. Когато приближихме края аз ускорих стъпките си. В този момент се заби в окото ми суха клечка и се откъсна 20 см от нея и тя увисна в окото ми. Аз извадих клечката и с ръка погладих окото. За моя изненада нямаше никаква кръв. Беше чудо. Детето ме погледна и каза: „Лельо Цанке, то само Бог ти помогна“.

Като слезнахме долу аз не се отказвах от задачата. Поехме по гънката на Резена и право нагоре. Излезнахме на върха. Аз показвах очертаната пътека до Черни връх и казах на детето да отиде бавно до върха, докато аз напълня раницата с декоративни камъни. В това време аз потънах в размишление. Съзнанието ми възприемаше странни идеи за първи път. Мисълта ми се носеше около идеята за новото хранене, което е от светлина. Когато слезохме в лагера, Учителят и приятелите довършваха обяда си под вековните ели. Приближих се и целунах свещената ръка. Учителят ме изгледа дълбоко: „Когато се движите в планината вас ви придружават ангели. Ако не беше така нямаше днес да останете живи!“ Той ми подаде една голяма праскова и за изненада на всички продължи да ми говори точно върху онези идеи, които преди час възприемах на върха, идеята за новата храна от светлина. Аз много добре разбрах всичко.

Вечери наред, когато заставах пред големия огън с поглед към Резена, особени вълнения и тръпки ме раздрусваха при спомена за опасността и отговорността, която носех. Особено за неприятните последствия, които щях да донеса на целия лагер. Една вечер Учителят каза: „Тази обстановка от милиони години се е приготвявала за нашето идване тук. Това е било определено. Идването на Духа на Словото се определя само от Бога“. Неповторими преживявания.

36. ХЕОПСОВАТА ПИРАМИДА, ЧОВЕШКИЯТ РАЙ И УЧИТЕЛЯТ

Всяко лято на Рила палатките се увеличаваха и това наложи да се прехвърлим на другия хълм. Изградихме с общи усилия и под ръководството на Учителя кухнята. Беше направена със суха зидария. Отгоре поставиха дърветата и трябваше да се сложи покрив. Всички заедно с Учителя ходихме за плочи, които трябваше да послужат за покрива до петото езеро - Бъбрека. Когато завършихме строежа с навеса и се оформи кухнята, а до нея сестрои склад за продукти, Учителят ни огледа и каза: "Всички, които днес работите тук сте работили на времето при Хеопсовата пирамида". Огледахме се и видяхме нашият скромн строен. А къде ли беше нашата Хеопсова пирамида? Тогава разбрахме причината за нашето вдъхновение за строен. Присъствуваха същества и сили, които бяха сътворили една минала цивилизация на земята. Хеопсовата пирамида още съществува, но онази цивилизация отдавна я няма. Нашата кухня и навес по-късно бе разрушена от злосторници, а ние бяхме възрастни и днес описваме този живот с Учителя за една епоха на бъдещата цивилизация.

На горният край на второто езеро в скалите Учителят откри извор. Той каза, че водите на този извор идват откъм езерото на „Чистотата“. Работихме седмица наред и направихме чешмата. Поставихме чучур от мрамор - две ръце, които щедро дават вода. Пред изворчето имаше естествена плоча, върху която много ясно от бял мрамор бе очертано числото десет. Учителят го изгледа и каза: "Този знак показва, че тук обитават ангели, тъй като числото десет е число на ангелите". На няколко метра срещу чешмицката имаше голяма скала. Учителят изгладн върха на скалата, за да може да сяда на нея. И много често той сядаше на него в размисленне. Има направени снимки на Учителя на тази скала. Един път каза: „Тук е един от входовете на Агартя“. За нас това бе невидимо и забулено в тайна.

След общата програма сутрин, аз вземах томчето с беседи и обикалях сама върховете. Не се плашех, бях свикнала да пътувам сама в планината. При едно завръщане надвечер, възторжена от величието и красотата срещам Учителя сам и с въпрос на дете, Го запитах: „Толкова ли е красиво в рая както тук?“ Учителят се усмихна: „Колкото и да е красиво тук, все пак тук е отпъкания човешки свят. Не може да стана сравнение“. Аз смирено минах покрай Него и се запътих към палатката си. Тя бе сътворена от човешките ръце и от моите пръсти бе ушита в Габрово под непрекъснатия присмех на съпругът ми. Тя ме приютяваше сега и аз бях доволна от нея. Не можеше и да става сравнение с моя истински дом, където моята душа трябваше да бъде свободна. Но там аз бях робиня - и черна и бяла робиня, макар че бях в хубав дом. А тук в моята палатка бях истински свободна, защото бях в общение с този човешки рай сътворен от Духа на живата природа.

37. ВИНТЯГАТА И СЪНЯТ

Учителят следеше всяка наша стъпка с невидимото си око, гледаше какви връзки образуваме, къде и с кого ходехме и когато добавяше опасност много тънничко и дипломатически подчертаваше така издълбоко, че изтрпвахме под зоркото Му око. Имахме много интересни опитности. Най-важното в тези случаи бе послушанието на ученика към Учителя. Но това не всеки път ставаше, защото не всички бяха ученици, а бяха оглашени или слушатели.

Освен това Учителят бе говорил за закона на свободата как да бъде човек свободен по дух и това го възприемахме с нашето незнание по съвсем друг начин. Накрая излизаше една волност и една безотговорност към себе си, към Школата и Учителя.

В първите години на Рила нямаше движение на туристи и стадата на овчарите бяха ниско. По-късно се закатериха туристи, овчарите тръгнаха нагоре и планината се напълни с хора. Една година бяхме на лагер. Имаше една група геодези, които правеха своите измервания в планината. Бяха си разпънали палатките в близост с нашия лагер. Ние бяхме млади, бяхме под влияние на Учението на любовта и смятахме, че всички хора са наши братя и сестри и ако не са такива, то трябва да ги направим. Ако не сме го сторили, то вината е у нас. Така смятахме тогава, когато бяхме млади. Имаше един мъж от геодезите, комуто бе разпрана винтягата и бе изцапана. Казах му да я даде да я закърпя. Той се съгласи с охота. Той я остави, аз я закърпих много хубаво и накрая я изпах и изсуших. Той беше много доволен. Предложи ми да излезем на разходка извън лагера. Аз се съгласих, защото бях свикнала да пътувам сама в планината и не се страхувах от нищо. След обед Учителят изведнъж каза: „Довечера всички ще бъдат около огъня“. По тона, с който го каза разбрах, че е насочен лично към мене, че не ми се позволява да правя разходки с непознат мъж. Аз послушах и първа с наметало заставах до огъня, който се палеше всяка вечер, около който сядахме и пеехме. Учителят мина и само леко ме погледна. Нищо не каза. Разбрах, че нареждането на Учителя лично се отнася за мене. Аз не знаех тогава, че нещо може да ми се случи с този човек, като бъда сама с непознат човек на планината.

На следващата сутрин се разхождах около Харамията и намерих много хубави камъни-гранати. Показах ги на Учителя. Той сподели: „Това е огърлицата на храма на Рила“. Приятелите поискаха да им ги покажа. Извадих ги от раницата и те ги заобиколиха и ги гледаха с удивление. Точно в този момент получавам едно силно внушение, че трябва веднага да отида в палатката си. Послушах. Влезнах в нея и изведнъж ми се приспа. Аз, която много трудно заспивах, легнах и заспах. Беше след обяд. Когато се събудих беше минал един ден и една нощ. Цели 24 часа в сън. Излизам и се чудя, какво е станало с мен и защо съм спала 24 часа и никой не се е сетил да ме събуди. Оглеждах се насам-натам и търсих причината. Тогава дойде една сестра и ми каза, че същият човек с винтягата ме е търсил няколко пъти, през два-три часа предния ден. Разбрах също, че този човек бе освободил своите хора да отидат до Самоков, бяха освободили палатката и той бе ме търсил вероятно да ме покани на гости в нея. А аз, без да му мисля, щях да отида в неговата палатка, защото тогава всички хора за мене бяха братя и сестри. Изтръпнах. Бяха ме спасили от неочаквано премежdie чрез съня, в който ме бяха поставили и който продължи цели 24 часа. Учителят бе сторил това. Отидох да Му благодаря. Чух от Него само това: „Те бяха решили да те пренесат като курбан. Е, размина се“. Бяха решили да ме пренесат в жертвоприношение. Но ми се размина. За това благодаря.

38. ОПРЕДЕЛЕНОТО МЯСТО

Веднъж Учителят беше наредил на Галилей и Славчо да организират една екскурзия с автобуса до Рила. Всичко бе организирано както трябва, точно и акуратно, защото Учителят им бе дал една задача, че тази екскурзия трябва да свърши с баланс плюс минус нула. Обикновено след всяка екскур-

зия накрая трябваше да се събират допълнително пари, защото не достигаха за разносните и приятелите все се оплакваха, че парите отиват някъде и не им се вижда края. Тогава Галилей и Славчо бяха изчислили всичко точно, бяха събрали пари за всички видове разноски. При влизане в автобуса бяха определили и поставили листчета кой къде трябва да седне. Всички знаехме за тази задача и наблюдавахме какво ще стане, затова изпълнявахме всичко, което те казваха. Всеки си седна на определеното място. До Учителят бе оставено свободно място и Галилей го беше определил за себе си. Нали, който бърка с ръце в калцата с мед си облизва накрая пръстите. Аз тръгнах да си търся мястото с моето име, когато чух един вътрешен глас, който ми каза: „Твоео място е запазено до Учителя“. Аз без да мисля много отидох и седнах до Учителя. Учителят леко ме погледна с крайчеца на окото и не каза нищо, все едно не вижда кой е седнал до Него. Учителят седи и гледа напред и всички чакат да тръгне автобуса. Галилей накрая влиза в автобуса и казва на шофьора: „Всичко е готово, можем да тръгнем“. Вдига глава и тръгва към онова място, което той сам си е определил до Учителя. А там съм седнала аз. Нали ми казаха от горе, че това място е определено за мен. Аз слушам и изпълнявам. Галилей идва: „Това място е мое. Не виждаш ли какво бе написано на бележката?“ Учителят седи, гледа напред и все едно нищо не забелязва, нито чува. Казвам му: „Това място е определено за мен и от Небето ми определиха да седна тук. Аз слушам и изпълнявам“. Галилей негодува. Аз взимам бележката, която той е написал за това място и му я подавам. „Ето ти бележката, отиди на това свободно място там, сложи там тази бележка и седни върху нея. Мястото ще е твое и ще седиш върху твоята бележка“. Всички слушат и се разсмяват гръмогласно. Учителят гледа напред и нито чува, нито вижда, все едно, че го няма в автобуса. А Него Го има и аз седя до Него. Галилей няма какво да прави и отива та сяда на онова място, което бе определено за мене.

Екскурзията бе организирана идеално и образцово. Галилей накрая докладва на Учителя, че никой на никого не дължи нито една стотинка. Учителят бе доволен. Аз също бях довольна, че седях до Учителя. Всички бяха довольни, освен Галилей, който ми се сърди няколко дни. Но ние бяхме добри приятели. Не можеше да разбере как така ми бе наредено от горе да седна на това място. На следващата беседа Учителят каза, че на всеки един от нас мястото му в Школата е строго определено. След беседата отивам при Галилей и го питам: „Ти нали чу какво каза Учителят за мястото на ученика?“ Отговори ми: „Чух!“ Аз продължавам: „Ето ти си тук на Изгрева толкова години и всеки петък ти свириш с цигулката в Младежкия клас пред Учителя. Твоео място е строго определено и никой не ти го заема. А аз дойдох веднъж в годината от Габрово и ми определиха отгоре място, да седна до Учителя в автобуса, а ти се сърдиш. Аз не се сърдя, че ти цяла година си до Него, а ти се сърдиш, че един път и аз съм до Него. Това място ми го определиха като награда за молитвите, които съм произнасяла, да ми се отвори път до София“. Галилей слуша изненадано. „Сестра, аз това не знаех. Направил съм грешка. Добре, че я поправиха отгоре.“ Галилей погледна към небето и се усмихна. Разсмяхме се и двамата. Пак останахме приятели. Животът в Школата продължаваше.

39. СЕВЕРНИЯТ ПОЛЮС

Веднъж съм при Учителя, дошла съм от Габрово, Той ме е приел и разговаряме. Аз обикновено съм си приготвила някои въпроси, които

задавам. Той ми отговаря. Но има и моменти, когато Той ми казва неща, за които аз не смея и да го попитам. Нито пък да мисля за тях. Така изневиделица Той ми каза: „Ти сестра идваш от северния полюс“. Каза това и след това подхвана друг разговор. А аз очаквах да ми каже нещо по-конкретно, кога съм живяла там и кога съм дошла. Човек може ли да живее на северния полюс. Като душа ли идвам от там или като дух? Нали беше ми казал, че мите сродни души са в Тибет? Та как сега да идвам от северния полюс? Това символика ли беше или нещо друго? Не можах да разгадая загадката. Но това ме накара да извадя всички изказвания на Учителя за северния полюс. Събирах материали, изваждах извадки. Колкото повече четях, толкова повече разбирах и толкова по-неясно ми ставаше, коя от тези извадки се отнася за самата мен. Остана до края тази загадка.

40. ХИРОМАНТИЯ И ХУДОЖНИКЪТ БОРИС ГЕОРГИЕВ

Обичах да изучавам хиромантията. Това, което беше написано в една книжка-превод, бях научила наизуст за линиите на ръката. Изваждах всичко, което беше казал Учителят за хиромантията. Следващият етап бе да проверявам чрез ръцете на приятелите какво зная и какво трябваше да науча. Всеки искаше да знае за себе си и за съдбата си, затова всеки протягаше ръка от любопитство или от нужда. Прочух се като добра гледачка на ръка. Смятах, че съм напреднала много. Така веднъж пожелах да видя ръката на художника Борис Георгиев, който бе рисувал Учителя и беше прочут художник в нашите братски среди както и в света. Гледам ръката му и очаквах да видя линии на богата и разкошна ръка. Гледах и що да видя - обикновени линии. Дори я няма онази линия на изкуството. А той вече е голям художник. Това ме смути и веднага отивам при Учителя и споделям моето разочарование. А Той ми каза: „На всяка ръка съществуват два вида линии. Едните са живи линии, по които минава космическата енергия и човек е проводник на тия сили. Има и други линии, които се виждат, но са мъртви линии, по които нищо не протича. В миналото са били живи и затова са добре оформени. Но сега в този живот те са мъртви, както празно корито на пресъхнала река. Коритото е на лице, но реката е пресъхнала и няма в нея вода - затова тези линии нищо не означават. Освен това има и невидими линии. Те са отдолу, които са действени и не се виждат. Те са отдолу под кожата. А има и такива линии, които са невидими и които са над кожата и които също не се виждат и които са живи и действени. Затова трябва да отворени очи и отворени уши да се види и разучи космическия живот извън човека и вътре в човека“.

Поблагодарих на Учителя и си тръгнах. Вече имах друго знание за хиромантията. А Борис Георгиев продължаваше да рисува и да се изкачва по стъпалата на един преуспяващ художник. Неговите живи линии водеха по този път.

41. ПРАВИЛНОТО ДИЩАНЕ

В беседите Учителят даваше много практични съвети, които трябваше да се ползват от учениците. По онова време между двете световни войни върлуваше болестта туберкулоза на белите дробове. Беше бич и мор особено за младите хора. Много си заминаха и от нашите приятели. Учителят бе опреде-

лил туберкулозата като болест на сърдечния свят у човека, на разрушение на чувствата му, а орган, който бе свързан с тях бе белия дроб. Затова Той даде начини да укрепи здравето си човек както и белия дроб при усвояване на правилното дишане. Даде ни начин за дишане и съответни формули за тях. Ето тук Боян Боев бе ми изпратил в Габрово напечатан следващия материал.

ФОРМУЛИ ПРИ ДИШАНЕТО

Ще вдишаш въздух и ще задържиш дишането 15-20-30 секунди и през това време ще си концентрираш мисълта и мислено ще кажеш:

„ГОСПОДИ, заради голямото благо, което си ми дал, аз съм готов да изпълня ТВОЯТА блага воля“.

Този въздух вече с тия трептения отива и се хроникира. Така приетата сила чрез тая формула се нагажда в организма. Ония, висшите същества като приемат тая формула, веднага ще те посетят. Те ще възприемат тая формула, която за тях е едно благо. Така щото едновременно и те ще приемат благото от въздуха.

По 10 пъти на ден: сутрин, обед и вечер ще задържаш и след това ще издишаш. При издишането ще казваш мислено:

„ГОСПОДИ, аз се радвам и скърбя заедно с ония, които се радват и които скърбят. И аз ще бъда едно с тях!“

При дишането ще се мисли за онзи свят. Ще гледаш да се свържеш с висшите същества на БОГА.

БОГА, трябва да се учим да виждаме в хората, в звездите, в растенията, в животните - навсякъде да виждаме присъствието МУ.

Изгрева, 20.XI.1935 г.

„Задачата на човека е да пази капитала на своята сила. Да пази чистотата и равновесието на своите чувства. Да пази чистотата и светлината на своята мисъл“.

Учителят

42. БАРОМЕТЪРЪТ И ПРОМЯНА НА ВРЕМЕТО НА ИЗГРЕВА

На Изгрева всичко бе поставено на опит и наблюдение. Всеки от нас имаше лична съдба и карма, която трябваше да разрешава. Нашите взаимоотношения в Школата също бяха предметно обучение за самите нас. Нашите отношения към Школата на Учителя бе съдба за нас. А Словото Му бе за нас и хляб и светлина.

А Той ни даваше съвсем обикновени задачи. Така на Изгрева бе направена една метеорологична клетка и в нея бяха сложени онези уреди, които отчитаха данните за барометричното налягане, за влажността на въздуха, за температурата на въздуха и се вписваше в една тетрадка. После се правеше прогноза за времето и се отчиташе дали това се е сбъднало. По този начин се научавахме да съзираме онази връзка, която съществува между живота в нас с този на околната окръжаваща ни среда.

Така аз изисках веднъж от Боян Боев да ми изпрати едно указание за един барометър-камфоров, който си бях купила. Той го изпрати.

ПРОМЯНА НА ВРЕМЕТО

Упътване за камфоровия барометър

1. Прозрачната течност предвещава ясно време.
 2. Мътната течност предвещава дъжд.
 3. Лед на дъното (високо налягане на атмосферата) - студ.
 4. Мътна течност с малко звездички - буря.
 5. Големи кичури - влажен въздух - облачно време, а зиме - сняг.
 6. Конци в горната част на течността - вятър.
 7. Кичурите, ако се издигат нагоре и остават там - вятър в горните слоеве на въздуха.
 8. Малки звездички зиме при ясно време - сняг на другия ден или на третия ден; а понякога - мъгла.
 9. Колкото повече се издига ледът, толкова по-голям ще бъде студът.
 10. Стрелките ако възкачват - вятър.
- Забележително е това, че дори и посоката на вятъра се вижда ясно; гнездото на стрелките се образува винаги на тая страна на съда, отдето ще духа вятърът!
- Изгрев, 1. октомври 1934 г.

43. БОГ Е ВСЪО И ВСЯ - ВЪВ ВСИЧКО И НАВСЯКЪДЕ

Обикновено аз пътувах от Габрово за София и отивах по няколко пъти в годината, като по време на Петровден и на съборите се стараех да бъда с Братството или в София или на Рила. Но при всички случаи аз винаги чувствах, че трябва да отида при Учителя, защото имам нужда от Него, че търся Неговата помощ, че жадувам за Неговото Слово и за всичко онова, което излиза от Него и съставлява братския живот на Изгрева. Бях прочела в това Слово мисълта, че не можеш да мислиш за някого, ако той в същия момент не мисли също и за теб. Този закон бях започнала да го усвоявам и бях вече убедена в силата на мисълта на Учителя. Затова когато отидох при Учителя веднъж Го запитих: „Учителю, какво да правя, когато имам нужда и искам да получа помощ от Вас?“ А Той най-строго ми каза: „Това ли ти е най-важният въпрос, за който си дошла при мен?“ Кимнах утвърдително с глава. Зададох Му този въпрос, защото аз бях в провинцията, бях далеч от Школата, изолирана от семейството си където живеех, имах големи противоречия, с които трябваше да се справям. Да Му пиша писма, на Учителя, за моите проблеми не смеех, защото смятах, че ще Му отнема времето. А и не можех да опиша толкова много неща, които ставаха около мене и в мене в едно писмо. Оставаше другият начин - когато отивах по два-три пъти в годината на Изгрева, за да се срещна с Него. Но това беше за мен много малко. Затова търсех някой друг начин. Усещах, че той съществува и затова се обърнах към Учителя по този начин и с този въпрос. Строгото Му лице отново ме погледна и чух думите Му, които като че ли с длето се врязваха в съзнанието ми за вечни времена: „Винаги, когато имаш нужда от мен и искаш да се свържеш с мен, ще кажеш: „Учителю благи“ и ще мислиш за мен и аз ще дойда да ти помогна“. Аз въздъхнах облекчено. Аз се намирах пред Учителя, на Изгрева в София, а моят дом бе в Габрово, в провинцията. А аз имах там най-голяма нужда от Неговата помощ. И запитих: „Но това Учителю, за къде важи? За Изгрева или за провинцията?“

„Това важи за сега, за утре и за винаги! Това важи за тук, за провинцията, за вечността и за Вселената! Това важи и за целият Космос, за цялата Вселена и за винаги. Когато ме повикате и ме извикате с Чистотата на сърцето си, чрез Светлината на ума си и със Силата на духа си, то аз ще дойда от края на Вселената при вас и ще ви помогна. Това е един вътрешен закон на Миротворчеството и Миросъзнанието на Вселената, че Бога е на всякъде и във всичко. Това е Всъ и Вся. Той е във всичко и навсякъде - на Небето, на земята и във Вселената. Той е навсякъде и във всичко: на физическия свят, в Духовния свят и в Божественият свят. Това е загадката и силата на тази мистична тайна и Божии закон. Аз днес ви я откривам и я оставям за учениците от Школата. Думата „Учителю благи“ е ключ, който се намира в Словото на Великия Учител. С този ключ може да борави само ученика. А ученик е онзи, който изучава Словото, прилага го и живее по него“. Учителят беше заел една особена поза излъчваща категоричност и безотказност. Този велик закон бе свален от Всемировият Учител за учениците от Школата на Великото Всемирно Бяло Братство.

44. РАЗВРЪЗКИ И ЧОВЕШКИ СЪДБИ

Учителят си замина на 27 декември 1944 г. Смени се една епоха още на 9 септември 1944 г. - бяха дошли на власт комунистите в България. Много хора не предполагаха, че е дошла една нова епоха, за която много пъти споменаваше Учителят в беседите си. Но кой да обърне внимание и кой да слуша.

В скоро време започна национализацията на предприятията и понеже мъжът ми беше също фабрикант, то и ние влязохме в тази огнена пещ. Иззеха всичко, прибраха всичко. Взеха ни всичко и ни изхвърлиха с 40 лв. за храна. Юрдан имаше 1000 лв. в портфейла, но му ги взели и тях, защото са пари получени от експлоатация на чужд труд. Тогава то бе модния шлагер. Едни го пееха, други трябваше да го играят. Комунистите го пееха, а ние го играехме. Оказа се, че аз през целия си живот като съпруга на Юрдан бях работила с игла в ръцете и бях издържала себе си, него и дома. А той бе печелил богатство, направи фабрика и накрая му взеха всичко и остана голголтак. А аз останах със същата игла и двете си ръце да го храня. Не се изтърпях и му казах, че за мен той е нищожество, бил е нищожество и си остана нищожество, защото цял живот съм го хранила, обличала и поила с моя труд. Той седеше, гледаше и не можеше да каже нищо. Аз бях много доволна от целия този развой, че му се смаза окончателно фасона на него и на такива като него. А заслужаваха това.

За да има справедливост в живота, новата власт на комунистите взимат решение всички жени на индустриалци да ги вземат и да ги направят работнички във фабриките, за да покажат на всички как буржоазията трябва да смени поста си, да слезе от него и да стане работническа класа. Решават и започват да изпълняват. Когато комисията стигнала до главния вход на къщата ни, предводителят им вдига ръка, за да отвори вратата, но ръката му остава неподвижна. В тази уплаха той казал: „В този дом няма да влизаме!“ Всички видели как му се схванала във въздуха ръката, но не смеели да му кажат, че в тази къща се намира салона на Бялото Братство. А това беше мой дом. Отминават мъчаливо, все едно, че нищо не бе станало.

Във всички фабрики бяха създадени работнически съвети. Те имаха за задача за вземат фабриките в свои ръце и да приберат всички натрупани платове и други стоки от складовете и от домовете на фабрикантите. Единственият дом, в който работниците не нахълтаха, за да заграбят всичко

бе моят дом. Въпреки, че ни предупредиха, че ще дойдат за проверка и че трябва да си приберем някои неща, в последния момент самите работници вземат решение да не идват. Те знаеха, че аз работех непрекъснато с игла в ръце и се изхранвах с тези пари. Те знаеха, че аз ходя по къщите и че шия. И за тях аз бях трудова жена. Знаеха, че бях ръководител на Братството в Габрово и че в моя дом се събираме всяка седмица. Мнозина от тези работници от любопитство понякога идваха в домът ми, слушаха когато четяхме беседи. Така че решението да не разграбят дома ми го взеха в последния момент. А аз нищо не бях прикрила и укрила.

Точно по това време сънувам сън. Сънувам Учителя и себе си как се движа по планински терен, стръмен и опасен, по който е минал порой. На средата на пътя срещам Учителя. Той ми подава една тревичка, поглеждам стрък от цветето и казва: „Сестра, вземи я за талисман и на 15.май ще бъдете запазени“. Събудих се, записах си съня и се чудя какво това означава. Сън ли е, предупреждение ли е, символика ли е или предстоящо събитие? Трябваше да се изчака. Ето, че дойде 15.май. Бяха изминали 20 дни от моят сън. Точно на 15.май през нощта се провежда акция срещу всички фабриканти. Минава въоръжена охрана от къща на къща, прибират индустриалците и фабрикантите. Натоварват ги на камиони и ги карат на остров Белене в контрационен лагер. Много от тях измряха там. Онези, които останаха се върнаха след много години като старци и развалини. Едвам се движеха болни и съсипани. Идва в тази нощ въоръжената охрана и до моята порта. Посяга командира към дръжката да отвори вратата, на му застива ръката във въздуха и той казва: „Тука няма да влезнем“. Другите около него виждат също това. Някои от тях са присъствували при първия подобен случай, когато трябваше да ме вземат и да ме закарат във фабриката, за да ме направят работничка. Ако бяха сторили това щяха да ме сложат при жените на фабрикантите, които ме смятаха, че не съм от тяхното тесто замесена, понеже аз им работих за техния уют и разкош и нямаше да мога да издържа при толкова много жени. А по това време аз пътувах всяка седмица в Балкана. Ако бяха ме вкарали във фабриката аз нямаше да мога да издържа и щях да умра. А аз имах още работа.

Така аз бях запазена. Беше запазен и Юрдан. Единствен от всички фабриканти само той остана. Всички се чудиха как е станало това. След няколко години един от онези, от въоръжената охрана ме срещна на улицата и ми разказа и за двата случая как и защо сме били спасени. Другите заминаха за Белене, а мъжът ми Юрдан остана невредим, че накрая го повикаха да участва в обединението на предприятията, за да могат да се уедрят. Те имаха нужда от човек, който разбираше как да стане това.

Години след това аз продължавах да работя и да изкарвам прехраната си. Имах достатъчно добра клиентела. Един ден минавам покрай една витрини и какво виждам: изложена една моя художествена възглавница. Оглеждам се и горе на табелата пише, че това е Шивашка кооперация. Влизам вътре и питам: „Какво значи това“ и им показвам моята възглавница. Отговориха ми, че откриват такъв подобен модел и приемат поръчки. Помолих и мен да приемат за работничка в тази кооперация. Но те ми отказаха: „Ако ти дойдеш да работиш тук, ние трябва да излезем. За нас няма да има работа“. След някоя и друга седмица ми направиха обиск вкъщи и ми забраниха да работя у дома. Страхуваха се от моята конкуренция. А подхвърлиха, че го правят заради моето убеждение. Точно по това време двамата ми братя Борис и Николай бяха в затвора. Аз работех и с парите си издържах себе си и мъжа си и изпращах колет с храна и дрехи в затвора. Точно, когато излезнах от затвора някой ме наклевети и ме уволниха заради убежденията ми. Бяха ме

назначили да работя в една кооперация. Останах да се грижа само за мен и съпругът ми. Едното приключи и другото приключи. Чудно съвпадение.

На 6.декември 1957 година една сутрин в пет часа нахълтаха у дома ми и прибраха всичката литература на Учителя. Бях като потресена. Един от милиционерите видя пианото и попита какво е това? Аз отворих капака и изсвирих и изпях една популярна руска песен, която комунистите много обичаха: „По дивите степи Байкалски“. Те останаха изумени, че от пианото и от мен може да излезе такава песен. Гледаха мен, поглеждаха пианото, оглеждаха чувалите и накрая казаха: „Чувалите с книгите взимаме, защото изпълняваме заповед, но пианото оставяме, за да свириш тази песен“. И го оставиха. А можеха да го вземат.

А дървената барака на Изгрева на брат ми Борис, в която изживях толкова страдания след като снаха ми Мария се обяви господарка там, накрая изгоря от едно малко котлонче, забравено да бъде изключено, в една съдбова нощ през 1975 година. Развързки и съдби човешки. Доцакахме ги. И ги преживяхме.

Записал: Вергилий Кръстев - 1972-1976 г.

45. ЦАНКА ЕКИМОВА

С Цанка Екимова се познавам от 1970 г. Прие ме радушно след като разбра, че съм приет в дома на рождения ѝ брат Борис. Спомням си, че се запознахме с нея на една екскурзия на Витоша и поиска да ми види дясната ръка. Разгледа я и каза някоя неща, които бяха пророчески. Но духът, който беше в нея, той пророкуваше за моята ръка, а не нейните познания по хиромантия. А това е една голяма разлика. По това време тя прихождаше в София и отсядаше по няколко месеца в дома на другия ѝ брат Стефан. Всеки свободен ден тя употребяваше за преписване на извадки от Словото на Учителя по различни теми, които тя бе изваждала на времето. Тя ги изваждаше на пишеща машина по четири-пет екземпляра, а бай Юрдан с едно шило и голяма игла и здрав конец ги подвързваше. Беше добродушен старец. Но веднъж присъствам, когато тя му нареди нещо да направи. Той стана и най-категорично отказа. Видях и усетих как ураган слезна от небето, мина през него и издуха Цанка на два метра от него. Вълната излезнала от него я отхвърли до стената. Тя стоеше като зашеметена. Обръщам се към нея: „Това ли е силата на Чингиз хан?“ „Сега е старец, но когато беше млад тогава трис-та урагана се събираха в него“. След малко на бай Юрдан му мина, урагана излетя през прозореца, но Цанка стоеше като вцепенена. А аз видях силата му. И я оцених по достойнство. Дойде време и той си замина от този свят.

Много пъти уговарях с нея да напишем нейните опитности. Но тя отказваше. Тя бе принудена да влезе в неврохирургията, където ѝ предстоеше операция на един от гръбначните ѝ прешлени. Тогава тя взима една тетрадка и в телеграфен стил по четири-пет реда записва някои от своите опитности. На корицата бе написала: „На д-р Вергилий“. След като излезе от болницата, тя ми предаде тетрадката и аз я преснех на негатив. Но както се случва винаги, при моята работа с възрастните приятели винаги се явяват по няколко човека, които да пречат. И тук се случи същото. Наговориха я и я настрояха срещу мен. Цанка си поиска тетрадката, аз я върнах и къде отиде тя аз не зная и до ден днешен. В моите срещи аз записвах нейните разкази. Накрая чрез фотокопие на нейната тетрадка и моите записки успях да подготвя нейните опитности. Този материал е достоверен и верен.

Тук са описани нейните конфликти и драматични сблъсъци с Мария

Тодорова. Така както тя ги е възприела и тя ги е описала мога да заявя, че те са верни и точни. Но когато прочетете на Мария Тодорова опитностите и разправията с Цанка Екимова, където Учителят се намесва много пъти, то на мнозина ще настръхнат косите. Опитностите на едната и на другата са верни и точни. А каква е истината? Тук е Школа, всеки има своето място и изпълнява своите задачи. А те са им дадени, за да се справят с тях чрез онези методи, които дава Учението на Учителя. Дали трябва да се напишат и покажат? Трябва да се дадат, за да могат да видят следващите поколения през какъв път са минали учениците от Школата и как са се справяли със своите задачи. Тук се вижда образа на Учителя и методите, с които Той си служи. А Словото му остава за Висок Идеал на тези души.

Много от нейните извадки от Словото на Учителя по дадени теми ги ползувахме при различните концерти, когато трябваше да се цитират някои мисли от Учителя. Така че и тя присъствуваше на тези концерти. Мнозина от музикантите се учудваха и им беше приятно, че салоните се пълнеха със слушатели. Освен нашите покани, които изпращахме чрез писма, мнозина от посетителите бяха довеждани от онези, които бяха вече в Невидимия свят и на които аз зачитах техния труд. Възприемах ги, че те са едно стъпало от стълбата, по която възлиза Школата към Невидимия свят. Едни освобождават мястото на другите, за да дойдат следващите. Цанка бе една от тези работници на Школата, с дух и в плам.

Аз често посещавах Цанка Екимова, когато бе отседнала в дома на брат си Стефан (Тената). Веднъж ѝ цитирах едно изказване на Мария Тодорова: „Когато аз си замина от този свят всички ще видят какво представлява Борис и тогава без изключение всички свещи ще ми запалят. Ако не бях аз, той още през 1948 г. щеше да се провали“.

Цанка ме оглеждаше изпитателно. Разказах ѝ няколко примера, понеже в онзи период аз работих и с Мария и с Борис в техния дом.

После Цанка ми разказа един сън от преди 30 години, че вижда Мария починала и положена на легло, тя идва, вижда я и си заминава. Този сън се сбъдна, тя наистина я посети, когато си беше заминала. Но няколко месеца след това рождението ѝ брат започна да прави груби грешки, дори те бяха фатални. Нямаше вече кой да му отваря очите. Всички негови съвременници бяха зашеметени и объркани. Отивам при Цанка. Казвам ѝ: „Ето, дойде време да запалите и палите дълго свещи на Мария“. „Да, дойде това време, но аз няма да ѝ запала свещ, но ще направя друго.“ Тогава тя събра възрастните приятели и заедно с другия си брат Николай, разказа им някои неща, които знаеше и сподели, че Борис вече не е за работа, поради възрастта си и нареди да не му се дават никакви пари за братски цели, понеже той ги пръскаше на вятра.

Апартаментът на Стефан след кончината му бе продаден и парите ги взе Борис, който ги затри за няколко месеца. Аз се намесих и уговорих и убедих Цанка да прехвърли голямата си къща в Габрово на племенницата си Ина, дъщеря на брат ѝ Николай. Тя искаше да я остави за братски цели на Братството. Дори в присъствието на мнозина тя бе повторила няколко пъти, че къщата я прехвърля на Ина, но е за братски цели и нужди. През това време Цанка бе пуснала в голямата си къща някои нуждаещи се за подслон съмишленици на Учението. Но те вземат и изхвърлят спалнята (спалното ѝ съпругеско легло). Тя това го посрещна с такова огорчение и възмущение, че реши веднага да прехвърли къщата на Ина. Тя бе юридически прехвърлена, а по-късно бе продадена от племенницата. Никой не знае какво стана с тези пари, освен законния наследник. Най-интересното е, че никой досега не остави поне един лев за издаването на поредицата „Изгревът“. Мнозина от

представените от мен автори имаха къщи, апартаменти, пари, които оставиха на наследниците си, но никой не даде лев за отпечатването на собствените им спомени, които аз записах или които ми оставиха за съхранение и печат. Не дадох нито един лев, всичко аз финансирах!

Спомням си, когато запитвах Мария Тодорова, която посрещаше и изпращаше гости от сутрин до вечер: „Е, добре, за какво говорите през цялото това време?“ Говорим си за боб и за леща. „Аз станах и не можах да повярвам, че говорят за обикновени неща, защото през тази епоха ястията от боб и леща се смятаха за най-обикновените ястия и те бяха за бедните хора! Значи приказки за бедни духом хора. Ето такова бе положението след заминаването на Учителя от 1945 г. досега.

Поднасям спомените и изнесения материал на Цанка Екимова с голямо задоволство, защото ѝ доказах, че аз бях този, който бе изпратен при тях. Бях изпратен, но те не ме приеха. Аз си влезнах сам и сам си свърших работата, за която бях изпратен. И много съм доволен от това.

Поднесените страници имат голяма стойност, те са достоверни и имат своето почетно място в поредицата на „Изгревът“.

Вергилий Кръстев

ПИСМА ОТ БОЯН БОЕВ ДО ЦАНКА ЕКИМОВА

София, 29.VII.1927 г.

Веднага след получаване на писмото ви, говорих с Учителя за онова дете. Учителят даде следния съвет:

Да се правят обливания върху цялото му тяло с вода, стояла на слънце. Такива обливания могат да се правят 1 или 2 пъти дневно. След обливането може с кърпа да се отнемат само капките по кожата, без да се изтрива тялото и да се облече риза върху влажната кожа. След 10 минути тази риза да се замени със суха.

По този начин ще се повдигнат жизнените сили на целия организъм и той по-лесно ще може да се бори с болестта.

Учителят каза, че после ще даде допълнителни съвети. Това ще стане към събора. Когато дойдете на събора ще приказвате с него по това.

Попитях Учителя за братчето ви. Той каза, че за да свикне братчето ви да диша през носа най-хубаво е да прави упражнения: в определени минути планомерно, съзнателно да диша през носа си, макар и с големи усилия от своя страна. И така това постепенно ще му стане навик. Това е дело на навика. Чрез обратния навик, чрез упражнение човек добива нови привички.

Четох „Глупецът“ от Келерман. Този роман е цяло откровение за всички, които го четат.

Вие вече знаете, че младежкият събор почва на 14.август, общият на 19., а след това ще има екскурзия до Мусала.

По-долу ще ви приведа някои мисли от последните лекции и беседи на Учителя:

„В природата има еднообразие за хората, които не спазват Божия закон. Втори път ако дойдат без да работят сега, пак ще приличат на сегашното си състояние.

Дето има съпротивление, човешката мисъл се развива. Тогаз защо са тези мъчнотии?

Без съпротивление ще приличат на морска гъба. Провидението ще ти постави известни съпротивления в живота, на които трябва да дадеш разумно разрешение. В сегашното състояние на живота хората са научени на на-

уката на вземането. Съзнателният живот започва с обратния процес: давай.

В земеделския труд има известна философия. Всяко едно растение, като го бутнеш ще ти плати. Карамфила и другите цветя са синове и дъщери на ангелите, слезли на земята да помагат на хората. Аз виждам в карамфила друго нещо. Като го помиришеш, той ще ти даде правилния начин на разрешение на въпросите, които те измъчват.

Подмладяване разбирам, когато човек схваща целокупния живот.

Когато една държава не се подчини на великите Божии закони, се заличава.

Да отречеш Истината, това значи моментално да умреш. За каквото мислиш, такъв и ставаш.

Имаме нужда от онези верующи, които да приложат новото Учение. И в какво седи Новото Учение: не изсичай горите, всеки ден посаждай по едно плодно дърво, всеки ден изчиствай по един тревясал извор, всеки ден превървай на едно животно крака, всеки ден направи добро на един нещастен.

Човек не трябва да мисли всякога за себе си; трябва да е скромен; това е закон за придобиване на енергия.

Ако спиш и месечината те грее, лоши влияния има. Когато месечината е пълна, завеса трябва да имате на прозореца, за да не ви грее; изсмуква ви. Изсмуква лошите влияния, но като изсмучи лошите влияния, ще изсмучи и добрите. И затова трябва да бъдете будни, за да знаете, какво ще изсмучи. Когато има нова месечина или пълнолуние или когато се изпразва, излез, разходи се на месечина, но не спи на месечина.

При Бога ще отиваме с всичкото смирение, което имаме в душата си, с всичката вяра и с всичката любов; така интензивно ще се помолиш и ще чакаш. И Господ като усети че ти си от онези усърдни, които се молят така, ще дойде благословението.

Трябва да има един вечен процес на зазоряване в душата. Зазоряване на любовта трябва да имаме.

У човека има чувство на досетливост на всички онези събития, които ще се случат, добри или лоши. Те имат отражение в неговото съзнание. Всеки един човек носи своето бъдеще в скрити форми в своето съзнание."

Нарочен поздрав до всички ваши домашни и всички братя и сестри.

С братски поздрав:

Боян Боев

София, 9.септември 1927 г.

Любезна сестро,

Учителят държа миналата неделя беседа, а вечерта лекция на Младежкия клас. На лекцията, както и по-рано присъствуваха всички. Изглежда, че беседите и Младежкия клас ще продължават.

Пращам ви съкратено изложение на беседата и лекцията. Колко са важни основните им мисли:

„Познаване името на Бога, на себе си и на ближните“ и „Отхранване най-малката божествена идея“.

В частен разговор при запитване Учителят каза, че през годината освен обливни бани всеки ден, трябва да се правят от време на време и обтривни. Обтривни бани тук практикувахме 10 седмици тая пролет и в началото на лятото. При обтривните бани предварително се изпиват няколко чаши гореща вода за изпотяване, при което се отварят порите и излизат чуждите вещества. След това става разтривка чрез кърпа или гъба със слънчева или загрята на огъня вода и после става обтриване със суха кърпа. След обтривавната баня се чувствава приятна топлина и бодрост.

Вчера посетих общата изложба на българските художници. Изложените картини са много на брой. На-дълбоко впечатление прави „Пробуждане на съзнанието“ от с. Цветана Симеонова. Това показва, как новият елемент в изкуството, внесен от духовната вълна е в състояние да говори на душата и да буди дълбоките ѝ сили. Освен горната картина тя е изложила и 3 нови картини.

Ето някои мисли, казани от Учителя в разговор през последните дни:

„Българският народ и българската интелигенция се намират сега в златната епоха, в най-благоприятните условия. И ако не се използват тези условия, тогаз ще дойде железният век.

Окултните ученици са в един период, когато минават през растително-то царство. И те не трябва да се спират по пътя, а само в движение да прекарват. Инак се спира тяхната еволюция.

Сега установили, че Мусала е 3005 метра. Всъщност тя е над 3033 метра.

Водата на тая чешма е лековита. Ако искахме, бихме могли да направим да напуснат болните всички клиники и да дойдат.

Тая вода има свойството да изкарва на повърхността на тялото, гнилощните вещества на тялото. Когато човек почне да употребява тази вода, става изринване като от сипаница и брусница. Изхвърля навън чуждите вещества като кълчища.

Нарочен поздрав до брат Екимов, родителите ви, леля ви, Стефан, Тотка Кочева и майка ѝ, Пенкови, Стойчеви, Илия Ставрев, Илия Рашков, Коцеви, Дечеви, с. Димитрина, Борис Пенев и всички други приятели.

С братски поздрав: Боян Боев

Адрес: Б. Боев, булевард „Дондуков“, N 71 - София.

София, 23.IX.1927 г.

Любезна сестро,

Получих двете ви писма. Най-хубаво е романите на Крижановска да се четат по хронологическия ред на написването им, но понеже този ред не го знаем, можем да ги четем както искаме. Разбира се, само при приложенията трябва да се спази ред: „Гневът Божий“ трябва да се чете след „Маги“.

Скоро ще ви изпратя на френски „La mission des Jnder“ (за Агарта). Преди няколко деня ви изпратих първия номер от астрономическата библиотека.

На Изгрева е много красиво сега: също като пролет. Гледката става особено красива от новата трева, която поникна. Учителят каза, че наесен винаги има нов прилив на слънчева енергия, както през пролетта, макар и по-слабо.

Борисови от няколко деня се радват на електричество. Учителят живее вече в горната стая. Той каза, че през зимата събранията ще стават в градския салон.

Борис и Жорж миналата събота бяха на Витоша (до Резньовете).

Интересно е следното: вие се интересувате от линията на щастieto и даже ми писахте по това и тъкмо за тая линия говори Учителят в миналата неделна беседа.

Ще ви кажа една интересна формула, която миналата година Учителят беше дал да изговаряме всеки ден: „Мога, Господи, да направя всичко, каквото ми кажеш. Няма нищо, което да не мога да направя заради Тебе“.

Поздрав до всички ваши домашни и всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

Сега чета „Паутина“ от Крижановска

София, 4.X.1927 г.

Любезна сестро,

Учителят отпътува в неделя сутринта за провинцията (вероятно за Русе). Няма да де бави много в провинцията. В неделя преди обяд се чете в салона беседа, а вечерта лекция от Младежкия клас.

След обяд имаме концерт. Имаме много гости, между които и 5-6 души вегетарианци, привърженици на Толстоевите идеи. Една от тях е работила в колонията им при Мечкюр до Пловдив. Напоследък идат доста гости на Изгрева, например дойде един руски поет-мистик Колосовски, ученици от една прогимназия с учители и учителки и пр.

Днес ви изпращам още два романа от Крижановска: „Гнев Божий“ и „Немезида“. От нея има още следните романи: „На рубеж“, „Царица Хатасу“, „С неба на землю“, „Голгота женщины“, „Адская чары“, „Фараон Манефта“, „В инном мир“, „Железный канцлер древняго Египта“, „Бенедиктинское аббатство“, „Паутина“, „Смерть планеты“, „Завоеватели“ и пр. Те се печатани преди войната в Петербург, но сега са изчерпани. Сега се препечатват наново в Берлин и Рига, но всички още не са препечатани.

Сърдечен поздрав до домашните ви и всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Боян Боев

Из разговор с Учителя:

„Ще изучавате вашите чувства. Наука е това. Когато човека малко говори или много говори това са две крайности. Но важното е истински да се говори.

Божественото, което ръководи човека, е тежък изпит: дохождат от вън пречки, студ 27 градуса и ще ти кажат: „Ще вървиш нагоре“.

Сега пита някой: „Какъв е този свят? Защо Господ е позволил на лошите да правят така? На това ще отговоря: „Ти защо си позволяваш да колиш агнета, овци и кокошки? Това позволено ли е на тебе?“

Като живееш по Бога, тогаз нито въшка, нито комар, нито бълха ще те ухапи, нито вълк ще те нападне. Вълкът ще се уплаши.

На всички, които вървят по Божия път, работят в края на краищата влизат в правия път.

Допуснете следното: На един човек устните са почернели или посинели. Да ги чистиш със сапун от вън не може. Едно време устните му са били червени. Какво трябва да правиш? Храна и чист въздух и постепенно ще се възвърне същата окраска. Сега ние търкаме със сапун. Отвътре трябва да се почне“.

София, 21.X.1927 г.

Любезна сестро,

Колко се зарадвахме всички, като почнаха пак беседите и лекциите след завръщането на Учителя от Русе! Той се завърна на 11.т.м. вечерта. От идната неделя беседите и лекциите се преместват в града.

Много е хубава вашата идея да се препращат беседите и лекциите в някои градове. Освен в Търново и Трявна, хубаво е да се прашат и в Севлиево, Плевен и Свищов. Може при всяка изпратена група беседи да се прилага отделен лист, на който да се означа адреса и реда на препращането от град в град. На листа да се обозначи, че от последния град да се препратят пак на вас. Адресите за Търново и Трявна вие знаете добре. Ще ви дам адреси за останалите три града:

Свищов - Д-р Димитър Халачев, зъболекар
Плевен - Анчо Анев, телеграфист (пощата)
Севлиево - Стефан Тошев (в Окръжния съд)
За облаците Учителят говори след един мой въпрос.
Сестра Дафинка замина на 18.вечерта.

Получих „Двата сфинкса“ и „Агартя“.

Поздрав нарочен до всички ваши домашни и до всички приятели.

С братски поздрав: Б. Боев

София, 21.X.1927 г.

За с. Димитрина

Любезна сестро,

За напред до второ нареждане ще се изпълнява ланския наряд (даден на събора в 1926 г.). Това ще трае докато се напечатат тазгодишните съборни беседи, които се печатат усилено. И тогаз ще има упътвания за новия наряд.

Учителят каза, че при употребяването на гроздето да се измива с повече вода, за да се освободи от синия камък, който често е причина за тежест и болки в стомаха. Когато ципите са по-дебели, можете да ги изхвърляте, също и семките могат да се изхвърлят ако ви причиняват тежест. Учителят каза, че тези, които чувствуват тежест след употреба на грозде, трябва да го употребяват не отделно, а с хляб, тогаз няма да се чувства тежест.

Нарочен поздрав до всички.

С братски поздрав: Б. Боев

София, 22.X.1927 г.

Любезна сестро,

Получих „La Mission de l'Inde“ и бързам да ви я изпратя. По-важни съчинения на Сент-Ив-Д'Алвейдр (1842-1909) са: „Жана д'Арк“, „Мисията на евреите“ (1884), „Мисията на владетелите“ (1882), „Мисията на работниците“ (1882) и пр. Когато неговата „Мисия на евреите“ проникнала и в Индия, един Гуру (Учител) дошъл при него (в 1894 г.) и допълнил неговите познания.

Той стоял при него 6 месеца. Този Учител само допълнил и потвърдил това, което Сент-Ив е изучил сам от своето астрално посещение на Агартя. След това Сент-Ив написал „Мисията на Индия“ и когато я напечатал взел я от печатницата и я унищожил като казал, че не иска да изложи живота на един свят човек, който го е обучил. Но един екземпляр от нея бил запазен и след смъртта му се обнародвала в 1910 година.

Вие като я прочетете ще си припомните почти всичко от френския език и ще знаете да се ползвате доста свободно от него.

Колко е хубаво да си спираме често мисълта върху Белите Братя! Когато правим това, нали част от техния Мир, от тяхната Мистична Тишина, от тая Радост, Светлина, в която живеят, проникват в нас! Учителят каза веднъж, че е хубаво да мислим често върху съвършенствата, които имат, върху техните благородни качества, чиста и неизменима любов, Вярa, Милосърдие, готовност за жертва и пр.

Сърдечен поздрав до всички ваши домашни и всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

„Мисията на Индия“ струва 165 лева.

София, 28.X.1927 г.

Любезна сестро,

Получих писмото ви от 25.октомври.

Погребението се извърши в четвъртък на 20.октомври. Понеже в общината бяха казали, че погребението не може да стане без свещеник, повикаха такъв, но той не беше дошъл. Затова погребението стана без свещеник. На гроба се изговориха псалми 51. и 91. и някои молитви. Присъствуваха мнозина братя и сестри.

Веднага след погребението с. Дафинка се явила на сън на една сестра и ѝ казала, че е много доволна от голямото и живо участие, което взели братята и сестрите.

Вчера имаше беседа на Изгрева в памет на с. Дафинка. Присъствуваха много души. Аз не можах да отида. Една сестра видяла да присъствуват там и с. Дафинка.

Сега на „Изгрева“ садят лози, една дълга редица край южната граница на голямата полянка.

И лекциите на младежкия клас се държат в града.

С поздрав до всички ваши домашни и до всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

Получихте ли писмото ми с биографичните бележки за Сент-Ив Д'Алвейдр.

София, 11.XI.1927 г.

Любезна сестро,

Понеже миналата седмица не можах на време да приготвя бележките от беседите изпращам ви сега бележки за две седмици.

Писмото предадох на с. Донка Котева. Адресът ѝ е: Донка Котева, ул. „Опълченска“ N 66 - София. Тя следва по педагогика.

Двете общи екскурзии до Витоша на 1. и 8. т.м. бяха чудно хубави. И в двете екскурзии имаме слънчево време. При първата екскурзия ходихме до горния край на шосето (додето е изработено от трудоваците). То стига вече доста близо до хижата (горния му край е около 45 минути под хижата).

Дълбоки са впечатленията на всички от екскурзиите. Учителят говори чудно хубави работи. Тези разговори с Учителя на Витоша заедно с други разговори ще ви изпратя наскоро.

Николай ви писа вече за новите названия на витошките местности, дадени от Учителя: „Буди душа“ и „Ел-Шадар“ (Истинний свидетел).

Радваме се, че Школата в сряда почна. Онзи ден (на 9.т.м.) Учителят държа първата си лекция в общия клас. Тогаз се раздадох и съборните беседи с упътванията за наряда, от които вярвам, да сте вече получили. Учителят особено наблегна на важността на тая година и важността от изпълнението на наряда.

Романите от Крижановска получих. Изпращах ви „Паутина“. Тези дни чета по хиромантия.

Сърдечен поздрав до всички ваши домашни и до всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

София, 3.XII.1927 г.

Любезна сестро,

В руската книжарница получиха трилогията на Крижановска. Трите романа заедно струват 330 лв. Понеже ги получих преди една седмица, вярвам, че след 5-6 деня ще пристигнат. Има и една руска хиромантия (200 лв.). Ако

желаєте, мога да пратя и нея.

Тук има изложба от Борис Георгиев. Картини проникнати от новия дух. Той скоро ще държи сказка на тема „Изкуство и живот“.

След свършването на изложбата на 10. декември ще посети „Изгрева“. Ще уреди наскоро изложба в Лондон и след това ще отиде в Индия на гости у Тагоре.

В сп. „Житно зърно“ ще има статия за Борис Георгиев.

Нарочен поздрав до вашите домашни и всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

София, 16.XII.1927 г.

Любезна сестро,

Брат Димитър Добрев от Сливен е на гости в София от няколко дена. Той много желае да има беседите от Учителя. Ако е възможно, след като си свършите работа с тези беседи и лекции, които сега ви пращам, пратете му ги в Сливен. Той много скоро ще ви ги повърне и тогаз ще можете да ги пратите на околните градове. Можете да му пратите същевременно всички постари беседи и лекции, които Учителят е държал от събора досега (неделни беседи, лекции от Общия и Младежкия клас).

Занапред ще се нареди да му се пращат беседи направо от тука. Ако някои от по-старите беседи сте ги пратили вече в други градове, то можете да му пратите тези, които са налице.

Адресът му е: Димитър Добрев, улица „Станционна“, N 327 - Сливен.

Борис Георгиев е устроил втора изложба в Пловдив. И самият той е там. Ще се върне след десетина дена. Тогаз ще говоря с него за репродукциите и ще ви пиша.

Получих „Паутина“.

Харесва ли ви се руската хиромантия? Изпращам ви новата песен „Тъги скърби“. Другата песен „Син Божий“ не е още нотирана. И песента „Изворът на живота“ не е още готова. Сега, когато пеem в салона песните, едновременно свири и един малък оркестър.

Вие коя част от човешкото лице ще си изберете за проучаване? Много интересна е тази задача. Така оживяват истините в човека.

Нарочен поздрав до всички ваши домашни и до всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

София, 1.I.1928 г.

Любезна сестро,

Н.А.К.Б.А.!

Ч.Н.Г.!

Изпращам ви чрез Николай новгодишната беседа. Понеже тя е къса, може да пратите един препис за Сливен, а самият оригинал може да пуснете веднага в маршрута ви в околните градове.

Както ви бях писал, вие ще пращате в Сливен на бр. Добрев беседите и лекциите, които ви пращам и той веднага ще ги изкара с пишеща машина в 8 екземпляра и ще ги прати в повечето градове в Южна България, дето има наши приятели от Бургас до Пловдив. И след това ще ви повръща беседите, които сте му пратили.

А ако искате може да се направи следното: аз направо да ви пращам на бр. Добрев и той след като ги препише на пишеща машина бързо да ви прати моя ръкопис, за да го пуснете в маршрута.

Пишете ми, кое е за вас по-удобно.

Много е хубава новата песен „Имаше човек“, която ви носи Николай.

Колко е важна основната мисъл в Новогодишната беседа на Учителя: за искането! И колко е важна Новата година с благоприятните условия, които носи!

Аз избрах челото за наблюдение. Скоро ще ви пратя мои извадки от някои книги за челото. Те могат да служат за предварително ориентиране. Но много е важно личните наблюдения. Чрез тях оживяват окуалните истини.

Нарочен поздрав до всички ваши домашни и до всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

Адрес на Димитър Добрев:

Улица „Станционна“, N 327 - Сливен.

Новогодишна беседа на братска вечеря на 31.XII. срещу 1.I.1928 г.

Беседата почна в 12 часа

„Изтеклата година беше съляпа за вас. 1928 г., която има две очи. Ако сте внимателни, тя може да ви донесе много радости, а инак много страдания. Ако вие съберете цифрите на тази година, то окончателният сбор ще даде числото 2. Това е божествената съкровищница, дето има богатства. Следователно ако очите ви са отворени, тогаз богатствата, които Бог ще ви изпрати чрез тази година, вие ще ги използвате. А ако ходите по ума на миналата година, тогаз няма да се ползвате.

През тази година Господ гледа през две очи. На когото очите са отворени, благословиението ще дойде за него. А на когото очите не са отворени, Бог ще мине и ще замине и всеки един ще остане пак със своята празна торба.

През цялата година използвайте живота, защото не се знае колко ще живеем на земята. Може да имате смущения, недоразумения и т.н. без онази интензивна връзка, когато човек трябва да има с това Първото Начало. Аз не употребявам думата Бог, защото които са я употребявали са я опорочили. Често Бога ние Го мислим като нещо физическо. Това е онова Начало, което осмисля животът. Няма по-красив момент от този, човек да почувствува за един момент присъствието на това Начало в себе си. То внася голяма радост и светлина.

Тогаз човек разрешава всички въпроси на света и у него се заражда онова чувство, онази сила да работи, без да се спъва в живота си. Божията Любов е, която превъзмогва над всички мъчнотии.

Няма в Божията Любов дефекти. Защото Любовта, която се размътва, това не е любов. Любовта, която се помрачава, това не е любов. Любовта, която отслабва, това не е любов. Това са само афекти. Но Тя всякога си остава при всички условия: дали човека е богат или беден, дали е болен или здрав, дали е силен или слаб. Каквото и положение да завзема човека, Божествената любов си остава една и съща. По смисъл и съдържание никога не се мени. Има един закон в нея: тя винаги се разширява, т.е. изменя своята форма. И вследствие на това, че хората не разбират Божията любов, те казват, че Божията любов се мени. Това не е изменение.

Това е разширение. В Божията Любов има едно вътрешно разширение.

Когато очите ви са отворени, тя ще внесе мир, а когато очите ни са затворени, страдание. Сега гледайте тази година вашите врати и прозорци да са отворени, та когато мине тази Божествена торба с богатства, да си поискате от тези Божествени Вестители. Който иска, получава. Някой казва:

„Господ нали знае?“ Не! Законът е такъв: „Който иска, му се дава“. Никой Учител в света не идва да се натрапи на ученика, но ученикът трябва да дойде да хлопа при вратата на Учителя си, и тогаз Учителят ще отвори съкровището си и ще даде.

Детето като плаче дълго време, тогаз майка му му дава. Петелът като кукурига тогаз господарят му отваря. Някой казва: „Не трябва да искаме“. Не! Едно от качествата на Великия живот е: Човек да иска. Не да прости. Просията - това е нахалство. Да искаш - това значи, душата ти да е пълна с онова желание да учиш. Само от приятеля можеш да искаш, от баща си, от майка си можеш да искаш. От неприятеля си можеш ли да искаш? Не! На неприятеля си ти можеш да се молиш, не можеш да искаш от него. Затова Христос казва: „Просете и ще ви се даде, искайте и търсете“. Това е онзи разумен начин. Така трябва да разбирате. И Бог ще ни опита, дали ние ще искаме или ще се молим. Шом ние се молим, ние сме като грешниците. Като съгрешим, ще се молим. Тогаз ти не можеш да искаш вече. Ти ще се молиш за прошка. В първата фаза като грешници хората се молят, а когато станат праведни, тогаз ще искат. И Бог казва: „Преди да поискате, аз ще отговаря на вашите желания“.

Та желая да завършите първата фаза: да се молите и да започнете втората фаза да искате. Не че молитвата не е необходима. До когато човек греши, молитвата е необходима за лекуване. Когато говорим за лекуване, разбираме, че човешката душа трябва да се очисти. Обаче като се очисти от греха иде втората фаза: искането. И като завършим с искането, ще дойде нещо още по-хубаво. Какво ще дойде тогаз, идущата година ще ви каже. Като видя, дали очите ви са отворени или не.

Сега през тази година желая вие да искате, да хлопате и да търсите. Нито един от вас да не седи само да се моли. И така: Пожелавам ви сега всички Божии благодати да ви посетят през тази година и да внесат мир и радост в душата ви.

София, 12.I.1928 г.

Любезна сестро,

Заедно с другите лекции и беседа прибързах да ви изпратя и беседата на Бъдни вечер, понеже е много важна и съдържа важна формула.

От Сливен брат Димитър Добрев ще организира изпращане на беседите в следните градове: Бургас, Карнобат, Айтос, Ямбол, Стара Загора, Казанлък, Пловдив. Пловдив ще прати в Панагюрище, а Стара Загора в Нова Загора. Ще го моля да прибави и Хасково.

Вие може да изпращате в Севлиево, Свищов, Пловдив, Трябва, Търново. Когато изпратите в някой околел град беседи, наблегнете непременно да изпращат в Плевен.

Много би помогнало ако при всяко ваше писмо прибавите маршрутен лист, който ще бъде отделен и ще се препраща заедно с беседите. Маршрутният лист да съдържа редът на градовете и адресите. Тогаз Свищов като получи ще знае, че ще препрати да кажем в Плевен.

Колкото до изпращането на беседите в Сливен на бр. Добрев има две възможности, от които разбира се, изберете тази, която ви е по-удобна и възможна:

1. като получите моите беседи, след прочитането им да се пращат в Сливен до Добрев и той веднага ще ги препише на пишеща машина и ще ви върне оригиналът, за да ги пратите в околните градове.

2. Може и друг начин, само че изисква повече време. Именно: Вие и

други някои приятели, които имат възможност да помогнат, да препишете беседите: единият екземпляр да изпратите в Сливен, а другият - в околните градове.

понеже преписването на всички беседи и лекции би отнело много време, то може да стане друго: щом препишете 2-3 беседи, пратете в двете тези направления веднага (в Сливен и околните градове); след това почнете преписването на други 2-3 беседи и т.н. до дето се изпратят всичките. А за-напред това ще ви бъде по-лесно, понеже аз ще гледам да изпращам по-бър-зо беседите, за да не се трупа толкоз материал.

Понеже Коледната беседа „Подвигът на героя“ е доста важна, можете най-напред да пратите нея.

С нарочен поздрав до вашите домашни и всички други братя и сестри.
Как е Зафирка?

С братски поздрав: Б. Боев

Ето например какъв маршрутен лист може да придружава всяка ваша пратка до околните градове:

1. От Трявна беседите да се препратят в Търново до К. Иларионов, ул. „Зеленка“, N...
2. От Търново беседите да се препратят в Севлиево до Стефан Тошев, следовател.
3. От Севлиево беседите да се препратят в Свищов до Димитър Халачев, зъболекар.
4. От Свищов беседите да се препратят в Плевен до Анго Анев, телеграфист.
5. От Плевен беседите да се препратят в Габрово, до Никола Дойнов.

София, 13.I.1928 г.

Любезна сестро,

Във вашия маршрутен лист прибавете моля и Лом (с. Еленка Казанлъклиева). Можете да помолите лицата, до които изпращате беседите в разните градове да не ги държат много време.

За напред един екземпляр от беседите и лекциите, които ви изпращам изпращайте в Сливен - в Бургас, на адрес:

Минчо Сотиров, улица „Цар Симеон“ N 27 - Бургас

Бр. М. Сотиров ще ги изпраща в околните градове.

В Бургас недейте изпраща неделна беседа от 1. април, понеже я изпращам оттук.

Скоро ще ви пратя продължение на книгата от Седир.

Нарочен поздрав до Николай, всичките ви домашни и всички други бра-тя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

От Бургас ще получите лекцията от 28.III. т.г.

София, 7.VII.1928 г.

Любезна сестро,

Изпращам ви 3 лекции. Утре започва Младежкия събор в 5 часа сутринта. Някои гости вече пристигнаха. Останалите ще пристигнат до довечера. След събора и екскурзията ще ви изпратя по възможност по-скоро в резюме говореното от Учителя, също и другото, извършено от събора.

През ваканцията ще гледам да ви изпратя и от по-ранните беседи и лекции. С идущото писмо ви пращам продължение на Седир.

Разправете поне накратко за екскурзията ви до Узана. От как ми пи-сахте Узана, колко това име ме привлича.

Брат Борис Пенев каза, че няма да дойдете на Младежкия събор. Уверен съм, че ще се нареди да дойдете на Общия събор. Още не е точно определено къде ще бъде екскурзията, но вероятно на Витоша. Така е по-добре, защото тогаз екскурзията до Мусала може би ще стане след общия събор и тогаз ще можете да участвувате и вие.

За напред за Южна България лекциите пращайте пак на бр. Димитър Добрев в Сливен.

Поздрав до всички ваши домашни и до всички други братя и сестри.

Със сърдечен братски поздрав: Б. Боев

Адрес: Б. Боев, улица „Опълченска“ N 66, София.

София, 2. август 1928 г.

Любезна сестро,

Н.А.К.Б.А.

Беседите, които ви изпращам, изпратете по вашия маршрут в Северна България и друг екземпляр за Южна България. До бр. Димитър Добрев в Сливен. Препратете до бр. Добрев и приложеното тук за него писмо.

В Северна България ще ви моля най-напред пратете беседите, ще ви моля, на Стефан Тошев в Севлиево.

Дано до събора беседите обиколят повече градове.

Вие нали винаги когато пращате беседи туряте при тях маршрутен лист?

Разговорите недейте пуца в маршрут. Пратете ги обаче непременно на бр. Стефан Тошев. Разбира се можете да ги пратите на някои приятели.

Дано има екскурзия и след събора, та да можете и вие да отидете до Мусала.

Нарочен поздрав от Николай.

Тук Учителят даде едно много важно упражнение: Да се отиде до чешмата 4 пъти на ден (преди обед) с 2 стомни за вода. След отиване 2 пъти, да се изпият 2 чаши гореща вода. Тогаз пот рухва от цялото тяло. Да се преоблече тогаз човек. След отиване още 2 пъти, да се изпият още 2 чаши гореща вода, да се направи обливане на цялото тяло с топла вода (със слънчева вода само или смесена с малко загрята на огъня вода) и след това преобличане.

Тъй че на ден 4 отивания до чешмата, 4 чаши гореща вода, 2 преобличания и едно обливане. Съблечените ризи да се проперат.

Това упражнение да се прави 10 дена. Десет дена образуват един цикъл. След почивка 5-6 дена да се повтори цикъла, след това може да се потрети. Тъй че хубаво е за едно лято да се направят тези упражнения около 30 дена. Тогаз порите на кожата (7 милиона) ще се отворят, цялата кожа ще диша усилено, и това ще внесе лекота, бодрост, жизнерадост, болестите ще изчезнат, а здравият ще бъде обновен и кален. В тялото има отрови, които се образуват от храната. Чрез такова изпотяване те ще бъдат изхвърлени. Това ще се отрази и върху душата. Много недъзи ще изчезнат. Там дето по-рано човека се е нервирал или безпокоил, сега ще бъде спокоен, устойчив.

С братски поздрав до вашите домашни и всички други братя и сестри:
Б. Боев

София, 29.XII.1928 г.

Любезна сестро,

Ч.Н.1929 година!

Получих писмото ви. Радвам се, че Василка е добре. Ще предам на бр. Жорж сведенията за раждането, за да направи хороскоп. Аз съм уверен, че

той ще го направи в най-скоро време. Вчера брат Славчо ви прати две лекции от 26. и 28. декември. Понеже занаят новите лекции няма да ги препраща-ме в Сливен (защото на тях пращаме отделно), то най-добре ще бъде да се направи следното:

Щом получите лекциите оттук, веднага направете препис от тях, така че да имате по два екземпляра от всяка лекция. Единият екземпляр (оригина-ла или преписа, все едно) веднага пуснете в маршрута, а другите екземпляри нека се четат от братята и сестрите в Габрово и околията. По този начин в най-скоро време лекциите ще обиколят всички градове, които фигурират в маршрутния лист. Маршрутния лист винаги да придружава лекциите. В маршрутния лист накрая да наблегнете за нуждата от бързото препращане на лекциите. В скоро време ще ви изпратя разговора на Учителя у с. Янакиева на 19.декември т.г., дето беше поканен на обяд. А също така и това, което ще говори Учителят на братската вечеря, която се урежда на 31.декем-ври вечерта в салона на Изгрева (срещу Новата година).

Нарочен поздрав до всички ваши домашни и до всички други братя и сестри. Писах на бр. Ст. Тошев да предава лекциите и на бр. Сава Калименов.

С братски поздрав: Б. Боев

Изгрев, 28.V.1933 година

Любезна сестро,

като получите настоящото писмо, веднага елате. Учителят каза, че към 3 юли ще направим няколкодневна екскурзия на Витоша. Ще отидем през Княжево и с. Владая в с. Мърчаево (на западната страна на Витоша) и оттам ще изходим цяла Витоша надлъжно от запад към изток по билото и по южни-те ѝ склонове, за да излезем към с. Бистрица може би.

Ще има и няколко магарета с нас за някои по-важни работи: някои об-щи продукти, братските чайници и пр. А инак всеки ще си носи раницата на гърба с някое платнище или одеало. Ще спим на открито, дето замръкнем.

После друго. Учителят каза, че ще пратим съгледатели до езерата. Такива ще са Славчо, Крумчо и други някои братя. Те ще питат няколко пъти за времето. Предлага се (още не се знае сигурно), че към началото на втора-та половина на юли ще отидем на езерата. Вече мнозина си приготвяват палатките.

Така че вие веднага тръгнете за да сте тук за Витошката екскурзия. Най-добре е да потеглите и пристигнете в събота на 1.юли, за да не пропусне-те двете беседи на Учителя в неделя на 2.юли.

Вчера имаше екскурзия на Витоша. Има три нови гимнастични упраж-нения с нови хубави мелодии.

Ще ви изложа тук основните мисли на днешната лекция7

„Има една свещена област в природата. Тя не е тук на земята. В тая свещена област живеят висшите разумни същества. Те живеят в щастие, радост, блаженство. Те желаят да ти помогнат, за да живееш в същата радост, мир, щастие и блаженство, което имат те. Ако имаш неразположение, не си в контакт с тая свещена област. Ако си разположен с радост ти си в контакт с нея.

Добрият живот се състои в това, да си проводник на Божественото. Когато всички станат проводници на Божественото, ще изчезнат всички про-тиворечия и нещастия в живота. Аз не казвам да започнете да живеете доб-рия живот, но да се повърнете към този добрия, красивия живот, който сте живели някога.

Трябва да работим не за себе си, нито за другите, а само за Бога. Бог е единственото Същество, което винаги мисли за тебе и те отрупва с всички блага. Той е вложил всички блага в тебе. Ти трябва да ги проявиш. Да живееш за Бога. Това, което носи на човека радост, щастие, блаженства, това е свещената област. Всяко сърдене е отрова. Ние искаме да имаме уважението на почитанието на другите хора. Но уважението и почитанието е свързано с тая свещена област.

Ако си свързан с нея, ти ще имаш уважението и почитанието.

Всички трябва да бъдете отпушени. Да влиза онова чистото във вас!

Не се осигурявай в светските банки. Осигурявай се там, дето банката не фалира: това е свещената област. Ако някой обича някого това е от Бога. Горко на онзи, който не обича. За светията е определено 1 час, физ. работа на ден, 3 часа за сърцето, 7 часа за ума, а останалото време за развлечение, за спане, за разходки, за това-онова. Ще ви оставя със следния стих от Писанието: „Бог ще обърше всяка сълза от очите ви“.

Така, че хубаво ще бъде да дойдете в събота с някого от домашните, например майка ви или ако не ѝ е възможно - сама. Разбира се, хубаво ще бъде и тя да дойде. Поздрав до всички ваши домашни и до всички други братя и сестри. С братски поздрав: Б. Боев

За всичко това съобщете на Папазова.

Изгрев, 16.XII.1934 г.

Любезна сестро,

Получих писмото ви. Много има да си говорим, когато дойдеш тук! Защо в края на февруари? Защо не по-рано?

Днешният ден мина много интензивно. Ще ви го разправя „от игла до конец“. Днес е неделя. Тая сутрин имаме Утринно Слово. Ето по-важните мисли от Утринното Слово.

„Трябва да се освободите от личния живот. С нашите мисли, страховете, непостоянството ние вредим не само на нас, но и на нашите близки. Всички сме свързани.

Ако един направи престъпление, то много души ще направят престъпление. Ако един направи добро, то много души ще направят добро. Светът е оправен. В тоя живот Бог иска да предаде някои свои благословения по пътя на страданията, а други свои благословения - по пътя на радостта. Даже най-големите добрини тук на земята идат по пътя на скърбите. Едно помнете: човек, когото не го тъпчат, човек не може да стане. Ако във време на мъчнотии се поколебаеш, се уплашиш, малка ти е силата. Писанието казва, че страхливият няма да влезе в Царството Божие.

Закон: Онова, в което вярвате то ще бъде! Щом вярвате то към вас ще се присъединят хиляди разумни същества и ще ви помогнат.

Ще дойде време когато и слабите хора ще бъдат повдигнати, но най-първо силните хора в света трябва да се повдигнат - някои от вас сте на прага!

Един човек посял едно място с ориз, обаче неговите съседи отбили водата към своите оризища и той останал без вода. Отнели му водата! Не стига това, но несправедно го наклеветили за нещо и го хвърлили в затвора. Той в затвора се помолил за дъжд. Идва дъжд, напоява неговия ориз, а оризът на съседите му останал без дъжд. И като излязъл от затвора, имал най-хубавия ориз.

Казвам: Ако Бог е на ваша страна, вие ще бъдете така благословени. Не се колебайте във вярата си, в своята любов, в упованието си. Уповавайте!

Макар и да сте в затвора, пак ще дойде дъжд на вашия ориз!"

След това направихме гимнастически упражнения (само старите, с някои съвсем нови, но без музика) и Учителят ни говори. Ето разговорът: „Ако един човек е светия, но ако наруши нещо, то светийството не му помага. Ако на един грешник му кажат, че му предстои лошо бъдеще и той се стресне и се поправи, ще предотврати лошото си бъдеще“.

След това, до 10 часа ние като се срещаме едни други си пожелавахме много хубави работи! И всеки записваше това, което пожелава на другия! Трябва да ви кажа, че в петък на 14.XII. Учителят в Младежкия клас даде една работа, една задача за класа за 1 седмица: когото срещнем от Младежкия клас да му пожелаваме нещо хубаво и да си запишем пожеланието.

Ето основни мисли от беседата: „Оня свят е в междупланетното пространство. В това пространство има невидими, прозрачни небесни тела на слънчевата ни система. Заминалите хора отиват там. Помнете едно нещо: не можем да приложим един метод на двама души: при всеки човек ще приложим специален метод за неговото повдигане. Ако не го приложим, той ще остане обикновен като другите.“

В шестата раса всички хора ще бъдат ясновидци. Тогаз няма да има нито един крадец, нито един убиец, няма да има лъжа. Ще има любов навсякъде. Всички врати ще бъдат без ключове.

Това, което пожелаеш на хората, то се връща на тебе. До новата година, когото срещнете, кажете му нещо много хубаво. Най-хубавото му пожелайте. Пожелай доброто на всички добри хора в света. Един човек може да греши, пак да бъде добър ако го мъчи мисълта, че греши. Когато имаш доброто желание, без разлика на верую, да ги подкрепиш с вашите добри чувства и мисли и това благо, което направим на тях, то ще се повърне върху нас“.

На 5 декември Учителят каза (в сряда) да съберем известна сума, която ще видим за какво ще употребим. В следната сряда, на 12.декември всички донесоха суми в пликове. Събраха се 10, 125 лева. Учителят каза, че тая сума ще се употреби за плащане на таксата за водата.

В началото на беседата брат Симеон обяви: Младежният клас ще чисти полянката след обед в 3 1/2. Всички отидохме и чистихме. Носихме гребла, метли, колички. И Учителят работи.

Банята за Учителя при парахода е готова, но ще почне да работи от пролетта.

Получих последното ви писмо, което ми даде Стефан. То е писано не чрез перо, а чрез куки. Прочетох го внимателно и разбрах съдържанието му. Много хубаво!

Сестра Попова ми каза да ви пиша това, което ви се съобщава чрез нея: „Кажи на Цанка да бъде спокойна и да бъде свободна. Аз искам да работи тя. Нейната задача там е да работи. Ако ме слуша, ще сполучи. Един ученик ще научи, като слуша. Ние (Духът) постоянно сме с нея. Да работи без страх, от никого да не се страхува и да не се вълнува. Аз бдя над нея. И скоро Цанка ще посети Изгрева“.

Ето някои разговори с Учителя: „Вие сте тук в живота в най-хубавото забавление. Отвори седемте милиона прозорци и грехът го няма вече. Всяка сутрин като станеш отвори седемте милиона прозорци. Доста работа е то! Само Божественото може да целуне човека и то като целуне, ще си замине и ще остави нещо. Известни тонове не можеш да ги възприемеш, понеже съзнанието ти не е още повдигнато. Всичко зависи от съзнанието. Вие още не сте правили опити за действието на музиката. Мине буря и ако почнете да пеете 10 минути, 20 минути, 1/2 час, и ще спре бурята.“

Природата като ти отнема нещо, дава ти по-ценно, не равно ценно. Дава ти по-ценно от онова, което ти взема. Следующия момент трагедията е възкресението.

Втори път като дойдете, ще бъдете по-музикални. Сега гледайте да си поставите една хубава основа.

Ако се концентрира вашето съзнание върху цветовете на дъгата (мислено) и се абстрахирате от всичко друго, то ако е напълно сполучлива концентрацията, след известно време ще настане тъмнина около вас (граничната област) и след това ще почнете да виждате цветовете на Невидимия свят. Невидимия свят ще се отвори пред вас. Основата на християнството е Любовта и милосърдието. Сега бедният е слуга на богатия, слабия на силния, невежия на учения, а във новата култура силният ще бъде слуга доброволно на слабия, богатия на бедния, учения - на невежия. Христос ще бъде център на новата култура на човечеството, център на цялото човечество, както е писано: „Едно стадо, един пастир“.

Учителят даде на брат Славов един метод, за да развие гласа си: Да пее всеки ден мислено. И му каза, че след време ще почне да чува гласа си през време на своето мислено пееие. И после всичко постигнато ще се реализира на физическото поле. Защото това, което е горе, слиза долу. Но когато пее мислено, да пее с идеално хубав глас (колкото може да си представи). Брат Славов е правил това упражнение 6 месеца всеки ден сутрин и вечер и вече има резултати. Вчера ме повика радостен и ми каза, че вече два пъти в последните дни е чул гласа си, когато пее мислено (след 6 месеца упражнения) и че съвсем е друг гласа му от вчера насам. И той ми изпя „Грее слънцето“ и „Ти съзнавай“, но със съвсем друг глас, много нежен и приятен! Той каза, че ще съобщи това на Учителя.

Говорих с Учителя за вашето идване. Той каза, че можете да прекарате в гостната стая за сестри.

Нарочен поздрав до всички ваши домашни и до всички други братя и сестри. Специално на сестра Т. Кисьова и на сестра Мария Х. Дечева, когато й пишете.

С братски поздрав: Б. Боев

Изгрев, 10.II.1941 г.

Любезна сестра,

Хиляди поздрави от Изгрева. Вчера имавме лекция при следната интересна обстановка. Понеже имаше затъмнение, големият салон беше тъмен. Ние всички се събрахме в салона в 5 ч. с. в тъмно. Дойде Учителят. Прекарахме в тъмно около 40 минути, додето се съмне. През това време имаше песни, молитви, размишление (тайна молитва). И като се съмна, Учителят почна да говори. Това, което каза, по-долу излагам.

Със сестра Попова често говорим за вас. Тя получи вашето писмо и ми поръча да ви отговоря от нейно име следното:

За оная госпожица, която искала да се ожени за един, който имал 4 деца, тя каза: Нека тая госпожица сама да си реши задачата, нека тя по вътрешно ръководство, по вътрешния си глас да вземе решение по този въпрос. Защото вътре в човека има един непогрешим светилник, стига човек да умее да се вслушва в себе си! Този глас е тъй тих!

А за вас се даде чрез сестра София Попова следното: „Кажи й, че тя ми дава радост, и аз й давам радост, именно дето работи там, дето е започнала да работи сериозно. Да работи! Аз съм с нея! Аз я ръководя! Да бъде свободна“.

Тук ще ви изложа някои мисли от разговорите с Учителя напоследък:

„Ако човек влезе в любовта, всичките работи се уреждат. Новата епоха ще бъде епоха на любовта и затова тя ще освободи хората от ненужни страдания. Хората ще разберат, че няма друг начин освен любовта. Той е единственият път - с най-малко разходи. Хората са механизирали света. Те са напуснали Божествения напредък и са дошли в механически. За да опита Любовта, човек трябва да се жертвува. Великата жертва се изисква при любовта. Това значи опитване на любовта. И тогава тя се разбира.

Душата се показва такава, каквато е само на онзи, който я обича. А от онзи, който не я обича, тя се крие. Само като обичаш някого, душата му се разкрива пред тебе. Любовта ще ви тури във връзка с напредналите души, с души, които представляват скъпоценни камъни.

Няма безизходен път, ако призовем Бога в Неговата милост. Като почнете да еманирате любовта, хората ще почнат да ви търсят, да идват при вас!

Ето някои мисли от последните беседи:

„Ако човек е умен и истиннолюбив, любовта ще дойде. При любовта ти никога не разправяй на другите за любовта това, което не си опитал. Щом обичаш, ти не се интересуваеш, дали те обичат или не. Аз се радвам на любовта, че тя минала през мене. Когато обичаш хората, ти се ползуваш и си здрав; също и ония се ползват и са здрави, които обичаш. Всички вие търсите вашето щастие вън от себе си. То не съществува вън от вас“.

Ето някои мисли от вчерашната лекция:

„Има три порядъка в света: Божествен, духовен и човешки. Не прекъсвай връзките си с Божествения порядък. Щом скъсаш тия връзки, ти ще бъдеш като лист отронен от дървото, който вятърът вее насам-нататък; той няма никаква опора. Не се занимавай с лошите работи, с недостатъците на хората, понеже прекъсваш общението си с Бога и ще изгубиш вечния живот.

Да започне подобрене на твоето здравословно състояние, не е лесна работа, трябва да дойдат всички Светли духове да работят.

Дръжте пакта, който сте подписали с Бога. Ако не го държиш, всичко ще бъде пометено.

Сега вие седите и се тревожите. Какво има да се тревожите? Господ е направил света. Като ви вземе в Неговия порядък, ще видиш, че всичко е на място. А като излезем от Неговия порядък, ще видим, че нещата не са на място. Докато мислиш за Бога, ти живееш. Щом престанеш да мислиш за Бога, ти почернееш, потъмнееш, обезсмисля се животът ти и не знаеш, къде ще отидеш. Ако държим с Божественото, страданията ще бъдат най-малки, много малки, като просено зърно. А ако се откъснем от Божествения порядък, ще имаме страдания, които никога не сме ги видели.

Та не разваляйте пакта си с Господа. Каквото сте обещали на Господа, изпълнете го.

Господ иде на земята сега да научи хората, всички народи как да живеят, всеки да държи обещанието си. Всички народи трябва да служат на Господа. Земята е на Господа. И понеже народите не изпълняват Волята Божия, те страдат. И Той сега иде да тури ред и порядък в нещата. Но този ред и порядък няма да се тури така лесно, а с големи страдания: хиляди кораби ще потънат, богатите ще осиромашеят, болести ще има, земетресения ще има, глад ще има. Даже по един грам масло няма да има.

Вие имате много добри разбирания, но още пакта не си прилагате добре.“

Как прекарвате? С какво се занимавате? Правите ли екскурзии? Поздрави „Петковата нива“ от мен.

Поздрави до домашните и до всички други братя и сестри.

Пожелавам ви вечна пролет в душата и широко поле за работа.
С братски поздрав: Б. Боев

Изгрев, 25.III.1953 г.

Любезна сестро,

Получих вчера писмото ви. Вашето писмо е от 18 т.м., а аз го получих доста късно - на 24. т.м., а в писмото си пишете да получите отговора ви до идущата сряда, т.е. до 25. март. Поради късното получаване на вашето писмо това не може да стане. Вие ми пишете да ви пратя нещо за разликата между будизъм и християнство. Ето няколко реда по този въпрос:

Будизмът казва, че всичко около нас в майя, илюзия и ние трябва да влезем в един реален, отвъден свят. А християнството казва, че физическият свят, макар и да има относителна реалност, то в него трябва да бъдем деятелни, активни и да проявим любовта. Християнството не проповядва бягане от живота, а активност в живота.

Будизмът казва, че човек трябва да се освободи, да отстрани всички желания, за да добие своята свобода, а християнството казва, че човек не трябва да отстранява всички желания, а трябва да ги облагороди, да ги пречисти, за да бъде деятелен в живота.

Будизмът туря на първо място бягане от страдания и казва, че външният живот е верига от страдания, а християнството казва, че този живот на страдания трябва да го превърнем чрез работа в място на радост и красота.

Будизмът препоръчва влизане в нирвана, т.е. в място на единство и блаженство, а християнството не отрича значението на нирвана, но казва, че е от голяма важност да работим за идване Царството Божие на земята, да изпълним Волята на Бога, служенето на Бога. Християнството не проповядва бягане от физическия живот, а да прославим чрез своя живот Бога на земята.

Всички други религии преди християнството са само подготовка на човешкото съзнание за разбиране на християнството. Учителят каза, че в бъдеще езотеричното (мистичното) християнство ще бъде всемирна религия на всички народи.

Тук ще ви изложа мисли от един частен разговор с Учителя:

„Всички окултни движения на изток и на запад ще се сближат. Във всички окултни движения днес липсва нещо: приложение.

То е нещо толкоз дълбоко, че трябва едно вътрешно усилие, за да се добере човек до тази крачка.

Не че Христос не можеше да употреби други методи от тия, които употреби, но Той изучаваше и знаеш, че тия методи на ненасилие са по-силни, по-ефикасни отколкото метода на насилието.

Българите си приличат с евреите по едно: както българите, така и евреите са твърдоглави. Само, че у евреина има досетливост, той цени времето, той туря всяко нещо на мястото си и на времето си, а българинът все отлага. И всичките му нещастия идват от там, че той все отлага, казва че има време.

Има една мисъл на Бялото Братство, която направлява света. Няма да мине дълго време така. Времето е назряло. Ако европейските народи не побързат да се поправят, ще дойдат нещастия катастрофални.

Трябва възпитание на народите, на масите, трябва едно друго възпитание.

По структура (строеж) трябва да се вземат тия хора, които са готови и на тях да се говори за новото. По структура хората трябва да се избераат. Има някои хора, които не са готови.

В света хубавото ще възтържествува. Национализмът трябва да отстъпи място и да дойде разумното, човешкото.

Всеки ден отделяй по два часа за размишление. Вие като излизате между хората, светът все изтегля нещо от тебе. Трябва да бъдеш силен от вътре, за да можеш да трансформираш тия енергии и разумно да дадеш и разумно да възприемеш.

Сутринта като се събудиш да влезеш чрез размишление във връзка с Ония, Които ръководят съдбините.

Тия в Агартя ще излязат, ще напуснат ония места. Те няколко пъти са местили своя град. Те са високо културни. Сега са на място недостъпно. Тяхната наука ще се даде на избраните".

Тената (брат ти) е добре. Той всеки неделен ден отива със ски по ви-тошките върхове с Крум или Николай, додето има още сняг по върховете. В понеделник вечерта тръгна към Толбухин и Варна. Ще му каже да се отбива при вас.

Празникът на пролетта мина доста тържествено. Имаше гости и от провинцията. Чувствувахе се едно неземно присъствие, присъствието на Учителя.

За лечебните методи на Учителя ще ви кажа следното: По-нататък ще ги напиша на пишеща машина и ще ги имаш.

Поздрав от Борис, Николай и другите. нарочен поздрав до брат Йордан, сестра Пенка Николова и другите братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

Пращам ви подарък един астрономичен календар. Той е полезен за определяне на лунните фази.

Изгрев, 30.I.1957 г.

Любезна сестра,

Тук имаме разрешение от властта за четене на беседите в салона. Попитахме ги: „Ами нали ни взехте беседите?“ те ни казаха: „От много частни домове не са взети беседите. Вие можете да вземате беседи за четене от тия лица, от които те не са взети“. И ние от 27.декември почнахме да четем беседи в салона.

Денят 27.декември тук мина много тържествено. Сутринта се чете беседата „Пребывание“ от книгата „Заветът на любовта“. Вечерта концертът излезе много сполучлив. Преди концерта Борис държа хубаво слово.

Финансовата ревизия продължава.

Поздрав на брат Йордан, сестра Пенка Николова и на всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

Тената се върна онзи ден от провинцията. Сега е тук. Борис е добре.

Изгрев, 4.I.1963 г.

Любезна сестра,

Борис и Жечо са освободени на 31.декември. Благодарим на Бога за това. Всички братя и сестри са радостни. Някои плачат от радост.

Председателят на комитета за вероизповеданията повика Симеонов и Антоу и им каза, че братствата в провинцията трябва да се регистрират при Окръжния народен съвет. По това вие ще получите писмо и от тях.

Срокът е 12.януари. Ако някое братство не се регистрира до 12.януари, милицията разтуря братството, взема салона, ако има такъв и то няма право вече да се събира.

Вие направете потребното в посочения срок.

Тената е на езерата и той още не знае за Борис. Тия дни ще си дойде.

Получихме пратените от вас за Борис чрез една сестра пакети.

Поздрав на брат Йордан, на с. Пенка Николова и на всички други братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

Телеграма

Бърза - Цанка Екимова - София

Регистрирай се непременно. Няма да споменаващ имената на членовете. Наредждането е от Комитета на вероизповеданието. Ще придобиеш права за салон и за събиране. Боян

Верска общност
„Бяло Братство“
Габрово

До Изпълкома
на Окръжния Народен Съвет
гр. Габрово

Молба

от Цанка Николова Екимова, ул. „Баждар“ 24

Ръководител на Верска общност „Бяло Братство“ - Габрово

Другарю Председател,

Моля въз основа на чл. 16 от Закона за изповеданията и съгласно дадените указания на Централния Братски съвет на Верска общност „Бяло Братство“ - София, от Комитета по вероизповеданията при Министерството на външните работи, да бъде регистриран клон на Габрово от Верска общност „Бяло Братство“ с ръководител Цанка Николова Екимова, живуща в Габрово, ул. „Баждар“ 24, в който клон членуват души.

Заедно с присъединения към Габрово СевлиеВСки клон от Верска общност „Бяло Братство“ с 10 души членове и с ръководител Стефан Лазаров Тошев, живущ в Севлиево, ул. „Чапаев“ 5, и с молитвен дом - стая в жилището на Сава Иванов Калименов, ул. „Г. Димитров“ 83, Севлиево.

Молиме да ни бъде съобщено писмено за регистрацията, за да съобщим на Централния братски съвет на Верска общност „Бяло Братство“ в София.

Гр. Габрово, януари 1963 г.

С почитание:

Изгрев, 14.1.1963 г.

Любезни брат Йордан Екимов,

Получих писмото ви. Наредждането за регистриране не е само за Бялото Братство, но и за всички други духовни общества: петдесетници, съботяни и пр. Комитетът за вероизповеданията е получил нареждане от погорно място. Значи това нареждане не излиза от самия комитет. Някои са на мнение въпроса за регистриране вие сами да го решите по вътрешно ръководство.

Комитетът за вероизповеданията нареди при регистрирането да се съобщи само името на ръководителя на местното братство и името на четеца. А ако някои искат имената на членовете, това го няма в нареждането на комитета.

Но сега е безполезно вече да се правят постъпки за регистриране, понеже срокът е 12. януари, а този срок мина.

За регистриране на едно братство трябва да има минимум 25 члена. А понеже Габровското братство няма толкова членове, то не може да се

регистрира. Вие ще посочите такъв мотив.

Нотариално заверен препис от нареждането за регистриране не е възможно да се вземе. Комитетът за вероизповеданията никога не дава писмено своите нареждания, а само устно.

Поздрав на Цанка от Борис, Тената и от мен. Също и от Методи.

С братски поздрав: Б. Боев

Пожелавам ви всичко хубаво и светло!

18.XII.1924 г.

Писмо от Савка Керемидчиева

Сестра Цанка,

Живота на ученика седи в едно непрекъснато право разбиране на нещата, които се случват около него. Противоречията в живота не са дадени, за да се опита силата на противоречието, но за да се опита силата и мощта на Правата мисъл. И при всяко противоречие, ние трябва да се радваме и благодарим на Бога, че е промислил за нас и ни е създал условия, да можем да проявим Неговата велика и мощна мисъл - Правата мисъл. Нам лежи задачата да покажем на света, че ние сме хора, които носим душа. И казва Учителят ни: „Любовта не може да се прояви без душа. А законът на Любовта е закон на Послушание“. Тогава не можем ли и ние, малките на земята, да проявим Любовта? Можем. Но трябва да слушаме Учителя, който ни носи Светлината към Бога и да служим на Бога. Нека в това всички да се подкрепяме.

Веднъж беше дал Учителя едно много приятно упражнение за размишление. Всяка вечер като си лягаме да си помислим върху тези два въпроса: Като си замина, какво ще оставя на земята? Кое е това, което ще оставя след мене? И второ: Какво ще занеса със себе си, като ида в другия свят? Ето защо трябва да живеем, да изработим нещо, което да оставим, и друго - което да вземем със себе си. Навсякъде в живота трябва да се прояви душата. Сега на света трябва широки души, носители на новата култура, която иде в света.

Няколко думи от неделните беседи на Учителя:

„Чрез големи страдания се подхранва човешката съвест. Хора, които никога не са страдали са най-жестоките хора. Жизнените въпроси, които подкрепят нашия живот, трябва да бъдат за всинца ни свещени, и това, което за едного свещено, трябва и ние да го пазим свещено. Не е външното положение, което дава сила на човека, това е неговата душа. Бог трябва да бъде вътрешно не само най-познатия, но и най-свещения Извор на живота. Като срещнете сега един човек, вие искате веднага да го изпитате какъв е той. Не така. Като срещнеш своя приятел, най-първо ти ще му покажеш, ти какъв си. Ще му покажеш всичкото доверие, което има в душата ти. Заради кого? Ще му покажеш какъв е Бог. Но туй от вътре трябва да дойде. Не само да вярвате в Бога, но и да Го любите, не само да Го любите, но да изпълнявате Неговата Воля. Това е закона на цялото, дето няма никакъв грях. Човек, който е започнал да живее по Бога, той е един Извор, нему всичко съдейства за Добро. Чиста е текущата вода, а не застоялата.

Владее, който отстъпва. Човек трябва да бъде свършено отстъпчив, по човешки отстъпчив, а по Бога устойчив. Свободата на човека е в неговата отстъпчивост. Който живее за Бога може да отстъпва, който живее за себе си, не може да отстъпва“.

Бъдете сега всички бодри и весели духом, на Бога се радвайте, и Него изявявайте. Ще свърша писмото си с едно обично на Учителя мото:

„Който любят Бога, всичко им съдейства за Добро!“

Сестра Цанке, поздрави по именно всички в дома души на Господа, с някои от тези Учителиви Слова.

1.X.1928 г., София

Божията Любов носи пълния живот!

Любезна Цанке,

Твоето писмо получих, аз все пак много го очаквах, въпреки че то дойде много навреме. Аз много се забавих с отговора и моля те извини ме, ще гледам и на дело да се поправа. Горещи свърших упражнението, след това се преместихме от една къща в друга, нареждаме и моята работа, която е текуща ти знаеш вече, не можех да я оставя, и затова писмото до тебе все отстъпваше. Ето сега вече си наредих време и за твоето писмо. Сега по това стига толкова, ето и другото:

На 23.IX. в неделя сутрин

„Човек трябва да има едно вътрешно разбиране на живота, то значи да осмисли живота. Бог живее в човека и си проявява в светлината на неговото съзнание. Вярата на човека води към Бога. Когато нашата мисъл е хармонична тя ни приближава към Бога. От сина се изисква послушание. Ученикът трябва да учи. Нас ни трябва едно - то е новото. Вие като четете Писанието, всеки ден Бог влива нещо ново. В живота и страдания и радостите еднакво благо носят - който разбира. Мисълта ви трябва да бъде толкова силна, че тя да измени окръжаващата среда, в която се намирате.

Водата доставя подтик за вас да добиете чистота.“

24.IX., понеделник (II ден на срещата)

„Трите велики закони! Човек не може да бъде умен, не може да мисли право, ако не е добър. Да бъдеш добър това значи да бъдеш господар на низшето, а слуга на висшето. Само сияният човек може да бъде добър. През тази година аз искам да се стремите да станете господари на низшето. Добре ще мислим и добре ще служим.

Тъй да се поставиш в живота си, че да не шокираш никого с поведението си. Туй го наричам красота, пък аз го наричам акустика на съзнанието.“

25. септември. 1928 г. (III ден, вторник, с.)

„Прочети 18 гл. Матей, тя показва съвременното съзнание на съвременната цивилизация. Ти трябва да простиш заради Божията Любов. Човек трябва да бъде непоколебим в своите убеждения. Твърдостта на човека не трябва да се мени. Човек не трябва да прави връзка с греха. Съдбата ви ще бъде не как сте живели в миналото, не какви грешници сте били, аз ще ви съдя, като сте видели как аз постъпвам, вие защо не сте постъпили тъй (виж 18 гл.)

Бъдете и вие образци. Ще си турите една задача, за бъдеще да вършите невъзможните работи. Вече възможните работи да вършите знаете. Онзи, който служи на Бога, той не може да бъде в лишение. В лишение ли е, има нещо криво в служението. Любовта носи всички условия на живота. Ако ще живея, аз не искам да умирам, в мен седи тъй въпроса. Искам да бъда съучастник на Божия живот. Това трябва да бъде идеал за синца - живота! Туй ще знаете, че сте души! Законът на Любовта е такъв - тя винаги дава. Ще имате и вие остри ножове - това е Словото Божие!“

Цанке, това е последното, това е най-новото!

Поздрави майка си и лелите си и братчето си.

Твоя сестра в Господа: Савка

1.X.1928 г.

София, 6.VI.1961 г.

До Никола Антов Вълчев
ул. „10-та“, N 2, в кв. „Изгрев“
ТУК

Боян Димитров Боев
ул. „Зелен синур“ N 18
кв. „Изгрев“

По повод изложението ви от 23 май 1961 г. до Министъра на външните работи съобщаваме, че въз основа на член 10 от Закона за изповеданията регистрацията на Борис Николов Дойнов и Жечо Панайотов Жеков е снета.

Председател: (п) М. Ключуков

Вярно с оригинала: (п.) Н. Антов

Обяснителна бележка:

Член 10 от Закона за изповеданията гласи: Свещенослужителите и длъжности лица в кое и да е изповедание могат да бъдат само лица, които са български граждани, честни и благонадеждни и не са лишени от права, с влязла в законна сила присъда. Затова Комитетът на религиозните култове въз основа на член 10 от Закона за изповеданията: **СНЕМА РЕГИСТРАЦИЯТА НА ОСЪДЕНИТЕ - БОРИС НИКОЛОВ ДОЙНОВ И ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ ЖЕКОВ**, като членове на братския съвет на Верска общност „Бяло Братство“, дъновисти, на които присъдата е влязла в законна сила, които са лишени от граждански и политически права. Борис К. Дойнов - 15 години, а Жечо П. Жеков - 10 години. **Съобщавам Ви и присъдата:**

1. **Борис Николов Дойнов** е осъден от Соф. гр. съд по Н.О.Х. дело N 4/1959 г. с присъда N 31 - VII от 19 май 1959 г., потвърдена от Върховния съд на НР България с присъда N 851 от 21.I.1960 година, както следва: 1. Осъден на 12 години затвор; 2. Осъден на 15 години лишаване от граждански и политически права; 3. Осъден на 170 000 (сто и седемдесет хиляди) лева сегашни пари, злоупотреба - обсебил на бялото Братство - дъновисти; 4. Осъден на 40 000 (четиридесет хиляди) лева за причинени вреди и загуби на Бялото Братство - дъновисти; 5. Осъден на конфискация на 1/2 част от цялото му имущество в полза на държавата ни; 6. Осъден да плати глоба на държавното съкровище 25 000 (двадесет и пет хиляди) лева и 5 000 (пет хиляди) лева му наложи Върховния съд, или всичко глоба 30 000 (тридесет хиляди) лева на държавното съкровище, съгласно чл. 29 от Закона за изповеданията.

2. **Жечо Панайотов Жеков** - също е осъден по горните дела и присъден: 1. Осъден на 8 години затвор; 2. Осъден на 10 години лишаване от граждански и политически права; 3. Осъден на 39 000 (тридесет и девет хиляди) лева - злоупотреба на Бялото Братство - дъновисти; 4. Осъден на конфискация 1/2 от цялото му имущество в полза на държавата; 5. Осъден да заплати глоба 25 000 (двадесет и пет хиляди) лева на държавното съкровище.

3. Освен горните присъди съдът присъди и начет на верска общност „Бяло Братство“ - дъновисти. Неплатени разни данъци, сегашни пари 572 000 (петстотин седемдесет и две хиляди) лева в полза на държавното съкровище - установен от ревизията на държавния контрол, поради непризнаването - изпълнението на социалистическите закони.

От конфискацията на банкови влогове и продажба на описани братски вещи, от данъчните власти, са платени около 100 000 (сто хиляди) лева, така че приспаднати са 100 000 (сто хиляди) лева. Остава верска общност „Бяло Братство“ - дъновисти да дължи около 472 000 (четиристотин седемдесет и

две хиляди) лева за данъци на държавата. Всичко е в застои и те всичко правят да не се плащат задълженията, както данъците, така глобите на Борис Н. Дойнов и Жечо Панайотов.

Внесените суми в амблок срещу закупените вещи на Бялото Братство, са събрани от братята и сестрите НЕЛЕГАЛНО в провинциалните братства, фактурите са издадени на закупчиците, без да се внесат нито стотинка, а вещите са прибрали като свои. Вероятна проява на лешоядие, в бъдещно доказателство. Братя и сестри, не може да се служи едновременно на Бога и на Мамона. Служителят на Бога: обича си държавата, народа, законите му, изпълнява ги и се ползува от тях. За него Конституцията е жива и свята.

Член на братския съвет на Верска общност „Бяло Братство“ - дъновисти, избран пожизнено, както другите/.

София, 20 юни 1961 г.

Подпис: Никола Антов

София, 26.септември 1962 г.

Уважаема сестра Цанка,

Получих ти писмото без братско и другарско обръщение, чисто по генералски. Аз съм достатъчно зрял и кален от вас всички пет години та научих да ги прескачам без злобно. Сега по нататък делово: Пишеш ми кому да препратиш изпратените ти наряди за 1962/1963 г. там където имали условия да ги изпълнят? Заявявам, че навсякъде сме изпратили, а тези са за вас и вие сте длъжни да ги употребите разумно, като си създадете сами условия като окултен ученик.

Взели ви са школната стаичка, но аз знам, че къщата ти е голяма и все ще намериш къде да ги събереш, книгите са ви взели, все в някой член са останали и ще можеш да ги събереш и сама да наредиш как да ги четете, групово или по отделно. Ние тука в София ги четеме по къщата даже в спалните. Ученика трябва да е винаги готов на изпитания, но той ще се справи, познавам те, ти ще можеш да се справиш.

Заявявам, че бяхме викани в Комитета на вероизповеданията и ни беше заявено да си продължиме събранията, четенията, молитвите, гимнастиките, песните, само се забранява пропагандата на външни хора и отделни пропагандатори от братствата, в други братства, защото е констатирано, че представяли учението като параван, а пропагандирали политически. А знаете, че 1947 г. беше разпуснат просветния комитет, за да не пречи възпитанието на народа социалистически.

Заявиха ни, че се признава старото ръководство: т.е. четиримата от Братския съвет: бр. Боян Д. Боев, сестра Паша Тодорова, Симеон Х. Симеонов и Никола Антов Вълчев, а така и вие ръководителите на провинциалните братства се признават редовни, нови избори не се признават, не само на нас, но и на всички верски общности и секти в България. Така че няма на къде да философствуваме: сръдни, омрази, лъжи, демагогствувания и пр. са забранени от Учението, а също и от властта, която ни даде правата да живееме духовно и се обединиме.

Допълнително ще получите окръжно по-подробно, за сега прощавай за моето философствуване, но пак казвам, поискай и книги от София, там не са взети на всички, само на нас братския съвет и Балтова.

С обединението ще получим и опрощението, защото ние не сме разтурени, но наказани, работи за обединение и ще излезем от тази нелегалност и всичко ще се уреди. А като си дойде Борис, вратата аз ще му отворя да се заеме председателското място.

С другарски и братски почит: Никола Антов

София, 4. октомври 1962 г.

Мила сестра Цанка,

Зарадвах се, че имам случай да ти пиша. Толкова пъти съм се канила, веднъж ти писах, но не го изпратих - не си спомням защо.

От тази пролет почнаха разни проявления на двамата герои, за които пишеш в писмото си. Всъщност, те са актьори, а режисьорът е друг. Мисля, че те това не правят по свой почин. Ако беше по техния почин, щяха да го направят по-рано. Пък Симеон Симеонов сам казва, че му е казано да организира Паневритмията. Другият е по-хитър, той няма да каже, че изпълнява поръка, но и той е казал веднъж на Паневритмията, че трябва да организира братския живот. Явно откъде иде починът: възложено им е. Защо и за какво, това остава всеки сам да прецени. От една страна Антонов върна групата от Рила, защото пропагандирали, от друга страна говори, че се дава свобода да се прави наряд, да се четат беседи. От последната неделя в домовете на двамата се четат беседи за всички. Не съм разбрала колко ги посещават. Това ще разберем. Питаш, кой им даде жезъла да командуват. Който има власт да прави това: дирекцията на вероизповеданията. Симеон Симеонов е викан и другия също. Възложено им да организират братския живот. Повечето, които разбират играта, стоят настрана, под един или друг предлог не посещават, нито ще посещават организирания събрания от тях. Но има мнозина, на които не е ясно, и които ги посещават и следват. Всеки трябва да разбере, може ли някой от двамата да води братските работи. За такива е казано: Не може слепец да води. Антонов в съда официално се отказал от Учението, но изглежда, че това е забравил, или удобно му е да забрави. От 1957 г. насам той направи всичко, което може да бъде във вреда на Братството. Мисля, че тези негови деяния гонят същата цел. Това е друг номер, друга задача, друга цел, но в никой случай не може да бъде за доброто на Братството.

През лятото Антонов отива при Боян, иска да се примирява, да работи заедно и т.н. Пред други говорил по същия начин, със същите ругатни и заплахи, както по-рано говореше. Значи нищо ново няма в него, никакво разкаяние, никакво примирение не иска, но това е нова форма за постигане на поставената му цел. Мнозина от приятелите са категорични в това разбиране и напълно убедени, че това е някаква нова форма на работа, наложена и възложена му. Които не могат да разберат това се поддават, мислят, че наистина е дадена свобода, че макар и ограничено, ние трябва да приемем това, когато само преди половин година пак иззеха книги, когато никаква промяна няма в отношението към нас? Човек трябва да е съвсем ограничен и спял, да не вижда това. Които го виждат, мълчат, защото не е удобно нищо да се говори, докато човек сам не го види и разбере. Всяко говорене може да бъде изтъкувано лошо.

Пишеш, че си получила писмо-заповед да организиращ групата. Кога си получавала от Учителя заповед да направиш нещо или да организиращ нещо? - Никога. Значи заповедта иде от друг. Окръжни може да получаваш, заповеди може да получаваш, но кое те задължава да изпълняваш това, което не ти лежи и което не смяташ, че е право, или че трябва да се проведе по посочения начин? Нищо не те задължава. Указанието е и това, че ти сама пишеш, че нямаш никакви условия да го направиш. Ако заповедта беше от Бога, ти щеше да имаш и условия да го направиш. Бог никога не иска от човека нещо, което не може да направи. Това е друго указание, че изпратената команда, не е от Бога.

Историята с наряда е следната. Отива Антонов при Боян, иска примирение да работи и иска да му даде наряд да го напечата. Понеже не получава такъв, той взема един стар наряд от 1954 г. или друга някоя година и го

препечатва. Не само ти, но всички питат: как ще изпълним наряд, когато нямаме посочените книги? По-рано, когато се правеше наряд, първо се изпращаха книгите и после се правеше наряда, за да може да се изпълни. Сега е наопаки. Ти сама съди, кой постъпва наопаки. Анто е казал, че макар на пет души, но той ще образува братство и ще го води. Това са стари мераци за водачество. И двамата страдат от същата болест за водачество.

Доколкото съм осведомена, наряд беше разпратен, надявам се и до теб да е дошъл. Той се състои от мисли - по една за всяка седмица. Изглежда, че той не знае за този наряд и мисли, като изпрати наряд, с това ще върже хората. Вярвам, че мнозина от приятелите са преценили тия двама колко струват и за какво са способни. Когато човек си продаде душата на дявола, може да служи на всекиго.

Казано ни беше, че през много сита ще минем. Сега когато ситата идват едно след друго, много трябва да мислим, да се не поддаваме на дяволските клопки, които ни се устройват. Ако сме верни на Бога и Учителя отвърте ще ни се посочи да се убедим, кое е за добро и кое не. Нали си спомняш, че когато някой черен иска да мине при белите братя и да извърши поставена му задача и той се облича в бяло. Ако и двамата са облекли тогите на бели братя, това още не показва, че те са такива. Ти виждаш в самите им постъпки, колко указания има, че това не е вярно, че те са бели братя.

Те си имат свои задачи, нека си ги изпълняват, но и ние трябва да изпълним нашите задачи и да се пазим да не правим каши. Затова, на които е ясно, не влизат в тия каши.

Мнозина от приятелите споделят мнението, което ти пиша. Които не разбират, ще опитат тая каша, ще сърбат попарата, докато разберат.

Сега е време за скрита вътрешна работа. А ние имаме толкова много да работим, че би трябвало най-малко време да отделяме за тях. Засега, когато няма никакви условия за общ живот, ще работим индивидуално, или по-добре на малки групи. За предпочитане е на малки групи.

Какво мислят приятелите от провинцията не зная, не съм срещала никого. Но всеки ще реши въпроса според вътрешната светлина. От писмото ти виждам, че ти стоиш здраво на краката, от твоето първо изречение личи това. Всеки, който разбира, който различава и който има светлина, ще разбере играта. Който няма светлина и не разбира, дори да му говориш и да му обясняваш, не е в състояние да разбере. Той трябва да се опари, за да разбере. Законът е такъв.

Полученият наряд, не те задължава да го изпълняваш, ако по любов не можеш да го направиш. Ние сме учени всичко да вършим по свобода и по любов. Ние не сме ученици на насилие. Всеки е свободен да върви, по който път иска. Аз желая да следвам пътя, който ми посочи Учителят. Разбиранията на никого не ме задължават да постъпвам, както той мисли.

Аз рядко се виждам с Боев и Паша, защото Паша беше заета с Аня, която беше зле болна. При Боев не съм ходила от месеци. Напоследък, от- както стана хладно съм по-затруднена в ходенето, затова виждам само ония приятели, които имат добрината да ме посетят.

Поздрави Йордан и приятелите. На тебе ти желая здраве, духовен напредък и успех във всичките ти начинания.

Твоя сестра Елена Андреева

РАЗГОВОРИ С УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ НА 7-ТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА, 1935 Г.

Записала Цанка Екимова

Послание към Римляните, I гл., 28 ст.

21.VII.1935 г., 8 ч.с.

Христос страда, защото носи прегрешенията на хората.

Човек е раздвоен на две. Най-първо Адам се отделя от човека и после Ева се отделя. От първия човек дойде Христос.

Много мъчно е да се определи какво нещо е жена.

От голяма ревност да придобие знание Ева съгреша. От голямо щестлавие да придобие това, което Боговете имат.

Какво са били Адам и Ева едно време оставете го настрана. Сега е важно. Много лесно може да избегнете техните погрешки. Не поставяйте детето при ябълката и то няма да съгреша. За в бъдеще ще изучавате тази история при друго гледище.

Само Любовта е неизменна. Нито един човек не е пострадал от любовта. Любовта е обща навсякъде.

Най-мъчно е човек да се отучи да лъже. Съзнанието трябва да е много будно. ти като съзнаеш, че е лъжа, то си хванал вече лъжата. Лъжа е това, което носи всичките нещастия в себе си. Като драснеш на барута най-малката клечка, той отива до края. Това е лъжата. Като направи човек една погрешка, той гледа да я прикрие, да я оправдае. Заради лъжата наложиха на Адама наказание, на Ева наказание и на змията наказание. Доброто на жената ще строши главата на змията. „Петата на жената ще смаже главата на змията“. Петата е символ на волята. Краката представляват човешкият свят. А ръцете - ангелският свят.

Света отива към подобрение. Времето не играе роля. Хиляда години са като един ден и един ден като хиляда години. След като прекарате 80 г. вие сте преживяли един Божи час.

Щом искаш да разбереш Любовта, ти ще я изгубиш.

Общо бягане за учениците беше, когато разпзнаха Христа. Ако се държиш за едно въже на най-твърдата част, то е реалността. След възкресението учениците стъпиха на една основа, в която нямаше никакво колебание.

Слоновете никога не изявяват любовта си. Те са едни от най-умните и благородни животни.

22.VII.1935 г.

Щом искаш ти си ограничен. Ще дадеш това, което имаш, за да вземеш това, което нямаш. Щом искаш, ти трябва да дадеш. Щом искаш ти имаш товар и трябва да се освободиш от него, за да вземеш.

Природата носи всичките малки същества и тя им удовлетворява всичките прищевки.

Създай си един идеал, че ако го постигнеш добре, че намери и друг, който има като твоя идеал.

В новото пение ще се научиш да пееш и после ще си направиш теорията. А в старото пение първо ще имаш теорията и после ще се научиш да пееш.

Форма, съдържание и смисъл - това са трите качества на един тон.

Певицата Морфова е дошла до формата и съдържанието, но няма смисъл.

Певеца, който го е страх, не е певец.

Има един нормален тон на здравето. Щом има понижение болестта ще дойде. Всяко едно правило в природата е в зависимост от друго правило. Дисхармония в природата няма, тя изкуствено се е създала.

В музиката има известни гами, които ги свири музиканта, то публиката става щедра. На себе си ще пееш. Ти си неразположен, публиката ти е вътре в тебе - твоето неразположение, на него ще пееш. Музиканта трябва да мине от състоянието на волята в чувствата в мисълта. То е един цял кръг. Музикантина е един маг. Като слушаш един музикант, ти като се върнеш дома си, си разположен, всички в дома са разположени, работите ти се оправят. Това е магията на музиката.

Страданието не е лошо нещо, само да знаеш как да страдаш. В страданията всякога си взел нещо, което не ти трябва. Някой път вие мислите, че страдате, но това страдание не е ваше, по симпатия страдате. Ако Господ те носи на гърба си, какво има тебе да те е страх. Когато providението те носи на гърба си и те прекарва през опасни места - мълчи. Някой страда, но не знае за какво страда. Страдай = стра - дай.

Не можеш да вземеш един тон, ако няма в тебе определена идея, ако не мислиш.

Икони - то е миналото. Когато се занимавате с миналото, то са икони.

Материалният свят представлява нашето минало.

Музикалният човек трябва да има мек тон и да отваря сърцата на хората.

Всеки иска да накара Господа да изпълни неговия план и всичките разочарования идат от това, че не се реализират техните планове. Божественият свят си има един план и по този план трябва да се реализират нещата. Много планове имате, трябва да ги коригирате. Човек не трябва да се товари с излишни желания. Външната красота е израз на нещо вътрешно.

Човек може да се подмлади, ако отмахне своето минало.

Ние постепенно вървим към реалността.

Каквото човек тури в ума си, то става. Посей семето и не мисли, то ще израсне. Вие искате постижения без страдания. Може ли семето да израсне ако не е покрито с малко пръст? Света отива към подобрене.

В Европа никаква война няма да има. Това е Божествения план. А човешкият план е друг.

24.VII.1935 г.

Всички хора, които ни помагат сега, то в миналото ние сме им направили услуга.

Нашето „Аз“ се проявява в поправяне на погрешките и в подписа. Когато един учител има много ученици и поправя тетрадките им и после се подписва на тях. Това е учителя в поправянето на погрешките. Учителят, това е „Азът“.

Вашите близки заминали са във вас, вие ги възпитавате. И те играят с вас гимнастика, и когато се чувствате изморени, това са вашите дявцовци.

Ще ви кажа един закон, който ще ви улесни: Като станете сутрин, ако искате да бъдете щастливи през деня, помислете за щастливите хора и вашето състояние ще се измени.

Тази духовна придобивка, която имате, няма да се загуби и когато дойдете втори път, ще започнете от там до където сте спрели. При такива условия ще ви поставят.

Човек, който се обезсърчава ходи в мочурлаци.

Разговор

Всичката неврастения седи в това, че не мислите.

Първо живота, после теорията. Първо крака, после общата.

Животът е един разумен резултат, който аз трябва да опитам.

Ти някой път се почесваш без да мислиш. Помисли, че тогава се почеша. Преди да направиш погрешката помисли.

Понеже всички свещени книги не се преведени, танците са в непреведените книги. Библията е една много малка част от свещените книги.

Зад всяко едно движение има една мисъл.

Много тежка работа е докато се освободим от старите работи. Става една силна вътрешна реакция.

Когато дойде Христос беше ли написано неговото учение, после се написа. И сега това, което се дава сега се пише. Водата като тръгне от извора, тя ще си намери пътя. Животът си носи своите правила. Нас правила предварително не ни трябва.

Страхът движи хората. Гордостта кара хората да растат нагоре. Щестлавието кара хората да растат на широко.

Дърветата са още много чисти, те носят ангелския си характер, още не са се индивидуализирали. Растенията, цветята си имат хубави качества.

Тиквата е користолобива. Динята е горделива, пъпеша е щестлавен.

Провидението ти дава страдания, сиромашия, ти си един актьор, ще играеш тая роля.

За певците се срещат мъртви зони.

Това, което пееш трябва да го живееш.

Като се изпее песента „Благославяй душе моя Господа“, човек може да се лекува.

Трябва човек да бъде много музикален, за да оценява.

Българина е зътнал в „ми“ и „фа“. От песните зависят много работи. Те филтрират, като се вкиснеш, да знаеш как да се филтрираш. Трябва да знаеш първоначално какъв тон да вземеш. Един тон или те отваря, или те затваря. Онзи, който е силен, отначало започва бавно, тихо.

Водата от извора ще влезе в морето. От морето ще се върне.

Злото се явява от безлюбието. Като престане Любовта идва злото. В доброто ти градиш, в злото ти разваляш, рушиш.

Свободата се стреми по възможност към най-малките ограничения.

Има хора, които не могат да се проявят добре, ако не ги грухат като жито.

Всичките тези животни, коне, волове от любов към вас дойдоха да ви служат. Формата още нищо не значи.

Човек се показва във време на мъчнотии колко е силен. Щом във време на мъчнотии издържи, той е силен. В мъчнотиите се показва силата.

Страданието е нещо изключително. От рая, от Невидимия свят дават милиони, за да изживеят едно малко страдание. Там страданието е изключено. А в ада радостта е изключена. И там за малка радост дават милиони. Много хора има, които не страдат. Някой му се счупил крака, а ти го окайваш. Но тебе не те боли, той е който страда. Най-хубавите неща ние ги добиваме чрез страданието. Ако житото не страдаше, ние нямаше да се радваме. Ако вие страдате, намерете един човек, който се радва. Има известни скърби, които не можеш да ги продадеш. Например имаш кесия с пари и се страхуваш да не ти я откраднат. За да се освободиш от страха трябва да дадеш кесията, тогава ще се освободиш от страха, но и от кесията ще се освободиш.

Ти ако не станеш слуга, никога не можеш да се научиш да работиш.

Ако едно лозе не го копаят грозде не дава.

Доброто има добри последствия, лошото и тук и където и да е има лоши последствия. Та сега каквото сте правили в миналото сега се печете.

В източните народи за камилата имат 5000 думи.

Разговор

Езерата, 18.VIII.1935 г.

Ако си богат и при тебе дойде един беден да му помогнеш, а ти му откажеш, но ти един ден ще изпиташ неговото положение. Ти като богат имаш една малка възможност, не да отнемеш страданията му, а да ги малко облекчиш.

В нас Бог воюва за нас. Страданията, изпитите, то са само едната страна. Само един кратковременен живот, той ще страда.

Някой път имаш някоя скръб, дойде някой човек и скръбта ти отминава. А някой път си радостен, дойде някой при вас и вие ставате скръбен.

Един проповедник, ако се кара с друг проповедник, той е своенравен светия.

Онзи, който е минал през голямата скръб е разбрал вече Любовта. Христос научи в страданията, какво нещо е Любовта. Той научи по кой път може да се избави света. Може без страдания, ако имаш любовта. Защо ти е Любовта, за да се освободиш от страданията. Като добиеш Любовта, ще отидеш да помагаш на другите. Има мъчнотии, които разрешения в никои книги не можеш да намериш. Ти като страдаш, ще дойдеш до една граница извън тялото и ще влезеш в Любовта. Мъчениците пяха, когато ги горяха. Любовта е по-силна от страданията на плътта.

Разговори с Учителя на Мусала и по пътя - 9, 10, 11.IX.1935 г.

Който уповава на светското, на материалното, той непременно в края на краищата ще се разочарова. А който уповава в духовното, но с користи цели, за да уреди своите работи и той се разочарова. А пък само онзи, който уповава на духовното безкористно, той не се разочарова. Това е Божественото.

Цялата бяла раса минава през фазата на алчността. (Пример: италианците в Абисиния.) Бялата раса минава през алчността колективно, а пък българина индивидуално. Невидимият свят използва всичко това разбира се пак за добро.

Мусала е бил по-рано най-високия връх на Европа, но после се е снишил. България няколко пъти е била море и суша, обаче Рилският масив винаги е стърчал като голям остров над водите, когато България е била море. Енергиите от планините слизат надолу в полето, за да го направят плодотворно. В бъдеще планините ще се снишат, а пък полетата ще се издигнат като планини.

При изгрев слънце на Мусала Учителя прочете второ Послание към Коринтяните, 2 гл.

Температурата при изгрев слънце на Мусала - 4 градуса над нулата.

Учителят погледна от Мусала, отвъд долината на Бели Искър иглолистните гори и множеството върхове и каза: „Те са чисти и там живеят същества служители. Те изобщо обичат да живеят там дето не стъпва човешки крак и дето не ги безпокоят. Те знаят изкуството да стават видими и невидими, те живеят полуфизически и полуастрално, те си имат тук жилища. Етерът про-

никва въздуха и светлината, един друг се проникват. Това, което прониква, то владее. По-малкото живее в по-голямото, по-голямото обгръща по-малкото. Етерът има 4 състояния. Мислят, че етера е еднороден навсякъде, а пък то не е така. Слънцата са центрове на етерните енергии. Наялягането на етера образува слънцата. Дето има слънце налягането на етера е най-голямо. Като наляга етера образуват се слънчевите системи в безконечното пространство. Значи налягането на етера не е навсякъде еднакво.

В сегашните науки всяка наука е отделна от другите. Сегашните науки са се отделили: например физиологията, анатомията и пр. Всяка си има своя област, няма нещо, което да ги свързва.

Термометърът показва количеството на топлината, хигрометърът показва влагата, а барометърът - налягането на въздуха. Въздушното налягане е надолу, влагата действа на страни, а пък топлината във всички посоки.

Върху всеки организъм се упражнява налягане отвън. А пък с топлината има напор на етера от вътре. И тогаз се дохожда в равновесие.

Когато хората изгубят Любовта, тогаз човек става тромав, тежък, както казва българина, тогаз отвътре няма разширение и външният свят наляга.

Мусала е над 3000 м. Понеже има едно явление, от което може да се съди. Ако дойде едно чувствително същество отдолу и почне да му тече кръв от носа, това показва тук е по-високо от 3000 м, тия неща стават над 3000 м. Това става, защото тогаз вътрешното налягане е по-силно отколкото външното. Затова, когато вървим отдолу нагоре трябва да се приспособяваме към слабото външно налягане и вътрешното разширение да се уравни. Трябва да се спираме по 30 секунди от време на време, за да дойде това уравнивание“.

Учителят пак погледна върховете осеяни зад долината на Бели Искър и каза: „Представете си, че тия същества живеят на едно място, което никак не е привлекателно за хората. Наглед голи скали, а пък те го правят да не е привлекателно и хората няма да искат да живеят там.

Има едно Братство, което пътува в света и носи култура. То е живяло в Египет, Вавилон, Персия, Палестина, Гърция, Рим, Англия, Франция, Германия, англосаксонската раса и сега това Братство се е преместило в България у славяните и гдето то дойде - има култура, всичко се движи и се развива.

Колкото едно същество живее в по-гъста среда, толкова е по-нисше. Например, къртовете понеже живеят в земята са по-нисши. Има същества, които живеят и в земната кора. Те са невидими. Те се ползват от особени лъчи. Защото има и други лъчи.

Цялата слънчева система е слизала досега с всички свои планети. Сега слънчевата система с всички свои планети върви, върви във възходяща степен, дига се нагоре, следователно скоро ще влезе в една нова област, която отговаря на една нова култура. И земята се дига заедно със слънчевата система, постепенно върви все по-нагоре. Но постепенно - това може да вземе с хиляди години.

Изчисляват сега, че цялата Вселена прилича на яйце, на което вътрешната вместимост е равна на 84.билиона светлинни години, тоест толкова пространство, което ще изходи светлината за 84 билиона години, като изминава 300 000 километра в секунда. А досега хората знаят само 210 светлинни години. Отношение е 210:84 билиона (такава само част знаем от Вселената). И ние сме вътре като в яйце. И старите окулисти казват, че Вселената приличала на яйце. Много голямо яйце!

Един Божествен ден е равен на едно число, което се пише с единица и след това 15 нули. На толкова наши години е равен един Божествен ден. На

толкоз е равна и една Божествена нощ.

На 365 милиона години Бог слиза веднъж, за да уреди работите. Под думата слизване се разбира насочване на съзнанието. Когато аз насочвам съзнанието си към някого, аз слизам към него.

Ангелите се различават един от други по степента на своето развитие, според еволюцията, която са минали. И сегашните хора ще станат ангели. Когато сегашните ангели, които ни помагат са минали през фазата на човечеството тогаз сегашните хора са били като растения и животни и тогавашните хора са си служили с тях като с впрегатен добитък, и сега идат да помагат на хората, за да им се отплатят.

Ангелите се съобщават с хората по закона на вдъхновението. По закона на вдъхновението им предават своите мисли. Ангелите за целта избират хората, които да не дават никакво препятствие, за да могат да им предават своята мисъл.

Енергиите на ангелите са толкоз грамадни, че те са се оттеглили от хората, за да не им правят пакост. Като дойдат ангелите при хората, които не са готови, хората ще паднат в несвяст, не ще могат да издържат. Нали, които дойдоха в Гетсиманската градина при Христа, за да го хванат, паднаха на земята и Той отслаби енергията си, за да не им препятствува.

Черната ложа иска да тури хората в стълкновение с Божествения свят, за да ги осакати.

У религиозните хора има една опасност. У тях има честолюбие. У учените има честолюбие. А за Христа се казва: „Той прие рабски образ“ - значи имаше смирение.

Ти считааш, че един човек е долен, а пък у него Бог живее. Ти ще се обмениш с него. Инак ти се израждаш. Навсякъде е Божественото, ако разбираме нещата.

От слънцето сме слезли на луната и от луната сме слезли на земята. Има една група, която винаги идва с Учителя. При всички велики събития членовете на тая група се събират и идат заедно. А пък когато няма велики събития членовете на тая група се разпръскват и се прераждат.

Сега е дошло време Черната ложа да се оттегли и Бялата ложа вземе надмощие. „Новият човек“ е изпратен на земята, за да се прослави Името Божие, да се прояви Божественото.

В Египетските свещени предания се говори за Изиди и Озирис. Те са били хора като нас. Те са живели в предисторическата епоха. Но после стават символи в египетските школи. Изиди после става символ на Истината, която е забулена, а пък Озирис е представител на изгряващото слънце. Озирис е проповядвал за слънцето.

Всеки трябва да мине през Изиди, за да дойде до Озирис. Изиди беше жена. Който разбули Изиди, трябва да умре. Един велик адепт дигнал булото на Изиди и видял красотата на нейното лице, но не умрял, понеже знаел законите. Това символизира посвещението. Изиди представлява Истината, която е забулена, която се крие от неподготвения. Но в същото време и във всеки човек има Изиди - това е душата, Божественото в човека. И велико нещо е да познаеш Душата в човека - това е посвещение.

През черната раса е било ужасно. Тогаз е имало толкоз много убийства, толкоз престъпления, колкото в никоя друга епоха. Сега черната раса е служителка на бялата. Сега е епохата, когато ще дойдат Синовите на Светлината - Свещената раса!

Любовта и живота е за младите. Работата и учението е за старите. Младият не му трябва работа, не му трябва да учи; той трябва да люби и да живее. Ама не да ходи да търси момиче. Това е работа вече, това е знание. То е за старите. За да живее човек, той трябва най-първо да обича. И за да се учи, той трябва да е работил най-първо. Ти не можеш да учиш, докато не си работил. И не можеш да живееш, докато не си обичал. И не можеш да работиш, докато не си живял. И не можеш да учиш, докато не си работил. Като млад най-първо ще любиш и ще живееш. Като стар ще работиш и ще се учиш. То е вече почване изпълнението Волята Божия.

Изгревът на Слънцето има отношение с очите. Ако ти нямаш зрение, как ще знаеш това? Че слънцето е изгряло, твоите очи ще покажат. По какво се познава Любовта? Младият ще почне да люби и живее; старият - че той работи и учи.

За кого се плетат паяжините на паяците? - За мухите. Та човек, който казва, че страда, за него ще кажеш: муха е той! Аз ви говоря така, за да мислите малко.

Ревността винаги иде от състояние на преяждане. Всеки, който е ревнив е преял. Младият момък, който се оженил за една мома, ще почне да я ревнува. - Да не вземе някой жена му. Та синко майчин, та ти не я ли взе от баща я, от майка я? Ти я открадна. Казва: ще ми я вземат. Та ти от баща я си я взел. В това отношение ревността си няма място.

За да бъде човек свободен, трябва да го обичат. Ти не можеш да бъдеш свободен, докато не те обичат. Свободата иде от Любовта. Дето има Любов, има свобода. Дето няма Любов, няма свобода. Щом ти ограничаваш, няма Любов; Любовта носи свобода, нищо повече! Ако искаш да бъдеш свободен, трябва да те обичат. И ако искаш другите да бъдат свободни, трябва да ги обичаш. Някой ако е болен, ако можеш да го обикнеш, той веднага може да оздравее. Аз мога много примери да ви приведа, че в света, което лекува, то е Любовта. Щом ти си се обезверил, Любовта не е при тебе; щом си невежа и др. това са признаци, че онази реалност, която ти търсиш, няма я при тебе.

Старите хора да работят, учениците - да учат. На младите Любов и живот им трябва. А вие искате младите да дойдат тука да се учат. Не, не. Старите могат да работят, те ще учат, ти старостта ще я хванеш, ще кажеш: „Ти трябва да работиш и да учиш! Ти навсякъде трябва да тичаш и да помагаш“. Какво разбирате вие да ходите по Божиите пътища? Да ходите по Божия път и да роптаете, че сте остарели? Това е животното. Божественият път иска работа и учение. Божественият път не седи в роптанието. Всичко в Божествения път е благо.

Щом дойдеш в Любовта, Любовта е само това, което примирява всичките противоречия, които съществуват. Вярата е свързана с живота. А не можеш да имаш вяра, докато нямаш Любов. Ако имаш Любов, ще имаш вяра; а като имаш вяра, ще дойде и надежда. Те вървят едно подир друго. Ние без Любов искаме да имаме вяра.

Сега това ви давам, да размишлявате за цялата година. Младият да люби и да живее; старият да работи и да се учи. Няма какво да ми говорите, че крак ви боли или че сте на 70 години. Хайде на нивата, работа трябва и после най-дебелите книги в торбата, че в училището! Три часа ще работиш и като се върнеш 7 часа ще идеш в училището. Училището е за старите, те трябва да се учат. Най-големите книги ще ги носиш и ще се занимаваш с най-високите проблеми. Ще разрешаваш най-трудните задачи. Няма да му мислиш,

къде ще му иде краят.

Учението няма край. И работата и тя е безкрайна. Никога няма да се свърши. Пък и Любовта и тя е безкрайна. И учението е безкрайно. Аз ви говоря за неща, които са безкрайни. Аз ви говоря за безкрайната Любов, за безкрайния живот! Безкрайната работа и за безкрайното учение.

Радостта представлява едно здравословно състояние на човешката душа. А страданието представлява едно нездравословно състояние. Това е диагнозата. Щом страдаш, значи има нещо на кожата на душата ти. Ще го извади и страданието ще излезе.

Живот без Любов е немислимо. Работа без живота и тя е немислима. И знание без работа и то е немислимо. И Любовта без живота е немислима; и живота без работа е немислим и работа без знание и тя е немислима.

Окото не трябва да бъде лукаво. Ти искаш да лекуваш очите си. - Не трябва да бъде лукаво окото ти. Никакво лукавство не трябва да има, ни сянка от лукавство, което да е в подсъзнанието на човека. През целия си живот вие сте закъсали на много места и сега сте дошло тука да се учите. Младите ще любят и ще живеят, старите ще работят и ще се учат. Ако не люби младият, няма да има живот. Старият ако не работи, то невежа ще остане. Щом старият не работи и младият не може да го обича. А щом старият не знае, младият не може да живее. От Любовта на младия зависи работата на стария; и от знанието на стария, зависи живота на младия.

Аз го турям тъй: Любов, живот, работа, знание. Това е един външен кръг на човешкия живот. Аз не говоря още за дълбоките работи, които има. Но това е външната страна.

Бог урежда работите чрез Любовта, чрез живота, чрез работата и чрез онова богатство от познание!

Когато човек загуби нещо в света, казвам: „Обикни Бога!“ „Де да го намеря?“ „Обикни Бога“.

Хубави материали трябва да се взимат за яденето и хубаво трябва да се приготви яденето. Хубавата храна, това е Любовта.

Разговор

3.III.1936 г.

Силното ражда слабото и слабото ражда силното. В малката форма енергията е кондензирана и като се пръсне от напрежение, разширява се и като се разшири напрежението отслабва. Затова силното ражда слабото. Силният баща ражда слаби деца и слабия баща ражда силни деца. когато се сблъскат две противоположни сили, движението се отправя или нагоре или надолу. Света, в който живеете трябва да знаете къде да отправяте вашите енергии. Не може безразборно да се прахосват.

Разговор

5.III.1936 г.

Словото е материализирана светлина.

Музиката е материализирано движение на Духа.

Като направиш добро на някое млекопитаеще, ти правиш добро на тази душа, която е затворена вътре в тази форма за наказание.

Като знаеш да направиш добро на краката си, ще знаеш да направиш добро и на другите.

Защо един пияница не може да направи добро, защото изнася себе си, като пие.

Вие правете доброто и не мислите какво мислят хората.

Днешният ден е важен, че вчера щяла да те завлече бурята, не е важно. Нали днес слънцето грее и ти си радостен. Слугуването е наука, а пък прислужването е репетиция. Да се радваш, когато и другите се радват разбирам, но да се радваш когато други скърбят, тогава не разбирам.

Когато работите и изпълнявате задачата с левчето, която е дадена на учениците и произнасяте лозинката, която е дадена, ще произнасяте и това мото: „Господи, както аз турям по един лев в касата, така и всички хора на земята да турят по един лев“. (три пъти) Амин.

Разяснение

По тоя начин ще прашаш своята силна мисъл по целия свят да работи и така хората по въздуха ще възприемат тая идея и ще я приложат. Амин така да бъде. (За задача с левчето виж „Изгревът“, том II, стр. 206.)

ПОСЛЕДНИ СЛОВА НА УЧИТЕЛЯ **Записани в тефтерчето на Цанка Екимова**

Сега излизаме от 13-та сфера, минаваме през щастливи събития, дето се твори Новата земя. Който вярва ще го опита, който не вярва ще го види. Туй, което светлината внесе в ума, е верно. Туй, което топлината внесе в сърцето, е верно. Туй, което силата внесе в организма, е верно.

Вие сте всички комунисти, понеже ходите по земята и работите. Понеже земята орете и ядете, всички сте земеделци. Понеже всички дишате, широки социалисти сте. Понеже всички четете, ето вие сте звенари. Понеже живеете в България имате тогава Отечествения фронт. Речи: аз ги нося всички в себе си: и комунист съм, и земеделец съм, и широк социалист и звенар съм. Отечественият фронт и той е вътре. С всички съм в братство и равенство.

Главоболието е закон на просвета. Светлината, която не прониква в мозъка, образува главоболие.

Всичките караници, които имате тук в събранието, те образуват бомбардирането на София. Виждам много бомби във вас са окачени, натуряли сте ги като икони. Ако бяхте светии бомбите ще дойдат, ще се поклонят, ще останат цели.

Последните мисли на Учителя, 24.12.1944 г., през нощта

Въпросите имат инволюционни и еволюционно разрешение. Тома е работата, че повече хора ги разрешават по инволюционен начин.

Не разрешавайте социалните въпроси. Речете ли да ги разрешавате, става каша.

Противоречията имат еволюционно и инволюционно разрешение.

Оставете социалните въпроси. Досега нямат никакво разрешение.

Всичко да бъде за Славата Божия.

4 часа сутринта

Сега вече има хармония. Всичко е добро вече. Сега ми трябва само една почивка.

Постигна се вече по-добре от когато и да е.

Никога западната култура не е придобивала толкова благородство и отзивчивост както сега.

Кое е постигнато, стига толкова.

Както те изискват тяхното и ние ще искаме нашето.

Човек трябва да обърне умът си към Бога!

Всичко е страдание сега! Любов към Бога!

Искам да излезна от тези страдания навън, вече навън.

Чистота и святост.

Здраве и чистота.

Безгранична чистота.

1. часа - Абсолютна чистота!

6 и 30 часа.

Вие ще създадете формите, истинските форми, идеалните форми. Разумните форми са последните, които ще останат.

Ние създадохме всичко.

Привлечете всички и ги изменете.

Придвижете се към изток, то ще се измени по един естествен начин като се стремим към Божественото.

6. часа и 30 мин. Безкористие.

Да привлечете хората, да ви обикнат.

Все по една свещ да имате, повече от това не трябва.

7 часа. Работа, работа работа.

Гледайте да схванете всичко. Вече формата няма сила.

25.12.1944 г., 6 часа вечерта:

Няма да се плашите сега. Хубаво да се живее сега. Това е най-важното.

Живейте разумно всички!

Не може да се живее в такава груба среда!

10 часа - картини.

Невиждана красота.

Христос преди две хиляди години не дойде ли? Оправи ли света? Не. Защото не Го слушаха.

Най-първо човек трябва да очисти мисълта си. Мисълта трябва да се очисти. Чувствата на човека трябва да се очистят и постъпките трябва да се очистят.

Един човек може да създаде цяло нещастие за човечеството. Вие не съзнавате, че един човек може да образува една много динамична мисъл. Един човек може да създаде цяло нещастие на човечеството.

Ти не може да пречистиш кръвта си, ако нямаш една чиста мисъл, чисти чувства и чисти постъпки. Ако ти не научиш закона за чистите мисли тъй както дишаш, чрез дишането да приложиш начин за пречистване на кръвта. Ако пречистиш кръвта си, ще се освободиш от хиляди болести, които се дължат на нечиста кръв. Хиляди болести се дължат на нечиста храна. Нечистата кръв създава хиляди болести, неразположения, тъмно гледаш, песимист си, ленив си. Човек с чиста кръв винаги е пъргав.

Божествената школа се образува, да знаят хората как да живеят, че да използват живота.

При умирането най-първо пресекат желанието да ядеш, че не ти се яде вече. Ще пресекат желанието ти въздух да приемаш по-малко ще започнеш да дишаш. Вземаш по-малко храна, съкращение стане. Днес съкращение, утре съкращение и един ден ти се намериш в ограничение.

Чрез готовността да послужиш всякога иде Божието благословение. В ангелския свят никога не се дава една заповед. Всеки схваща, досетлив е, схваща Божиата мисъл и я прилага. Ние един ден може да чувствуваме, да схващаме Божиите мисли и да ги прилагаме. То е Божиите благословение.

Когато главата страда, причините са материални. Когато стомахът страда, причините са духовни. Стомахът страда, когато не е набожен, не върши Волята Божия.

Човек се познава по облеклото. Каквото е облеклото, такъв е човекът.

Не е лесна работа да знаеш как да се облечеш.

Очакват, като идете в другия свят да се изправите между ангелите, ангели да станете. Между ангелите ангели не може да станете. Трябва да се учите.

Всичкото добро се дължи на добрите хора, които работят. Казвате: Ако ние живеем добре, какво има като живеем? Плодове ще има, реки ще текат, ледовете ще се топят, слънцето ще грее добре. Ако всички хора биха мислили така, ако биха живели така, тази война нямаше да стане. Сега стана тази война. Онези, които допуснаха ще поправят. За бъдеще да се избегнат войните; хората трябва да изменят своя живот. За да го измени Бог е решил да поправи небето и земята. Новата земя, дето няма да има прегрешения и пороци и няма да има място за война. При тази земя и при туй небе, което имаме, войната е неизбежна. Каквото и да казваш войната ще дойде.

Някой ден си весел. През целия живот помниш това състояние. То се дължи на някое същество, което показва в какво седи истинската Любов. Има такива състояния, когато Бог се оттегля в света и тогава наставата тъмнота, хората не се познават едни други. Молиш се, чувствуваш, няма го Господ. Казва: не съм разположен. Не си разположен, има някакво препятствие.

Няма по-лесна работа, от работата на Любовта.

Понеже цветята са изложение на ангелите, в дадения случай, не разваляйте изложбата на ангелите. Затуй не късайте цветята. Ти минеш, късаш. То никакво възпитание няма в нас. Казваш, че зад това цвете седи разумно същество. Туй ухание, което чувствуваш не е негово. Туй ухание е на онова същество. Цветята са връзка между хората и ангелите. Растенията са връзка между ангелите и хората. Млекопитаещите, които ни орат, овците, белите говеда, черните биволи, те са връзка на архангелите и хората. Волът ти оре заради архангелите. Той казва, като ги погледне: Заради тях от Любов дойдох.

Новото седи в противоречията. Там, дето няма противоречия, няма ново, има ново, има противоречия.

Хубавото дишане е свързано с хубавите мисли. Каквито са възвишените ти мисли, такова е и дишането. Не можеш да дишаш добре, докато не мислиш добре.

Никога не възпитавайте един човек. Оставете го да се прояви такъв, какъвто Господ го създал.

Големите певци се изпращат да събудят хората. Те не са обикновени певци.

Понеже в света трябва да минете през една от най-опасните зони, дето има обирничество, каквото имаш ще те оберат. Следствие на това, вие като започнете да наближавате при този нов свят, който трябва да го преминете, вие остарявате, ще се дегизирате. То е само докато минете през тази област. Като идете в другия свят, веднага ще се подмладите. Та сега всички сте се престорили, скрили сте се, показвате се, че не може да ходите. Аз по някой път гледам казвате: Учителят къде е? И аз търся един път и аз ще мина.

6.XII.1944 г.

Един богаташ дава най-големите диаманти на най-неспособните, а на способните дава по-малки. Той знае, че тия големите диаманти няма да останат у тях, те ще хвъркнат.

Трябва да знаете кога да излизате от тялото и кога да се връщате. За

пример, вие от паметта на века се бутате по главата. Всяко бутане по главата произвежда във вас особено състояние.

Ние сме на дъното на океана, трябва да излезем от този океан, да излезем от горе, да се освободим от голямото налягане в света.

Един марсианец не може да мисли и да бъде снисходителен и милостив.

Що е страдание? Бог да те остави няколко години, то е страдание. Щом дойде при тебе, то е радост. Когато Бог иде, то е радост. Когато Той си замине, то е страдание.

В лицето може да видиш силите, които действуват в човека. Някои пъти линиите са груби. Зад тия линии показва, че се крият груби сили, не са фини силите, но груби сили, които трябва да се обработват. Всичките мъчнотии в съвременния живот зависят от грубите сили, които са вложени в нас.

В красивите хора лицата са живи, не са статични. От дете минат красивите хора, като ги погледнеш, запалват като огън.

Не е било време, когато разумните да не са блажени. Не е било време, когато глупавите да са били блажени. Под думата блаженство разбирам разумност.

Ще ви дам един съвет: когато имате някакви проекти никога не ги съобщавайте.

Всяка дума казана на място става. Кажеш някъде: От мене човек няма да стане. Не става. Каквото кажеш става. Кажеш някъде: От мене човек ще стане. Става. Внимавайте думите, които казвате, за какво стават. Има думи, които стават за добро, има думи, които стават за зло.

Колкото очите са по-близо до носа, толкова човек приема по-малко впечатления. Колкото очите са по-отдалечени от носа, толкова този човек приема повече впечатления.

Вие носите отнежките на хиляди поколения, които са оставили в себе си известни недостатъци. Трябва да се освободите от тях, за да изпъкнат божествените качества, които са вложени първоначално.

Човек когато прави добро, другите хора да не знаят това. Защото, щом правиш добро и хората знаят, ти вече не се ползуваш от него.

Помнете едно правило: Божествените работи сами идат при нас. Божественото не се търси. Тези работи, които ги търсим, те са човешки работи.

Когато някои хора не ви искат, защо не ви искат? Те ти дават свобода да излезеш из къщи навън. Като не те искат в затвора, ще излезеш. Като те искат, ще бъдеш ограничен.

Човешкият език е игла. Трябва да знаеш как да навиеш.

Езикът трябва да се възпита. Възпитанието не е нищо друго, освен облагородяване на езика, за да може да придава много добре.

В страданието вие придобивате нещо. Във всички противоречия в живота ви, каквито и да са, се съдържа едно богатство. Ако ги разгледате, ще се ползвате.

102. псалм. Венер Бенир

Исайя 5 глава и 11 глава за сегашните събития.

Юдиното коляно днес това е славянския род. Славата Господня ще се прояви в славяните.

Откровение на Йоанна, 19 глава се отнася за 19. век, 20. глава се отнася за 20. век. Окултно 20 век почва от 1945 г. на 22 март.

Съборът, който правим през м. август има връзка с големия събор на Посветените.

Белият връх (Карабаир) до Бургас е имал височина 1800 м, а сега е 300 метра. Той е станция на Бялото Братство. Този връх никога не е потъвал под морето.

Връх Казбек в Кавказ е също станция на Бялото Братство и също е във връзка с Белия връх при Бургас.

Колибата в Търново и нивите около нея са били станция на Богомилите. Те направили връзка със съборите на Бялото Братство, които провеждахме там.

Вие всички, които сте тук сте били навремето в Израил. Каквато служба сте изпълнявали тогава, такава и днес изпълнявате.

Новият Йерусалим сега е в България!

ШКОЛАТА НА ВСЕМИРНОТО ВЕЛИКО БЯЛО БРАТСТВО

От Учителя - мисли

Школата на Всемирното Бяло Братство е на Слънцето. Там всяка година Белите братя правят събор. И представителите на белите братя на Земята се събират на събор на един висок връх в Хималаите. Духове ли са тези братя? - Те са хора, облечени в плът както обикновените хора, но завършили своето умствено и сърдечно развитие. Велик, тържествен е съборът на Белите братя на Хималаите - Свещеното място за тях. Тогава Бог изявява към тях Любовта си с всичката своя пълнота, с всичката си енергия, която се отправя към целия свят. Тази енергия е причина за повдигането на религията, на науката, изкуството. Тя е причина за преустройство на обществото, за подобряване на строя и управлението. Светлите и красиви дни в нашия живот се дължат на събора на Белите братя на Слънцето. Когато някой от Белите братя на земята минава през посвещение, той трябва да внимава, това да става в деня на тържествения събор на Слънцето. Тогава именно лъчите на Слънцето изпращат нещо ново на земята. За онзи, който минава през посвещение, този ден е раждане от Бога.

Като ме слушате да говоря за събора на Белите братя на Слънцето и на Хималаите, казвате: Ние знаем, че Слънцето е горещо, огнено тяло. Следователно, невъзможно е там да се събира братя на събор. Знаем, че на Хималаите, на 9 км височина, всичко е покрито със сняг и лед. Невъзможно е там да живеят хора! Това е голямо противоречие. - Така е, обаче вие не знаете още истинското предназначение на снега и на огъня. Има огън, който изгаря. Вие мислите, че огънят от 35 милиона градуса, за който ви говоря, ще ви изгори. Той не изгаря, а прочиства.

Там се вземат известни решения по всички важни въпроси. Срещата на всички най-видни ръководители на всички народи, среща на физическото поле, в най-високото поле физическият свят. Тези места в Хималаите са непристъпни, даже невидими за човешкото око.

Един от членовете на това Братство е слязъл на земята. Туй Бяло Братство или този Божественият свят се е проявил в лицето на Христа, но не тъй както църквата го разбира. И ако във вас се зароди същия стремеж, който Христос е имал, ще вършите това, което и Той е вършил. Защото, ако нямате Неговия стремеж, не може да извикате Духа на Христа. Той казва така: „Ако думите ми не пребъдват във вас..." Едното условие, моите думи - Разумното Слово. Туй учение, което Той е учил, не е само това, което е в Евангелието. „Думите ако пребъдват във вас, и ако вие пребъдвате в мене, аз

и Отец ми ще направим жилище във вас", подразбират един велик закон. Тогава Аз ще ви се изявя на всеки едному". Тази е една опитност, която може да имате.

Бялото Братство сега отваря тази школа, а досега то е държало своята школа затворена. И малцина са влезли в нея. Христос казва: „Малцина са влезли в тесните врати“. Сега се отваря тази школа, този широк път, да влезете и да учите тази Велика Наука на Бялото Братство. Туй, което се говори и пише за окултната наука, то е още далеч. То е от черното братство, от черната магия, то не е наука, то е помия, ако искате да знаете.

Бялото Братство сега отваря своята школа и като влезете в нея и се запознаете с методите, прийомите и законите, които управляват природата, както те ги употребяват, тогава ще имате ясна представа, какво нещо е великата природа, в която сега живеем.

Вие ще кажете: Защо ни е нужно да влезем и да учим в школата, в училището на Бялото Братство? - За да научите законите на щастието, на блаженството, законите на живота, да знаете как да живеете. Няма друг път! Новия живот е път към Бялото Братство. То ще ви даде истинските методи и закони. Бъдещият ви живот ще се обуславя от школата, затуй трябва да влезете, няма как друго яче, защото ако не влезете да научите Новите Методи и начини как да живеете, вие ще фалирате тъй, както досега сте фалирали. Понеже всякога искате да живеете добре, имате желание да бъдете при Бога. Начини за това ще намерите само в училището на Бялото Братство. Кой от вас няма стремеж да влезе в Царството Божие, да е близо до Бога, да го обичат? Но това са само копнежи. Само в тази велика школа на Христа ще намерите ония истински методи на Новия живот, в който душата ви да се задоволи.

Една сестра запитва: „Защо много хора не възприемат учението на Бялото Братство?“

Учителят казва: „Ще го възприемат тези, които са готови още от начало, от векове. Които не са готови, те чакат нова вълна. Ако сега се мъчим да ги обръщаме, то е трудна работа. И губене на време.

Обществото на Бялото Братство е на три места:

1. На земята във физическия свят - Агарта.
2. В духовния свят.
3. В Божествения свят.

Белите Братя работят на три места и тези три места са във връзка помежду си.

Агарта има много врати. И Рила има врата за Агарта. Освен напредналите братя, които живеят в центровете на Агарта има и странстващи членове на Агарта. Напредналите същества, които живеят в България са във физическото тяло, колко пъти сте ги срещали! Можеш да срещнеш някой човек когото мислиш за обикновен, а той може да е от светлите братя. Някои от тях са излезли вече. Има хора на земята, които се интересуват от живота на Божествената школа. Те се интересуват от лекциите, които ви държа, интересуват се и от вас и всякога ви помагат. Тяхната помощ е невидима, никой не знае как помагат. Те намират посредници и чрез тях действуват. - Как да ги познаем? Де живеят те? - В непристъпни места. Дето те живеят, човешки крак не е стъпвал. Те се движат и между хората, но дегизирани, никой да не ги познае. Те се явяват като стар дядо или като млад красив момък, като дете, като млада жена, или като стара баба, като прост слуга или като виден професор. За да ги познаете, изучавайте човешкото лице. Добрите и свети хора имат особен белег на лицето. Адептите също имат особен белег.

Помнете: в живота и в природата има други фактори, други сили, които решават въпросите, а не човек. Ние не сме господарите в света. Има други същества по-силни от нас.

През всички времена и епохи една велика разумност е движила цивилизацията и културата на природата. Тази сила е вървяла от Египет, минала през Гърция, отишла в Рима, докато е стигнала до Франция, Германия, Англия. От там тази вълна отива в Америка, после в Русия и т.н. Новото в света е дадено от това Велико Братство винаги. Светлите братя чрез Христа внесоха доброто в света. Ако не беше дошъл Христос преди две хиляди години, какво щеше да бъде положението на човечеството? Та всичкото хубаво в света се е внасяло от Светлите Братя, които са работници за подигането на народите. Това Божествено учение на Великото Братство не се ражда сега. То е съществувало от началото на създаването на света. То съществува, от както Вселената съществува.

Христос, апостолите, всички праведници, те са всички на земята. Търсят ги горе, при тях да идат, а те са тук. Не казвам, че те са на земята в плът, а в една или друга форма са тук по целия свят обикалят и работят.

Да знаете само, колко е велик Божественият план: Идеите на Бялото Братство ще се приемат. Не от всички, но само от тези, които са готови, а другите ще ги приемат в друга епоха. Готовите са определени.

Било е време, когато на първо място са били черните братя, а на последно - Белите. Тогава черните братя са били в изгрев на живота, а Белите - в залеза. Радвайте се, че можете да бъдете членове, оглашени, вярващи и ученици на Бялото Братство, което носи новата култура на света. Следователно, вие имате възможност да работите спокойно, разумно, да прилагате Великите Божии закони.

ОБИКНОВЕНОТО И БОЖЕСТВЕННОТО СЪЗНАНИЕ

ВЕСТИТЕЛ - VIII години. Лекция държана от Учителя на Младежкия клас
(най-новата мисъл на Учителя)

Петък, 5.VII.1929 г., 5 1/2 ч., сутринта, Изгрева

Зад видимото има друга една реалност. Слънцето виждаме всеки ден, как изгрева. Но реалното не седи в това, а туй, което възприемаме от слънцето и обработваме, то е реалното. Реалното е това, което всякога остава във вас. Реалността се отличава по това, че тя е постоянна. Щом възприемем една мисъл, която е постоянна, тя продължава ден след ден, минута след минута, в нея няма прекъсване. И реалността никога не губи своята цена, но тя прилича на разпалването на огъня, тъй че колкото времето минава, толкова предметът, идеята придобива по-голяма цена. Това, което се появява в съзнанието и изчезва, то не е реално. Например, имам стремеж към изкуство и след 1-2 години престане. Това изкуство не е реално във вас. Или имаш стремеж към музика и след 2 години изчезва. И това не е реално. Или ставате религиозен, молите се, но след 1-2 години изстивате. И то не е реално. Тогава в дадения случай е било механическо, не е засягало душата. Трябва разбиране на тази реалност.

Човек трябва да има най-малко две идеи. Когато се образува връзка между обикновеното ви съзнание и вашето свръхсъзнание, вашето висше съзнание, образува се радост. И когато се образува разединение между вашето обикновено съзнание и свръхсъзнание, тогаз се образува скръб; това показва слабост. Ще направиш връзката, ще съединиш обикновеното съзна-

ние с Божественото съзнание, с това възвишеното, благородното в човека. Това е необходимо за постижение на каквато и да е работа в света. Никаква благородна работа от какъвто и калибър да е, не може да се постигне, ако няма връзка между обикновеното съзнание и свръхсъзнанието.

Да кажем, че сте студент и се явявате на изпит. Да кажем, че професорът е неразположен към вас. Това се дължи на неговото обикновено съзнание. Но ако вие свържете вашето обикновено съзнание с Божественото във вас, той ще се смекчи, у него ще стане един процес, ще ви погледне и ще каже: „Бедно момче“, лицето му ще стане весело, ще се засмее. А по-рано е бил съвсем сериозен. Измени се, защото твоето Божествено съзнание се е съединило с обикновеното съзнание на професора, а пък неговото Божествено съзнание се е съединило с твоето обикновено съзнание. Следователно между нас се образува връзка. Щом Божественото съзнание се събуди у единия, непременно ще извика реакция у другия, не може иначе. Всички неприятности в живота произтичат от факта, че ние разясняваме нещата механически. Казват: „Съдбата му е такава“. Не, съдбата не е такава. Ти казваш: „Аз ще докажа на професора, че зная“. Не се стреми към това. Ти ще покажеш на професора, колко той знае. Ти ще дадеш на професора материал, който той знае. Не се стреми да докажеш на професора, че много знаеш; то е обикновеното съзнание; но да покажеш благодарност, да покажеш това, което той те е учил.

Ние искаме да живеем в Бога. Ако искаме да бъдем в света ние праведните, всякога ще ни скъсат. Ти ще живееш, за да покажеш какво е в тебе Божественото, а не ти какъв си. Инак ще имаш всякога единица, и най-после ще кажем, че професорът не знае. Вярно ли е, че професорът не знае, а ти знаеш. Вярно ли е, че този професор, който те е учил 5 години по геология и по-рано е учил 20 години, знае по-малко от тебе? В реалността това не съществува. Щом студентът стои по-горе от професора, то професорът не е професор.

В природата професорът всякога стои по-горе от студента. Или преведено: в природата Божественото съзнание седи винаги по-горе от обикновеното съзнание.

Погрешки правят и млади, и стари. Старият иска да докаже на младия, че знае повече и младият иска да докаже на стария, че знае повече, че е по-силен от него. Младият не може да бъде по-силен от стария. Ако старият някой път е по-слаб от младия - това зависи от простата причина, че стария човек функционира със своето обикновено съзнание. Аз наричам стари тези, които са вързани с въжета; а младият не е вързан. Но развържете стария човек и той ще е по-силен от младия. Следователно, всеки, който е вързан е стар, а всеки, който е развързан е млад. Стар е всеки, който е завързан, Божественото у него е престанало да функционира. Млад е всеки, у когото Божественото функционира, той мисли идеалното.

Всеки, който започва с материализъм и свършва с идеализъм, е млад, а стар е, който започва с идеализъм, а свършва с материализъм.

Божественото съзнание е силата, с която се реализират всички копнежи и стремежи на душата. Следователно, щом имаш това съзнание в себе си, всичко е възможно. Единственото, което прави възможни нещата, то е Божественото съзнание в човека.

Ако някой път се зараждат колебания у вас, става прекъсване на връзката между обикновеното и Божественото съзнание и човек остава сам. При такъв резултат при съвременното възпитание казват: „Животът е такъв“. Ти учиш, но за да има полза от него трябва да има връзка между обикновеното

и Божественото съзнание. Инак каквото учиш, всичко изчезва от ума ти. Ако има тая връзка, всичко каквото учиш, остава в ума ти, макар и да минават години. Има неща, които през целия живот остават в ума ти. Сега едно усилие ще направите в бъдеще. Трябва да изработите нови възгледи; да направите връзка с вашето Божествено съзнание. Ти се колебаеш, казваш: „От мене нищо няма да излезе“. Ти си стар човек, то е обикновеното съзнание. Когато казваш: „Има възможност; от мене много работи могат да станат“ - вече Божественото съзнание почва да функционира. Следователно никога не внасяй една отрицателна мисъл; тя не съществува в Божественото съзнание. Когато кажем: „Защо Господ ме е направил такъв“ ти грешиш. Бог не те е направил такъв; ти си богат, умен, добър човек, но понеже си вързан, затова си беден, глупав, грешен. Всеки един от вас може да си направи първоначална баня. Банята в зданието ли седи? Не, в топлата вода. Банята, която аз мога да си направя е по-хубава, отколкото ходенето на баня. Вие да кажем, че отивате на банята и влизате в басейна; онзи, който пръв е влязъл в банята, е направил най-хубавата баня. Трябва да се къпеме във вода, в която никой не се е къпал; това е баня, а щом един се е къпал, това не е баня. Това е обикновено съзнание.

Щом се усетиш неразположен, ще кажем, че има разединение между вашето обикновено и вашето свръхсъзнание, тогаз хората имат такова отношение към вас. Ще кажеш: „Нямам връзка“. Тъжен си, смутен си, скръбен си, не можеш да учиш, ще кажеш: „Нямам връзка между обикновеното съзнание и свръхсъзнанието“. Употребя известно време, за да направиш връзката, 5 минути, 1/2 час и т.н. Тогаз ще бъдеш радостен през деня.

Давам ви проста формула, с която можете да работите.

Казваш: „Как да поправам положението си?“ Да направиш връзка между твоето обикновено съзнание и свръхсъзнанието си; или между ума и сърцето си или между душата и духа си.

Разбрахте ли? Ще кажете: „Не ми е ясно“. Разбирайте, без да ви е ясно. Аз ви поканвам на обед; вие вярвате в него, но яснотата ще дойде, когато се наядете.

Истинският живот започва, когато се съедини обикновеното съзнание със свръхсъзнанието.

Сутрин като станете, седнете на стол и за 5 минути направете връзката. Кажете: „Господи, помогни ми днес да направя връзка между моето висше, Божествено съзнание и обикновеното съзнание“. И като си лягаш, благодари на Бога, че си направил тази връзка. Всеки ден прави най-малко два пъти: сутринта направи връзката, а вечерта благодари.

Всеки ден ще правиш връзка. И тогаз животът ще се развие в своята хубост и красота. Приложете това за една седмица; резултатите няма да бъдат изведнъж, но все таки ще има едно микроскопично подобрение в съзнанието ви.

Обикновеното и Божествено съзнание - и двете са силни, като се съединят - в това седи тяхната сила. Божественото съзнание е силно, когато се съедини с обикновеното съзнание и обикновеното е силно, когато се съедини с Божественото.

Свръхсъзнанието - това са възможностите, които човек има да реализира, а пък обикновеното съзнание, е утробата, матката, мястото дето трябва да се реализират идеите.

Две разумни души, от които едната живее на слънцето и другата на земята, могат да си подадат много по-лесно ръцете, да се ръкуват, отколкото две неразумни същества, които живеят в една стая. Кой са далечните хора? Неразумните. А кой са близките хора? Разумните.

КРУМ ВЪЖАРОВ

(3.IV.1908-2.III.1991 г.)

1. КЪДЕ И КАК НАМЕРИХ УЧИТЕЛЯ НА БЯЛОТО БРАТСТВО И НЕГОВАТА ШКОЛА

Казвам се Крум Янакиев Въжаров, роден съм в София през 1908 г. на 3. април. Баща ми се казваше Янаки, роден в село Слишовци, Трънско. Баща му живя 100 години, а майка му 93 години. Баща ми беше преподавател по физика в Софийския университет, а майка ми беше завършила „Нотър Дам Де Сион“ в Цариград. Бащата на майка ми е бил свещеник-бунтовник и като млад е бил заточен от турците в Диар Бекир, където е загинал. И така тя останала без баща на 2-3 годинки. Имах сестричка две години по-голяма от мене, но за три дена умря от дифтерит, а тя беше смъртоносна болест в онези години. Това беше много тежко изпитание за майка ми, тя се поболя, после получи рак на гърдата, от което почина. Аз останах без майка на единадесет години, обаче продължавах да чувствам майка си до себе си много живо. По-рано можех да направя някоя бяля, която тя да не я види, но сега понеже за мен тя беше много жива и стоеше над мен, то аз знаех, че всичко, което правя тя ще го види, затова не смеех нищо да направя, което би я натъжило. Там живеехме в Павлово с баща ми, учих в Княжево основно училище, а след това в реалната гимназия. Тогава имаше реални и класически гимназии. Бях на четиринадесет години когато станах председател на младежката туристическа чета при Дружество „Момина скала“ и правехме големи екскурзии. Една такава екскурзия беше до Черепишкия манастир. Аз водех дружина от двадесет момчета. Обаче ние не спяхме и не спяхме в манастира. А срещу манастира имаше едни пещери, отидохме да ги разгледаме и там спяхме в пещерите. Никакъв страх не чувствахме и след това ходихме да се къпем в Искъра и продължихме към Враца. Там ни очакваха от туристическото дружество и се учудваха, че ние сме само деца, а сме предприели такава голяма екскурзия. Този пръв опит се оказа успешен за мен, от тогава аз обичам да организирам и ръководя екскурзии.

В реалната гимназия след четвърти и пети гимназиален клас аз развих голяма дейност. Избраха ме за председател на младежкото християнско дружество и изнасяхме редовно беседи и други занимания по религиозни въпроси, които бяха толкова занимателни, че учениците бягаха от клас, за да дойдат на нашите занимания. Но учителите понеже им харесваше нашата работа, те не ни пречеаха. После основахме Младежко християнско дружество в Красно село, където развихме голяма дейност. Значи това беше второто направление, по което аз започнах да се движа по онези години. А сега идва и третото направление.

Гимназията завърших в III.мъжка гимназия. Един съученик ме покани на гости. та неговата сестра, на този мой приятел заедно с други още устройваха спиритически сеанси. Това много ме заинтересова и тогава реших заедно с мойт приятел Славчо Печеников сами да правим сеанси. А как ставаше това? Начертавахме един кръг, написвахме буквите от българската азбука върху една дървена табла и тогава двамата хващахме с дясната си ръка един молив и молива се движеше по посока на различните букви и така се изписваха думите и онова, което трябваше да ни кажат духовете. Разбира се,

че първо ние правехме молитви и викахме духовете по специален начин. Те идваха и ние усещахме как някаква сила движи двете ни ръце заедно с молива, който бяхме здраво хванали. Идваха различни духове и ни даваха различни наставления какво да извършим и ние го правехме. Постепенно разбрахме, че тези духове започнаха да ни разиграват и да ни лъжат. А ние всичко проверявахме и като виждахме, че почнаха да ни лъжат казвахме формулата: „В името на Господа кажи истината!“ Някои от тия лъжливи духове мигновено изчезваха, а други оставаха и ни се молеха да направим молитва за тях. Тези спиритически сеанси продължиха цели пет години.

От малък проявявах голям интерес към философската литература и прочетох много книги от Ани Безант и Ледбитер. Това беше моето четвърто направление. Всичко това събуди в мен голям интерес и исках да намеря моят Гуру, т.е. Духовен ръководител, който според прочетените книги трябваше да се намира в Индия. Като чу това моят баща не пожела в никакъв случай да ме пуска да ида в Индия. След този отказ аз реших да го склоня да ида и да уча в САЩ като смятах, че от там мога да прескоча за Индия. Когато беше всичко готово за заминаване, тогава ме запознаха с един американски професор, чийто баща е бил пастор в новоосвободена България. Професорът редом с баща си беше живял в България няколко години и говореше доста сносно български. Той ми зададе само един въпрос: „Как ще вървите в Щатите когато не знаете английски?“ И веднага ми предложи: „Елате в нашия институт за една година да научите английски, а ние след това ще ви съдействуваме“. Това много ми хареса, защото този институт беше в Атина - Гърция. Да видя Атина и да живея в Древна Елада, това ми се стори много привлекателно. И всичко се нареди да замина за там. Ето сега идва най-голямата развръзка в моето пето направление в житейския ми път. Бях чувал да се говори в София за Петър Дънов, а аз ето отивам там в Атина и ще ме питат кой е Петър Дънов? А аз нищо не знаех за Него. Значи ще се изложи пред съучениците си в колежа. Само знаех, че Неговите последователи живеят някъде зад Борисовата градина. Тръгвам веднъж от Подуяне все по шосето покрай гората и стигнах до тяхното селище - Изгрева, което точно сега се организираше. Това беше 1927 г. Беше имало събор, но те бяха се разотили. Аз заварих салонът на Изгрева, който още не беше довършен. Не бяха сложени прозорците на салона. Аз пристъпих към салона и там заварих г-н Дънов с ренде в ръка, като истински дърводелец. Това много ме впечатли, защото под влияние на толстоизма и на прочетените от мен книги на Толстой смятах, че всеки човек трябва да работи и физически труд. Освен това знаех, че бащата на Исус Христос е бил дърводелец. Значи и Исус е работил с ренде покрай баща си. А ето тук виждам Петър Дънов с ренде в ръка, рендосва една дъска. Значи всичко е така както трябва да бъде. Вече успокоен аз спрях пред г-н Дънов и Го помолих за един разговор. Той кимна с глава. „Мога ли да ви задам три въпроса?“ „Може.“, отговори Той. „Първият въпрос: Вие Учител на Бялото Братство ли сте?“ Той ме погледна, после погледна рендето, погледна дъската и отново се обърна към мен и каза само една дума: „Да!“

Аз проследих погледа Му и движенията Му и огледах салона и онези дюлгери, които работеха за довършване на дограмата. Имах усещането, че се намирам в дърводелско училище и че един е майстора, а другите са ученици на майстора. Но после се сетих, че аз зададох точен въпрос, за което получих точен отговор. Тогава аз не знаех, че Петър Дънов е прочел моята мисъл, но Той остави рендето, изправи се смирено и каза тихо, но много строго, като с ръка посочи гърдите си: „Да, аз съм Учителят. Тук е Великият

Учител". „Ще мога ли да Ви задам втория въпрос: Какво е Бог?" „Бог е Любов" отговори Учителят. Зададох и третия въпрос: „Ще мога ли да отида да уча в САЩ?" „Ако отидете в САЩ ще страдате много". Аз свих виновно рамене и да излезна от неудобното си положение Му поисках някои от Неговите книги да чета. Той отиде до приемната си стачка и ми донесе няколко книги. Питам: „Колко струват?" „Колкото обичате." Аз бръкнах в джоба си и извадих една банкнота и платих толкова, колкото струват такива книги в града. И веднага тогава заминах за Атина да следвам Висшия институт както се бяхме уговорили с моят професор. Аз бях стипендиант и записах отдел „Социални грижи", което беше в много тясна връзка с моята дейност през време на гимназията, когато там организирах християнски дружества и работех с младежи. Но моят план тук в Атина беше, като науча английски да отида в САЩ и оттам да се прехвърля в Индия да търся Гуру, т.е. Духовният Учител, който според прочетените книги трябваше да бъде само в Индия. Моят институт се намираше на седем километра от Атина от самият бряг навътре в „Стая Фалеро". Това бе едно прекрасно място, един полуостров от три страни заобиколен с море. Всички, които следваха там знаеха много добре английски. Аз обаче не знаех никак. И гръцки не знаех. Та отидох там с главната цел са науча английски. Но и записах някои курсове. Сложиха ме да живея с един руски емигрант, който бе живял в България пет години и знаеше много добре български и английски. Беше един прекрасен човек. Всеки един новодошъл студент трябваше да каже защо идва, какво иска да научи и какво очаква. Аз не знаех английски, а на какъв език да го кажа? Обаче аз го написах на български. Моят руски приятел Виктор го преведе на английски, научих го наизуст и когато се явих аз го издекламирах. Повечето от студентите това нещо го четяха, но аз след като го издекламирах, аз се скрих, защото не исках да разберат, че знам само това, което бях научил на изуст. А сега идва и следващото направление в моят ранен живот. Благодарение на Толстой бях склонен към вегетарианство обаче въпреки нямаше условия и като отидох в института реших да стана вегетарианец. Под мое въздействие станахме трима души вегетарианци: аз, един грък и моят приятел по стая Виктор Николенко. Започнахме здравна просвета и обявихме, че един културен човек не може да убива животни, за да ги яде. Значи се застъпихме, че от гледище на културния и цивилизован човек не трябва да се убиват животни, за да се ядат. Имахме студентски стол и готвачите се почувстваха засегнати и решиха да не ни готвят нищо специално. Решиха да я караме на хляб и маслини. Веднага дойде майката на елина и се завайка: „Майка, ти ще загинеш с този хляб и маслини!" Тя го принуди да се откаже. Виктор, руският емигрант също не можа да издържи - отказа се. Обаче аз съм инат и реших, че ще карам на хляб и маслини. Почвам да агитирам другите за вегетарианство. Не знаех английски, затова помолих моят приятел Виктор каквито възражения има по този въпрос да ми ги казва и да ми ги превежда на английски. Аз наизустявах доводите си и следващият път аз ги изтъквах като декламирах наученото предния ден. Така започна един дълъг диалог между колегите ми и мене, от което никой не стана вегетарианец, но аз налучках най-верния път да науча езика. След три-четири месеца аз можех свободно да говоря английски.

Ние живеехме на брега на Егейско море. Не случайно му казват Бяло море. Особено септември, октомври, ноември то е идеално гладко и няма нито една тръпка по него. Много прозрачно и от брега се виждат какви ли не красоти по морското дъно. Понеже на първо време нямаш много възможност да общувам с другите поради затруднения в езика, аз прекарвах цели часове да размишлявам покрай брега на морето. Едновременно с това аз се свързах

с теософското общество в Атина и можех да получавам от тях книги на английски. А аз вече свободно можех да чета на английски. А със себе си бях взел и онези книги, които бе ми дал г-н Дънов. И там край тия прекрасни възможности за размишление, уединение аз постепенно дойдох до прозрение в моето съзнание, че моят Гуру е в България няма защо да ходя в Индия да го търся. След като завърших втората година аз се върнах в България вместо да ходя в САЩ или в Индия. По вътрешен път разбрах, че моят Гуру е в България. Макар че беше ми казал г-н Дънов, че Той е Учител на Бялото Братство, но аз не можах това нещо да го разбера и схвана тогава. Но тук при бреговете на Бяло море аз го прозрях. Но аз си представявах отиването при Учителя на Изгрева като място на съзерцание и медитация. А какво се оказа? Той ни вдигаше сутрин рано и трябваше да бъдем в четири часа и половина в сряда за Общия клас, в петък за „Специалния клас“ и в неделя за „Утринното слово“. Значи три дни в седмицата трябваше да бъдем сутрин на Изгрева много рано. След беседа играехме Паневритмия и след това всеки отиваше по своята си работа. Тогава станах много близък с Борис Николов. Не можех да оставам да размишлявам и съзерцавам сутринта и аз осъзнавах, че и аз трябва да отида на работа. Беше голяма и люта зима. Голям сняг до гърдите. С брат Борис ходехме пеша близо до Подуяне в големия сняг и там работехме в едно мазе. По десет часа на ден пипахме студеният камък, който беше мокър и газехме във вода. Връщахме се уморени, премръзнали и ако можеш да медитираш в това положение, то заповядай. Не можеше, заспивахме пребити от умора и така се пренасяхме чрез съня си в другия свят. Аз получих лично разрешение от Учителя и влезнах в Младежкия окултен клас. Постепенно започнах да разбирам от Учението. Проумявах, че това е особена Школа на Учителя. Не бягство от света. А животът е самата Школа. А трудностите, противоречията, които срещаме в нашия ежедневен живот, това са задачите на Школата. А във време на беседите чрез Словото Си Учителят ни помагаше да разрешим тези задачи. Това е коренно различно от другите Школи. Значи Школата на Учителя е тясно свързана със самият живот. Значи пътят на ученика е път на Школата. Задачите на ученика са вътрешни и той ги разрешава със знанието на Учителя дадено в Словото Му. След като получиш разрешение на задачата си, трябва да го приложиш чрез живота си. Тук нямаше опитно поле извън Школата. Всеки беше опитно поле сам за себе си. Имаш задача и я разрешавах чрез знанието дадено в Словото на Учителя. Решавах я задачата като я прилагаш и решението го реализираш чрез собствения си живот. Всеки отговаряше сам за своята задача пред Учителя и пред Школата. А разрешените задачи на учениците съставляваха общия път на учениците от тази Школа. Такъв бе пътят на Школата. Пътят на Школата бе реализация на Словото на Учителя от ученика чрез неговия собствен живот.

2. ПЪРВИТЕ ЛЕТУВАНИЯ НА БРАТСТВОТО НА РИЛА

Идеята да се построи братски салон вече няколко години е спохождала умовете на братята. Дошло време да се построи братски салон. Учителят поставил въпроса, къде да се построи салон на ул. „Оборище“ 14 или на Изгрева. Тогава там са били закупени няколко места и се е наричало „Баучеровото“. Само трима от попитаните са били за това да се построи салон на „Баучеровото“. Сега тука е интересно да се види метода на Учителя.

Учителят не се е противопоставил на мнозинството. Тогава те всички са излизали да посрещат изгрева на слънцето на закупените места горе на „Баучеровото“, но братския салон се построява на ул. „Оборище“ 14, където Учителят държи своите беседи. През 1926 г. приятелите решили за Учителя да направят една стаичка горе, където са посрещали изгрева на слънцето. Направили стаичката като смятали, че тя е за временно и ще се използва докато са там. Обаче Учителят през зимата остава да живее там и не слиза долу в дома на Петко Гумнеров на ул. „Опълченска“ 66. Тогава те разбират, че Школата трябва да бъде там, където чакат изгревите на слънцето. Затова през 1927 г. започва строежа на братския салон на Изгрева, който завършва 1928 г. На събора през 1927 г. Учителят говори в салона, а предната година на същият събор е говорил на поляната, а братята и сестрите са стояли прави, слушайки Словото Му.

С учредяването на Школите - Младежкия и Общия клас се тури началото на пътя на ученика. Беше много строго. Ако ученикът един път отсъства без да има оправдателна причина се изключва от Школата. Проверката не беше външна, но вътрешна. Изключването от Школата се разбира, че ученика прекъсва връзката си с Учителя. Това е вътрешната Школа, където Учителя научава ученика, да се справя с всички трудности и противоречия в живота.

Нашият братски живот беше свързан много с живота на природата. Всеки четвъртък братството отиваше на екскурзия на Витоша на нашия Бивак. Бяхме преминали през братските лагери в Родопите и на „сините камъни“ в Сливен. От 1922 г. той почва да ги извежда на Мусала. Тук се спеше на голата земя. Тогава нямаше палатки, нямаше спални чували, нямаше и хижа. Каквото си изнесеш на гръб лично, с него ще бъдеш и с него ще прекараш. Изкачвахме се горе и отсядахме на езерото под връх „Иречек“. Под „Иречек“ има две езера - едното е над, а другото под „Иречек“. Там има една поляна. Правехме си малки огньове и се пиеше изобилно гореща вода. Тук спяхме на самата гола земя. Учителят лежеше на дясната страна. Бе завит само с пелерината. Спеше непробудно. Ставахме в три часа през нощта и тръгвахме към Мусала. Там посрещяхме изгрева на слънцето. Обикновено Учителят ни водеше, изкачвахме се на върха, правехме молитви и после слизахме на езерото „Окото“, където прекарвахме целия ден. Вечерта слизахме да спим на хотел „зелена поляна“, т.е. на голата земя. Да, това бе сурова школа. Школата на Учителя е една сурова школа. Ученикът трябваше да бъде здрав физически, психически и духовно. Излизането на връх Мусала почва от 1922 г. Аз, като представител на по-младото поколение имах великото щастие да бъда на тези екскурзии от 1928 г., чрез които ние отидохме за пръв път на 7-те рилски езера. Отначало за 7-те рилски езера ние преминавахме през Дупница (гр. Станке Димитров). Излизането се извършваше на два етапа. Първия ден стигаме до едно място под Скакавица, където преспивахме на открито, а втория ден пристигахме на езерата.

През 1929 г. с брат Славчо Печеников-Славянски с когото ни свързваше много тясно приятелство през лятото на същата година ходихме да работим край Вакарел-Чамурли. Там хем изкарвахме курорт, хем припечелвахме по нещо. Някой ни съобщи, че Братството отива на екскурзия на 7-те Рилски езера. Ние решихме да оставим всичко, онова което работехме, но да отидем на Рила. затова и не ни платиха. И от Вакарел тръгнахме пеша. Имаше само половин питка кашкавал и почти никакви пари. Пътувахме, а вечер спяхме по плевниците и селяните ни отпускаха по някоя резеница хляб. И така пеша от Вакарел, та до Сапарева Баня. Там спяхме пак на открито и се качихме на хижа „Скакавица“ без пари и без провизии. Имаше някакъв вът-

решен подтик, че трябва да се отиде на езерата. Но изобщо не бяхме се замислили с какво ще живеем. Знаехме, че важното е да сме там. А защо трябва да сме там - това не знаехме. И в хижа Скакавица се запознахме с един младеж, който неочаквано получи съобщение да слиза веднага. А той си беше изнесъл хранителни продукти за цял месец. Реши и взе та ни ги даде всичките. Напълнихме нашите раници, както и неговата, даде ни карта и компас и ни заведе лично до първото от 7-те Рилски езера. След като се убеди, че ни оставя живи и здрави и с три раници пълни с храна, този младеж се върна пеша без никакъв багаж в града. Ето, виждате как Небето промисля всичко. Ние бяхме там с такава вяра и с такава вяра се бяхме насочили за езерата, че не ставаше въпрос за това какво ще ядем и как ще живеем без храна. Ние не бяхме мислили, но Небето промисли за нас. Така вече ние имахме храна. На първото езеро си направихме Бивак в клека. С клек се оградихме, да не би някоя мечка да стъпи отгоре ни. Решихме да разучим местността. Ходехме на смени - единия седи и пази храната, да не би да се яви мечка и да я изяде, а другия се разхожда. Така се сменяхме. И едно ранно утро пристигна първата група от нашите приятели. Водеше ги брат Симеон Симеонов. Понеже ние вече бяхме цяла седмица там, вече познавахме местността и им станахме разводачи - развеждахме ги и им показвахме. Докато чакахме втората група с Учителя, със Славчо решихме да разведем нашите приятели до езерото на Съзерцанието. От там тръгнахме нагоре по силея за езерото на Чистотата. Нямаше никакви пътеки. Чак когато взеха да се сричат камъните отгоре, разбрахме колко опасно било да ги водим по този път. И от езерото на Чистотата пак без пътеки се спуснахме до второто езеро. А там вече ни чакаше първата група, която беше пристигнала със Симеон Симеонов.

На второто езеро избрахме място за лагер. Значи ние двамата с моят приятел бяхме на първото езеро и там престояхме около една седмица, а след това като дойде групата се качихме на второто езеро. Тези приятели, които Симеон доведе не носеха със себеси почти нищо. Само за най-възрастните сестри ние построихме от две платнища навес, направихме го добре и те там спяха под него. Онова, което трябваше за храна, облекло и завивки, всичко се носеше на гръб. Учителят ни оставяше свободно да се проявим такива каквито сме. Не искаше да се налага. Оставяше ни ние сами да се организираме. Ние искахме, но не можехме. Като виждаше нашият подтик, то Учителят по вътрешен път ни помагаше. Така на първо време, когато слизахме от влака на гара Дупница приятелите заангажираха разни власи с техните коне да ни карат багажа. Понеже всеки сам за себе си уреждаше въпроса със багажа си, то власите се възползваха от това да ни искат много пари. Скоро ние разбрахме, че трябва да имаме единна организация. С това се заехме ние, младите братя. Но преди това, след като Учителят разбра колко много пари ни взимат, Учителят отсече: „Другата година от тук няма да минаваме. Те, власите трябва да си научат урока, как се работи на Бога с пари!“ И те го научиха. Комунистите ги научиха как се работи на Бога без пари: взеха им конете, стоката и ги принудиха да се заселят на едно и също място. А те бяха свикнали на волен и чергарски живот. Движеха се безпрепятствено от място на място и от планина на планина. Същата съдба сполетя и каракачаните, които имаха многобройни стада от овце по планините. Успяхме да се срещнем и да се уговорим с един влах доста благороден, с благородна осанка. Казваше се Янко. Той се нае да поеме превоза на всичките приятели, което окончателно облекчи нашето положение. В тия години качването от Дупница се извършваше на два етапа - с едно приспиване под хижа „Скакавица“ на открито, а на втория ден бяхме на езерата. Сутрин за

изгрев слънце се изкачвахме на една височина, там изчакахме изгрева, след което Учителят държеше беседа. Пеехме песни и слизахме за Паневритмия долу в лагера на второто езеро. А когато решавахме да играе Паневритмия на третото или на петото езеро, както и при езерото на „Чистотата“, то закусвахме и тогава отивахме. Прекарвахме деня горе в разговори и в малки излети до другите езера.

Сутрин от Молитвения връх се разкриваше надолу прекрасна долина, която будеше в мене голям интерес. Аз обичам да изследвам планинските дебри. Затова реших една година с едно приятелче да тръгнем пеша от Самоков, за да изследваме тази долина. Тогава никой не ходеше там. Беше девствено място. Беше пълно с дивеч - имаше вълци и мечки и селяните ни плашеха, че мечките щели да ни изядат. Въпреки това ние пеша от Самоков стигнахме за един ден някъде до там до гдето е сега горския дом. Него тогава го нямаше. Спахме в гората - това си беше за нас нещо обикновено. Втория ден продължихме нагоре, стигнахме до Вада. Нагоре нямаше никакви пътища. Взехме посоката по един коларски път от Вада, който излиза към Салоните, но ние не бяхме минавали по него и не го познавахме. Беше един чудно хубав ден. Стигнахме до една дълга хубава поляна. Вече бяхме минали гората, тук-там се показваше някой самотен бор. И изведнъж от някъде ревна мечка, а ние бяхме застанали до един сух бор. Приятелят ми беше малко тежък и аз го подбутнах отдолу да се качи нагоре, а след него аз се изкатерих като котка. От там наблюдавахме как мечката реве в клека. По едно време спря. Ние не я виждахме. По едно време ми се препи вода и си казах, че трябва да слезна долу, за да си утоля жаждата. А пък долу вода чудна - таман слязох и се наведох да пия, че като ревна онази ми ти мечка над мене и аз право бегом на бора. Тя продължи непрекъснато да реве, но стоеше в клека и не се виждаше. Така ние от бор на бор на прибежки излязохме някъде към Салоните. От там се спуснахме към второто езеро. А тая долина беше пълна с ягоди, малини, боровинки, огромно изобилие. След това започнах да водя младежки групи за ягоди, боровинки и малини. Тогава нямаше този просек, по който вие се изкачвате. Беше голям гъстат клек. А ние се изкачвахме някъде към салоните и от там се спускахме към езерата. Но аз реших, че ние можеше да прокараме през клека път, да слизаме на право и от там вече нашите групи да могат да се качват направо на езерата за един ден. Винаги около мене имаше младежи. Подбрах една групичка и със секири прокарахме път през гъстия клек, изсякохме сумати клек и пробихме клека и прекарахме път, за да могат конете да минат. Вече нашите групи и коне взеха да минават през Самоков и за един ден да се изкачват. Камиионите тръгваха от София натоварени с багаж и с приятелите. Понякога багажа се возеше с камииони, а приятелите пътуваха с автобуси, които идваха до гората, която е веднага след Говедарци. Нямаше път за нагоре. И оттам с багажа върху конете отивахме за един ден на езерата. Обаче нашите хора се губеха и затова младежите организираха конвой, така че да не разбират приятелите, че ние бдим над тях. Бяхме най-малко трима. Единият върви най-напред, вторият е по средата, третият върви най-накрая като първия и последния си сигнализираха с определени сигнали според движението на приятелите. Никой не пускаме да мине напред. Първият напред води, последният пази да не изостане някой, а средния поддържа връзката между първия и последния. Така всяка група се извеждаше до езерата. Сега 50 години след това голяма част от гората е изсечена и пътя е обозначен и човек трудно може да се изгуби, защото има и туристическа маркировка. Но в онова време човек лесно се губеше в тези дебри. Рейсовите от София с приятелите пристигаха рано сутринта към 6.30 часа. А ние трябва да сме слезнали преди тях от езерата. Да сме

възварили гореща вода като носехме чайниците със себе си, трябваше да ги напоим, да ги поемем нагоре и да ги водим. Това ставаше всеки ден. Нямаше спане, нямаше ядене. За да бъдем в 6.30 часа на мястото където се спираха камионите, трябваше да тръгваме към три часа от езерата. И като се качи групата горе иммахме грижата да им правим палатки, да ги уреждаме. А ние иммахме много сили. Това ни правеше удоволствие.

През 1939 г. иммахме 500 души. Представяте ли си колко групи в трябва-ло да се водят и изкачат горе? За щастие аз тогава бях свободен около чети-ри месеца след като си вземах студентските изпити през месец юли в гр. Атина. По-късно се записах в Софийския университет. През лятото пак бях свободен. По два месеца изкарвах на Рила. Първ отивах, последен се връщах от Рила, като изкачим всичките групи и останеха 15-20 свободни дни, то аз водех младежки групи до Рупите за 3-4 дена. Младежите не ги пускаха без мене. Това беше славен живот, защото знаеш кому служиш и в името на как-ва идея посвещаващ време, сила и живот. Идеята бе във Словото на Учителя. Работехме за делото на Учителя, защото означаваше, че претворяваме в жи-вот Неговото Учение. А Неговото Учение бе Школа на човешкия дух и човеш-ката душа пред лицето на Бога. На вас оставяме планините и нашите пътеки, които прокарахме в тях. На вас оставяме Словото на Учителя, за да пребъд-вате в Него и чрез Него.

3. ЛОДКАТА

През 1930 г. беше направена онази чешма наречена „Ръцете“. Обикновено от нея носехме на кобилица вода за казаните. Докато бяхме около 50 души се справяхме що-годе, но беше трудно. Като станяхме много хора изведнъж изникна този проблем за водата. И тогава аз като стар моряк пребивавал няколко години на брега на Бяло море и виждал толкова много лодки, то реших, че проблема с водата ще го разрешим с една лодка. Да ама тук в планината нямаше лодки. Лодки нямаше и в София. Лодките се правеха и се намираха или по река Дунав или на Черно море. А кой ще ходи там и как ще се докарва лодка по влака? Видя ми се трудно и невъзможно. Тогава реших, че ние можем да си построим лодка. Изработих чертеж за лодката и брат Боян Златарев я изработи от две части. От Станке Димитров я изнесох-ме на ръце. Първо едната част, после другата. Горе при второто езеро брат Боян я сглоби и вече иммахме лодка. Там от начало иммахме пристан, защото преди лодката имаше сал и с него се опитвахме да пренасяме вода. Сала го завързвахме за пристана, но приятелите си бяха довели и децата и те раз-вързваха сала и се опитваха да отплават за неизвестни морета според детски-те мечти и игри. Така веднъж едно дете, което беше на сала се преобърна и падна в студената вода. Разнесе се писък и суматоха. Водата студена, езе-рото дълбоко и всеки момент детето ще се удави. Тогава един приятел от Русе брат Никола Николов, също като мене моряк и плувал по водите на Дунав, веднага се съблече, хвърли се във водата, извади детето и го спаси. След това го заведеха в банята да се напари с топла вода и го наливаха са се напие с гореща вода. Там иммахме две бани направени от платнища и се къ-пехме с гореща вода, която получавахме от собственоръчно направени бойлери, направени от братята, а затопляхме водата с дърва от клек. Иммахме вече такъв инцидент и вече сала се заключваше с катинар. След като лодка-та бе готова, тя също се заключваше с катинар, защото много бяха жела-ещите за романтични разходки с нея по езерото. Тази лодка се оказа толко-ва стабилна, че и да искаш не можеш да я обърнеш. Тогава решихме да я

пуснем свободно за разходки по езерото при едно условие: който я вземе ще отиде до чешмичката да напълни десетина-петнадесет кофи за вода и да ги закара до кухнята. С това условие задавихме с вода кухнята, защото приятелите изпитваха удоволствие да носят вода като се возят с лодката. След това много пъти сме канили Учителя да се вози в лодката. Има направени много снимки с тази лодка. Аз се чувствах, че съм капитан на лодката. Идеята за лодката беше моя, а Боянчо я реализира. Аз имам няколко снимки как гребя с лодката, а Учителят е седнал в лодката и аз го карам с лодката на разходка по езерото. Тези снимки и до сега висят на стената над моето легло. Приятно ми е да ги гледам и да се връщам към онези млади години. След като свършваше лагера лодката я скривахме между скалите и я заравяхме, защото туристи и рибари можеха да я повредят. Когато започваше лагера на Рила, ние я изваждахме от затрупалите камъни и на ръце отново я поставяхме в езерото. Тази лодка ни изкара доста години. Освен, че ни свърши полезна работа, то с нея задоволихме една своя мечта за романтика, където човек сам гребе с греблата своята лодка и я направлява във водите на своя днешен и утрешен живот. Колко въздишки, колко блянове прекарахме с тази лодка. Имаше много несбъднати мечти и блянове в нашият младежки живот. Но това вкупом се събираше в общия братски живот на Братството, което бе на Рила заедно с Учителя. За вас това е само една снимка на брат Крум по млади години с Учителя. Но за мен това е живот славен и преславен, защото бе живот, когато Великият Учител пребиваваше в плът и чрез Дух между българите и славянството и бе с нас на Рила.

4. РАЗМЕННАТА МОНЕТА В РИЛА

През малкото свободни дни на лагера в Рила, аз с младежите правехме екскурзии до съседните хижи и околности. През това време лагера имаше свой собствен живот. За да се поддържа животът на един лагер е необходимо вътрешна организация и хора, които да служат. По времето на Учителя всичко това се уреждаше по един необикновен начин. Всеки правеше това, което трябваше без някой да му нарежда. Но имаше и случаи когато се правеше и онова, което не бе в общата хармония на лагера. Или докладвах на Учителя, или Учителят сам се намесваше като при всеки случай намесата Му беше строго индивидуална за лицето и това ставаше като поука за останалите. Там имашме обща кухня. За нея трябваше да се изнесат продукти и се определяха дежурни, които да готвят. Събираха се пари и за парите се даваха купончета като всяко купонче отговаряше за един обяд. Така че дежурните поемаха купончетата, а не пари. Един ден сестра Мария генерал Стоянова ни помоли да я изпратим до Овнарско. Тя бе придворна дама в двореца и имаше определена дата, когато трябваше да бъде в Овнарско. Реших с младежите да я изпратим до там и след това същия ден да се прехвърлим през връх Мальовица и да се приберем в лагера. След като оставихме сестрата в Овнарско захвана ни много лошо време - буря, мъгла. Няма как да се измъкнем. А нямаме нито пари, нито храна. Решихме да слезем в хижа Мальовица. Казах им да поръчат кой каквото иска да яде и да пие. Преспяхме там и на следния ден им казах да тръгнат и като се отдалечиха аз се обърнах към хижаря и му казвам: „Така и така не предвидихме, че ще се развали времето, а пари нямаме. Мога да ви дам купони“. „Какво представляват тези купони?“ Обясних му, че за всеки купон е внесена предварително известна сума и че срещу този купон ние получаваме храна в нашия лагер. Той ме познаваше и знаеше какъв е нашият лагер и прие нашите купони.

Обещах ме, че след време ще мина да му донеса парите. И аз му занасох парите, но се оказа, че той купоните ги бе дал на други туристи и те като минавали през нашия лагер да могат да ги използват. Затова дежурните по кухня се чудеха от къде приходящите туристи имаха наши купони за храна. Имаха ги чрез мен от тази случка. Така нашите купони бяха нашата разменна монета в планината. Беше много забавно. Как самите туристи искаха да дойдат с тези купони, за да се нахранят от нашия общ казан на нашия лагер. Това бе тяхно любопитство, което искаха да задоволят. Но нашият братски обяд бе много тържествен, започваше с молитва, с пожелание от дежурните за приятен обяд, после с големи черпаци се разливаше храна от големи казани, от които се издигаше пара и благоухание, а обстановката бе тържествена и поетична. Учителят също стоеше на своето място и се хранеше. След обяда имаше концерт от нашите музиканти. Така че за приходящите туристи това бе повече от изумително. Затова те приемаха с удоволствие нашите купони като разменна монета в планината. Използваха случая да си осребрят купоните, като дойдат на нашият общ обяд на второто езеро. Да, това беше Школа както за нас, така и за тях.

5. ОПОЖАРЕНАТА ХИЖА

С младежите, освен през лятото, но и през зимата правехме екскурзии до Рила. Използвахме направените хижи, които бяха безлюдни в онзи сезон по онези години. Но аз реших да си построим собствена хижа на Вада. Идеята бе моя - трябваше ни хижа, за да бъде наш подслон, когато отивахме зиме за по няколко дни, така също да я използваме като база за почивка през лятото, когато се изкачваме за езерата. Аз взех разрешение от горските власти в гр. Самоков да отсечем дърва, за да направим хижа. Като разбраха каква е нашата цел те ни съдействуваха. Обикновено селяните вземаха разрешение да секат дърва, които извозваха с коли до гр. Самоков, където ги продаваха на гражданите за отопление. А ние искахме да отсечем дървета, за да направим хижа. Събрахме се една група младежи и за два месеца вдигнахме цяла хижа на два етажа. Долу имаше мазе, а на първия етаж имаше столова и над нея спалня. Работехме цяла есен докато падна първия сняг. Цялата младежка група се прибираме в София и реших да се похваля на Учителя, какво чудо на чудесата сме направили за два месеца. Но искам да подчертая, че ние изобщо не Го бяхме питали, а решението беше лично мое. А аз го правех в името на общото дело и за улеснение на Братството. Така аз смятах. Като разказах на Учителя, Той за първи и последен път ме гълча. А знаете ли какво нещо е да те гълчи и да ти се скара Учителят? Голям срам заради голямото ми непослушание. „Вие какво сте направили горе? Вие сте построили свърталище на ловците и те ще изкористят и ще извратят идеята ни за братски живот, която вие сте вложили при самия строеж на хижата.“ Каза ми още много такива думи. Аз се свих, подвих си опашката и тихичко се измъкнах. Разбрах, че съм направил груба грешка, че не съм питал Учителя. След това седя и си мисля и премислям много неща. По онези години имаше много ловци по Рила, защото имаше и много дивеч. Каквото искат, това могат да убиват. И щяха да пият, да ядат, да печат убиятия дивеч в нашата хижа, която построихме в името на Високия Идеал.

Какво стана по-нататък? На следващата година, когато се изкачихме отново там - какво да видим: хижата бе опожарена. Пред нас се търкаляха овъглени греди. Оглеждаме се и ето се задава един селянин, който караше дърва. Спряхме го, той ни позна, защото ние бяхме същите, които бяхме пос-

троили тази хижа. Разказа ни какво се бе случило. Попът от селото насъскал селяните да я изгорят, да не би да стане дъновистко свърталище. Попът им разказвал, че ние ще им крадем жените, после щели сме да ги караме в хижата и да правим с тях каквото си искаме. И после те щели да се върнат в селото боси и по бели кошули. А бялата кошуля беше част от женското облекло. Тя бе скроена от горе до долу свободно и представлява нещо като днешната нощница, но е направена от бяло платно. А това бе най-ужасяващото за селото, че ще пристигнат боси и по бели кошули в селото. Така че селяните отишли, запалили хижата, напили се и играли хоро около запалената и горяща хижа. Вместо жените да играят хоро боси и по бели кошули в хижата, то селяните решили те да изиграят едно хоро на хижата след като я подпалят. Така бяха решили и така бяха го сторили. Та това ни разказваше нашият познайник от селото.

И какво стана най-накрая. Поради нашето непослушание ние бяхме направили хижа за свърталище на ловци. Аз не се сетих да искам от Учителя разрешение да си поправам грешката. Тогава Учителят намери друг, който да поправи моята грешка. Така селяните изпълниха волята Божия. Тоя хижа не трябваше да я има. Така че Бог си служи с всички хора само и само да изпълнят Неговата Воля. И попа, и селяните, и босите женски крака и бели кошули свършиха една работа за Бога. Но тази идея, която ние пуснахме получи своята реализация по друг начин. Никога не предполагах, че тя може някога да се реализира.

Следната година гледам Учителят, че се върти около един голям камък. Той никога не казваше какво ще правим по-напред. А ние заставахме около Него. Учителят оглежда камъка, а ние само се чудим какво ли ще стане с този камък. Учителят взе едно дърво и с него показа, че този камък трябва да се повдигне и премести. Разбрахме, че на това място трябва да се направи нещо като заслон. Аз събрах младежите и слезнахме на първото езеро, където имаше изгоряла гора. Там имаше отделни борове и ние ги отсякохме и с голям труд ги извлякохме горе на билото. Аз отговарях по дървената част на заслона. А Гради, който беше зидар иззида със суха зидария заслона. С тези дървета направихме покрива, а за да го покрием ходихме на екскурзия на Шестото езеро и оттам всеки донесе по една плоча. И така се получи тоя прекрасен заслон, който можеше да ни потули. По-късно там разположихме кухнята. Така Учителят реализира нашата идея, но по друг начин. Когато започна да се строи заслона, Учителят отначало нищо не каза. Отвътре всеки знаеше какво трябваше да прави. Учителят никому не нареждаше какво да прави. Нямаше никой, който да ти нарежда - прави това, не прави онова. Ръководството беше от Учителя по вътрешен път. Той не даваше своите нареждания гласно или отделно. А Той пускаше известна мисъл и тези от нас, които бяха готови я долавяха, но те я долавяха като своя мисъл и я реализираха. Ето, това бе най-чудното. Те долавяха мисълта на Учителя като своя мисъл и сами тръгнаха да я реализират. По този начин Учителят ръководеше цялата работа без да нарежда на когото и да било. Всеки възприемаше Неговата мисъл като своя и понеже тя излизаше от един център, то този център обединяваше всички части в едно. Всяко отделна насочена и схваната мисъл от нас, след като се реализираше поотделно, тя тутакси се слобяваше в общия порядък на нещата. Това е най-идеалната и най-свършена организация. Това е така нареченият синархичен порядък на Бялото Братство. Това е Божествения порядък, това е най-добрият порядък в света, който може да има. А ние го изпитавме като модел горе на Рила. Нашата организация на Рила беше безупречна. Да се заведат горе на 7-те езера над

500 човека и да им се осигури храна, подслон и всичко, което е необходимо за един лагер за два месеца - това не бе малко в онези години. Учителят без никому да нарежда всичко Той движеше със Своята мисъл. Ние като ученици трябваше да я доловим и да я реализираме като своя. Така Той всичко ръководеше и обединяваше. Това бе епохата на онзи модел, който се изпробваше в човечеството чрез синархическият порядък. Той бе сполучлив. Но днес Учителят Го няма и тези хора, които долавяха мисълта му също вече ги няма. Те отдавна си заминаха от този свят. Затова го няма този синархически порядък, но ако от вас някой иска да работи, трябва да вземе този модел. Моделът е изпробван от нас. Обединяващия център е Словото на Учителя. Идеята за този модел го имате в Словото. Ще го намерите там и ще тръгнете да я реализирате и всеки сам ще тръгне да реализира своя дял като всеки ще смята, че сам реализира своята мисъл. Но ако вие сте от вътрешната верига на Бялото Братство, то всеки един от вас ще реализира своя дял от общата работа. И тогава в един миг всички ще разберете как отделните части се събират в едно и то само тогава, когато обединителят се намира в Словото на Учителя, защото Словото е Мечът на Духът Божий. Ето там е разковничето на вашият успех и разрешаването на задачите ви като ученици в тази Школа. Друг път нямате.

Другият път е онзи, който опит ние направихме и тогава друг дойде да коригира нашата погрешка. Друг дойде в името на злото подпали онази кихка, която бяхме построили и тя изгоря в името, за да се запазят неосквернени босите крака на селянките, както и да се съхранят неопетнени белите им кошули. В един разговор Учителят каза: „Ако ви се отворят очите ще видите как Злото днес е станало слуга на Доброто и върши неговата воля!“

А аз бях свидетел и в един миг ми се отвориха очите и видях цената и истинската стойност на босите крака и на белите кошули. А това не е малко.

6. ЯРМИЛА МЕНЦЛОВА И ПАНЕВРИТМИЯТА

Ще ви разкажа една много важна случка. Една година преди Учителят да си замине, на Изгрева съвсем случайно около Учителят застават две сестри. Едната е Мария Златева, а другата - Ярмила Менцлова. Учителят се обръща към сестра Ярмила и казва: „Сестра, вие ще оправите Паневритмията“. Ярмила се изненадала, отговорила, че не я познава добре, но Учителят повторил същото изречение като добавил, че ще я научи от онези, които я знаят най-добре. И ето Ярмила вече има това изказване на Учителя като задача на своя живот. Ярмила е чехкиня, родена през 1907 г. в България. Баща ѝ Йосиф Менцл е бил преподавател по градинарство в земеделското училище в Хасково. По онези години в България живеят и работят много чужденци, специалисти в различни области привлечени от българското правителство след Освобождението на България от турско робство. След време бащата се заселва в Красно село. Тук вече той е пенсионер и си уреди цветарник. Произвеждаше цветя и ги продаваше. С нея заедно сме учили в училище и сме приятели от деца. Растяхме заедно и през 1928 г. аз като заминах в Атина да следвам, тя пък замина за Франция. Отиде там да учи танц и тя бе последователка на Изидора Дънкан, която имаше школа за така нареченият свободен танц. Той не е танцов танц, нито балет, а свободен танц. Там специализира като хореограф. През летните ваканции тя пристигаше в София и ние продължавахме нашата дружба. През 1943 г. тя се завърна в София, искаше да остане за постоянно и ние свързахме брак помежду си, стана моя жена.

Когато се завърна в България през 1943 г. тя не беше чувала и не беше виждала Учителя. Нито пък беше виждала или играла Паневритмия. Случи се така, че аз я завеждам при едно събиране при Симеон Симеонов. Там бяха се събрали около 20 души приятели и Учителят беше там. Имаше такива случаи, когато братя или сестри поканваха някой път Учителя и някои приятели да гостуват в някой дом. Домакините се подготвяха в случая, масата се отрупваше с лакомства и блага, след което започваха много интересни разговори и приятелите задаваха най-интересни и неочаквани въпроси на Учителя. Как се случи така, че няколко братя взеха цигулките и засвириха Паневритмията. Защо стана това не зная. Но след като се чуха първите звуци, Ярмила стана и почна да играе. Нали беше последователка на свободния танц, а според него цялото тяло и вътрешно естество трябва да дадат рисунък във въздуха на музиката, която се слуша. И Ярмила взе да играе онази част от Паневритмията, която се свиреше. Започна да играе онова, което ние знаехме и бяхме научили при изучаването на Паневритмията. А тя нямаше това от къде да го научи. Всички се вторачихме в нея, а аз бях изненадан най-много. Тогава Учителят каза: „Вижте каква връзка има между музиката и движенията!“ Защото в музиката се съдържат движенията, но трябва да си специалист, за да доловиш това. И ние всички там направо замряхме. Защото тя изобщо не познаваше Паневритмията, нито беше я чувала. Но като чу музиката, започна да играе движенията на Паневритмията. Значи влезна в Духа на Паневритмията. Защото при балета има палцово изпълнение и точно определени движения. Но при свободния танц на Изидора Дънкан има нещо друго. С цялото тяло ти изразяваш музиката. А на Ярмила дай ѝ каквато щеш мелодия, тя става и започва да си я танцува. Тя фактически се свързва и влиза в това поле, откъдето идва духа на музиката. Но за да го направиш това е необходима висока култура. Затова тя изуми всички, които присъстваха там.

Това е причината, за да се обърне Учителят към нея и да ѝ поръча да оправи гимнастиките на Паневритмията. Но тя не познаваше упражненията. Аз я свързах с Катя Грива, която много добре познаваше Паневритмията. Тя най-точно знаеше Паневритмията. Лично Учителят на нея е показал първо упражненията на Паневритмията. По-късно се включиха и други сестри. Имаше една група от няколко сестри, на които Учителят бе показал отделните упражнения, а те от своя страна учеха другите. Но едно е да играеш точно и правилно, а друго е да описваш упражнения. За това е необходимо да бъдеш специалист. И затова Ярмила се яви тук със своята професионална подготовка да опише упражненията. След заминаването на Учителя тя започна да работи върху уточняването движенията на Паневритмията и тяхното описание. Но това в България тогава не можеш да се реализира, нямаше как да се напише книга и да я издаде. Затова се върна във Франция, за да може да работи и да финансира едно издание на Паневритмията.

Каква е връзката между мен и Ярмила и Паневритмията? В Братството съм от 1927 г. Първите упражнения Учителят започна да ги показва още през тази година. По-късно Той започна да ги предава упражненията за изучаване. Когато Учителят показваше упражненията, за да се заучат аз присъствах там и съм играл Паневритмия още от самото начало. Веднъж едно лято, когато бяхме на Рила, играехме Паневритмия на езерото на Чистотата. Музикантите са в центъра на кръга и свирят. Учителят играе сам на десетина метра от тях и се движи също в кръг, но в по-малък кръг вътре. Както беше вътре в кръга, Той го напусна и се приближи до играещите двойки в кръга. Дойде и застана до мен и започна да играе с мене. А това нещо

той никога не го е правил с никого. А аз този ден бях малко позакъснял и когато заставах да играя Паневритмия за мен нямаше партньор. Двойките се бяха оформили и всеки чакаше началният знак на Паневритмията. Така с Учителя играехме останалата част от Паневритмията. Това всички ни учуди. Не можах да разбера защо това го прави. Това чак по-късно го разбрах, когато се наложи да уча младежите на Паневритмия. Защото Той е виждал, че аз съм този, който ще предаде Паневритмията на младежите и трябва добре да я изуча. И то не само да ми покаже едно упражнение, а да събуди в мене известни центрове. И аз се постарях да я усвоя със всички точности и детайли, защото аз трябваше да ги уча младите и трябваше да им предам всичко точно. Ярмила, която знаеше как стоят нещата, знаеше как аз играя Паневритмията, и че я знам много добре, затова след като замина във Франция поиска да ѝ помогна в описанието и уточняването на движенията. През 1982 г. аз заминах за Франция, прекарах два месеца с нея и работихме върху уточняване на Паневритмията. Там заварихме и Мария Митовска, която много добре е запозната с това, което работихме там с Ярмила. Ярмила беше приготвила конструкцията на книгата, а аз дадох смисъла на всяко едно движение, неговият духовен смисъл и проекция съгласно Словото на Учителя. Така, че аз взех дейно участие в уточняването на нейната Паневритмия. Аз съм съавтор с нея, но това не е писано в книгата. След като Ярмила уточни, написа книгата, тя я даде за печат на едно издателство. Аз се бях върнал вече в България. Но тук се случи най-неочакваното. Една вечер, прибирайки се в центъра на Париж, някой я удря с някакво желязо отзад по главата с цел да я оберат. Тя пада в безсъзнание и я намират сутринта в безсъзнание на улицата. Прибират я в болницата и след два месеца тя си замина от този свят. Замина си по такъв начин. Не можа да дочака и нямаше възможност да следи отпечатването на книгата. Ето какво нещо е борбата с тъмните сили. Решиха да я премахнат, за да не излезе Паневритмията. Не съм преглеждал нейния хороскоп и не съм търсил такъв подобен аспект в него. Но си завърши като войник работата и плати с живота си за това. Това не е малко, да платиш с живота си своя идеал и онова, което работиш толкова години за делото на Учителя.

Когато аз отидох в Париж да работя с нея по Паневритмията още първия ден ми откраднаха портмонето. Големи майстори са. А ми разказаха и друг случай. Една моя позната българка, която живее във Франция вървяла с една приятелка и трима души се навърлят, повалят ги, вземат чантите им и бягат. Добре, че не са ги пребили. Затова аз не се учудих, че за да я оберат бяха извършили насилие. Изненадах се, че я пребиха наред Париж и тя трагично загина и не можа да участва в последните етапи на книгата. Затова бяха допуснати известни грешки, известни размествания, които след това аз ги оправих. И ние я преведохме на български език заедно със сестра Ангелия Бобекова, като коригирах тези грешки, които бяха допуснати.

Когато получихме книгата тук специално Галилей Величков ми обърна внимание върху някои музикални текстове, които не бяха точни. Бяха размествени. Аз също видях някои допуснати грешки при отпечатването на книгата. Имаше грешки и в обясненията. После ние изправихме тия грешки, след като с моя помощ Ангелия Бобекова я преведе на български. Имаше някои коли, които бяха размествени. Имаше някои малки грешки при описание на самите упражнения и всичко успяхме да уточним и да коригираме и да изправим пропуските при превода.

Ярмила се завърна в България за постоянно през 1943 г. и познаваше много малко Учителя докато беше жив. Докато аз съм от 1927 г. в Братството

и съм присъствувал при създаването на Паневритмията от самото нейно начало и съм я играл през цялото това време. И продължавам и досега да я играя, особено като се наложи да подготвям младото поколение. Никога не съм смятал, че аз ще предавам Паневритмията. Даже съм се смятал за един от най-обикновените. Но Учителят, който далече вижда и знаеше всичко и знаеше, че аз ще бъда този, който ще трябва да подготвя младите. Той прояви особено внимание към мене за Паневритмията. Тогава Той дойде да играе с мен, за да събуди известни центрове в мен. И когато разбрах, че аз ще уча младите, тогава се наложи аз да проуча много добре и основно Паневритмията. Аз си зададох тази задача, да я проуча основно, разговарял съм много с Катя Грива по този въпрос. Повече от 20 години аз работих с младите и подготвих група, която познава Паневритмията, за да може да продължи делото на Учителя. Разговарял съм и с други братя и сестри и съм наблюдавал как играят. Мога да покажа един интересен пример. Учителят играеше първото упражнение със свити юмруци, а нашите сега го играят с отворена ръка. Та викам, аз ли съм най-добрия, дали пък няма някаква грешка. Усъмних се в себе си. Бяхме на полянката, където играехме Паневритмия. Борис Николов, който никога не идва да играе Паневритмия, дойде, застана пред мен точно на първото упражнение и го игра със свити юмруци и после си отиде. Не беше ли това знак от горе? И още нещо. Намерих един цитат от Учителя, където се говори за значението на юмрука. Говори за свития юмрук с палец отгоре. Щом като така високо цени свития юмрук с палец отгоре, естествено Той това ще го приложи и в Паневритмията. Но нашите приятели защо избягват юмрука? Защото го свързват с комунизма. Юмрукът, това е затворена пъпка, която трябва да се разтвори. И така аз знам това упражнение. Но ето дойде един брат и ми показва снимка на Ярмила, която е заснета в поза, където ръцете не са свити в юмрук. На тази снимка тя показва първото упражнение. Ето ви сега една загадка, която трябва да се разреши. И то от вас.

Сега научавам, че една група от Ярмила, Мария Тодорова и Елена Андреева са съставили текст с обяснения на упражненията на Паневритмията. Показаха ми няколко снимки, при което Ярмила и Мария Тодорова играят заедно и позират пред фотографа дадено упражнение. Въпреки всичко те са работили не като специалисти. По-късно Ярмила е работила на професионално ниво. Те не са специалисти и не могат да опишат и да намерят подходяща система и метод да изложат Паневритмията както трябва. Сега, вторият път Ярмила пише на нивото на един голям специалист. Не случайно Учителят ѝ бе казал, че тя ще оправи Паневритмията. Но жалко, че тя не можа да си довърши нейния труд така както трябва. Но накрая аз се намесих и ние коригирахме всичко. Тя е готова за печат. Аз смятам, че в последния етап Мария Митовска ще може да довърши тази работа така както трябва. Тази книга трябва да излезе на български. Трябва да се зачете трудът на Ярмила. Трябва да се покаже, че тя е положила старание, време и сили, за да изпълни задачата, която ѝ бе дал лично Учителят.

По време на моето изучаване на Паневритмията, аз разговарях с много приятели, наблюдавах много стари братя как я играеха и от всеки съм взел по нещичко и прибавих към това, което аз знаех и помнех. Затова аз смятам, че съм достатъчно подготвен, за да я предавам правилно. И младежи, с които 20 години работех я знаят много добре и правилно и могат да бъдат образец и да я предават и на онези, които желаят да я научат.

7. ЦЕНТЪРЪТ НА НАДЕЖДАТА У ЧОВЕКА

В школните лекции Учителят много пъти бе говорил за френологията и беше дал много познания и правила. Решихме да си направим един ъгломер, за да може с него да измерваме онези разстояния и диаметри от човешката глава, които бяха от обсега на френологията. Току-що бях получил този уред от Илия Узунов, който ми го беше направил и ето се приближаваме до полянката. Привечер имахме обичай да излизаме до пейката, която беше опряна до онзи стълб, на който висеше голяма крушка и осветяваше поляната. Приятелите се бяха събрали около Учителя и разговаряха. В това време Учителят се обръща към мен и казва: „Ти си песимист!“ Аз трепнах, понеже се смятах за оптимист. Учителят видя моето учудване. Той продължи: „Оптимистите замислят големи работи и като не се реализират стават песимисти“. Аз пък добавям: „Учителю, да замисляме тогава по-малки работи?“ „Не, ще развиваш вярата и надеждата!“ Като каза това Той пристъпи до мен, посегна с дясната си ръка към главата ми и натисна с показалеца центъра на надеждата. Според френологията има такъв център и това е центърът на вярата и надеждата. Учителят ме пипна с пръст, за да събуди този център. Каква енергия вложи в него аз не зная, но този център ме е поддържал цял живот, защото имахме и преживяхме големи изпитания. Сега ще ви разкажа няколко случая, които са свързани с центъра на надеждата у мен.

След Европейската война България бе победена и според Ньойския договор България нямаше право да поддържа редовна войска. За да излезе от това положение правителството на Александър Стамболийски въведе така наречената трудова повинност. Според този закон всеки младеж трябваше да отбива военната си служба като трудовак. Правеше се договор между наборника и военната комисия, но имаше една клауза, според която желаещия може да се откупи от трудови войски като заплати една голяма сума. Обикновено комисията гледаше здравите момчета да ги прибере, за да работят. Отивам аз на комисията, мерят ме, гледат ме и виждат, че съм здрав. Аз казвам, че искам да се откупя. Онези от комисията казват: „Не може!“ Председателят на комисията, който бе генерал казва: „Може!“ Но членовете на комисията взеха да му възразяват. А той се докачи и изкрещя: „Аз ли не знам законите?“ И така се откупих. След няколко години, след като бях завършил образованието си, постъпих на работа в Българската организация на труда, която бе частна и не разполагаше със средства и затова ми предложиха половин заплата. Понеже нямаше на друго място работа, аз се съгласих и работих по цял ден. Там имаше много работа. А този, който беше там директор, беше същият онзи генерал, който на времето ме освободи. Значи той ме освободи на времето и ми направи една услуга и ето дойде това време, аз отидох да работя при него като подчинен с половин заплата, за да се отплатя за стореното ми добро. Ама това аз много по-късно го разбрах. Това е много интересно за вас. А за мен връзките между хората са връзки на отношения и закони, върховни закони, които ние не познавахме. Аз имах случай да ги изуча, но по-късно.

Друг случай: В младите си години имах случаен разговор за десет минути с непознат човек, който нищо не знаеше за мен, но изведнъж ми предложи една богата стипендия за следване за четири години в Атина. Какво означава това? Стара връзка от миналото или нещо друго. Ние се срещаме с хора непознати, вземащи различни постове и което е най-интересното, отговорни постове, които движат дадени ресурси в обществото. Изведнъж те се отварят към теб, но за да протече тази невидима връзка от тях към теб, е не-

обходимо да излезе от някъде. А тя излиза от центъра на надеждата, който лично Учителят пипна на моята глава и с едно пипване завъртя ключа и светлината огря този център. И ето той сега даваше своите плодове. Наистина човек има връзки и създава взаимоотношения от миналото си. Но за да ти съдействуват тези хора днес и за да ти помагат днес, означава, че тия връзки си ги изработил много добре и правилно си ги разрешил. А най-важното е, че днес трябва да възстановиш тази връзка посредством центъра на надеждата.

Трети случай: Това беше през 1941 г. Бях запас на турската граница. И там където работех ми плащаха заплати. Добре, ама ние бяхме в движение и записът от парите не можеше да ме настигне и чак в София ме настигна. Получих си парите, поглеждам ги и си казвам, че тия пари така не случайно ме преследват и затова ще си купя билет от лотарията с тях. Не знам защо, но купих само четвъртинка билет от лотарията. Можех да купя цял, можех да купя десет и сто билета. Но купих само четвъртинка. Направих си такъв подарък. И с тази четвъртинка спечелих четвърт милион. Ако бях взел цял билет, щях да спечеля 1 000 000. Но все пак 250 000 лв. не бяха малко пари. И понеже аз бях забравил за билета, с вестника търсех печелившият билет с щастливия човек. Накрая аз проверих и разбрах, че съм печеливш. И отивам там с билета и все пак така предпазливо, все не ми се вярва. Подавам билета, а на тях им бе омръзнало да чакат и да идват разни хора да ги питат, дали се е явил печелившия. Обаче като се облешиха изведнъж! Станаха любезни, внимателни и ми напълниха една чанта с пари. Аз никога не съм имал мисъл да получа много пари заради нещо. Кой ще ми даде така пари заради нищо? А сега чантата ми е пълна с пари. Значи някой ми ги е дал и съм ги получил за нещо.

Изведнъж както вървя с чантата и парите под мишница си спомних нещо и завеса от забрава се свлече пред очите ми. Видях себе си на Изгрева, когато веднъж Учителят бе казал: „Един от вас ще спечели на лотария!“ Да, Учителят точно така спомена, без да укаже кой ще бъде този. Значи, това бях аз. Вървя с парите, а беше съборен ден. Минах покрай пазаря на Римската стена и от един селянин му закупих цялата кола с дини за събора. И той с конската си каруца ги закара горе на Изгрева. Всички ядоха, облизваха се и си припомнях думите на Учителя, че тези думи бяха не само храна за душата, но и станаха причина да се закупят тези дини и да си правят гощавка с тях. С тези пари направих паваж от Дървенишкото шосе до Изгрева. Вложих идея в този паваж, чрез този път целият свят да дойде до Учителя на Изгрева. Това се реализира. Днес всички посолства са горе на Изгрева. Значи целият свят дойде на Изгрева, макар че всички плачехме, когато се разруши Салона и Изгрева и построиха там легации. Имахме ипотека върху къщата в Павлово. С тези пари платих и ипотеката. Също купих една цигулка за Братството, на която още се свири във Варна. Купих едно пиано на един диригент. Купих едно място от пет декара над юзината. Когато излезна закон за едрата градска собственост и чрез него аз трябваше да избирам само едно. Ние имаме къща. Аз трябваше да избирам между мястото и къщата. Естествено аз избрах къщата и мястото ми го взеха. Щом е за общото - да върви. Аз това мястото дадох с широко сърце. Купих си някои неща за мене. Но фактически тези пари ги вложих за общополезни неща.

Следващият случай: Имахме двуетажна къща в Павлово и аз имам прекрасна стая с балкон с чудесен изглед на втория етаж. Но аз исках да бъда на Изгрева, за да идвам на беседите. Взех под наем една стая у Белеви. Той реши да продава и както беше закона, този който купуваше ми предло-

жи неговата жилищна площ в града. Отидох да я видя, а стоята мирише на ракия и на тютюн. Реших, че тука няма да стъпя. Тогава Анчето Шишкова ми предложи нейната барака да живея. Но отивайки там на Изгрева, аз изгубих правото на жилище, защото настаняването ставаше чрез общината и чрез една служба „Жилищно настаняване“. София бе полуразрушена от бомбардировките и имаше жилищна криза. Така аз загубих правото за жилище у Белеви. А в бараката на Анчето аз се бях самонастанил. Дойде време да се руши Изгрева. На всички дават жилище, но на мен не се дава, защото бях самонастанен без документ. Започнах да търся квартира навсякъде и не мога да намеря нито с пари, нито без пари. Оставам сам. А пък съобщават, да се вдигне бараката. И аз оставам във въздуха. А там където щяха да строят и тези, които движеха този въпрос бяха с големи постове и с голяма власт - от лъв нагоре. Аз знаех къде им е седалището и отивам, за да им се оплача, че оставам без жилище. Отивам, чукам и влизам. Гледам все непознати лица. Става един, приближава се и ме прегръща и казва: „Другарю Въжаров, кажете какво желаете?“ Аз зная какво желая, но не го познавам този човек. Сега ще ви разкажа подробно, как стои въпросът. След 9.IX.1944 г. аз съм един от основателите на Института за стопанска рационализация. Завеждах отдел професионално напътствие и подбор. Бях завършил психология в Софийския университет както и английска филология. Работех върху психология на движенията и там имах публикации върху тази тема. През 1946 г. при новата власт трябваше да се въведат трудови норми и викаха специалисти от всякъде. От нашия Институт мене ме изпратиха. Още на първото заседание ме направиха председател на Централната комисия по трудови норми в цяла България. Три години аз стоях на тоя пост и ме знаеха от цяла България. Знаеха, че съм от Братството и много деликатно по някой път ми загатваха, че знаят от къде съм дошъл, но ме ценяха като специалист. Само един единствен път, когато започна така наречената студена война между изтока и запада, случайно излизаме трима моят шеф и още един колега. Те много деликатно ме запитват: „Въжаров, Белите братя не са ли белогвардейците?“ А в България имаше десетки хиляди заселили се белогвардейци, избягали от Болшевишката революция от Русия. Идваше ми да се засмея, но понеже много сериозно ме запитаха им казах: „Ние сме избрали белия цвят за символ, защото смятаме, че както белия цвят отразява светлината, така и ние от благата, които идват до нас, трябва да вземем само толкова, колкото абсолютно ни е необходимо, а другите блага да ги отразим към другите, които се нуждаят от тях“. Аз им дадох един точен отговор и повече те не ме закачаха. С моят пост ме знаеха навсякъде. Аз награждавах със златните ордени и ги закачвах по реверите на ударниците по труда. А това беше официална политика продължила над тридесет години - да се награждават първенците в труда. И мене ме знаеха хиляди хора, без аз да ги познавам. Защо ме прегръщаше този човек? Съвсем нямях представа и от къде ще го помня? Ти би ли прегърнал един непознат човек? Прегръща се само този, който ти е много близък и който е направил нещо за теб. Сега ме прегръщат и ме питат какво има и от какво се нуждая? Казах: „Аз съм се самонастанил в една барака на Изгрева. Макар, че можех да взема чрез жилищно настаняване стая в града. Но стоята я отстъпих на едно многодетно семейство. Ето дойде време да ми вдигнат бараката. Тя отива във въздуха, а аз оставам без покрив. Затова съм дошъл при вас за помощ“. Той се насълзи и ми каза: „Обърнете се към еди коя си служителка, за да уреди Вашият въпрос“. Защо той се насълзи? Ами той знаеше какъв голям пост аз заемах и чрез този пост аз можех да взема не стая, но и цял държавен апартамент като плащам само ми-

нимален наем. Аз не го направих. И този, който ме прегръщаше разбра, че не съм го направил и се убеди, че съм идеен човек. И затова се насълзи, защото видя, че съм устоял на своята идея. Аз си тръгнах, но не се обърнах към тази служителка. Бях много развълнуван от случая. На следващия ден дойдоха две инспекторки да ме настаняват в ново жилище. Не една, а две инспекторки дойдоха да ме настанят. Дойдоха и ми оглеждаха бараката. А тя два на два метра. Гледат, клатят глава и не вярват на очите си. Едната проговаря: „Ама вие ли сте онзи Крум Въжаров, за който нашият шеф каза да ви настаним?“ Аз се усмихвам и нищо не казвам. „Нашият шеф нарочно ни изпрати, за да видим с очите си, че на този свят имало още идейни хора, които не са злоупотребили със своят пост през време на социализма.“ Аз само вдигам рамене и мълча. Тогава те ме настаняха в квартал „Червена звезда“ и ме настаняха в най-хубавото жилище, като ми дадоха една много хубава стая с веранда и южно изложение. Да, ето в тази стая прекарах много години. Такава стая можеше да се падне само на някой щастливец на лотария. Но тук говорим за окултен закон и за центъра на надеждата.

Следващият случай: През 1982 г. Ярмила ме покани да ѝ гостувам в Париж, за да ѝ помагам за книгата по Паневритмия. Според тогавашните правила Ярмила трябваше да ми изпрати декларация, с която трябваше да поеме моята издръжка. Но това не можеше да направи, защото нямаше имот и не беше състоятелна. И помоли една нейна близка българка, тя да ми изпрати покана. Тази българка половин година живее във Франция, половин година живее в България. Донесе ми поканата, занесох я в паспортното бюро, но не я приемат и признават, защото може да получи покана само от близък роднина. А тя не ми е никаква. Ако бях получил покана от Ярмила, въпросът бе лесен и ясен. Аз имах документ, с който можех да докажа, че ми е била съпруга. А тази българка, която ми даде поканата, бе нахакана жена. След полученият отказ, тя ме насочи да отида в паспортният отдел, където имало две комисии и където втората комисия я завеждал някакъв генерал. Рекох си, хайде щом си казала да ида до генерала, за да обжалвам. Отивам там, гледам събрали се 20-30 души до една врата. Казвам, кой ще чака толкова време на тази врата? Гледам на другата врата чакат 2-3 души. Мисля си, това е сигурно за първата комисия. Аз ще отида направо при най-главния. А аз без да зная, че всички тези са записани и чакат за генерала. Аз заставам след тези 2-3-ма, почуквам и отварям вратата. Виждам бюро, а зад бюрото седи униформен генерал. Аз само си подавам главата. Изведнъж генерала става, идва при мен и ми казва: „Другарю Въжаров, заповядайте“. Аз веднага съобразих и добавих: „Знаем се от Профсъюзите!“ А той усмихнат отговаря: „Вие бяхме в Централния профсъюз, а аз бях в профсъюза по транспорта“. Той ме повежда към канапето. Значи той ми е бил на времето подчинен, а аз съм му бил началник. „Кажете какво искате?“ Казах му истината. „Искам да отида при предишната си съпруга на гости, с която сме разделени над двадесет години. Тя не може да ми изпрати покана от Франция, понеже не е имотна и не отговаря на техните правила. Затова една нейна близка ми изпрати декларация, но тук не се признава, защото аз не съм роднина с нея. Това е проблема. Един ме вика на гости, но не може да ми изпрати покана. Друг не ме вика, но ми изпраща покана.“ Генерала се смее, потупва ме по рамото и казва: „Другарю Въжаров, аз гарантирам за вас!“ За една седмица ми приготвиха документите и аз заминах. Тогава бях на 74 години. И от 14 години бях вече пенсионер и бях се отделил от обществения живот. Ето какво означава честни и почтени връзки и отношения с подчинени. Идва един момент, когато си свързан с тази верига, когато идва времето и изпраща някой човек

от тази верига, за да ти съдейства. Ще кажете случайни неща и случайни срещи. Но за да протекат тези действия е необходима сила, да ги насочи в дадена посока. Но тази сила трябва да премине и да протече през този център, който направлява всичко. Този център се нарича Центъра на Надеждата.

Разбрахте ли защо на времето Учителят ей така с пръст напипа и натисна по главата ми мястото, където беше мястото на надеждата? Там щракна една лампичка, която и до днес свети. По същия начин ме намери онзи приятел, който записва моят разказ в последните дни на моят житейски път на земята. Това са опитности изживявани, изстрадани и с благодарност към Учителя, бяха оценени по достойнство. Важно е да оцениш навреме и по достойнство.

Веднъж го попитах: „Учителю, защо ми са къси ръцете?“ Навремето си бил философ и със своето учение си станал причина да се отклонят много хора от Истината. Днес си до мен, тук да се срещнеш с Истината и Словото на Великия Учител, за да се коригираш днес и за в бъдеще.“

Ето това е моята програма за днес и за утре.

8. УНИКАЛЕН СЛУЧАЙ

България беше обявила символична война на САЩ и на Англия. Ние нямахме общ фронт с тях - ние сме тук, а те през седем морета, та чак в десето. Обаче те ни обсипаха с бомби съвсем не символично, а реално. Започнаха големите бомбардировки над София, която беше в развалини. Голямата бомбардировка беше на 10. януари 1944 г. вечерта. На Изгрева повече не можеше да се остане. Учителят отиде в Мърчаево с група приятели, за да го направи Светляево и остана там до края на бомбардировките. Аз ходих няколко пъти в Мърчаево, когато беше Учителят там. Но другите могат да кажат много повече неща за това. Обаче има един случай, който е уникален и за който искам да разкажа.

Там имаше едно радио и по него слушаха новините по радио София. В деня когато съветските войски влезнаха в България, аз бях в Мърчаево. Така стана, че ние само двамата с Учителя бяхме при радиото. Той ми каза да пусна радиото, за да чуем новините. Аз го пуснах и след малко започна да се чете едно съобщение. Предаваха по радиото, че руските войски са влезнали в България. Аз поглеждам Учителя. Той кимва с глава и казва: „Така стана по-добре“.

Какво имаше предвид Учителят? Аз нищо не разбирах. По това време Чърчил и англичаните искаха да се отвори фронт на Балканския полуостров и съюзническите войски с бой да преминат България, да пресекат Дунава и да отрежат настъпващите руски войски още в Румъния, за да не могат да влезнат в Европа. Ако беше станало това, то означаваше да се отвори фронт на Балканите, да се отвори фронт на българска земя и урагана на войната щеше да премине през България. Стотици хиляди българи щяха да бъдат избити и страната разрушена. Освен това непременно щяха да пуснат турските войски да ни окупира. А можеше и гръцките войски да ни окупира. При всички случаи щяхме да бъдем окупирани, но не от съюзниците, а от гърци и турци. Ето това беше най-важната развръзка в този миг за България. Затова Учителят каза, след като чу новината, че руснаците влизат в България, потвърди само едно: „Така стана по-добре! Иначе турците можеха да дойдат“. Въпросът бе ясен за мен. А там, пред радиото бяхме само двамата. Учителят и аз като представител на този народ. Ето това ви го съобщавам, за да зна-

ете как са нещата. А нашите хора посрещнаха руснаците с радост. Те бяха ни обявили война според международните правила и чак тогава влезнаха в България. Но нашите ги посрещнаха официално като освободители. По-късно разказваха, че руснаците са дошли, за да ни окупират, за да ни направят 16-та република на тяхната империя. Това политически може би е така. И в това вярваха много хора след като бе установен комунистическия режим и строй в България. След време историците ще се произнесат другояче. Но едно е вярно, че Учителят одобри пред мене влизането на руснаците. А много преди това, пред другите приятели Той бе заявил, излизайки на балкона на дома Темелков в Мърчаево: „Ние решихме да пуснем руснаците в България!“ Тук Учителят говореше в множествено число от името на Бялото Братство. Но ръководител и върховен Повелител на Бялото Братство бе Учителят. В мое присъствие Той разреши и одобри една нова епоха, която трябваше да дойде в България. И тя беше 45 години тук. Аз бях един представител на този народ пред нозете на Великия Учител.

Записал Вергилий Кръстев

СТАНКА ИВАНОВА ТОТЕВА

1. КАРУЦАТА С ДИНИ

Родена съм на 2.ноември 1920 година в с. Цар Асен, Поповско. Баща ми се наричаше Иван Петров Иваницов, а майка ми Неда Недева Иваницова. Баща ми е роден на 8.май 1897 г. ст.ст. в с. Цар Асен, Поповско, а майка ми на 18.ноември 1897 г. ст.ст., също от там. Баща ми произхожда от бедно земеделско семейство. От десет годишен останал сираче и заминал с група градинари в Русия. Майка ми е била от богат род. Дядо ѝ е бил кмет през турското робство, а баща ѝ е бил от В. Търновско, с. Плаково. В рода си са имали свещеници от по-висок сан, поради което има някои от тях заровени в църква във В. Търново. Бащата на майка ми е бил много религиозен и е пеев в черквата в с. Цар Асен. Той би приведен зет там. Баба ми била от богато семейство.

Баща ми прекарал седем години в Русия и се завърнал в България през 1919 г., две години след Октомврийската революция от 1917 г. Тогава прекарал там много тежко време. В Русия имало голям глад, а когато пристигат в България с кораба трябвало да се прехвърлят на лодки, за да слязат на брега. Лодката, в която си хвърлил сандъка се била претоварила и съществувала опасност да се преобърне, затова той останал на кораба си. После обаче, като слязъл на пристанището не намерил сандъка си между разтоварения багаж и така той изгубил припечелените златни пари, които имал в сандъка си. У него останали книжните пари, които имал, но те били в рубли и при смяна на рублата той изгубил и бил принуден да работи като обушар и да изкарва прехраната си като обушарски работник с чукуето в ръка. Така работел през зимата, а през лятото вземал да обработва чужди ниви на половина като след жътва връщал на собствениците или пари или зърно според уговорката. Но тогава всяка година подред биела градушка и баща ми бил принуден да ходи да работи на хората другаде, за да изкара и заплати уема или дължимото на стопаните. Най-напред бил станал връзвач на снопи през жътвата. Неговите другари пък събирали ръкойките или жънели. През пролетта ходил с други работници да бере череши в гр. Русе. Стопанинът обаче ги карал да пеят когато берат, за да не ядат череши. Един негов другар напсувал дори стопанина и след това те се пръснали всички. Тогава станало така, че баща ми отишъл на работа при брат Ватев. Брат Никола Ватев бил тогава председател на стопанството на Бялото Братство и баща ми постъпил там на работа в градината като общ работник. Това е било при основаването на комуната в гр. Русе. Там работели и се хранели общо. Имало организация. На обед поставяли на земята един мендил (дълга покривка), край която насядвали всички на колена или си кръстосвали краката. Имало жена, която готвела и насипвала на всички ядене. Там се приготвяла само вегетарианска храна. Брат Никола Ватев сядал също на специално място между работниците и се хранел с тях. На баща ми много му харесал общия живот. Брат Ватев прочитал преди и след ядене молитва, говорел за Учителя - Петър Дънов. Баща ми като гледал всичко това и слушал какво се говори, всичко много го интригувало и той пожелал да види с очите си Учителя. Две години подред баща ми отивал в Русе и работил на комуната на Бялото Братство през лятото, а зимно време прекарвал на село като продавал разни сладкарски изделия като

халва, бонбони, локум и др. купени от Русе. Той ги купувал от там и после ги продавал в село на хорото. По такъв начин спечелвал по някой лев. С всеки изминат ден растяло у него желанието да отиде в София, да види Великия Учител. За тая цел си купил един кон и една каручка. Взел със себе си и кученцето Розка, майка ми му дала някоя и друга чержица и така той тръгнал за София. Пътуването траяло една цяла седмица с каручката. А като пристигнал в София, то било точно по време на събора през 1927 година. Съборите траяли обикновено от три дни до една седмица.

Къде е нощувал баща ми? Нямало е къде да нощува, но нали е било лято, той накосил малко сено за кончето и го настанил до един трап, а за себе си опънал една черга на близката височинка на едно колче. Покрил се с друга една черга, а до него било кученцето. Така прекарал той нощите през цялото време. Кученцето пазело неговият дом. Всичко каквото преживял на събора много му харесало. Но нали трябвало да си изкара прехраната? За тая цел той закупил една каруца дини. Претеглял всяка диня и на нея написвал цената ѝ. Сложил една паничка до дините и отишъл да работи - пренасял багаж на хората, за което те му заплаждали колкото намерят за добре. Той не определял цена. И така като се върнел вечер намирал дините продадени, паничката пълна с пари и кученцето пазело през цялото време.

2. КОНЧЕТО МИЦКА

През 1929 г. баща ми реши и се пресели в София с цялото ни семейство. Той вземаше отново да обработва някои ниви от селяните от с. Слатина, а ние с мама му помагахме. Отделно той пренасяше товари на хората с каруцата и кончето. Нивите насаждаше с царевица, слънчоглед, овес и други култури и после ги продаваше. Майка ми беше много трудолюбива жена. Тя се грижеше за нас и помагаше на баща ми. Но кончето, което имаме беше много своенравно и баща ми много трудно се справяше с него. В тая връзка той отишъл веднъж при Учителя и Го попитал: „Учителю, какво да направя с кончето Мицка? Имам много трудности с него“. Учителят отговорил: „Трябва да го обикнеш! Като го обикнеш и то ще те обикне“. И баща ми започнал така: каквото ядял давал и на кончето. Като си купи геврече, давал и на коня геврече, като си купел грозде, давал и на коня грозде. И така като давал на кончето, то си въртяло ушичките и по такъв начин давало израз на довольството си и така Мицка станала кротка.

Но Мицка се помина и тогава баща ми си купи нова кобила. Но тя беше толкова лоша, гдето не може да бъде. Тя си роди едно малко конче и тогава стана звяр. Кобилата беше много красива и кончето просто изваяно. Татко пак отиде при Учителя да Го запита за кобилата как да се справи с нея. Учителят му казал: „Няма да слагаш на кобилата никакъв гем (гем е желязо, което се слага в устата на коня)! Ще я оставиш напълно свободна. Каквото ядеш ще даваш и на нея. Тя за всичко ще ти се отплати“. Така татко, по съвета на Учителя, започнал да я впряга без гем. И когато натовари каруцата с цял тон въглища, отдолу от канала и по пътя край телевизията сега, нагоре по баира, само като ѝ даде една чепка грозде, тя се напъвала и изкарвала баира с въглищата до горе. Тя много обикна баща ми и беше много отзивчива към него. Иначе беше много лакома, когато биваше в яхъра, всичко изядваше, дори и вестниците, с които татко запущваше дупките на яхъра. А кончето ставаше все по-красиво. Накрая баща ми реши да остави каруцарлъка. Отиде един ден при Учителя и Му каза решението си. Учителят го запитал: „Имаш ли предвид някаква друга работа?“ - „Нямам“, отговорил

баща ми. Все пак татко ми реши да се раздели с тази кобила и отиде да я продава. Понеже кончето ѝ било много красиво имало много купувачи. Един дал повече пари и взел кобилата с кончето.

Минало известно време и баща ми срещнал купувача. Последният го познал и му казал: „Знаеш ли, че този звяр го убих! Не можах да го укротя“. И така татко можеше да живее с кобилата, но друг не можеше.

3. СЧУПЕНИТЕ РЕБРА

Така ние си живеехме на Изгрева, бяхме се приобщили към братския живот, особено майка ми беше много предана. Тя беше мълчалива, но работлива. Баща ми също изпълняваше съветите на Учителя и се стараеше да помага с каквото може. Всеки един от тях си имаше своя вътрешен живот. Те знаеха как и на кого да помогнат, без да казват нещо някому или да парадират за това.

Понеже баща ми се навърташе около кухнята на Изгрева и снабдяването с зеленчуци, веднъж бай Ради и татко подготвяли една голяма каца за кисело зеле за зимата. Но кацата била много голяма и баща ми се навел над нея да я измие с някаква четка. При навеждането обаче, така си бил подвил някак двете ребра, че почувствувал много остра болка и приведен на две ед-ва си дошъл до дома. Бай Ради го поддържал да върви и го завел до къщи. Като дошли въкъщи баща ми се обърнал към бай Ради и му казал: „Раде, пх-ни си ръката отвътре и дърпай, да ми се оправят ребрата!“ Бай Ради направил каквото му казвал тати, дърпал, но нищо не се оправяло. „Нищо не става, Иване“, казал бай Ради. Тогава майка ми се обадила и казала: „Абе, Иване, защо, не отидеш при нашия Баща, да Му кажеш какво е станало?“ Тогава татко, приведен на две бавно и трудно отишъл при Учителя. Учителят го посрещнал и го въвел в приемната, където посрещал и разговарял с посетителите, казал му да седне и татко му разказал болката си. Тогава Учителят започнал да му се кара като му казал: „Вие с вашето бързане ще се осакатите!“ И още дълго му говорил със същия тон. После му подал ръката си за сбогуване. Татко Му целунал ръка, станал и се почувствувал съвсем здрав. Тръгнал и вървял като че ли нищо не му е било. Няма никакви болки. Отишъл при майка ми и ѝ извикал: „Недке, нашият Баща ме излекува!“

4. ВЕНЧАВКАТА

Сега ще ви разкажа друг случай. Моят съпруг Минко Тотев е роден в с. Спасово, Чирпанско на 28.VII.1902 г. Той беше учител, а аз ученичка. Ние се обикнахме с Минко и дружахме двамата. Татко ми негодуваше, но ние независимо от това продължавахме да си дружим. Един ден Минко отиде при Учителя и Му казал: „Учителю, аз обичам едно момиче, на бай Иван дъщерята. Може ли да се свържа с него?“ Учителят му отговорил: „Да, хубаво е да се обичате, но гледайте взаимно да се издигнете, тогава ще има смисъл дружбата ви“. Отивам и аз при Учителя, да Го питам за същото: „Учителю, може ли да се оженим с брат Минко?“ Учителят отговори: „Може, но изчакайте една година, та тогава“. Аз бях в шести клас тогава или в трети курс от гимназията. След това отиде татко ми да Го пита. Като задал въпроса на Учителя, че брат Минко се навърта около неговата дъщеря и че не знае какво да прави, Учителят отговорил: „Остави ги свободно да се развиват!“ Баща ми капитулирал като чул отговора. Минко е починал на 21.I.1994 г.

Аз бях изпълнителна и изчаках точно една година и тогава без да питам пак Учителя си извадих документите необходими за целта и отидохме с Минко да се венчаваме в с. Слатина. Свещеника ни отказа обаче, защото аз бях малка и нямах необходимите навършени години. Тогава ние решихме да отидем в Рилския манастир, там да се венчаем. Това стана през лятото когато аз бях с татко на палатка на Рила с Братството, а майка ми беше на обиколка, на екскурзия. Веднъж, когато татко ми слезе за продукти в Сапарева баня, ние използвахме отсъствието му, без да питаме Учителя, отидохме на Рилския манастир да се венчаваме. Там обаче ни отговориха, че само кръщават, но не венчават. „Само Цар Борис сме венчали тук“. Ние се върнахме и тогава аз реших да попитам Учителя за това. Отидох при палатката на Учителя и Го запитах: „Учителю, може ли сега да се венчаем с Минко?“ Учителят отговори: „Рекох, може!“ и се усмихна. И тъй ние се венчахме с Минко през 1938 г. и ето вече повече от 50 години откак сме женени. И ето как стана това: баща ми пак беше отишъл в Сапарева баня за продукти и майка ми беше на екскурзия някъде, а ние двамата отидохме в Дупница, сега Станке Димитрово. Отидохме у една моя приятелка, която ми е идвала на гости в София. Но нея я нямаше, у тях бяха майка ѝ и сестра ѝ. Аз им разказах случая с нашата женитба, а майка ѝ каза: „О, айоолу, върнете се, че майка ви ще плачи!“ Но сестра ѝ каза: „Ако Невена не ви венчае, аз ще ви венчая!“ Когато дойде Невена, приятелката ми отговори: „Аз венчавам, аз кръщавам!“ И така отидохме тримата при свещеника, Минко му каза нашето желание и той се съгласи като каза: „Да, ще ви венчая, само ако дадете 1000 лв.“ Минко извади веднага 1000 лв. и той ни венча. Сложи ни венчета на главите и така ни венча. Ние бяхме много весели и през цялото време се смеехме, както протече и целият наш живот с Минко, радостно и весело. При венчавката присъствуваше едно русо, хубаво момченце, ние бяхме весели, а той поглед сериозен. Така венчани вече ние се върнахме на Рила обратно. Майка ми като се върна и се научи, че сме вече венчани много се разтревожи, но всичко беше вече свършено. Ние се венчахме в тяхно отсъствие и без тяхно съгласие, но със съгласието на Учителя.

5. РУПИТЕ

Тогава, по същото време, запитах Учителя: „Може ли да направим една екскурзия с Минко и да минем по билото на Рупите?“ Минко беше минал един път от там, та сега двамата да минем. Обаче Учителят стана много сериозен и каза: „Не, навсякъде може да ходите, само по билото на Рупите не трябва да се качваш. За тебе е опасно. Има хора, на които е определено да се качат на Рупите, но ти никога няма там да стъпваш!“ И повтори: „Навсякъде може да ходиш, но на Рупите, не!“ И тогава Той ми подаде ръка, аз я целунах и си слязох при палатката. Мина известно време, аз пак отидох при Учителя и Го запитах: „Учителю, може ли с Минко да направим една обиколка през пустинята, през Мусала и да се върнем на Изгрева?“ Той се усмихна и каза: „Да, може. Направете тази екскурзия!“ И ние направихме тази екскурзия с Минко и доволни се завърнахме благополучно. За нашият брак трябва да кажа, че никой не знаеше освен брат Тахчиев. Ние го бяхме поканили да ни стане кум, но той беше отказал. Нищо от това не загубихме, разбира се. Това бяха негови съображения. И така ние се завърнахме на Изгрева. През цялото време ние сме се движили пеш. Като ни видяха заедно с Минко, започнаха да злословят по наш адрес и казваха: „Как можа Иван каруцаря да пусне дъщеря си с Минко да ходи сама на екскурзия!“ Ние мълчахме и нищо

не казвахме, защото за нас това нямаше значение. Ние бяхме вече женени.

Искам да спомена един случай, който преживях след като бях сключил брака си с Минко и се бяхме върнали на Рила. Татко ми пак беше отишъл за провизии. Ние двамата с Минко бяхме в палатката. Минко лежеше, а аз до него и изведнъж гледам, а езерото беше от едната страна, а аз гледам на противоположната страна. На платното на палатката се очертаваше същото езеро и върху него един крокодил (това беше видение), тялото му, отгоре както е покрито с плочките и Учителят показва с дървена показалка към крокодила, към плочките му и каза: „Ти нали виждаш крокодила, когато е жив гърбът му е покрит с плочки, но когато умре, плочките остават. Така и вашата любов ще бъде вечна“. Досега тя остана.

6. ВЕСТНИК „БРАТСТВО“

Сега ще ви разкажа един случай, при който Учителят може да лекува през пространството. През 1942 г. беше военно положение и мъжът ми беше назначен учител в западните покрайнини. Понеже няхмахме деца заминах и аз с него, да го придружавам. Отидохме при Учителя на тръгване, казахме му и заминахме. За Нова година си дойдохме в София. Като мина ваканцията ние си тръгнахме, но не минахме пеша през Трън, а тръгнахме с влака, който отива до Ниш и слязохме на спирка Владишки хан. От там през Сурдулица пеш, да се изкачим на Власина планина, където беше нашето село Власина. Там се бяхме установили. Но във влака, в нашето купе имаше сърби, които разбраха, че мъжът ми е учител в с. Власина във Власина планина, а те тогава преследваха българите. Беше около 10 ч. когато слязохме от влака. Затова решихме да се установим в някой хотел. Тия сърби слязоха преди нас от влака и като минали край хотела казали, да не ни се дава стая за нощуване, защото сме българи и изобщо да не ни дават подслон. Като нямаше къде да се подслоним, ние решихме да отидем пеш до гр. Сурдулица. А той беше на повече от 10 км. Нямаше друг изход и ние тръгнахме. В това време тия същите сърби, които ни следили, а носели и оръжие се качили на една каруца и тръгнали по дирите ни. Ние не знаехме каква е причината, но после разбрахме, че те са гонели българите. Като разбрахме, че не преследват, ние започнахме да бягаме и да се прикриваме там където имаше сенки от дърветата по пътя. Но те все повече ни приближаваха и викаха: българи, българи... Пред нас изведнъж видяхме една река с мост обаче с много голяма дълбочина от моста до нивото на реката и ние се спуснахме надолу, като се търколихме от моста до нивото на реката и ние се спуснахме надолу, като се търколихме под моста и се скрихме там докато мина опасността. Там стояхме около един час. Цели треперещи, сковани от студ, страх и изумление ние после излязохме от там и продължихме пътя си. Те бяха отминали вече като викаха и гърмяха, но не разбраха къде се бяхме скрили. Когато не чувахме вече нищо ние излязохме на пътя и продължихме да вървим пак предпазливо като използвахме сенките на пътя. Така изморени, изплашени ние приближихме гр. Сурдулица. по едно време се изпречи пред нас силуета на един войник насочил пушка срещу нас, който извика: „Горе ръцете!“ Ние си вдигнахме ръцете и извикахме: „Българи сме!“ като казахме, че сме българи, той свали пушката. Ние се досетихме, че той е български войник. Войникът ни извика: „Как може да ходите в това време пеш, не знаете ли че имаме полицейски час и че може да бъдете застреляни след 7 часа вечерта? Населението може да се движи само до 7 часа вечерта, не по-късно.“ Войничето каза още, че преди два дни така бил убит някакъв човек, който

бил излязъл из двора си и бил отишъл до тоалетната. Наредбата се спазвала много строго. Можел направо да ни убие без предупреждение. Голям късмет сме имали. „Как така се движите по това време?“, запита той. Ние в отговор му казахме причината, която ни е заставила да тръгнем толкова късно. Тогава той ни заведе при градоначалника, където отново трябваше да обясним какъв е случая. Разказахме цялата история и той ни запита: „В кой хотел нощувате когато идвате в гр. Сурдулица“. Като му казахме хотел „София“, той ни даде две войничета, които бяха въоръжени и които ни заведоха до същия хотел. Съдържателката беше жена. Войничетата викаха, а после и ние, но никой не ни отвори първоначално. След доста време жената дойде цяла разтреперана и ни отвори, понеже аз започнах да викам: „Аз съм Станка, отвори!“ тя каза: „Страшна работа, много е опасно тука“ и разказа, че били убити двама попа и т.н.“ Имало размирици, бил убит комисаря. Хотелиерката ни даде стаята, която и друг път ни е давала, но в стаята нямаше печка. Ние бяхме изморени и измръзнали, а нямаше и топла вода. Освен това бяхме и изплашени. Тя ни даде една кана със студена вода и аз така както бях изморена пих от студената вода, после легнах в леглото, което също беше студено, свих се и заспах. Също и Минко. Сутринта като станавме отново тръгнахме на път до съседната махала, където живееше друг учител с когото се познавахме. Той ни прие, стояхме при него около един час да починем, стоплихме се и хапнахме, след което поехме отново пътя към Власина планина, който беше общо около 40 км. Ние бяхме установени в с. Власина, махала Рит. Като пристигнахме, аз успях да сваря само един боб, не можах дори да ям и легнах болна. Толкова бях болна, че цяла се бях схванала. От страх ли, от студ ли, от студената вода, която пих ли, не можех да мърдам, лежах по гръб и то не седмици, а месеци и понеже бях много зле, идвах колегите на Минко, погледнат ме и махат с глава. Казаха си, че няма да ме бъде. Идваше от училището една прислужничка, сваряваше мляко, но аз не можех да се храня, а Минко трябваше да яде. Моето състояние не се променяше. Аз бях все тъй схваната, като парализирана, креех с всеки изминат ден и освен това имах ужасни болки. Цялото тяло ме болеше и костите, и мускулите, всичко и бях все със затворени очи. Мъжът ми край мене се чудеше какво да прави. По него време заваля голям сняг до три метра натрупа. Хората не можеха да се снабдят с брашно, което трябваше да дойде или от гр. Сурдулица или от гр. Трън. Не можеше и шейна да премине, защото имаше посред пътя едно езеро, което беше 14 км дълго и около един км широко. Над него имаше направен още в миналото един насип и мост. Но сега когато беше навалял снега не можеше да намерят къде е точно моста, за да разкопаят и го открият. 40 души мъже излезли с кирки и лопати, но напразно отишъл трудът им. Един от тях починал и другите захвърлили всичко и се отказали да търсят моста, като казали, че ще изкарат с компюрища (картофи). Така изкарали до пролетта без брашно и без хляб, с картофи. Бяха направили до главната чешма тунели, по които можеха да отиват да си донасят вода. Също и Минко отиваше така за вода от чешмата. И понеже там нямаше лекар, нямаше аптека, нямаше кой да ми помогне, нямаше снабдяване и никаква връзка с други населени места, пощата също не работеше освен телеграфа. Тогава Минко изпрати телеграма до майка ми и баща ми: „Станка е тежко болна, какво да правим?“ Майка ми, след получаване на телеграмата отива при Учителя и Му казва: „Учителю, Станка е в Югославия и е много болна“. Учителят си затвори очите и стоял така известно време като че ли спял. И майка ми си помислила: детето ми е болно, а Учителят си спи... Това било в 6 ч. вечерта. След време Учителят си отворил очите и казал: „Рекох, ще й мине, да й дадат рициново!“ Но първо ние нищо не знаем и второ, кой ще ми даде рициново?

Няма аптека, няма от къде! Ние се намираме в Югославия, а Учителят е на Изгрева, в София. Ние не знаем какво са направили в София. Минко беше отишъл по тунела на пощата и там подаде телеграмата. Всичко е блокирано, всеки си стои вкъщи и не ходи никъде освен за вода.

На другия ден понеже Минко не го свърта вкъщи и е много притеснен отива до пощата, хем да размени някоя дума с някого.

А сега запомнете добре. Аз съм в Югославия, а Учителят е на Изгрева в София. Минко отива на пощата и там му дават един в-к „Братство“. Как ще пристигне и от къде в-к „Братство“, но той не обърнал внимание на това. Идва при мене и ми казва: „Станке, в-к „Братство“ дойде“ и ми го подаде. Трябва да обърна внимание, че малко преди да дойде Минко почувствувах, че дойде кулминационната точка на болката ми. Почувствувах я от върха на главата и някъде между очите, като че някакъв цирей се пукна и потече някаква хладна течност от страни на главата, от слепоочието надолу. Такова нещо почувствувах и малко ми светна на очите. В това време идва Минко и ми носи вестника като казва: „Станке, в-к „Братство“ пристигнал“. И аз отговорих: „Дай ми го!“ и го вземам в момента. Като разгърнах в горния край на втората колона, един ред по-долу където почваше изречението: „Не се отчайвай и всичко, което пожелаеш ще ти се даде десеторно“. Но сега ще ви кажа нещо друго: Тогава беше военно време, аз бях млад човек, мен ми се ходи, мен ми се носи, а на всички отгоре аз бях болна и отчаяна и си мислех и да умра съм готова. Направо духът ми беше убит. Ето какво прочетох в колоната на в-к „Братство“. Не се отчайвай и всичко, което пожелаеш ще ти се даде десет пъти повече. Бъди само с Духа!“ И аз бях много болна, макар че почувствувах някакво подобрение, оставих вестника и пак си затворих очите. Минко в същото време взема съд за вода и отиде на чешмата. Там го вижда една жена, която живеела накрая на махалата, която ние не познавахме. Тя имала двуетажна къща. Като срещнала Минко тя му казала: „Даскале, чух че жена ти е болна, затова вземи това шишенце с рициново, дай й го да й помогне“. И тъй, това което Учителят е казал на майка ми, непознатата жена го дала на Минко. И Минко идва и ми казва: „Станке, една жена, която живее на края на махалата ми даде това шишенце рициново масло“. Викам: „Добре“. После вземах рициновото. Мина известно време и ми се прияде хляб. Но Минко не ми дава хляб. А аз бях правила през есента нещо, което сърбите наричат „хайвар“ и през зимата се маже на филии и така се яде или пък от него се слага на яденето и то става много вкусно. Това представляваше: 5 кг. домати печени, 10 кг. печени чушки и люти чушки 1/2 кг. Всичко това се пържи в 2 и 1/2 олио. Всичко предварително избелено и изчистено и прекарано през машинка за месо. Когато се изпържи хубаво се слагат две китки ситно нарязан магданоз. Това нещо се слага в буркан, връзва се отгоре с пергамент и се слага на хладно. През зимата е готово ядене подобно на нашата лютеница. На мене ми се прияде от това нещо „хайвар“. Казах на Минко: „Минко, намажи ми от хайвара мъничко“. Той взема „хайвар“ колкото върха на кутрето ми и ми го намаза на хляб и ми го подаде. Аз го хапнах и то ми се видя нещо много вкусно. А в това време никой никому нищо не даваше освен срещу плат, олио или нещо за ядене. Минко даде плат за една риза, който плат бяхме купили с купон и така започнаха да ни дават по един литър мляко всеки ден и аз започнах да го изпивам. Постепенно започнах да хапвам и по нещо друго. Хляб по едно къшейче и каквото има. Така малко по малко започнах да се храня. А бях гладувала близо два месеца. Започнах постепенно да се възстановявам. После направих няколко бани на вранска баня и така оздравях. Това беше лечението на Учителя през пространството.

След като оздравях, дълго време търсих оня същия вестник „Братство“, в който в колоната „Учителят говори“ бях прочела фразата: „Не се отчайвай и всичко каквото пожелаеш ще ти се даде десеторно. Бъди само с Духа!“ Аз претърсих цялата годишнина както и предишната, но никъде не намерих такова нещо написано. Такъв вестник въобще не съществуваше, макар че беше в моите и в Минковите ръце тогава и който ми вдъхна желание за живот. Та той не можеше и нямаше как да дойде поради трите метра дълбок сняг и той изобщо не съществуваше. Връзките с други населени места бяха прекъснати изобщо. После всички вестници на времето ги получавахме под номера, а това именно не го намерих никъде, защото той не беше материален. Той беше изпратен по незнаен начин от Учителя, за да ми повдигне духа. А мехура, който почувствувах, че ми се пукна и потече хладна течност от слепоочието ми надолу по двете страни, това беше само чувство, което изпитах, а не действителна течност. Ето ви чудо на чудесата, което се реализира чрез мен и в мен.

7. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО

Сега ще ви разкажа за „обещанието към Учителя“, че мога да ходя навсякъде, само на Рупите, не! Аз Го послушах и на Рупите не отидох, по билото на Рупите. Минаха се много години. Учителят си замина за другия свят и не си спомням коя година беше, но пътувахме двамата с Минко и Йоан от връх Ком по билото на Стара планина до връх Столетов. Като стигнахме връх Вежен се изкачихме на върха и пожелахме да слезем долу в хижата. Обаче не знаехме от къде да слезем. После разбрахме, че трябвало още малко да повървим, но беше вече късно. Ние тръгнахме по една тясна пътечка, която просто отвесно слизаше към хижата и по която имаше колци-ориентир. Решихме от там да слезем надолу до хижата. А това било зимата пътечка. Тя беше трудна за вървене, беше почти отвесна. Йоан беше с нас, но той беше на десетина години. Тръгнахме значи надолу да слизаем към хижа Вежен. Синът ми избърза пред баща си надолу, а аз носех голяма по обем раница. Минко носеше тежката раница. Като слизах се спънах и полетях надолу. Но най-напред раницата ми се прехвърли отпред като се спънах. В момента почувствувах как две сили започнаха да се борят с мене. Едната ме дърпа надолу, а другата нагоре. Аз бях сигурна вече, че това е моят край, но нямаше време за мислене. Само мислено казах: благодаря на Бога за всичко. Това стана светкавично. В това време една невидима сила грабна раницата ми и я преметна обратно на гърба ми и някаква невидима ръка ме хвана отпред и аз седнах на земята. Силите се бореха още. Главата ми бучеше, сърцето ми подскачаше, в мене ставаше нещо страшно. Аз се държах за земята и благодарях на Бога. А мъжът ми отдолу викаше: „Хайде, какво се бавиш, бързай да слезем в хижата“. Аз не можех да стана. Бях зашеметена. Само благодарях на Бога и казвах: „Благодаря Ти Господи, благодаря Ти!“ Тогава едва се надигнах и като че ли нищо нямаше наоколо, борещите се сили се изпариха. Но аз тъй силно преживях този момент на борба с тия сили, че и по-късно си спомнях как слязох долу където беше мъжът ми и детето. После слязохме на хижата. Тогава си спомних обещанието на Учителя, Който ми каза: „Навсякъде можеш да ходиш, но само по билото на Рупите, не“. И може би Учителят бе дошъл пак да ми помогне. Възможно е, затова да ми помага, защото бях послушна. Аз си отговорих по моему на този въпрос, кога Учителят помага: когато сме послушни, тогава Учителят се притича на помощ.

8. ПОСЛУШАНИЕ

Друг случай във връзка с Учителя: На Изгрева живееше една сестра на име Ризова. Тя имаше дъщеря, която живееше в Париж. В едно писмо до майка си дъщерята споделила, че дружи с някакво момче и я моли да попита Учителя, дали да се оженят двамата. Майката споделила това нещо със с. Недка, майката на Станка. Последната й казала: „Попитай Учителя, да видим какво ще ти каже“. Сестра Ризова отишла, макар и да й било много неудобно, но попитала Учителят. Последният отговорил: „Тя нека си дружи с този момък, но да не се женят! Пиши й да дружи с момъка, но до един месец да не сключва брак“. Минал един месец и дъщерята писала на майка си, че момъкът починал. Ето какви чудни работи знаеше Учителят и как оправяше човешките съдби.

Майката на сестра Мария Златева, която също се наричаше Мария, умееше да разтрива, като произнасяше формули и молитви и по такъв начин лекуваше. Учителят й беше казал, че притежава природен магнетизъм и да продължава да лекува по тоя начин. С мене се случи следното: беше ми се развил пъпа. Какво да правим? Повикахме сестрата. Тя ме разтри най-напред със зехтин, каза някаква молитва, после с една глава лук, впрочем с брадичката на лука, завъртя го на пъпа ми силно и го стегна с една кърпа, която завърза отзад на кръста ми. Като направи това нещо и аз се оправих. Всичко ми мина. Направи кръгове обратно на часовниковата стрелка или както се играе Паневритмията.

Мария Златева дружала с Митко Сотиров. Двамата се събирали, пеели, свирели и т.н., изобщо имали хубава дружба. Майката на Мария Златева, когато отивала при Учителя Му казвала: „Учителю, нека да се съберат децата!“ Учителят казвал: „Те нека си дружат, но да не се женят!“ Друг път след време тя пак запитала Учителя за същото. Учителят повторил отново думите си: „Да си дружат, но да не се женят!“ И както знаем, те не са послушали и са сключили брак, който впоследствие бива разтрогнат. Непослушание и опорочение.

9. РЕШЕНИЕ НА ЗАДАЧАТА

Учителят беше поставил една задача на учениците в Школата, да пушат всеки ден в една касичка по едно левче, която сума в края на учебната година да се внесе за книжнина, т.е. за отпечатване на беседи, които всеки един да получи като абонамент. В тая връзка Учителят казал един път в сряда, навярно е било към края на учебната година, че всеки може да си внесе левчетата, които е събрал. Моите родители приготвили сумата, която били събрали и баща ми каза на майка ми: „Недке, ти ще ги занесеш!“ Както решили, така и постъпили. Майка ми отишла да носи парите на Учителя. Тя ги носела в два плика, за двамата и като отишла Учителят попитал: „Какво има сестра?“ „Учителю, нося левчетата!“ При Него бил брат Боев. Учителят попитал: „Сестра, как се казваш?“ Мама искала да каже Неда Иванова, но брат Боев изпреварил майка ми и казал: „На брат Иван другарката!“. Учителят отново попитал: „Сестра, как се казваш?“ Тъкмо майка ми да отговори и брат Боев пак казал: „На брат Иван другарката“. И така се въртели в кръг Учителя, майка ми и брат Боев. Така продължило доста време и накрая майка ми успяла да каже: „Неда Иванова“. А Учителят казал: „Не, ти се казваш Недка и допълнил: „Сестра Недке, Господ да те благослови!“ После пак: „Сестра Недке, Господ да те благослови!“ И трети път: „Сестра Недке, Господ да те благослови!“ Много са братя и сестри, които могат да внесат

левчетата, но оня, който пръв е направил пробива, оня, който пръв е пробил фронта е направил заявката на небето, той е най-важния". С това същевременно Учителят промени и името на майка ми от Неда на Недка.

10. КЪЩИЧКАТА

Един ден Учителят дойде у нас. А нашата къщичка беше на Изгрева на южния край на квартала. Дойде при татко и му каза: „Брат Иване, добре сте си наредили тук всичко“. Татко ми веднага се разтичал и Му откъснал от хамбургския мискет грозде в една чиния. Цялата ни къща беше обиколена с лози, а то бяха едни големи сини гроздове. Изми гроздето и го поднесе на Учителя, който започна да яде. „Хубаво е гроздето“, каза Учителят. „Всичко е хубаво“, потвърди баща ми, „но имам една мъка, Учителю. Тук идваха плановици, мериха насам, мериха натам, искаха да забият сред стаята ми кол. Щели да строят черква и аз съм разтревожен“. А Учителят отговори: „Не се тревожи, Мусмановия план няма да бъде прокаран“. И така Мусмановия план беше отхвърлен, съвсем нови планове бяха излезнали и те бяха благоприятни за нас.

Баща ми решил да построи голяма стая, в която да живеем по-удобно, защото живеехме в една малка кухня. Най-напред имахме една кухня, после една стая и след това построи между двете още една стаичка и така станаха три. Това е от татко постройката. Понеже не бяхме богати хора, сами си строяхме. Майка ми бъркаше кал, баща ми вар и каквото трябваше и подаваша един на друг и татко строеше. Имаше един Станчо и той помагаше. И така построихме стаята, но майка ми се разболя от бронхопневмония. Вдигна висока температура над 40 градуса. Болна лежа в новата стая, лежи в полусъзнание от високата температура. А имаше една Кинчето Антова, тя идваше и наглеждаше мама. Кинчето отива при Учителя и казва: „Учителю, с. Неда е много болна. като строили стаята тя изстинала и сега има бронхопневмония“. Учителят казал: Нищо, рекох, ще ѝ мине. Свари ѝ една картофена супичка и като си накисни краката и изпие супичката, ще ѝ мине“. Кинчето сварила супичка, донесе я, мама се насърба със супичката гореща, гореща, натопли си крачетата и температурата ѝ спадна. И така от този ден мама закрепна и оздравя.

11. СИНТЕ СЛИВИ

Бях в трети клас - прогимназиален, по старому. Минавайки край братската градина, отвън на улицата бяха паднали сини сливи и аз се наведох, събрах ги, осем сливи и ги изядох. Обаче се разболях от дезинтерия. Много отслабнах, много бях зле и тогава отидох при Учителя, да Го питам какво да правя. Разказах Му историята със сините сливи. Той се поусмихна и каза: „Рекох, ще ти мине! Но ще вземеш чист зехтин, три пъти на ден преди ядене по една супена лъжица ще изпиваш“. Връщайки се от Учителя като минавах по пътя видях Пеню Ганев, че прави снимки на полянката. Той ми махна с ръка, отидохме при него, а той ми каза: „Ела да ти направя снимка!“ Отидох на полянката и той ми направи снимка както бях много слаба. Приложих лечението, което Учителят ми даде със зехтина и след един месец си направих отново снимка за училище. Но каква голяма разлика. Аз бях неузнаваемо пълна, изглеждах по друг начин - по-бодра и по-жизнена.

12. БЛАГОСЛОВЕНИЕТО

Една сутрин на ранина, преди да се събудя, но то беше видение, Учителят ми каза: „Станке, иди при сестра Жекова и ѝ кажи, тя да се приготвя за моя празник Петровден, но като повикате всички, повикайте и брат Симо от Мърчаево, защото всички, които ще дойдат с краката си, а той ще дойде с главата си. И всички, които имат да ходят на работа, могат да дойдат на празника у тях и после да си отидат на работа. И всички, които дойдат там ще бъдат благословени. Но ако не извикат брат Симо, аз няма да дойда и няма да бъде-те благословени“.

Аз станах, облякох се и веднага отидох у сестра Жекова. (Брат Симо е баща на брат Сава и Еленка от Мърчаево. Но брат Сава е осиновен от сестра Жекова.)

Аз разправих това видение на сестра Жекова и че трябва да повика брат Симо и виждам, тя приготвила - сърми прави, разни сладкиши прави, приготвила разни манджи, супа прави - яденета много. Я тя ми отговори: „А кой ще ходи да го вика, кой ще се занимава, имаме работа. Няма кой да отиде там да го вика, да се занимаваме с него“. Аз ѝ викам: „Ваша работа, както искате, така ми каза Учителят“. И разбира се те не го повикали. Вечерта се събрали всички-те и на другия ден се научихме, че когато се събрали всички, не могли дори да ядът. Дошла милицията, подбрала ги и им казали, втори път да не се събират там. И така се разтури събранието у тях. Ние винаги у тях се събирахме. Това беше след заминаването на Учителя.

13. БОМБАТА

Учителят беше в Мърчаево. При най-силната бомбардировка със запалителни бомби на Великден 1944 г. паднаха бомби и на Изгрева. И когато отиват наши братя в Мърчаево, Учителят ги пита: „Какво ново има на Изгрева?“ А те Му казват: „Учителю, на Изгрева паднаха бомби. Едно момиче загина и на брат Иван, до къщата, една черница бе изкоренена от бомба. В нея паднала бомба.“ А Учителят казал: „Да, бомбата щеше да падне на къщата, но брат Иван направи едно малко добро, затова пострада черницата“. (А това малко добро да кажа кое е: Когато всички бягаха натук, натам. Татко си беше у дома. А къде-то да тръгне да отиде Учителят, татко го разкарваше с шейничката и когато всички се евакуираха в Мърчаево, татко им носеше храна. Бай Ради приготвяше едно-друго, качвах го на шейничката и татко го закарваше (продуктите) в Мърчаево.)

14. ЗЛАТНАТА ХАЛКА

През 1956 г. нашият съсед, полковник Дочо Маринов Дочев беше закупил някаква стара постройка. Той живееше под нашето място, в съседство с брат Бошков. Брат Бошков имаше имот срещу нас от другата страна на улицата и съседа Дочо. Беше закупил този имот - стара кооперация и си строяха нова кооперация на Изгрева - малка кооперация между блока на Благовест Жеков и тоя на д-р Благовест Тошев. Дочо беше вънка, подреждаше старите материали - тухли, почистваше ги и ги нареждаше, а брат Бошков беше в имота си, копаеше, щеше да сее лук, чесън. Татко и той беше на оградата, нещо правеше. И брат Бошков вика: „Иванчо, отивам на Цариградското. Ще отида да си купя пирони за оградата“. А татко му казва: „Брат Бошков, като отивате,

вземете ми един вестник". И брат Бошков му казва: „За да не забравя, ще си преместя халката". Извади си халката от пръста да я сложи на друг пръст. Какво стана после не знаем. Но брат Бошков отива на Цариградското шосе да си купи пирони. Купува си пирони и вестник за татко и на връщане казва на татко: „Иванчо, знаеш ли че съм си загубил халката!" Татко казал: „Ами ти не я ли сложи на пръста си?" „Няма я, вика. - Ако е на пръста ми, ще стои, няма я. Къде съм я изтървал, не помня!" И много угрижен започват двамата да търсят там където са били. Търсят, ровят. Баща ми беше много сърцат човек. На някого да се загуби нещо или да стане заранта и да бъде виновен, той не може, съм не го хваща. Не може да се успокои. И започва татко. Става рано и до късни нощи все рови там и все търси. И как се случи, то беше ранна пролет. Есента, на 25.IX.1956 г. татко си замина за другия свят. И разбира се, ние умъчнени, майка ми най-много. Майка ми не можеше да се утеши. И брат Петър Шишков, нашия съсед - морски офицер идваше така, да й разправя разни работи на мама, да я разтушава. Но мама беше неутешима. Един път край нас минава Тодор-гледача и брат Петър го вика: „Бай Тодоре, ела тука бе, кажи нещо на Недка, че е тревожна, че не може да се успокои. Кажи й нещо". Бай Тодор дойде и седнахме четиримата под една вишничка, така, над нашия имот и започна да разказва: „Абе Иваниче, да-ти кажа ли? Иван има голяма мъка за някакво загубено злато. Иска да го каже къде е, но не може и много се измъчва". А пък ние сме забравили за онова - Бошкото и мама вика: „Че ние нямаме никакви тайни с Иван. Никакво злато нямаме". Обаче той пак настоя, бай Тодор. „Не, Иван е много разтревожен, иска да каже за едно злато, къде е. И няма как да каже. Знае къде е, иска да го каже, но не може". Мама пак отрича и той пак казва: „Иван е неспокоен". И това вече се мина. Значи през пролетта брат Бошков си загуби пръстена, през есента татко почина. На другата пролет брат Бошков все го търси навсякъде и все разправяше, че не можал да си намери пръстена. Един път на полянката брат Бошков разправя на сестрите, които около него се събрали на старата полянка и казва: „Абе, сестри и братя, много чудно нещо бе. Загубих си пръстена при брат Иванчови и колко сме го търсили, никъде не можем да го открием, а вчера бъркам в четника да си взема ножичката да си изрежа ноктите. Като бърках, пръстена ми там. И викам: „Зоя, защо си си оставила там пръстена?" Пък тя вика: „Пръстена, ей го на ръката ми". Кога погледнах, то е моят пръстен. Какво прави моят пръстен у четника? Кой го донесе? Къде го загубих, къде го намерих?" Такива загадки и гатанки имаше стотици на Изгрева.

15. НОВОТО ИМЕ

Бях ученичка в гимназията и ходех при сестра Еленка Андреева - стенографката, при нея да ми предава нещо, да ме поучи, вън от училището, защото не бях много паметлива. Тя ми обясняваше граматика. И отидох там. Те спяха всичките. Беше след обед. И аз така застанах вън. Там имаше една маса, точно срещу тоалетната на Учителя. Аз се облегнах на масата. В това време пристига Учителят чак от Горницата и дойде при мене. Като дойде Учителят веднага пристигна брат Боев и започнаха да идват една по една стенографките и други сестри и се събраха около 30 души, може би. И Учителят, все едно, че няма никой, а брат Боев записваше. Учителят направо каза: „Сестра, ти се казваш Станка, но това „К", което има е едно малко препятствие, което ти с усилие би могла да преодолееш. Ако ти казват „Станче", не е хубаво. „Ч"-то представлява висока кристална чаша с отвесни стени, вътре пълна с нектар ли беше, не помня точно думата. Но стените са

толкова отвесни и толкова високи, че човешкият дух не може да достигне до съдържанието. Затова не е хубаво да ти викат Станче. „Ч“-то е само за Великите Учители, за Великите Духове, защото техния дух може да стигне до тая висота. Не е хубаво да ти казват умалително име, не е хубаво да ти казват и съкратено име, защото се намаляват годините на живота. Най-хубаво е да ти казват Стана, защото при Стана всичко става". Аз после изчислих тая дума „Стана“ по номерология излезе числото 22. То съдържа дипломатическа сила и мощ. И от този момент Минко все ми казва „Стана“ както и други познати. Някои приятели пък казват: „У, каква млада жена има, а той ѝ казва Стана". Но те не знаят какво се съдържа в това име. То дава сила и мощ, дава здраве, дава богатство, било на душата, било физическо. Учителят с това име ми повдигна и духа. Ис това те днес диктуват тези спомени.

16. ГАМАТА И МОТИКАТА

В предсмъртния си час бай Ради се изповядал на баща ми, понеже татко ходеше да му помага, да го гледа, каквото може да му бъде в помощ. Един ден той казал на татко: „Иванчо, за нищо не ми е мъчно, но имам една голяма мъка. Учителят ми каза да науча гамата. Пък аз отидох и си купих една голяма мотика - 4 кг и отидох да се похваля на Учителя. Рекох: „Учителю, гледай каква голяма мотика си купих, хубаво ще копая!“ А Учителят тракна и затвори вратата без да ме погледне. И аз не можах да копая с таз мотика. Разболях се и ето заминавам си може би скоро, но останах с тази мъка, че не можах да науча гамата. Ако бях я научил, щях да имам още живот, за да довърша още някои работи.

17. НЕПОСЛУШАНИЕТО

Имаше една много запалена сестра от Хасково. Наричаха я „глухата Марийка“, защото не чуваше. Тази Марийка от Хасково пеш е отишла на Рила. Бай Ради като я видял по пътя, дал ѝ някой лев и там прекарала 4 дена и се върнала, защото нямала средства. Тя си имала къщичка в Хасково, но много искала да дойде на Изгрева да живее. Веднъж казала на Учителя: „Учителю, много искам да дойда на Изгрева да живея“. А Учителят ѝ отговорил: „Ти си си добре там“. „Учителю, много ми се иска тук да съм на беседите.“ Той не ѝ казал повече нищо. Тя си продала там имотеца, купила си тук местенце, направила си къщичка, до тухларните гдето са тука на пътя за Драгалевци. Направила си къщичка, дъщеря ѝ при нея. Дъщеря ѝ си била тука, но тя нямала жилище. Тя я извикала при себе си, а тя била женена за железничарин. Дъщеря ѝ пък имала дъщеря, ама тя пораснала, сгодила се, после се омъжила и взели, че излъгали Марийка: „Мамо, ще замажем къщата, изнеси си всичко там в курника“. Махнали кокошките, турнали я в курника, няма ни прозорци, ни нищо. А после като замазали, наредили се внучката и си живее там с мъжът си в стаята на Марийка, а Марийка в курника. Цяла зима студ, няма прозорци, няма стъкла, няма дъска, няма нищо и гладна. Идваше у нас, събираше червиви плодове. Идваше при Жени Парлапанова. Тя ѝ помагаше. Те ѝ даваха по някой лев. И така колкото да си купи хлябец жената. Сушеше плодовете за зимата, правеше си компотец така и накрая умря от глад. От студ и от глад. Учителят ѝ каза: „В Хасково си си добре!“ Но тя настоя тука да бъде на Изгрева. Накрая на непослушанието я завря в курника и там умря като кокошка.

18. ЗАЕКВАНЕТО

Живеех с майка ми на село, а татко ми на Изгрева. Ходеше с каручката да работи. Малка съм била, не съм ходела може би на училище. Един ден се събрахме с децата. Аз им бях гургорбашийката. Аз ги водех и накъдето им кажа нататък вървим. Ходехме било за цветя (малки, не разбираме), било за пчелички, ще ги събираме, кошерчета ще си правим. И така вървим, аз им разпавям разни работи, вървим направо по шосето и аз не поглеждам и по едно време съм се озовава в средата на един грамаден огън, грамадна жар, където правят колелетата, желязната част на колелетата на каруците. Нажежават ги и после с чук ги чукат да ги огънат. Аз съм се озовала сред тях и съм припаднала. Един човек ме взел на ръце в безсъзнание и ме отнася на баба ми. Майка ми жънела на нивата. Баба ми веднага ме натопила в пряснуа (студена вода и много сол). Натопила ме и видяла къде ми е изгорялото. После взела пресни говежди лайна, топли още и ми ги слага на краката - от колената надолу съм изгоряла. Намазва ми краката хубаво и ги обува в едни чорапи и лежа така цял ден. Така хубаво вързани и обути като компрес. Стоях целия ден до вечерта така. Казва ми: „Няма да казваш на майка си. Ще си легнеш. И аз си легнах. Първия ден така, втория, третия ден. Всеки ден ме превързва и като мина една седмица и толкова. Майка ми идва и пита: „Чете ли си молитвичката?“ „Да, четох я“, излъгах я аз. „Ами защо си с вълнени чорапи посред лято?“ „Ами, то мина, мина.“ „Я да видя?“ „Ама аз съм вече оздравяла. Баба бързо ме лекува.“ Хубаво, но ми остана един дефект. Едно заекване, аз съм се уплашила междувременно. Едно заекване и като заеквам, аз не мога да говоря. И тогава майка ми пише на татко, който е на Изгрева и той отива при Учителя и Му казва: „Учителю, така и така, дъщеря ми не може да приказва“. Учителят казал: „Нека не се тревожи другарката ти, но да остави детето бавно да приказва, полекичка, да не бърза. Все да го спира и да не бърза. И така бавно да изговаря думите, съвсем бавно. То ще му мине, полека, лека, бавно, така сричка по сричка. - Стан-ка“. И така аз оздравях. Та съм минала през огън и немота.

19. ЗАМИНАЛАТА БАБА

Баба ми кога почина, майка ми всеки ден разпавяше, ние живеехме тогава на село, че баба Цона все я викала и тя да върви с нея. Майка ми много се измъчваше и беше тъй отслабнала, просто не можеше да става и писа на татко, който беше на Изгрева и той попитал Учителя какво да правим. Майка й все я вика. А пък Учителят казал: „Нека се моли за душата й. За душата на майка си да се моли и да си слага на слънцето вода и да се полива със слънчева вода“. И майка ми правеше това и един път сънува баба Цона дошла при нея и казала: „Виж (била обута с туристически обувки), Недо, досега те виках, ама от сега нататък аз отивам далеч, не те викам. Отивам далеч вече, довиждане!“ И изтропва с туристическите обувки. И повече не се мерна пред майка ми нито на сън, нито на яве.

20. БЕЗДЕТНАТА ЖЕНА

Братовчедката ми Цонка пристига от Северна България, от Русе и каза: „Како, заведи ме при Учителя, да видя Той какво ще ми каже!“ Тя беше болна от страх, нерви, туберкулоза II.стadium и нямаше деца. Правили й операция и й казали, че няма да има деца. Заведох я при Учителя и тя започна да плаче и да

Му разправя и казва: „Омъжих се, разбирахмe се с мъжът ми, но там където живея е много страшно за мен. Чичото и свекъра всяка вечер слагат брадвите зад вратата да се убиват за имоти. Аз цяла нощ треперя. Ами не стига това, ами нямам и деца. Правих си две сложни операции и лекарите ми казаха, че няма да имам деца. И от мъка съм се разболяла и от нерви, и от страх, от туберкулоза II. стадий, все на легло лежа. Лекарите не ми дават да ставам. Аз съм се домыкнала тука и това гдето нямам деца, свекърва ми иска да ни раздели със съпруга ми“. А Учителят ѝ казал: „Няма нищо страшно, всичко ще се оправи!“ А тя плаче, сълзите ѝ текат, хълца. А Учителят се смее и казва така: „След един месец ще ти изпратя писмо. Сега ще кажеш на свако си (на татко) да те заведе на Рила, да походиш малко. Не едно, а три деца ще отгледаш“. И така отидохме си въкъщи. Казахме на татко, той се засили веднага, беше енергичен и пъргав. Взема и ѝ направи едни терлици, отдолу с кожичка ги подплати и каза: „Щом си така, лекичко ще пътуваш“. И тръгнахме на екскурзия през Мусала. Тя нищо не носи. Той носи всичко. През Мусала, през пустинята, през рибните езера, Рилския манастир, през 7-те езера и си дойдохме в София, обаче когато Цонка се изкачила през Рилския манастир по стръмната пътека, Друшлявица, пътя нагоре към Дамка, по средата на пътя повърнала много кръв. И казва: „Како, там ми остана туберкулозата! Там, вика, на Рила я оставих. Като повърнах тая кръв, излезе от мене тоя дявол и се оправих“. След един месец тя получава писмо, което е написал саморъчно брат Боев. Учителят го е диктувал и брат Боев го е написал, как да си лекува нервите и какво да прави, за да има деца. Писмото е при мене. Първо, през време на жетва, да пие преварена гореща вода по една чаша, сутрин, обед и вечер, с кафена лъжичка по малко, бавно и ще се измива отдолу с гореща вода. Тъй, ще плиска, плиска, плиска. Ще диша дълбоко като брои до шест, шест пъти, задръжки до 12 и до шест издишки. Задръжки до 12, шест пъти. Аз имам писмото от брат Боев до братовчедка ми. Това нещо като прави три месеца, пи вода и се измива и прилага дишането, то след три месеца тя забременя. Туберкулозата я остави на рила, нервите ѝ се поуспокоили. Чичото се махнал от там. Те си направили друга къща и отидоха там да живеят и по-късно тя роди момче. В последствие след синът ѝ се ражда едно момиче и едно момче. И тя изгледа и трите.

21. ДЕТЕТО С МАНДОЛИНАТА

Вуйна ми (на майка ми, на брат ѝ жена) имаше едно момченце наречено Недю. То беше много весело и беше голям играч на народни танци. И понеже беше много весело, татко му купи една мандолина и му я подари. То си дрънкаше и играеше само. Един път като играло много, простинало и се разболяло от пневмония и почина. И когато легна болно вуйна ми вика: „Ти от тая мандолина се разболя!“ И взе, че я хвърли на тавана. Ама то почина детето и вуйна ми се притръгна (забравя се от мъка).

Какво значи това ли? Притръгна, значи не се помни. Един път отишла да бере сливи и паднала от сливата, от мъка за детето. Те там по техния край много държат да имаш момче. Те бяха богати, имат имот. За момчето казват: „То момичето е чужда стока (ще се омъжи).“ Имаха момиче, но не го смятат. Като загубиха това момче не могат да си намерят място от мъка. И най-после решават да дойдат в София, да питат Учителя. Тя не е от Братството, яде си месо и т.н., но идва при мене и иска да я заведе при оня Учител, да види какво ще ѝ каже. И като отива с майка ми при Учителя, Той ѝ поканва да седнат на пейката. Това е било при лозницата, където е сега местото на Учителя. Там имало една пейка и сядат мама, вуйна и Той - Учителят. И вуйна Му разправя

мъката си и си мисли да отиде при Кера, която говорела с умрелите, но на Учителя казала само: „Хубаво ли е да се говори с умрелите, да се извикват?“ А Учителя казал, че не е хубаво. И обяснил така: (Това, което е казал на вуйна ми, на никого не е казал.) Когато някой почине от фамилията застава отпред, когато почине втория, застава зад него, когато почине третия - пак зад него и т.н. става дълга редица. Сега твоят син е някъде далече зад всички. И да го повикаш, той е дете, не може нищо да ти каже, но за да го извикаш, този който е отпред, трябва да си напусне работата, да отиде зад сина ти, че и другия зад него и другия и т.н. Трябва цялата тази редица да се измести, тогава да дойде на преден план детето ти и нищо няма да научиш от него. Само ще се разплакваш повече и нищо няма да разбереш, но ще развалиш реда на душите, които имат работа там. Всяка душа има работа и те не може да си отмъстят после. Затова не е хубаво“. Ама тя не мислела да каже за Кера, но Учителят казал: „А, ти искаш да идеш при Кера, ли? Не ходи при Кера!“ Тя казала на Учителя: „Аз искам много да имам момче пак. Много ми е мъчно и много искам момче да имам“. Учителят си затворил очите и дълго, може би половин час стоял със затворени очи. Те стояли и чакали. След време Той си отворил очите и казал: „Рекох, същата душа ще дойде и до пет годишна възраст три пъти ще се изяви. Но има нещо, което мога да ти го кажа: Винаги ще бъдете разделени понеже е скорошно прераждане“. И така вуйна си отиде и после забременя и роди момче на име Николай, на името на дядо ми. И така роди това момче и до четири годишна възраст то се изявило. Вуйна ми го взела за ръчичка и турнала на другата армагата (пръстено котле за боб) на мотиката и хляба в торбата и отишла на една далечна нива. Като минавали за пръв път с детето край една местност, детето изведнъж извикало: „Мамо, ела да отидем на сухи кладенец, по-рано като бях, аз си изтървах там една кратунка, да ида да си я взема“. Майката рекла: „Какъв сух кладенец, бе?“ „А-а, когато аз бях, преди да играя аз бях болен, тогава. Тогава един път дойдохме на нивата, далечната и си изтървах кратунката. Мамо, нека си я взема“. Изкубнало се от ръцете ѝ, а тя се разплакала. А то били минали пет години ли какво и от кратунката била останала само една мрежичка такава, личало, че имало кратунка. Кладенеца бил сух, нямало вече вода. Кладенеца бил съборен и не бил дълбок. Вторият случай: Детето си играело вкъщи и изведнъж казало: „Мамо, я да ми свалиш ти мандолинката от тавана да си подрънкам малко“. Вуйна му казала: „каква мандолинка, бе?“ „А-а, аз преди да се разболея, по-рано като бях тука, колко много дрънках, а ти викаше: от тая мандолинка се разболя и я хвърли на тавана“. Вуйна ми пак се разплакала. И третия случай, не го помня. И така това дете порасна, ама като беше малко бабите го гледат, вуйна ми все на нивата, все далеч от него. Върне се вечер, то заспало. Стане сутрин, то пак спи. И така детето расло порасло, тръгва на училище, отива в града там да се учи. Вуйна е пак далеч от него. Вуйчо ми ходел да му носи едно-друго. Вуйна пак не го вижда. После решават, продават всичко и отиват в Русе. Докато си пренесат багажа, то отишло в София, в Крекимовци. А вуйчо ми преди да почине казал на вуйна ми: „Ти там при Колю да седиш!“ И вуйна идва тука при сина си. А на Колю му дали квартира в София в „Дружба“. Но той в Крекимовци, по цяла неделя не се връща. После като дойде неделен ден понеже си купили имот и си направиха вила до границата - Годеч където е. И там отива с колата, а вуйна ми никога не го видя, не може да го види. Най-после вуйна отиде на село. Но преди това отиде при братовчедка ми в Русе и ѝ казала: „Закарай ме на село в Цар Асен, отивам там да умра!“ Отива там и за четири дни умира, все тъй разделена от детето. Сбъдна се казаното от Учителя. Доби и роди дете, но то бе отлъчено от нея до края на живота ѝ.

22. ХОРОСКОПЪТ

Нашият известен брат Георги Радев беше болен от туберкулоза. И един път отива при Учителя и Му казва: „Учителю, аз си направих хороскоп и точно съм изчислил кога ще умра“. Учителят му отговорил: „Ние можем да изменим хороскопа, да променим движението на планетите“. А той пак: „Ама аз, Учителю, си направих хороскоп и така ми се падна, че ще умра еди кога си“. Учителят пак му казал: „Ние можем да го променим хороскопа“. Той отново, за трети път казал: „Учителю, аз си направих хороскоп и точно ми е определено кога ще умра!“ Учителят повече не казал нито дума. И наистина той умря по това време. В Юндолa почина. Държи се за хороскопа, а не се пуска от него, та да се хване за Думата на Учителя.

23. ПЕСЕН ЗА БЕДСТВИЯ

Есента на 1944 г. след войната Учителят се прибра на Изгрева в София заедно с всички братя и сестри и си заживяхме пак същия живот както порано. Един път пак се събраха много братя и сестри в малкото салонче гдето се храним и започнаха да пеят песента „Тебе пеем и молим Ти ся, Боже, мой“. Учителят беше горе в Горницата Си, слиза долу, отваря вратата на салона и много строго извиква: „Спрете, не пейте тази песен! Тази песен се пее само при природни бедствия, земетресения, наводнения, пожари и др. Само при такива случаи се пее тази песен! В противен случай действува отрицателно!“

Всички се смразиха и престанахме да пеем. Разбира се, мина известно време и Учителят си замина от тоя свят. И аз съм си мислила, дали не е причината тази песен, която пяхме? Какво ще кажат музикантите ни? Те ги нямаше тогава, но мен ме имаше. И сега ме има, затова го разказвам това.

24. ПЕСЕНТА, КОЯТО НЕ СЕ ПЕЕ ВЪВ ВТОРНИК

През 1978 г. бяхме се събрали на мястото на Учителя и изпълнявахме програмата, която беше наредена от Братския съвет по случай Петровден - денят на Учителя. Бяха наредили да изпеем песента „Фир-Фюр-Фен“. Изпяхме песента. Но аз знаех от преди, че Учителят е говорил за тази песен, да не се пее във вторник, защото тази песен е марсова песен и вторник е марсов ден. Тя съдържа също и буквата „Ф“, което значи кръв. Обаче нашите сестри не са знаели това нещо и са наредили именно във вторник да се изпее песента „Фир-Фюр-Фен“. Аз много се секнах така когато запяха тази песен и ми беше така много неприятно, предчувствах нещо като че ли, но свърши се наряда и отидохме в гората да играем Паневритмия. И какво стана там? Имаше две кученца черни, които винаги идваха когато играем Паневритмия. Те играеха заедно с нас. Придружаваха ни и обикаляха кръга. Всички ги обичахме. Те бяха много галювни и мили същества. Но на този ден някакъв си горски ги уби и двете. Ние чухме как квичаха. Нашите сестри се разтревожиха и почнаха да викат. Много неприятно нещо излезе, но аз вътре в себе си си мисля: „Никой не е виновен тук освен ние. Виновни сме загдето изпяхме тази песен „Фир-Фюр-Фен“ във вторник. Добре все пак, че кученцата пострадаха, а не човечи“. Те заплатиха с кръвта си за непослушанието ни на Изгрева.

25. НИВАТА С ЦАРЕВИЦА

Ние двете с майка ми живеехме на село в северна България, с. Цар Асен - Поповско. Баща ми беше в Русе на комуната при брат Ватев. Той работеше там в градината. Майка ми по това време работеше като жънеше и копаеше, а вуйчо ми ѝ помагаше. Един съсед на нашия имот насадил нивата заедно със синора с царевица. Вуйчо ми отива, наново я разорава и я насажда с царевица, пак същата нива заедно със синора. Съседа на нивата ни дава под съд нас и майка ми и се чуди как да разреши този въпрос. Тревожи се и вика: „Какво ще кажа аз на адвокатите и съдиите?“ Не знае какво да прави и почна да се моли. Моли се, не спи и казва: „Господи, Ти нареди моя въпрос, че аз съм безсилна и немошна!“ И към два часа през нощта татко пристига от Русе и майка ми извикала: „Иване, Господ ли те изпрати да дойдеш да ми помогнеш? В много голяма трудност се намирам!“ И разказва всичко на татко. А татко като я изслушал успокоил я и рекъл: „Лесна работа, не се тревожи!“ На другия ден татко отива направо при съдията и му казва: „Искам да платя делото!“ съдията го кандърдисва и му казва: „Защо? Нивата е била насадена с царевица и сега е насадена пак с царевица. Ти ще спечелиш!“ А татко отвърнал: „Не, не ми трябва такава печалба! Дай да платя делото и да се приключи.“ И така татко платил, майка ми се успокоила и той отишъл отново в Русе. После ние дойдохме тук на Изгрева при Учителя и един ден майка ми разправила този случай на сестра Елена Андреева - стенографката, а пък тя го разказала на Учителя и Учителят казал на сестра Елена: „Сестрата много добре е постъпила. Молитвата ѝ призовала и извикала висшите същества и те дошли да ѝ помогнат. Те изпратили другаря ѝ да дойде и разреши въпроса. И той добре го е разрешил. Всичко е станало много добре.“ Да, честният труд се благославя и малкото принася тогава плод преизобилно.

(Записала Марийка Марашлиева)

БЕЛЕЖКИ

През време на школата на Изгрева прииждаха при Учителя различни хора с различно образование и различни професии. Онова, което беше в света и долу в град София го имаше и на Изгрева, то беше умален образ на света с всички плюсове и минуси. Един от тези беше Иван каруцаря. Наричаха го така, защото по професия беше каруцар, имаше кон и каруца и с тях изкарваше хляба на семейството си. През 1990 г. се свързах с дъщеря му Станка Иванова Тотева, която ми разказа онова, което ще прочетете като опитности на Иван каруцаря. Те бяха записани на магнетофонна лента и след това прехвърлени на хартия. От разказа научаваме, че той се връща от Русия и вместо да бъде богат с припечелените пари, остава бедняк. Човек, който трябва да се запознае с Учението на Учителя, не му се дава от Небето да живее на кредит получен от чуждо място, т.е. от Русия, а трябва сам в България да се справи с противоречията. Това е предметно обучение за човешкия дух. Бива прекаран през немотията, за да му се покаже, че в най-големите затруднения трябва да му се протегне ръка от Небето, която да го изведе на чист път. Ако не е така, то той няма да възприеме помощта отгоре, а ще смята, че се дава като подарък и няма да види намесата на невидимата спасителна ръка.

Срещата му с Ватев е среща, която не е случайна, нему му е определено да направи връзка с Учителя и тази връзка трябва да се осъществи чрез някого и този някой е Ватев. Една от задачите на първите приятели е била и тази, да бъдат връзка между онези души, които се пробуждат и търсят Учителя, а за да го намерят е необходимо в някои случаи посредник, който да ги свърже.

Случайности тук няма. Много приятели през време на Школата напускат своята професия и търсят да се подвизават на Изгрева без да работят, като по този начин за прехраната им трябва да се грижи Учителят. Така Иван каруцаря решава да напусне каруцарството си, но Учителят го запитва дали има предвид друга някаква работа. Учителят предпазливо го насочва, че това е един много важен въпрос, всеки сам да си изкарва хляба. При онзи случай, когато той при пристигането на кацата си счупва ребрата, Учителят прилага един метод, който е прилаган много пъти в онези случаи, когато разрушителни сили атакуват Неговите последователи. Учителят в такъв случай говори със строг тон, категоричен тон и всеки, който би слушал отстрани би помислил, че Учителят му се кара. Но тази караница не е насочена към лицето, а към онези сили, които са се проявили чрез него със своята разрушителна мощ. Такива случаи има много. За всички учени и прости, занаятчий и висшисти е било като основно изискване послушание към Учителя. Когато Иван търси съвета на Учителя за бъдещия му зет когото не е одобрявал, мнението на Учителя за него е било закон. А дъщеря му Станка със своят любим Минко решават да се оженят в Рилския манастир без да питат Учителя, но там не сполучват. Връщайки се на езерата, те споделят с Учителя и с разрешението на Учителя по-късно се оженват. Тука е спазен по принуда един окултен закон, за родовата верига. Бащата търси мнението на Учителя, Учителят го изказва, но дъщерята на своя глава търси разрешение, като не знае, че нейният баща е вече вложил съдбата на брака им в ръцете на Учителя. Когато получават разрешение бракът се осъществява. Опитността, която има с в-к „Братство“ е от порядъка на онези чудеса, които през време на Школата са се срещали често, били са реални, били са доказвани, били са видени от мнозина, но поради нашето незнание, на този етап е трудно да бъдат обяснени. Обяснението им се намира в Словото на Учителя. За нас, които слушаме и описваме тези случаи и познавайки много такива, не е никакво противоречие една такава случка. Лечението проведено от Учителя на Станка от разстояние е лечение на нейният етерен двойник, който Учителят коригира и трансформира още в София на Изгрева, а прехвърлянето му чрез разстояние, както и явяването на в-к „Братство“ и прочитането на онзи пасаж е от компетентията на Всемировият Учител. А възможностите на Всемировият Учител и условията, в които Той работи, може да ги намерите в Неговото Слово, а случаите, които описваме потвърждават реализацията на това Слово.

През време на екскурзиите на Братството на Рила имаше много и най-различни случаи. Имаше и инциденти, но смъртен случай през времето на Учителя нямаше. Имаше правила дадени от Учителя за обхода на учениците с високата планина, те са общи и задължителни за всички, но имаше и индивидуални случаи. На някои Учителят разрешаваше да се катерят по върховете, а на други строго забраняваше. Случаят със Станка и Рупите е показателен и нейното послушание говори за самодисциплина. Опитността ѝ с падането ѝ в подножието на връх „Вежен“ с голямата раница говори за онези две сили, които се борят с нея. Този фокус на борба е вътре в нея, вътре се движат силите и тяхната проекция е вътре в нея, а не отвън. Ако е отвън ще пострада повече и няма възможност да контролира нещата. Но понеже тази арена на борещите се сили е у нея, тя може да се справи само когато направи връзка с духа на Учителя, като си казва, че била винаги послушна на Учителя. Послушанието е метод на връзка между ученика и Учителя. Няма друг метод освен послушанието. То е връзката между ученика, между човешката душа и Учителя - Божественият Дух. Такива опитности остават вечни за ученика и са предметно учение за останалите ученици и представляват онзи скъпоценен бисер от съкровищницата на Духа.

Записала: Марийка Марашлиева

ЗЛАТКА ГЕОРГИЕВА (ВАЧЕВА), по баща КОНСТАНТИНОВА

1. РУСЕНКАТА, КОЯТО УМЕЕШЕ ДА ГОТВИ

Родена съм през 1919 г. в гр. Русе от родители, които са вече в Бялото Братство и затова съм родена вегетарианка. Родена съм на 9 март в 8 часа сутринта, когато всички са отивали на училище, така знае майка ми. Баща ми се наричаше Георги Константинов, той е от село Хотово, мисля, че е Мелнишко. Той е завършил Солунската гимназия и е бил учител в Петрич, където е основател на ВМРО (Вътрешната Македонска Революционна организация). Баща ми е македонец. Дядо ми се е занимавал с търговия на шарлан и е бил добре материално щом като го е пратил да учи в Солун. Дядо ми се е наричал дядо Мицо, по рода на баща ми. По рода на майка ми, дядо ми е поп-свещеник, който се наричал Велико, поп Велико. Той е от село Ряхово, Русенско и е бил поп в църквата „Св. Георги“ в Русе. Там е купил къщата на майка ми като подарък, където живеехме. След това отива в Добруджа в село Старо село. Там дядо поп купува много земи към 1200 декара, нещо като чифлик, от който сега ще наследим 150 декара. Сега получих протокола. Той е имал първата вършачка в селото. Като бях съвсем малка аз често посещавах църквата, защото ме оставяха на село да живея. Той имаше слуги, които работеха имота. Аз много обичах да слушам дядо ми когато пее в църква. Той пееше много хубаво. Оттам и майка ми пееше толкова хубаво, че когато минаваха хората покрай къщата ни, щото имаше един човек, който продаваше гевреци в Русе, дядо Кралю, се спираше първо да изслуша песента на майка ми и след това ѝ почукваше, за да ѝ продаде гевреци за мене. Но по това време нямаше нито някой да ѝ запише гласа или пък да постъпи в някой хор. Това трябва да е било в 1924/25 г., защото аз съм била 5-6 годишна и го помня много добре дядо Кралю и той ни даде едно куче по-късно за лозето, което нарекъл Хитлер. Защо го беше нарекъл тъй, сигурно е бил против Хитлер и затова го е нарекъл така. Когато го занесохме на лозето баща ми искаше да му промени името, обаче като го извикваше на друго име, то въобще не се обаждаше, но като му каже Хитлер, то търчеше при него. Тогава Хитлер беше дошъл вече в Германия, войната беше започнала. Бай Кралю казваше: „Аз затова го махнах това куче, защото ще ми направи някаква беля“. Като хора от Братството ни дадоха едно място, където да си посадим лозе. Трябва да кажа, че баща ми и майка ми се ожениха в Русе. Майка ми беше много добра домакиня, тя не е работила иначе никога. Баща ми е бил дошъл от Македония още като ерген понеже големия му брат, който е бил правист е дошъл в Русе, това е била една от причините, за да дойде и той в Русе при брат си. На една сватба в квартал „Хаберман“ в Русе майка ми отива с кабриолет с един слуга. А майка ми не била красавица, но имаше страшно хубава фигура. Тя беше пълничка, но много добре сложена и имаше хубава дълга коса къдрава, която баща ми не позволи да я отреже. Тя имаше много хубав кок до края на живота си. Баща ми я харесва и си направил сметка, че може да седне примерно в кабриолета с нея и че слугата ще ги вози в него. И той наистина седнал в кабриолета да се вози, но майка ми не седнала до него, а накарала слугата да застане на дъската откъдето той понякога карал кабриолета, а тя седнала на капрата и хванала поводите, т.е. е возила ба-

ща ми. Това направило много силно впечатление на баща ми и той я харесал още повече. Трябва да кажа, че баща ми беше доста ревнив, може би и затова, че тя беше 16 години по-млада от него, а може би и повече. Но баща ми беше красавец, докато майка ми не беше толкова красива. Аз съм се чудила защо толкова я ревнуваше, дали поради осанката ѝ защото тя запази фигурата си. Тя почина млада сравнително - на 67 г. и запази фигурата си. Аз съм сега на 74 години и съм малко прегърбена, тя обаче не се промени. Баща ми се запознал с Учението още преди 1919 г. Помня, че от малка са ме водили на търновските събори и че имаше една поляна заградена с дървета. По-късно почнахме да идваме в София, а също и да ходим на Рила. След като са се оженили те са се запознали с Учението на Учителя и са станали вегетарианци. Трябва да кажа, че майка ми готвеше много хубаво и веднъж беше направила къфлета от гъби, от които занесохме на Учителя. Когато Учителят ги опита, той каза на сестрите, които бяха от антуража Му: „Идете при русенката да ви научи как да готвите“. Или най-малкото да направите такива къфлета от гъби, за което се иска не само изкуство, но и да можеш, а майка ми готвеше прекрасно. Понякога като кажа, че децата ми всички знаят много хубаво да готвят, като по това приличат на баба си Друмка, моят зет, може би от уважение казва: „Майко, защо казваш така, че приличат на баба си, ами ти си ги научила така да готвят“. Но аз считам, че не мога да се сравня с нея. В нашия дом в Русе ние се хранехме в трапезарията, а имяхме кухня, в която само се готвеше. Помня, че имаше едно сандъче в кухнята, на което аз заставах права и от него наблюдавах майка ми като готви. Не съм готвила като малка, но съм я гледала така. И който казва, че от гледане няма файда ще кажа, че не е вярно. Когато се оженихме с моят съпруг ние отидохме най-напред във Варна да живеем. Това беше точно след 9.IX.1944 г. На 27.IX.1944 г. се венчахме. Отидохме в Берковица, там беше евакуиран Водният Транспорт и той ми казва: „Моли се на твоят Господ“. Той беше от село и не умееше така, а и моята свекърва не беше никак религиозна в смисъл, че не ходеше на църква. Не че не е била религиозна, аз неправилно се изразих, вярваща е, обаче не ходеше на църква. Аз когато исках да ѝ се докарам, нали като годеница още, викам: „Майко, хайде да отидем на църква“, в неделя де, а тя казваше: „Майка, ако искаш ти иди пък аз не ходя на църква“. Рекох: „А-а, тук се разбрахме“, защото заради нея щях да отида и така беше и тя наистина много ме обичаше, обаче умря рано, защото бе останала сама с 4-5 деца. Най-голям беше моят съпруг и той затова, когато тя умря и решиха да се делят, аз му казах: „Отиваш на село, няма да вземеш парченце земя от там. Ти си завършил, те са те издържали“, макар че той завърши морското училище където нямаше нужда да му пращат толкова пари както при другите училища, „но ти имаш образование и няма да вземеш абсолютно нищо“. И може би за това те всички ме уважаваха на село. Не взе! А това е много важно. Аз му казах, няма да вземеш, после когато трябваше да се тури паметник на гроба на моята свекърва, ние отидохме тука във Владая, поръчахме паметника двамата. Имахме тогава колата. Ние сега я продадохме миналата година и Ивайло, малкият ми син дойде с нас, беше малък още, но все пак дойде с нас и той много помогна да се тури паметника, защото копа, силен е. Той сега малко не е така, счупено му е, да, казвам си го и разбира се написахме там и на баща му името, нали де и той е бил кмет в селото, бащата на моят съпруг. И не зная дали сте чували името Харлаков - идва с войската като преследва комунистите, отива при кмета и го пита: „Имате ли комунисти в селото“ и той казва: „Нямаме“. Това е 1923 г. И той тъкмо казва нямаме и то един има и той идва да се предаде. Вика: „Нали казахте, че няма“ „Ами нямаме“, казва той, иска да се оправдае, искал е да

го прикрие, че не го знае или не са му казали. Едвам се отървал.

2. СТУДЕНТКАТА И МОРИС БАСАН

И така. Аз като малка растях при майка си и баща си. Раста и бях в Русе докато завърших гимназия през 1938 г.. Завърших гимназия с отличие и дойдох в София да се запиша в Университета. Завършила съм немското училище до прогимназията до седми клас. Понеже там гимназията беше търговска, а аз исках да следвам не търговско образование и се прехвърлих, отидох, тогава имаше приемен изпит при постъпване в гимназията. Съвсем самостоятелно издържах приемния изпит, записах се в гимназията и отидох да се отпиша от немското училище. Понеже бяхме и двамата с брат ми в немското училище директора предложи единият да остане без такса, като смяташе, че това може би ни тежи. Викам: „Не ни тежи таксата“, моят баща беше главен секретар на апелативния съд и вземаше на времето си достатъчно добри пари, за да може да си живеем, а той така си правеше сметката, че като дойдем в София през лятото си накупувахме доста работи и отивахме на Рила. Така си спестяваше той за лятото.

Кога за първи път видях Учителя ли? Аз Учителя го знам още като малка, когато започнаха тука да стават съборите, в Търново да кажа, още когато съм била на пет години. А как се нарежда да дойде в София? Нарежда се, че аз идвам да следвам. При кого отседнах да живея ли? Ами намериха ми моите братовчедки, намериха ми квартира в една рускиня на белогвардейци. Тя беше съвсем сама, защото единствения ѝ син се беше оженил в Сърбия и имаше такава хубава къщичка. Долу имаше квартиранти, тя живееше по средата, а горе имаше таванска стая с един много голям таван където можех да си сложа багажа дори и мама като ми прати колети. Тя беше поръчала, но тогава бяха други времена, беше поръчала на Богомил Малджиев, защото той беше тука, той бе доста по-възрастен от мене, той почина вече, да ме наглежда, защото тя казва като се зачете може да забрави да закуси. Той заран минаваше, звъни на хазайката ми и ми остави нещо за закуска. Хазайката ми се сърдеше. Вика: „Защо не го покани тук. Може ли така? Той да дойде да донесе закуска и да си отиде“. Пък тя ми правеше винаги чай, нали руснаците без чай не сядат“. Ами от къде ще знаят всички съседи, че той не идва при вас, ами се качва горе при мене“. Така беше. Така бяхме възпитани.

Бях казала, че при моя баща бе дошъл Басан. Басан и Жорж Радев ходеха из провинцията, още той ерген беше Басан, ходеха из провинцията да държат сказки, но не за Братството, а въздържателни. А моят баща посещаваше абсолютно всички сказки свързани с въздържането. И мене ме е водил когато поотраснах малко, за да съм се ориентирала, да не стане така, че той ми налага непременно да бъда в Братството. Ами той ме водеше при съботяните, при адвентистите, нали те изнасяха разни сказки в Русе и навсякъде ме водеше, обаче на мене не ми харесаха тези и си останах естествено при него. А той много ме обичаше моят баща, имаше слабост към мене, защото е имал преди това две момчета. Едното е починало по време на войната, а другото моят брат когото познавате и аз съм най-малката и понеже съм била момиченце и не зная защо имаше слабост към мене. Аз помня когато казваше: „Злата, Злата, Златка!“ А пък аз го гледах като дете баща ми. Накрая, разбира се, но и преди това. Той например след шест часа не вечеряше и аз съм бързала да се върна от училище.

Русенци присъствували на една такава беседа, която държал Басан.

Нали баща ми ме е водил на сказки, но аз не бях на беседата му, защото съм била по-малка може би. Баща ми го попитва има ли близки в Русе. Басан казал, че няма близки и че ще отиде на хотел. Баща ми отговорил, че тук в Русе няма хотел, а има само ханища. Единия най-големия на дядо Рашко е до нас, но той не е за него. „Заповядайте у нас, ние имаме стая специално за гости, където ще бъдете самичък“. Тогава хората имаха стаи за гости, но освен това стая с легло, специално за посрещане. „Моят жена готви много кубаво, не е да се хваля, но ще останете доволен.“ „Ама как, казал Басан, без да сме я предупредили?“ „А, казал баща ми, тя е свикнала, аз често й водя гости. Тя ще се зарадва даже.“ И тогава той отива вкъщи, нали, така два дена мисля, че остава в Русе и прекарва все при нас. И цял живот разправяше колко хубаво готвела майка ми.

Аз като отидох в София си намерих квартира в града, за да мога да ходя на лекции, на Изгрева ми беше много далече, обаче всяка сутрин в пет часа, даже преди пет аз отивах на Изгрева на Паневритмията, а в неделя на беседите. И един ден Методи Константинов го виждам и аз викам: „Методи, здравей!“, защото аз бях много весела така и той говореше с г-н Басан и казва: „Чакай, чакай малко да те запозная с един наш брат“. И аз отивам и той ме запозна и казва: „Г-ца Златка Константинова“. Той като чу Константинова, веднага се сети и пита да не съм от Русе? „Да, русенка съм, тука съм дошла да следвам, записах се да следвам“ и той казва: „Заповядайте другата неделя у дома“. Да, каза, че познава баща ми и да запозная другата седмица у дома. Добре, ама той е бил консул в Бургас. Като стана войната, защото той знаеше десет езика говоримо и писмено, те го прехвърлят в легацията, за да може да им бъде в полза. Чий консул бе той, на кого? На Франция. Баща му е бил френски консул и той го наследява един вид и след това го прехвърлят тука. И моя милост веднага пиша на баща си едно писмо. Познаваш ли такъв и такъв човек, защото ме покани другата неделя да отиде у тях на гости в 3 часа след беседа. Ща отиде да се наобядвам и ще отиде у тях към три часа“. И той ми отговаря с бърза поща, която аз получавам в четвъртък още: „Много се радвам, че Басан е вече в София. Ще имаш едно семейство, където да можеш да отиваш, все пак едно приятелско семейство“ и аз разбира се другата неделя ще отиде у тях без да кажа, че съм писала на баща си. И отидох. Те имаха тогава едно малко момченце Рафаел на четири годинки и едно момиче Ирен, което беше в прогимназията, което ви показах на снимка. И аз като отидох, отвори ми слугинята. Те тогава имаха едни слугини с дълги рокли, какви бяха не знам. Бяха от някъде и те всички станаха, посрещнаха ме, разцелуваха ме, но най-много малкото и така се беше привързало, но и аз към него, че когато то почина аз бях станала кожа и кости. Престанах да се храня от мъка. Паша пише на мама, че много съм отслабнала. Майка ми идва тука, отива при Учителя и Учителя казва: „Тя има голяма връзка с детето. Не толкова със семейството, колкото с това дете, което почина“. А когато то почина, него ден Басан каза: „Хайде, Златке, да тръгваме, щото то от скарлатина почина, ние не можем веднага да влезем, докато не го погребат“. Да излезем от къщи, да кажем, че ние отиваме на Изгрева. И той по целият път пеща така е правил: „Ох, милото ми детенце, милото ми детенце“. И аз рекох тоз човек ще мръдне, ще откачи, обаче аз мълча, както мога много да приказвам, така мълча по целият път и вървя зад него и мълча. Той влезе долу в приемната, коленичи пред Учителя, аз видях така как Учителят си сложи ръката на главата му, защото той така я наведе и какво му е приказвал не може да се чуе, но когато той излезе от там беше успокоен. Това му беше голямата мъка. Той беше вече по-спокоен, като че

ли Учителят взе част от мъката му с това слагане на ръката върху главата му. И тогава тръгнахме и той ми каза думите: „Добре, че не ми продума“. Добре, че не съм продумала като сме вървели, така щяло това да го потресе ли, да го ядоса ли, да такова нещо, че не знам какво би направил. Добре станало, че не съм говорила. После как се разви живота на Басан? Нещо друго? Ами вижте какво. Как се разви неговия живот. Те погребяха детето, аз веднага влезях при тях, макар че не бях боледувала от скарлатина, но не се заразих, нали и щото ние докато то боледуваше се срещахме във вегетарианския ресторант. Дъщерята беше при леля си. Дъщеря беше на друго място. Веднага излязоха те двамата като разбраха, че е скарлатина, за да не ги вържат вътре под карантина. Вътре, тя беше с бабата само, неговата майка. Даже оня ден ви намерих една снимка, аз съм хванала майка му под ръка и си вървим. През 1942-43 г. започнаха да им слагат звездите на евреите. Той беше покръстен още в Бургас като е бил, се е покръстил от Моис на Морис по указание на Учителя пък и по собствено мисля желание, защото той вярва в Христа. Учителят също е казал. Той може да е казвал, обаче аз знам когато евреите навлизаха при палестинците, при арабите, аз бях в Париж и Басан ми каза: „Това не е правилно, тези хора, арабите, трябва да имат място за живеене, но това казва не го казвай на Естер, защото тя е малко фанатичка“. Но това е коя година? Това беше 1972 година, когато те нападаха. Не гостуваха, а заграбваха, окупираха още земя. Имаха известна земя и окупираха още. Жена му е фанатичка. Той значи само с мене сподели, нали, че не е правилно и те имат нужда от живот в края на краищата. Искам да кажа, че той е с широки разбирания и беше и по време на войната, когато тя не беше съвсем така навлязла войната в силата си той беше заминал там някъде в южните страни, не знам по каква работа, не мога да кажа и ние само се молехме да се върне жив и здрав. И той когато отива към летището, за да си дойде, на файтонджията заприказва на италиански, а то е редно той да се заприказва на френски, защото той италиански знае като италианец, но не знам какво му идва на ум и той когато го стоварва, казва: „Добре, че сте италианец. Ако бяхме французин, нямаше да ви заведа“. Къде става това нещо? В Арабия, там някъде в Африка. И той казва: „Добре, че сте италианец, защото ако бяхме французин нямаше да ви заведа“. Значи ще го остави и ще изпусне последния самолет. Ще изпусне самолета и няма да може да си дойде.

3. УЧИТЕЛКА ПО НЕМСКИ ЕЗИК

По това време аз уча в София педагогика. А се преместих с намерение да следвам математика, защото ми се отдаваше много математиката. Добре, но като дойдох тука, аз имах една петица, а тука в София всички завършваха с пълно шест, без никаква петица. И аз не можах да вляза понеже се влизаше по бал. След това можех да се прехвърля, но вече ми хареса, че има какво да се чете нали и така останах в педагогика и немски език имам втора специалност. Дали съм ходила да питам Учителя? Да, ходих. Той ми каза така. За всяко нещо съм го питала. Не знам дали има въпрос да се е отнасял лично не само лично към мен, но и към семейството ми и да не съм Го питала. Той ми каза така: „Каквото и да запишете все ще го завършите“. Аз записах това и го завърших, разбира се, и после бях учителка. Отидох в Ксанти учителка. Още по пътя се запознах с моят съпруг и носех една такава кошница грозде. Мама я зашила така цялата и всички ми пренасят багажа и най-накрая една мотриса отива до Дедеагач. Обаче никой не предполага, че

аз отивам учителка да стана, защото млада изглеждам. Аз отивам като учителка. Брат ми беше касиер на Народната банка и ми пише така: „Учителката по немски напуска, ако искаш подай документи и ела“. И веднага. Кой е луд да се запъти нататък. Веднага ме назначиха. Аз отидох, но никой не ме пита, защото аз съм много млада, току-що завърших университета и питам ме все при кого отивам. Казвам при касиера на Народната банка. Какво да кажа - до брат ми. И по пътя се запознах с моят съпруг. И той като никой път станал рано. А пък тази, хазайката на моят брат не искаше жена квартирантка, защото имала един мъж, който бил с друга жена, представил се, че е негова, а тя неговата дошла след това я разкарвали по полиция, по милиция насам-нататък и тя не щеше за жена изобщо да се издума. И ние намерихме така в съседство, пак при гърци ама две стаи в средата един грамаден хол с плочки, защото там е топло и дядото беше с такива български потури и аз му викам: „Абе, дядо, да не си бил българин?“ Вика: „Не знам, къзъм“. Нали не знае или не помни. Той мисли се за грък. Като сякох аз видях брат ми, той ме заведе на хотел да преспя. Викам му: „Утре ще дойдеш, аз ще се заключа, утре ще дойдеш да ме отключиш като отиваш на банката, ще минеш от тука и ще ме отключиш. Ще отида да търся гимназията“. Излизам от хотела, а моят бъдещ мъж, никога в живота си не бил ставал толкова рано. И аз викам: „О-о-о, здравейте, какво правите?“ „Не знам защо не можах да спя и станах по-рано. Вие къде отивате толкова рано?“ „Ами аз съм назначена учителка в смесената гимназия и в гимназията трябва да отида, днеска ми е последния ден да си разпиша акта за встъпване в длъжност“. Нали десет дена дават само. „Аз ще ви придружа“. Ама беше кротък, тих и вървим. Абе той и сега е кротък и тих, ама това още повече дразни като мълчи. Ей тъй, мълква си, както и да е, това са вече подробности. Питам: „Къде ли ме води вън от града“. По едно време спря едно дете и го пита: „Абе, гимназията още нататък ли е?“ „Да, да, още нататък“. Рекох си, а-а значи в права посока ме води, не ме води някъде, нали знаеш ние все се съмняваме. Заведе ме. След това ми прати много здраве по един негов приятел и колега. Той беше там на работа. Той беше в Дедеагач. Аз бях в Ксанти, областния град. И колко време прекарах там като учителка? А, че нямаше и година. Заловила се царската дъщеря на работа и те спряха учебните занятия, щото почнаха бомбардировките. Трябваше да седа. Така беше, трябваше да си седим по места. Ние само един срок учихме. Имаше ли български деца? Българи имаше ли? Имаше, не само от стара България. Имаше там местно население, което бягаше заедно с нас. Все така им бяха къщите, в средата имаше нещо като хол, защото там се съберем, там говорят български, да не ни чуят отвънка, че говорим български и затуй знаеха български децата им, нали? И стана 9.IX.1944 г. и идва министър Добри Търпешев. Качи се там на един балкон и казва: „Ние с гърците ще живеем дружно“ и предава Беломорието и те почнаха да ни блъскат. „Хайде, казват, отивайте си!“ Да ни бутат и да ни блъскат, отивайте си. И моят бъдещ мъж пък беше си взел отпуска за венчаване. Той иначе можеше да остане там повече. И аз искам да се свържа с него, да му кажа, че аз тръгвам с една каруца, която там намерих към Симитли нататък, ама те окупирани военните и не дават телефоните да се бутат и добре, че един се смили и казва: „Абе дайте, тя с годеника си иска да говори. Две думи ще проговори, голяма работа“. И аз му казах: „Евден, аз съм намерила една каруца с ученици и родители тука и с тях ще пътувам към Симитли, към стара България. Ще се срещнем в стара България“. Значи среща си бяхме дали в неговото село. Щото то най-така близко идва. Русе е далече, нали? Добре, ама още в Симитли пристигнахме през нощта, а пък ако знаете колко е тежко хората да си напуснат

къщите и да вървят с колите си и добитъка, с покъщнина, кървани, кървани вървят към стара България. Не смеят да останат в Гърция. Той Добри Търпешев отиде си обратно, а ние ще живеем братски с тях. Живее ли се братски така, те ни мислеха за окупатори и почнаха да ни блъскат, да ни бутат да си тръгваме. И там като се развидели малко, като се поразсъмна, гледам един негов приятел връща се от отпуска. Питам: „Къде си тръгнал бе, Стефане?“ „Връщам се от отпуска.“ „Ама то там не е за връщане. Ние бягаме от там, както виждаш.“ „Ах, Златке, какво приказваш?“ „Ами, ето истината. Ти виж кърваните.“ А той вижда Евден, годеника ми, понеже той във Водния Транспорт като работеше имаше право на билети и по железниците. Той влязъл в едно първокласно купе и спал цяла нощ и излиза заранта и тоз го вижда. „Знаеш ли, че Златка е тука?“ И той ме намери. Вече така се зарадвах и отидохме в едно първокласно купе, което ще върви към стара България. Взема ми багажа, всичко пренесохме и като тръгна влака влизат военни и викат на Евден: „Дайте си пистолета“. Той моряк, ама там беше началник пристанище и имаше пистолет. Той вика: „Дайте ми разписка, утре на мене може да ми го искат“. А те му дадоха разписка там някаква хвърчаща или нехвърчаща, няма значение, такова бе времето. Вземаха му пистолета и тогава отиваме в Берковица. В Берковица беше евакуиран Водния Транспорт, който беше на „Лега“ впоследствие и там той ме остави в градинката.

4. „ЛЮБОВТА ЧАКА“

Казва ми той: „Моли се на твоя Господ, да ни дадат по-голям град“.

И отиваме ние първо в стара България, при майка му. Тя много ни се зарадва и после отидохме в Русе. Тя не можа да присъствува на сватбата ни, бе възрастна жена, от село несвикнала да пътува. Ние в Русе правихме сватба, той само гдето даде десет хиляди лева заплата, аз бях с рокля с шлейф, но една снимка нямаме.

Дали ходихме да питаме Учителя, за да се женим? Първо Евден прати на баща ми маслини в една тенекия от Самотраки, ей такива едри маслини и той вика: „Златке, щом той ми е пратил маслини, той има сериозни намерения“. Ама така де. От къде накъде на майка й и на баща й ще праща маслини. Казва ми: „Ти хубаво мисли, ама най-хубаво си мини пак край Учителя?“ И аз ходих в Мърчаево, щото Той беше в Мърчаево. И не ме пуща при него тая Йорданка Жекова. „Той спи сега Учителя, не може да влезеш“, пък аз бързам, щото трябва да отида нататък. „Той не може сега да те приеме, не може“. Той отваря вратата и казва: „Влезте, сестра“. Това е в Мърчаево. И влязох аз при Него. И казвам: „Учителю, така и така, нали съм решила да се женя“. Е, не че така ми е тумнало да се женя, ама понеже на момчето му казах, че аз съм вегетарианка, казах му предварително на моя мъж де, да не мислиш, че от любов ще проям месо, защото човек така може да каже, че е съгласен и че тя ще забрави, че е вегетарианка като ме обича. Но да знаеш, че аз съм родена вегетарианка, като минавам покрай касапницата си запушвам носа, защото ми мирише на лошо и щото не мога, щото с извинение ще повърна и затуй казвам, бъди спокоен, че няма да проям. Не ти забранявам на тебе, но къщи не. Аз не мога да готвя месо. Не мога да го пипна даже. Нито съм пипала, нито ще пипна и той беше съгласен. А имах и други кандидати, щото там имаше много мобилизирани - зъболекари, лекари, не знам си какви и всичките ми бяха кандидати ако е въпрос за жених. Обаче отидох при Учителя и му казах всичко и Той казва: „А той бърза ли да се жени?“ „А-а, викам, не, когато кажа аз“. Той каза: „Рекох, (той имаше тази

дума), рекох, любовта чака". Значи по туй ще го познаеш истинския кой е. Щото онези другите кандидати бързаха. Добре, че се ожених за него, те пък след 9.IX. 1944 г. им отчуждиха имотите на другите кандидати, дето бяха толкоз богати. То е мое мнение. Изкарахме си живота. „И любовта чака.“ И като каза така, целунах Му ръка и си тръгнах. И се оженихме с Евден, но съжалявам много, че нямахме снимка, а че бяхме много хубава двойка, много хубава двойка. Той беше така строен, с униформата, горе беше с тъмното сако, долу с бял панталон, защото ако беше и горе с бяло и аз бяха нямаше да си личим така добре де на булченската снимка и се оженихме в леля Мика - Рашковата. Душка и Енчо по право ни бяха кумове. Енчо току-що беше завършил и с абитуриентския костюм, обаче ония подписаха, родителите им - Григоров и Миката, защото все пак те са пълнолетни, бащата и майката. И тези подписаха, но и онези подписаха. И с трима попа, тогава нямаше граждански брак и четвъртия поп се сърдеше, че бил на дядо ми приятел, пък ние не сме го поканили. Пък ние сме го забравили, где да знам и аз как е станало, но вкъщи се венчахме. Потърсихме фотографа, който беше в еврейската махала - Ставрев, обаче той беше в провинцията и не можахме, но в понеделника пак се облякох с булчинската рокля, пак го търсихме, да го доведем вкъщи и тъй не можахме да си направим снимка. Това бе на 24.септември 1944 г. Доживяхме досега без булченска снимка.

5. КАК СЕ СЛЕДВА ИНЖЕНЕРСТВО

След това дали виждах Учителя? Срегнах ли се с Него? О да, аз отидох да го питам. Моят съпруг искаше да следва строително инженерство, защото му било мечта, а баща му беше умрял отдавна. Аз не го помня, защото той е умрял, когато Евден е бил в пети клас ученик. И аз отидох в салона на Изгрева беше това и казвам: „Учителю, аз се омъжих за този, за който казахте, че „любовта чака“, така припомних Му случката. А Той каза: „О, ама аз си го спомням, реши се много добре въпроса“. Казвам: „Той е решил и иска да следва.“ „Ами нека да запише, нека да запише, ще го завърши, нека да запише.“ Щото нали беше минало доста време от гимназията за него, нали де, за да следва пак. „Нека да запише“, каза. А то какви спънки, нали от ОФ бележка исках, не знам какво, не знам що си, но най-после се записа. И след това аз почнах да работя, издържам го, той учи, децата малки, родиха се. Той вечерно време сина ми Георги много плачеше. Така събуждаше се и вика: „Мама“, само каже „мама“, но аз нали се разсънвах, а той заспи пак. Ама мама, той мама иска да чуе, че съм там. Той беше много така привързан някакси и Евден вика: „Златка, аз чертая сега, буден съм, поспи малко“. А пък аз как да поспя, като искам той да бъде свободен, напротив, вземам да-же да го кърмя, за да го успокоя, да заспи там по-дълбоко уж. Но случи се, че изтървахме, изядоха ми една година. Защо? Първо го мобилизираха, отиде във Варна. Аз плача с двете деца, изпращам го през гората там и викам: „Абе, Евден, сега тебе ли намериха, нали си студент, следването се забавя“. Добре, но той казал там на началника, че следва и той изкомандвал: „Учиш ли! Марш от тука, за какво ми си! Отивай да си продължиш!“ Добре, но дойде тука, намери се на Елиезер Коен жена му, която бе латвийка, казваше се Мариана. Тя такава мръсотия ми изигра. Отива в университета и казва, че той преди 9.IX.1944 г.е бил офицер. Взеха, че го изключиха. Ние сме пострадали! Да, тя хем идваше у дома на гости така... мелаим, мелаим, ама ни направи мръсотията. Цяла година не можем да се оправим. Нагласят ли те, де от село се обаждат, за да ти направят зло. Най-после един негов при-

ател вика: "Аз ще отида при ректора и ще му разкажа всичко какво е и що е по ред". Защото те никого не пускат. Не може да се оправи. Цяла година му загубиха. А туй за нас беше много, защото един вид той чака. И най-после го възвърнаха и една Нова година, вече приближаваше да завърши де, преди Нова година де, той реши да отиде до Водния Транспорт. Отива там и те като го посрещат, и директора и всички и казват: „Абе, ти къде се загуби“, защото от начало аз ходех в университета, а той работеше. Добре, но не може така, той трябваше да напусне. Не може държавен служител да учи. То по-рано беше друго. И той казал: „Аз следвам и завършвам вече. Остава ми още някой ден, взимам дипломна работа“. А те казват: „Утре ела“. Като отива на другия ден те му дават единия му дава 2000, другия му дава 3000 лв. от директора, значи преди Нова година ние имахме 5000 лв. Купихме на децата играчки, по една малка играчка, разбираш ли, когато друг път не можехме да си позволим този лукс. А купихме една кукличка на Румито и няма да го забравя цял живот. Върнахме им ги парите на хората, нали, но въпроса, е че в момента те проявиха жест. И директора казва така: „Горе на тавана имаме стая, ще си вземеш чертежите, тука ще работиш.“ Ние нямахме условия при нас. На една маса, ние в кухнята ядяхме. Това бе тука в София. Ние дойдохме веднага. Те го преместиха. Те го мислеха за комунист. Той беше на работа във Водния Транспорт. Той беше в Козлодуй първо, преди 9.IX.1944 г., а после го преместиха във Водния Транспорт в София като мислеха, че той е комунист.

Защото баща му го е заклел, баща му е бил демократ, обаче като почвали избори, почвали кучетата да лаят всеки своята си партия държи и му казал, само в партия няма да се запишеш. И те го каниха няколко пъти да се запише, обаче той отказа. Значи Учителят му бе помогнал да запише за следването, а пък тази тука, жената на Коен ни предаде като излъга.

Той, Елиезер Коен после по едно време се обръща срещу Учителя. Ами обръща се, той уж отначало пишеше в „Житно зърно“, този Елиезер Коен, евреин е и бе в Братството, пишеше статии и такова, но в последствие нещо чух, че се бил отказал, с комунистите тръгна. Обръща се срещу Учителя и тя жена му Марияна беше латвийка. Жена му бе латвийка, ама жена му ни направи най-голямата мръсотия. Били от Братството. Вятър от Братството. От Братството били, а най-голямата беля направи. Трудно се живее между лъжебратя. Мъжът ми завърши много бързо, защото дадоха му условия и плюс туй му плащаха заплата и то тука във Водния Транспорт - София, плащаха му заплата. Все едно, че е техен вече чиновник. Така той си завърши дипломната работа, дипломира се и си остана там на работа. Остана поуката за лъжебратята и лъжесестрите.

6. БУЧКАТА

Сега аз имах една случка за бучката. Тази. Тя е като малка. Ето, може да пипнете, това е все едно, че е срязано до кокала. Какъв е случая ли? Като бях може би десет или дванадесет годишна, не знаей точно ми излезе тука една бучка от вътрешната страна на ръката малко над лакътя. И моят баща много се уплаши, щото нали като излезе бучка всеки мисли, че е рак. И той писа на Боян Боев. Моят баща беше много деликатен. Той Ватев беше избраник отначало ръководител, обаче той въобще не се явяваше в Салона на агата - Тодор Ковачев. Защо не се явява? Просто си седеше на Свирчовица и не идваше, а баща ми четеше много хубаво и той четеше беседите въобще и като ръководител идваше тука на Изгрева, нали когато ги събирал Учителят ръководителите, той идваше. Но както и да е, това не е толкова важно, нали и

той писа на Боян Боев. Така и така много сме разтревожени, защото на Златка й излезе една бучка и я описа къде. От вътрешната страна на ръката нали, над лакетя и се страхуваме от всичко. И той отива и казва на Учителя, обаче ние докато получим на Боян Боев писмото бучката изчезна, все едно, че е отрязана с нож, а няма белег. Вижте. Тука е едното кокалче, тука е другото кокалче, а белег никакъв. Ей това е. Той е казал на Учителя и ние получихме писмо. Ама после, то беше минало това нещо. Веднага мина. Брат Боев пише, да не се плаща, че Учителят казал, че няма абсолютно нищо, че това ще премине, веднага ще премине. И то премина.

7. МИХАИЛ ИВАНОВ

Михаил Иванов беше приятел с Кръстю Христов, който леко накуцваше и непрекъснато тъй се водеха двамата и Кръстю вървеше все подир Михаил. Обаче Михаил не знам по какъв повод точно за Михаил съм чула, Учителят, че е казал, че е от Черната Ложа. И той в това време може би обиден от това нещо или от какво замина за Франция. Когато за първи път отидох във Франция през 1972 г. той имаше вече около себе си създадено Бяло Братство. И точно така се наричаше - Бялото Братство, чувах в Париж. Вън от Париж той имаше голямо имение, където живее и където ставаха упражненията по Паневритмия. Паневритмията де, нали, играеха се упражнения. Жената на Басан беше загубила още тука в България своето малко дете Рафаел и беше много отчаяна. И един ден тя потърсва така утеха в упражненията по Паневритмия и отива при Михаил, посещава беседите. А Басан, който беше против тези беседи на Михаил и неговото представяне за Божествен. Той още тогава се е представял. Беше против него, но не каза нищо на жена си, защото смяташе, че тя по този начин все пак се утешава нали за загубеното дете и я оставяше свободна да се увери сама в някои неща. И един ден тя си дойде много разочарована и казва на мъжът си. Той я позна още по очите, че тя има нещо, нали голямо разочарование и че нещо иска да му каже и казва: „Ти защо не си ми казал, че Михаил не изпълнява точно думите на Учителя, нали както ги е казал, ами той говори от свое име, а не от името на Учителя. А ти защо не си ме предупредил“. А той й отговорил: „Виждах, че ти се успокояваш като отиваш там, за загубата на нашето дете и те оставях, защото знаех, че ти си умна и ще прозреш истината“. И действително тя прозря истината, видяла много работи, които нея я просто отвратили. Той е събирал млади момичета около себе си. В момента той не може да блудствува пред хората, но така се е говорело. Въобще тя се отказва. Отказа се да ходи и да посещава беседите на Михаил. Нали е имало някакво дело. И бяха го съдили и даже е било заведено дело, че примамвал млади девойки, било е заведено дело против него. Но най-голямата му грешка е тази, че той се представя за Учителя. Най-фрапиращо е това. Как може някой да каже: „Аз съм Учителя“. Учителя е един. Ние знаем кой е Учителят. И никой няма право да спекулира с името Учител. Впоследствие вече може би всички са научили истината, много хора се отдръпнаха, но Бялото Братство на Михаил още все пак съществува. Съществува, защото има хора, които все пак намират едно облекчение, намират една все пак Божествена нишка чрез песните на Учителя и Паневритмията, но той не си служи с четене на беседите на Учителя, той не чете беседите, а той говори негови работи. То е естествено щом като се представяш за Учител, ти трябва да говориш така както е говорил Учителя, а не да четеш нещата, които са записани и стенографирани от думите на Учителя. И това е, което знам за Михаил. След то-

ва ходих още няколко пъти във Франция, делото така се потули, осъдиха ли го, не го осъдиха - може би той имаше доста средства, там имаше много богати последователи, те му даваха много средства, те му даваха много пари. Той живееше разкошно и така се потули това дело и повече не съм се интересувала и не съм чула за него да се говори.

Ами тя Ярмила, на Крум жена му е била отишла при Михаил. Е да, но тя се отдръпна. Тя се отдръпна Ярмила. Нали тя ги е учила тези момичета на Паневритмия. Тя може да ги е учила, но въпроса е, че тя се отдръпна и то не много време след като беше при Михаил. Тя се отдръпна от там. Още Крум беше жив и тя си идва и аз срещнах Крум съвсем случайно и той ми каза: „Ярмила си дойде много разочарована от Михаил“. Но това знам само.

Естер ми е казала тези работи, че той не само, че не е Учител, но и върши тук работи противни на Учителювите работи, противни на Учителя. Докато тук в България се говореше срещу Учителя и то от поповете най-главно и от другите, че бил събирал млади момичета, че Учителят живее с тях. Когато аз се сгодих за моя съпруг и му казах, че аз съм последователка нали на г-н Дънов, че баща ми и майка ми са от толкова години последователи и т.н., той каза: „Абе Златка, аз съм чувал много лоши работи за него“. И само ме попита: „Ти влизала ли си сама при Него?“ Викам: „Не един път, много пъти. И аз повечето пъти съм влизала сама, все сама, защото съм била тука студентка, а нашите са били в Русе.“ И той каза: „Щом ти си влизала сама при Него, значи нищо не е вярно от това, което съм чул. Значи всичко това е кляука“. Ето, това ми го е казвал собствения ми мъж, като годеник още.

Басан е бил приятел, близък с Жорж Радев и впоследствие и с Георги Томалевски. Басан е изнасял много сказки от името на въздържателното дружество. За въздържанието да не се пие, да не се пуши и т.н. и по този начин той се запознава с моят баща. Аз го разправих вече.

8. СИНОВЕ ПО ПЛЪТ И СИНОВЕ ПО ДУХ

Васил Константинов, моят чичо е роден в Хотово, Мелнишко, мисля че е. Завършва гимназия и постъпва във Военното училище в София. Завършва с отличен успех Военното училище, той е голям математик в артилерийската част и се оженва за едно момиче от Тутракан. Богата наследница и изобщо богата мома на име Милка. С нея живеят много щастливо, оженени с голяма любов. Майка ми навярно е предчувствувала изглежда, че този брак няма да бъде успешен, макар че като влюбени той я вземал под пелерината си, защото я извиква и ѝ казва: „Милке, ти си богата дъщеря, но Васил както го виждаш, е с една пелерина, военната униформа и няма нищо друго освен красотата“. Родил им се син Петър, който е на моята възраст, роден през февруари 1919 г. Когато детето стана на 6-7 години чичо Васил го уволниха по Ньойския договор. Той беше стигнал чин майор, обаче като го съкратиха нямаше вече пелерина нали, любовта като че ли беше до там и тя се върна при родителите си. Милка дойде след време да си прибере багажа като беше оставила детето при родителите си. Той, разбира се, ѝ даде всичко нейно и дори това, което той беше купил. Чичо преживя това нещо много тежко и благодарение на Учителя той можа да се свърже постепенно и да преживее това разочарование. Все пак когато идваха празници той се усамотяваше в стаята си, заключаваше се и тежко понасяше празниците. Трябваше аз да отивам, да чукам, да го моля и да го викам да ядем, да вечеряме или да обядваме. Когато Милка дойде да си вземе багажа казала на чичо ми, че предпочита свекървата да не е въкъщи. Когато тя дойде и майка ми отива

някъде, нали на гости. Тя идва и той ѝ дава абсолютно всичко. Не само това, но и това, което той е купувал по време на техния брак. Но, разбира се, така се разделят. Даже те нямаха официален развод, но понеже в Румъния вече можело да се сключи граждански брак тя се омъжва за един румънец с две деца. Много често баща ѝ, който е бил приятел на моя дядо поп му е казвал: „Ех, попе, попе, по-добре да съм издържал Василия, че Васил беше добър, пък аз този чужд румънец пак аз го издържам“. Тя е идвала в Русе, срещала се с братя Маркови и чрез тях поиска издръжка за синът си. Баща ми каза по тоя повод на чичо Васил: „Ти ще го издържаш ако той дойде при тебе да живее. Но да издържаш дете, което не те познава, няма смисъл“. Те идваха в Русе както и ние отивахме с майка ми с футболистите, когато отиваха в Румъния, те взимаха туристи със себе си. Той идва с футболистите в Русе като турист и не се отбива да види баща си. И такова едно момче той трябва да издържа. Баща ми беше против и казваше: „Ти ако искаш ние може да я задържим (Милка), защото ти нямаш развод с нея“. Баща ми беше секретар на апелативния съд и знаеше всички закони. Чичо казваше, че на сила в никакъв случай и той беше вече в Братството и не можеше да допусне това. Така постепенно той се увлече в Учението и беше един от ревностните братя в Русе, които вземаха дейно участие в братския живот. Той предаваше частни уроци по математика и в тая връзка се сприятели по-късно с Петър Филипов на когото много помагаше при вземането на изпити като частен ученик. Петър взе гимназиално образование като частен ученик. Дори известно време чичо Васил беше на квартира при Петър, за да могат сутрин от 2-3 часа да решават задачи по математика. Той идваше на Свирчовица при Софка. Идваше, при братя Маркови и при Никова Ватев, където четяха беседите. По-късно той дойде при нас в София и се включи отново в братския живот както на Рила, така и в София. Той беше касиер на магазина при летуването на Рила така също и към братския стол.

Когато веднъж в Русе го обвиняваха, че е изоставил синът си, той каза, че за неговия случай той е искал мнението на Учителя и постъпва така както е било най-разумно. В такъв смисъл беше неговото изказване, че е послушал съвета на Учителя. А той е бил също такъв както на брат му, т.е. на баща ми. Има синове по плът, има синове по дух. Проверихме го.

Васил Константинов посещаваше в София Общия и младежкия окултни класове с разрешение от Учителя. Той е имал срещи с Учителя, но е бил по-затворен и не сме чували от него нещо да казва във връзка с разговорите му с Учителя. На Рила с чичо Васил сме ходили още преди 1930 г. както и 1931 г. когато стана нещастieto с детето на брат Новаков. Аз бях свидетелка на това, което се случи с момчето на Новаков. Той, Георги притича просто срещу колата. Ние отивахме във вегетарианския ресторант. Той се отскубна от ръката на майка си. Колата идваше по ул. „Раковска“ отгоре, спускаше се, ние вървяхме по „Царя“ и той се притече в колата, тя го блъсна и го уби. Съпругата на Новаков Стефка много тежко понесе това нещастие и след смъртта на детето живееше като че без желание.

А чичо Васил почина в София през 1948 г. Не видя сина си по плът, но живя и работи с други, които му станаха синове по дух.

Записала: Марийка Марашлиева

Забележка: Момченцето на Басан се нарича Рафаел, дъщеря му Ирен, а жена му Естер. Басан се е преименувал от Моис на Морис.

Веднъж Басан беше дошъл със семейството си и летувал на „Златни

пясъци". Поканил и Златка. Тя гледала тогава внучето си Георги, дете на дъщеря ѝ Румяна, но с тая работа се наела сестра Радка Симеонова, която живее на Изгрева наблизо до тях и така Златка прекарала с тях на „Златни пясъци“ и на техни разноски. Докато е работел братският стол на Изгрева, децата на Златка са се хранили там. Нейният чичо Васил е бивал касиер на братският стол в София, както и касиер на магазина на езерата с брат Колйо Йорданов и Гради Минчев. Бащата на Златка, Георги Константинов е починал през 1969 г. Той се е запознал с Учението преди 1919 г. Васил Константинов е починал 1948 г. Златка има три деца: Румяна, род. на 20.V.1945 г., Георги и Ивайло. Майката на Златка - Друмка е починала 1955 г.

Златка е летувала със семейството на Басан още 2 години на море в България и една година е била с тях на вилата им в Монте Карло.

За верността на горното: М. Марашлиева

ВЕЛИК ГЕОРГИЕВ КОНСТАНТИНОВ

1. В КОЯ ПАРТИЯ ДА ЧЛЕНУВАМ

Роден съм в гр. Русе през 1914 г. Моят баща беше ученик на Петър Дънов - Учителя. Имам следните спомени за Него: в една беседа от Него през 1914 г. Той каза: „Като дойдат хората на труда Аз ще си замина“. И действително Той си замина в края на декември 1944 г.

На мен лично ми се случи следното: бях в командировка в Благоевград и в хотела в края на декември, последните дни, се събуждам рано и ми хрумва една мисъл: За какво бих бил готов да си дам живота? И понеже бях с леви убеждения помислих първо за социалистите, но казах си: „Не, не заслужава“. И тогава ми хрумна - за идеите на Учителя, за Неговото Учение и казах на себе си, че за Него съм готов да си дам живота. Няколко месеца по-рано имах следната среща с Него. Точно месеца не помня, но отидох при Него, за да го питам в коя партия да се запиша. Учителят вече се беше върнал от Мърчаево на Изгрева. Това става на Изгрева, след завръщането му от село Мърчаево. Намерих Учителя на площадката където се разхождаше, т.е. полянката където се разхождаше. Целунах Му ръка и Го запитих в коя партия от четирите - Звено, Широки социалисти, Земеделци и Комунисти да вляза. Тогава имаше само 4 партии. Четири партии бяха. Тези четири партии влизаха в Отечественния фронт. Учителят ми каза, че партиите сравнени с човешкото тяло представляват следните части от него: „Звено са главата. Широките социалисти са белите дробове. Стомаха са земеделците, крайниците са комунистите“. И аз без много да мисля Му казах, че няма да се запиша в никоя от тези партии. Той ме запита защо и аз Му обясних, че тъй като никоя от тях не е цялото. Той ми каза: „Правилно решение сте вземали“. Това е по този въпрос. Значи ръцете и краката, крайниците това са комунистите.

2. ДЕСЕТТЕ ИЗПИТА И ДИПЛОМИРАНЕ

През 1942 г. бях касиер на БНБ в Ресен - Битолско. А от Свободния университет, когато го направиха на редовен се прехвърлих, тъй като тогава бях в Русе и заминах за Варна. От свободния като го закриха се прехвърлих в редовния във Варна. Имаше Търговска камара във Варна. Да, през 1942 г. имах десет изпита и предпоследна сесия предстоеше ми през февруари. Последната изтичаше през юни. Реших на февруари да отида във Варна да се явявам на тези изпити и като касиер работех до 3 и 1/2 след обед. Точно скоро бяха въвели непрекъснатото работно време. След 3 и 1/2, след кратка почивка почвах да уча. В това време когато се подготвях жена ми роди дете. Дойде майка ѝ каза, че най-удобно за нея ще е да бъде в Ямбол при нея и я взема, за да мога и аз свободно и спокойно да уча. Почнах да готвя тези изпити през деня и вечер, понеже нямаше осветление си служехме с газени лампи, но и газ нямаше. Хазайката ми ми предложи, беше фатално това, тази липса на газ и нямаше от къде да намеря, предложи ми в една чашка да направим с олио кандилце. И туй кандилце аз го местих по книгите нали и успях да се справя със седем предмета. По другите нямаш време. Трябваше да замина за Варна. Вече приближаваше сесията. А сесията къде беше? Това беше във Варна. А в туй време аз съм в Ресен - Битолско, а сесията е във Варна. И се наложи да тръгвам вече, макар че седем изпита съм подготвил и минавайки през София отидох да търся Учителя на Изгрева. Една приятелка на нашето семейство г-жа Люба Иванова, тя се грижеше там заедно с една друга жена за Учителя, проявяваха грижи там. Това бе жената на Манол Иванов от Варна, той беше починал. Запитах кой се грижи и пратиха ме при нея, аз пък бях със синовете ѝ приятел и тя ми каза: „Съжалявам, Учителят ми е забранил още преди десет дена да вкарвам човек при Него, който и да Го търси“. Рекох: „Не, не може. Дори и да Ви се скара моля да отидете при Него, защото ми се налага така и така, десет изпита имам да държа във Варна“. И тя отиде и Той казал: „Рекох, да дойде!“ И аз по стълбичките се качих горе където е Неговата стая и Той излезе, не ме прие вътре, излезе само и Му казах на което Той каза: „Рекох, ще издържите всичко“. „О-о 10-те изпита“. Аз Му викам: „Ама, Учителю, имайте предвид, че само седем съм подготвил. Трите не съм ги отварял, а пък са нали трудни“, това-онова и Той повтори. Позасмя се и вика: „Рекох, ще издържите!“ Благодаря и тръгнах и отидох във Варна. Преди туй се бях явявал като мобилизиран също на една сесия и пет изпита държах и ги издържах и живях в едно семейство, което се състоеше от три стари моми и един брат поради туй, че брат им е най-млад от тях, бе стар ерген. Той не му е било удобно да се жени при положение, че сестрите му и трите не са женени. И аз отивам понеже дават една стая под наем и те като отивам ми казаха: „Ей, много Ви вървеше“. А аз им дадох някакъв банкет по случай издържането на изпитите. „Много хубаво ви вървеше, ама вашата стая сме я дали на трима души.“ „И аз още повече съжалявам.“ И тогава едната от тях каза: „Абе, защо не вземем бати при нас?“ Той имаше като мъж отделна стаичка малка. И неговата се освобождава по този начин. Тя е в съседство с тая на тримата. И отидоха, направиха го, уреди се положението и ме вземаха. Но беше зимно време. Пратиха ме в Комисарството да ми отпуснат гориво. Казаха ми: „Нямаме средства да палим отделна печка“. Достатъчно е дето палят на онези. Повече нямат възможност и от Комисариатството трябва да отпуснат за мене. Отидох аз, а те ми казаха: „Не може. Вие като студент имате занималня. Щом ви е студено през деня ще отидете на занималнята“. Отидох, в занималнята беше топло, но хаха-

хиха, студенти и студентки, калабалък и аз не можех да се съсредоточа. Тогава, каквото прочетях, тогата памет развивах, че просто го запомнях с годините, оставаше и страниците да казвам. Толкова силна памет, всичко ми се явяваше така. Но се отказах от студентската читалня и почнах да се обличам. А те като ме видяха разбраха всичко. Значи обличам се с балтона, след туй лягам и се завивам с юргана, с одеало и чета. И дойдоха там, чукаха и викат: „Казахме на студентите, тримата студенти, съгласни са да учите при тях на топло“. Рекох: „Ами добре“. При тях се съблякох по фланелка, по потник, но не може да се учи, те не могат да се въздържат, говорят, приказват, а аз искам да се съсредоточавам страхотно, а иначе в моята стаичка имаше коридор и не ги чувах, даже и да се смеят нещо да говорят. И отказах се. В стаичката съм пак. Но когато да се откажа, казах им, че много е топло, домързява ме един вид, то бе вярно, че така ми се отразяваше. Рекох, то най-добрите условия за мене са студа и тишината. Казвам, тогава нямаше химикалки, да ми дадат една тяхна перодръжка и мастилница и това реши първи изпит. Те казаха: „И линия“. Рекох: „Защо линия?“ „Ами защото по този предмет обезателно се дава задача: Погасяване на държавен заем, нали на периоди“. Рекох: „Този въпрос развий ли се, получава ли три?“ „Той е най-трудния. Обезателно три. Знаеме го положително“. Спестих си значи по този предмет - само учих, ама на изуст го знаех, два-три пъти като го прочетох и се явявам и сигурен съм значи в тройката. На втория изпит се явявам по някаква история, финансова история там това-онова и също не бях се подготвял. Стопанска история бе това. Бях успял да прочета малко, но не всичко. Като се явявам тегля билетче, трите въпроса и трите ги не зная така се случи. И в това време когато още не ми е реда, втори съм преди мене имаше друг, явява се прислужника и казва на доцента, който изпитва, че го викат по телефона. А за да отиде в канцеларията при телефона трябва да слезе от три етажа и там да говори. Остави ни на прислужника, него остави да ни наблюдава и тримата. Седим на скамейката и аз, а на първия чин ми е чантата. Станах, това Учителят ми го внушава, станах, отидох, извадих си книгата, прочетох моите три въпроса и ги запомних и отивам и си прибирам в чантата книгата, а она се прави на ударен, че гледа в другата посока, прислужника. И цялата история бе такава, че никой не ахна. Всичко се спотайва и мълчи. И доцента си дойде. Разбрах, че това всичко е под диктовка на Учителя. Като дойде доцента аз си отговорих отлично, но той не ни пуца, щото първия студент закъса с някакъв въпрос и като аз отговорих отлично той каза: „С „да“ или „не“ да ми отговорите на въпроса, който той не може да реши“. И аз се чудя какво да кажа и викам „да“, щото не го знам. И викам „да“. И той: „Отлично“ и се заинтересова за мене и разбра, че имам десет изпита и след туй ме намери и каза: „Ако закъсате с някой изпит, потърсете доцент едн кой си, вземете си бележка, ще ме намерите и тогава ще направим всичко възможно този, който вие е скъсал да ви оправим, стига да е един изпит“. И сега това бе втория случай, това беше втория случай.

Третият случай. Предпоследния изпит бе труден, намерих се с един като мене по-възрастен от другите и бе от провинцията и накрая ходехме из Варна насам и на другия ден имам изпит при един руснак, преподавател над 60 години. Аз го питам за руснака, професора като изпитва как се разбира дали човек е издържал или е с късан и той казва, че било много просто. Кажел ли: „Ну колега всичко я казал, вий нищо не казали да знаете, че двойката не мърда. И сега явявам се аз - чат-пат знаех по нещичко така съм запомнил от по-рано, щото бях го чел него, но не всичко. А той, разбира се, се държи повечко да му се каже и ме допълва. На всеки въпрос ме допълва и накрая вика:

„Ну колега, всичко я казах, въй нищо не казали“ Аз му казвам: „Как не съм казал. Аз казах повечето, г-н професоре!“ И го гледам как позеленя. А преди туй и веднага за мигове ми изпъкна един случай когато бях в Свободния университет и се явявам при Тодор Стоянов, който беше много строг и при него преди мене се явява един студент, още преди като му идва вече реда вместо да чака да го запита нещо, той си отива, става от скамейката щото не знае и отива да си вземе чантата и си тръгва. И оня Стоянов бъдещия министър на финансите след 9.IX.1944 г. като се развива: „Хулиган, не знам какво вика. Как може така без да ми се обадиш да си тръгнеш!“ И аз сега знаете ли как постъпих? За миг ми изпъкна Учителят от къде ли ги знае тия работи? Като ми изпъкна и аз веднага, за миг викам: „Извинявайте, г-н професоре, свободен ли съм да си вървя“. И той каза: „Не, още един въпрос ще ви задам“. И ми зададе въпроса за заема, бежанския заем от 1923 г. А пък за Бежанския заем един чиновник от БНБ практически има доста познания по него въпрос. И аз започнах да развивам разни теории, това-онова, каквото зная за този заем и той вика: „Достатъчно“ Рекох: „Да смятам ли, че съм получил тройка?“ „Имате пълна тройка“. „Довиждане“ и си тръгнах. И сега четвъртата случка, защото първото аз не го сметнах за случка, ама и то е.

Четвъртата е последния изпит и по обем е една тухла, може би най-голямата. Стокознание. Всяка стока е описана. Да кажем това било, онова било, ама всяка стока е описана вътре и ако има химическа формула и химическата формула, това-онова, страхотно нещо. Аз не съм чел почти нищо. Нямаше време, щото днеска е този изпит, нали за него преповторих, на него ще се явявам на руснака. След туй трябва почивка, то е напрежение. И можеш ли да прочетеш? И да прочетеш, ще прочетеш там нещо, не може да го запомниш. И се явявам. И един мой съгражданин-русенец се намираме, и то се явява на този изпит и като се качваме чак на третия етаж, там са изпитите. С него вървим из пътя и той ми вика: „Какво знаеш за бирата?“ Рекох: „Нищо не зная“. И той бърра, бърра там, разказа ми той каквото е запомнил и след туй ми вика: „Какво знаеш за виното“. И аз казвам: „Нищо“. И той пак бърра, бърра и ми каза каквото той е запомнил за виното и третото: „Какво знаеш за...“ още някаква стока, но ми я каза. И аз каквото можах да запомня и се явявам на изпит и куриозното е, че като теглих листче ми се падат тези трите стоки. Действително куриозно и аз почвам да отговарям и казах доста работи, но изглежда за него бе малко и рекох: „Да смятам ли, че „а той беше доцент и във Варненската община беше някакъв там началник, работеше там. А туй между другото го кара. „Да смятам ли, че съм издържал изпита?“ Той каза: „Шест души се явяват на изпит само. Ако някой от тези шест души не закъса като Вас и вие се смятайте за изкарали“. Ако съм само аз. И какво се случва. Излязох аз отвънка и слушам на вратата. И по едно време чувам вътре разправия, глъчка и аз отварям вратата и влизам. Той казва: „Защо влизате? Аз не съм ви разрешил да влизате“. Рекох: „Вие не сте ми разрешили, но ето втори случай, значи и двамата не сме изкарали при туй положение. Аз не мога да не вляза“. А той студентът е поручик, значи мобилизиран, когото изпитват и той е скъсан и той по-закъсал от мене даже. А вечерта преди изпита ходихме, погуляхме си с поручика, станахме приятели, защото сме с една съдба, нали. Ама още пред деня отидохме и казахме положението си на секретаря. Вече всички се шашнали, че аз се явявам на десети изпит и като отивам там казах и на доцента. А доцента отива при секретаря и почват да действуват, може ли той да се яви на десет изпита и то на последна сесия. А те не му казали, че има още една сесия и то последна сесия, казват му: „Не бива при това да му пропадне цялото следване“. И знаете ли какво стана. Она моя колега дето ми каза за бирата, виното той

е получил на изпита четири, върху петобална система, той е получил четири когато се явил, а той е един от шестимата. И когато секретарят натиска този доцент, за да ме пусне, защото се явявам на 10 изпита, то той казва: „Добре, дадено, но трябва да дойда и да повиша успеха на всички“. Демек променя се неговото мнение. По тоя начин на всички качи с по една единица, които имат тройки - четворки, които имат четворки ги прави на петица, а на нас от двойка на тройка. Тъй изкарах. На всички значи повиши. И по този начин се дипломирах. Благодаря на Учителя.

3. МАЛАРИЯТА

Но още един курioз има: като ученик в отделенията бях още, ухапан от някакъв маларичен комар, от маларични комари по-право заболявам от малария. Но не е обикновена, единична малария, а комбинация между терциана и тропика. Лекарите тогава не могат да ме излекуват. Само хинин предписват и аз си боледувам, карам по две-три седмици на гладно, нищо не консумирам. Абсолютно нищо. Не мога, не ща, не ща да кусам. Такава ми е болестта и ставам кожа и кости и така карам ред години. В годината, помня най-вече по два пъти ли, по три пъти ли в годината ме тресе така през ден и то в 10 часа и отговявам и така са изминали толкова време, нали, 3-4 години с пържени картофи. Майка ми даже отначало я беше страх, нали, като не си ял толкова дни иска супичка да хапна. Рекох не, пържени картофи и карам така и развивам се много слабо, висок съм. И последния път вече бях в прогимназията и то след толкова години такива преमेждия. Бях много закъсал. Нямам сили. Организмът няма сила да се бори и майка ми не може вече да се стърпи и почна да реве и баща ми замина за София. Взема си 3-4 дена отпуски и замина за София при Учителя Дънов. Защото майка ми вече започна да плаче, че ще умра. А аз ѝ казвам: „Майко, няма да умра. Черен голаган не се губи“. Понеже бях много буен и ядях много бой от баща си, викам „черен голаган не се губи“. И в отсъствието на баща ми идва една съседка и да ѝ кажа името Батембергска се казваше и като разбира, че съм болен от малария, казва аз знам, на мене са ми казвали едно лекарство за такава малария. И казва на майка ми: „Ще вземе хинина с лимонтузу. Колкото една лъжица ще се размие с вода. Ще премериш водата една лъжица и лимонтузу, да бъде една лъжица и ще ги разбиеш и преди десет часа преди да го втресе ще му дадеш това. Получава се пресичане на болестта“. Баща ми отива при Учителя. Като се връща пита какво става с Велик? И майка ми казва. Баща ми като се явил при Учителя и Му казал какво ми е тежко положението и колко години съм боледувал така и особено през есента много ми тежеше, защото през време на гроздето не мога да вкуся грозде.

Учителят казал: „От този момент той е здрав“ и баща ми си изважда джобния часовник и засича времето, че е точно 10 часа. И пита майка ми за това и тя вика: „Точно преди десет оздравя“. И му разправя как е, що е и с това се ликвидира болестта.

4. ПОВИШЕНИЕТО

След като дипломирах във Варна минах през София и си дадох дипломата и ми казаха, че ще ме повишат с повишение, бях касиер IV. степен в БНБ, Ресен, Битолско, че ще ме повишат с една степен в старите предели на България. Отидох и след един месец получих заповед, че ме правят касиер III. степен в Охрид, по-надалеч от София. Аз отидох в Охрид, приех длъжността,

но понеже те не спазиха дадох си оставката. Какво не спазиха? Че не ме върнаха в старите предели с повишение. Те ме повишиха, полуспазиха го, но не ме върнаха в старите предели, а напротив - в Охрид. Дадох си оставката по причина на това, че ще замина за докторат в Германия. Отивам при Учителя и Му разправям всичко това. Той каза: „Рекох, ако се наложи да отидете в Германия, да отидете във Виена“, понеже съм учил немски език, владеех немски език. Ако ме приемат обратно, да отида където ме назначат. Аз му рекох: „Учителю, аз сега съм си дал оставката, какво да им кажа?“ „Като се явите ще ви внуша какво да кажете“. Така точно ми каза? Да. Ще ви дойде, само ще ви дойде. И аз отивам, завеждащ кадри го няма в стаята му, казаха ми, че е при директора на персонала. И аз реших да отида при директора на персонала. Отивам. Рекох: „Явява се еди кой си, скоро напуснал в Охрид като касиер III. степен и тъй като се мобилизират много не ми разрешиха да отида във Виена да следвам, може да стане нужда тук да ме мобилизират. Затуй моля да бъда приет обратно“. Кадри се обаждат: „Вашето място в Охрид още е вакантно“. И началника на персонала Стойчев се казваше, на Владимир Стойчев по-голям брат, на генерал Стойчев. Казва на началник кадри: „Не е удобно, бе, той там си е дал оставката и сега пак там да се върне. Ще му намерите друго място“. Отивам при Учителя. Пак отивам за втори път, казвам му: „Те ми предложиха да си избира между Харманли, Благоевград или Ксанти в Беломорието“. Отивам при Учителя и Той ми казва: „Рекох, където Вие си изберете от трите места“. Много правилно постъпвах, където ми каже и нищо не ми се случи като неприятност. Затуй, където си избира. И аз си избрах Ксанти. Отивам и ме назначиха с още една степен по-нагоре - II. степен. Спечелих от цялата работа. Щото те пък бяха в криза с кадрите, особено за новите. Хубаво, че избрах новите земи, че по-криза е и затуй ми дадоха повишението. И там ме назначиха.

5. ЕГОИЗМЪТ В СВЕТА

Спомням си, че в една беседа от 1914 г. Учителят казва: „Наполеон I. Бонапарт имаше мисията да обедини Европа. Не се справи. Участиа му е известна“. Отровен от англичаните на о-в Св. Елена, туй от себе си го казвам, но тя се знае участиа му. „Една държава ще има мисията да се справи с егоизма в света, не се ли справи жестоко ще пати. Това е“. И коя е тая държава. Това е Съветския съюз. Тя именно можеше да се справи. Съветския съюз трябваше да се справи с егоизма в света. Той не е назван. За него става въпрос. Не се ли изправи, жестоко ще плати.

6. НЕОЧАКВАНО ПРЕМЕЖДИЕ

През 1931 г. бях с родителите си на II-то от 7-те рилски езера заедно с учениците на Учителя Петър Дънов. Един ден, на мен ми предложи дъщерята, най-голямата дъщеря Анина на италианеца Бертоли, който също беше в Братството, предложи ми да отидем на връх „Дамка“ да си наберем гъби печурки. Аз като кавалер трябваше да й правя компания, да има някой кавалер с нея, да не се страхува от нападение. Тръгнахме заедно като минахме покрай всичките езера - III., IV., V., VI. и VII. Накрая на връх Дамка установихме, че печурките са обрани от други хора и ние не можахме нищо да наберем и си тръгнахме да се връщаме. По пътеката, по която се движехме на отиване и на връщане се вървеше много удобно, но аз не знам по какви

хрумвания хлапашки, реших тя Анина да се върне по установената пътека, а аз щях да съкратя пътя, авантюристично хрумване, разбира се. И аз направих това нещо като стигнах на някои полянки, скачах на долната полянка, но широчка така, скачах 3-4 метра така и след туй по-надолу, скочих 4-5 полянки и накрая стигнах на едно място гдето вече гледам надолу полянки няма. Като погледнах нагоре 4 метра стръмно, почти отвесно, не мога да се изкача и целия ми живот, най-хубавите случки от детинството ми минаха като на филм пред очите ми. Това е за да ме привържат към живота. Разбира се аз си направих заключението, че трябва много внимателно да постъпя, първо да се успокоя, да получа така голямо спокойствие на нервната система и да обсъдя как да стане слизането ми от този връх и реших. Имаше един теч, който тече така по скалата и издълбава тук-там където е по-слаба почвата и скалата и остават така само малки издатинки, по които аз с голяма бавност и с опитване, дали ще ме удържат, така изпробвах ги, натисках ги и слязох може би, не мога да кажа, нямах часовник още, не мога да кажа колко часа съм бил, но ми се стори цяла вечност, тъй като беше много опасно и много уморително за нервната система. Получих после преумора. Но като стигнах по едно време до някаква площадка, може би около 15-20 см широчина и там успях да се обърна и видях, че съм в близост с IV. езеро с един от близнаците на IV. езеро и от вътрешна страна на скалата - Вътрешния Близнак, защото единствено там имаше една голяма преспа, която за да се запази чак през август, може само в дълбока сянка. Аз поседях малко, за да си почина и реших, че ще скоча на преспата, защото имаше така междина между преспата и скалата и като реших да скоча просто се свлякох надолу и паднах по този начин с лицето върху преспата, така, като се ударих назад, пък паднах напред и съм обрал калта по лицето си от падналите преди това дъждове. След това вече не беше проблем от там да се насоча вече към II. езеро, където беше лагера на Бялото Братство. Пристигайки заварих пред майка ми, заварих двама по-големи братя единия Славчо Печеников, другия Крум Въжаров, и двамата сега покойници, които майка ми беше убедила, тъй като успяла вече да забележи, че Анина, с която бяхме се е върнала, а мен още ме няма, за да отидат да ме търсят, тъй като тя им каза, че съм тръгнал между скалите там да се подвизавам. На двамата аз им разправих къде долу-горе съм слизал и какво е било положението с всички подробности и те казаха, че е невъзможно от там да се слезе. Само алпинисти могат със съответните въжета и такива инструменти на краката за слизание, за по-сигурно слизание и че аз не мога от там да слезна. И в туй време майка ми, която плачеше от радост им каза: „Как не му вярвате, не виждате ли, че точно е както разправя, защото е паднал върху преспата, че с лицето върху преспата е обрал калта, ето вижте му лицето и дрехите какви са кални. Значи точно там е слязъл“. И то се оказа, аз съм слязъл точно от Езерния връх, което е много рисковано и което аз смятам, че само с присъствието на Учителя е могло да ме спаси.

7. ДЕЖУРСТВАТА

През лятото на 1925 г. заедно с родителите си присъствувах на събора в Търново на Бялото Братство заедно с Учителя Петър Дънов. Като днеска си спомням, че бях 11-годишен и повече не се занимавах с други работи освен с игра и яздехме едни коне грамадни спрямо нашите, останали от окупационните войски на Франция. Яздехме ги по цял ден, много кротки животни бяха. Явиха се някакви търкания от страна на владиката Търновския, които се нас-

тройваха срещу Учителя и братята почнаха да дежурят, включително и моят баща и от това именно го знам, защото и той участвуваше. От него чух, че Учителят е казал, че не е необходимо, защото няма да се повторят тези работи, които са се случили с Христа там и с други такива случаи. Но въпреки туй братята дежуреха, защото смятаха, че не могат да разчитат нито на владиката, нито на поддръжниците му.

8. КЪСИТЕ ГАЩЕТА

Като студент 1936 г. въобще живеех в едно семейство близо до гората и не им помня имената, но се познавах с един младеж на средна възраст, казваше се Игнат, който беше едър и мускулест, силен, така и хоби му беше да ходи гол до кръста и въобще само по гащета така, къси гащета. Но един ден понеже сестрите се оплакали, че Игнат ходи полугол, тогава не беше прието така да се ходи разголен на публични места и Учителят го свива като му казал: „Ти да не смяташ, че си много силен“. Така строго му го казал, че Игнат се разтрепери от страх. А действително е много силен. Но самия Игнат ми го разказа. Това го знам от Игнат тъй като Игнат беше ме помолил да се обадя на баща ми, а баща ми имаше празно място. Игнат ме помоли да пиша на баща ми дали е съгласен да си направи една стая, че няма къде да живее. Някаква барака. Беше си направил стая с мазе под нея. Солидна стая с мазе под нея и след време когато баща ми реши да идва в София и зет ми каза, че ще събере от неговото село хора, които са на работа в София и да издигнат на това място къща, като построят другите стаи съобразно тази стая, която беше масивна. Аз живеех в съседство в едни комшии и баща ми плати му стаята и Игнат се съгласи, защото баща ми беше секретар в апелативния съд и знаеше законите, че местото взема къщата, а не къщата местото. И тогава му го плати. Има още много случки за разказване. Ще ги оставим за друг път.

Разказал: Велик Константинов

Записала: Марийка Марашлиева

СИМЕОН АРНАУДОВ

(1904-1991)

1. СВЕЩЕНИЦИ И ЗАКОН НА КАРМАТА!

Роден съм на 11.април 1904 г. Произхождах от свещеническо семейство. Дядо ми, баща ми, чичо ми, всички те бяха свещеници от православната църква. Като малък бях непрекъснато около баща ми и му помагах в църковните служби, така че още от детството, а и по-късно съм запознат с всички подробности с църковните обреди от православиято. Четях усилено църковна литература за история на църквата, поучения, жития на светиите, така че имах една солидна подготовка много по-голяма от тази на моите връстници. Ето защо мечтата на баща ми е била винаги да ме направи свещеник, която мечта не можа да му се сбъдне поради моето вироглавство. А защо вироглавство - това ще разберете по-късно. По онова време баща ми живееше в село Арбанаси, Търновско, защото беше обявен от протоиерей Гошев за църковен археологически музей. Тогава баща ми го поканиха да завежда този музей и му дадоха един манастир и църква за църковна служба. Там имахме крава и домакинство. Там прекарах най-хубавите си години като младеж. От Арбанаси ходех в Търново, където завърших гимназия. Тогава в Арбанаси дойде едно веруещо семейство Камбурови от Казанлък и образуваха комуна. Отначало бяха седем човека, после станаха четиринадесет. Почвата тук беше камениста, трудно се обработваше и малко раждаше. Те изгладняха, комуната не вървеше, накрая се разтури и побягнаха от Арбанаси. Баща ми беше по убеждение толстоист. Имаше голяма библиотека с окултна литература и всичко издадено за граф Толстой. Баща ми беше вегетарианец, не пиеше, не пушеше. Беше много добър събеседник и обичаше да приема гости. Така той покани членовете на комуната и те му гостуваха. Колко приказки се изговориха тогава. Те пееха песните на Учителя и аз за пръв път тук научих песните на Учителя от Петър Камбуров, който свиреше на цигулка. Аз започнах да пея песните на Учителя, а баща ми все казваше: „Недей така, с тези песни ще ми направиш беля“. Аз имах много хубав глас и ги изпълнявах с вдъхновение и се пренасях в незначайни светове. Баща ми виждаше това и се страхуваше за мен, защото знаеше какво ще последва след това. Църквата и владиката знаеха, че баща ми бе толстоист, но бяха толерантни към него, защото той беше начетен свещеник, разхождаше се свободно през Стария и Новия завет, знаеше цялото богословие и цитираше с цитати на онези, които му правеха забележка, че е вегетарианец, че не пие и не пуши. Не можеха да му кажат нищо, защото той изваждаше някоя дебела книга от библиотеката си и отваряше някой богослов от първите християни и канонизирани светци и цитираше техни мисли. Така че баща ми бе оставен свободен от църквата да проповядва толстоизъм. При баща ми беше дошъл на гости и художника Борис Георгиев. С него той прекара няколко дни в разговори. Отначало баща ми беше срещу Учителя както всички свещеници по онова време. Но при него идваха приятелите от комуната и с Петър Камбуров му свиреха и пееха братски песни, песни на Учителя, както и някои църковни песни, които се пееха от приятелите в първите години на Братството. Баща ми обичаше много пеенето и ги приемаше тези приятели с разположение. Така той омекна и се разположи към при-

ятелите от комуната, а по-късно и към Учителя. През 1922 г. в Търново имаше събор на толстоистите. Баща ми там държа една много хубава беседа „За живота“ по мисли на Толстой в читалище „Надежда“. Освен делегатите на конгреса в салона имаше много от търновското гражданство, като половината салон бе напълнен от приятели на Бялото Братство, които бяха дошли за своя редовен събор през август 1922 г. Съборът на толстоистите се състоя една седмица преди събора на Бялото Братство в същия салон на читалището в Търново.

Петър Камбуров ме заведе на събора. С мен беше още един мой приятел и така ние присъствувахме на събора на Бялото Братство. Аз бях почнал да чета беседи на Учителя. По това време архимандрит Ефтимий, ректор на пловдивската семинария заедно със синодалния проповедник руснак Калнев бяха дошли в Търново и бяха повели борба срещу Учителя. Бяха дошли с него много свещеници, които искаха да правят диспут с Учителя и искаха да осуетят публичната му беседа. Но това не можаха да направят, понеже Учителят ги приспа в салона и те спаха през време на цялата Му беседа. Те се събудиха, когато беседата на Учителя свърши. Опитаха се да правят повторен диспут след обед, но Учителят им каза, че ако някой иска диспут трябва да го направи в този момент, защото след обед в два часа няма да има условия за това. А те в този момент не бяха в състояние да се опомнят, защото през цялото време бяха спали и сега бяха се пробудили, сънливи и не можеха да се опомнят, къде се намират. А да не говорим, че те не бяха чули какво Учителят беше говорил и освен това целият салон гръмогласно се смееше по техни адрес, защото всички ги бяха видели как спят и всички ги бяха чули дори как хъркат. Така, че говора на Учителя превишаваше с една октава тяхното хъркане през време на цялата беседа. Това бе неповторимо зрелище за очите и ушите ми. Учителят беше облечен с бял костюм, официален, елегантен. След обед към един часа се разяри буря над града и се изля буря от мънии, гръмотевици и дъжд върху града. Наистина Небето не позволи да има диспут срещу Учителя. Този случай бе ознаменуван с много песни, смях и веселие от приятелите след като премина бурята. Цялото търновско гражданство бе впечатлено и се надсмиваше над свещениците, а те бяха вбесени, но не се отказаха от битката срещу Учителя. След събора архимандрит Ефтимий обиколи след връщане от Търново много градове в България и го говореше срещу Учителя. Така бе посетил и Казанлък и изнесе една сказка срещу Учителя. Но приятелите от Казанлък взеха, че написаха едно отворено писмо до него като му отговориха на всички обвинения срещу Учителя и което е най-важното го публикуваха в отделна книжка и то бе издадено. Носеше дата 22.IX.1922 г., гр. Казанлък.

Петър Камбуров за пръв път ме заведе при Учителя на лозето на събора - 1922 г. И аз там целунах ръката Му. Учителят ми каза: „Ти, брат, обичаш музиката, книгите, природата. Дръжте тези три неща“. С това нашият разговор приключи. Аз наистина държах музиката, вървах с нея, но не си издържах изпита и се провалих. А за книгите, обичах да чета и религиозна литература и теософска литература, и за йогите, и философска, четях и беседите на Учителя. Но и този изпит не издържах както трябва и се провалих. Десетилетия по-късно след като си замина Учителя, моят рожден син се разболя в най-хубавата си възраст, когато беше цигулар в Софийската филхармония, заболя от тежко психическо заболяване и аз в един момент събрах всичко, което имах в себе си и го изгорих. Направих клада и изгорих всички книги, документи, снимки, защото не можех да проумея как така, аз който знам толкова много по окултизма да ми се случи такова нещо. Бях гне-

вен и като протест срещу съдбата си изгорях всичко, включително и беседи на Учителя. И вероятно това няма да ми се размине току-така. За тая своя постъпка вероятно ще си платя скъпо. С природата аз бях свързан много и цялата сила и енергия аз получавах от нея. Когато трябваше да се акумулира и напълня със сила отивах в природата и черпех от нея. Така, че онова, което каза Учителят първата ми среща с Него се оказа точно и вярно, само че аз нищо не изпълних от това. Още на събора в Търново Петър Камбуров представи мен и баща ми на Учителя. Приятелите бяха слушали преди няколко дни неговата беседа за толстоизма и бяха разположени към него. На следващия ден Учителят изпрати по Петър Камбуров три негови книги: „Сила и Живот“, „Мировата Любов и Космичната обич“ и още една друга книга. Това беше подарък от Учителя за баща ми. Баща ми по-късно след Арбанаси стана свещеник в Търново.

Баща ми бе единствения свещеник от източно православната църква, който бе убеден толстоист, вегетарианец и смяташе, че учението на Толстой е велико духовно учение и че то няма нищо общо с църквата. Това той изповядваше, а мен ме записа да следвам в духовната семинария в Пловдив при архимандрит Ефтимий. Понеже рода ми до трето поколение назад бяха все попове, затова рода ми ме върза за църквата. Родът смяташе интуитивно, че аз имам да играя някаква роля в църквата за доброто на всички родови духове, но аз това не осъзнавах. Аз го осъзнах по-късно, когато Учителят за това нещо ми говори дълго, за тези попски духове. Но и това, което ми говори аз не го изпълних. А за това ще стане дума по-късно. Та баща ми отиде и ме заведе при архимандрит Ефтимий да следвам и се записа при него. Аз току-що бях завършил гимназия през 1922 г. Баща ми ме заведе при него и каза: „Виждаш ли този Арбанашки разбойник и безбожник. Ако го направиш веруещ ще ти признае богословието и ректорската титла“. Ефтимий ме погледна, погладя си главата и каза: „Когато го вържем тука, не може да се отвърже. Правиме го поп и половина!“ Но аз карах там към две години, отвързах се от въжето и побягнах. Останах със средно образование. Веднъж на един имен ден на Ефтимий беше поканил свои велможи, познати, приятели на една голяма софра с печени агнета, вина, мезета, баклави и още други лакомства. Аз бях поканен там, за да му пея, понеже имах хубав глас и той ме оценяваше заради него и бе ме поставил на стол, точно срещу него. Всички ядяха и пиеха, а аз се черпех само с боза и ядях баклава, защото бях вегетарианец и нито пиех, нито пуших. Нарушавал съм понякога само дребни работи във вегетарианството. Тогава един мой състудент семинарист подхвърли нарочно на Ефтимий и останалите, че аз съм вегетарианец и пия само боза на именния му ден с цел да покажа, колко не уважавам именника и да даде повод на Ефтимий да каже нещо срещу мен. Но Ефтимий се обърна към него и останалите и каза: „Виждате ли го този? Това е бъдещият поп Богомил?“ Аз целият изтръпнах и смятах, че ще се разяри буря чрез Ефтимий и останалите на масата. Но пирът беше в разгара си, те ядяха и пиеха и само ми се усмихнаха като приеха думите на Ефтимий като една шега. Но искам да свържа този случай с нещо, което Учителят много по-късно ми разкри, че аз през време на Богомилите в едно от своите прераждания съм бил с Учителя. Учителят бе казал така за мен: „При богомилите беше с мен“. Как интуитивно схвана този архимандрит Ефтимий това, още не мога да проумея. Значи тези хора имаха качества и не бяха току-така случайно се родили в България и не бяха току-що случайно взели такива постове и от тези църковни постове атакуваха Учителя и Учението Му. Нищо не беше случайно. А онзи семинарист, който се опита да провокира скандала срещу

мене беше попски син на поп Стоименов. Като му видиш главата, беше семинарист с четвъртита глава. Той беше свършил семинарията и все ме дразнеше като ми казваше, че съм учил, че съм знаел много неща, но не съм завършил и нямам диплома от семинарията и така нищо не представлявам. Веднъж така ме разгневи, че му казах: „Хайде сега, Борисе, да се надпяваме с тебе. Ама ще се надпяваме в църквата и ще извикаме всички свещеници от Арбанаси и от Търново, както и гражданството и те ще оценят нашето надпяване“. Разбира се той отказа. А той беше представител на езуитската школа, така както се проявяваше, както пред мен така и пред другите семинаристи. Неговото съзнание усещаше, хващаше, че съм имал нещо с богомилството и затова провокира онзи скандал, който не стана. А какво се случи с него. След три-четири месеца отива за Горна баня, случи му се премекдие и умря. Взе си го Небето. Както беше свършил семинарията и беше станал църковен служител той щеше да трепе и гори на клада и около му нямаше да мигне. Беше типичен яезуит с вроден фанатизъм и затова Небето го прибра. След като напуснах семинарията баща ми беше много ядосан и смяташе, че под влиянието на беседите на Учителя аз съм напуснал семинарията. Затова отиде и се срещна с Учителя, за да го пита каква е причината и какво да прави с мене. Учителят му бе казал: „Рекох, не се сърдете на сина си. С вашите камъни по вашата глава. Това е резултат на вашето богословско учение“. Баща ми се примири, прибра се у дома, но ми разказа разговора с Учителя. След това аз отидох при Учителя, за да чуя и Неговото мнение. Бяхме на полянката и Учителят каза: „Аз се чудя, чудя, как стана така, че те, свещениците да сложат тези корони на главите си?“ А в църковния ритуал, в църковната служба свещеника се облича със специално облекло и се поставят корони на главата. А това са били първоначално символи. Но по-късно тези символи са се превърнали на окултни мантри и картини и тях ги използват владиците, за да могат да държат в подчинение онези, които влизат в църквата. Аз по-късно разбрах, че в църквата човек не може да получи духовно просветление. По този повод Учителят веднъж ми каза: „Е, религията както е в църквата може да се използва само като възпитателно средство“. Наистина, видях, че само със страх и подчинение църквата може да възпитава хората да се приближат към доброто. Но като метод за вътрешно просветление не може и дума да става.

Учителят ми каза да стана дякон. За свещеник трябваше завършена духовна семинария, а след това идваше Висша духовна академия. Но аз това нещо го пропуснах и не го завърших. Смятах, че това са работи отживели и са празни формалности. Но Учителят ми нареди да стана дякон. От къде знаеше Учителят какво значи дякон? Ами Учителят беше рожден син на дядо поп Константин Дъновски и не може един попски син в онези времена да не познава всички църковни ритуали и цялата йерархия в църквата. Понеже имах завършено средно образование аз реших да послушам съвета на Учителя, отидох и се явих на изпит за дякон. И понеже ме познаваха много добре как леех, знаеха за моите познания по богословието и всички църковни обреди, то изпита го положих с отличие и така аз станах дякон. Наметнах расо и станах дякон. Понякога на „Изгрева“ съм пристигал цивилен, а понякога и с расото си. Всички ме знаеха и се обръщаха към мене с думите „дякон Симеон“. Аз имах много разговори с Учителя, които за съжаление не ги записах, а и не ги разказах по-рано, да кажем преди двадесет години, когато бях на шестдесет години, когато спомените бяха много по-свежи и ясни. Но аз тогава не послушах онзи брат, който сега ги записва с мен. Много пъти съм говорил с Учителя за църквата и религията. За църквата Учителят веднъж ми каза: „Тя

свърши вече и след 10-20 години тя ще отпадне. А за това, че църквата се опита да волюва срещу Божественото Учение и срещу мен, то тя в бъдеще ще бъде ограничена от държавата". Аз доживях и бях свидетел, че стана точно така както каза Учителят. След като дойдоха комунистите на власт, те ограничиха, сложиха я юзди и я впрегнаха да тегли колата на комунистите. Случи се това, че за онова, което владиците се бореа и то най-вече срещу комунистите, дойде време владиците да бъдат избирани от комунистите и много от тях, за да станат владици, трябваше да станат и комунисти. Е, какво ще кажете за това? Това е последица и резултат на онези борби, които води синода на църквата и цялото свещеничество срещу Учителя и Братството. Случайни работи няма и случайността е закон на кармата, както за свещениците, така и за църквата.

2. КРИВИЯТ СЪТЪЛБ НА ПРАВОСЛАВИЕТО

В младите си години като студент в духовната семинария в гр. Пловдив бях любимец на преподавателите си. Имах хубав глас, пеех много хубаво, бях едър, мъжествен и с осанка. Аз бях любимец и на архимандрит Ефтимий. Аз по това време четях беседите на Учителя и няколко пъти бях Го слушал лично на беседа. Поповите тогава узнаха, а това не можеше да се скрие тогава и ме наклеветиха пред него. Той ме извика пред тях и ме попита вярно ли е това. Казах му: „В Евангелието пише: не лъжи, затова казвам - вярно е, чета беседите на г-н Дънов и съм ходил при Него да Го слушам". „Ето, виждате ли, той сам си признава. Понеже сам си признава и понеже е млад - нека опита всичко. Той пак ще се върне, ако е наш. Ако не е наш, той ще си отиде. Но ако го накажем и ако е наш, ще го прогоним и няма после да го имаме". Това се хареса на всички, което каза Ефтимий за мен и ме оставиха да проверят аз чий съм: на владиката ли, на църквата ли или трябва да бъде в Школата на Учителя. След време Учителят ми разкри, че аз трябва да остана в църквата, за да преминат през мене седем хиляди попски духове, за да им бъде аз проводника. Тогава разбрах, че Ефтимий е усещал това и други над него от тази верига са му наредили, да ме оставят на мира, за да бъде в църквата, за да могат да преминат всички тези седем хиляди попски духове чрез мен. Значи аз не бях зависим от тях, а те бяха зависели от мене. Но аз не послушах Учителя и напуснах по-рано църквата и бях наказан за своето непослушание и от двете страни. Както от църквата, така и от окултните закони на Школата. А това ще го разкажа подробно по-късно. А тук правя само връзка между мен и Ефтимий. Ефтимий ме обичаше без да съзнава защо. Аз по-късно разбрах защо ме обича. Ами той беше на върха на тази институция и всички онези, които той управляваше и командуваше от тази верига трябваше да преминат през мен. Неговото подсъзнание му нашепваше това и затова той ме обичаше. Обичта му към мене не беше случайна. А аз трябваше да я заплатя. Та този Ефтимий аз го виждах как пътува в луксозни файтони, а около него млади госпожици и дами и после те отиваха в манастира на гуляи и след това той им даваше причастие и така ги опростояваше от техните плътски грехове. И той ги опрощаваше по всички правила както това ставаше при такива гуляи в света. Аз бях тогава млад и видях цялото двуличие. Едно се говори, а друго се върши. Тогава разбрах онези думи, които се говореха от свещениците по онова време: „Не гледай това, което върша, а слушай това, което ти говоря!" Голяма трагедия аз изживяхах по това двуличие.

Бяхме на събора на Бялото Братство през 1922 г. в Търново, където присъствах и аз. След като започна беседата, архимандрит Ефтимий стана

и с бастуна си посочи Учителя, който беше на сцената в салона и Му каза: „Ти, Дънов, си кривият стълб на православието!“ Учителят го погледна и му каза: „Ще видим после, кой е кривия стълб на православието!“ Учителят продължи своята беседа, а Ефтимий седна като победител на своя стол и изгледа победоносно всички в залата. След няколко минути той заспа заедно с всички свещеници и владыци в залата. Това нещо го разказах. Но какво се случи по-нататък. Същата година след като Ефтимий обикаля цяла България и пътува от град на град и говори срещу Учителя, накрая след победоносното си турне и след като е сразил окончателно Учителя по цяла България в своите сказки за гражданството, тогава решава накрая да се върне у дома. Сяда във влака, влака пътува и случило се така, че някой е дръпнал внезапната спирачка във влака за внезапно спиране, а такива спирачки имаше във всяко едно купе. Влакът спира изведнъж както трябва при аварийно спиране и един голям куфар пада отгоре от поставката над главата му и го удря по гърба му. Ефтимий изохкал, превил се от болка, но криво ляво стигнал у дома си. На следващия ден кръста му се схванал. Започнали да идват какви ли не лекари и знахари, да го мажат с какви ли не мехлеми и да гълта какви ли не хапове и биали. Нищо не помогнало. Само за седмици той се превил на две в гръбначния стълб и започнал да се движи превит под прав ъгъл. Точно както е бастуна и както е сгънат бастуна отгоре при дръжката му, така той се движеше. Краката му бяха изправени както бастуна му, а така както беше извита дръжката на бастуна му така беше изкривен неговият кръст в гръбнака му. И така той ходеше до края на живота си - превит под прав ъгъл. Със същия бастун, който бе замахвал срещу Учителя и беше Го обвинил, че е кривия стълб на православието, той със същия бастун сега се подпираше и пълзеше. Отидох да го видя, аз бях студент. Беше трагична картина. Като си спомням как замахна на времето със същия бастун срещу Учителя, а сега се свил под прав ъгъл. Мълчи, сумти и нищо не казва. Беше ми смешно да го гледам как се движи. И беше ми страшно да го гледам, само като си спомням, че той се подпира на същия бастун, който го насочи срещу Учителя и Го обвини, че е кривия стълб православието. И си остана такъв до края на живота си. Един от лекарите ми обясняваше, че при падането на куфара от поставката във влака на гръбнака му, най-вероятно е счупил и смазал някой прешлен и затова се е получило това изкривяване. Може и да е така, но аз виждах пред очите си бастуна издигнат срещу Учителя и моето обяснение беше друго. Та Ефтимий вече не ставаше нито за архимандрит, нито за поп, нито за човек. Ставаше само да бъде и да изпълнява службата на кривия стълб на православието. Това е винаги пред очите ми, макар че минаха цели десетилетия от тогава. А през 1927/28 г. той си замина и когато го погребваха, направиха му двоен ковчег, защото не можеха да го съберат в единичен. Нали целият беше под прав ъгъл. Изкопаха му и двоен гроб и така го погребваха. Та двойният ковчег беше за двама човека - единия за Ефтимий, а другият - за кривия стълб на православието. И гробът беше за двама - за Ефтимий и за онзи кривия стълб на православието.

3. 17. СЕПТЕМВРИ 1922 Г. - ВИДОВДЕН

След двете национални катастрофи от 1913 и 1918 г. сполетели българския народ, страната е подложена на стопанска, политическа и духовна разруха. През 1920 г. на чело на управлението идва БЗНС на Александър Стамболийски. През 1922 г. сподвижници на Учителя Петър Дънов искат от властите разрешение за провеждане на събора в Търново, като се използва

и обстоятелството, че вегетарианци и толстоисти правят също такъв събор в Търново в началото на август. На този събор се разиграват различни сцени предизвикани от духовенството, църквата и някои представители на българската общественост, насочени срещу Учителя Дънов. На този събор, състоял се от 19.VIII.1922 г. до 25.VIII.1922 г. Учителят дава отговор на тези нападки. Ще цитираме дословно в отпечатания том „Беседи, обяснения и упътвания от Учителя“ посочените пасажи:

„Какво е предназначението на духовенството в съвременния свят? Предназначението на цялото духовенство от всички религии, а не само на християнството, беше да спре войната. Тия духовници трябва да са справедливи и да знаят, че войната не е необходима. Те трябваше да вземат страната на истината, а те се присъединиха към страната на обратния лагер. Питам тогава: В какво се състои тяхната религия? Разбирам един военен да каже: „Аз съм военен, със силата на ножа, на оръжието решавам въпросите“, а един свещеник, който говори за любов и препоръчва нож, това не разбирам. Ние трябва да се отличаваме.“ (стр. 21-22)

„Аз съм ваш приятел и искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откак съм в България няма друг човек, против когото да са се казали толкова скверни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти. Няма помия в този свят, която да може да ме опетни, защото зная начин как да се чистя. Да не мислите, че аз съм слаб, че не мога да се защитавам. Мора, но не с оръжие. Аз казвам: имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защитавам, с мене има други хора, които могат да ми помагат, не само в България, но и в целия свят.“ (стр. 26)

„Христос не дойде да създаде духовенство в света. Той дойде да създаде служители на човечеството, да служат по любов на Бога. Те трябва да бъдат образец на любовта, на честен живот. Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владци и свещеници, да разменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги покана на една братска разходка, от всички ще има - дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала, първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем по долината на Марица, през „Рилската пустиня“, ще вземем южния край, и като се качим горе на Мусала, там, на 3000 м височина ще обмислим и ще решим въпроса, какво да бъде православното духовенство. Този въпрос само на Мусала ще можем да го разрешим, а не тук долу, в Търново. На Мусала съм готов, братски да се разговарям с тях, няма да им се смея. Ще им кажа: „Братко, само тук, на тоя чист въздух, колко сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще може да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси, за Бога“. Ще кажете: „Той иска да излага владиците“. Аз ли ги излагам? Те сами са се изложили. Ако те не живеят добър, честен живот, те са се изложили. Ако аз не живея добър, честен живот сам съм се изложил. Няма нищо скрито-покрито.“ (стр. 35-36)

„Всяка партия в България си има своя програма. Те хубаво правят, правят опити и аз ги уважавам. Някои опити дават резултати, сполучливи са, а други са несполучливи. Принципно те са до някъде прави, но методите им са криви. Вземете комунистите: те искат братство и равенство. И християнството иска същото. Принципите им са верни, но по какъв метод ще се приложат те, чрез насилие ли, или с любов? Те мислят, че по мирен начин, богатите не искат да си дадат парите. Не, всеки богат ще отвори касата си и ще каже:

„Братко, тия пари са общи, ще си ги разделим“. Иначе, насилието ще дойде.“ (стр. 42)

„Само Божествената Любов може да ни спаси. Ако духовенството, т.е. владиците и свещениците, започнат да проповядват тази любов, аз съм първия, който ще ги поздравя. Всеки духовник да ходи от дом в дом в България да проповядва не що е „дъновизъм“, какво може да донесе „дъновизма“ и какви методи да употребят против нас, а какво може да донесе слънчевата енергия, светлината и топлината, какво може да донесе любовта, как да възпитават майките и бащите. „А, нали имаме любов“, ще кажете? Нека свещениците викат народа и го питат: „Искате ли да стои Дънов в България или не?“ Ако народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България, нищо повече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: „Върнете се в православната църква“. Но докато народа не се произнесе, аз ще стоя тук. Какво говори духовенството, за мене туй не е меродавно, но какво говори българския народ. Тоя народ създаде свещениците, а не свещениците създадоха българския народ. Следователно, българския народ каквото говори, то е важно.“ (стр. 50-51)

Противниците на правителството на Ал. Стамболийски не бездействуват. През март 1922 г. се създава Народен сговор от буржоазни дейци - Греков, Цанков и от запасните офицери - Вълков. Начело застава Александър Греков, но е убит на 25.май1922 г. На 8.VI.1922 г. е убит висшия градоначалник на София по време на Владайските събития - 1918 г. - Паню Чуклев.

На 6.VII.1922 г. се създава Конституционния блок съставен от демократи, радикали, прогресисти, социалдемократи, народняци. На 15.VII.1922 г. Блокът издава позив към българския народ „Долу диктатурата“. Поводът за този позив е даден от решенията на 17.конгрес на БЗНС през май 1922 г. където е приета резолюция за обявяване на селска диктатура от земеделското правителство.

По повод въвеждането на новата правописна реформа и премахването на „е двойно“ академичното представителство протестира. Освен това академичният съвет през май 1922 г. е поискало в ултимативна форма от Министъра на просветата Омарчевски да бъдат възстановени уволнените доценти в Юридическия факултет, да не се закриват професорски катедри и да не се намесват в автономията на Университета. На 3.март 1922 г. на денят на Освобождението на България се прекъсват лекциите в университета и студентите се разпускат до есента на 1922 г. Разгорещават се политическите страсти водещи до ожесточение. Правителството накарва и засяга интересите на богатите, на офицерството и идва в конфликт с академичната интелигенция.

След завършване на събора на Бялото Братство на 25.VIII.1922 г. гостите на събора се разотиват по своите места. Част от гостите на събора остават в устроеният лагер-палатки в лозето. За тях Учителят изнася последователно в разстояние на двадесет и пет дни беседи по различни теми. Още не са затихнали коментарите и впечатленията от събора както и последиците от акцията на търновското духовенство и някои видни граждани срещу Учителя. По този повод на 26.VIII.1922 г. в беседата „Новия и стария живот“ Той казва следното:

„Сега аз зная какво мислят търновци за нас. Те си казват: „Тези хора искат да съсипят България“. Досега България толкова пъти е била съсипвана, че аз ли ще я съсипвам! Не, те искат да струпат греховете си върху мене, но

аз ще им докажа, че техните грехове са си техни. Вашите грехове са си ваши. Аз не ги признавам за мои. И вие трябва да се изповядате! Всеки българин трябва да си каже Истината и да заяви: „Аз съм причината, а не друг“. Това е достойнство.“

„Сега българското учительство и българското духовенство трябва да имат доблестта да си кажат греховете, да се изповядат. Нищо повече. Това не го искам аз, това го изисква онзи Велики и Единствен принцип. Ако те доброволно не изповядат греховете си, насила ще ги принудят.“

И така аз ви приветствам! Вие - търновци, едно време гонихте богомилите и оставихте предание за тях, че са били много лоши хора. Не е вярно. Аз сега чета техните анали и виждам, че са били много добри хора.

Казвам ви, че ако българите не възприемат това Учение, което ние проповядваме, от България нищо няма да остане, нито помен! Даже името на българите ще се зачеркне, знаете ли това? Ако възприемат това Божествено Учение, тяхното име ще се запише със златни букви. Това да го знаете всички - запишете си го! Аз в 1913 година казвах на свещениците да не ни гонят, но те се вдигнаха и предизвикаха един малък скандал. После дойде разривът и всички духовници ги изгониха от Македония. В 1915 година ме арестуваха. Казах им: „Много скъпо ще платите!“ В 1918 година ме взеха и ме изпратиха във Варна. Казах им: „Ще претърпите един голям крах, какъвто никога не сте виждали!“ Не стана ли така? Стана. Аз им казвам, че това Учение не е човешко, то е Божествено. Всеки народ, който е престъпил това Учение, добро не е видал. Евреите, които престъпиха това Учение вече две хиляди години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой, не послушаха Йоан Кронщадтски и дойде сегашното пречистване там. В Русия сега Господ говори. Болшевиките - това е Божественият глас. Когато хората не послушат Божия глас, в света започват да работят противоположни сили, дохожда глад, мор, раздори. Православната църква в Русия трябваше да приложи Христовото Учение „Не противи се злomu“. Нали Христос е казал: „Любете враговете си!“ Болшевиките са тези врагове. „Не противи се злomu“ - така е казал нашият Учител. Не го казвам аз, това е казал Христос. Молете се за тези, които ви гонят, които ви правят пакост; молете се за тях. Да бъдем последователи в своите убеждения!“

„И аз го похвалявам за това, че когато попит му говори, той си прави оглушки и казва: „Не слушай попа какво говори, гледай го какво върши“. Това е философията на българския народ. Той си има една много здрава философия. Ако гърбът на българина е останал още здрав, то е благодарение на това, че не слуша своето духовенство. Ако българският народ беше слушал своето духовенство, сега най-малко четири-пет пъти места в България щеше да има огнища на неприязън към „новата ерес“.

„Французите, след като избиха хугенотите, какво получиха? Оттогава насам тяхната държава не се повдига. Рим, който избиха християните, къде е сега? Евреите, които умъртвиха Христа, къде са сега, къде е тяхната държава. Няма народ, който да е извършил престъпление с Божиите избраници и да е спечелил нещо. Аз похвалявам българския народ, че не слуша духовенството. Той си има една здрава философия, понеже се държи за земята, а тази земя може да ражда само когато дойде Божественото благословение. Българинът се държи за Бога, а това негово духовенство трябва да бъде изразител на Мъдростта, Любовта и Истината. Да не мислите, че аз искам да осъждам духовенството? Не, аз съм против онова духовенство, което не изпълнява Волята Божия; аз съм против всички онези лъжи, които се говорят в църквата. Аз съм за Царството Божие и за Неговата

Правда. Аз казвам: „Търсете първом Царството Божие и Любовта, Мъдростта и Истината, които са дошли в Царството Божие и всичко ще ви се приложи“.

Сега ние ви поканваме с добре дошли, за да ви угостим по братски! Искам на търновци да им се поразширят малко сърцата. Ако искат Търново да остане като град, на който името да се запише в историята, нека приемат Учението ни. Ако искат името му да се заличи от историята, нека правят каквото си знаят. Сега, ние ви говорим много ясно. Няма град в света, който да е прокопсал, след като е съгрешил против Истината. Аз бих желал не само търновци, но и духовенството му, и тукашният владика да се свестят. Миналата година един виден писател, минавайки през Търново, казал за нас: „Ще ги разпръсна аз тях!“ След това много писа против нас, но го повикаха горе на онзи свят. Казвам, че няма да се мине година-две и всички попове ще бъдат повикани да дадат отговор. Те ще заминат, това да го знаят! Няма нищо, което да съм казал и да не се е сбъднало. Кажете на българските владци и свещеници, че ако не се поправят, всички тези синодални старци ще бъдат повикани и ще ги питат: „Вие ли се намерихте да пишете против Божията Истината?“ Ще докажем, че това е така. Ние никому зло не мислим, но не искам да се препятства на този народ. Те държат ключовете, но ние ще ги вземем. Ние не искаме българския народ да се спъне в своето развитие. Ние искаме Свобода за вашите души, Свобода за вашите сърца и за вашите умове. Ние искаме Светлина и знания да ви се дадат, ние искаме Светлина и Сила да ви се дадат“.

В беседа от 10.IX.1922 г. „Аз съм вратата на овцете“, Учителят разглежда въпроса за религията, днешното българско свещенство и съвременно християнство.

„Питам сега свещениците, които са присвоили това Слово, ще кажат ли на хората най-великата Истина? Аз заявявам: абсолютно никаква лъжа, в Бялото Братство не се позволява нито бяла, нито черна лъжа! Без лъжа може ли? Може. Кажете ми кой досега е прокопсал с лъжа.“

„Следователно, трябва да се върнем към онова основно Учение, което Христос е проповядвал на евреите. Те обаче не го приеха и две хиляди години вече откакто се разпръснаха по лицето на земята. И българите мислят, че като не приемат Новото Учение ще прокопсат. Евреите постоянно избиваха пророците и не харосаха. Няма народ, който да е злоупотребил с Любовта и да не е приел своето възмездие.“

„Римляните узакониха кръста и заповядаха да го целуваме. Не, ние не целуваме този кръст на престъплението. Целуваме кръст, в който има жива душа, жив дух. Така аз тълкувам Учението. Питат ме дали вярвам в кръста. Аз в живите кръстове вярвам, не в сребърни, златни и други - не вярвам. Прав ли съм? Някой ще каже, че със своето Учение господин Дънов разрушава държавата. Не, с лъжи се разрушава държавата. Казвам: изхвърлете мъртвите кръстове и поставете живите.“

В такава обстановка създадена от правителство, опозиционни партии, българско духовенство се предприема от Конституционния блок една предварително замислена акция. Той решава да свика събор в Търново на 17.IX.1922 г., който да се използва срещу управлението на БЗНС, за да съборят впоследствие земеделското правителство. В същото това време министър Райко Даскалов, който оглавява Министерството на вътрешните работи (от 5.I.1922-9.II.1923 г.) създава така наречената Оранжева гвардия, съставена от активисти на Земеделската партия от млади борбени мъже, въоръжени с бели дебели сопи. За противодействие на събора на Конституционния блок в Търново той организира на същата дата в Търново събор на цвекло-произ-

водителите заедно с конгрес на инвалидите, вдовиците и сираците от войните. Предстоящ е бил сблъсък между „Блокът“ и Дружбащите - така наречените активисти на земеделските дружби, които участват в оранжевата гвардия. С „Манифест към работния български народ“ от 12.IX.1922 г. БЗНС обявява Отечеството в опасност и призовава своите членове да превърнат акцията на Конституционния блок в народен съд над виновниците за Националните катастрофи.

В страната расте недоволство срещу правителството на Стамболийски. Офицерите са недоволни от малките заплати, македонците от ВМРО са враждебни, в страната присъствуват белогвардейски войски на генерал Врангел, които били обезоръжени от правителството на Стамболийски и им е било забранено да ходят по улиците с военните си царски руски униформи.

Хиляди привърженици на двата лагера потеглят към Търново с влак. Правителството на БЗНС прикачва няколко вагона натоварени с полицаи, миньори, селяни и активисти от Оранжевата гвардия. Влакът тръгва от София. В него пътуват бившите министри и водачи на Конституционния блок: Теодоров, Малинов, Данев, Маджаров, Ляпчев, Цанов и др., пътуващи в специален министерски вагон. Към влака са прикачени 3-4 вагона с министър на вътрешните работи Райко Даскалов и други земеделски министри, а в останалите 2-3 вагона пътуват активисти от оранжевата гвардия. В един и същ влак пътуват блокари и дружбашки за една и съща гара, за едно и също място в Търново и за една и съща дата - 17.IX.1922 г. Необикновена и странна влакова композиция.

В два часа през нощта влакът спира на Долни Дъбник. Влакът е спрял от голяма група въоръжени земеделци с дебели тояги и крещят „Смърт на буржоазията“, „Смърт на кръвопийците“. Бившите държавници били извлечени от купетата на луксозния вагон посред нощ и селяните започват да ги бият, да ги ритат, да ги ругаят, да ги плъят и свалят всички величия на перона на гарата. А там ги чака развилняла се тълпа от побойници, въоръжени с дебели цепеници взети от дървените складове на село Долни Дъбник. С тях напасят побой на привържениците на Блока, които също пътуват във влака. Започва гавра, някои биват хванати за брадите и разхождани по перона, така както се водят кози от селяните. А тогава е било на мода държавните мъже да носят дълги бради, ако нямаш брада и мустаци не можеш да бъдеш министър. Тълпата започва с ножове да подрязва брадите на бившите величия. А по-здравите били яхнати като магарета, за да ги разхождат по перона. Накрая се намесил Райко Даскалов и предложил да бъдат отново натоварени във влака, защото народът ще им реши съдбата в Търново.

На гара Росен земеделците разоръжават няколко вагона блокари. Влакът продължава по своя път.

Пристигат в Търново и всички били свалени от влака, а водачите на блокарите били натоварени на открити камиони с отрязани бради и мустаци като подходяща духовна музика е вървяла пред камиона, а след тях следвали тълпи от Оранжевата гвардия. Тя успяла да отблъсне с ръкопашен бой, с тояги и цепеници около 2000 блокари, които се опитали да влезнат в Търново. Спечелилите битка земеделци като влизат в Търново изваждат от домовете всички местни големци, попове и владии, отрязват им брадите и мустаци, нанасят им побой и били подложени на най-различни мъчения под одобряващите възгласи на земеделските активисти. Това е траяло три дни. След това арестуваните величия били заведени в Градските казарми. Три дни маршируват дружбашките в града с плакати „Смърт на Врангеловите съюзници“,

„Искаме селска диктатура и народни съдилища“. Искали да ги хвърлят от Стамбуловия мост и от крепостните стени на Царевец в река Янтра.

Така, че на 17.IX.1922 г. в Търново се е състоял земеделски събор на Марко поле като участвуват 30 000 души. Съборът гласувал резолюция, в която одобрява политиката на БЗНС и настоява за съд на виновниците за двете национални катастрофи от кабинета на Радославов и Иван Гешев (1911-1913), Ст. Данев (юни-юли 1913) и Ал. Малинов (1918 г.).

На 17.септември 1922 г. представлява Видовден, т.е. въздава се от Небето възмездие на всички онези, които явно и ожесточено воюват срещу Учителя Петър Дънов. През това време Учителят и приятелите са в Търново и са на лозето отседнали на своя лагер създаден по време на събора. На 22. септември 1922 г. Учителят държи своята поредна беседа озаглавена „Празникът на труда“. Интересно е да се отбележи, че 22. септември 1922 г. е 8. септември по стар стил, който стил тогава се използва едновременно с новия. На този ден Учителят озаглавява и нарича беседата си, че този ден е „Празникът на труда“. А в тези съборни дни Учителят в частен разговор споменава, че Школата на Бялото Братство е открита и тя ще продължи точно 22 години, колкото е един слънчев цикъл. Този цикъл завършва на 9.септември 1944 г. когато идват комунистите на власт в България. Това е същият ден и същата дата, която е определена още на 9./22. септември 1922 г. като Празник на труда. По това време Учителят съобщава, че след 1944 г., т.е. от 1945 г. започва „Ерата на труда“, която ще продължи 45 години. И наистина тя продължава, водена от комунистическото правителство от 1945-1990 г. Всичко се сбъдна.

На 9.септември (22.септември) Учителят Дънов в беседата си „Празник на труда“ засяга и обръща внимание върху събитията от 17.септември 1922 г. разиграли се в гр. Търново. Ще цитираме отделни пасажии от тях.

„Понеже вкусихте, че Господ е благ. При Когото идвайте като при камяк жив, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен.“ Следователно хората отхвърлят това Учение. Те вече са го отхвърлили и видяхте на седемнадесети септември по какъв начин си уреждаха работите. Ако не приемете Любовта, същото ще стане и с вас, защото една горчива дума, която се изрича, може да разбие сърцето или да пукне главата. И в Духовния свят има счупване на глави.“

„Някой казва, че му е хрумнала някаква мисъл, че някакъв дух му е говорил. Нямам нищо против, светът е пълен с духове. Ако дойдат духове от Бялата Школа и ви дадат нещо, това е добре, но има духове вън от Школата, които ви занимават с празни работи. Чета във вестниците как едни-кои си се оплакват, че били бити от привърженици на Блока, но когато дойдат на власт и те ще постъпят по същия начин. И едните бият, и другите бият. Вие, които сте в Школата, мислите ли, че и ние трябва така да постъпваме? В Училището на Бялото Братство абсолютно са изключени всички погрешки.“

„Ето например вече толкова години поповете вдигат шум. Ако бях като тях, щях да се уплаша, но аз им дадох тук първия урок. Предупредих ги какво мога да направя, а те не го приеха. Но дойде дървото на седемнадесети септември. Аз им казах кое учение е хубаво. А какво представлява старото учение те разбраха - набиха ги и целият град можеше да хвъркне във въздуха. Ако бяха приели Любовта, на седемнадесети нямаше да се случат такива работи. Сега, ако и вие не приемете учението на Любовта, дърво ще има и пукнати глави ще има. И за вас е в сила същият закон. Ако приемете Любовта, цялото благословение Божие ще дойде, защото всичко в света е само Бог.“

През ноември 1922 г. правителството на Стамболийски организира Народен референдум за съдене на бившите министри като главни виновници за двете национални катастрофи през 1913. и 1918. г. и бе за него гласувано единодушно. На 11.март 1923 г. Народното събрание гласува с болшинство от 2/3 за съдене на бившите министри, които са били затворени в Шумен след събитията от 17.септември 1922 г. в Търново.

Трябва да споменем също, че на 4.декември 1922 г. две хиляди македонски активисти на ВМРО окупират град Кюстендил. Министър Даскалов с Оранжевата гвардия състояща се от 10 000 човека, но въоръжени вече с пушки от военните складове биват натоварени на влакове за град Кюстендил. Докато се събере тази небуздана орда, те с дебели тояги плячкосват населението на онези градове, през които влаковете минават. Македонците от ВМРО освобождават града и Оранжевата гвардия след като не е могла да влезне в истински бой с македонците, връща се обратно с влаковете към София. Нахлува в София с дебели тояги и започва масов терор по улиците и плячкосват частните магазини. Правителството се принуждава да разоръжи собствената си гвардия на 8.декември 1922 г. и да ги изпрати на малки групи по домовете си.

На 22.април 1923 г. са били обявени законодателни избори. Започва жестока предизборна кампания. В гр. Ямбол отначало властите разрешават събора на анархистите. Но после войската напада и убива към 200 анархисти. Като съобщават това на Учителя Дънов, в частен разговор Той казва: „С тези убийства на идейни хора Стамболийски сам си подписва смъртната присъда“.

През месец май последователите на Учителя Дънов правят постъпки пред правителството на Стамболийски да им бъде разрешен поредният събор през месец август в Търново. Лично Стамболийски с обидни думи по адрес на Учителя прогонва делегацията. На 9.юни 1923 г. се извършва военен преврат, Стамболийски бива убит на 14.юни в родното му село Славовица. Стотици негови привърженици са убити, както и Райко Даскалов на 26.VIII.1923 г. в Прага, от наемни убийци.

В началото на месец септември последователите на Учителя Дънов правят постъпки пред новите власти начело с Ал. Цанков, извършили преврата, за разрешение за свикване на събор на 9.септември 1923 г. в гр. Търново. Получили отказ. Тогава Учителят извиква ръководителите на братствата от провинцията и им изнася няколко поредни беседи на 9.IX.1923 г. Точно след 22 години, колкото е един слънчев цикъл идват комунистите на власт, на същата дата - 9.септември 1944 г.

А 13 дни след 9.септември 1923 г. на 22.септември 1923 г. започва септемврийското въстание организирано от комунисти и земеделци, което бива потушено с кръв и убийства. След 22 години идва възмездиято на 9.IX.1944 г., което се раздава от комунистите дошли на власт.

Това е един обикновен разказ за необикновени политически събития и за денят, който идва и който бива наречен „Видовден“, след което идва Възмездиято, което е бич Божий за престъпилите Словото на Живият Господ на Силите.

Забележка на редактора. Този обзор е направен от съставителя на този сборник Вергилий Кръстев по идея на Асен Челингиоров от Берлин, който ми обърна внимание на събитията от 17.септември 1922 г. в гр. Търново, за което му благодаря.

4. ВЕЛИКОТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ И ВЕЛИКОТО НЕПОСЛУШАНИЕ

При една среща с Учителя, Той ме покани да отидем двамата с Него в градинката. Там имаше посадена лоза от някого си. Той седна на един стол и се обърна гърбом към слънцето, за да Го огрява и пече. Аз седнах до Него на трикрако столче. Мълчим. След малко Савка Керемидчиева донесе една чиния сварени и обелени картофи, масълце и чубрика със сол. Тя постави чинията пред Учителя, размени една-две думи с Него и се оттегли. Учителят с ръка посочи към чинията. Аз си взех картоф, масло и сол, а Учителят яде само картофи. Ядем и мълчим. Аз Го поглеждам как се пече на слънцето. Зная от беседите Му какво означава всичко това и каква е ползата от това. Затова Учителят не ми обяснява нищо, а мълчи. По едно време се обръща към мен и ми казва: „Благодари, че си свързан с природата и че имаш връзка с нея“. И наистина аз имах много енергия в себе си. Тя идваше от някъде, преминаваше през мене и заминаваше натам, където я насочвах. А я насочвах натам, където не трябва, поради моето вироглавство. Така аз губех много от тази енергия с различни хора и за различни начинания без всякаква полза и ефект. По-късно когато заболя сина ми и аз трябваше да се грижа за него чудех се откъде идваше тази енергия от мене и преминаваше към него. Очаквах, че ще се възстанови и оздравее. Но нещо в него беше изгоряло, електрическата инсталация беше изгоряла и не можеше да се подмени с друга. И всичко беше безрезултатно въпреки моята вяра до края. Колко време, колко сили и енергия беше хвърлена натам. Ако бях ги хвърлил в оная посока, която ми казваше много пъти Учителя и за което аз не послушах също така много пъти - то щях да имам много успехи. Но сега се провалих по всички правила на провала. И то по моя вина понеже не проявих послушание към Учителя. Моето непослушание към Него няма край. Няма начало и няма край за моето непослушание. А историята на човечеството има начало - от времето на Мойсея, а съвременното човечество започва от времето на Христа. Та от тези две епохи аз също имам примери за моето непослушание. И сега си плащам кармически всички неща. Искате примери. Какви примери имам аз за чудо и за приказ. Имаше някаква връзка между мен, църквата и Учителя. Затова Учителят ми нареди да стана дякон. Аз Го послушах от немай къде. Каза ми, как да се обличам, как да пея, какво да пея и какво да върша в църквата. Каквото каза, всичко запомних, но нищо не изпълних. И след това си платих както трябва с лихвите за непослушанието. При една среща Учителят ми бе казал: „Ти, брат, имаш в себе си три златни мини, които можеш и трябва да разработваш. Това са религията, музиката и медицината“. Така, че аз не случайно минавах през църквата. И не случайно бяха моите разностранни интереси. Но за това по-късно. Аз бях станал дякон, но по едно време се ядосах и отивам и съобщавам на Учителя, че се отказвам и хвърлям расото. Но Учителят ме възпря и каза: „Ще внимаваши. През тебе трябва да минат 7000 попски духове. И ако напуснеш по-рано църквата от определеното за това време, то слънцето ще те опари и изгори и ти ще изсъхнеш. Ако напуснеш по-късно, то луната ще те попари“. И така стана, че не послушах Учителя, а напуснах когато аз си поїсках и слънцето ме изгоря, че после онова, което остана и луната ме попари. А знаете, че слънцето е символ на светската власт, а луната - на духовната и църковна власт. Та проявих голямо непослушание и тези духове не можеха да излязат чрез мен на времето от онзи егрегор и онова поле, което се оформя и управлява от

църквата. Заради мен те останаха затворени там и не можах да излезнат и сега те ме мъчат заради това и сега се проявяват чрез мен и в мен. А да се справяш с тях и да воюваш с тях не е по силите на един смъртен човек. Учителят ми беше дал методи как да се справя, но аз не Го послушах. Това бяха неща, които минаваха през мене. Няколко рода преди мене бяха свещеници. Тази наследственост я имах заложена кармически. Та не случайно, когато баща ми отиде при Учителя, Той ми каза, че моето поведение се дължи на това, че това са онези камъни, които църквата е изпратила и сега се връщат върху сина му. Това което ме мъчи сега, това са старите учения и те ме мъчат сега. Тогава бях млад и човек не знае какво да иска: това искаш, онова не искаш, не знаеш какво да искаш. Искях да стана голям певец, след това исках да следвам в духовна академия, после исках други работи, които ме вълнуваха и ме водеха. Преминавах бурно от едни води в други води. Веднъж при една среща Учителят ми каза: „Внимавай, Симеоне, ти трябва сега да обработваш и Мойсеевия и Христовия закон. Ще тръгнеш от Мойсея и ще завършиш с Христовия закон“. Какво искаше да каже Учителя, аз тогава не го разбрах, но Го разбрах много по-късно. И вие ще го разберете това, когато ще ви разкажа за времето от Мойсея и за времето по Христа. Но аз не Го послушах, защото бях млад. Ако имах малка светлинка както сега, добре щеше да бъде. По-късно узрях. Той ме предупреди как да се освободя от църквата, когато му дойде времето. И беше ми казал, че ако изпълня всичко това, което ми каза, Той щял да ми съобщи кога ще дойде това време. Даже ми каза как трябва да дам концерт в този случай. Трябваше да дам концерт в църквата и да бъда облечен с бял подрастник и синьо расо. Но аз това не го направих. А защо не го направих ли? Имах сили, имах и воля, но в последния момент излизаха все нови неща, които ме отклоняваха ту в една, ту в друга посока. Така че всички останаха недоволни от мен. Онези 7000 духове, които трябваше да преминат през мене, не можах да преминат и останаха недоволни от мене и ето вече десетилетия наред си отмъщават на мен. Останаха недоволни от мен и онези, които ме обичаха и които се надяваха на моят певчески талант. Аз нищо не направих с него. Остана недоволен и Учителя, защото Той толкова време ми отдели и толкова съвети ми даде, че аз изпитвам неудобство пред Него, че нищо не изпълних. Голямо нещо е това човешкото непослушание. Аз нямам никакво оправдание в случая. Имах и условия, имах и възможности. Но всичко пропуснах и всичко загубих. Това, което ви оставям като изповед и опитност - това се дължи на друг и аз му благодаря! В Школата е така - винаги се явява един, който да засвидетелства за Истината!

5. СЪД И ТОЛЕРАНТНОСТ

Аз бях станал дякон и пеех и служех в църквата „Св. Кирил и Методий“. Понякога идваха близки и познати да ме слушат как пея. Казвах им, че когато пея полилеите се клатеха в църквата. Но те се усмихваха и смятах, че това е шега. Идваха от любопитство, слушаха ме и след това ме тупаха по рамото: „Абе, Симеоне, какво ти правиш? Ние мислим, че ти си правиш майтап с нас, а твоят глас клати цялата църква“. Разбира се, това не е хвалба от моя страна. После ще говоря за моите певчески заложи и таланти. След служба аз обикновено хвърлях расото и се запътвах на Изгрева. Мен не ме интересуваха разни други неща, че хората дават пари, че мога да отида да направя някоя служба в някой частен дом и да взема пари за това. Тези неща не ме вълнуваха и аз бягах от тях. Аз така както посещавах Изгрева и разговарях с

Учителя, така и четях беседи. Бяха ме проследили и бяха ме наклеветили на владиката Стефан в София. А бяха намерили и някоя беседа в стаичката ми в църквата. В тази църква имаше стаичка с библиотека с много книги. Там лично беше изпратено едно течение от окултната литература на д-р Георги Миркович от Сливен. Та в тази стаичка аз много пъти се застоявах и четях каква ли не литература. Наклеветиха ме и след това ми съобщиха, че ще ме съдят чрез църковен съд. След черковна служба бяха ме поканили на вечеря при владиката Стефан. Там щяха да ме съдят. Казаха ми, че аз съм толкова виновен и че за мен няма никакво оправдание и затова аз трябва само да си замълча, за да не си усложня положението. След тържествената вечеря с хапване и пийване, при която аз нищо не сложих в устата си, дойде време да ме съдят. Владиката Стефан ме погледна, после пое дълбоко въздух, за да изговори обвинителната си реч срещу мен. Всички отвориха уста да го слушат. Пое въздух и спря. А всички го чакат да проговори. Изведнъж каза, не каза, а устата му изфуча една дума: „Фу-у-у“ и през устата му като вихър излезна целият въздух, който го беше поел преди минута. Като че ли беше спукана вътрешна гума на някоя лека кола. Излезна целият въздух от него и той като вихър излезна от устата му, прелетя над главите ни и излезна през отворения прозорец. Цялото това фучене остави следа над главите ни и като вдигнахме поглед, видяхме лек синкав дим, показващ пътя, по който мина и излезна оня дух от него, който трябваше да ме съди. И повече нищо не ми каза. Само ме погледна и замълча. Всички си замълчаха. Всички бяха свидетели и бяха замръзнали. На следващият ден той бе извикал игумена на църквата и му бе казал: „Той е млад сега, ще прикипи като джибри и като младо вино. Той е млад, много хубаво пее и ще прекипи след време“. Понеже хубаво пеех ме оставиха в църквата. А като казах това на Учителя, Той прихна да се смее и се захласна от смях и сълзи потекоха от очите Му. Тогава разбрах, че това бе помощ от Учителя. Те бяха толерантни към мен. А за църквата Учителят каза: „Христос ще дойде като вътрешна светлина в умовете на хората и тогава всички ще бъдат толерантни едни към друг, заради техните възвишени идеи“. Това го изпитах. Дори ми позволиха освен да бъда дякон в църквата и да пея, но да следвам едновременно в Консерваторията. Правеха го заради хубавия ми глас и че провеждах много хубави служби. Те усещаха духа, който работеше в мене. Изобщо ме толерираха и изчакваха какво ще излезе от мене.

Аз служех в църквата „Св. св. Кирил и Методий“, която се намира до пазара - женския. Там имаше една стаичка, в която имаше много окултна литература, в два големи шкафа - около 500 книги.

Тук идваше да се черкува поп Иван Димков, бащата на Петър Димков. Беше много религиозен и много духовен човек. Аз веднъж проявих небрежност в одеждите си при църковната служба и той ми се скара, та ме схруска цял. Беше от вярващите по дух, а другите свещеници около мен бяха карьеристи и занатлии.

6. С МОЙСЕЙ В ЕГИПЕТ

Преминавах през бурни вътрешни преживявания на всяко едно от прежданията си през времето на Школата на Учителя. От една страна бях свързан с баща ми, който бе свещеник и целият ми род до пето коляно бяха свещеници и бяха свързани с тези духове от православната църква, а с тази верига шега не бива и човек трудно можеше да се откачи от нея. От друга страна от тази верига духове започнаха битка срещу Учителя по всички

фронтове - преса, вестници, сказки, амвони и пр. Аз не можех да бъда безучастен и заставах в защита на Учителя, защото познавах много добре свещеничеството в онези времена и техните методи и прийоми на действие. Много пъти пред Учителя съм заставаха в Негова защита. Той се усмихваше, потупваше ме по рамото. Аз бях винаги добре дошъл при Него. Когато ме виждаше да идвам, Той оставяше другите приятели, идваше при мен, бащински ме прегръщаше и питаше: „Какво има ново, Симеоне?“ Аз разпалено говорех, обяснявах. Той ме изслушваше, казваше ми по някоя дума и ме оставяше и отиваше да си довърши разговора с другите. Това правеше впечатление на всички, че съм най-приетия брат в расо. Идвах понякога с расо, нали бях дякон, а понякога и с цивилни дрехи. Бях едър, висок, снажен, с брадичка. Боже, какви години бяха тогава. В мене тогава бушуваха бури, урагани, носеха ме вълните на живота. И затова Учителят ме приемаше веднага, защото аз се задавах и отивах към Учителя, а зад мен и в мен избездната на миналото изригнаха вулкани и можеше всичко това да сте стовари върху някой друг на Изгрева. А тези сили можеха да пометат и Изгрева. Затова Учителят ме прегръщаше и питаше: „Симеоне, какво има ново към тебе?“ И аз се отприщвах и говорех и се разтоварвах по този начин. Веднъж се оплаках: „Ами, Учителю, само на мен ли се случва всичко това?“ Учителят ме погледна, усмивката Му изчезна и строго каза: „Някога теб и Мойсея ви изпратихме в Египет за работа. А вие взехте с него, та убихте египтянина. И с това забавихте плана на Небето с 40 години и се изпуснаха благоприятните условия и Небето трябваше да промени основно своя план. Внимавай да не го убиете отново, защото и Мойсей е тук и египтянина е тук в Школата и ще се срещнете отново“. Пред мен и очите ми се отвориха дверите на миналото от Великия Учител и като на филмова лента премина цялата история в главата ми описана в Библията, но вече с действащи лица и събития. Това трая кратък момент и после отново всичко се затвори и заключи пред съзнанието ми. Паднах пред краката на Учителя и пророних: „Прости ми, Учителю, че не сме изпълнили волята Ти“. Той ме вдигна с ръце и ме поведе приятелски под ръка. Остави ме на беседката да размишлявам, а Той лекичко се отдалечи. Какво да размишлявам? Та аз видях една Истина за Учителя и Неговата Школа.

Изминаха много години и десетилетия от тогава. Аз срещнах Великия Учител. Бях в Школата Му. Едно правех, друго не правех. Изобщо бях изтъкан от противоречия, които бяха завързани като ченгели на синджир. Едно развързвах, а друго се връзваше. Такъв ми бе пътят. Не можех да се справя с всички противоречия. Учителят ми бе дал методи, които не изпълнявах. Каза ми неща, които не послушах да изпълня. Изгубих благоприятните условия и времето за това отмина. Кому да се сърдя? На себе си ли? По едно време си казах: Ами къде е Мойсей? Нали Учителят каза, че с него ще се срещнем? Но не се срещнах с него по времето на Учителя. Но десетилетия след заминаването на Учителя аз се срещнах с него. Той дойде, за да свърши с мене една работа, на която аз му се съпротивлявах. Накара ме и ми се наложи. Нямахме как. Познах го, че по прераждане беше той. Говоря за личността на Мойсея, а не за онзи Божествен Дух, който водеше израелтяните през пустинята, през деня като огнен стълб, а през нощта като огнено кълбо през пустинята. Човешкият дух е едно, а Божественият Дух е съвсем друго и тия неща не трябва да се смесват особено, когато говорим за прераждането. Само че между нас имаше човешка разлика от онези 40 години, които той прекара в пустинята в уединение, за да изплати кармата си. Значи в Школата на Учителя се събрахме всички от Стария, че и от Новия Завет. Аз бях дошъл по-рано, а той по-късно. Защо ли? За да ги изведе от Египет и да ги прекара

през пустинята. Това трябваше да стане, защото след заминаването на Учителя всички попаднаха под робството на Египет. Сега трябваше някой да ги прекара през пустинята и да ги заведе в Ханаанската земя. Трябваше да ги прекара с Божия Дух, който да върви пред тях като огнено кълбо през нощта и като стълб през деня. Сега това е Словото на Учителя. Само чрез Него можете да минете през пустинята и през деня и през нощта на вашия живот. Аз няма да мога да мина с Мойсея. Аз направих престъпление пред себе си. Аз изгорих книгите на Учителя в едно от моите големи падения и големи разочарования през живота. Изгорих всичко - снимки, лични, семейни, архив и с тях изгорих и беседите на Учителя. И знаей, че ще отговарям за това. И с вас няма да мога да мина през пустинята. Аз ще остана за следващата епоха. А единственото ми спасение е в това, да се изнесат онези неща, които аз като една душа успях да преживея през Стария завет, който течеше у мен. Това е за поучение за вас и голям урок за мен засега и за в бъдеще. На времето с Мойсея убихме египтянина, по времето на Христа предадохме Богочовека на разпятие, а по времето на Учителя - изгорихме книгите Му. Е, какво ще кажете за това? Изпити ли? Не това е най-великото непослушание, което може да съществува и на земята, и на Небето. Това ви го изповядва онзи, който бе целувал ръка на Великия Учител и който не послуша и не изпълни нито една дума от онези Слова, които Той му говори бащински като на син. Но синът не стана син, защото синът изпълнява заповедта и повеленията на бащата. Оставам за следващата епоха. Дано тогава да проявя послушание и да се справя с неразрешените задачи по времето на Мойсея, Христа и Великия Учител. Амин.

7. КОЙ И КАКЪВ БЕШЕ ПО ВРЕМЕТО НА ХРИСТА

Трябваше ми месеци докато преработя в себе си цялата онази история с Мойсея, която Учителят ми разказа. Препрочитях Стария завет и с него преминах цялата тази епоха. Но този път това не беше библейска притча и символика, а бяха живи сцени и събития, които се развиваха пред мене. Все едно, че гледах многосериен филм. Главите от Стария Завет се редуваха и редуваха се тези сцени с живи герои. Всичко оживя у мен и живееше със своите горести и страдания. Накрая стигнах до Новия Завет. Започнах да чета Евангелието. Имах усещането, че това всичко ми е познато. Нали бях дякон по това време и много пъти бях го чел и пял дори. Но вече изникваха сцени и живите действащи образи пред мен като на екран. Не изтърпях и отидох на Изгрева. Беше започнала беседа. Влезнах, седнах и заслушах. В момента не правех разлика между онова, което бе говорил някога Христа и записано там в Евангелието и сега тук в салона на Изгрева. Боже, какви времена дойдоха да преживявам всичко това. Дали ще издържа? Това ми мина през ума, седнал на стола. Учителят спря за миг беседата, погледна ме и вметна едно изречение: „Господ управлява времената, а човек трябва да се вмести в това време само ако изпълни Волята Божия“. Ни в клин, ни в ръкав - това изказване бе за мен, но не и за другите. После стенографките ще се чудят как да го вмъкнат в общия текст, дори и ще го перифразират. Беседата свърши. Аз изчаках Учителят да се освободи и зачаках вън. Той излезе от салона, видя ме и се упути към мене: „Какво има ново, Симеоне?“ Аз Му целунах ръка и казах: „Учителю, като Ви слушам, като Ви гледам, като гледам тук всички братя и сестри на Изгрева имам чувството, че всички сме били по времето на Христа. И знам със сигурност, че това е така. Отвътре в себе си го знам“. Усмивката на Учителя изчезна. Стана строг и каза: „Вземи Евангелието и че-

ти и ще видиш каква роля си играл тогава, къде си и кой си. Намери кой си там в Евангелието!" Аз изтръпнах. Уплаших се. Не посмях да Го попитам кой съм от Евангелието. Голяма уплаха и голям страх ме обзе. Защо? Не знам. Започнах да чета Евангелието по друг начин и с други очи. Очите ми стояха отворени и виждах всички събития и лица, но съзнанието ми бе затворено, за да познава себе си както и да познае другите от онова време, които днес присъствуваха тук на Изгрева. Значи тук бяха всички - и учениците, и фарисеите и садукееите и еврейските граждани, които викаха „Осанна“, а след това „Разни го“. Тук бяха и представителите на римската власт, на еврейските първосвещеници от някогашния Йерусалим. Тук бяха всички. Но бяха преоблечени в нова плът, бяха наложили плътта си като защитна маска и одежда и не можеха да се видят кои са и какви са. Ако се познавахме - тогава тук, на Изгрева щеше да се обърне наопаки. Така не се познавахме отън и можехме да работим като ученици в Школата на Учителя напълно свободно.

Бяха изминали към 40 години след заминаването на Учителя. Аз бях вече в почтена възраст. Веднъж съм отишъл да се храня във вегетарианския ресторант. По това време аз се занимавах с йогическите системи за възстановяване на здравето си. Идва един и сяда на моята маса, един от ония извояни „дъновисти“, които се мотаеха около Изгрева и със своето поведение настройваха гражданството срещу делото на Учителя. Този същият ми каза, че е спиритист и че са били правили сеанс и духът, който се явил при спиритическия сеанс им казал, че аз съм преродения Юда, който съм предал Христа. Гледам го и му се чудя на него, а не на себе си. Аз знам кой съм. Но той от къде на къде ще знае кой съм и за какво съм дошъл? Така аз простият и най-обикновеният човечец на земята си мисля така. Мисля си и друго нещо. Ами ако аз съм бил Юда, Учителят толкова ли внимание ще ми отдели в Школата си? Та там по всяко време на Изгрева, Учителят по всяко време ме приемаше. Братя и сестри можеха да чакат с часове и дни, но мен ме приемаше. Оставяше всички, тръгваше и ме посрещаше. А с каква усмивка, с каква бащинска нежност и внимание. Та ако съм такъв какъвто този спиритист разказва, то Учителят щеше да ме изпрати в дъното на преизподнята да изплащам греховете си, а не да провежда такива сърдечни разговори с мен. Имал съм такива разговори с Него, че в даден момент не Го смятам за Учител, а за баща. Влезна при Него и Той ме погледне и се усмихне и винаги на руски ми говори: „В чем дела, Симеон?“ И аз отговарям. Какво бащинско отношение. Винаги след обяд разговаряхме. И аз се питам, може ли един Велик Учител да постъпва именно с мен така? Значи нещата са другояче поставени. Онзи спиритист след един месец отново идва в ресторанта, където обядвам и ми казва: „Духът от сеанса отново ни каза, че ти си Юда!“ Гледам го и се чудя. Какви са тези неща? Как може такова нещо? И ако през мене е преминавало някога злото и доброто и ако аз имам противоречия в себе си и имам свой труден път, то защо идва този извоян дъновист и ми говори такива неща? За мен той е дъновист, а не брат. Какъв брат е той? Какво Слово от Учителя той чете? И ако е брат, той трябва да протегне ръка и да ми помогне, а той иска сега да ме удави. Исква да ме удави с тази мълва, която разпространява. Аз преминавам такъв труден път, жесток път на земята. Аз може да си го заслужавам. Ето аз тук в село Подгумер живея 17 години и нито един брат не дойде тук да донесе една ябълка и да ме види и от какво имам нужда. А ето този минава за брат и ми казва какво се казва на сеанса за мене. Та никой не дойде. Нито рождения ми брат, нито двете ми сестри, нито някой друг. Никой.

На времето, когато хвърлих расото като дякон Учителят ми каза така: „Сега ще внимаваш много, защото пътят ти е много труден“. Така ми каза

Великият Учител за моят път. И ако съм Юда и той ми е брат, той няма да каже така. А ще дойде и ще ми протегне ръка на брат. А той се държи с мен като дъновист. А какво ми казва Учителят за моят път: „Симеоне, пътят ти е един и той е определен! Пътят на ученика е определен: Напред е огън, а назад - смърт! Това си ти днес“.

Това се отнася не само за мен, но и за всички от Школата на Учителя. Ето вече 40 години след заминаването на Учителя аз гледам как този закон действа безотказно. И вие ще го проверите чрез вашия живот. На времето аз имах хубави идеали, хубави образи за подражание. Но мога да ти кажа, какво нещо е кармата. Аз това съм преживял и го живея досега. И Учителят ми каза веднъж, че сравнява моята карма така: че и апостол Павел имал трън в плътта и три пъти се молил, но оставял всичко на Божията Воля за да си измлати кармата. Господ му казал: „Стига ти моята благодат, че моята помощ в немоощта на човека се изявява и проявява!“ Та Учителят сравняваше моята карма с кармата на апостол Павел, който бе гонил апостолите, защото искаше да ми даде подтик и метод, който е използвал апостол Павел. Учителят ми даде този метод, но аз не Го послушах. От майка си нося чистотата, а от баща си противоречията и онези камъни, с които ме замерват онези седем хиляди попски духове. С тях се боря. Аз съм го преживял всичко това, че с духовния закон служа на небето, а с греховния закон на земята в това тяло. Горее на Небето бях добре, но долу на земята не можах да проявя нищо. Учителят говори за физическия свят, за духовния свят, за Божествения свят. Аз не можах да направя тази връзка между тези светове. Горее бях добре. Но долу не можах да приложа. Пречеше ми нещо. Това е причината.

Ето дойде един приятел и след като му се оплаках за думите на този дъновист-спиритист, той ми цитира по памет едно изказване на Учителя, че Учителят говори за Юда от времето на Христа така: „Благодарение на Юда Христа можа да се прояви. Юда не е това, което се пише в Евангелието. Юда знаеше силата на Христа. Но като Го предаде искаше да Го накара да си послужи със Силите Господни и да ги помете всички. И евреите, и римляните. Юда накара Христа да избира един от двата пътя. Единият път бе този, че Той Христа трябваше да извика Силите Господни и да се справи с евреите така както Илия избяга от трима пророци. Другия път бе пътят на Мойсея - да извика легионите от Небето и с гръм и мълния да помете всичко. Единият път бе на физическата сила проявена на земята като Илия, а другата бе да прояви Духовните Сили като Мойсея. Но Христа избра третия път - пътят на страданията и отиде на кръста. Благодарение на Юда, Христа се прояви. Христа бе казал: „Един от вас ще ме предаде, т.е. чрез един от вас ще се проявя“. Така седят нещата според Учителя. Но за синът на погибелта Христа бе казал: „По-добре да не беше се раждал“. Така седят нещата според Учителя. Дойде този брат, разказа ми това, което бе чел в една беседа от Учителя и той ме освободи. Ето това е разбиране на нещата. Видях, че той има познание за нещата. И аз се отворих към него и започнах да му разказвам патилата на моят живот, за да ги запише. Така нещата вече имат друго значение и се показва Школата на Учителя чрез светлината на Словото Му.

Учителят беше ми разкрил четири генерални мои прераждания. Едното беше по времето на Мойсея. Другото прераждане бе по времето на Христа. Третото е в Индия, а четвъртото е при Богомилите. И за всяко едно прераждане аз имам преживелици и мнението на Учителя по всяко едно мое прераждане.

Веднъж с приятели бяхме на Бивака на Витоша. И някои си показваха ръцете на Учителя, за да им гледа на ръка. И такива работи се случваха през

време на приятелските разговори с Учителя. Учителят поглеждаше всяка една ръка и казваше по едно, две изречения, което бе най-важното за разрешаване на този приятел през този му живот на земята. Накрая аз протегнах и моята ръка. До мен беше седнала жена ми. Учителят я изгледа след това се обърна към мен и каза: "Братът има много и тежки полици да плаща". Всички Го изгледаха с изненада. Учителят започна да ми показва линии по фалангите на пръстите. Очите ми се бяха премрежили и нищо не виждах. А приятелите питаха: „Учителю, покажете ни полиците на брата, за да ги видим“. И Учителят ги показваше. До мен жена ми наблюдаваше напрегнато всичко. Аз разбрах само, че имам тежка карма да изплащам. Аз съм от малцината, който е преживял най-големите противоречия. Бях беден и отидох при Учителя да ми помогне да ми каже как да печеля пари. Отивам при Него с тази мисъл и искам от Него начин, как да печеля пари, а Той заобиколи въпроса ми и ме оставя да си платя полицата. А аз съм Го обвинявал, че не ми помага. Особено когато бях на село. Аз водех вътрешна борба срещу Него, защото не ми помага. А Той ме оставя да си платя полиците. Това е нещо много важно, защото Учителят даваше метода и начина как ученика да си изплати полиците, но и да си научи урока. Както на времето, така и сега го учи и то така както трябва.

Имаше моменти, когато аз бях много голям медиум. През мен преминаваха сили ту на доброто, ту на злото. Един път се проявяваха силите на Доброто в тяхната най-висша изява на посещение. Това ми са кардиналните и мистични преживявания с Учителя, но имаше и моменти когато през мен преминаваха и силите на Злото и те ме караха да воювам срещу Учителя, срещу Делото Му и срещу Школата. Това много добре го съзнавам днес както и вчера по времето на Учителя. Изминаха 40 години от тогава. Вие можете ли да издържите с това човешко тяло да преминават през вас толкова противоречия? Едва ли! Само Учителят знаеше какво става с мен и затова беше бащински разположен към мене. Това може да се вземе и като самохвалство сега. Но може да се вземе и като велико унижение и оскърбление към Духа Господен на Учителя. Имаше братя, които бяха по-уравновесени на Изгрева и може би по-духовни от мене. Аз бях бурен, непослушен и своенравен. Аз се раздвоявах много от тези сили, които протичаха през мене и които се сменяваха много бърже. Имаше моменти когато аз много обичах Учителя. Имаше моменти и когато воювах срещу Него. Да, аз воювах срещу Него. Това бяха сили, които преминаваха през мене и тези сили воюваха срещу Него и аз бях техен проводник. Аз не бях от най-добрите ученици. Преминах през много големи страдания и през голям житейски път. Днес ко-го може да ползува това, което аз разказвам сега? Това е за едно друго поколение след време. Учителят веднъж ми каза: „Ти, Симеоне, едновременно Мойсеевия и Христовия закон обработваш в себе си“.

В едно и също време аз работех с тези два закона. Това беше много трудно, драматично и фатално за мене. Работех и със Стария и с Новия Завет едновременно. Това бяха неща и събития, и сили, които минаваха през мен кармически. А Учителят се отнасяше към мен с такава нежност и любов. Той виждаше и знаеше моят път и се опитваше да ми помага чрез методите, които ми даваше, които аз не изпълних. Ако бях ги изпълнил щях да прескоча. След време се огледах и се взрях наоколо около мен и то след минаването на Учителя. И ми се отвориха очите. И аз познах всички, които бяха в Школата. А по какво? Всички, които бяха по времето на Христа същите бяха и тук, със същите задачи, които не бяха разрешили на времето. И всеки тръгваше от там до където бе стигнал по времето на Христа. Кой ка-

съвто си беше по времето на Христа, такъв си беше и тук по времето на Учителя. Без всякакво изменение. Е, разбира се, някои си издържаха изпитите и преминаха напред, но повечето не ги издържаха. Спънаха се в същото, в което се спънаха и през времето на Христа. И в спъването те си личаха най-добре и се познаваха по това, какви са били по времето на Христа. Аз ги различавах по деянията им, тогава и днес те бяха останали същите. И за мен това се отнася и най-вече за мен самия. Какъвто си бях тогава, такъв съм останал и днес. Онова, което не можах да разбера тогава, същото не можах да разреша и днес. Онова, което не изпълних тогава, това не изпълних и днес. А онова, което изпълних тогава, същото изпълних и днес. Беше жестоко да се виждаме и тук и там сега и да вървим по един и същ път. Да видиш кой си. Да знаеш кой си и да не можеш да се справиш със себе си, с това, което минава през тебе и да го повтаряш и сега. Въпреки, че си в Школата на Учителя, въпреки Неговото Слово, въпреки Неговата помощ и подкрепа. А се искаше от нас много малко. А това е да имаме послушанието към Учителя и да изпълняваме Словото Му. А като си спомня колко думи ми е казвал, колко неща изговорил и колко пъти ми е посочвал пътя, по който трябва да вървя, направо ме хваща срам и ми идва да извикам, че по-голямо нищожество на земята от мен не съществуват и по-голяма величавост от Любовета на Учителя на земята и на Небето не съществуват. Ето, това ми се иска да извикам, но нямам сила да сторя това, а само го прошепвам. Няма по-голямо противоречие и по-голям изпит в една Окултна Школа от този мой път. И няма по-голям урок за мене в тази Школа от пътя, по който преминах през тези противоречия и борби. Това е урок за мен, а опитност за другите. Аз разказвам тези неща, за да имате една малка представа какво значи проекция на Окултните Школи от паметта на века в Школата на Учителя. Вие не бихте могли да проумеете всичко, което казвам, ако не сте запознати със Словото на Учителя и не познавате Учението Му и Неговото Дело. И сега като ти казвам това ще го напишете и ще го турите и след време ще кажат: „Виж какъв е бил дякон Симеон“. Но ще има и други, които ще го видят по друг начин. Няма да казват, че тук е бил дякон Симеон, а е казано от Великия Учител пред някои души, защото това е един закон, който е разкрил Учителя.

Тези мои опитности са за учениците от Школата. А учениците се познават по това, че те четат, проучават Словото на Учителя и чрез Него разрешават противоречията и задачите на собствения си живот на земята. В това е силата на Словото на Всемировият Учител.

8. СТРАСТНАТА СЕДМИЦА И ХРИСТОС

Като бях малък юноша, а и по-късно, когато приближаваше Великден и започваше страстната седмица аз преминавах през необикновени преживявания в себе си. Всичко, което беше се случило тогава по времето на Христа сега преминаваше през мен и трябваше да го разрешавам. Като малък помагах при църковните служби на баща си, а когато станах дякон и пеех в църквата в тези дни за мен бяха необикновени дни на преживявания и противоречия. По онова време имах сън, че се намирам в Арбанаси. Това беше през Великата седмица. Сънувах, че баща ми е бил голям адепт и изучава билките. Баща ми в този живот беше вегетарианец и се занимаваше с билките и знаеше много лекове. Беше хубаво облечен, беше представителен човек, който изучава природата и билките. Разправям този сън на Учителя след време и Той ми казва: „Е, рекох, било е това на времето и сега се опитва да се повтори, но други неща го спират“. Наистина баща ми имаше много ле-

кове и лекуваше безплатно. Ако аз бях научил само една от неговите рецепти за приготвяне на мехлеми от билките можех сам да препитавам себе си и семейството си с това знание. Но проявих голяма немарливост в онова, което знаеше баща ми и с онова, с което помагаше на хората. И той ги лекуваше. В това аз съм свидетел. Учителят ми бе казал, че една от трите златни мини, които имам и които мога да разработвам, това е медицината и билколечението. Но аз преминах като вихър, нямах време да се задълбоча, хванах едно, оставих друго, захвърлях трето и на края нищо не се сполучи. Сполучи се само едно, че аз бях причината да въведа в билколечението Петър Димков, който стана след време голям природолечител и написа книги за това. И като си спомням как съм го обучавал и въвеждал и като си спомням, че от мен нищо не стана, а той стана светило, започва да ми се плаче от жалост към самия себе си, че не проявих никакво послушание към Учителя. Това е за моята мина по билколечението и медицината. След време правих и други опити. Отначало бяха успешни, а след това ставаха неуспешни и главно поради моето непостоянство. Ето това е.

Сънувам сън през великата събота. Намирам се в една голяма стая и виждам един голям дух и помисля да се боря с него. А Учителят стои на страна и ме гледа, наблюдава ме. Родната ми майка ме гледа, наблюдава в борбата ми, която е на живот и смърт. Майка ми се обажда: „Защо се бориш с него, няма смисъл. Кажи му трите формули по Учителя и той ще се предаде“. И аз почвам да ги изговарям: „Само светлия път на Мъдростта води към Истината!“, „Само с Христа е Истината!“ И този дух капитулира и ме пусна. И минавам аз с майка ми и тя ми дава път и ми казва: „Отиди в другата стая, на същата къща“. Отивам аз там и какво да видя. Там стои Йоан Богослов - евангелиста, с една хубава глава, с хубаво чело, със светящи очи и със светло расо. На времето имаше една хубава картина, на която го бяха изобразили така както ми се явява сега на сън. Беше в една хубава възраст, истински монах и с осанка библийска. Майка ми, която ме придружава ми казва: „Вдигни си ръката за поздрав“. Аз я вдигнах и с нея му казвам формули, които казах на онзи дух, чрез който той ме пусна от борбата, която водех с него. И Йоан ми отговаря по същия начин. Запита ме какво ме вълнува. „Дошъл съм при вас с най-мъчният въпрос, който ме мъчи и вълнува. Кой е Христа и кой е Христос?“ „То това е най-лесното, което може да се отговори.“ Йоан Богослов стана и отиде на изток до една библиотека, издърпа един шкаф и извади една дебела книга подобна на Библията, но подвързана с кожа, постави я пред мене, а тя бе изписана на трите езика - латински, гръцки и еврейски. Йоан каза: „Ето какво е Христос. Христос естес“. И той отвори и показа една прекрасна картина на изгряващото слънце, това е физическото тяло на Христа за нашата планета. Това го разбрах след време. Отвори ми втората страница на книгата и показа нова картина - една мадона с хубави форми на майка и цялата облечена с наметало, но кърми младенец с хубава гръд. Каза ми: „Христос естес“ - значи това е прииждащият живот. След това ми отвори трета страница. Видях звездното небе. Каза ми: „Христос естес!“ После видях картина на хубави и високи планини. „Христос естес“. Следующата картина бе на вълнуващи се морета и океани, после картина на зреещи плодове и накрая последната картина „Христос естес“ зреещи ниви от жита пожълтели и аз се събуждам. Свърши се съня. Беше събота, срещу неделя - Възкресение.

В неделя отидох на беседа на Изгрева. Аз имах служба в църквата и каквото трябваше да изпея го изпах и бързам да отида на Изгрева. И влизам в салона. Учителят завършваше своята беседа. Оставаше малко. След пет

минути я завършва. Аз заставам пред отворения прозорец и слушам. А беше една хубава пролет. Той, Учителят както говореше, спря малко, погледна ме бегло, премести си погледа и каза: „Вие искате да знаете. Все въпроси си задавате. Кое е и какво е Христос?“ И Учителят започва да повтаря всичко подред от моя сън дума по дума, какво ми отговаряше Йоан Богослов - какво е Христос. Изреди всичко подред. Отговаря какво е обективния Христос на земята. „Цялата природа е обективното тяло на Христос. Цялата природа е проява на Христовия Дух. А Бог е непреривното, безграничното, което вечно се проявява и все непроявено остава. Онова, което е проявено е Христос, а което е непроявено е Бог. Бог в своето Битие е Дух. А Духът е изява на Бога. Божественият Дух в своето Битие е Божествена Сила. А Божествената Сила е изявление на Господа, на Господния Дух. А Силите Господни в своето Битие представляват Живата Природа, а природата е изявление на Христовия Дух.“ Учителят говори все в този дух и това се отпечата в паметта ми и аз ви го предавам тъй както съм го запааметил. А вие ще си го проверите в напечатаното Слово на Учителя, дали е така. След това аз отивам при Него, след като чух от Него всичко това. Разказвам Му снощния сън най-подробно, което съм чул и видял от Йоан Богослов. Той мълчи, ни лук ял, ни лук мирисал. Учителят мълчи все едно, че не Го засяга. Мълчи, като че е някъде надалеч заминал. Като че ли нищо духовно няма в Него и че това изобщо не Го засяга.

Изобщо не Го засягат тези въпроси, които аз повдигам пред Него. Гледам Го и се чудя какво да правя и къде да се дяна. Какви ли не работи-аз не съм преживял с Него. Той е изтеглен нагоре и оставил тялото си като черупка тук пред мен, само физическото Му тяло е тук, а Него Го няма. Какво нещо съм преживявал в тези случаи и какво съм чувствувал само аз си знам. Само мълчи. Нито говори, нито повтори, нито потвърди, нито отхвърли моят сън. Накрая аз казвам: „Добре де, този сън за мен бе реален“, както бе реално моето присъствие когато чух да казвате всички онези неща за Христа, които аз ги чух на сън. За мен това е реално, както сте реален и Вие пред мен“. След като казах това, Учителят ме погледна с учуден поглед и само това ми каза: „Този въпрос ти сам ще си го разрешиш!“ И ето, аз сега си го разрешавам както тогава, така и сега четиридесет години след заминаването на Учителя. А веднъж попаднах на онези думи, които бяха отпечатани на беседа и аз мислено се върнах назад във времето когато Учителят изрече това в една Великденска сутрин на Изгрева и разридах се и плаках дълго. Беше ми жал за себе си и беше ми жал за Учителя, че работи с такива непослушни ученици като мен.

Разказваше ми един художник, който отива при Учителя, но е разочарован от цялата тази цигания на Изгрева - дървени бараки, телени мрежи, разхвърляни неща, неугледни хора, небрежно облечени, изобщо няма никакво представителство и приличие. Тази мисъл го е занимавала много пъти и накрая влиза в разговор с Учителя и Му казва: „Учителю, това, което говорите е много хубаво. Но много от човешкият материал, с който работите не е качествен на глед, представлява голяма сплав и конгломерат“. Учителят го изгледал с мъчителен и страдалчески поглед, мълчал дълго. „Когато аз трябваше да слезна отгоре, да работя тук на земята, на мен ми поставиха и създадоха известни условия. Намеси се онзи опашатия и с рогата и ми каза: „Ще те пуснем на земята, но ние ще ти подберем хората. Ти няма да си подбиращ хората, с които ще работиш“. И аз се съгласих да слезна, защото трябваше да свърша една работа за Бога. Слезнах и тези хора дойдоха, защото други ги избраха“. Ето, така седят нещата за онези, които дойдоха при

Учителя. Една сестра се възмущава от братята и сестрите и отива да протестира пред Учителя, защо не се намират други по-подходящи хора за Школата, с ум и талант, и възпитание. Учителят отговаря: „Бог ми ги е изпратил такива. Щом Бог ги търпи и аз ще ги търпя, такива каквито са“. Та всеки човек представлява от себе си пресечна точка на души, които слизат от Невидимия свят чрез него като епохи и чрез него те, епохите, присъствуват в Школата на Учителя. И Учителят работи с всеки човек, а чрез него работи с онези системи от души, които се проектират в него. Основната мисъл коя е? Аз дякон Симеон представлявам една епоха от хора, една категория на души. Ако обработя себе си и се повдигна - обработвам и повдигам милиони души. Всички, които са при Учителя като личности, те всички са представители на известни категории и системи от души, които са в Невидимия свят и имат свои представители по земята. За туй това са окултни тайни. Само Учителят може да работи по този начин. Значи Той не си определя хората, с които работи, а онези отгоре, които са Му ги изпратили. Това говори, че при Учителя в Школата освен Старият и Новият Завет е дошъл целият свят и целокупното човечество от памети века досега. Целият свят е дошъл да се учи. Учение е това, велико нещо е това.

9. ДУХЪТ НА ИСТИНАТА

Аз съм в града и там имам свои занимания. По едно време усещам, че нещо не ми дава мира, ставам неспокоен и раздразнителен. Реших, че най-добре е да се разходя и да отида на Изгрева. Смятах, че докато стигна до Изгрева онова, което не ми даваше мира можеше да излезне от мен и да изчезне. Пристигнах на полянката. Но онова не изчезва и ме мъчи. Аз се съпротивлявам на него. Тръгнах да търся Учителя и да се срещна с Него. Нещо трябваше да се разреши в мене и около мене. Но какво точно - не знаех. А щях да узная ако срещна Учителя. Аз знаех това от опит, че при такива състояния, през които преминавах единствено Учителят може да ми помогне и да се справи с тях. В Него ми беше спасението. Ето Учителят се задава, насочва се към мене с бързи енергични стъпки. После се спира на три метра от мене. Вдига глава и поглед и го вторачи в мен. Точно така - вторачи го. Гледаше ме, но гледаше като че ли нещо друго. Погледът Му премина през мене, после започна да оглежда нещо около главата ми и като че ли гледаше някого около мен. След това ми каза да отида на беседката, да седна и да Го почакам. Като отивах натам срещнах две сестри, от които едната разправяше на другата, че сутринта имало някаква суматоха и някакъв малък инцидент около Изгрева, който се разрешил благополучно. Сестрите бяха възбудени, а аз не се заслушах в разговора, защото в този момент ме вълнуваха други работи в самият мене. Седнах и след малко дойде Учителят. Направих Му място, Той седна и аз седнах от лявата Му страна на пейката. Той седи и двамата мълчим. По едно време Го видях, че бе много сърдит и ядосан и каза следното: „Те сега са започнали едно безумно отношение към мене“. И с пръста на дясната си ръка, т.е. с показалеца сочи към мен и каза: „Те, рекох, „Бог и България“ трябва да знаят едно нещо, че Петър Дънов престана да съществува на 19-годишна възраст. И от тогава тук живее чистият Дух на Истината“. И посочва с пръст себе си. Беше много строг и го изказа със строг и висок глас. Той отговаряше вероятно на някои, които бяха покрай мене, които аз не виждах, които идваха с мене още от града. Станах прав, изправих се като войник и не мърдам. Мълча. Учителят се обръща строго към мен и каза: „А сега си вървете в града. Тук за вас място няма“.

Учителят се обърна и се върна към салона. Аз стоя и мълча. Искam да разбера какво става. Нищо не разбирам. По едно време чувам глас в себе си: „Върви си и заминавай за града!“ Тръгнах през гората и слезнах долу. Когато стигнах у дома си пред портата като че ли някакъв рояк от оси, който беше около главата ми изведнъж със изсвистяване ме напусна и аз се освободих от това състояние. Седнах на стола в градината и умувам. Премина ми всичко. Значи Учителят не беше говорил на мене, а на оня рояк от оси, който беше около мен и който си замина. Ама какъв беше тоя рояк от оси? Тогава си припомних думите на Учителя, че през мене трябва да преминат 7000 попски духове. Значи това бяха те, които ме заставяха да отида горе при Учителя. И това бяха същите духове, на които Учителят отговори. А аз им бях само придружителя или приносителя пред Учителя. Колко малко знаем ние за живота на земята и за живота на Невидимия свят. Нищо не знаем. А трябва да узнаем. Узнах, че Петър Дънов е умрял на 20 години. Какво означаваше това? Означаваше ли това, че Петър Дънов се е оттеглил и в тялото Му е дошъл Духът на Истината? А кой беше този Дух? Божествения Дух ли, Господния Дух ли, Христовия Дух ли? Трябваше ми отговор. Но не можах да си отговоря в този момент. Това си отговорих по-късно.

Но в този момент си спомням, че предния ден аз имах един сън. Сънувам отново, че съм при евангелист Йоан Богослов. Но преди да влезна при него, аз съм започнал борба с един дух. А майка ми, която ме наблюдава казва: „Не се бори с него. Хвърли му няколко ореха!“ Аз му хвърлих няколко ореха - на духа. Той ги взе и ги отвори и от тях започна да излиза някаква пара, която отиваше към главата му. Той вдишна от нея и се успокои. Аз задавам въпроса след това на Йоан Богослов: „Кой е Учителят?“ А Йоан ми отговаря: „Учителят е чистият Дух на Истината!“ И аз се разделям с него и тръгвам за София, за да разкажа на всички приятели, че Учителят е „чистият Дух на Истината“. Това беше моят сън. А на следващия ден аз бях на Изгрева и чух това лично от Учителя, но вече не на сън, а на яве. И това беше точно онова, което ви разказах в началото. Точно по това време срещу Учителят се бяха настроили и обществото и църквата. А имаше и политически партии, които воюваха срещу Учителя. Една от тези беше партията на Александър Цанков, който оглави борбата срещу Братството и Учителя. Още на времето през 1922 г. архимандрит Ефтимий оглави борбата срещу Учителя. Вие знаете как се развива нещата с кривия стълб на православиято. Но остана Александър Цанков. В София беше организирана една фашистка организация. Тя беше организация на Бранник и се наричаше „Бог и България“. Чак сега аз успях да разтълкувам какво означаваша думите на Учителя, че „Бог и България“ трябва да знаят, че тук няма никакъв Петър Дънов. Това го разбрах в същия ден, след като се върнах от Изгрева и седях на стола в градината. Значи църквата и религията бяха срещу Учителя. Обществото и различни фашистки организации бяха срещу Учителя. Разбрах, че моето присъствие в този ден на Изгрева бе от изключително значение, за да може чрез мен Учителят да отговори на всички нападки, които идваха от Невидимия свят, рожба на човешки умове и вражески сили. На следващия ден аз отивам при Него, при Учителя и искам да Му кажа, че вече ми е всичко ясно за какво става дума. Разказах Му и за съня. Учителят слушаше и мълчеше. Не каза дума. Накрая като се разделяхме на стъпалата и Той тръгна да се изкачва към Неговата стая, по едно време се обърща към мен и казва: „Симеоне, ние сме най-умните хора на света“. Посочи себе си и след това посочи с пръст нагоре към Небето. Ние - говореше за себе си и за онези от духовния свят и за „чистия Дух на Истината“. Учителят се прибра в

стаята, а аз се прибрах в града. На следващия ден аз отново съм горе на Изгрева, защото смятах, че въпросът още не е разрешен окончателно за мен. Учителят отново ме приема и аз Му разказвам как в града е подета акция срещу Него по всички линии и че Го упрекваха, че е бил самозванец и се превъзпявал като Христос. Той ме слуша и каза: „Симеоне, аз всеки ден се разговарям с Христос. Не е било време, когато да не срещна Христа и да не разговарям с Христа“. Аз кимвам с глава в знак, че съм разбрал всичко и си тръгвам. Вървя и си мисля какво съм разбрал? Не можех да отговаря на себе си какво съм разбрал, но усетих в себе си, че всички въпроси, които ме вълнуваха бяха намерили своя отговор в думите на Учителя. И тези въпроси ме оставиха на мира и аз вътрешно се освободих от тях. Каква свобода почувствувах в себе си и с каква лекота се движех. Разбрах, че свободата е вътре у човека, а не отвън. Аз бях освободен.

През лятото Братството беше на Рила на летуване. Една сестра Мария Младенова бе с дъщерите си горе на езерата. Нейният мъж Илия Младенов беше военен и с чин подполковник. В ония години това беше висш военен чин и те се движеха с ординарци и охрана. Та Илия Младенов беше дошъл на езерата, за да види семейството си. Той пристигна с ординареца си качени на два военни коня, униформени с офицерски пелерини, със сабя, шпори на ботушите и оръжие.

Точно по това време Иван Антонов носел вода и наблюдава как отдолу идват от Самоков един цивилен полицай, двама стражари и горският. Всички нарамили пушки. Идват, за да изпълнят заповед да разтурят и разпуснат лагера. Те са горе при първото езеро. И отведнъж виждат как двама висши офицери отиват да целуват ръка на Учителя и си казват: „Ха, тук има офицери и военни. Ние не можем да се борим с войската. Да си вървим“. Този разговор го чува Иван Антонов и те си тръгнаха. След 10-15 минути и офицерите с двата коня полека лека си тръгват за София. Той често идваше през седмица с два коня, за да посещава семейството си. Вече имаше отношение към Учителя. Когато разказаха на Учителя случката, Учителят се усмихна и каза: „Нали на монетата пише Бог да пази България! Щом Бог трябва да пази България, значи служителите на България трябва да пазят Бога! Всички се оглеждаме, а някои от приятелите затършуваха в джобовете си и намериха една голяма монета от 100 лв. изсечена от сребро, на която бе отсечен този надпис. Това беше доста показателно и символично. Този инцидент се размина и когато ми го разказаха аз разбрах, че това беше втората част на моят случай, който разказах. Наистина в тези времена Бог трябваше да пази България и служителите на тази страна и държава трябваше да пазят и охраняват Онзи, в чието тяло пребиваваше „Чистият Дух на Истината“. А това бе Учителят Беинса Дуно. За вас това е четмо, но за нас бяха живи събития изтъкани в жива плът от животворящия Дух в Сила и Мощ!

10. ИЗПИТАНИЯТА НА ВЕЛИКИЯ УЧИТЕЛ

Когато след време някой от вас ще чете тази изповед, която диктувам сега, ще каже: „Ама каква противоречива личност е бил дякон Симеон“. Но други, които четат Словото на Учителя ще кажат, че това е пътят на една душа в Школата на Учителя. А онези, които искат да проучавам нещата трябва да знаят, че това са закони, които разкрива Учителят. А всеки един закон дава възможност да се разкрие и прояви Учителят. А да се обозначи и приложи един закон, трябва да го има събитието и трябва някой човек да присъства в това събитие и в това време. Ако този човек го няма, не би могло да се раз-

крие събитието и няма да може да се приложи закона чрез него. Благодарете, че имате този човек с противоречиви действия, за да може чрез него да се разкрие закона, за да видите и да знаете как Великият Учител е свалял тези закони. Аз бях един от тези, чрез които Учителят даде няколко космически развръзки на човечеството. С други приятели даде други закони.

Годината беше 1936 г. Тя беше много силна и неблагоприятна за мнозина от Братството. Тя е свързана и с нанесения побой върху Учителя. По това време аз бях дякон и имах рано сутринта служба в църквата. В този ден имах голямо напрежение в себе си, като че ли ще се пръсна в този ден. Беше петък. След свършването на службата в църквата, където пеех с хубавия си глас, аз хвърлих разните помагала и така тръгнах с расото към Изгрева. Този ден нещо ме накара да се кача на Изгрева. Аз ту бързах, ту се забавях. Имах усещането, че някой ме кара ту да бързам, ту да спирам, така че да дойда на Изгрева в строго определено време. Това усещане го разчетох и разбрах по-късно, след като бях свидетел на предстоящото събитие. Пристигам на Изгрева и знаех, че винаги Учителят ме приемаше. А онези долу в църквата ме упрекваша защо не остана долу, за да отида на някой водосвет, че да мога да взема и някой друг лев. А мен това хич не ме влечеше. Изобщо тази страна от църковните обреди. Обикновено хвърлях расото и търчах на Изгрева. Пристигам на Изгрева в строгото определено време за мен и веднага разбирам, че точно по това време никой не е имало около Учителя и побойници са извършили покушение върху Него. Били са дошли с кола и единият от двамата влиза и нанася юмручни удари върху главата на Учителя. За да влезе отвън в приемната стая на Учителя, която била заключена, закова той разбива с ръката си стъклото, промушва си ръката през направения отвор, завъртва ключалката на вратата, отключва вратата, отваря и влиза в малката стая на приемната. Но не Го намира тук и отива в салона, намира Го, насочва се към Учителя и Му нанася ударите. Ръцете му били окървавени от собствената му кръв, когато е прорязал ръцете си при счупването на прозореца. Така, по този начин лицето на Учителя бе окървавено от чуждата кръв. Някоя от сестрите се развикала, вдигнала се врява и онзи побягнал. Когато аз пристигнах всичко бе привършено. Битият бе бит, а побойникът бе избягал. Когато аз пристъпих, пристъпих там, инцидентът бе приключен и Учителят вече си бършеше кръвта от лицето с кърпичка. Сега това, което ще ви кажа никой не го знае на земята освен мен, защото аз присъствувах този ден петък в този час и в този миг. Това, което аз го зная никой не го знае. Това е една велика тайна за Великият Учител. А Учителят сподели именно с мен това. А защо ли? Защото имаше причина за това. Не можеше случаен човек да присъствува в този миг. Той трябваше да бъде строго определен и трябваше да бъде представител на онова човечество, което бе преминало през Стария и през Новия завет, за да дойде в Школата на Учителя.

Това беше петък. Отивайки там аз видях събрани много хора, разтревожени и застанали на групи пред салона - около 40-50 човека. Това бяха все сестри. А вътре в салона една суматоха. Питам, какво е станало? Питам, какво има? Никой не можеше да каже от уплаха и от страх. Обичта ми към Учителя и тревогата ми към Него, че е станало нещо, ме накара да отида веднага при Него в салона. Аз бях напълно свободен към Него и можех да се приближавам към Него напълно свободно и да Му задавам въпроси. Затова аз не се маех, а направо заставах пред Него. Той с една кърпичка си бършеше лицето, излизайки от салона. Вената на челото Му отляво бе наранена и тя пускаше кръв и излизаше от нея кръв. С носната си кърпичка Той я при-

тискаше и едновременно си бършеше кръвта по лицето. Лявата Му ръка също беше наранена. Така Той излизаше от салона. А онези там, които бяха нанесли побоя бяха избягали, беше ги чакала една лека кола. Били са двама. Единият е чакал отвън, а другият е нанесъл побоя. След като се е развикала сестра Веса Козарева, която е била вънка и е видяла всичко през прозореца на салона, то те са избягали с леката кола. Учителят бе застанал пред салона, а аз съм до Него и Го наблюдавам. Тука на челото от ляво вената бе клъцната и бе повредена и от нея течеше кръв. Може би някое счупено стъкло, което е било останало в ръката на побойника, с която той бе счупил онзи прозорец, вероятно някакво парченце от стъкло бе клъцнало вената на челото и тя течеше сега. От вената течеше много кръв. Това трябва да се знае много добре, защото по-късно братята разказваха, че не е била пролята кръвта на Учителя, а това е било от разрязаната ръка на побойника. За кръвта от разрязаната ръка на побойника беше вярно. Но вярно беше и това, което аз видях. Та аз стърчех на половин метър от Него и гледах как кървеше много от вената на Учителя. Като я натисне с пръсти и с кърпичката тя спираше, но отдолу течеше под кърпичката. А всеки знае, че една порезна рана на лицето на човек много кърви, защото там кръвоснабдяването е обилно и кръвоносните съдове са тънки. Така че беше пролята кръвта на Учителя и същата кръв се смеси с кръвта на побойника. Това беше знаменателно събитие. Кръвта на побойника и кръвта на жертвата се смесиха тук пред мене и пред всички ни. Кръвта на един българин, роден от българска майка юнашка и от юначен баща, юнак що бозал 25 години, та да стане такъв голям юнак, та чрез юначеството си да посегне върху Учителя и чрез кръвта си да се смеси с кръвта на Учителя. Представяте ли си това? Не чуждоземец, а българин го направи това. И ето сега Учителят излизаше от салона като непрекъснато си помагаше с кърпичката, като с нея налагаше и натискаше кървящата рана, за да спре кръвта. Учителят не се качи нито горе в стаята си, нито отиде долу в приемната. Спря се и се огледа и каза на онези, които Го заобикаляха: „Хайде сега, да си гледате работата. Нека сестрите да приготвят обяда и трапезата“. А беше ранен. Те се пораздвижиха. Бяха вече дошли и други братя и като се огледах сега видях, че изведнъж се исипаха всички юначаги от Изгрева, но беше вече късно. Ние бяхме много силни по това време като мъже. И ако бяхме ги заварили щяхме да им направим такъв голям побой, че едва ли живи щяха да напуснат Изгрева. Точно така всички разсъждаваха и мислеха. Учителят пак им каза: „Вижте си работата и пригответе обяд!“ И те се разотидоха. Учителят се обърна към мене и съвсем естествено ме поведе със себе си. Защо не зная. И сега като си спомням започвам да плача. Това са силни неща, които не мога да ги преживея така лесно. И сега като ги разказвам започвам да плача и започвам да питам брата, който ги записва, защо ме кара да ги разказвам. А той ми разказва, че аз съм единственият човек на земята от човешкия род, който съм присъствувал в този миг и че трябвало да го разкажа. Така ме успокоява брата, който записва това. И аз продължавам да ви разказвам. Така Учителят ме поведе само мен, най-малкия и най-слабия ученик и ние отидохме на полянката и там започнахме да обикаляме поляната. А всички се спряха до боровите и не смееха да се приближат до нас, защото разбраха, че Учителят иска да бъде с мене. Беше минало десет часа и нещо преди обед и до дванадесет часа непрекъснато Учителят беше с мене и заедно обикаляхме поляната където играехме Паневритмията. Това, което съм преживял с Него ми бе достатъчно за цяла вечност. Какво страдание бе тогава - това бе неописуемо. А какво съм преживял аз лично тогава - не може с думи да се изкаже. Може само да

се изплаче. И като си спомням за тогава, аз започвам да плача. И сега плача като разказвам тези неща. Защото само с плачът мога да го изразя това мое страдание в този миг. Аз отдавна не съм плакал. Може би тридесет-четиридесет години, а сега като го разказвам това плача, но понеже трябва да го разкажа, затова ще си и поплача както трябва. И така Учителят върви с мене и обикаляме поляната. Аз най-нищожния човек на земята се движа с най-милата, най-скъпия и най-великия за мене Човек. Аз преживявам нещо в себе си необикновено. Някаква борба на титани се разгръща в мене, някаква велика борба се води в мене. Ние сме седнали на скамейката до беседката. Учителят се бърше с една по-голяма кърпа, която Му бе донесла една сестра. Аз ту седях до Него, ту ставах, ту отново седях. Не можех да си намеря място. Аз бях тогава много буен и силен и исках да съм дошъл с една минута по-рано. Ако бях дошъл точно, ако бях го сварил онзи, щях да го смажа този побойник на прах, този който бе посегнал на Учителя. Това не беше гняв. Това беше сила, която идваше от вековете. Голяма сила имаше у мене тогава. Но бях закъснял с една минута. И то именно с онази минута, с която онзи невидим мой ръководител ме караше ту да бързам, ту да спирам когато пътувах за Изгрева, за да дойда в строго определено време за мен. Вероятно аз бях дошъл точно в това определено време. Но аз не бях съгласен с това и сега седях до Него и ту ставах със свити юмруци като ги удрях един в друг в очакване на нова борба. Но онзи беше си свършил работата и беше си заминал. Накрая не изтраях и казах на Учителя: „Учителю, ако бях дошъл една минута преди това, аз щях да го разкъсам на парчета“. Учителят ме оглежда и вижда свитите ми юмруци. Той само леко се усмихна. „Брат, и на Великите Учители им се дават изпитания. Бог е този, Който им дава изпита. Без да им разкрива великата тайна на този изпит. Но им дава свободата да избират пътя, по който да разрешават задачата си“. „Ама, Учителю, как не се намери тук един брат да Ви защити и да се справи с тях!“ Учителят бавно говори: „Ако имаше някой от Вас тук, който да ме защити, щеше да се стигне до убийство и в гнева си щяхте да ги убие. А те това и чакат да омърсят Школата с кръв пролята от вас. Сега Аз съм омърсен, но с тяхната кръв както и с моята. Това бях моят изпит като Учител. Така стана по-добре.“ Аз оглеждам Учителя. По лицето Му има още неизтрита кръв, по ръцете Му още кръв, която бе засъхнала. Това е смесената кръв на Учителя с кръвта на побойника. Както гледам тази кръв се озверявам и крещя: „Учителю, как стана така, че аз закъснях? Защо аз закъснях? Аз щях да им дам да се разберат завинаги и да ме помнят во веки веков“. Учителят се усмихна много трудно и казва: „Добре стана, че закъсня. Ако беше дошъл на време щеше да ги убиеш и после какво ще направиш? Щеше да стане същото както на времето с Мойсея убихте египтянина и провалихте и забавихте с 40 години планът на Небето и идването на Божия Дух, Който изведе евреите от Египет“. Аз се разтрепервам: „Ами, Учителю, сега времето е друго, времената са други“. „Времето е друго, но Духът е същият.“ Аз мълча и сядам. Сълзи се наливат в очите ми. Учителят продължава: „Рекох, брат, „Бог и България“ имаха план да сложат бомба в салона, после искаха да хвърлят бомба и да избият всички ни. После искаха да хвърлят цялото Братство във въздуха. Но трябваше да стане това за да се отбие тази вълна. Добре стана, че всичко се размина с това.“ Учителят смени кърпичката. Сложи друга кърпичка на лицето си, за да притиска върху спуканата вена. Станехме и продължихме да се движим по поляната. Аз все още не можех да проумея нищо. Той се спря, погледна ме и отново ми каза: „То, рекох, брат, и на Великите Учители понякога Бог дава изпити без да ги предупреждава, така че внезапно и тях ги поставят на земята на изпити“. Аз вървах с Него и не можех нищо да проумея. Разбрах, че

онези искаха да ни избият всинца ни. Разбрах, че това, което е станало е най-доброто.

Ние продължаваме да се движим. Но има в мене нещо, което не проумявам. Учителят отново проговаря и то за трети път го обяснява по един и същ начин, но да го разбере по три различни начини. „И на Великите Учители се дават изпитания без те да знаят това. Но Бог съизволява да открие плана им. А Учителят избира сам пътя си към Голгота, който трябва да извърви.“

А „Бог и България“ беше създадена от Александър Цанков и архимандрит Ефтимий, онзи, за който се отнасяше кривият стълб на православието.

Ние вървим и продължаваме да разговаряме. Забележете, аз се движа с расо с Него и Той прехвърли разговора си за църквата: „В своят човешки порядък, в своят човешки и животински дух, който е внесъл човек в църквата, няма нищо общо с Учението на Христа. Те взеха Христа та Го разпънаха и същите тези сили след това взеха това разпятие и с кръста заблуждават света. И от кръста на разпятието направиха идол. А Христос Го пое, носи го до известно време и го хвърли, за да го носят по-нататък човеците. Те трябва да го носят. А пътят е показан от Христа. Всеки човек вътрешно се разпъва, минава през страдания, идва до Голгота и след Голгота трябва да дойде Възкресението. А Възкресението е пробуждане на съзнанието. Възкресението се отнася до Божествения Дух и до пробуждане на съзнанието у човека“. Ние продължаваме да се движим. За Братството ми каза така: „Те искат да преустановят дейността на Братството и да Го смажат. Но това няма да може да стане. Сега се отби удара“. Продължаваме да вървим. Дойде време за обед и аз отидох с Него. Всички се бяха събрали, мълчат и никой дума на продумва. Аз седнах до Него. Ядохме супа с картофи. Всички ни оглеждаха. Всички се чудеха защо Учителят около час и тридесет минути прекара само с мене. Това направи много силно впечатление на всички. Там имаше много братя възрастни, стари братя със заслуги към Братството. А аз бях тогава млад, тридесет и две годишен. Всички се чудеха на това. Това не е шега работа. А това е връзката с една друга епоха. Ето къде е връзката. Това нещо съм го разказвал на Учителя преди да се случи тоя побой. Той ме бе изслушал внимателно. Когато бях юноша, на 14-16 години, а аз бях попски син и помагах на баща си и когато дойде страстната седмица, една седмица преди Великден, всичко у мен започваше да ври и да кипи. И през цялата тая седмица сънувам Гетсимания, Христа, апостолите, които след това ги мъчат и убиват. И това го преживявам не само на сън, но и в следващите дни. И тогава пеех в църквата и така се вживях, че онова време идваше в мен и бе пред мене с цялото си величие и трагедия. И това ставаше всяка година докато дойда в София. Когато дойдох в София и отидох за пръв път при Учителя на Изгрева аз Му казах: „Вие за мен не сте г-н Петър Дънов, а моят Велик Учител“. Да, казах Му Го направо в очите. Напълно съзнателно и убедено. Той ме погледна и отговори: „Плът и кръв не са ти открили това. А Бог съизволи да ти открие това. Но внимавай правилно да си разрешиш този път задачата си с мен!“ Изминаха години. Дали си разреших правилно задачата или отново се провалих, това не мога да кажа. Как бих искал поне веднъж и аз да си разреша задачата. Как бих искал! Как бих искал!

11. ДВЕТЕ АСТРОЛОГИИ

След побоя Учителят с Братството се качи на 7-те езера. Аз там не отидох. Там други бяха. След побоя дясната ръка и десния крак на Учителя

се бяха парализирали и Той говорел трудно. Но след определеното време Учителят оздравява и горе казва на езерата пред брат Пеню Ганев така: „Всичко благополучно мина. Ударът няма да се повтори. Ударът няма да се повтори“. Дълго време брат Пеню умуваше и ме питаше за кой удар се отнася това? Дали за удара срещу Учителя или за удара срещу Братството? През времето на Учителят ударът срещу Братството не се повтори, но след замиването на Учителя ударът се повтори и разруши Братството и Изгрева.

На времето около Учителят всичко вреше и кипеше. Онзи, който трябваше да се опече се опичаше, онзи, който трябваше да уври - увираше, онзи, който трябваше да узрее - узряваше. Нямаше застой, а всичко бе в движение. Музиканти, поети, писатели, хироманти, френолози и астролози - всички се надпреварваха в усвояване на знание от Учителя. Учиха това, което бе писано в книгите и после отиваха и запитаха Учителя. И Той даваше своето мнение и становище. Ето тези неща трябваше да се запишат и изнесат. Но всички приятели ги знаеха за себе си, разказваха ги понякога при някои случаи и толкова. А трябваше да се запишат и опишат, за да се знае какво е казал Учителят при различни случаи. Много е важно това. То насочва и определя пътя на ученика, който за всеки е строго определен и специфичен.

Ето при един разговор бяхме трима. Учителят, аз и Методи Константинов. Методи ми разглеждаше хороскопа и говори пред Учителя половин час. Ставаше въпрос, че според моите астрологични аспекти в хороскопа ми се падаше да напиша една книга към края на живота си. Учителят даде знак да спре. Обърна се към него и каза: „Методи, излез навън, за да кажа и аз някои неща на брата“. Методи се отдалечи почтително без обида, защото знаеше, че в такива случаи Учителят казваше лични неща, които друг човек не биваше да знае. Обърна се към мене с думите: „Слушай, брат, то астрологията е голяма наука. Освен тази астрология тука - и той посочи астрологическата ми карта направена от Методи, която лежеше на масата пред Него - има и друга астрология“. Той се спря, после вдигна лявата си ръка над главата си повече в ляво и повдигна поглед към ръката си: „Ей там горе, на Небето е онази истинската астрология. Трябва да се провери онази, горе, трябва да се отиде горе в Невидимия свят и там да се провери. После да се слезе долу на земята и да се провери дали няма някакво прекръсване, някаква грешка при раждането на човека и изчислението на хороскопа и чак тогава може да се говори. Но от кого? Само от онзи, който е проверил и горе, и долу и има знание за това. И не само знание, но да има разрешение от Небето да съобщава това. А тази астрология тук е още забавачка за деца и ученици от началните класове на отделенията. Трябват ти очи да видиш, трябва ти уши да чуеш, трябва ти ум да усвоиш знания, трябва ти сърце, за да почувствува, трябва ти дух - пророчески дух да пророчествува и трябва ти воля, да изречеш всичко това така, за да се изпълни точно и на време“. Учителят спря. Аз гледам и мигам. мълча. Какво мога да кажа? Аз обикновеният човек пред това велико знание, което леко Учителят откряна част от невидимата завеса на това знание. Учителят се усмихна и рече: „Е, брат, пада ти се да напишеш накрая на живота си една книга. Но така да я напишеш, че всеки, който я прочете да проумее една забулена тайна. И като я прочете тази тайна и проумее това знание, за да може и той да се ползува ако му се наложи да премине през този път. Да тръгне по онзи хубав път, по който аз, Учителят ви вървя. А твоят път е противоречив и е лично за теб. А твоят път не е случаен, а е исторически път с кармическа развръзка. Та онзи, който проучи и прочете тази книга, да получи знания и да тръгне по онзи път, по духовния път, който е път на прозрение на човешкия дух и път, който е осветен,

за да премине през него човешката душа, която е слезнала на земята". Целунах ръка и си тръгнах. След време, когато ставаше дума за хороскопи аз споменах какво е казал Учителят за сегашната светска астрология. Споменавах и за другата астрология в Невидимия свят, че човек трябва да се свърже с горните светове и в тях да се види отразен. А имаме много астролози на Изгрева. Но интересно е защо никой не ми обръщаше внимание на тези мои думи. А аз исках да ги дам да се ползват от астролозите. За това си има и отговор. Ако признаеш, че има невидима астрология, то какво означава? Означава, че трябва да минеш през този път, който път Учителят описа за всеки един астролог и чиито думи на Учителя аз предадох. Но вероятно това знание е за една друга епоха, която трябва да дойде. Интересно е, че аз разбрах всичко, което Учителят ми каза. Основно го разбрах и дълбоко проумях какво ми каза. Но отново не изпълних това, което Учителят ми каза. Не написах тази книга. Имаше години, когато всичко знаех на изуст. Всички разговори с Учителя бяха запаметени и аз ги разказвах десетки години без да променя нито една дума. А колко опитности и какви знания бяха запечатани в паметта ми? Ако бях ги записал, едва ли някой на Изгрева можеше да се похвали с толкова опитности. А какви сънища имам само? Всеки сън след два-три дни се реализираше и аз го слушах и го чувах и виждах как Учителят го разрешаваше на беседа в салона на Изгрева. Аз описах тук един-два, а те бяха стотици. Но не записах нищо. Сега съм на осемдесет години и разказвам това на един брат. Сега мога на 80 години да му разкажа десет неща. Но когато бях на 60 години можех да му разкажа 100 неща. Дори не е самохвалство, можех да му кажа и три пъти по толкова. Не можах да напиша тая книга. Дано тоя брат напише поне десет страници от това, което разказвам или път три пъти по десет страници, поне да може да измие част от срама ми и да заличи част от греха ми, който имам пред Учителя, че не написах тази книга. А Той видя в онези горна астрология, че ми се пада да я напиша. Но не я написах, защото вътрешната верига у мен бе разкъсана и не можа да се възстанови напълно, за да може по нея да протече духа на времето и на спомените! Е, каквото потече и каквото протече все пак е малка утеха за мен и дано ви пренесе полза във вашият път като ученици. А колко е хубаво човек да тръгне да върви по онзи хубав път, по който аз на времето бях го намерил и бях тръгнал да вървя. Среცнах се с Учителя, четях духовни книги, имам необикновени опитности, вървах по необикновен път. А моят път бе личен и много труден. Но не можах да се справя. Аз много бързах. През мене минаваха много сили и те търсеха изход чрез мене. Те ме караха да бързам и аз не можах да се спра и да отделя точно определено време за себе си и да отделя време за онова, което трябваше да реализирам. Аз не можах да реализирам, защото бързах. Учителят ми каза: „Ти недей да бързаш, накрая ще свършиш работата. Да се свърши една работа освен сила и ум трябва и време. А ти не си оставяш време". Така и ставаше. От едно се прехвърлях на друго, от другото на трето и накрая нищо не направих. При един разговор Учителят ми каза: „Ти сега трябва да преминеш от единия бряг към другия. Ако не преминеш, оставаш в тази епоха. Ако преминеш, преминаваш в другата епоха. Но ако тръгнеш и не преплуваш, а се замотаеш, ще се удавиш и ще изгубиш всичко. Затова внимавай, когато тръгнеш да преминаваш не ти се позволява никакво раздвоение". Ето това аз не можах да направя. А да преминеш от единия бряг на другия, това е онзи вътрешен път на всеки човек, който трябва да премине и да разреши задачите си в този живот.

Веднъж отивам на Изгрева, бях сънувал един сън много интересен и знаех, както винаги се случваше с моите сънища, Учителят веднага на същата беседа ги разглежда, изнася ги в друг поглед и дава законите. Аз ви разка-

зах няколко такива сънища. Бях сънувал един необикновен и хубав сън. Реших веднага да стидя на Изгрева, за да чуя какво ще каже Учителят на беседа за този мой сън. Аз съм на Изгрева и ето срещам Лулчев и аз бях в един подем и извисяване на духа си и му разказах съня. Той ме изслуша и нищо не каза. Влизам в салона, слушам беседата на Учителя, но този път Учителят нищо не говори върху моят сън. Аз съм изненадан, огорчен и след беседата отивам при Учителя и Го питам защо стана така, че Той нищо не спомена за моя сън както при друг случай ставаше. Учителят започна да ми се кара: „Какво си тръгнал тези сънища да ги споделяш с Лулчев, на д-р Жеков и другите? Те се дават на теб? А този сън, който ти се даде снощи бе за днешната беседа. Но ти го разказа и с това провали всичко“. Учителят дълго ми се кара. И след този случай аз повече не сънувах нито един сън и повече Учителят не говори в беседите по тия мои сънища.

Та астрологията е Велика Истина, която свързва духовния свят на човека с неговия живот на земята. Това са две астрологии - чрез едната човек слиза на земята, а чрез другата човек работи на земята. Човек трябва да обедини двете астрологии в една. А това става като намери своя вътрешен път и намери онези задачи, които трябва да разрешава. А като ги намери трябва да ги разрешава със знанието и методите от Словото на Учителя.

Учителят имаше мисия за мене. Но аз не послушах. Не използвах тези мъдри съвети, които Той ми даде. Щях да постигна нещо. Но сега нищо не направих. Защо? Бързах много, защото много сили преминаваха през мене, на които не можех да издържа. Не можех да ги спра, а ги пусках да преминат през мене. Те ме задвижваха и аз бързах, хващах едно, изпусках друго, недовършвах трето. Това ми бе голямата грешка.

12. СЪГРЕШЕНИЕТО НА МАЛКИЯ ЧОВЕК

В онези години бях силен, млад и як. Сила излизаше от мене. Имаш хубав глас и Учителят ме насърчаваше за това. Всички ме познаваха и знаеха името ми - дякон Симеон, защото бях дякон от православната църква. Моят живот бе много противоречив. В него имаше много големи възвисявания и много големи снижавания, които приемах като падение за мен и за моят път. Но бях искрен. Виждах всичко това като моя слабост, като грешки и виждах, как една сила, която насила ме тикаше в този път на противоречие. Не всякога можех да ѝ се противопоставя. Понякога успях, а понякога - не можех. Беше жестоко за мен.

Така веднъж бях направил една погрешка. Това беше една моя груба погрешка, но понеже аз бях възпитаник на православната църква, то това ми се вменяваше за светски грях. Аз бях съгрешил, защото в грях бях заченат и в плът бях облечен. А трябваше да оживея с дух, който трябваше да дойде от Словото на Учителя. Но не винаги успях да се добера до Духа на Словото на Учителя и да пребъдвам в Него и чрез Него. Така, че грехът бе явен и аз бях съгрешил. Трябваше да се изповядвам не пред владиката, а пред Учителя. Трябваше да търся помощ от Него. За мен Той бе не само изповедник, а Велик, Светъл Дух дошъл на земята. Отивам при Учителя и се разкайвам, че съм направил грях и падам на колене в краката Му. Учителят се навежда и ме изправя. В очите ми сълзи, два реда сълзи се стичат по бузите ми. Поставя ме да седна на стол, а Той сяда на своя стол. След малко, след като се успокоявам ми казва: „Да знаеш, Симеоне, какви могъщи духове на Вселената съгрешават и след това се сгромолясват така р-р-р-р-р-р в Ада“. Учителят е вдигнал двете си ръце насочени нагоре над главата си в

явяво, после Той ги сваля пред лицето Си, после ги прекарва пред гърдите Си и ги сваля надясно надолу покрай стола, сочейки земята. През цялото време на движението на ръцете Си, Той ги следеше с поглед и когато минаваха пред лицето Му надолу, Той ги съпроводи със звукосъчетанието излезнало от устата Му „р-р-р-р-р“ надолу. Аз наблюдавам всичко това и Той вдигна главата Си към мен и продължи: „Видя ли какви Велики Духове слизат в Ада? Та ти ли да не съгрешаеш?“ и се усмихна. Аз също. Нещо ме освободи отвътре и отвън. Станах да целувам ръка и ми каза: „Опитай се, старай се по-малко да съгрешаваш!“ Не ми каза не съгрешавай, а да се опитвам, да се старая и стъпка по стъпка да се освобождавам от грешките си. Стараех се, но не винаги успявах. Това се дължеше на моята противоречива личност и на силите, които преминаваха през нея. Не всичко послушах. Не всичко направих, онова, което Той ми казваше. Направих много и фатални пропуски в живота си. Затова трябваше да плащам със страдания и с мъчения. И ето аз вече четиридесет години след заминаването на Учителя си ги плащам. И то заслужено. Полиците се плащат и с лихвите. Така както каза Учителят, така и стана. Можеше да стане и друго яче, обаче аз не успях да прескоча и да премина на другия бряг. Засилих се да скоча, но ме спряха погрешките. Те ме спънаха и аз цопнах във водата и сега се давя и не мога да се освободя. Учителят ми беше казал, че едно от кардиналните ми прераждания е в Римската империя и че аз съм дошъл там с голям капитал и с голяма мисия и съм направил една връзка с жена и съм се сгромолясал в бездната: „Увлече се в една италианка и не ме послуша и падна от онази височина, от която бе дошъл и се сгромоляса надолу р-р-р-р-р-р-р-р-р в бездната“. Тогава ми каза какви големи адепти идват с мисия на земята, обличат се в плът и плътта ги обърква и те падат и започват да пълзят като червеи. Не могат да се справят с човешката плът, със силите, които минават през нея и напускат посоката на вътрешния си път, започват да живеят двойствен живот. Започват да се кланят на плътта и на Духа, опитват се да бъдат слуги на двата господари и накрая се провалят. Това се отнасяше за мен както тогава в онова прераждане, така и сега. И най-важното е, че тази италианка, за която се провалих на времето, сега също се беше преродила в женска плът и отново излезе на пътя ми и въпреки съветите на Учителя какво да правя с нея, аз също не послушах и не изпълних съвета Му и отново се провалих. Е, какво ще кажете за това? Велико непослушание и Велико падение и Велик провал. Ако бях само послушал, щях да прескоча от единия бряг и ще се прехвърля на другия бряг, но не успях. Сега се съдя сам.

Всеки един от Школата допускаше грешки и някои ги коригираха след като искаха съвета на Учителя. Някои се упрекваша за погрешките си. Веднъж съм застанал пред Учителя и се кая, и се съжалявам, и се вайкам за една своя грешка и пропуск. Учителят ме изслуша и продължава: „Е, рекох, нали когато човек прави една къща, ще я зида, ще я маже и ще се изцапа целия. Като свърши работния ден, ще отиде и ще си съблече мръсните дрехи, ще се изкъпе и ще се измие и така ще се изчисти и ще стане чист. Използвай този метод!“ Ето, виждате ли как Учителят разрешаваше въпроса за грешките и за човешкия грях. Учителят не ги гледаше като нещо съдбоносно и убийствено за човека. А това беше път вътрешен и външен и погрешките излизаха и се проектираха навън в човешкия път, както и грешките идваха отвън, от пътя му и влизаха в него. Човек бе живо кръстовище и кръстопът от опитности и грешки. Веднъж питам Учителя: „Учителю, има ли смисъл да идвам тук при Вас? Аз съм едно нищожество за света и нищожество за Вас“. Учителят ме повдигна и каза: „Точно такива като теб ми трябва. Страданието не е само право на учениците, а то е широк харман и за

човеците. Всеки трябва да овършее хармана си сам. Ще ожънеш това, което си посял в живота си. Ще завържеш снопите и ще ги пренесеш на хармана като резултат на твоя труд. ще вържеш коня си с въже за стожера на гумното и ще вършееш. Конят ще бъде твоят ум, а въжето, което ще се навива на стожера и отвива ще бъде твоята воля, която ще навива и отвива въжето на хармана, докато разрешиш задачата си. А стожера на гумното, около който се въртиш е твоят висок идеал на земята, който си свалил от Небето чрез Словото на Учителя". Ето така недостойният свой роб Симеон-дякона, Бог избра да се прояви чрез мен, но аз не успях да овършеем своя харман.

Спомням си, когато четях история на светците и стигнах до св. Франциска, който е бил богат и живеел в разкошен живот. Идва един момент, преминал през вътрешна борба и просветва в ума му една светлина и той раздава цялото си богатство и става най-големият просяк. Отива и става отшелник и после написва най-хубавата книга за Христа. След време го запитват как доби тази сила на Духа, за да напишеш тази книга? А той отговаря: „Мен, недостойният свой раб Бог избра да се прояви“. И Той, Франциска се прояви и написа тази книга. А тук на Изгрева Бог избра да се прояви чрез мене, а аз не направих нищо и се провалих. Това не е урок само за мен, но и за поука за вас, които ще следвате пътя на Школата. Знайте, че ако влезнете в този път връщане няма. Връщането е падение и сгромолясване в Ада. „Напред в този път е огън, а назад е смърт.“ Това изказване на Учителя аз го проверих по време на цялата Школа, а и след това. Онези, които вървяха напред минаваха през огън, той ги изгаряше отвътре, гореше техните противоречия и те разрешаваха задачите си и излизаха от този огън изчистени и вървяха напред. Имаше такива примери. Имаше и други, които се връщаха и се проваляха по всички правила на съгрешаването и падението. Имаше и от едното и другото. Имаше от всичко - и по малко и по много.

13. ПЕВЕЦЪТ, КОЙТО ПЯ, НО НЕ ПРОПЯ

Учителят ми бе казал, че аз имам три златни мини, които трябва да разработя. Едната бе религията - за нея говорихме. Втората бе медицината - за нея споменахме, а третата бе изкуството и музиката. Аз се втурнах с голям жар да разработвам тази златна мина на творчеството.

Учителят ми беше казал в началото когато почнах да уча Духовната академия следното: „Когато завършиш Духовната академия ще дадеш концерт и ще почнеш да пееш три години облечен като свещеник, но облеклото ти ще бъде с бял подрастник и със синьо расо“. Така ми каза Учителят. Но аз напуснах Духовната академия, не я завърших и не можах да дам този концерт, нито да пея три години облечен с бял подрастник и със синьо расо. Непослушание от моя страна и провал също от моя страна. А Учителят много ме поддържаше и помагаше. Другите възрастни приятели се чудеа защо Учителят ме приема по всяко време и винаги разговаря с мене. Той имаше мисия за мен. Но аз бях едно голямо непослушно магаре. Бързах много. Много сили преминаха през мене и не можех да се справя с тях. Не послушах съветите на Учителя. Каза ми веднъж: „Симеоне, сега ще свариш качамак по влашки начин. Ще сложиш в котела вода, ще заври водата, ще пуснеш царевичното брашно и ще го бъркаш с бъркалката. Ще поддържаш огъня отдолу, но непрекъснато ще бъркаш. Спреш ли да бъркаш ще изгори качамака. Като стане готов ще ни извикаш всички и ще ни нагостиш“. Така ми каза Учителят. Както ми каза, така премина от едното ухо и оттам през другото и после отлетя и не се видя накъде замина. А Той ми даде метод как

да се справя със себе и онова, което гореше в мен.

Веднъж след един разговор Учителят ме изпраща до къщата на Балтова и един час говори с мене. Изпрати ме до дома на Папазов. Изпраща и ми говори бащински. Учителят ме насочи в този ден да отида при една сестра - Весела Несторова, за да работим с нея. Но аз не можах да се сработя и не можахме да се хармонизираме. Учителят настояваше да ме свърже с нея за да свършим една работа. Държеше на тази връзка. Колко пъти ни събора, но не можахме да направим онази творческа връзка и да свършим онова, което ни поръча. загубихме хубаво, ценно време. Поезията започна да тече в мен и започнаха да се ният първите стихове. А след тях дойде и музиката. Ето пример. Цитирам един стих за нея има и музика:

„Облак лазурен над мене лети
свои поътни шепне мечти.
От странен свят съм аз позован
тебе да срещна, пътнко сам.“

Занесохме музиката заедно със стиховете и я изпяхме. Учителят я изслуша и каза: „Братът преди 8000 години е създавал тази музика и сега той трябва да я изнесе от този храм“. Аз стоя и гледам като втрещен. Учителят ме изпраща на крака. Да те изпрати на крака Мировият Учител и то теб гашака, който едвам прохода и още не може да си загашва панталоните, то не е малка работа. Тогава бях на 28 години. Сега, като ги преценя тези неща мога да кажа като апостол Павел, че не съм достоен да спомена името Господне и името на Учителя. Ама сега. Но тогава не съм слушал. А сега този брат, който е пред мене ме успокоява, че през онези години, когато съм бил млад и онези сили, които са преминавали през мене не са малки неща за прескачане и преодоляване. Ама това е за успокоение. Но това не е така. Не съм използвал тази Мъдрост и тези съвети на Учителя и затова съгреших. А Учителят ми говореше, че съм работил с тази музика. Тогава по това време дойде един период на поезия и музика в мен. А като младо момче 12-13-годишен ние бяхме направили поетично общество от няколко момчета и писахме писмо до поета Иван Вазов и той ни отговори. Ние бяхме ученици в Лясковец и от тези момчета трима станаха поети. И в мен имаше проблясъци на поезия и песен от младите ми години. Много обичах поезията и природата. Когато отидох в Добруджа и престоях няколко години върнах се при Учителя и му представих 60 броя стихотворения. Показах ги, а Учителят ми каза: „Сега, брат, ще туриш на гърдите си един калям и едно тефтерче. И сега едновременно ще върви и поезията, и музиката“. Да, поезията тръгна и музиката тръгна, но аз не изпълних нищо. Не записах нищо!

По едно време гонеха евреите и Учителят ми даде тема да напиша поезия за тях и аз написах една интересна поема за евреите. Започваше така:

„Далечен свят спомням във мен странен бяг,
буди духа в странен зов. Идвай ти при мен всеки ден.“

Беше много интересна, мистична поезия. И дойде музиката за нея. Ние я написахме с Весела Несторова и я представихме пред Учителя. Той събра всички поети и музиканти от Изгрева. Бяха 15 човека. Учителят каза: „Този брат е работил с тази музика преди 8000 години в един храм. Сега трябва да я изнесе от храма“. Там бяха и Георги Томалевски и Славчо Печеников. Но на следващия ден Славчо каза: „Симеон е взел от Бетовен музиката“. Но моята поема беше нещо съвсем друго. Идваше от безкрайността на вековете търсеща светлината на слънцето, за да се съедини с него. Моят дух излизаше от вековете и чрез поезията и музиката търсеше да се добере до Господа. Когато я работих бях целият изтръпнал и пот се изливаше от мен. Какво общо имам аз с Бетовен, когато Бетовен се бори със съдбата на

човечеството, когато се бори с тази тъмна съдба, за да го освободи. Разбрах, че те не разбират нищо от музика и поезия. Но разбрах нещо друго, че със своето отрицание те ме спряха. Вместо да ме охрабрят и подкрепят, то те ме свалиха надолу. Какви хора имаше на Изгрева и то при юзете на Учителя. А Учителят ми каза: „Дошло е време когато поезия и музика ще слиза отгоре и вашата задача е да напишете и хубава поезия, и хубава музика“. И аз я пишех и сестрата я пишеше и заедно работихме, но на края нищо не направихме. Учителят ми каза след това: „Ако бяхме се хармонизирали със сестрата щяхте да ви дадат хубава музика и през вас щеше да мине хубава музика за чудо и за приказ“. Но това не стана. Остана чудото за нашето вироглавство и изгубихме благоприятните условия. След това дойде 9.IX.1944 г. и след това си замина Учителя и целият живот ми се промени и нищо не постигнах.

В едно от преражданията аз съм бил в Италия. И затова аз много обичах Италия и в младините си имах италиански приятел. Едно италианско семейство, което живееше в България. Тогава исках да стана певец и непрекъснато сънувах, че пея в Италия. Отивам при Учителя и споделям това вътрешно мое влечение към Италия и към италианските песни. Учителят ми каза така: „Симеоне, ти вода газиш, а жаден ходиш. Ти, Симеоне, ако беше в този живот само пял, всичките си работи щеше да уредиш“. Аз имах голям глас. Здрав, хубав глас. Като пеех кънтяха стените на църквата. Като пеех в салона на Изгрева прозорците трепереха. През 1934 г. още като дякон се записах да следвам в Музикалната академия в София. Две години след това през 1936 г. хвърлих расото и продължих да следвам от 1934 г. и завърших през 1938 г. като цивилен. През време на следването аз живеех с жена ми четири години в една барака на Изгрева. Бях се оженил, без да питам Учителя. Дойдоха и деца, а трябваше издръжка за семейството. А аз през това време следвах и трябваше някой да ме издържа. Музиката иска условия. Трябва да имаш богат баща, за да ти даде условия. А баща ми не ме подкрепи материално, макар че можеше. Не ме подкрепи, защото бях напуснал църквата и че не бях завършил Духовна семинария и това, че хвърлих расото като дякон. Отивам веднъж да се жала при Учителя. Изслуша ме и каза: „Симеоне, ако беше ме питал щях да ти кажа да не се жениш за тази жена. Защото на брадичката си има резка от горе надолу и това означава, че тя не може да ти бъде съпруга, защото ще се раздвоява. Може да ти бъде само сестра, но не и жена“. Аз се уплаших и като видя уплахата ми Учителят продължи: „Е, рекох, понеже Бог те обича, затова ти е дал разумна жена“. И с това разговор приключи. А по-късно ми разказваше брат Боян Боев как една вечер Учителят го извикал при Него и няколко часа посред нощ са умували и разглеждали различни варианти как да се помогне на моето семейство. Учителят казал: „Бояне, тук има едно семейство, което гладува и нямат хляб от три дни. Кажй как да му се помогне, защото години ще предстоят тук“. Какво са умували и какво са решили не зная, но след това мнозина от сестрите минаваха и оставяха суми на жена ми за прехрана. Това бе грижа голяма за Учителя и това се дължеше на моето вироглавство и непостоянство. По това време аз имах път в музиката поради богатството на гласа ми. Аз бях започнал да готвя опери. С мен се занимаваше режисьора Кърджиев и бях приет в едно богато семейство, където домакинята и господарката на къщата беше оперна артистка и пееше Тоска. Аз бях тенора и ме готвеха за такъв. Но после се случиха разни противоречия и нищо не излезе. Аз бях на ръба да прескоча отвъд, но не можах. Та аз свърших Музикална академия четири години и то артистичния отдел, а това не бе малко. Цялото ми семейство се измъчва-

ше от немотия в това време. Имах голям глас. С Мазаров съм пял в Румъния. И сега съм на 80 години и макар че тридесет години не съм си поддържал гласа мога да ти покажа какви височини взимам и до какви низини слизам. Та с Мазаров съм пътувал и пял. Той имаше височини по-тънки и високи. Той горе като изпее „фа“, започне да „плое“, няма надолу. А аз имах от долно „ла“ до „до диез“ горе. Това са две гами и два тона. Аз се качвах до „до диез“ горе. Тогава Морфова като ме слушаше и се чудеше на силата на моят глас. И затова тя ме взе при себе си и аз бях неин ученик. А Мазаров имаше само горно „до“. Мазаров по-късно разви и изпя в „Отело“ и то в Италия „ре бемол“. Изпя го и го взе, а може би и малко по-високо от мен. Тези сравнения, които давам с Мазаров е да покажа какви заложи съм имал и какви данни и как всичко пропилях. А Мазаров се изяви прояви като певец в Европа. По едно време аз трябваше да се явя на конкурсен изпит за операта в Стара Загора. Но тогава се разболя мойт син Гриша и аз изпаднах в една бездна, разочаровах се от всичко и всичко изгорях, което имах около себе си - поезия, музика, книги, литература. Разочаровах се от всичко и се питах, защо на мен това се случи. Отидох на село сам, само с едно Евангелие. Отдалечих се от Учителя. Учителят беше Велик, но не можех да използвам Неговото Величие и сега трябваше да тръгна отначало. Когато влезнах в гората нещо ме сграбчи и каза: „Моли се!“ След време една сестра ме срещна и каза: „Бори се!“ Та там, на село престоях седем години в глад и немотия. И след това тръгнах постепенно отдолу нагоре. По това време си спомних как Учителят ми разглеждаше ръката на горните фаланги на ръцете и как ги показваше на приятелите къде са обозначени моите полици за плащане. Та беше дошло време да се плаща. Но Учителят тогава ми каза: „Симеоне, да знаеш от мен, с любов се плаща по-лесно и леко полиците“. Но това се отнася за хора, които имат послушание към Учителя! По този повод Учителят веднъж ми каза: „Симеоне, веднъж идват при мене две сестри да ме питат дали аз съм Мировият Учител. Оставих ги да ме изпитат. И те си отидоха разочаровани от Мен. Дойдоха да ме изпитат тия две сестри, дали съм Учител. А те не знаят, че това е действие срещу Божествения Дух и ще отговарят за това“. И наистина след известно време аз видях как те отговаряха. Едната от двете сестри си замина от този свят, а другата легна на легло години наред. Ето, това е цената на изкушението. Аз бях велик грешник при Велик Учител. Тези две неща много добре ги схващах и оценявах. А това ме спасяваше в тези дни на горест и изпитание. По часове коленичил се молах и четях Евангелието. Това ме спаси. Тръгнах отначало - отдолу нагоре и стигнах до 80 години.

Учителят ми беше казал да пея и песента да бъде мойт път в живота. Беше ми дал и казал какъв е мойт път. „Симеоне, ако си в църквата ще изпееш три арии, ако си в операта ще изпееш 30 арии. Ако си в свободния живот ще изпееш 300 арии. Това е пътят ти ако се посветиш да служиш на Бога чрез песента.“ Така Учителят ми показва как ще се развият моите заложи и по какъв път ще мина. Но стана така, че аз се раздвоявах и се отклонявах. Имах заложи, но не можах да разцъфтят в този живот. По този повод Учителят спомена: „На теб, Симеоне, много нисшия живот ти пречи. Отдели го. Отдели го, Симеоне, от тебе и го изхвърли навън“. Пречеах ми много неща, а да не говорим и онези попски духове, които чакаха наредени на редица да минат през мене. А това не е лесно да преживяваш това и да чакаш да се извърволят тези духове чрез теб, един след друг години наред.

Имаше един приятел Андрей Стоянов, пианист, а неговият брат Веселин Стоянов беше едър мъж и когато застане до Учителя, то Учителя изгледаше като малко паленце, малко кученце пред него. Той, Веселин Стоянов преживяваше големи гонения в Музикалната академия. Той идваше за съве-

ти при Учителя. Във връзка с това Учителят каза: „Те, музикантите, понякога си раздвояват съзнанието. Те искаха едновременно да служат и на Бога, и на Мамона. А то не може така“. Това го чухме всички. Веселин след 9.IX.1944 г. се писа и стана комунист. Много хора след това се боядисаха. Какъв е извода? Значи, не може така. Ще служиш или на Бога, или на Мамона. За всеки човек, когато му дойде времето му поставят задачата и го оставят свободен да се запише където иска. И след като се запишеш където си се определил ще вървиш в този път. Аз го споменавам този случай, защото аз правех друго. Един ден се записвам на едната страна, другия ден се отписвам и се записвам в другата страна. Третия ден се отписвам от там където съм се записал и се връщам отначало. Ама това омръзна и на двете страни. И накрая ме оставиха сам да си оправям обърканите работи. Затова стигнах до това положение. Вироглавството не се приема нито от едната, нито от другата страна. Щом си служител ще служиш и изпълняваш, независимо кому си служител. Във връзка с това Учителят каза: „Не е важно толкова дали си служител на Бялата страна или на Черната страна. По-важно е при всички случаи да изпълняваш Волята Божия, защото Бог управлява и двете страни“. А аз стоях пред Бога и слушах Неговите съвети и не изпълних нищо, дори когато бях ту в една посока, ту в друга посока насочен от силите, които преминаха през мен. Е, сега какво ще кажете? Случаен ли беше Симеон-дякона на Изгрева при Учителя? Бях голямо изпитание за Учителя.

Обикновено Учителят ме караше да Му пая руски романси в салона. Аз ги бях научил към десетина. Веднъж Учителят е седнал с Катя Грива и ми каза: „Ха, братът сега ще ни изпее някой руски романс“. Тогава имаше много хубави руски романси. Пял съм Му и братски песни „Излязъл е сеяч да сее“. По едно време Учителят ми каза, че трябва да вземам уроци по солфедж. И ме изпрати при Морфова. На следващия ден Учителят в клас каза, че всички имаме нужда от уроци по солфедж. И всички тръгнаха да учат и да вземат уроци по солфедж. Всички бяха музикално подготвени.

Кичка Вълчанова имаше много хубав глас. Учителят я беше напътил да стане оперна певица. Но тя не пожела, а взе, че се ожени, а след това се разведе. За нея Учителят каза: „Понеже не иска да пее, затова няма да й върви в брака“. Това е един контраст в нейния път, защото тя е дошла в Школата и има задача да пее. Ако беше пяла, по друг начин щеше да й се развие животът. Това го давам като сравнение и контраст към един път определен от Небето и един път извървян чрез своеволие.

Бяха дошли французите на Изгрева. Те донесоха със себе си весел градски шум. Бяха шумни и весели. Имаше един приятел, казваше се Манджо. В един неделен ден той сложи апарат за записване говора на Учителя по време на беседа. Аз чух лично как Учителят каза: „Кажете там да махнат...“ Това каза Учителят без да изрече цялата фраза. Учителят не пожела да Го записват. След това чух: „Нека престанат“. Чух как това произнесе Учителят. Какво стана по-нататък с този запис аз не зная. Бях чул, че запис е изнесен във Франция и след това дирите му се губеха. Учителят искаше да каже, че е по-важно не гласа Му, а Духът. А Него ще намерите в Словото Му.

Бях написал една поема. Прочетох я пред Учителя. Каза ми: „Пази поезията. Ще дойде време да я издадем“. А това беше на една братска вечеря и аз тогава казах три стихотворения пред всички. Но интересното бе, че никой не ми обърна внимание на тази поема. На следващия ден ми казаха: „Ха, наш Цеко такава поезия всеки ден пише“. А този Цеко си римуваше разни думи. Пример: „Аз съм Цеко, дошъл от далеко“. Аз се засегнах и спрях. Отрицанието е жестока работа. Спряха ме. А трябваше да ме охрабрят.

„Кой изяде всичко що погледа обгръща
вечността вградена във видимия храм?
Градивната Вселена, венеца да слее
в един химн любовен и свободен блян
сам Бог е отлян.“

Е, това поезия ли е? Това е висша поезия и за тази поезия дойде и висша музика. Аз я написах, но не я запазих и след това всичко пропиях. По този повод Учителят каза: „Ти, Симеоне, само да беше пял, нищо друго да не беше правил, всички работи щяха да ти се оправят“.

Учителят искаше песента да бъде моят път в моя живот. Не само искаше, но и много държеше на това. Подпомагаше ме, насърчаваше ме и насочваше. А това не беше малко. И най-малкото, което се искаше от мен не го изпълних. А тук на Изгрева след беседите идваха от София много светски музиканти на разговор с Учителя. Генералните репетиции на тези музиканти ставаха на Изгрева. Те знаеха, че тук има музиканти, имаше музикална публика, която пълнеше салона и музикална среда, пред която свиреха. Те оценяваха много добре това. Учителят беше в салона и слушаше. След всеки такъв концерт накрая музикантите идваха при Учителя и Той казваше своето мнение и даваше съвети и напътствия. За тях това беше празник и беше благословение. Мнозина от тези музиканти след това се оформяха с добра кариера, както в София, така и в чужбина. Има много примери за това. Ето външните хора, светските хора идваха и търсеха благословение и търсеха указание и помощ от Учителя. Получаваха и изпълняваха съветите Му. И за това техният път като музиканти биваше определен и те се ползваха от кредита и благословието на Учителя. Всички оценяваха това по достойнство.

14. ПРИРОДОЛЕЧИТЕЛИ

Баща ми беше един от първите природолечители в България. Всеки познаваше отец Григорий Михайлов Арnaudов. Той владееше най-хубавата система на Платон - „Природолечуване“. Ползваше се и от други автори - френски и немски. Най-много лекуваше с билки. Беше направил големи рафтове за билките, а пък есенно време ги пълнеше със сушено грозде. С него като мъничък съм ходил да бера билки и така съм познавал към 28 билки. Беряхме ги много. Идваха селяни с каруци в село Арбанаси да го търсят за помощ. Веднъж преброих 14 каруци натоварени с болни хора. Имаше лек за всяка болест. Ето имаше една много важна билка и ако я бях запомнил, нямаше да гладувам по-късно, а може би щях да стана най-богатия човек в България. Той вареше от едни билки една смес, като миризмата беше (наподобяваше) ту не мента, ту на лавандула и издаваше медицинска миризма, като че ли си в аптека. Напъани тази смес в 2-3 шишенца и ги вареше много. Спомням си, че майките пристигаха, млякото им спряло, държи на ръцете си кърмачето, а то реве, пищи, та се дере. Баща ми извади едно шишенце, после вземе бучка захар, капне 2-3 капки от шишето и го даде да смучи пред него майката бучката захар. След малко тя каже о-ох и изведнъж ѝ прекъсне страданието, отпусне се и ѝ стане хубаво. Кърмата идваше и напълваше гърдата, после я поднасяше на гладното дете, то сучеше и след това заспиваше. Няма плач, няма рев, но сега пък плаче майката от благодарност. Ето, това не запомних с какви билки лекуваше баща ми. А помнех колко талиги с коне се пълнеше ежедневно дворот на църквата. Нито брат ми, нито сестри ми имаха отношение към тази работа. Само аз го придружавах при неговите църковни служби, помагах му в църквата, бях жизнен и много подвижен.

Като дойдох в София аз започнах да лекувам с онова знание, което имах от баща си. И аз развих малко дарба да лекувам. Изведнъж ми се разви голямо ясновидство. А Учителят ме предупреди, че мога да развия ясновидство и да внимавам. Аз вече имах дарбата, като дойде болен, да му кажа къде е болестта му в тялото и кой орган боледува без да го разпитвам. Давах му билки. През 1930 г. Петър Димков беше тогава началник на Военния клуб. Той дойде при мене само със записките на Луи Куне. А аз имах много записки в една тетрадка по магнетизъм и природолечение. Дадох му я. Тогава той пристъпи към мене с внимание и уважение и подчертаваше, че аз от него съм по-голям знахар, понеже имах повече опитности и съответна дарба. Аз имах интуиция. В България имаше три книги от Платон. Важно е в случая психофизиологията и психическата функция на органа. А баща ми беше сполучлив знахар, имаше опита на стотици излекувани болни, като една от настолните му книги бяха тези на Платон.

Имаше на френски и на немски език и аз тези книги ги предадох на Димков да работи с тях. По-късно въз основа на тези книги Петър Димков успя да публикува три тома. Когато книгата излезе от печат, отиваме заедно с него при Учителя да Му я поднесем. Чукаме на вратата, прие ни, а Димков поднася и трите тома. Учителят ги прие и каза: „Рекох, хубаво е. Но да видим как ще се приемат тези неща и как ще се приложат!“ А това беше идея на Лулчев, да се поднесат книгите на Учителя. Това бе една от последните срещи на Петър Димков с Учителя. Той после се отдалечи, после влезна в борба с неговите хора и неговите последователи след заминаването на Учителя. Той се разколеба в Учителя. Ето например на мен Димков ми е казвал: „Чакай да видим какво ще излезе от Вашия Учител - Велик Учител или обикновен даскал“. И накрая той се отказва от братството по време на процеса през 1957/1958 г. срещу Братството. Беше започнал да пише Димков една книга как да вървим отначало в окултния път? Но той се раздвои и се отдалечи. Та ако имаш знания и не ги приложиш е безпредметно твоето знание. А Учителят казваше, че за всичко, което Той ни говори чрез Словото си, го е приложил на дело. Учителят беше Велик Посветен.

Аз мислех да уча медицина, като едновременно да запиша духовна семинария и да посещавам медицински факултет. При една среща Учителят ми каза: „Симеоне, в този живот ти имаш да разработваш три мини: религия, медицина и музика“. Най-голямата ми любов беше природата. Още на 18 г. се запознах с една книга на Йор-Рама-Чарака „Наука на дишането“. С нея съм почнал и с нея завършвам живота си, защото вече съм над 80 години. Но природолечител не можах да стана поради моя вина. Даде ми се дарба за лечение, даде ми се ясновидство да поставям точни диагнози, даде ми се баща голям билколечител, но не усвоих от него нищо, не тръгнах по този път и времето с годините затрупа моята златна мина и накрая никой, дори и аз не мога да открия къде се тя намира вече в мен. Загубих всичко.

15. ПАДЕНИЕТО В АДА

На Изгрева имаше много млади хора - братя и сестри. Бяха лъчезарни, весели и засмени, но в тях бушуваха понякога и други неща - неосъществени желания и чувства и мечти за щастие и любов на земята, които достигаха до необоздани страсти. В Школата на Изгрева Учителят говореше за Любовта, но Той я разглеждаше от принципа на Мировата Любов, както и от принципа на Космическата Обич. Това са две течения, едното идва от центъра на Вселената и отива към периферията, а това е Мировата Любов, а другото те-

чение тръгва от периферията на Вселената и по пътя среща човек и трябва да го заведе до центъра на Вселената, а това става чрез Космическата Обич. Той говореше за Любовта в Словото Си, но понякога ние смятахме, че тези неща могат да се свалят посредством земната любов на човеците на земята. Смятахме или бяхме принудени да смятаме. Или търсехме оправдание за нашите деяния.

Бях млад, хубав и снажен. Бяха ме харесали много. Каква мощ имаше само от гласът ми. Ами духът ми - чувствавах се, че летя по висините и по планините и по цялата земя. Веднъж ме среща една сестра на Изгрева, хареса ме, предложи ми да се разходим в гората. Аз се съгласих, беше ми приятна, пък бе и хубавичка и защо да не се разходим на чист въздух сред природата? Но как стана така, не знаей, но тя направо ме съблазни и след малко беше в обятията ми и след още малко бяхме на тревата и се обладяхме чрез плът в човешка страст и обладание. Бурята на обладанието премина и изведнъж се почувствувах, че падам от висините и стремглаво се насочвам към низините и оттам земята се отвори и аз полетях и се озовах в ада. Беше невероятно усещане и преживяване - да се сгромолясаш от висините в пропастта на живота си. Само за минути се смени състоянието ми от онзи, който летеше във висините, в онзи, който бе паднал и аз тръгнах като най-нищожен човек на земята. Преприях 600 метра и се намерих на поляната и пред салона на Изгрева. Нещо в мене говореше: „Учителят, Учителят“. Аз тръгнах да Го търся, намерих Го и паднах в краката Му и започнах да ги целувам: „Учителю, аз съгреших! Спах с една жена и паднах в ада. Аз съм най-грешния човек на света, аз съм нищожество и едно голямо нищо“. Той се наведе и ме повдигна: „Симеоне, този път какво си направил?“ Разказах Му всичко от край до край. Учителят ме погледна и каза: „Рекох, голяма работа! Спал си с една крава!“ Нещо в мене трепна. Някакъв лъч проблесна във въздуха, насочи се към мен и в дълбините на пропастта, в която бях попаднал този лъч ме намери и аз лека-лека започнах по него да се изкачвам и накрая излезнах на повърхността на земята. Въздъхнах и поех дълбоко въздух: „Учителю, излезнах от ада!“ Той ме гледаше и млъкваше. Някаква голяма тежест, която бе върху мен и в мен се махна и аз се освободих. Учителят ме освободи. Ако не беше сторил това аз не знаех как ще се справя - беше се отворила бездната в мене и аз бях попаднал в нея. Кой беше ме тикнал натам? Същия ден прочетох в Неговата беседа следното: „Жената е тази, която е виновна за съгрешението на Адама и неговото падение. Жената е тази, която трябва да помогне на падналия Адам. А да стане това, жената трябва да се повдигне и да стане Новата Ева. Новото Учение е за Новата Ева и за Новият Адам“. Това беше обяснението на този случай.

16. ПАРАТА ОТ ПАРНИЯ КОТЕЛ НА ЛОКОМОТИВА

Бях млад и имаше мощ в мен. Тогава мощта на машините се изразяваше чрез единицата конска сила. Една лека кола или един мотор имаше едни колко си конски сили. А в мен и в кръвта ми се движеха хиляди конски сили във всякакви енергии. Те се отправяха ту насам, ту натам. Бях млад мъж, здрав и ме заливаха вълни, които ме караха за съприкосновение и сношение с жена. Тогава я търсех и намирах. Но винаги след това имах усещането, че падам в бездната на ада и че онова, което бях спечелил в духовното си извисяване, много бързо го харчех, за минути в сладострастие към женската плът. Не можех да се справям и отидох при Учителя и Го питам, какво да правя с този толкова важен въпрос за мен. Той ме гледа строго и казва: „Виж

какво, Симеоне, когато дойдат тези сили в тебе, ще кажеш едно „Пфу!“ така както локомотива изпуска парата си, за да не му се пръсне котела, така че вътре ще слезнеш долу и пак ще се качиш горе!“ Учителят ми описва с пръст цялата окръжност във въздуха. Горе на окръжността съм под пара и котела ще ми се пръсне, после натискам клапана му, парата излиза и аз слиzam по окръжността долу, но веднага след това трябва да се кача отново горе. „Разбра ли ме, Симеоне?“ Гледам, слушам и се чудя, дали това не е нов грях за мене. Но грях пред парния котел няма, шегата с него не бива, защото парата е сила и може да движи както локомотива, така и 20 вагона с него. Аз седя пред Учителя и отново немея. Не можеха да разбера какво Учителят искаше да каже с това.

След известно време се ожених, Учителят ме спира и ми казва: „Сега, Симеоне, ще ти обясня как да решиш задачата с парата от парния котел на локомотива. Решението е следното: Ще спиш един път в седмицата с жена си“. Аз кимвам с глава и разбрах как трябва да се решава тази задача. Даде ми наставления, че като следна надолу, след като от клапана излезе парата на котела, как да се кача отново горе. Питате какви са тези наставления? С пост и молитва през останалото време. С какъв пост? Въздържание от съприкосновение с жена и молитви, които Учителят бе дал за учениците в Школата. Днес някои могат да ме обвинят, че злепоставям Учителя с тези неща. Моят грях е, че се, та парният котел ще се пукне и човек ще се разруши ако няма знание. Важно в случая е локомотивът да тегли вагоните и влакът да пристигне на определената гара. Но моят влак не стигна до никъде, понеже машиниста не издържаше никакво разписание и влака закъса по гарите и накрая на една гара го сложиха в девета глуха линия. И вие можете да се срещнете с него там, в моя закъсал влак.

17. БРАКЪТ

Учителят е говорил за бракът и за женитбата много пъти. Тези неща са отпечатани в различни томчета. Но когато Той говори трябва да има ученици, които да слушат и да изпълняват. Случи се така, че Той говореше на ученици, които се оказаха обикновени слушатели. Какво чули, какво недочули, но нищо не изпълнили. Същото се случи и с мен. Въпросът за брака аз го разрешавах през 1927/28 г. Тогава се ожених без да питам никого, а на Изгрева отидох да живея с жена ми - 1936/37 г. Нямаше къде да живеем. Имах семейство, дадох ми една барака и там се подслонихме. Учителят взе грижата за издръжка на семейството ми, като подхвърли идеята на братята и сестрите да ни подпомагат материално и финансово. В един разговор Учителят ми каза: „Ако беше ме питал мен да се ожениш или не, щях да ти кажа, да не се жениш“. Аз вдигам рамене и навеждам глава. След известно време изникна един семеен скандал. Отивам при Учителя да Му се оплаквам. „Ако ти беше приятелка и сестра щеше да ти бъде по-полезна отколкото като жена. Тя има качества да бъде приятел на човека, тя обича хората, но не е за съпруга.“ Аз се уплаших от тези думи, но Учителят продължи да ми говори: „Но понеже Бог те обича ти е дал добра жена“. Наистина тя е добра жена с прекрасен характер, но аз не съм си на място. Моят живот е много бурен, труден и как тя издържа с мен просто се чудя.

Отивам отново при Учителя при едни мои затруднения, при което бях направил една голяма беля. Разказвам Му. Отговори ми: „Точно такива като тебе ми трябва. А в страданието е най-голямата привилегия на ученика“. Беше получил друг поглед за човешкото страдание.

Аз бях млад мъж. Бури и урагани минаваха през мен. Отивам при Учителя, за да споделя за онази мъжка сила, която преминава през мен. Каза ми: „Всички мъже и жени са преплетени. Половата деятелност, това са сили, които не могат така да се разточителствуват и хвърлят наляво и надясно безотговорно. Природата държи сметка за всичко и за всяка единица сила изразходвана чрез половия живот и чрез плътта, за да се разреши половата обмяна между мъжът и жената“. Това ме вълнуваше много, защото аз минавах през този свят. Той ги разглеждаше тези важни неща по принцип. Казваше ми, че когато слезнеш при половата обмяна долу, и винаги ми чертаеше един кръг във въздуха, то веднага да се кача по кръга горе в другите висши светове. Говореше ми за един правилен и хармоничен живот. Веднъж ми каза следното: „Главата на човека се ръководи от Божествения свят, сърцето се ръководи от Христовия Дух, а Светият Дух регулира половия живот на човека“. Ето, ако се наруши някъде тази верига, нарушава се хармоничния живот на човека на физическото поле, на чувственото поле, на умственото поле и се спира неговата деятелност в духовния свят. Там са нарушенията при разкъсването на тази верига. А тя се разкъсва когато половата енергия, която е Божествена енергия се изразходва и пръска безотговорно. Тя е допусната само за продължение на човешкия род. Няма човек, който да няма опитност в това отношение. Но знанието се дава днес от Учителя. А пък ние, които целувахме ръка на Учителя трябваше да приложим това знание. Но не можахме да го приложим по различни причини. Имате нашите опитности, имате Словото на Учителя и приложете го във вашия живот, за да се радвате на дълъг живот извървян като ученици.

18. ТОЛСТОИСТИ И ТОЛСТОЙ

Сънувам сън, че сме на Присоите на Витоша с Учителя. Братството се е разположило около запаления огън. Зима е и снегът е дълбок до колене. По едно време виждам, че горе от върха на Витоша слиза и върви по снега, прехвърлил през рамото си торба сам самичък Толстой. Така, както го знаем - с брада, с рубашка и с торба на гърба. Приближава към нас, които сме заобиколили огъня и пием горещ чай, застава пред Учителя и Му целува ръка. Сънят свърши.

На следващият ден аз разказвам на Учителя своя сън с Толстой. Той седи, мълчи, нищо не казва, все едно, че не се отнася до Него. Аз вече имам много такива разказани живи сънища на Учителя и Той по същия начин се държеше към мен. Разбрах, че това е вече истински случай, а не само сън. Затова стоя и не мърдам от Него. Накрая ми каза: „Той сега Толстой е ученик на Бялото Братство“.

Толстой в своите писания приличаше и на йогите, които признаваха Универсалния Дух и Бога, но Азът си го държат в съзнанието, говорят и се държат за разума на човека и не отстъпват от там. И от там не могат да преминат и прескочат бариерата отвъд, където е мистицизма и където се намират дълбоките и високи страни на Битието. Това го слушах и от баща ми, който бе също толстоист. Тогава споделих моите разсъждения с Учителя. Каза ми: „Толстой беше посланик на Небето, да покаже на руския народ план за обновление. Но те не го послушаха и дойдоха болшевиците да им покажат другия път на насилията“.

Моят баща беше зает с идеята за вегетарианството и с толстоизма. Той беше много зает със себе си и това беше негов път. Баща ми имаше имуществено - къща, имот. Трябваше да го препише на децата. А ние имаме нуж-

да от тази помощ. Но той се запъна и не преписва нищо. Отидох и попитах Учителя: „Ще остане ли нещо от родовото имущество на баща ми?“ Изглежда ме сериозно: „Е, рекох, ако остане нещо“. Накрая държавата взе имота му и ни даде по нещо, да не е без нищо. Така имота му се загуби, не достигна до нас, но пък се сбъднаха думите на Учителя. При следващата среща Учителят каза: „Твоят баща не можа да свърши работата както трябва“. А той беше свещеник, вегетарианец, толстоист, знахар и за другите бе прогресивен свещеник. Но не можа да изработи някои неща. Ако беше ни преписал имота си, на своите наследници, по друг начин щеше да разреши с нас поне родовата си карма.

Така, че толстоистите в България не можаха да си свършат работата както трябва, така както и самият Толстой не можа да я свърши по ред причини и обстоятелства в Русия.

19. ТЕОСОФИТЕ

Ръководителите на теософското общество на 11.I.1911 г. основават орден „Звездата на изток“ с ръководител Кришна Мурти. Елена Блаватска, Ледбитер, Ани Безант и други в разстояние на десетки години издават подходяща литература като непрекъснато тръбят, че е близко времето за явяването между хората на Мировият Учител. По-късно бе обявен за Миров Учител Кришна Мурти (Алционе), роден на 25.V.1895 г. в Маданопали на шосето Мадрас-Бандалур-Индия. На 14-годишна възраст той е написал „При нозете на Учителя“, която претърпява много издания. На 24.XII.1925 г. в седалището на теософското общество - Адияр близо до град Бенарес - Индия в присъствието на много членове на ордена и гости от много страни на света, Кришна Мурти бил провъзгласен за Миров Учител, т.е. за новият Христос. От България присъствуват председателя на теософското общество Софрони Ников и един от членовете му - Моис Коев.

На 29.III.1925 г. в София е ознаменувана 25-годишнината от първата теософска сказка в България (1900-1925) с юбилейно утро и подходяща програма. Всяка година през месец август е ставала годишна среща на теософите в гр. Омен - Холандия в имението на замъка Ерде.

Познавах много добре Софрони Никови, които беше водач на теософите. Последователите на Учителя много често го подпитваха за Учителя, но Той млчеше като че беше заключен с катинар. Но веднъж Иван Грозев, който бе на конгрес в Холандия като се върна ни разказа какво е казала Ани Безант: „Колко съм загрижена за Христа, че когато дойде на земята няма къде глава да подслони и затова трябва да му се направи една къща, че като дойде да има къде да влезне и да не би като дойде да не намери никой“. И започнала да събира пари. А теософите са все богати и заможни хора. За един месец събира пари за една къща, която трябвало да бъде приеман дом за Христа. И Му направиха дом и в него вкараха Кришна Мурти. През 1911 г. когато са били на събрание около 400 човека, явява се едно голямо видение във вид на светлина и това им дава повод да смятат, че Христос ще слезе на земята. От 1925 г. до 1929 г. всички смятат Кришна Мурти за Миров Учител, т.е. за Христос. Но през 1929 г. Учителят изпраща теософа Атанас Димитров и Магдалена Попова с писмо до Кришна Мурти и след като той го прочита се отказва от своята титла като Миров Учител и разтуря „Ордена на звездата“ с подходяща реч на 3.VIII.1929 г., изнесена в гр. Омен - замъка на Ерде - Холандия. Ще цитираме един откъс от речта му: „Казвахме, че цели 18 години сте се готвили за мене. На мен ми е безразлично дали

вярвате, че аз съм Мировият Учител. Това никак не е важно. Принадлежките на организацията „Ордена на звездата“ вие също сте признавали, че Кришна Мурти е Мировият Учител, частично или всецяло: всецяло а ония, които наистина търсят и само частично за ония, които се задоволяват със своите собствени полуистини“. Накрая той разтуря „Ордена на звездата“ пред присъстващите над 5000 членове, дошли от цял свят като се отказва от мисията на Миров Учител. Последвало всеобщо разочарование.

Според Учителя теософията и спиритизма са методи на Бялото Братство, за да подготвят новото човечество за новата култура. Спиритистите доказват, че има бариера между видимия и невидимия свят, а теософията дава възможност на човешкият обективен ум да се обогати и подготви, за да може по-късно да срещне Словото на Учителя Дънов. Първите приятели и първите ученици на Учителя бяха все теософи. Не случайно в първите години Той е препоръчвал следното: „Четете теософската литература, за да разберете моята мисъл“. Но това е в първите години, а след отварянето на Школата 1922 г. и се оформиха класовете - общият и младежкият, то тогава Учителят обяви, че всеки трябва да се определи, кой къде да остане - при теософите или при Учителя. Софрони Ников имаше салон на ул. „Витошка“. Аз често съм ходил там. Говореха за човешкото тяло, преразказваха на български език онова, което бе написано в теософските книги. Но там нямаше онзи Дух, който имаше при Учителя. Най-видни бяха Иван Грозев и Шишков. Те говореха, че всички светии в Индия са йоги. А всъщност това не е така. Йогите си имат ученици, имат си школи, но те не са светии. А ето какво Учителят казва за йогите: „Учението на Бялото Братство е еволюционно, а на йогите е инволюционно учение“. Аз също чух по този повод Учителят да ни каже, защото се занимавах с техните методи на дишане: „Не следвайте пътя на йогите!“ А защо е така? Учителят казва: „Христос е синът Божий. Той е изявление на Божието Битие. Той е син на Божието Битие и велико явление в живота на Космоса“. А теософите говорят наистина за Вселения и универсален Дух и че могат да стигнат с познание до Битието. А Учителят говори съвсем друго. Говори за човешката душа и човешкият дух произлезли от Божествената Душа и Божествения Дух. А Божествения Дух се poi от Абсолютния Дух на Битието за Когото никой, нищо не знае. Това говори Учителят. А йогите казват, че стигат с познание до Битието. Учителят говори, че теософите могат да стигнат най-много до причинното поле, но според Него нито един от техните представители не е стигнал до там. Това е написано в беседите Му.

Веднъж попитахме Софрони Ников за кармата. „Ето, според кармическият закон в миналото богати са имали всичко прекрасно. Сега също има хиляди, които ядат и пият, а другите тънат в мизерия и глад. Защо е така? Ако вчерашните богати са по прераждане днешните бедни, тогава кои са богатите днес?“ На този въпрос той не можа да отговори. На следващия ден Учителят каза следното: „Когато се ражда един слаб дух, ръководителят на неговата карма го поставя при богати родители. Но силният дух го поставят в бедно семейство, за да може да издържи. Тези, които са родени при добри условия и богати родители са забравените деца на Бога“. И така теософите нямат знания за живота. А в Школата какви ли не примери имахме. Лично аз замъкнах д-р Станчев с жена му горе при Учителя заедно с детето му, за да им каже нещо за детето, което е било увредено. Учителят ги прие, но нищо не каза. Обляча няколко минути, всички стояхме около Него, а Той бе строг и дума не обеля. Имаше защо. После аз се позаинтересувах и той доктора ми разказа каква е причината, че Учителят не е проговорил нищо. Ето ви един кармичен случай. А такива случаи имаше стотици. Заплетени, обърнати с

главата надолу. Със своето мълчание Учителят му разреши въпроса, защото той беше принуден след тази среща да си промени живота. Стана въздържа- тел и вегетарианец, макар че накрая го хвана артериосклерозата и не помне- ще нищо.

При Учителят Дънов имаше Школа. Школа има тогава, когато има Учител. А Учител е онзи, Който има Божествения Дух.

Накрая Учителят разреши ето така въпроса с теософите. Нареди на ня- колко човека, които се занимаваха и четяха теософска и друга окултна литература: „Да се сложат всички теософски и други окултни книги в един ку- фар и той да се заключи с катинар“.

Ето това е разрешението на задачата. Но тя е за учениците.

20. ЕВОЛЮЦИЯТА

Бяхме на Бивака на Витоша няколко човека около Учителя. Повдигна се въпроса за теорията на Дарвин. Учителят каза много ценни работи: „Отначало Божествения Дух и Божията Сила са били вложени в материята, която е трябвало да се организира понеже била инертна. Тази организация вървяла паралелно с минералният, растителният и животинският свят. Когато човек слезнал на земята след време много племена и народи са се отклонили първоначално от пътя и после са се изродили. Маймуните са примери за хора, които са претърпели обратно развитие. Аборигените в Австралия, мес- тните жители, които англичаните завариха са също хора спрени в еволюци- ята си и тръгнали назад в своя упадък. Циганите пък са едно изгонено племе от Индия, което е нарушило Божествения закон“. Учителят даде още ред при- мери за племена и народи, които не са си разрешили правилно задачата.

А що се отнася за хора, то примери има много. Маяковски в Русия се самоуби, защото видя противоречието в социалния живот. Той смяташе, че изведнъж всичко ще се разреши и ще тръгне по своето еволюционно развитие.

Джек Лондон пък дойде до прозрението, че Духът е всичко. После той отиде и живя един месец при прокажените, за да сподели техния живот, но не можа да преживее противоречията на думите „Бог е Любов, Бог е Светлина“, както и човешкото страдание и човешкото нещастие. На стари години си построил един замък, но прокажените му го изгориха, а двете му дъщери се отказаха от него. Той остана сам и се самоуби. Не е лесен земния живот. А на него му се даде много и от един бедняк стана прочут писател. А той се от- клони от своето предназначение и накрая се самоуби. А според окултната наука самоубийството се наказва от Невидимия свят, защото това не е раз- решение в въпроса, а бягство. Така, че еволюцията засяга всички предста- вители на Живата Природа.

21. МАГИЯ ЗА ДЪЖД

Михаил Иванов бе за мен шмекер и търговец. Дори Елена Андреева ми разправяше, когато той ѝ изпратил своите писания-експозета напечатани на френски език, за да се предадат на Учителя, то Учителят ги е захвърлил на земята като непотребни вещи.

Аз имам също една такава опитност. И то каква? Аз, жена ми Райна и Иван Кисьов отиваме тримата на Витоша. Горے на Бивака сварваме Михаил Иванов. А там се отворило едно хубаво време, чисто небе и тишина. Сядаме

и се разполагаме. Михаил започна да говори и да философствува. Но понеже бях чул преди това от възрастните приятели, че той и Кръстю Христос са били порицани на времето на първите събори от Учителя в Търново, то затова нямах никакво доверие в тях. Михаил говори и по едно време с висок глас каза: „Аз имам постижение, мога да владее природните сили, мога да спра дъжд, да докарам бури и дъждове“. Ние го слушаме и мълчим. После го поканихме на трапезата ни. Ядохме всички, а и той също, защото беше гладен и си бил взел малко храна. А времето е хубаво, слънчево. По едно време спря едно облаче над нас и за минути то се увеличи и затъмни слънцето и след кратко време закри небето. Изля се проливен дъжд и всички ни окъпа. Жена ми се обърна към него: „Брат Михаил, спри дъжда! Нали можеш?“ А той със самочувствие отговаря: „Аз го извиках със сила и с това се изразходвах, та сега още нямам и не ми остана сила, с която да го спра да вали. И затова ще вали до довечера“. Ние се захласнахме от смях. Него го оставихме на Бивака да го вали дъжда, а надолу ние вървим към Симеоново и се превиваме от смях и от възклицания. На Изгрева разказахме всичко на Учителя. Той извади кърпичката си, сложи я на устата си и дълго се смия пред нас със сълзи. Та така се приключи случката за онзи, който имаше власт над природните сили, който може да докара дъжда, но не можа да го спре.

Дъщерята на Мария Младенова, казваше се Анжела свиреше години подред на арфа при Софийската опера, а пък моята дъщеря Ели свиреше на виола. Те имаха турне във Франция. В един свободен ден отишли да посетят Михаил в неговото имение. Той започнал да им показва онова, което има като богатство. Завел ги в една зала пълна със злато, после им показал банята си, спалнята си и какви ли не придобивки. А Учителят казва, че Учителят на Черното Братство си слага пръстени по ръцете със злато и скъпоценни камъни и целите се обкичват със злато, защото търсят да придобият сила чрез златото и скъпоценните камъни. По това време е бил дегизиран, досущ образа на Учителя с орлов поглед. Особено направило впечатление на дъщеря ми Ели неговият остър орлов поглед. Та човек, който имаше власт да докаква дъждове имаше и власт да докаква злато, пари и богатство при себе си.

Само това е достатъчно. Всичките му работи бяха такива. Той стана причина за едно дълбоко разцепление на братството в София. От него се започна и с други се разтури. Те бяха от една и съща верига - докараха разрушението.

22. АДЕПТ НА „ЕЛ ШАДАЙ“

Беше в края на зимата 1938-1939 г. и началото на март. Аз по онова време ходех често при Боян Боев. Посрещаше ме много хубаво. Когато говореше за Учението на Учителя се въодушевяваше и ставаше чист и наивен като дете. Чистотата имаше у него. Видя ме и ми махна с ръка. „Ела да ти кажа една важна работа, която стана!“ И той започна да ми разказва, а беше ден петък.

В сряда Боев и Учителят са били на Бивака. Било е зима още. Брат Ради е станал рано през нощта, Учителят го изпраща в 2 часа и 30 минути през нощта, за да му каже, че тръгват заедно на Витоша. Като е за екскурзия с Учителят Боян изобщо не се двоуми. Скача бързо, облича се и ето го нагоре по стъпалата, та при Учителя. „Бояне, ще отидем до Бивака заедно!“ Било три часа през нощта. Налели вряла вода в термоса. Боян е бил куц с единия си крак и трудно се движел. Но тръгнал с Учителя полека-лека и за около четири часа са горе на Бивака, а там е сняг. Учителят му казал: „Тук

ще имаме една среща с един адепт, който ще ходи в Европа, за да свърши една работа. Да предотврати големите страдания, които идват в Европа." Това е една реална действителност, а като ми говореше това нещо Боян Боев, смятах че е фантастика. Те седнали горе, а Учителят е бил обърнат с гърбът си на север към Драгалевци. Били са до брезата, до чешмата седнали на пейка. Отгоре през гората се задава една фигура. Вървял 40-годишен хубав мъж, облечен в самоковски дрехи. Идва и се отправя към Учителя, който си седял спокойно. Спира се пред Учителя и вдига дясната си ръка за поздрав. Казва едно изречение от думи символични, а Учителят му вдига също ръка и му отговаря с друга символика. Разговорът протича с по няколко изречения. Единият казва едно, а Учителят допълва с друго. Той казва три изречения и Учителят отвърща с три изречения. През това време Боян ги записва на стенограма и след това ми ги казва и аз ги знаех 30 години. Но от две години ги забравих. Нямаше кой да ги запише. Аз не ги записах, защото се занимавах с велики работи, които хвърчаха по въздуха. След като свършва разговора самоковския селянин профучава покрай тях и си заминава като поема пътя от Драгалевци за София.

Тогава Учителят се обръща към Боев: „Хайде да пием един чай!" И след малко обяснява: „Сега имаме среща. Ти видя един адепт от далечна Индия, който отива в Европа да подготви и съдействува за благоприятните сили, които да помогнат на Европа за голямата война, която иде“.

А през 1939 г. почна войната. За нея лично Учителят бе ми казал: „Ако не беше тръгнал Хитлер на изток към Русия по друг начин щяха да се развият нещата. Ако беше тръгнал към Англия, събитията в Европа щяха да протекат по друг път.“ Вероятно в записките на Боян Боев ще намерите трите изречения и трите формули на Учителя с адепта.

23. ЧОВЕШКАТА ЛЮБОВ И БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Имаше една сестра, беше хубава, поетеса, пееше много хубаво и беше дори композиторка. Изобщо беше явление от голяма величина. Случи се така, че си допаднахме и трябваше да свършим една обща работа. Учителят ни даде да запишем една мелодия с текст и музика, която трябваше да работим двамата върху нея. Но когато започнахме да работим или от голяма припряност се спречкахме или работата тръгваше по съвсем други посоки и накрая нищо не излизаше. Една голяма невидима стена заставаше между нас. Хем се събирахме с желание и ентузиазъм за работа, хем нищо не свършвахме и накрая се разделяхме сърдити. После пак се събирахме. Аз се вбесих и накрая отивам да обяснявам на Учителя, че всичко започва с добро желание, преминава през спорове и накрая нищо не става. Всичко се разваля. И че се събираме на следващия ден отново и всичко се повтаря без резултат. Той ме огледа изпитателно, усмихна се и каза: „Дай й малко любов, за да тръгне работата!“ Аз се стъписах. Не мога да разбера нищо. Мигам, премигам и се пуля. Знам Неговото отношение за чистия морал и за това, че на Изгрева не трябва да има мъже и жени, а само души, които да се стремят към Бога. Това го знам и затова немея пред Него. А Той добави: „Трябва да се смаже колата, за да не скърца, че е много разсъхнала и тропа колесницата!“ Аз съм смаян от тези думи. Зная какво значи волска колесница и зная когато заскърцат колелетата, то стопанина спира воловете, изважда катраницата, дето е закачена под колелата и с катран намазва четирите

оси, където се въртят колелата на колата. След това колата стопанина я подкарва, воловете махат опашки, стопанинът си свири и пее, че колата му върви както трябва, защото е смазана. Това съм го виждал много пъти и го знаа. А за другото, което ми говореше Учителят също го знаа и умеа, но сега съм стреснат и уплашен от думите Му.

Наведох се, целунах ръка и се отдалечих. Не можех да проумея нищо. Тукатси си спомних предишното съгрешение, как паднах в ада и как Учителят изпрати един свой служител, който бе Ангел, та се превърна във вид на лъч, стрелна се долу в ада, влезна в мене и от дъното на преизподнята ме вдигна на земята, освободи ме и отново чувам думите Му: „И друг път да не съгрешаваш!“ На следващия ден пак се срещнахме, почнахме отново работа с нашата красавица. Накрая пак всичко се запъна, колата заскърца и спря. Скарахме се и се разделихме. Не свършихме никаква работа - оная задача, която ни бе дал Учителят в самото начало. Аз не можех да прескоча предишното си съгрешение и дори в ума ми не минаваше мисълта, че трябва да вадя катраница, да смазвам скърцаща кола. Рекох, нека скърца и нека спира, аз си вдигам шапката и си тръгвам, аз съм свободен. Колата спря и аз тръгнах за Изгрева с шапка на глава. По едно време усещам, че шапката ми стяга. Стяга, не стяга, аз тръгнах към Изгрева. Среща ме една сестра и ми подава една беседа с посочена страница. Учителят ѝ предал тази книга, да ми я връчи, да прочета определения пасаж: „Ако в една твоя постъпка са взели участие Любовта, Мъдростта и Истината - тя е Божествена.

Ако в една постъпка са участвували твоята душа и дух и твоето тяло - тя е Ангелска.

Ако в една твоя постъпка са взели участие ума, сърцето и волята - тя е човешка. Една добра постъпка. Аз наричам музикално парче.“

24. МУЗИКАНТИ

Учителят беше музикант и естествено бе при Него да прихождат различни градски музиканти. Идва веднъж Андрей Стоянов, който бе пианист и едър мъж. Висок, грамаден, застанал до Учителя, а Той е като паленце до него. Дойде на Изгрева и търси да се срещне с Учителя. Тогава той преживяваше големи гонения в Музикалната Академия. Идваше и брат му Веселин Стоянов. Във връзка с тези посещения не след дълго време Учителят каза следното: „Те, музикантите, си раздвояват съзнанието. Те искат да служат на Бога и на Мамона“. Той, Андрей беше комунист, след като дойдоха руснаците, след 9.IX.1944 г. се боядиса и се писа за комунист.

Друг пример имах с професор Черкин по солфедж. Той се беше оженил за германка и когато ходих у дома му по солфедж една голяма карта на Европа окачена на стената и той отбелязваше със син молив до къде са напреднали германците в СССР по време на войната през 1942 г. А това го правеха тогава всички онези, които бяха на страната на германците. А след 9.IX.1944 г. се пребоиядиса и стана комунист. Ето, това са само два примера на пребоиядисали се хора. Не говорим за ония, които имаха леви убеждения на Изгрева. Имаше един цигулар на име Веселин, който през 1939 г. свиреше с цигулка на Паневритмия на Рила. Има го на снимки с Учителя. След 9.IX.1944 г. виждаме, че бе нарамил пушка, дошъл на Изгрева и се разхожда с нея. И това го имаше - Изгрев и пушка!

Не може музикант да служи и на Бога, и на Мамона. Или си при едните, или си при другите. Трето положение няма. Третото е провал по всички линии.

25. ДВЕТЕ УЛИЦИ

В град Казанлък Учителят бил отседнал в един дом. Поканили Го на друго място на вечеря. Свършила вечерята и тръгнали да си отиват. Тръгнали и пред тях две улици. Учителят казал: „Не отгоре, а тук, отдолу ще минем“. След 10.-15 минути там става убийство. На другия ден Му казват. Той допълнил: „Този, убитият е бил убиец на този същия през време на турската война, но сега прероденият го среща, разпознава го и го убива. Сега е убиец на оногова, който го е убил в предишното прераждане. Кармична развързка“. Какви случайни срещи хората са принудени да пресрещат кармата и да се разплащат с нея. Трябва будно съзнание да прозреш причината и да осветиш пътя на развързката. За това са необходими знания. Понякога Учителят открехваше вратата на това знание и ние получавахме отговорите на различни необясними случки. Те бяха нагледни помагала за обучение на учениците в Школата.

26. „ВЪН ОТ ИЗГРЕВА“

Братството е на Рила на лагеруване. Любомир Лулчев, понеже се разсърдил на Учителя за една работа, събрал своите хора „Упанишадите“ и решил да напуснат лагера. Тогава Учителят се обърнал към заобиколилите го приятели и казал сърдито като посочил лулчевистите: „Тези тука всичките да си отидат! Мястото им не е тука, а в света“. Учителят би възмутен и необикновено ядосан.

Тази случка се повтаря и на Изгрева. След редовната беседа на Учителя Лулчев събирал своите хора настрана и започвал да им говори и да обяснява едновременно тълкува какво е искал да каже Учителят в беседата си. Около него се събираха 10-15 човека. При едно такова събрание Учителят каза за тях: „Вън от Изгрева! Отивайте в света!“

Бях веднъж при Лулчев в бараката му. Държеше се с мене важно, важно, а като си припомням как Учителят слизаше до моят уровен и до моето вътрешно състояние и бащински ми говореше. Няма сравнение. А Лулчев високопарно ми казваше, че току-що бил слезнал от планетата Сатурн и не искал да се вози на колата на Учителя. Тогава имаше един такъв израз. Понеже българите имаха волски коли, биволски коли и коли теглени с коне. Това им беше превозното средство. Та Лулчев не искаше да се вози на колата на Учителя, защото стопанина на колата и на конете обикновено седи отпред, държи юздите на конете и ги насочва по този път, който той е избрал. Та смисъла е този, който има колата, има и юздите, има и властта да тегли юздите му в ляво или в дясно, да спира конете или да размахва с камшика та да ги подкарва в тръс или в галоп. След 9.IX.1944 г. комунистите дойдоха на власт. След два месеца арестуваха Лулчев и той бе в затвора. Отидоха да питат Учителя за Лулчев. Той им каза: „Нали той не искаше да се вози на моята кола? Сега ще го видим къде ще го откара неговата кола с неговите побеснели коне“. А те го заведоха на съд, дойде присъдата и го убиха след това. Ето една история за поучение.

27. ПЕВИЦАТА МОРФОВА

Певецата Морфова беше необикновено явление в музикалния живот в София. За нея е писано и говорено много. Затова аз ще разкажа нещо

необикновено.

Учителят ме беше изпратил при нея да уча. Тя прослуша гласът ми и се съгласи да ме вземе за ученик и ми предаваше уроци. Бяхме станали много добри познати. Тя ми предричаше необикновена и бляскава кариера с моят глас. Това вероятно е трябвало да стане, но съдбата имаше друг план. Тя катастрофира с една лека кола и почина. На 40-ия ден след погребението аз я сънувам в един хубав сън, как тя се качила на един хубав храм и пее ли, пее с нейния чуден глас.

Сънят е жив у мен и аз отивам на Изгрева. Среща ме Иван Кисьов и му разказвам съня. Той също е развълнуван. Среща ни Учителя до стайката Му и го поздравяваме. Разказвам Му съня. Той се усмихна и каза: „Рекох, ами тя сега току-що беше тук при мене в стаята на разговор. Аз току-що я изпратих да си ходи и след това слезнах долу, за да ви посрещна“. Ние мълчим и сме изумени. Значи Учителят се срещнал с нея и ѝ е дал път за Невидимия свят. Какво знаем ние за живота? Ние имаме само малка представа и един много малък отрязък от физическия свят, който познаваме бегло и с който работим.

28. ЕЛИЕЗЕР КОЕН И МАРИЯНА

Той беше евреин, беше много активен и пишеше статии в „Житно зърно“. После той стана изменник. А на него по време на Школата му даваха все първото място. Казах веднъж това мое мнение на Боян Боев за първото място, което все му се дава. Той замълча и нищо не ми каза, но разбрах, че той също не беше доволен от Елиезер Коен. Накрая измени, пребоядиса се и се писа комунист. Какъв комунист може да бъде той? Но това не му попречи да направи официално изявление: „Аз съжалявам, че съм си изгубил времето си тук на Изгрева“.

През 1939 г. беше дошла една група от Латвия. Те престояха в София и отидоха на летуване на Рила. В групата имаше едно семейство Петър и Марияна. Но Марияна се влюби в Елиезер, напусна мъжа си и се ожени за Коен. По-късно те се боядисаха, станаха комунисти и така се обезобразиха, че станаха върли противници на цялото Братство. Обвиниха Учителя за фашист и заявиха, че Изгрева е фашистко гнездо, което трябва да бъде изтребено. Не мина много време след тези изказвания, той заболя от рак на черния дроб и си замина от адски мъчения. А Марияна бе принудена да се грижи за него.

29. ЛАТВИЙКА ОТ ЕДИН МИЛИОН ГОДИНИ

С латвийската група беше дошла една латвийка на име Матошка. Тя бе певица и бе последователка на един Йог Томанти, който е бил йог-певец и на 80 години беше дал концерт. Така той бе демонстрирал на всички, че със системата на йогите за правилно дишане, той бе си запазил и здравето си, и силата си и гласа. Та аз като чух това реших, че не мога да изпусна този случай току-така, защото аз също ползвах системата на Йог Рачамарака за дишането. Та започнах да ходя при нея и да получавам уроци по дишане и пеене. Тя се влюби в мене и ми каза, че ме чакала от един милион години. Отидох и разказах на Учителя за моите уроци с Матушка и до къде съм стигнал. Изслуша ме внимателно и ме предупреди: „Внимавай с нея. Тя има хубави знания по пеене, но има и още други знания, за които ти нямаш поня-

тие и те наистина датират от един милион години. За нула време щете смотат-деви и накрая ще те смели. А за какво си ми тогава такъв смлян и одран". Аз се разтреперих, уплаших се и побягнах. Повече не стъпих там при Матушка след разговора, който имах с Учителя. Спасих си кожата.

30. КАТЯ ГРИВА И ГЕНЕРАЛНАТА РЕПЕТИЦИЯ

Катя Грива е изпратена от родителите си да следва в Италия, да завърши музикалната академия и да се подготви за оперна певица. Имала е чуден глас. Върнала се е като школувана певица и всички ѝ предсказвали бляскава кариера. Но събитията се развиват така, че тя се разочаровала от операта, пристига на Изгрева и остава тук. Изпраща едно писмо до родителите си, в което писала да не съжаляват, че тя няма да стане оперна певица, тъй както е обещавала и тъй както те са имали хубаво намерение, за да я изпратят в Италия да следва. Написала им, че има друг път.

На Изгрева идваха много певци да пеят на Учителя, за да се изпробват и да видят какво Той ще им каже. И ние оставахме обикновено след беседа да ги слушаме. Учителят ги прослушваше, а ние ги слушахме. Обикновено генералната репетиция на всеки един музикант ставаше на Изгрева. Те знаеха, че публиката тук бе музикална и искаха при това да получат благословение от Учителя. По това време Него го уважаваха като голям музикант, а Той винаги им даваше съвети, които те изпълняваха и след това идваха, за да благодарят. За сметка на изгревци, които не благодаряха и не оценяваха помощта на Учителя за музикалното им образование, то музикантите от града оценяваха всичко по достойнство. Но генералните репетиции ги провеждаха на Изгрева, а официалния концерт бе в града в зала „България“.

Катя Грива дойде на Изгрева и нейната генерална репетиция продължи десетилетия на Изгрева. И моята генерална репетиция продължи десетилетия, но не можах да пропея на сцена. И много музиканти от Изгрева не пропяха по сцените поради проявеното им вироглавство и непослушание към съветите на Учителя.

31. ПСАЛМИТЕ НА ДАВИДА

Учителят бе споделил, че на времето есеите на Египет са имали две школи: вътрешна и външна. Давид е бил ученик на вътрешната школа, а пък синът му Соломон е бил представител на външната школа. Псалмите на Давида представляват една необикновена поезия, които идват от един висш духовен свят. Бе споделил също, че Давид е работел едновременно във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят. За учениците в Школата Си Учителят бе поставил една задача, че всеки един от тях като чете псалмите на Давида трябва да се моли предварително, за да получи просветление, за да може да види кои стихове от псалмите са дадени за физическия свят, кои са за духовния свят и кои за Божествения свят, защото те идват и слизат от три различни свята. Така в 91. Псалм има стихове за ученика, стихове на ангела-хранител и стихове на Духът Господен. При Откровение всеки един може да различи тези стихове, че са от три различни свята. И да се ползува от тях.

32. ГОНЕНИЯТА И ЗАЩИТАТА

Хулеха много Учителя. Гонеха Го, спираха съборите. Преследваха и уволняваха учениците Му от държавните служби, а повечето от сестрите бяха

учителки по селата, защото се смяташе, че тези учителски места са места на заточение на неблагоприятните. Ходеха много стари приятели при Учителя, за да отговори както трябва, защото гоненията се поддържаха и се подклаждаха от обществото, гражданите и църквата. Ходеха не веднъж старите братя, но Той мълчи и накрая каза: „Истината няма нужда от защита! Тя сама себе си защитава“. Но на събора 1922 г. Той даде отговор на нападите и в много от беседите си има поставените въпроси, както и отговорите, които Той е дал. И ако се извадят тези неща и ако се съберат на едно място ще се види каква е защитата Му по всички въпроси и обвинения срещу Него. Той преживя всичко и прие всичко с мълчание.

33. ДВАТА БРЯГА

Човешкият живот протича като една река. Извира отначало, тече като ручей, като бързей, в него се вливат притоци, оформя се като река, някъде реката при пълноводие излиза от коритото си и унищожава всичко наоколо. В такъв случай ползата от реката е никаква, носи само вреда. Ето защо философите определят човешкият живот на течаща река, където всичко тече и се променя. Учителят веднъж ми каза: „Симеоне, ти си сега на единия бряг. Трябва да преминеш на другия бряг на реката“. Да, това е голяма работа. Аз съм на единия бряг и трябва да премина отвъд. Или трябва да се преглува реката, или да се прекоси със сал или лодка. Аз не съм стигнал до другия бряг. Аз сега се намирам по средата на реката и тя ме носи надолу и ме влече по коритото си. Всеки един от нас трябва да премине от единия бряг на другия. Единия бряг е стария живот, който тече в нас, а другия е новия живот, който трябва да дойде. Във връзка с това Учителят ми каза: „Ти сега, Симеоне, в себе си обработваш два закона: Мойсеевия и Христовия закон“. Всеки човек ги има в себе си тези два закона - Мойсеевия закон е по-груб и по-човешки, а Христовият е по-хармоничен, смислен и пълен със светлина. Всички сме такива и във всяка една минута може в нас да тече и тъмен, и светъл живот. Не случайно Учителят ми откри едно прераждане през времето на Мойсея и трябваше правилно да го разреши на Изгрева. Веднъж Той ме спря и каза: „Внимавай сега, защото минаваш през силна интуиция, която отива в прозрение. Внимавай, може да се яви ясновидство в менталния свят“. Трябваше да внимавам. Той ми беше дал методи за работа, но не Го послушах. Тогава почна да тече в мене поезия. И това, което течеше аз го декламирах, но не го написах. След освобождението на Добруджа от румънците, Учителят нареди на Лулчев да ми помогне и да бъде назначен на работа. Там тогава ставаше земераздаване на освободените земи. Престоях около три години и чрез мен протече една необикновена поезия. Даскалът там ми каза, че тук, в Добруджа хората са празнували по време на пълнолуние, имало местен обичай да празнуват старите богове. Аз написах към 60 стихотворения в паметта си, но не ги написах на лист и хартия. Когато се върнах на Изгрева издекламирах една балада на Учителя, Той ми каза: „Ти ще сложиш сега като турците на гърдите си един калем и като вървиш, щом ти дойде поезията, спираш се и записваш. Сега ще върви поезията и музиката едновременно“. И наистина тръгна поезия, вървеше и музика. Цели месеци течеше у мен. Бях силен проводник, бях силен медиум. В мен протичаха сили на разрушение и сили на градеж. Сили на Злото, и сили на Доброто.

На Учителят разправях, че когато бях ученик в гимназията за моите необикновени преживявания най-силно изразени на разпети петък срещу Великден. Това бяха най-хубавите ми мигове в живота. Като дойде Велики

понеделник, аз не съм на себе си и това продължава от 14 до 21-годишнина. Цяла седмица аз виждам епохата по време на Христа. На Велики петък в църквата, когато се изнася кръста навън около черквата има един текст, който обикновено дяконите пеят, защото имат силни гласове. „Днес виси на кръст, на разпятие Божия син. На дън днес е разпнат син Божий!“ Аз пея, треперя едновременно, друг пее в мен, когато аз пеех, целият въздух трепереше и свещите изгасваха на големите полиени. Това беше необикновено преживяване, защото смятаха, че някой друг духа свещите. Тогава, когато споделих с Учителя, усмихна се: „Чети Евангелието да видиш каква роля си изпълнявал при Христа!“

Животът ми премина разпнат на кръст между тези два бряга. Единият бряг, на който стоях бяха всички тези учени, които ме мъчеха - тези на църквата и три поколения свещеници, родени преди мене. А когато ми се изчистваше съзнанието аз лях, движех се в безпределни вътрешни простори. В мен течеше поезия:

Спри в хаоса безспирен, своята мисъл ти
горе на вселенията Духът ти твори.
Обичай ме, както другите обичаш
с горис, мъка и тегота.
Обичай, както слънцето ме люби,
свободно, чисто, в красота.

Аз имах високи извисявания и големи падения в живота. Всичко имах. Аз едновременно се раздвоявах, разстроявах и изпусках времето и накрая губех всичко.

Бях на ръба да прескоча. Но нямах подкрепата на баща ми с материални средства. Имаш семейство, което трябваше да се храни. Започнах да се занимавам с музика. Следвах Консерваторията. За певеца е важно да бъде материално обезпечен, а аз не бях. Накрая останах на един бряг, не можах да преплувам реката и да стъпя на другия бряг. Накрая станах хорист във военния ансамбъл и там се пенсионирах. Вместо да стана артист, както всички очакваха, то станах хорист. Провалих се. Започнах 1934 г. музикалния отдел на консерваторията и завърших 1938 г. А в 1936 г. хвърлих расото като дякон. Хвърлих го по-рано отколкото трябва и „слънцето ме изгори“ и не можах да минат през мен тези 7000 попски духове. Та има връзка между мен, Учителят и църквата. Каза ми: „Ще внимаваеш много, понеже чрез теб трябва да излязат 7000 попски духове“. Не послушах и излязох по-рано от църквата и с това си направих най-голямата беля. Освен това попречих на онези църковни духове да преминат през мен. Не излезаха и те са още в мен, защото напуснах преждевременно църквата. Аз ги спрях, а те сега ме мъчат. И вече съм на 80 години. Учителят искаше да ми помогне. Те трябваше да излязат навреме. Някой път ако някой се запънеше мене и не искаше да излезе, тогава аз отивах при Учителя да Му се оплача от моето вътрешно противоречие. И той ме отпускаше и даваше път на онзи дух, който се бе запънал в мене и не искаше да излиза. Но това беше тогава, когато бях още в църквата. Но после я напуснах и обърках всичко.

Учителят имаше мисия за мене. Но аз не послушах. Бързах много, защото много сили преминаваха през мен, на които не можах да издържа. Не можех да ги спра, а ги пусках свободно да преминат през мен. Те ме задвижваха, завъртаха ме, завириха ме, завиваше ми се свят от тях и аз бързах, бързах и изпусках точния момент, когато трябваше да реализирам нещо. Хващах нещо да правя, после го оставях, тръгвах към друго, прехвърлях се на трето и накрая нищо. Това ми бе главната грешка. По пътя падах и ставах и се калях. Отивам

и се оплаквам на Учителя във връзка с това. Казва ми: „Е, рекох, когато човек прави една къща ще се изцапа - и краката, и ръцете, и дрехите. Като свърши работния ден, ще хвърли омърсените дрехи, ще ги съблече, ще се изкъпе, ще се измие и след това ще се облече с чисти дрехи. Важно е през деня да работи и да въгражда тухла след тухла в своя живот“. Ето как Учителят гледаше на грешките и на така нареченият грях, че той не е нещо съдбоносно.

Учителят ми бе дал правила и съвети как да пея и с какво облекло да се облека в църквата когато пея, както и на обикновени места. Но аз нищо не изпълних от това, което Той ми каза. Не можах да се справя с моите вътрешни противоречия. Не че не вярвах в това, което Той ми казваше. Вярвах, но когато трябваше да го изпълня се явяваха хиляди препятствия, с които не можех да се справя. Не че няхах сила и воля. Имах и едното, и другото. Но не можех да хвана посоката, която Учителят ми даваше. Просто някаква сила ме обгръщаше в друга посока и аз на там се устремях. След време виждах, че съм сбъркал посоката и съм загубил време и сили. Дойде време и накрая Учителят каза следното: „Симеоне, Симеоне, да беше само пял и нищо друго да не бе вършил, живота ти щеше да се измени коренно“. Аз вдигам рамене: „Да бях пял, ама не пях. И сега ще си тегля ярема и кармата!“ Учителят мъчи. Разговора е приключен. Кому да се сърдя? На себе си или на някой друг? Така останах на единия бряг. Не преминах на другият бряг.

34. НА РАЗГОВОР ПРИ УЧИТЕЛЯ

Учителят ме приемаше по всяко време. Онези там другите чакаха. А Той дойде, вземе ме под ръка и се разхождаме. През това време ми говори. Качим се горе в стаята Му. Дядо Ради е донесъл дърва. Той запали печката, тя се разгори, стане топло и започва да ми говори. После слезе да ме изпрати. Вървим, вървим и Той все ми говори. Аз слушам, но от едното ухо влиза, а от другото излиза. Такъв бях. Помнех всичко, но после започнах да ги забравям. Колко време ми отделяше и колко време Му губех? Вижте сега отношението на Учителя към една жива душа и към най-незначителния човечец, какъвто бях аз.

Понякога съм дошъл с расо, облечен като дякон. Веднъж ми каза: „Тя църквата е вече свършила и още 10-15 години ще трае и ще приключи. Тя е станала материална! Тя си изживя своя път. Сега ще дойде езотеричното Учение на Христа като вътрешна светлина в умовете на хората. Днес е хаос и мрак. Трябва да стане нещо. Тези форми на църквата задържат развитието на Живота, затова те ще отпаднат. Ще остане само чистия дух на Истината, защото Бог е Дух и тия, които Му се кланят в Дух и Истина да Му се кланят“.

При друга среща Той отново ме хване под ръка, разхождаме се по поляната и ми говори как ще дойдат новите хора, ще променят света, защото ще бъдат апостоли на Новото Човечество, което иде. Веднъж ми каза, че една необикновена промяна е станала в Космоса. Родила се е нова звезда в едн кое си съзвездие и тя ще измени живота на хората в едн какво си направление. „Бог е решил да ликвидира тази тъмнина! Стига вече този мрак и извратени сърца!“ Учителят подготвяше душите чрез Словото Си за Новото Човечество. А моите опитности с Него идваха от една друга епоха минала и заминала. Днешната епоха се твореше от Словото на Учителя и се изграждаше чрез опитностите ни с Учителя.

Спомням си веднъж обядвахме във вегетарианския ресторант и там винаги стоеше един скромнен човечец. Веднъж седнахме на неговата маса и се разприказвахме. Попитахме го какво знае за Дънов. Изведнъж той с висок

заяви: „Петър Дънов е един от най-големите светила на света!“ Всички замръзнахме. Никой не очакваше такова изказване. Накрая добави тихо: „Казвам ви това, защото аз имам такава опитност с Него“. От изненада не можахме да попитаме каква е тази опитност и тихо, тихо се измъкнахме и се отчудвахме навън на улицата на величието на Учителя, което се изразяваше чрез най-скромните неща и чрез обикновените хорица.

Друг път в същият ресторант, в който се хранехме един художник заяви: „Нищо не е разбрал българския народ. Тепърва ще има да се учи от Учението на Дънов“. И този човек не го познавахме. Но той имаше личен контакт с Учителя.

Трети път бяхме седнали с един даскал и ядем вегетарианска мусака. Като разбра какви сме и че сме от Изгрева, каза: „Тази Мъдрост, която е дадена чрез Петър Дънов, тя не е дадена така за едно малко общество. Но ще дойде време тя е за едно друго поколение. Тя е за една друга епоха с други хора“.

Спомням си Мария Младенова, при която често прихождах за съвети, защото много патила ме сполетяваха и тя често казваше: „Този живот да си платим кармата и да си заминем от този свят със съзнанието, че сме били при Учителя. Най-голямото постижение за нас е да се новородим и да дойдем с едно ново съзнание“. Към това няма какво да прибавям.

35. УЧИТЕЛЯТ ЗА ПОЛИТИЧЕСКИТЕ СЪБИТИЯ НА СВЕТА

Беше 22 юни 1941 г. и Германия нападна Съветска Русия. Аз се къпех тогава в Дунава и точно наблюдавах как прелитаха самолети и се отправяха на изток. След два месеца се върнах на Изгрева. Ние бяхме смутени, изплашени и всички искахме да питаме Учителя как ще се развият сегашните събития и за нас. Учителят по това време беше на полянката и приятелите Го бяха заобиколили и Го питат: „Какво ще стане, Учителю, с войната и кой ще бъде победител?“ Учителят мълчи. След малко каза: „Вас сега ви занимава този въпрос: Какво ще стане с голямата война и кой ще победи? Рекох, СССР е наковалня. Германия е един чука. Е, чука ще бие, ще бие наковалнята. Е, може ли чука да разбие наковалнята?“ И мълква и повече нищо не казва. Ето ви едно пророчество от най-висша класа. Учителят казва символично, че СССР няма да се даде и Германия няма да победи и то на втората седмица. А ние доживяхме да видим, че Германия капитулира на 9 май 1945 г. и СССР бе победителя като един от съюзниците срещу Германия.

Когато Германия нападна и погълна Чехословакия попитаха Учителя какво ще стане с Чехия. Учителят отговори: „Германия е погълнала живи жабчета в стомаха си. След време тези живи жабчета ще разкъсат и изядат стомаха, защото са живи. Така и крокодилите умират когато погълнат някоя антилопа, която отиде да пие вода, но с нея погълне и живи жабчета, които изядат стомаха на крокодила и след време той обърне корем и предаде Богу дух“. Това го каза Учителят в един кръг от приятели, но и на беседа го чух. Може и да не е написано. Дойде време, за да видим как Германия погълна и други жабчета, не само чешки, а жабчета от цяла Европа, които й изядоха стомаха и тя обърна корем и подписа накрая капитулация.

Когато се върнах от Добруджа 1941 г. м. септември, Учителят беше сърдит, възмутен от всичко това, което беше станало до този момент. Бяхме на полянката с Томалевски, Кисъв и Учителят беше до беседката, а около

Него приятелите Го запитваха за политическите събития. Учителят намръщи челото си сериозно и каза: „Най-големият виновник за всички престъпления на земята, това е Англия. Защото начело и на предната страна на парахода тя носи библии, а отзад носи оръжието. Сега нейната задница ще бъде намазана с катран и ще бъде запалена и всички нейни колонии ще се отнемат и разпуснат“. Доживяхме и това да видим, че се сбъдна след войната. Англия се прости с колониите, които получиха независимост.

Вървя с Учителя и двамата сме с Него на полянката и Той казва за Хитлер следното: „Хитлер тръгнал да върши безумие. Хитлер беше пристав на Бога. Той трябваше да тръгне и отиде да се разправя с Англия, а не да тръгне да търси колонии в Русия. А колонии трябваше да търси в Африка. Той всичко обърка като пристав на Бога, защото не изпълни нареждането Му. И той ще отговаря за това“. Ние бяхме свидетели как се объркаха нещата, защото преди това Хитлер и Сталин склучиха пакт за ненападение и това отваряше път на Хитлер за война срещу Англия. Но след това се случи най-неочакваното. Англия изпрати Чембърлейн при Хитлер и те склучиха спогодба като Англия се съгласи без война Хитлер да погълне Чехословакия. И така Англия го подлъга и го насочи на изток. Аз бях по това време на Изгрева и когато съобщиха това на Учителя, Той започна да се разхожда на поляната и говореше: „Ама умни са, много са умни тези англичани и това не може да им се отрече и никой не може да им оспори това. С този акт те преместиха лоста и войната се премести вече на изток“. И ние доживяхме да видим и се убедим в това.

Когато Хитлер започна акция срещу евреите и започна да ги гори в газови камери, Учителят беше много разтревожен. Срещна ме и каза: „Тази жестокост, която става към евреите, ще бъде карма на германците. Напиши една мелодия за мъките и страданията на евреите!“ Аз я имах темата на мелодията в себе си. Почнах да я пиша, но не я завърших. Както винаги.

Учителят не беше съгласен и не поддържаше онази кампания, която започнаха германците срещу Русия. Те Му попречиха за Школата. За четвърти път се открива тази Школа в Европа и се закрива. С тази война на изток германците попречиха на Школата на Учителя, защото войната ограничи условията за духовен живот в България. А освен това последваха съвсем други драматични събития, които Небето трябваше да вземе в отговор на това, да накаже онзи пристав на Бога, който не изпълни, а проведе обратни решения. Ние бяхме свидетели на всичко това. Германия загуби войната, а СССР дойде в България и комунистите дойдоха на власт.

Имаше и други приятели, които присъстваха и бяха свидетели на други изказвания на Учителя и бяха действащи лица при развитие на политическите събития в България и в света. Всеки един от нас присъстваше в строго определен момент и в строго определено място на дадено събитие. Този приятел бе жива проекция и представител на човечеството пред Великия Учител, когато се решаваха съдбините на света. Трябваше да има някой, който да свидетелствува и някой, който да бъде точно там, където трябва, за да могат да се чуят и възприемат Думите Господни и да се предадат на останалите човеци. Словото Му, като Слова и думи на Чистия Дух на Истината. Аз бях един от тези, които свидетелствуват за Чистия Дух на Истината на Великият Учител. Амин.

36. ЛОДКАТА

Понякога имах намерение да напиша моите опитности. После се отказвах, защото на Изгрева имаха отрицателно отношение към мене. Имаха и раздвоено мнение към мене, което е по-лошо от първото. Освен това

Учителят ми каза друго нещо. А това беше по повод на току-що излязла книга на Любомир Лулчев. Споделих с Учителя „Аз пиша“. Отговори ми: „Ти недей да бързаш да пишеш. Да не стане като с Лулчев, да пишеш, че с писанията си да ме заведеш долу в шантана“. А това е кабарето. После продължи: „Като минеш пътя. Един ден като минеш от левия бряг на десния бряг, тогава можеш да напишеш тази книга“.

Много пъти Учителят ми е говорил за тази река, която тече в мене и ме разполовява на две. После добави: „И тогава може да напишеш тези хубави неща. И онзи, който прочете да пожелае и той да ползува тези неща“.

Но пътят ми се промени, нещата се промениха и аз не можах да напиша тази книга. Сега спомените диктувам на друг да ги напише и да довърши моята незапочната работа. Дано с това да ми се помогне, дано друг да докара лодка, та с нея двамата да преминем отвъд на десния бряг. Сега ми трябва лодка, гребла и лодкар. Трябва ми!

А реката тече ли, тече в мен денонощно, безспир. Аз съм застанал на единия бряг и само я наблюдавам. Да, аз засега съм само един наблюдател. И толкоз!

(Записал Вергилий Кръстев)

РАЙНА СТЕФАНОВА ГЕОРГИЕВА (АРНАУДОВА)

1. ВЕГЕТАРИАНСКИ ГОСТИЛНИЦИ

Аз съм родена на 29.V.1909 г. в Стара Загора. Майка ми и баща ми са от Чирпан. Бях малка и си спомням, че родителите ми живееха между идейно общество - толстоисти. Баща ми - Стефан Георгиев беше едновременно домакин, касиер, готвач и всичко на това движение. Баща ми е работил през 1910 г. в една гостилница в Стара Загора. Там е идвал и Христо Досев като младеж. Собственикът на гостилницата умира и баща ми остава да я ръководи. Там отначало идват да се хранят Андрейчин, Кацаров. Около тях се оформя малка група, която ратува за вегетарианска гостилница. По-късно Христо Досев заминава за Русия, а да се поддържа вегетарианска гостилница през зимата трябва да има консервирани зеленчуци. Ето защо баща ми отваря консервна работилница през 1914-1915 г. когато аз започнах да ходя на училище. Запомнила съм, че от вегетарианската гостилница ни носеха ядене вкъщи. После започнаха войните. Тук идваха много идейни хора от Бялото Братство - Дафинка Доганова, Деветаков. Те сутрин ходеха на изгрев слънце, пееха песни, четяха беседите на Учителя. А след 1919 г. гостилницата стана модерен вегетариански ресторант и посетителите се увеличиха. След войните баща ми го викнаха в София, за да организира вегетариански ресторант. На ул. „6-ти септември“ организира една идейна и хубава вегетарианска гостилница. Там имаше идеен вегетариански живот. Там като келнер и студент работеше бъдещият професор Янко Тодоров. Там чувах за дъновистите по някога с хумор. Но виехдах с какво уважение толстоистите се отнасяха към дъновистите. Тогава бях в прогимназията. Там идваха Олга Славчева, Ризова, които работеха във

вегетарианската консервна работилница - чистеха зарзават. Чувах техните разговори. Веднъж Олга Славчева ме заведе на тяхна спявка и там видях за пръв път Симеон Симеонов с бяла връзка да разучава песни. Собственикът на тоя дом имаше дъщеря, която беше слабоумна и блуждаеше от стая в стая. След това отидох на беседи на Учителя през 1921/22 г. когато бях ученичка в VI. клас в салона на ул. „Оборище“ 14. След като се върнах майка ми каза: „Да не съм чула и да не съм те видяла да отидеш втори път там!“ Майка ми смяташе, че Олга Славчева и Ризова със своят възторг към Учителя и Учението са хора откачалки. Този страх създаден от майка ми ме спря дълго време да не ходя там. Но го преодолях и отидох отново. Спомням си, че тогава Учителят говореше защо плачат лозите, когато им се режат пръчките.

Баща ми имаше обща гостилница с двамата братовчеди Ангел и Лазар Котеви и там идваха да се хранят към 300 човека. Лазар Котев беше богат човек и издаваше всички теософски книги като даваше парите, а пък Ангел беше съдружник с работата си.

Той имаше две дъщери, мои връснички, които учеха в някакъв американски колеж в Цариград и се държаха като буржоазни деца. Едната от тях има съдбата на моят син. Тя се разтрои психически и се движеше с една придружителка на вид много дебела. Ангел Котев, съдружникът му се повреди умствено. Тук започна да работи окултният закон. Не може в името на идеи да се печата окултна литература с цел обогатяване. Както и не може в името на идеята на вегетарианство ти да се стремиш към печалба - тези неща са несъвместими.

През 1928 г. Учителят дойде във вегетарианската гостилница, която беше на ул. „Сердика“ в София. Учителят доведе три пъти по сто човека на ангелска супа в петък. Тази супа се правеше като се нарязва лук, малко картофи и накрая като се свари супата се слага и малко магданоз. За пръв път чух да се казва ангелска супа. Всички маси бяха наредени в буквата „П“. После ги виждах как влизат три пъти по сто човека в тази гостилница „Ясна поляна“. Тук в гостилницата работеха Олга Славчева, Стефан Деветаков, Ризова с двете си дъщери. Учителят каза за Толстой следното: „И най-големият на земята е по-малък от най-малкият от небото“. А Учителят бе казал за себе си така: „Аз съм най-малкият брат на земята“. Какво бе отношението на толстоистите към Учителя? Отначало бе хубаво, но после се държаха на дистанция. Смятаха това Учение за неприложимо и фантастично. А Толстой го приемаша по-реално, защото ходеше с рубашка, препасана с шнур и работеше с мотика в градината. За мен в толстоизма и вегетарианството имаше хубави неща. Но когато Учителят доведе към 300 човека в гостилницата видях, че не е висок на ръст. Спретнато и ритмично ходеше. Походката на Учителя бе необикновена. Спомням си, когато веднъж се връщахме от опера от града. Бяхме четирима. Учителят със Савка Керемидчиева и аз със Симеон Арнаудов, който бе взел билети за операта. И досега ми звучат стъпките на Учителя върху снега, които бяха ритмични. Това бе музика в движението им. Това е към 1936/37 г.

След няколко години съдружниците на вегетарианския ресторант се разделиха след три години обща работа. Баща ми взе консервната фабрика в Красна поляна, а за тях остана гостилницата.

2. ДА НЕ СЕ ВОИШ

Бяхме се оженили със Симеон Арнаудов. През 1928 г. Симеон беше вече дякон. Един ден през август Симеон отива до аптеката да вземе едно лекарство за бебето, което ни се бе родило, понеже имаше много пъпки по тялото. Там се вижда с Иван Кисьов и започват някакъв разговор. Ха да се върне - ня

ма го. Минаха 2-3 часа и като се върна беше като възкръснал и извика: „Намерих човека! Толкова работи си казахме“. После отидохме двамата на Кисъв на гости и той там ни откри онези големи, важни, тайни неща за Учението на Учителя, които не бяхме чували. Там чухме за пръв път, че има едно чуждо присъствие в живота ни, че има намеса на Невидимия свят в нашите разговори и постъпки в ежедневието ни. В толстоизма такива неща няма. А тук има едно изявление по невидим път.

Мина доста време и ние със Симеон започнахме да обикаляме около Братството. Тогава Симеон е ходил при Учителя, а това бе през 1931 г. и аз отидох на беседа. Това бе един необикновен подем вътре в теб. Имахме усещането, че не вървим, а летим. Ние крачим и се движим, но усещаме как душата ни лети във въздуха. След беседата отидох и целунах ръка на Учителя и благодарих, но се вълнувах много. Не знаех дали ще бъде приета от Учителя и по време на цялата беседа това си мислих, дали ще бъде приета. Но Той завърши беседата си така: „Всички, които сте тук ще бъдете приети“. И така отговори на моята мисъл, дали ще бъде включена. Каза го три пъти под ред. Това са първи начални импулси, които не утихват, а се разпалват и усещаш, че в душата ти нещо става. Но аз имах своите противоречия, защото съпругът ми Симеон бе още в църквата и той бе дякон. На тези конфликтни въпроси в мен винаги ми се даваха отговори и то в положителна насока. Идваха отвътре. Поставях необикновени въпроси пред себе си и дори неразрешими, но отговорите идваха отвътре с положителното им разрешаване. Разрешението идваше отвътре в мене и аз се чудех от къде идва именно това разрешение. От Христа или от Учителя, защото не мога да го кажа. А аз съм в голямо противоречие, защото мъжът ми е в църквата и така живях една година разпъната на кръст. Когато се създаваше един такъв неразрешим въпрос в съзнанието ми, след време аз получавах отговор и то положителен. Докато накрая се успокоих, че не правя нищо противно на Христа и вече намерих една хармония в душата си към Словото на Учителя. Това трая една година. Това бяха вътрешни противоречия и в този етап не съм търсила помощ от Учителя. Идваха най-хубавите моменти когато отивах на беседи. И след това идваше светлина в мен и след това ми се даваха отговорите.

Дойде време, отидохме да живеем на Изгрева и с това дойдоха големите изпитания. Аз имам нещо казано от Учителя, което и до днес ми дава сила и увереност. Това беше 1934 г. Ние живеехме в дома на Мария Младенова и бях бременна с второто си дете. От там една ранна пролет отивам на беседа на Изгрева. Беше сряда. Отидох рано, по тъмно. Беше кално време. И от моста на „Граф Игнатиев“ беше тъмно по здрач и виждам една фигура на 20-30 м пред мен и върви пред мен с широка шапка. Аз вървя бавничко, но и то върви бавно и не се отдалечава. Пазим едно и също разстояние. Колкото повече вървим, толкова повече навлизаме в гората. Аз се обръщам и поглеждам дали има да върви друг след мен. Няма никой. Вървя нагоре и започвам да чувствавам страх. Непрекъснато съм в молитва. Ако аз побързам и онзи бърза. Ако аз се позабавя и сянката пред мен се забавя да върви. Едва когато сянката се доближи до една лампа на „Малинов дом“ виждам, че това е наш Цеко с шапката си. „Абре, Цеко, защо не се обаждаш, как не разбрах, че си ти, та що страх брах от тебе.“ „Аз мислих, че може да е наш човек.“ „А защо не затананикаш наша песен, че да разбере, че си наш и да не бера страх напразно, когато ти винаги вървиш и си свиркаш.“

С този страх отивам на беседа. Тя завършва и Учителят излиза с една група да правят упражнения на поляната. Аз също излизам. Както Учителят върви с групата, минава покрай мен и казва: „И смъртта да срещнеш, да не се боиш!“ Така Той разреши един много важен въпрос. Аз не знаех какво да Му

кажа. След това Катя Грива ми каза, че Учителят добавил още едно изречение, което аз не бях чула, че то се отнася и за края на живота ми. И за края на Симеон.

3. ФРЕНОЛОГИЧЕН СЛУЧАЙ

Синът ми Гриша бе на 5-6 години. Ние бяхме на поляната на Изгрева. В това време Учителят се доближава до нас, спира, позаглежда се малко в Гришата, протегна ръка и го опипва около веждите и орбитата му и казва: „Тук има нещо. Ще има страдание, ще мине през страдание“. И посочи разстоянието между окото и орбитата. Малко ли е, голямо ли е не можах да разбера. Аз като чух това се стреснах. После Той се обърна и по това време приближава друга майка с дете. Посочи ми я. „Ето пък тоя, гладък му е пътя. Разстоянието между веждите и миглите е по-голямо.“ Аз не можах да разбера нищо. Разбрах, че ще мине през страдание. И то дойде, когато Гриша беше на 30 години. Той заболя от психическо страдание и досега е в дом за психически болни хора.

Между мъжът ми Симеон и мен имаше много големи сблъсъци, както по-рано, така и сега. Те бяха една от причините да изгори синът ми. Това не го отричам и сега. Ние бяхме големи контрасти с мъжът ми. Ние вървим по различни линии. Докато той е голям индивидуалист, аз не съм. Обичам хората, обичам всички. Когато дойде страданието на Григор имаше предпоставка, която не мога сега да ви я кажа. Но ние със Симеон сме виновни за това дете. Обикновено той ми казваше така: „Аз 30 години се жертвам за това дете от- както се разболя“. Аз пък му отговарям: „А, че това дете 30 години се жертвува от нас. Къде го оставяме това?“

Това бяха принципни противоречия. Веднъж вървим трима - аз, Симеон и Цветана Арнаудова - артистката, по една алея. Учителят ни среща и казва: „Колкото по-големи противоречия, толкова по-добре“. А това беше един камък в съзнанието ми, който години ред не мога да го осмисля. А пък и тримата след тези думи на Учителя имахме не малки противоречия. Думите аз ги приех по един начин, Симеон по друг, а Цветана по трети. Тогава вървим по алеята и всеки си повтаря думите на Учителя. Години подред проверяваме този окултен закон. Сега малко започнах да поосмислям случилото се. А то не бе малко. Здрав, прав син на 30 години да се разболее, когато беше музикант и свиреше в държавният симфоничен оркестър. И сега над тридесет години е болен и е в психиатрия. Сега разбирате ли защо Учителят 11 години е ходил между българите и е правил френологични изследвания, за да провери главите на българите и да знае с какъв жив материал ще работи. Ето, такива Му се паднахме. Как ли ни изтърпя?

4. КАРМИЧЕСКИ СЛУЧАЙ

На 1.VIII.1934 г. се роди дъщеря ми Елисавета. Казаха ми, че на третия ден след раждането идват орисници и пророкуват за детето. А какво ли ще ми кажат за нея? Сънувам и се събуждам към 12 часа през нощта, няма нищо. А на разсъмване сънувам един сън, дава ми се една хубава картина на Витоша - слънцето изгрява и лъчите преминават през боровите и се получава една хубава резедава светлина. Виждам Учителя седнал на една поляна и около него сестра Василка Иванова. Аз изведнъж се намирам при него и ми се изтръгва от устата: „Учителю, от къде дойде тази моя приятелка?“ Казах това, макар че знам, че имам дете. Каза ми: „Дойде от Хималаите“. Аз се стреснах. Не очак-

сах и веднага добави: „От Индия“. Тя наистина тогава приличаше на индийка. Беше мургавичка. И показват ми една картина как е застанал един лъв, до него лъвица, едно малко лъвче и друго лъвче, което се тътреше. Тая картина отмина. Ето, така ми се даде един хубав момент да видя, който говори не само за моята дъщеря, но говори изобщо как се посрещат душите в този свят. Аз винаги схващам нещата по принцип, но е необходим и личния елемент, за да се говори по принцип. Случаят има и друга развръзка, която ме изуми впоследствие.

Катя Грива ми разказа следното: „На 1.VIII. същата година бяхме решили да заминем от Изгрева в 8 часа вечерта за Рила. И тези каракачаните дойдоха в 8 часа и Учителят каза: „Чакайте още малко“. Отидоха при Него: „Учителю, каракачаните натовариха багажа“. „Чакайте още малко“. Минава час: „Учителю, става вече тъмно и каракачаните казват, че трудно ще се върви“. „Нека още малко да почакаат“. И така става 12 часа през нощта. Всички чакаят заедно с конете и с натоварения багаж. Учителят излиза навън, поглежда небето. А Елисавета се роди в 12. ч. и 15 мин. през нощта. И точно минават 15 минути от полунощ и Учителят казва изведнъж: „Тръгваме!“ И тръгват. Та Учителят е чакал да се роди дъщеря ми. И това е чакане от 8 до 12 часа, като ги задържа с „още малко, още малко“. Ето, това ми каза Катя Грива. А аз пък сглобих случката, попитах след това Учителя и Той я потвърди. Е, какво ще кажете сега? Учителят се грижи за учениците си.

Учителят ми каза за малката Елисавета: „Музиката за малката. Музиката ще ѝ върви. Но бракът й...“ и поклати с глава в знак на това, че няма да ѝ върви. И наистина тя завърши Държавна консерватория и след това свири в оркестъра на Народната опера и там се пенсионира. Жени се, но бракът ѝ не вървя. Остана с две деца.

Веднъж вървя с децата. Учителят се зададе, спря ме и ме запита: „Майка ти жива ли е? Ти идваш по линията на майка си“. Аз искрено изтръпнах, обхва на ме студ. Аз имах голяма почит към баща си. Той държеше идейната страна на живота - бе вегетарианец със сърдечно, външно отношение към хората, с една широта, която много ме пълнеше с доволство. Уважавах го, обичах го. Майка ми бе един провинциален тип, къщата ѝ бе подредена, беше поограничена, но морала ѝ бе здрав и устойчив. Тя не лъжеше, докато баща ми може да излъже. Имаше хумор и безобидност в баща ми и не беше циник. Знаеше вицове и анекдоти, но никога не си служеше с вулгарни изрази. Хубави или лоши, тези родители аз си ги бях избрала, за да дойда на земята. Но това го разбрах от знанието дошло чрез Словото на Учителя.

5. ПЕВЕЦЪТ СИМЕОН

Имаше голям устрем в него. С голямо уважение се отнасях към неговите певчески занимания. Не ми омръзваше нито да мизеруваме, нито да гладуваме, нито да се ограничаваме в нещо, когато ставаше въпрос той да има условия дори да си заплаща уроците по пеене. Той бе по големите работи, граничещи с чудесата, а пък аз се грижех за семейството. Онова, което му бе казал Учителят той не изпълни нищо. Защо? Много прибързваше. Изобщо никъде не заставаше, не се спираше и все намираще кусури. Учителят му каза как да работи в църквата, да сложи специално облекло, състоящо се от бяло расо и син подрастник. И в църквата му обещаваха много неща, защото те нямаха тогава такива хора, които да имат такъв глас и му разрешиха едновременно да бъде дякон и в същото време да следва музикалната академия. Дори му обещаха да го пратят на запад да учи и щяха да го направят, защото нямаха такива подготвени хора. Но той не се вслушваше в съветите на Учителя нито в не-

чий други. Имаше един много дребнав случай, беше се скарал с касиерката за някаква дребна сума и напусна - излезна по-рано от църквата и изгоря. А ние бяхме четири души на Изгрева и бяхме голям товар за всички. Започнаха да идват сестрите и ни оставяха редовно по малки суми за издръжка на семейството. Това бе по указание на Учителя и сестрите си даваха скромния десетък за Бога на нас. Някой сготви манджа и ни донесе. Не минаваше ден някой да не мине и да не остави нещо за храна. Така прекарахме четири години.

Симеон се бе записал в консерваторията в артистичния отдел, а Христина Морфова се залови с него да го обучава, че дори се стигна до там, да не позволява на Проконова да се занимава с него. А това бяха музикални величия и педагози. Толкова много той ги спечели със своя глас. Как да не го уважават? Той беше отначало баритон, но Морфова му постави гласа към драматичен тенор. Той следва много време, че дори децата ни станаха ученици. Учителят ни даваше пари или пък някой ще ни остави нещо. Ежедневно се молах на Бога „за хляба наш насущний, дай ни го днес“. Свършваше молитвата и той идваше по различен начин, но не чрез въздуха, а чрез ръцете на братята и сестрите от Изгрева.

Накрая Симеон завърши консерваторията, но не отиде да работи като солист и артист. Започна да кърпи обуца и беше сръчен в тази професия. Все намираще нещо, което не му харесваше. Отиде в операта като хорист - започна войната. Не искаше да бъде хорист, а да бъде стажант-певец. И се отказа от службата си на хорист, напусна, нямаше заплата и започнаха гладните години. Той беше така устроен, че смяташе, че хората трябва да се грижат за него, а не той за тях. Започнаха неволите ни.

Учителят чрез Лулчев успя да му издейства служба и Багрянов като министър го изпрати в Добруджа като държавен служител по землераздаването на земите след като България получи от Румъния Добруджа. Та тук около две години беше на заплата. Беше му, дошла голяма поезия и беше написал към 60 стихотворения и ги бе показал на Учителя, за което получи похвала. После той ги изгори и ме упрекна, че не съм му обърнала внимание на поезията. Тогава имаше други около него, които се въртяха и му обръщаха внимание. А поезията му бе хубава. Например, сънува и през съня му дават едно хубаво стихотворение. Той става, записва го, декламира го известно време и после го изгаря. Дава му се отгоре поезия, а той не я ценя. Всичко му се дава отгоре. И досега. Денем е магаре, а нощем е ученик. Учат го по време на сън. Дават му през нощта и поезия и музика и откровения и всичко. През нощта е окултен ученик на Бялото Братство. А през деня прави обратното - критикува, отхвърля, противоречив е, а дойде ли вечерно време, по време на сън го коригират. И му се дава светлина и все по-висока и по-висока. Не можеше да се оплаче, че е забравено дете от Бога. Напротив, беше галеното дете на съдбата. Но после дойде време да плаща. С него сме преминавали през всичките тези години на невероятни противоречия. Взаимно ще си кажем какво ни липсва и какво не, но после го забравим. Това е най-характерно за нас. Той много често сънува Учителя, макар че са се минали 30 години от заминаването му. Сега е 1975 г. и аз съм сънувала Учителя един-два пъти, а при него не минава седмица и да не го сънува. Даваше му се просветление по всички въпроси.

Имаше един сън. Той вижда една малка хубава къщичка сред треви и цветя. Отива там. Учителят го посреща, разговаря с него и му казва: „От днес нататък, Симеоне, ти ще се усъвършенствуваш“. Но след това бе непоследователен. Има слаба воля, така е устроен. Идва от една фамилия крайно противоречива. Ето на стари години е без любов към своите близки. Проявява много егоизъм. Голямо противоречие има в него. А баща му беше

идеен човек, интелектуалец. Като си замина баща му остави хиляди книги от хубави по-хубави, от които Симеон е черпил. Още при първата среща Учителят му бе казал: „Обичаш книгите, обичаш природата, обичаш музиката“. Не може да се оплаче, книги имаше в библиотеката на баща му, природата бе наоколо му и накрая му се даде да учи в консерваторията. Но не успя нито в трите области.

Учителят му бе казал, че по ума прилича на баща си, но по линията на сърцето върви по майка си. Докато майката имаше колеблива и права мисъл, то баща му имаше много силна мисъл, но сърцето му бе слабо. Любовният капитал у него бе слаб поради което той беше много груб към внуците си. Такива са хората - в някоя област работят, а в друга - не. Баща му имаше лична кореспонденция с Толстой, но какво стана с нея - не зная, загуби се. Дори когато през 1910 г. Толстой тръгва за България, за да я посети, той е имал предвид да отседне при отец Григорий, в тяхното общество на идейни съмишленици. И моят баща беше толстоист. Та Толстой е имал къде да дойде тук и да отседне. Тогава имаше списание „Възраждане“, което се издаваше от Стефан Андрейчин, Димитър Кацаров и Христо Досев. Това бяха първите пионери.

Отец Григорий е бил голям певец. Като го слушах да пее въздухът звънеше. Дори са го канили на времето да пее във Виенската опера през 1915 г. Та Симеон не бе чужд на пеенето. Беше направил една схема за модулиране на гамите една в друга. Беше я дал на Учителя. Аз с интерес слушах неговите ежедневни упражнения. Аз имах отношение към музиката. Ако трябва да гладувам, да мизерувам, да работя каквато и да е работа, правила съм го това, само и само той да има условия да пее. След време на една сутрешна беседа Учителят я донесе тази схема и каза: „Предайте я на Симеон Арnaudов. Той е много даровит ученик“.

Симеон е бил по времето на Христа. Четеше непрекъснато Евангелието и винаги търсеше милостта Божия. И я получаваше. А аз чак сега навлизам в Учението. Първите ученици на Учителя, които са дошли при Него са и първите ученици дошли при Христа. Кой до където е стигнал при Христа, от там започва на Изгрева. Това е закон. А аз чувствам, че съм в началото. Накрая искам да приключа кармата си с него. Съпружеството не е лошо ако две съзнания работят в една посока. Но дребните неща ни пречат. Ако не отговаряме един на друг по сила и по дух не бихме издържали досега. Той е на 75, а аз на 70 години. Затова много се допълваме и то по различни начини. Но два воденични камъка, за да мелят брашното единия от тях трябва да бъде по-остър. Ако и двата са остри или и двата меки не могат брашно да смелят. Какви воденични камъни бяхме не знам. То ще се види дали сме смелили някакво брашно и какъв хляб сме омесили.

6. ЛЮБОВНИ ВРЪЗКИ

Този въпрос е неудобен за разглеждане. Но ще го изнеса, за да се види как Учителят е разглеждал такива случаи с онези, които Му бяха изпратени като ученици.

Той имаше една връзка с жена от Братството. Преживяваше го тежко. Идваше и споделяше с мен всичко. Представете си си, споделя със съпругата си какво е правил с любовницата си и какви им са отношенията. Аз също го преживявах трудно. После Симеон имаше връзка с друга жена и по същия начин го преживяваше, от трудно, по-трудно. Накрая Симеон не може да се оправи с тези три жени и решава да отиде при Учителя и да Му разкаже всичко. Учителят го изслушал и му казал: „С Райна, т.е. с мен ти имаш връзка до 4000

години. С Амелия (първата любовна връзка) ще има връзка до 8000 години, а с последната му любовна връзка ще има връзка до 12 000 години. Дойде Симеон у дома и ми цитира дословно думите на Учителя. Тук се вижда, че този проблем Учителят не го разглежда като връзка с любовници, а като връзка с души. Най-бързо ще ни се разреши кармата между мен и него.

Ние бяхме женени с него, но не бях ревнива. Ако имаше нещо, веднага можеше да го преодолее. Веднъж гледам една от неговите възлюбени, но толкова хлътнала по него и го чакаше с такова хубаво чувство, че се възхитих. Ето защо Учителят ми разказа за мен следното: „Тя не ти е жена, тя ти е сестра“. Не проявявах към него собственост като съпруга. Дори неговите възлюбени събуждаха любов към него. Сега можеш ли при такива случаи да преодолееш всичко и да преодолееш съпружеската бариера? Те събуждаха у мен любов към него. Друг би казал, че това са глупости. Може би в случая преобладаваше у мен сестринското отношение към него.

Той не можа да свърши никаква идейна работа с тях, макар че те бяха от братството. Дори с една от тях, която преподаваше като учителка в пансиона в Симеоново по английски език, той в своята ревност към нея написва писмо до директора срещу нея. Тя научава и отива да се оплаква на Учителя. Учителя го извиква и му казва: „Симеоне, не постъпи както трябва. Вместо да издоиш кравата, ти отиваш да хващаш бика за рогата“. Учителят не бе доволен от неговата постъпка.

Амелия Надзор беше руса жена, една от големите му увлечения. Заради нея и онова, което стана между тях двамата, той се раздели с Изгрева заради нея. Бяха големи недоразумения. Не можаха да си простят. Това е завързване на нова карма. Е, с нея ще има да се занимава в следващите 8000 години, според думите на Учителя.

Другата му връзка бе с Радка. Тя беше много хубав човек. Изработила бе много качества. Но той пропиля всичко.

Аз постъпвах според всеки случай по един и същ начин. Опитвах се да стоя настрана. Дори веднъж при една Паневритмия минах при Амелия и й казах: „Всичко прави със Симеон - дружба, приятелство, но не и да искаш да имаш деца от него“. Само това казах, а тя ме изгледа кръвнишки. Но понеже Учителят бе казал, че връзката между Симеон и нея ще трае осем години на Изгрева и „след това ще се сдобриш“. Тя продължаваше да живее на Изгрева. След войната настъпиха години на недоимък и храната и облеклото се раздаваше с купони. Случи се така, че аз бях определена да раздавам купони за облеклото. Аз имах правото да определям кому да дам най-напред. Първом трябваше да се задоволят най-нуждаещите. А такива бяха много на Изгрева. Амелия пристъпи към мен да търси купон за облекло. Тя не продума нито дума и аз безмълвно протегнах ръка и й подадох купон за облекло. Нито дума не се отрони между двете ни. Така приключи развързката между мен и Амелия Надзор.

При един случай на недоразумение между мен и мъжът ми Симеон, когато не знаех дали съм му необходима като съпруга или пък съм му излишна, бях принудена да отида при Учителя да видим какво ще каже по тоя въпрос. „Учителю, има ли смисъл така да се продължава след като сме разделени със Симеон?“ Той ме изгледа продължително и каза: „Когато една пращинка влезе в окото на човека, то той мисли, че е греда, а то е само една пращинка“. Аз си тръгнах. А случаят, за който бях отишла при Него не бе пращинка, а много сериозен случай и то толкова тежък, че надминава теглото от десет греди. Аз така го оприличих, а Той го определи като пращинка. От Негова гледна точка бе пращинка, но за мен беше греда в окото ми. - И не само в едното, а и в двете очи.

Учителят е говорил много за женитбата и брака. Ще намерите много неща казани в беседите Му. А учениците около Него бяха такива каквито Му бяха изпратени. У тях имаше всичко - и Висок идеал, и Велико падение. Високият идеал за ученика остана Словото на Учителя, а нашите опитности остават като стъпки от нашият път на земята като човечи.

7. КОЙ ЗА КАКВО Е?

Олга Славчева беше един експанзивен човек, жизнерадостна, с много хубаво отношение към всички. Беше млада, хубава, руса, с бяла кожа. Тя имаше някакъв възлюбен и по някое време ѝ се прииска да се омъжи и да има семейство. След една беседа, както се бяхме събрали около Учителя, Олга сподели с Него своята отдавна леяна мечта. Учителят я погледна строго: „Като взема една тояга, ще видиш ти женитба“. „Ама и аз също съм душичка и аз също искам.“ „Ами тоягата?“ „Нищо, ще се прежаля.“ „Ами две тояги!“ Олга сведе поглед и замълча. От Негова гледна точка тя не беше за брак. После Учителят продължи: „Ти си кибритена клечка. Трябва да ходиш и да палиш хората. На кибритлия човек, ако му намокриш кибрита и загасиш огнивото, той не може да пали огън. А при женитбата точно това става“.

8. ПОЛИЦИТЕ

Веднъж около Учителя се бяха събрали приятели и стана дума за науката хиромантия, доколко тя е вярна и доколко може да тълкува миналото и да предсказва бъдещето на човека. Тогава Учителят започна да си служи с примери, като започна на всеки един от присъстващите да му разглежда линиите на ръцете и да дава своя преценка. Дойде ред и на ръцете на Симеон Арnaudов. Той започна да Му показва някои линии на пръстите и накрая обобщил: „Братът има много полици да плаща“. Аз като чух това се уплаших и избягах, да не би и на мене да каже същото. А по-късно Савка ми прочете от стенограмата си какво е казал Учителят за мен: „Тя обича хората“. Тогава аз се успокоих, но то беше много контрастно с това на Симеон. Само с любов може да се изплаща полица и с много, много търпение.

9. ЗАПИСЪТ НА ГЛАСА НА УЧИТЕЛЯ

Дойдоха латвийците на Изгрева, а те бяха много тихи. Дойдоха французите и бяха много шумни, така докараха света на Изгрева. Изгревът доби друг облик - градски. И в един неделен ден сложиха в столовата апарат донесен от Франция от Манджо, да запишат гласа на Учителя при една Негова беседа. В това време аз видях приготовленията за записа и влезнах по-късно в салона. Тогава Учителят каза: „Кажете там“ и посочи апарата за записа на гласа Му „да махнат...“ Не каза изцяло фразата, с която Той не бе съгласен да се записва беседата. Нашите отидоха и предадоха на Манджо неодобрението на Учителя и те спряха този апарат да не се записва гласът Му. Както отначало Учителят не позволяваше да бъде фотографиран, но после се остави, защото нахълтаха много хора и непрекъснато Го фотографираха. Сега с тези снимки много хора се свързват с онези епоха и с Учителя. А и те са безценен документ за присъствието на Учителя между българите. Е, не могат да кажат, че Учителят не е бил на земята, както се опитват да твърдят това за Исус Христос.

10. ВИРОГЛАВСТВО

На една беседа Учителят говореше за непослушанието на учениците. С още по-голямо възмущение Той говори за непослушанието на един ученик. „И брат Георги Радев хич не ме послуша. Аз му казах много неща и той нищо не изпълни.“ Много малко са хората, които можеха да изпълнят онова, което Той казва. А Той казваше прости и обикновени неща за изпълнение. Но ние хвърчахме на високо и гонехме великите работи и накрая не хванахме нищо. Много е важно в даден момент, точно на време да изпълниш волята на Учителя.

Имаше един брат есперантист, който пътуваше в чужбина. Учителят три пъти го предупреждава да внимава с кого се среща, с кого говори и за какво се споразумява. Накрая нашите власти го обвиниха, че е английски шпионин и го обесиха. Три пъти го предупреждава Учителят, но не послуша нито един път. Обесиха го и остави жена с две деца. Казваше се Емил Стратев.

Ние сме до чешмичката до Учителя с няколко човека. По едно време идва една група млади ученици, минават покрай нас и ни поглеждат. Учениците са любопитни и ни разглеждат. Един се спира, отдели се от групата, идва при Учителя и Му целува ръка. Той се наведе и му каза нещо. Момчето се върна при групата ученици и те продължиха пътя си. Ние с поглед Го запитавме, каква е тази работа. Сам единичък, отделя се от групата ученици и идва при нас. Учителят обясни: „Той имаше за задача да се запознае днес с мен. Утре той си заминава. Утре всички ще се чудят как е станало това и защо толкова малко това момче умира. Ще плачат родителите му, ще тъжат близките му за кончината. Но той се роди, дойде тук, за да се срещне с Великия Учител!“ Ние сме отворили уста, превърнали сме се на слух и само слушаме.

Бяха дошли латвийците на Изгрева и отиват при Учителя и Му съобщават, че те имат там братство в Рига, но много се дърпат едни други, няма този мир помежду им и няма съгласие. Учителят допълни: „И между нас има дърпане и теглене. Има и противници, но не стрелят с пушки и оръдия, но само с ноктите дращят и със зъби се гризат“. Латвийците се поогледаха, усмихнаха се и се зарадваха много, че те не правят също изключение от учениците на Изгрева, при които бяха дошли на гости.

11. САМОЗВАНИЯТ АДЕПТ

Невена Неделчева беше учителка. По-късно тя бе изпратена в Скопие. Аз също бях изпратена през 1942/43 г. в Скопие и бях там с децата си и работех като служителка в пощата. Там се бяхме събрали от братството една група от около 20 човека. Сутрин излизахме на една височина да чакаме изгрева на слънцето. Бяхме добри приятелки с Невена Неделчева. Тя имаше връзка с Лулчев, беше до него, имаше порабощение към Лулчев. Тя живееше при него, но се страхуваше от него. Беше в пълно негово подчинение с уважение и страх от него. Често споделяше с мене: „Когато съм при брат Лулчев едно отношение имам към Учителя. А като отида с пълнота към Учителя, имам към Него друго отношение. Тогава се отдалечавам от брат Лулчев. Той това усещаше и ме ревнуваше“. Аз й съдействувах там в много отношения и освен това моите родители бяха също там и я канехме често да ни гостува. Симеон беше ходил при Учителя, за да го пита как сме и какво правим в Скопие. Не ни пише писмо, но за да получи сведение от нас той отива при Учителя и пита: „Учителю, как са моите хора в Скопие и какво правят?“ Учителят се усмихва и отговаря: „Добре са, Симеоне, а без тебе са още по-добре“. „Ами жена ми тъгува ли за мен?“ „Колкото ти тъгуваш за нея, толкова и тя тъгува за тебе, защото си има деца и родители, с които да се занимава и на работа ходи. А тя има за задача да по-

могне на Невенка, да се освободи от Лулчев и то в Скопие." Това нещо ми го писа Симеон в едно от редките му писма. Как съм помогнала на Невенка не зная. Онзи беше я обсебил и тя му слугуваше като робиня. Той беше самонадеян и самозван адепт.

12. МУЗИКАНТИ НА ИЗГРЕВА

Музиката извираше от всички бараки. Нямаше човек, който да не се занимава с музика. Изучаваха се инструменти: цигулки, виола, флейта, виолончело, както пиано и солфедж. Ирина Кисьова бе пианистка, а Асен Арнаудов - цигулар и те най-добре схващаха онова, което Учителят си тананикаше или го изпълваше и те го записваха чрез пианото. Това най-добре им се отдаваше.

Мария Златева със съпругът си Митко Сотиров бяха много хубава двойка и пееха много хубаво. Мария е вече на 80 години, но е гласово добре поставена и се е запазила. Много музиканти от града идваха на Изгрева и търсеха съвети от Учителя. Пристигаха композитори, които бяха спрели някъде. Изсвирваха темата си до където бяха спрели и Учителят им подсказваше и им даваше продължение. Това ги изумяваше и печелеше много уважение към Него. За тях Той бе музикант, а за нас бе Учител.

Кирил Икономов ръководеше братския хор. Преди него бе Симеон Симеонов. Имахме добър хор както по време на Учителя, така и след Него. По-късно го ръководеше Ирина Кисьова в разстояние на няколко години. Не знам защо, но братския съвет реши да го прехвърли и да предаде да го дирижира Лиляна Табакова. Дойде се до конфликт и ние хористите видяхме, че тя е много груба, дори се възмутихме от нея и хорът се разпусна. По времето на Учителя хорът изпълняваше песни по разработки на Кирил Икономов, на Ирина Кисьова и на Митко Грива. Имаше понякога много сполучливи опити. Даваха се концерти по братските празници. Учителят винаги присъствуваше и след това даваше оценка на песните и нашето изпълнение. Имаше хубав, пълен живот. И публика си имахме. Салонът бе винаги пълен. Най-големи заслуги имаше Симеон Симеонов, който дирижираше и движеше организацията по музикалния живот на Изгрева. Тази епоха премина, останаха спомените.

13. ПОСЛЕСЛОВ

Със Симеон Арнаудов се запознах през 1969 г. при един обяд, където бяха поканени 5-6 ученици на Учителя Дънов от времето на Школата Му. Аз бях на 30 години, а те бяха на 70 години. Всички без изключение ме приеха като равен на тях. Моята възраст не им пречеше, пък и аз така бях устроен, че с тях влизах направо в контакт без предварителни въведения. Направи ми впечатление как Симеон непосредствено разказваше. Случките му идваха отвътре и направо изкачаха от устата му и пред нас се разтваряха различни картини. Той ги разказваше искрено, чистосърдечно и непрекъснато споменавахе, че ако е бил послушал Учителя щяло да стане еди какво си, но понеже е правел каквото си иска, то от него е станало едно магаре. Всички се смееха добродушно от това заключение. По-късно имах възможност да го срещна няколко пъти в дома на Мария Младенова и неговите разкази продължаваха и те никога не се повтаряха. Пред ония период може би чух от него към стотина опитности и аз исках да извадя молив, за да си отбелязвам, но той не позволяваше като казваше, че това ще стане при подходящ случай. Няколко пъти си определях

ме срещи у Младенови, за да записвам опитностите му, но той не дойде. Няколко пъти ходихме с Мария Младенова в с. Подгумер, където имаше вила и живееше, но и там той все отлагаше. Веднъж там заварихме жена му Райна. Като чу за какво сме дошли, тя възкликна: „Аз съм възмутена от това, че никой досега не дойде да запише тази съкровищница, която е у него. Крайно време бе да дойде един и да стори това“. Но когато отивах впоследствие с тази цел той все се опъваше и не искаше да разказва. Благодарение на жена му Райна, която ми съдействуваше, подканяше го, намесваше се когато той не искаше да говори. Ако нещо бе записано то бе по нейна заслуга. Цялата загадка се състоеше в това, че имаше сили в него, които не му позволяваха да говори. Започваше да говори и изведнъж някой внезапно се яви, влезе в него, разкрачи се, запъне се и не мърда ни напред, ни назад. Трябваше да минат 15-20 минути докато оня се разкара чрез убеждение или чрез сила. При един такъв случай ми каза: „Не се сърди. Не виждаш ли, че аз искам да се изприказвам пред теб, за да го запишеш. Искам да се изстискам като лимон, за да се освободя отвътре, но ми се пречи“. Отговорих му: „Виждам и затова се боря с теб и с ония, които са в теб!“ И така работата продължаваше по-нататък. Стъпка по стъпка.

Той имаше опитности, които са исторически и космически. При него те се дават и то не случайно. Бил е по времето с Моисея, както и с Христа. Аз знаех кой е той. Наблюдателният читател сам ще разчете имената на тази личност през различните епохи. Имаше изключително добро отношение към мене и се радваше когато ме виждаше.

Веднъж бяхме с Мария Младенова при него и те двамата съпрузи - Симеон и Райна излязоха да ни изпратят до автобуса. Движеха се един до друг, като се обърнах към тях видях, че се движат два непоклатими стълба. Физически бяха здрави, макар че бяха на 70 години. Имаше сила у тях. Тогави посочих на Младенова да се полюбува на тази гледка. „Ако ги бе видял какви бяха на 40 години шапката ще ти падне“. Вероятно са били такива. Приемам това.

Симеон непрекъснато се оплакваше пред мен, че синът му е пострадал заради него. А веднъж жена му пред него каза: „Моля ти се спри да философствуваш, защото заради нашите свадни помежду ни изгоря синът ни Гриша и сега е в психиатрията“. Като ги гледах тези двамата колко са яки и здрави, представях си за миг как ли изглеждат когато тръгват да воюват един срещу друг. Бяха преминали дълъг съвместен живот. Аз се явих накрая, за да запиша и да спася нещо.

Тези опитности бяха записани от мен много трудно. Ако той се бе съгласил преди 20 години да свърши тази работа, то напълно съм убеден, че щеше да излезе цял том. Е, успех да спася нещо, но и това не е малко. Неговите опитности не са за сега, а са за новата епоха, когато ще почнат да разбулват тайните на велики личности, играейки ролята в строго определени епохи от историята на човечеството.

Записал: Вергилий Кръстев

НАДЕЖДА ГЕОРГИЕВА КЪОСЕВА (ПО МЪЖ), ПЕЧЕНИКОВА (ПО БАЩА)

1. ПРИДВИЖВАНЕ НА РОДА КЪМ СОФИЯ

Родена съм в 1915 г. в гр. Гюмюрджина, който тогава беше български, а сега е гръцки и в моя паспорт пише Гърция. На 12.август, сряда, 11 ч. преди обед. Баща ми се наричаше Георги Ефремов Печеников, майка ми Стефания Илиева, която е родена в Силистра. Баща ми е македонец от гр. Шип. Дядо ми също е от Шип - дядо Ефрем. А дядото на дядо ми се наричал Арсо Печеников, който бил единствен златар в Шип. Името Печеников произлиза от една игра, която са играли край огъня. Първоначално били Ефремови и като играели казали, като се печем на огнището защо да не се наричаме Печеникови. И от тогава започнали да се наричат Печеникови. Дядото на дядо ми е бил златар. Другият дядо ми е бил търговец на платове, копринени платове и чаршията се наричала Печеникова чаршия. Там имало една голяма грамадна къща на Печеникови и до нея голяма чешма. Те са били много заможни. На времето бил дошъл от Англия един лорд и станало въпрос къде да отседне и всички казали ами в печениковата къща. Пристигнал лордът и баба ми София била се развълнувала и се чудела къде и как да го посрещне, а лордът рекъл: „Не, не, искам само пуста, празна стая“ и баба ми просто се поболяла как ще даде на лорд гола стая. А лорда бил дошъл с няколко куфара и като наизвадил и розови хубави перденца и столчета надувни и т.н. и като влязла баба ми всичко било наредено. Тя се хванала за главата. Не можах да отида в Шип да видя къде и как са живели моите най-близки роднини. Това е по рода на баща ми. А по рода на майка ми: Тя е родена в Силистра. Нейната майка, ние мислехме Костадина, а тя излезе Костанца е родена в Букурещ, както и баща ѝ. Значи, фактически на майка ми родителите са от Букурещ. По онова време има много българи емигранти в Букурещ. А те баща ми и майка ми се намират и оженват тук в София и тук са живели. Ние сме били пет деца и голямата ми сестра е родена тук в София. Били сме четири сестри и един брат. Аз съм най-малката. Голямата ми сестра се казва Сашка - Александра Печеникова. тя завърши в Кюстендил гимназия, защото ние живеехме в Кюстендил. Втората е Илина Билдирева по мъж, после Славчо, брат ми. Първоначално се водил Печеников, а после Славянски. Той завърши II. мъжка гимназия. Славчо е роден в Асеновград. Баща ми е бил телеграфопощенски чиновник и е живял на много места в България и така къде-то е живял в момента, там са родени и децата му. Така сестра ми Илина е родена в Трън. Брат ми в Станимъка - Асеновград, аз съм родена в Гюмюрджина, другата ми сестра Милка - пет години по-голяма от мене е родена в София. Всички на различни места. Тридесет години баща ми е бил телеграфопощенски чиновник и е живял на различни места. Така накрая идваме в София. Аз съм родена в Гюмюрджина в 1915 г. и след това сме дошли в София в 1918 г. Аз съм била на три години. Гърците са нахлули в Гюмюрджина и ние сме бягали от там. Цялата къща с мебели, с всичко сме оставили и сме тръгнали от там към България и сме отишли в Кюстендил. Това помня много добре, била съм на 5-6 години. После идваме в Княжево. Там бяхме под наем. След това се преместваме в София. В Княжево съм учила в първо отделение

второ отделение. Помня, че съм участвувала там в разни пиески, музикални сценки и т.н. В София бях в 1936 г. в I. девическа гимназия полукласичка IV, V и VI клас и понеже се преместих в реалка VI. клас трябваше да държа два допълнителни изпита, аз не ги държах. Брат ми казваше: „И дума да не става“ и баща ми също казваше „без диплома да останеш“ и се преместих в търговската гимназия и дипломата ми е от там. Не ми признаха от I. девическа гимназия трите години, само двете и още две, та станаха пак пет години, но дипломата ми е от търговската гимназия. Завърших през 1936 г. и същата година се оженихме с моя съпруг. Те бяха протестанти от I. евангелска църква евангелисти и държаха там да се венчаем и помня, че пастир Фурнаджиев беше пастир там и той ни венча.

2. СРЕЩАТА С УЧИТЕЛЯ

Кога се срещнах за пръв път с Учителя и как се добрах до Школата? Моят брат Славчо Печеников много рано излезе от къщи. Завърши гимназия, но не можа да следва. Той е роден през 1907 г. в Асеновград, но не зная точно кога. Вероятно Христина, съпругата му ще знае точно датата. Другата ми сестра, голямата Сашка - 1904 г. в София, Илина - 1909 г. в Трън, брат ми - 1908 г. в Станимъка, Милка в 1910 г. в София, аз - 1915 г. в Помпюрджина. Брат ми е завършил II. мъжка гимназия, отдели се от къщи и отиде да живее на Изгрева. Как и с кого е влязъл във връзка не зная. Той отиде и си направи къща там и остана там. Баща ми беше в ужас, че синът му е станал дъновист. Баща ми не беше съгласен, защото имаше разни приказки във връзка с това общество. И така той си направи къщичка и остана там. Мина доста време и той ми каза веднъж: „Абе ела един път да чуеш една беседа“. И аз една неделя отивам на беседа. А салона пълен, сядам и слушам, да чуя беседата. Учителят отвори Библията, прочете един стих и след това започна беседата. Аз като гледам и слушам си казвам, ами аз за такова нещо мечтая, за такова общество, те ходят там в салона, после ходят на екскурзия на Витоша, на Рила, играят гимнастика и казвам: „Аз за такова общество мечтая отдавна“. И знаете ли, така ме трогна всичко и като съм си закрила лицето с ръка и плача и сълзите ми текат по лицето и ръцете и не смея да ги махна. По едно време си махнах ръцете, а Учителят право ме гледаше и се усмихна, а аз още повече заревах. Мина малко време и аз се успокоих постепенно и после излязох. Това беше първото ми впечатление, че се разревах от беседата, замая ми се главата и затова излязох вънка. Това е било 1931-32 г. Още не бях омъжена. И тогава казах на брат ми: „Славчо, аз оставам при тебе! Кажй на баща ми, че аз въкъщи вече не се прибирам“, защото баща ми беше голям гастронот, месища, патици вечер и т.н. Викам аз: „Вече край!“ Славчо каза: „Добре, ще останеш при мене“. А баща ми каза: „Дума да не става“. Но аз останах. Брат ми издействува и ми направи една малка стаичка отделно с едно прозорче на запад. Така аз останах на Изгрева. Баща ми пошурия. Аз бях още ученичка, не бях завършила гимназия. Бях вече в търговската гимназия и от там ходех вече на училище. През 1936 г. аз завърших.

3. ЖИВОТЪТ НА ИЗГРЕВА

Салонът беше направен - голям, с големи прозорци. Как протичаше живота в ония години? Аз живеях при брат ми, до нас имаше една къщичка, в която живееха брат Борис, Никола Нанков и брат Жорж Радев. Те бяха до

нас. Брат ми не беше още женен. Брат Жорж Радев беше човек много културен, много особен и същевременно общителен и имаше много хумор в него. Та много сме се смели, но беше някак особен. Имахме всички заедно много хубава дружба. Мисля, че брат Борис беше тогава 33-годишен, аз бях 17-годишна. Значи 15 години разлика. Защото в неговата фигура аз виждах един образец на един изработен човек. Там се запознах с моя бъдещ съпруг. Там на Изгрева, но това стана много по-късно. Аз бях на Изгрева и от там отивах на училище с чанчиката долу, връщах се, после помагах и т.н. После там дойде да живее баба Данка с Димитър Стоянов - Димитрий. Баба Данка беше майка му, живеехме с тях - Славчо и аз. Баба Данка готвеше, разтребваше, аз ходех на училище и помагах. Брат Димитрий свиреше на цитра. Аз пощурях по тая цитра понеже едно време исках много да свира на арфа. Но арфа не ми се отдаде, само Асен Арnaudов имаше арфа. Той живееше на Изгрева и казваше: „Абе аз ще ти предавам уроци по арфа, само ти започни“, но нямаше възможност. А Димитрий казваше: „Ела, аз ще те науча на цитра!“ Той имаше две и ми даде едната. Той започна да ми предава уроци и даже един път излязохме с него на концерт. Уроци съм вземала и по пиано при Мария Тодорова, другарката на Борис Николов и Ирина Кисьова, но то беше много кратко време, защото аз нямах пиано. Упражнявах се в салона, там имаше пиано. Но поради това, че нямаше условия зарязвах пианото. Но после когато се омъжих вече Жоро, съпругът ми казваше: „Цитра трябва да имаш“. Тогава негов приятел Митко Кочев беше в Австрия в Грац. Там бяха студент и Жоро му написа писмо. Ние бяхме постоянно заедно с Димитър Кочев, бяхме приятели. И той ми изпрати една разкошна цитра в кутия. Имам сега цитра моя, но седи, спи, не свири.

Имам ли някои опитности от онова време когато съм била ученичка, с Учителя? Как да нямам. Учителят играеше в средата на поляната. Ние наоколо. Ние ги учехме упражненията тогава и какво да ви кажа, аз хвърчах по поляната. Бях на седмото небе. Така бях радостна, че намерих това, което търся. Имаше една малка метеорологическа станция в средата на поляната, с барометър и всички други уреди и Жорж Радев беше метеоролога. Всяка сутрин и вечер той измерваше и записваше данните от уредите и аз му казвам: „Брат, нека и аз да се запозная малко с метеорологията“. Та още от тогава следях движението на облаците и до ден днешен има един облак, който се завива в кръг между Бистрица и Витоша. И той ми казваше, че много правилно съм схванала. „Тук има едно течение и като забележиш това движение в кръг след три дена започва буря или дъжд“. Спре ли бурята почва дъжда. Това беше значи за оня период от време - тогава. И това нещо още го наблюдавам и винаги се явява това течение, но малко ако мръдне в ляво облака ще забележите и вие, като видите, че там се завива някой път, почва времето да се променя, само че след един ден почва буря или дъжд. И аз викам на Жорж: „Дай да се занимавам с тия неща“. После Жорж си беше взел едни светло син костюм, особен, много смешен и с него си ходеше и много добре се чувстваше в него. То беше много хубава дружба. После Николай Дойнов се ожени за Дора Карастоянова и излезе от там. Тогава останаха в едната стая Жорж Радев с Никола Нанков и в другата стая брат Борис Николов. Като много по-късно дойде там да живее в тази стая брат Боян Боев. Тената (брат им Стефан Дойнов) идваше от време на време и в последствие идваше много често от Габрово. Но почти го нямаше първоначално. Така няколко бараки една до друга бяха пълни с жизнерадостни млади хора.

4. ЕВАНГЕЛИСТКИ МЛАДЕЖИ НА ИЗГРЕВА

Жоро Кьосев е роден на 23.I.1913 г. в Дойран. Баща му Гиго Кьосев е роден в Струмица. Те са македонци. Майка му Елена Граматикова и тя е от Струмица. Първото им дете е починало в Струмица - Бенча, после има трима братя - Коля, Жоро и Димо и една сестра Рута. Те бяха живи. Значи четири деца живи. Те бяха евангелисти и ходеха в евангелската черква. Даже баща му като е дошъл тук в София не знае в коя година, той бил основал евангелската църква на ул. „Солунска“. Значи това бил бащата на Жоро. И той много не се радвал, когато Жоро се отделил от евангелската църква, а той бил тогава с Галилей Величков, Димитър Кочев и Кирчо-Лъвчето. Кирчо бил много закъсал и те искали да му помогнат и му казвали: „Ела, ние ще търсим нови хоризонти! Тука някакси не ни харесва, много е ограничено“. И новите хоризонти ги намират на Изгрева и там са останали вече. Това е било времето когато вече аз съм била отишла на Изгрева. Те идваха на беседи, престояваха у нас винаги и понеже нямаше къде да спят, постилахме черги на земята за тях и така преспиваха. Винаги преди беседи те идваха и ние бяхме една хубава компания, едни хубави, възпитани момчета бяха, с хубаво държане и се чувствахме като едно семейство. Имаше лекота. Много хубаво прекарвахме там и по-късно вече аз имах една дружба преди Жоро да го видя. Една много чиста, хубава дружба с Христо Екимов. А баща ми като чул, че аз съм се разхождала с някого там, каза: „Веднага да се прибиращ вкъщи“. Аз му викам: „Тате, ама то нищо няма...“ А той отговори: „Ти нищо не знаеш от живота, веднага се разделяй.“ И аз си казах, баща ми ще ме раздели от Изгрева, дума да не става и му казах: „Повече никакви разходки, не“. Христо ми пише писма, идва, но аз обещах - повече никакви разходки, баща ми иска да ме вземе долу в града, край. Христо беше много хубав младеж, чист човек, сериозен и аз бях едно малко момиченце. Веднага значи аз прекъснах дружбата поради баща ми. Две години по-късно, нали, Жоро идваше на Изгрева и ми каза: „Дай да играем на шах“. Жоро ме запита: „Знаеш ли да играеш на шах?“ „Зная“, викам. И седим на една маса пред прозореца и играем на шах и се смеем и в това време минава Христо вече разделени с него и като ни видя отсреща, промени му се цвета на лицето. Естествено си е помислил, че аз имам нещо с Жоро. А то абсолютно нищо нямаше между нас. Ние бяхме там братя и сестри, никакви чувства нямаше между нас. Христо застана така и погледна, та и на мене ми стана мъчно и си казах, какво да направя сега, аз обещах на баща си да не се срещам с него. И тогава той, Христо, отиде да работи в Телиш и се отдели от София. После той си имаше друго приятелство и т.н.

5. ЖЕНИТБИ НА ИЗГРЕВА

Ние с брат ми си бяхме обещали никога да не се женим и да работим за Братството. Той имаше едно място под Изгрева и казваше: „Ще направя там един дворец, който ти ще го ръководиш и ти ще приемаш от цял свят нашите братя, ти ще ги посрещаш“. И аз бях на седмото небе от това изказване. Добре, но по-късно той беше на Рила и като се връща ми каза: „Виж какво, аз ще трябва да се ожена за Люба“. Викам му: „Как така, нали обеща!“ „Трябва да се ожена, налага се.“ „Е, викам, щом трябва...“ И така те се ожениха. Тогава се наложи да се разширяват. Баба Данка и Димитрий отидоха по-долу при с. Анка Каназирева в една къщичка отделно. Аз останах

при Славчо, дойде и Люба и той почна да разширява къщичката - хол, кухня, баня. Аз останах там. Още ходех на училище. Ожениха се те с Люба. Тя беше агроном с висше образование, работеше в агрономическия факултет, много умна жена беше. Аз останах вкъщи като същевременно домакинствувах и ходех на училище. Идваха те вечерно време, приказваха си и през 1934 г. се роди (Бубка) Людмила, първата дъщеря на Славчо. Аз я отгледах. Те бяха на работа. Славчо имаше един циклостил на ул. „Клементина II“ сега „Ал. Стамболийски“. Там му беше бюрото. Работеше с циклостил и аз много често съм ходила там и съм въртяла ръчката, по който начин се печаташе на ръка. Помня добре бюрото му. Мисля, че и беседи печаташе. Той самия пишеше и после вече имаше печатница и издателство „Безсмъртни мисли“ на ул. „Гурко“ 22. Там после бомба я удари. Когато откри издателство, тогава си промени името от Печеников на Славянски и баща ми се разболя от мъка и тогава пропуши. Чрез Държавен вестник Славчо си беше променил фамилията и сега децата му носеха името Славянски. Това беше заради издателството. Не си спомням никаква опитност на Славчо с Учителя през тия години. Той контактуваше много с Учителя. Той водеше групите за Рила, той уреждаше превоза с камион, после с конете. Значи от Изгрева до езерата. Писал ли е Славчо свои опитности? Мисля, че е писал. Изглежда, че много работи има оставени у неговата съпруга. Доколкото зная, понеже аз я поканих когато правих 40 дни на Жоро, тя прочете нещо от някакъв дневник на Славчо. Тъй, че той има дневник и у нея сигурно има много ценни неща, за които аз не знам.

С Жоро Кьосев се оженихме през 1936 г. Аз нямах никаква особена връзка с Жоро. След като Славчо се ожени около две години по-късно ние отидохме една група на Мальовица с две палатки. Бяхме Митко Кочев, Кирчо-лъвчето, Галилей Величков, Жоро Кьосев, Славчо и аз. Построихме долу две палатки на една полянка под върха. В едната бях аз с багажа, а в другата останалите. Люба не беше с нас. Помня, че там прекарахме много хубаво. Палихме огънове, седяхме, разговаряхме и веднъж бяхме направили една голяма тенджерка с юфка и понеже много се натоварихме започнахме да се разхождаме около огъня, та да ни слезне малко, за да ядеме още да я изядем. После тръгнахме по разходки. Сега за първи път аз отивам сама с Жоро нагоре на разходка. Те дори се спогледаха, че аз за първи път отивам с Жоро на разходка. Нали сами двамата. Почнахме да философствуваме и той ме разпитва за материалния живот, за духовния живот, да види как аз мисля и вървим и по едно време сме седнали така на едни голям камък до гората и той вика: „Нали знаеш, че Димков гледа в зениците?“ Викам: „Да“. „Дай, каза той, да си гледаме зениците!“ И така сме се вторачили и гледаме зениците си и от тогава много симпатичен ми стана Жоро. Много хубава фигура беше той - сериозен, с хубаво държане, възпитан и тогава много ми се хареса. От тогава от както говорихме и се гледахме в очите аз започнах да го отделям от другите фигури. Слизаме долу сериозни и важни, но нямаше целувки, нищо, само се гледахме в очите, толкова. Още нямаше нищо. Слизаме долу, всички ни гледат и аз щастлива някакси и Жоро усмихнат. От тогава започна една хубава дружба между нас и той каза по-късно: „Аз ще те заведа у нас!“, а аз му отговорих: „Аз още не съм свършила гимназия, как ще ме водиш вкъщи!“ И той започна да ми предава по търговско знание и по счетоводство, защото и той беше свършил търговска гимназия. Та така започна дружбата от там. Баща ми като чул, че имам сега дружба с Жоро, но аз още не ходя така с него, нали, по срещи, не беше му много приятно и казваше за Жоро: „Той е от македонско семейство, той е много хубав човек,

много хубаво, че имаш дружба с него". И баща ми се усмихваше, не искаше значи да ме взема от Изгрева или да ме разделя с него. Даже на моята сестра и неговата - на Жоро им беше много приятно, че ние ходим на Рила, по Витоша, но сестра ми не вярваше, че ние не сме имали никакъв контакт с Жоро. Тя казваше: „Ще ги разправяш тия неща на старата ми шапка! Вече ходите две години и да няма нищо!" А аз се пуках от мъка, че не ми вярват. Ех, имаше целувки, но нищо повече. Те не вярваха и аз казвам: „Ваша са работата". Но мога да кажа, че много хубава дружба си имавме.

6. МАЙСКИЯТ ДЪЖД

Сега ще прочета това, което съм писала:

Живеех с брат ми на Изгрева. Къщичката му беше точно под поляната, на която играехме Паневритмията. Един ден, беше 15.май валеше хубав, ситен дъжд. Аз излязох на поляната да потичам по дъжда. И кой мислите се зададе откъм източната страна на поляната? - Учителят. И той излизаше да се разхожда по дъжда. Аз бях на седмото небе. Обикаляхме поляната, дъждът ме квасеше и след като хубаво ни намокри, Учителят ми каза: „Рекох, майският дъжд е благословение! Сега се приберете, преоблечете се, изтрийте се със суха кърпа. Рекох, майският дъжд е благословение!" Щастлива отидох въкъщи. Тази майска дъждовна разходка ще остане спомен за цял живот.

Сега ще ви разкажа подробно случая: Един майски ден беше, но валеше ситен дъжд. Аз много обичам дъжда и излязох вън, така лекичко облечена, да излязла да потичам на поляната по дъжда. Излязох, почнах да си тичам и по едно време от източната страна на поляната излиза Учителят и той така леко облечен, усмихнат и почна да се разхожда по поляната. Аз като Го видях, викам: „Хи, Учителят излиза с мене да обикаляме по дъжда". Обикаляхме по дъжда, аз тичам така, ходя и Той обикаля доста, докато ни намокри хубаво дъжда и Той се приближи така по-близо до мене и каза: „Сестра, рекох, майският дъжд е благословение!" И аз се усмихнах така. „Сега, продължи Той, - ще отидете въкъщи, ще се изтриете с една суха кърпа, ще се преоблечете!" И пак повтори: „Рекох, майският дъжд е благословение". И аз казах: „Благодаря, Учителю" и тичам въкъщи и казах на брат си: „Славчо, знаеш ли, че бях с Учителя на поляната?" Той вика: „Това е щастие за тебе". И аз слязох и се преоблякох и бях щастлива, че с Учителя се разхождах по майския дъжд".

Знаете ли, че в Словото на Учителя има много места където Той говори за майския дъжд, за летния дъжд и ние сме ги чели. Говори за тия месеци април и май, през които човек получава енергия за цяла година, но моята опитност в момента е много ценна. Лично за мен. А може и за останалите.

7. ГРОЗДЪТ

Сега ще ви разкажа онзи случай с грозда: Не помня кой месец беше. Аз съм излязла на разходка и сядам на пейката срещу салона, на края на пейката. Ученичка бях тогава. Било е есен щом е имало грозде, И Учителят излиза от своята стая с един голям грозд в ръката и сядат точно до мене на пейката. Къса клончета от грозда и ми дава. Трябва да отбележа, че макар и да съм била малка Учителят към мене се обръщаше на „ВИ". Така казваше: „Рекох, заповядайте, сестра". И аз Му благодарих, взимам гроздето, усмихвам се и така ядем грозде. Той ми подава и т.н. По едно време ми взе лявата

ръка. Погледна лявата ръка, но аз бях чувствителна и не Го попитах какво вижда или нещо да ми каже. Мълча и се усмихвам и ям грозде, а Той ми гледа лявата ръка. И това беше. И аз после се питах: „Защо не Го попитах Учителя какво е виждал, да ми каже нещо“. Но...

Законът е такъв: Ученикът трябва да почука и тогава Учителят отговаря. Но ученика трябва да поиска. И понеже аз не съм поискала, а Той не може да изнасилва ученика. И не каза нищо - сега ме е яд, ама много.

Аз бях много стеснителна и не смеех, понеже много сестри отиваха да питат Учителя за всяко нещо, даже за някаква дреболия и аз казвах, какво да занимавам Учителя с такива дребни неща. Та сега съжалявам, че не съм Го питала.

Знаете ли, правилно е впечатление, че тия, които са били свити така, не са смеели да питат Учителя за някои неща, те са имали едно благоговение към тоя Дух вътрешно. Те са усещали Духът, затова не са смеели. Плодът на Духа - това е Любовта.

8. ЗМИЯТА

Имало е и друг случай, той ми спаси живота когато ме ухапа змията. Това беше през 1934 г., беше през лятото. Бяхме с Милка Джанкова се казваше, сега е Каменова. Ние дружехме с нея и отивахме двете сами на Витоша, на Бивака. Бях обута с гумени обушенца на бос крак, без чорапи. Отиваме поляка, поляка от Изгрева чак до Бивака. Тогава нямаше автобуси и отивахме пеш през гората, говорим си и си вървим. Взели сме си храна и отиваме на Бивака. Тогава имаше един брат Руси - гърбавичък, той живееше срещу Славчовата къща, до брат Пеню. Само той беше на Бивака и дякона - Симеон Арнаудов. Сутринта от пътя бяхме изпотени и отидохме при лешниците да се преоблечем. И като отивам в лещациите да се преоблека стъпих на нещо меко. По едно време нещо ми се размърда под крака и погледнах, на едно кълбо змия и аз съм стъпила на кълбото отгоре. Видях я как извади езичето си и ме къцна точно по десния крак долу. И аз като погледнах, скочих и извиках: „Милке!“ И змията като се размърда видях тоя зиг-заг, знака на пепелянката. „Милке, змия ме ухапа!“ И тя като писна, ама повече от мене и толкова много се уплаши, че аз ѝ казах: „Милке, знай, че в България няма умрял от змия човек, това да го знаеш.“ Понеже тя много се уплаши, затова го казах и след това съм паднала в безсъзнание и четири часа съм била в безсъзнание. Тогава дякона ме взел на ръце и ме сложили настрана, запалили огън и са горили местото с огън където е ухапаното, за да махнат отровата, като са ме горили с ножче. Нищо не помня аз, нали съм била в безсъзнание. В това време казали на Милка: „Бягай в града и кажи на Славчо, който беше в града, че Надка я е ухапала змия и е в безсъзнание“. Милка тръгва обратно към града, отива при брат ми, казва му и той взема д-р Ефремов с една кола през Драгалевци и идват горе при нас. В това време аз идвам в съзнание и помня, че така бяха над главата ми Тената, брата на брат Борис беше дошъл и дойде лекаря и аз се чудя защо са наведени над мене хората и той ми би една инжекция противозмийски серум в крака. Тената на ръце ме занесе до колата. В колата имаше две стомни с вода и докато слезем с колата до долу съм изпила две стомни с вода. Това помня. Отидохме къщи и легнах в Славчовата стая. Брат Борис беше до мене и Славчо. По едно време започнах да се подувам, чак сега, нали, впоследствие. Подувам се, подуват ми се устните, подуват ми се очите и почнах ха, ха, не мога да дишам. Спогледах се брат Борис и Славчо и брат Борис казва: „Тичай за

Учителя, тичай за Учителя". Славчо веднага изтича за Учителя и Учителят и той вече тръгнал сам и тича веднага у нас. Отвори се вратата и Учителят бърже дойде до мене, погледна ме, усмихна се, сложи си ръката на главата ми и започна така паси около главата ми и аз Го погледнах и Той започна да се моли и аз казах: „ха-а-а-а“, просто един въздух ми влезе в гърлото. Аз се задушавах и съм заспаля. В това време докато съм спала се разчуло из Изгрева, че Надка я ухапала змия и всички бяха накацали просто около къщичката ни и на прозореца. Учителят си беше отишъл, а аз съм спала 4-5 часа. И като ставам, излизам и абсолютно нищо ми няма. Малко така гледах като шашава с очите, но иначе нищо ми нямаше. Излизам и ме питат: „Надке, какво стана?“ Значи Учителят ми спаси живота. Тогава бях ученичка. Това беше през 1934 г.

Така Учителят ми спаси живота с едно докосване. А после някой ми каза от нашите на Изгрева, че те са били сутринта в малкия салон и там Той им е говорил. Изведнъж Той спрял да говори, кимнал с глава, тя леко се склонила на гърдите му, с притворени клепащи. Това положение се знаеше от всички и се знаеше, че в този случай Той се изключваше от тялото си, излъчваше се и отиваше някъде по своя работа. Тогава сестрата, която седяла до Него казала: „Тихо, Учителят е отишъл някъде и помага някому“. И това е било точно в минутата, когато аз съм била в безсъзнание и са почнали да изгарят ухапаното място с нажежено ножче. После го проверихме и точно съвпадаше с минути.

Това е сега едно от модерните лечения - чрез изгаряне на раната, серум да се прави, течности да се пият много и това, което съм получила е оток на ларинкса. Не можех да дишам въобще и ако не беше Учителят беше свършено с мен. Но като вдъхнах изведнъж и съм заспаля и всичко ми мина изведнъж. Това са големи опитности!

9. ДЕТСКИ СПОМЕНИ

Започвам от Помюрджина, където съм родена през 1915 г., 12.VIII. Било е сряда, 11 ч. преди обед. Имало е умуване по името ми, но се спрели на Надежда. Е, тази Надежда или Пежото, както ми е казвала майка ми тогава, понеже майка ми е завършила френския колеж и Пижон значи на френски гълъб. И по за кратко Пижо. Така, че аз бях Пижон и ми казваха Пижо до късно. По-късно баща ми ми казваше Бижуренчо. Сега каквото помня от първия ми дом. Помня, че къщата имаше голяма врата с голяма топка в средата и се отваряше така с две крила. Помня едни каменни стъпала отвън и насреща нещо като една река, имаше една гимназия в града и от там гледаха към нас и се смееха едни черни глави, били са негри. Какво са говорили, не помня, но не съм се сетила да питам после нашите, да питам какви са били тези негри. Помня майка ми само от кръста надолу. С една бяла дълга пола, която се качваше по едни стълби нагоре, към втория етаж. Нищо друго не помня за нея. Когато сестра ми Сашка и Линчето и брат ми Славчо си играели на двора често ме поставяли в един грамаден турски кюп в ъгъла и там съм заспивала много често - в кюпа. Забравена така, после са ме намирали заспаля вътре в кюпа. Аз това не помня разбира се, но това го знам от техните приказки. Също са ми казвали, че са ходили да си играят с куклите си в едни лозя. Имали сме лозя в Помюрджина - 6-7 лозя с маслинови дървета вътре в тях. Маслинови дървета имало в лозята. Маслините били едри с малка костилка и майка ми ги правела в грамадни шишета - делви и ги скривала под земята, в мазето да се запазят. Също правела много хубави сиропи и също

ги слагала под земята в мазето да се запазят. Когато са били веднъж в едно от лозята сестрите ми си вързали куклите на костенурки, които сме имали в лозята и които живеели в лозето. После записани в играта не са забелязали как костенурките са отгледали куклите им и те са се върнали въкъщи без тях. Имали сме една слугиня, която била сомнамбул и се катерела по водосточната тръба към покрива. Намерили веднъж шамията ѝ на керемидите. Ходили сме на летуване в Деде Агач на Бяло море. Помня вече една картина, но без подробности, но помня баща ми със запретнати крачоли и с един дълъг прът да вади октоподи от морето (ловец на октоподи). Помня това. После майка ми щяла да има шесто дете и при един опит да го махне с помощта на една еврейка Казес, тя се отровила и заедно с детето умира в 1918 г. При погребението първоначално тя била поставена в един ковчег с много цветя. На коя дата точно не знам, но аз съм се качвала на ковчега ѝ върху цветята и те всички са се разплаквали на няколко пъти. Тогава един семеен наш приятел Атанас Иранов, който на времето бил издал един френски речник е бил на погребението на майка ми. Той ме взел от ковчега на ръце и ме завел на разходка докато трае погребението, за да не съм там, защото било голям плач. Голям плач е било, но аз това не помня. През 1918 г. гърците навлезли в Поморджина и баща ми с всички нас е трябвало да напусне къщата на път към гарата с най-необходимите неща. Имали сме една котка, която дълги години ни е изпращала и е мяукала и най-сетне се е качила на покрива да ни изпрати. Това е за Поморджина. Как сме пътували и как сме отишли до Кюстендил не помня, но там сме били до 1924 г. От Кюстендил имам много повече спомени. Живеехме близо до гарата на ул. „Студена“ на втория етаж в една голяма къща. Хазаите ни бяха дядо Трифон и баба Василка. Дядо Трифон беше един много хубав старец със завинтени мустаци и ходеше с един голям надут бастун, нахъдрен така, на пъпки. Голяма гюрултия дигахме, но те не ни диреха. Веднъж паднах върху една каменна стълба и се ударих и цялата брада ми беше една голяма рана и баба Василка помня, веднага казваше: „Бърже, бърже“, веднага взе някакъв парцал „пикни, пикни, чедо, веднага пикни на парцала“ и ми го залепи на брадата. И така ми мина раната. Сестра ми Сашка там завърши гимназия. Беше отличничка. Като такава беше писана в тамошния вестник, като ѝ бяха поместили и снимката с една баретка под веждите. Александра Печеникова завършила с отличие гимназия. Тока носеха тогава баретите. Много се смеехме на тази снимка. Мисля, че беше през 1923 г. когато през Кюстендил минали чети - Страхил войвода или Чавдар войвода. Аз не помня, но баща ми беше във възторг, в отлично настроение, хвърляше големи банкноти на масата и казваше: „Деца, черпете се, купете си каквото искате. Чавдар войвода минава, аз, казва, отивам към Македония, а баща ми е от Щип“. Баща ми беше много близък с фабрикантите „Симоне“, които имаха магазин за всички външни прежди „Симоне“. Те често ни канеха у тях на гости. Дъщерята на г-н Симоне Антоанета беше приятелка на Сашка. Синът му Жак беше много близък със Славчо. Имаха едно малко момченце Лулу, то пък беше мое приятелче. И много хубаво си играехме. Запомнила съм у тях една гостна стая, която тъй беше отрупана с килими и мебели, че не може да се мине през тях. Веднъж бяхме поканени на обед. Всички бяхме седнали на една голяма маса, разкошно подредена, сервирана. Между другото имаше една дълга, грамадна чиния с панирани някакви кълчици и много вкусно беше. Но когато баща ми попита: „Какво е това вкусно нещо?“ Отговориха: „Кълчици от жаби!“ Сестра ми изпищя, аз пък се хванах за устата, но беше толкова вкусно, че изядохме всичко до край. Симоне имаха фабрика към гарата. Често ни канеха сестрите на крокет.

Имаха много хубаво игрище за крокет. Това е една чудно равна площ с бял пясък, със звънчета и вратички по средата. Играеше се с червени чукове и топки. Топките трябваше да минат през тези вратички и да минат през всичките препятствия. Ние малчуганите само гледахме. А ние с Лулу се завирахме в един голям сандък и там се целувахме. Помня, че веднъж беше неделя и всички бяха отишли вече на игрището, а аз със Линчето бяхме закъснели, облечени в червени тиролски рокли, минавахме през поляната и отивахме на фабриката на игрището. Една голяма ливада. На ливадата пасеше едно стадо черни биволи. Много не ги обичам. Вече бяхме близко до фабриката, когато мойта милост отиде при един от биволите и му размаха червената си престилка пред очите. Биволарят ми каза: „Дете, не го закачай, не си махай престилката“. Но аз точно затова се ядосах, че не ме поглежда и почнах да махам престилката пред очите му. Може би съм била на пет години. Линчето също ми казваше: „Абе върви бе, не го закачай, не го дразни, ще закъснеем“. Но изведнъж бивола изви главата си и ме погледна. Мале какъв поглед. Изтръпнах. Но после изправи опашката си и докато се усетя аз хукнах като стрела напред, а той подире ми. Гони ме. Краката ми не се виждаха, така ми казаха после, така съм хвърчала и съм пицляла щото вратата на фабриката, добре че беше отворена и всички ме гледаха с ужас отвътре, а бивола подир мене грухтял. Същият търчал, мучал. Ама това не се забравя. Още виждам червените му очи. Като съм връхлетяла вътре съм припаднала на земята. Голяма суматоха е било. Но било що било. Остана спомен. Повреда нямам. Помня само как мучеше и тропаше след мене и как хвърчах.

В Кюстендил имаше хубава борова гора на баира. Казваше се Хисара. Там често ходехме на разходка. Останало ми е в главата - хубавите горски пътеки по Хисара към един резервоар с вода, закрит, но вътре много страшно бучеше. На всеки му ставаше страшно когато чуеше бълбукането. И заради този резервоар не ми се ходеше на Хисара, защото беше много страшно. Но аз все пак отивах. Случи се в Кюстендил едно нещо, което трябва да кажа, нещо много важно: една седмица баща ми ме извика и ми каза нещо особено: „Е, деца, аз ще се женя!“ Ние останахме с отворени уста. „Тя се казва Цанка и е млада и е много хубава, черноока. Сега в неделя ще склучим брак.“ „А къде ще живеете, попита Сашка? - Къде, тука ли ще дойдете?“ „Тука ще дойдем. Тук едната стая ще бъде за нас.“ В неделя сутринта баща ми отиде на венчавка. Ние останахме да чакаме. Към обед по ул. „Студена“ се задава един файтон и спря точно пред нашата врата. А ние се наредихме едно до друго като аптекарски шишета - Сашка, Линчето, Славчо, Милка и аз накрая. От файтона слиза една хубава дама с голяма шапка на главата. Хубава беше, но като поглежда извика: „Но, Гошо, та тези твои деца ли са и петте? Ти нали каза, че са три?“ Ние се смяхме и така бяхме хубави наредени, че тя не се стърпя и почна да ни милва. Но те си влязоха в определената им стая и тя беше вече втората ни майка, но те моите големите не й викаха майко. Само аз. И така започна живота с втората ни майка. Така моите сестри пак си поеха домакинството, а те не се хранеха с нас. Добре, друго по-забележително помня, баща ми скоро се разведе с Цанка и всеки от нас пое своя път. Тя отишла при баща си, а ние поехме пътя за София. Първо пристигнахме в Княжево и първата ни квартира беше в Бачеви, сем. Бачеви. Минаваше се по едно мостче над реката. В двора имаше две къщи. В първата живеяха хазаите, а във втората ние. Втората беше на два етажа с много хубав балкон. После Милка и Сийка дъщерята на Бачеви бяха в един и същи клас и бяха големи приятелки. Ние бяхме във втората къща и я заемахме цялата. Имаше една вътрешна каменна стълба, която водеше към едно

салонче, нещо като веранда. Там спеше Славчо. До нашата къща в съседите ни живееха семейства две дъщери - Роза и Викито. Роза беше моя съученичка и ние бяхме големи приятелки и знаете ли какво правехме вечерно време с нея? Имаше една река под нас и ние се топахме вечерно време с нея и се къпехме. Вечер ходехме по луната и бяхме големи картинки. Късно Викито почина от ТБЦ и много плаках за нея. Веднъж моята сестра Сашка имаше имен ден и беше поканила колеги. Тя работеше в статистиката, сегашната сграда на Министерство на земеделието. Всичко беше готови. Пригответихме сандвичи, питиета, сладка, какво ли не и празника като завърши ние с моята сестра Милка започнахме да разтребваме, започнахме да прибираме и всичко, което беше останало по чашите започнахме да го обръщаме, т.е. да го пием. Милка казваше: „Ще се напиеш“, но помня всичко и щом помня значи не ме е хванало съвсем и почвам да инсценирам сега смехории. На двора имаше един дирек. Аз се завързах с една жилетка за дирека. Дойде един и ми даваше да ям крица от кокошка. А той ме попитваше по горната част на гърба и казваше: „Няма ли още поникване на крилца“. Сега се чудя как ме е карал да лапам крилца. Детински шуротии. Но крилца не ми поникнаха. Малко съм ги яла.

10. СЕАНСИ

Друг един момент на преживяване в Княжево беше следният: дойде у нас моя вуйчо Георги, брат на майка ми, който е бил учител по фрески и български език в Делиормана. Много хубав човек беше. Той вярваше в задгробния живот. Веднъж решихме с брат ми, Крум Въжаров и той да направят сеанс. Те хващаха една заострена, кръгла пръчка и я задвижваха върху една кръгла дъска с азбука. Те ни казаха да гледаме спокойно и да не се смеем, защото ние се смеехме. А Сашка трябваше да записва буквите, които показваше пръчката. По наше желание беше, те да си затворят очите, защото не им вярвахме. Така, че това, което се записваше се движеше с друга сила, а не от тях, както ние смятахме, че те го движат, което малцина вярват. Поиска и се на Сашка да викаме духа на майка ни. Помня, че голям плач имаше тогава. Особено от нейна страна, защото думите, които се изглеждаха бяха отправени към нея. Сашка е безверна. Тя не вярва в това. Много ще страда през цялия живот. Тя плачеше и пишеше. После каза за всеки от нас поотделно. За мене каза, че Пежото ще стане голяма балерина и трябва да работи с музиката и изкуството. После повикаха Буда. Но не можа да се свърже, защото толкова силно чукаше по дъската, че не можеха да измъкнат дръжката от дупката. И те се помолиха да се преустанови сеанса. Но това направи голямо впечатление на Сашка и тя много се замисли.

Един подобен случай се случи със Славчо, който спеше на верандата. Той после ни го разказа. Било вечер. Прозореца бил отворен над лозята и както той си седял на леглото, изведнъж нещо като пара навлязло през прозореца, застанало пред него, постепенно започнало да се оформя като фигура и да се сгъстява и продължава да се оформя. Но Славчо така се разтреперил и уплашил, че като замахал с ръце напред и казал: „Не искам, не искам, не искам, махни се“ и образуването се се разпръснало, формата постепенно изчезнала. Доста време живяхме в тази къща на Бачеви, но тук Линчето ни гонеше с чаша черна бира за закуска, защото бях слабичка и трябвало да се оправя. Но аз скачах от прозореца втория навънка, за да не пия това нещо горчиво. Земята на двора беше издигната високо и аз можех да скачам от втория етаж без опасност.

11. СКИТАНИЦИ

Баща ми постоянно пътуваше из провинцията по работа. Доколкото помня той беше телеграфо-пощенски чиновник, н-к на Кюстендилската телеграфо-пощенска станция. На по това време беше вече пенсионер и той ме гледаше, нали бях неговото Дежоренчо. После вече живеехме някъде до киното в Княжево, в центъра. Много неща не помня, но там имаше една лятна градина-ресторант „Шахов“. Много често отивахме там цялата фамилия на вечеря и заемахме една голяма маса. Всички ни познаваха и казваха: „Печеникови идват на вечеря!“ Слушахме хубава музика и помня Марива Рел и песента на славейчето. Това не мога да забравя, чудно ми действуваше - на флейта. Незабравими бяха тия вечери. Много още неща мога да си спомня от Княжево, от живота ни прекаран там със съученички и други приятели, с Лиляна Захариева, също моя съученичка, с която до днес сме много добри приятелки. С нея често ходехме в гората.

След Княжево отидохме у Колчакови, някъде към Павлово. Там имаше градина. А Славчо имаше едно соколче, което си го отглеждаше и което кацаше на рамото му и като му свирне соколчето кацаше на неговото рамо. Той беше поставил една дъска на едно дърво и нарязваше месо на малки парченца и го хранеше.

От там отидохме на спирка „Разгеле“, така се казваше спирка „Павлово“. Хазаите ни се казваха Карийчеви. Помня, че до нас в една хубава къща и градина живееше Реве Радев, който е бил бивш кмет на София, близък приятел на моят баща. Те не можеха един без друг. Той баща ми казваше, че на младини двамата са обикаляли цяла България с Р.В.Радев с колело. Често ходехме при него на гости. Той имаше една разкошна колекция от пеперуди в стъклен шкаф, грамадни, нощни от Африка, където е бил. Имаше плодни дървета в градината, все хубави сортове, едри. Имаше една слива, плодовете бяха едни като юмука ми. Той отглеждаше гъби в двора и садеше мицели на няколко пласта и много често ни канеше на гъби с масло. Колко ясно си спомням тия неща от детинството. Разказваше за една маймунка, която му била подарена от капитана на един параход, негов приятел, когато се връщали от Африка. Маймунката Жак толкова бели му направила, че най-сетне се видял принуден да я върне по един параход. Считам за излишно да описвам белите, които тя му била направила. Например, той имал една гостенка, която била донесла в един куфар някаква прикя - нещо много хубаво. Докато те пиели кафе маймунката отворила куфара и надрала на ленти всичко това, което било от коприна. Като видели какво е направила маймунката гостенката припаднала, а той трябвало да заплати голямата загуба. После той бил писал много спомени-пътеписи от Африка. Маймунката като гледала как той пише, че си топи перото и пише и тя като излязъл той си топила ръката в мастилото и после направила писаното от него на нищо. Накрая била отишла на спирката на трамвая в Княжево, качила се на дърветата и започнала да се премята като по тоя начин се събрало множество хора от трамваите от Княжево и София. Спрели и трамваите и се наложило да се намеси тогавашната полиция, за да дойде Радев да прибере маймунката. Той като ѝ показал камшика, тя се изплашила и си тръгнала.

Тук съм учила вероятно първо и второ отделение и имам едно страшно приключение, което можеше да ми коства живота.

На връщане от училище минавам по една забутана улица, на която пасяха крави и един грамаден бик с голяма глава. Как съм го погледнала или

съм го подразнила, но той като ме подгони, та аз като вятър съм тичала да стигна обратно и да вляза в една от отворените врати, просто връхлетях вътре, а той остана отвън да беснее. Но сърцето ми от ужас щеше да изхвъркне. От тогава не смея да погледна нито бивол, нито бик. Страшно нещо беше. И бивол ме е гонил и бик сега ме гони. Все страшилища, но добре, че съм имала късмет да се отърва. Тук живеехме, когато един неделен ден чухме един ужасен тътен - гърмеж от София. А то било атентата в „Св. Неделя“ на 16 април 1925 г. До тук има много неща да се кажат, но има много неща, които вече не помня.

От Павлово (спирка) отидохме чак в Подуяне на ул. „Васил Петлешков“. От там отидохме на ул. „Бъкстон“ срещу една казарма близо до Руски паметник. хазаите ни бяха македонци - Сарекинови.

12. КОНКУРС ЗА БАЛЕРИНА

Пропуснах нещо много важно, когато живеехме до Р.В.Радев. Аз много обичах музиката и си композирах мелодии и сама си ги пеех и играех. Играех и казачок. Веднъж прочетохмe във вестника, че има конкурс в София, балетен спектакъл за малки и големи, на който ще присъствува голяма балетна комисия, на която ще присъствува Анастас Петров, който беше директор и балет-майстор на операта. И най-важното беше, че ще пристигне и присъствува балет-майсторката от Дрезденската балетна школа. Аз пошурих. Започнах да настоявам пред баща си да ме заведе да участвувам и аз. „Ами как ще отидеш когато не си била нито в школа, нито си била на уроци, само си играеш казачок и твои балети!“ Но по моето настояване най-сетне отидохме. Нямаше време за бавене, защото денят беше определен. Имаше само 3-4 малки момиченца и другите бяха все големи. Това беше по време на големите прима-балерини Надя Винарова, Воронова. Дойде време и за моето влизане. Когато видях голямата комисия ми приля. Дрезденската балерина беше млада, хубава, с един черен тюрбан на главата и Анастас Петров - директор на народния свободен театър и операта и още кой ли не. Уплаших се, но вече бях там, нямаше връщане. Свириеше само едно пиано. Попитах ме: „Е, какво ще изнесеш?“ „Ами, арабски танци“, казах аз и започнах. Пианото започна. След малко казачок. После едно упражнение, което ми даде Анастас Петров. Направих всичко, което ми каза, летях, правих шпагати, завивах се, какво ли не и не зная как съм им харесала, но с музиката се справих добре, защото даваха съвсем други неща, не по такта, но да видят дали спазвам такт. Там бях майстор. Каква беше изненадата ми, когато дрезденската стана, попита Петров и поиска да види бащата на това дете - моя милост. Появи се баща ми, а Петров превеждаше от немски. Тя искаше веднага да ме вземе в Дрезден с нейната кола. „И дума да не става, каза баща ми. - „Там нямам никакъв познат.“ „Ама, г-н Печеников, вие правите голяма грешка. За първи път се съгласи да вземат балерина от нас. Трябва да бъде спокойни, това почти не се е случвало в България досега. Тя има късмет.“ Но баща ми беше категоричен, и моя милост „залезе“. Но Петров ме взе стипендиантка в операта и започнахме веднага. Баща ми всяка седмица от Княжево идваше да ме взима вечер в 6 часа от един салон „Алхамбра“, който беше до Орловия мост. Тогава се изучаваше балета на Орфей и Евридика. Но и тук късмета ме остави. Един ден, понеже на малките съблекалнята беше неотоплена, бяхме в стаята на големите и там видяхме балерините, които се бяха скупчили около една маса да беснеят от смях и четяха някакво писмо. И четяха едно писмо, къде са били и какво са правили, всичко беше описано.

За първи път чувах подобни неща. После, като дойде баща ми да ме взима привечер и ме попита как сме прекарвали, аз му разправих всичко дума по дума. Той ме хвана за ръка ядосан и ме затътри към Петров да го търси. „Г-н Петров, край! Моят дъщеря повече няма да стъпи тук!“ „Ама защо, г-н Печеников?“ „Така и така и... край!“ Така стана и край, повече не стъпих поради моята наивност, както и при тоя случай. Значи няхах късмет и за балета и тук. Веднъж имаше вечеринка в „Славянска беседа“. И баща ми пощуря и каза: „Ти ще отидеш там да играеш казачок!“ Отидох разбира се. Бях в казашко костюмче, с червени ботушки и половин час военна музика ми е свирила и половин час клякам долу, шлагати правя, публиката стана на крака и баща ми беше на седмо небе, целувки, подаръци и толкова. Това беше блясъка на моята балетна кариера.

13. МОМИНСКИ ПРЕМЕЖДЯ

В Бъкстон се освещаваха една нова църква и ние отидохме. Баща ми обичаше на ходи на черква. Дойде и владиката Стефан. Аз бях до него. Заяпах се в ръцете му. Лакирани нокти като на жена. Отдръпнах се и пак погледнах брадата му и позяпах ноктите и не можех да се начудя. При това миришеше на парфюм. Аз си запуших носа „пуф“, закисах се и излязох навънка. А на вън щяха да ми теглят ушите. Милка ми се смееше, а баща ми се чудеше как да ме набие, но не ме наби. Аз не можех да изтрая в църквата. Линчето, сестра ми по това време се беше оженила за един възрастен вдовец с голяма дъщеря. Той беше главен счетоводител в санаториума „Х. Иванов“. Наричаше се Сукнаров. Те живееха в къща до санаториума. Но после той умря от ТБЦ. Линчето остана вдовица млада.

След това отидохме в Подуяне на ул. „В. Петлешков“. Тук се научихме със сестра ми Милка да караме колело. Тя падна тогава в краката на един кон и беше дълго време с една издължена брада. Аз се научих да карам без никакви особености. Баща ми по това време замина за Цариград като представител на Захарна фабрика „Балакчиев и Бераха“. Чудни мостри имаше в куфара му и ние само ги опитвахме. На Великден, но на велики четвъртък, доколкото си спомням през 1928 г. бяхме в кухнята със Сашка да меси козунаци. Те втасваха и докато втасваха ние с Милка плетяхме нейна кувертюра, от едни парчета. По едно време бримките започнаха да излизат и ние не можехме да ги хванем. Веднага Сашка погледна към лампата, а лампата се клатеше и тя извика: „Бързо, деца, бягайте, че има земетресение!“ Хукнахме веднага надолу, а стълбата се клатеше, а Славчо с един приятел просто над главите ни мина и ни изпревари и се намери долу на двора. Вечерта спяхме у съседите, защото казаха, че земетресението ще се повтори. Баща ми в това време като научил, че имало земетресение в България, защото имаше големи разрушения в Пловдив и Чирпан - 1928 г., изпрати телеграма със запитване: „Живи ли сте!“ Отговорихме, че всички сме живи и всичко ни е в ред. Училището ни беше наблизо както и една от фабриките на „Гранитоид“. Друго не си спомням. Много сме се местили, но така е като няхахме наша къща. От ул. „В. Петлешков“ отидохме на ул. „Скобелев“ до киното. Бяхме на един тавански етаж с тераса към улицата. Славчо вече го нямаше. Той имаше издателство „Безсмъртни мисли“ и имаше бюро на ул. „Клементина“ 11 и там имаше циклостил, където помагах и аз от време на време. Но той беше вече на Изгрева. Беше си направил къщичка. А аз бях в I. девическа гимназия на ул. „Ст. Караджа“. Често ходехме със Сашка в ученическото кино на ул. „Ст. Караджа“. Милка завърши трети клас и повече не я

се учеше. Линчето се беше вече омъжила за Атанас Билдирев. Бяхме останали значи: баща ми, Милка и аз. Баща ми ни държеше много строго, защото бяхме вече момета. Сашка си ходеше в Статистиката на работа. Баща ми обичаше да си почива след обед и трябваше да му се пази голяма тишина. Веднъж аз и Милка искахме да го събудим, за да излезем и започнахме да си пукаме пръстите над главата му. Че той като скочи и като ни подгони, смях, но той беше излязъл вече. Вечерта Милка закъсна и се върна след 8.30 ч. А той не даваше да се прибираме след осем часа през август месец. Беше още светло, но ние трябваше да си бъдем въщи. Той започна да вика: „Къде е Милка?“ „Не знам тате, може да е долу при хазайката.“ „Иди да я повикаш.“ Разбира се там я нямаше. И като се върна аз изтръпнах. На врата ѝ имаше едно червено петно, а зад гърба си криеше едно шише с одеколон. А тя била на среща с Дико, бъдещия ѝ съпруг. Изяде две такива плесници, че ѝ тече кръв от носа. Милка ходеше често при Линчето да ѝ помага.

Всички имахме хубави гласове. Сашка - много хубав и сочен сопран, Линчето - алт, Милка и аз - сопран, а имахме и две китари, на които свиреше Линчето. И като имахме гости ние се строявахме и баща ми молеше да изпеем някои стари романси. Бяхме цял хор. Преди да отиде Славчо, а той пееше тенор, а той учеше във II. мъжка гимназия. Линчето завърши I. девическа гимназия. За войникълка на Славчо нищо не помня. Май че не е бил войник. Разхождахме се по „Скобелев“ привечер. В средата имаше широка алея с липови дървета. Сега я няма или акации и пейки големи. Много хубаво беше. На разходки и почивки. Цели семейства седяха по пейките. Сега няма дървета, няма пейки, има широк булевард и светофари. Няма вечерен хлад, няма пейки, на които да се сядат.

14. ИЗГРЕВЪТ

Така една неделя реших да отида на гости при брат ми на Изгрева. Беше сутрин. А в 10 часа имаше беседа в големия салон, който имаше големи, заоблени отгоре прозорци. Беше препълнено. Много исках да чуя беседата, която държеше Учителят - Петър Дънов. Намерих си местенце в салона, седнах и се приготвих да слушам. Беседата така ме трогна, така ми хареса, че от сълзите, които ми потекоха по страните започнах да преглъщам, захрих лицето си с ръце, но сълзите течеха през тях и слизаха надолу. Погледнах към Учителя, а Той ме гледаше и като че леко се усмихваше. Може би така ми се е сторило, но от този ден нататък вече не ми се връщаше въщи. Исках да остана при Славчо на Изгрева и започнах да му се моля за това и той най-после реши и успя. Останах горе. Баща ми беше в паника, но Славчо го успокояваше и казваше, че тук ще ми бъде много по-добре отколкото долу. Пристрои ми една малка стаичка специално за мен и там си заживях спокойно. От там слизах на училище по шосето между двете гори, край телевизията надолу. Милка беше вече омъжена за Дико и отиде в Ямбол. Сашка беше у леля Еленка, на мама сестра на трети гараж. Тук годините може да ги бъркам, но ще ги оправя. Ние с брат ми си бяхме обещали да се не женим, а да следваме Школата на Учителя свободно. В петък в 5 ч. сутринта имаше специален клас за неженени. В сряда в 5 ч. имаше общ окултен клас. В неделя в 10 ч. имаше обща беседа за всички включая и народа от града и провинцията. Салонът почти винаги беше пълен. Учителят седеше на една катедра-масичка в бяла покривка. От лявата страна на стената имаше черна училищна дъска за чертежите и темите, които задаваше и пишеше през време на Школата. Три в сряда, петък и неделя. Задаваше теми за

размишление, за разработване, но аз почти никога не съм ги писала. Сутрин почти преди изгрев слънце на поляната играехме гимнастика - Паневритмия с музика. Свиреха цигулари, на флейта от брата Данко Симеонов, китара, Верка и др. Всичко беше така красиво и прекрасно като че живеехме в страна на приказките. Поляната беше заградена на север и запад от борова гора и на изток и южната страна бяха посадени лози и плодови дръвчета. С тях се занимаваше бай Ради. Един работлив, весел и с брада и дълга коса Ради. Винаги беше с лопатата в ръце. В нашата къщичка се влизаше по една дървена стълбичка. Първо в една малка веранда и после в стаята. В дясно беше стаята на Славчо, моята стая беше направо с един малък прозорец на запад. Там аз спях. Имаше до кухнята тоалетна и до нея заден вход. Аз ходех отгоре на училище, а Славчо имаше кантора с циклостил на „Клементина“ 11. Под нея имаше голям фризьорски салон. Аз ходех често да му помагам и да въртя дръжката на циклостила. Какво пишеше тогава не помня, но е било нещо вероятно около беседите или „Житно зърно“. До Славчовата къща имаше още една, състояща се от две стаи и веранда където живееше Жорж Радев, а после Борис и Кольо Нанков. По-късно живееха в първата стая брат Боян Боев, а във втората Борис Николов. Николай Дойнов се беше вече задомил с Дора Карастоянова и живееха другаде. Никола Нанков също се беше оженил за Цветанка и живееше на друго място. Пред Борисовата къщичка имаше една малка бяла барака, къщичка, в която живееше Мария Тодорова. Тя същевременно имаше къща на „Велико Търново“, където живееха родителите ѝ. Там тя имаше пиано и няколко пъти аз ходих да ми преподава уроци, но до тука беше. Срещу Славчовата къща на запад пред гората имаше голяма къща на Пеню Ганев. Там той живееше с другарката си, която си спомням смътно, после тя почина. От ляво на него беше къщичката на Стоянка Илиева, която пишеше стихове. Беше хубава жена и при нея отиде да живее брат Илия Узунов, млад и даровит, с разни патенти за разни неща. На ляво от нея, малко по на юг бе къщичката на Гена Папазова, почти под Борисовата къщичка. Тя беше много работлива, научен работник по земеделието. Надолу още по на юг беше къщичката на Ана Каназирева и Димитрий, който имаше отделна стая. Той свиреше на цитра и аз толкова бях очарована от цитрата, понеже не можах да осъществя мечтата си за арфа, като нещо непостижимо, нали, и започнах да се уча при Димитрий на цитра. Той имаше две цитри и ми даде едната за мене. Репетирахме и даже веднъж излязохме на концерт в салона на две цитри. По-късно когато се омъжих за Жоро, той ми поръча по Митко Кочев една цитра от палисандрово дърво, с която си свирех от време на време, но която си седи сега неподвижно в гардероба. Тя спи летаргически сън. Веднъж брат Лулчев ме спря и ми погледна ухото и ме попита дали свиря на цигулка. Аз не го познавах почти. А той каза: „Веднага да вземете цигулка, защото ще омаете света с тоновете си“. Но не стана нищо. Нито започнах цигулка, нито можах да омаям света. Съдбата е имала други намерения.

15. ИЗВОРЧЕТО

Долу към линията по посока на Диана бад имаше едно изворче. Учителят ми зададе задача, като сам започна да чисти изворчето и ние го ограждаме с хубави, бели камъчета. Там доста време ходихме и то стана едно хубаво кътче, красиво и бълбукащо. По право не помня дали водата шуртеше или беше спокойна, но беше чудно изворче. Но съм запомнила много хубави мигове. Там пеехме около това изворче и Учителят му даде едно име, което

за жалост не го помня, името на изворчето.

В четвъртък се правеха екскурзии на Витоша до Бивака. Там имахме изворче и чешмичка. Голяма скала беше от едната му страна. На източната страна на поляната имаше направено огнище от наредени камъни. Аз не ходех редовно, но там се пиеше чай, картофена супа. Имаше и една стаичка направена от приятелите, в която имаше огнище, на което в големи тенджери се вареше супата, както и големи чайници за чая. Тенджерите и чайниците се скриваха в клековете, за да не се носят постоянно.

Може би беше през 1934 г. Учителят ни събираше пред салона и с Него разучавахме Паневритмията, като пеехме. От „Слънчевите лъчи“ пеехме наредени в лъчи само края: „Ти си ме, майко, човек красив родила“.

16. ИЗПИТ ПО БЕЗСТРАШИЕ

Имаше една задача, която Учителят беше задал за безстрашие в туризма - за усилване на волята. Бяхме направили билетчета, които поставихме в една шапка. На тия билетчета беше отбелязано номер, часа и минути, в които да тръгнем. Билетчетата разбъркахме и всеки си изтегли едно билетче и според това, който час и минута му се падне съответно трябваше да тръгне. И аз „барабар Петко с мъжете“ исках да взема участие в тази екскурзия. Задачата беше да се тръгне от Изгрева за Бивака на Витоша. Разстоянието на тръгването между двама души беше 15 минути. Аз извадих едно билетче, според което трябваше да тръгна точно в два часа през нощта. Трябваше да си носим по една малка стомничка, с която да си донесем вода от изворчето на Витоша. Не трябваше при среща да се говори. Никакво разговаряне. Само леко кимане с глава, усмивка и продължаваме нагоре. Горе се пиеше чай, наливаше се вода от изворчето и се връщаше назад обратно в София. Аз стигнах до гората, поех малко надясно и се пообърках. Върнах се, но поех пак нагоре по сипеите по посока на Бивака. Какво беше учудването ми, когато ми казах, че той бил 15 минути след мене - Учителят бил в 2.15 часа. Но Го заварих вече горе. Той пиеше чай. Поусмихна ми се малко, но аз пих чая, отидох, налях си стомничката без говор с никого и друго не помня освен това, че се върнах обратно. Значи той ме беше изпреварил, защото се бях объркала. Но като се случиха след време други подобни случаи на изпреварвания, аз тутакси си спомнях, че бях млада, пъргава като коза, не се уморявах, а той беше на 70 години, с побеляла коса. По обикновен начин не можеше да ме изпревари.

Славчо винаги организираше отиванията на Рила. Правеше денкове, опаковаше храната, уговаряше с конярите. В тия ранни години аз не бях ходила на Рила, но изгревяни всяко лято отиваха там да летуват. Елена Андреева шиеше палатките за там. Сестра Савка беше стенографката на беседите. Хубава и кротка, усмихната, добра и много мила беше тя. Живееше в къщичката на края на поляната, на запад по посока към салона. Там живееше и Елена Андреева. Също там живееше сестра Паша, която не виждаше на края на живота си. В средата на поляната имаше малка метеорологична постройка и там имаше барометри и термометри, и апарат за налягане на въздуха и пр. С астрология се занимаваше Жорж Радев. Всяка сутрин той наблюдаваше и записваше промените на времето. Той носеше костюм от един силно син цвят, на който ние малко му се присмивахме, но той си го обичаше. Тогава негова приятелка беше Верка Куртева. Те имаха много хубава дружба. Ние бяхме с нея много големи приятелки, много се смеехме с нея. Особено в салона, щом се погледнем и почвахме да се кикотим. Жорж

казваше: „Само пръст да ви покаже човек и почвата да се хилите затова ще се отделите една от друга.“ И ние се отделихме далеч една от друга. Тя много обичаше да се облича със синя пола и бяла блуза като ученичка и беше с хубав бюст. Тя живееше в малка нейна къщичка в долната част на Изгрева. В ляво имаше стая и кухня с коридорче. Често й ходех на гости и пиехме чай и весело си приказвахме. Тя свиреше на китара. По-късно когато всички напуснаха Изгрева принудително, дадох я жилище в „Червена звезда“, но тя никак не го искаше. В блок 11, с парно отопление, баня и т.н., но тя не го искаше и не беше довольна.

17. ВЕКОВНА КАРМА И ЖЕНИТБА

За беседа в сряда и петък идвах у Славчо, т.е. у дома една група младежи от града - Жоро, Галето, Митко Кочев и Львчето. Те спяха по земята, долу, за да не закъснеят за беседите и тогава падаше голям смях. Между другото, бараката на Миката се премести зад къщичката, пред Тенювата къща и когато Борис трябваше да влезе там в нейната къщичка, навеждаше се, защото беше висок и не можеше да влезе по друг начин и аз гледах от малкото прозорче на моята стаичка, представях си какво ли не. Ревнувах брат Борис, защото той беше за мене един идеал, като един добър ученик на Учителя, с характер. Един ден ме завари нацупена, защо не нам, и като ме хвана леко за косата, изтегли ми главата нагоре и каза: „Сестричко, знаеш ли какво е карма? Е, аз трябва да изпълня една своя задача на този свят“. Между другото много сестрички обожаваха Борис. Като чух за кармата му, спрях се да го ревнувам от Мария.

Аз се смуштавам понеже имам една лична опитност, която сте чули от Борис Николов. Според мене трябва да ви я кажа, защото тя е допълнение към една друга опитност, която аз съм я записала, но не знам дали съм я записала вярно и която я знам лично. Тя е следната: През време на Школата на Учителя случва се така, че Учителя нарежда на Савка да извика Борис Николов, за да може да му каже нещо. Какво е ние не знаем. Савка изпълнява. Отива при Борис и му казва. Борис отива при Учителя, но точно в този момент когато Борис отива при Учителя точно в този момент идва и Мария Тодорова. А те тогава ходеха помежду си, те са приятели. И в този момент Мария Тодорова понеже така се е държала, била е свободна пред Учителя, започва един разговор с Учителя и разговора продължил доста време, доста минути, така че без да иска тя попречила на Учителя да каже онова, което трябва да каже на Борис и поради което Савка отишла и го извикала. Накрая става така, че Борис и Мария си тръгват. Мария не знае нищо. Борис също знае, че е извикан от Учителя, но той мисли, че е извикан за някакъв обикновен разговор. Те си заминават и остават Савка Керемидчиева с Учителя и Савка се обръща към Учителя и казва: „Учителю, но аз не можах да изпълня това, което Вие ми наредихте!“ А Учителят казал: „Вие изпълнихте, но за този аспект на тия двамата трябваше да се чакат 15 хиляди години, човешки години, за този аспект“, т.е. аспекта на срещата на личностите Мария Тодорова и Борис Николов. Тази опитност само няколко човека я знаем. Една карма чака 15 хиляди години. Но това нещо той го знаеше също, но по-късно.

Аз имах приятелство съвсем наивно и чисто с Христо Екимов. Чист, синеок, рус младеж, хубав, строен. Разхождахме се с него по гората и като ми свирнеше той отвънка, аз оставях всичко и тръгвахме на разходка. Имаше и един Николай когото Славчо беше повикал да ми помага по

счетоводството, защото след три години от I. девическа гимназия аз постъпих в търговската гимназия, за да завърша и получа диплома. Много мразех счетоводство и търговско знание, но съдбата ме нападна тука и минах някак си и получих там диплома. Пък този Николай се беше влюбил в мене и искаше веднага да замина с него в Германия, където той отивал да следва. Аз се хилих и се смеех, защото ми се виждаше много смешно такова нещо. Казах на Славчо, че този господинчо вече ми дотяга и ми говори, че иска да ме заведе в Германия и не ми е по мерак и затова викам: "Моля ти се прекъсни вече това негово идване по счетоводство, не го ща". И това приключи и той не пристъпи вече след като Славчо му казал. Баща ми научил, че съм се разхождала с някакъв младеж (именно за Христо) и пристигна веднага горе и ми казва: „Слушай, моя дъще, прибирай се веднага вкъщи и никакъв Изгрев!" Разбрах, но разбира се брат ми му се опъна както и аз. Аз му казах, че това е едно много хубаво приятелство, но той баща ми отговори, че аз нищо не разбирам от тия неща и че могат да станат някои други неща. И затова му обещах, че няма повече да се срещам с Христо. Така и стана. Той ми свирна, а аз вече седя вкъщи и мълча. Той свири отново друг път, а аз свиря на цитра и се правя на три и половина. Така постепенно, постепенно, изпращаше писма по приятели, настояваше, но аз бях резка, отказах и край. Шест месеца бяхме много добри приятели, но край. Успях да използвам обещанието към баща ми. Родът ми не го искаше.

А знаете ли тука виждаме, че за втори път тука се опитват да ме извлекат в Германия. Веднъж с онзи конкурс на тази балерина и сега втори път, т.е. искат да ме отклонят от Школата на Учителя. И виж сега какво става. Нашата родова верига, баща ми не позволява да ме отклонят, да ме извлекат от България. Но той, баща ми искаше да ме вземе от Изгрева, защото мисли, че ще стане нещо тука, а аз нямам хабер. Аз все тъй чисто си мислех и си смяхах по високия идеал. Нямах никакви други връзки. Баща ми мислеше друго яче, защото е бил млад и е познавал този живот, а аз не го познавах.

В това време компанията, която идваше у нас за беседи се подсмиваха и не знам какво си мислеха. А Жоро ме поглеждаше така някак особено и аз не му обръщах никакво внимание. Какво ли си мислеха, че аз страдам за Христо. Но много ми беше зор, за мен беше важно да изпълня обещанието пред баща ми. Тъй за мене бяха братя и нищо повече. Един ден при отворен прозорец играехме на шах с Жоро. В това време минава отсреща Христо с приятели и като погледна насам, измени му се физиономията, какво ли си е помислил, че аз съм имала може би нещо с Жоро, за да оставя него. Но аз устоях. После Христо замина за Долни Тръмбеш на работа, за да не бъде в София и така всичко приключи. Баща ми се успокои. Сутрин играехме гимнастика на поляната, посещавахме в петък и сряда беседите и хвърчах в небето. Това бяха блажени дни и времена. Но Мария Тодорова ме ревнуваше от Борис. Защо ли, не знам. Нямах нищо за ревнуване. Само моята мисъл. Но тя беше ревнива и веднъж, когато гледах гълъбите на тяхната веранда, а там беше вече брат Боян Боев и Борис, то тя ме изпъди най-безочливо от там.

Мина година и половина и едно лято отиваме на Мальовица с две палатки с брат ми, Митко Кочев, Жоро, Лъвчето и лагера беше на поляната под върховете. Чудно беше. Правих юфка в една голяма тенджерка и ядохме толкова много, че обикаляхме като някои индианци около огъня и се тупахме по коремите, за да спадне храната и да можем да ядем още. Хубави дни бяха.

Един ден отидохме нагоре с Жоро на разходка. Вървяхме и философствувахме по разни мирогледи. Изглежда, че Жоро искаше да ме изпита как

мисля по много въпроси. Гледахме се един другия в ириса на очите и от това той ми стана много мил и симпатичен и започнах вече да го отделям от останалите. Тайничко си изпитвах ново чувство към него. И за да ме накара, изглежда Митко Кочев забеляза особеното ми внимание към Жоро и неговото към мене и рекох да направя сега една смехория. Аз бях сама в палатката до тяхната и направиха един номер, който после разбрахме, че е номер. Вечерта късно, а ние си бяхме легнали изведнъж започнаха да се търкалят отгоре от баира едни камъни, които стигаха отгоре направо към палатката. „Мечка, извика Митко Кочев. - Мечка, бързо прибирай се при нас“. Набързо изведнъж отидох при тях, че мечка търкаля камъни отгоре. Наредихме се: Жоро, аз, Славчо, Митко, Лъвчето. Вече се успокоиха, че мечката няма да ни нападне и бях спокойна и нямах хабер тогава, че е скроено от Митко това и че с възженце ставал той номер. Това било, за да бъде по-близо до Жоро. Милата нежност, а те се споглеждаха и се подсмиваха, а аз си нямах хабер. И кой е искал да види и да прозре шегата. Така Жоро имаше възможност поне да държи ръката ми и да ме погледне така някак си по интимно. Така се сприятелихме и от Рила, а това не беше малко. Така Малъовица стана символ на нашата дружба. После той настоя, но това вече беше по-късно когато вече Славчо се ожени и дойде Люба, да ме запознае с родителите си.

С идването на Люба в нашата барака баба Данка и Димитрий вече се прибраха при Ана Каназирева и Славчо я разшири с веранди и още със стая и кухня къщата и постоянно беше с чук в ръката.

Забравих да кажа, че още преди да се беше оженил аз си бях в малката веранда с едни сини перденца и една нощ сънувах чуден сън. Намирам се точно на остров в Тихия океан, чуден сън, никога не мога да го забравя, но го записах веднага. Чуден остров, с големи портокалови дървета, цъфтят и връзват едновременно. Навсякъде се разхождат младежи, хубави двойки, облечени в бяло, с дълги коси, дълги рокли и хубави спуснати коси. Двойките бяха по двама, вървяха прегърнати, едни седнали в тревата, други с нозе във водата, трети вземат падналите портокали и ядат и само аз сама. Вървя по една пътека нагоре към един връх. Вървя и гледам усмихнатите двойки и се чудя защо така съм сама. И като в замая с изправена глава вървя нагоре направо към върха и гледам напред. Стигнах до една скала. Но такъв сън като кино светеше, това не се забравя. Стигнах до една скала. Едната ѝ страна обърната към морето, нещо беше издадена скалата напред като кресло и гледам. Там на едно кресло седи фигура млада, стройна, с дълга коса, с големи очи, хубава фигура, но загледана някъде към морето. Гледам към него, вървя и се чудя кой ли е той. Изведнъж той си обърна главата към мене и строго ме погледна и ми извика: „Защо си сама? Сам съм само аз“ и протяга ръката си към морето. „Избирай, каза той, гласа му. - Ето. Ще отидеш на брега и ще чакаш един бял параход и от там ще дойде твой избраник. И ако не искаш“, посочва другата страна. На другата страна на морето се обръщаха гърбовете на акули и аз разбира се избрах пътя към белия параход. И чаках, чаках парахода, чаках отдалече, чаках и по едно време се зададе една бяла точка. Започна да се увеличава, провидях един голям бял параход, който се приближаваше. Беше чудно бял и голям. И се загуби. Записах го веднага. Разправих го на брат ми и този сън остана в съзнанието ми завинаги. По-късно, вече оженени, преди да се родят децата, бяхме с Жоро във Варна и бяхме на брега. Дойде по едно време един чисто бял английски параход, голям, чуден като този от съня ми. Защо тогава не казах на Жоро, че ето такъв беше парахода, който аз сънувах, от където той трябваше да дойде. Така човек пропуска най-хубавите си и неизказани мисли, които ще

потвърдят уверенията ми в една достоверност, но пропуск, винаги когато имаме в главата си хубави и светли мисли и не ги споделяме остават неизказани, много пъти съм се ядосвала за тази работа. Скрити и винаги в дълбините на душата. Защо? А те трябва да се изкажат. Да дават радостта и щастието на другия. Така е когато човек не може да проумее щастието си в момента, той го пропуска. Като че ли някой те стиска за гърлото и иска да не се проявиш, да направиш радост на другите. Ето това е. А бяхме около Учителя. Не познавахме правилото да слушаме за доброто и светлото и чистото проявление и да слушаш, а не да го криеш, а да го прилагаш. Играехме на мечти, на красиви мисли и чувства, а оставахме скрити вътре непроявени.

Така Славчо наруши клетвата да не се жени изобщо като се ожени за Люба и заживява много хубаво. Ходеха на работа, а аз останах вкъщи и на училище. И така през 1934 г. се роди Бубка - Людмила. Вече помен нямаше от моята стаичка, малката верандичка, където сънувах чудния сън. Сега имаше нещо като голям хол, направен с големи плоскости, голяма кухня с много стаи и с разни етажерки, маси и долапчета, но беше много занемарено, защото Люба беше вече на работа и аз учех и не можех да се справям с тази голяма къща. Мисля даже, че една година не ходих на училище, за да гледам Бубка. Прекъснах, за да гледам Бубка, защото Люба тръгна на работа и така Бубка проходи в моите ръце. Тя сега е в Германия. Един ден тя беше към две годинки и ми викаше Няньо и аз вече от тогава досега съм все Няньо, тръгна веднъж по килима и по едно време спря, вторачи се някъде далече и каза: „Няньо, Няньо“. Като падна. Гледам и виждам, че едно топче паднало от гащичките ѝ. После тържествено пристъпи и каза: „Няньо, другото“. И другото паднало, така че това остана лаф за много години. И така това беше първата смехория с Бубка, която остана нарицателно.

Имаше много хубави моменти вкъщи, имаше хумор, но Жоро имаше вече и други намерения. Намисли да ме представи вече вкъщи. Помагаше ми вече в училището за тая пуста търговия, която аз не обичам, но пак си ходех на беседа, пак си ходехме на Витоша и по Рила и Славчо организираше пак Рилските летувания и живота си течеше. Често идваха майката и сестрата на Люба - Пека и Надка, но те бяха със свои семейства и не можеха да помагат вкъщи. Славчо започна да издава „Библиотека безсмъртни мисли“. Имаше нещо като печатница на ул. „Гурко“ N 22, но по-късно бомба удари всички тези негови книги. Цялата печатница бомба я удари на „Гурко“ 22. Случайно ли бе?

Жоро имаше фотоапарат и правеше много снимки - на салона, при празници, на Петровден, на поляната и на Витоша и на Рила. Един ден пристигна с една голяма диня на рамо и падна весело ядене. Друг път идва с щайга грозде. Личеше, че иска да носи така нещо по-голямо и хубаво. Той беше по хубавите неща.

Искам да кажа, че имаме хор в салона на Изгрева и Кисьова и Кирил Икономов и брат Стоицев ни ръководеха хора, а по-късно и Влади Симеонов. Аз бях сопран, Жоро - тенор, Верка Куртева - алт и пр. На много наши празници изнасяхме песни и песни от Учителя. Нашите празници бяха хубави и незабравими. Много пъти преди това Кисьова ни свиреше Шопен, II.скерцо с малка аудитория слушатели.

Когато идвах от училище помня, че Жорó идваше откъм Изгрева по шосето, край телевизията и лъснат, косата му лъщеше от нещо мазно и със синьото сако. Аз се правех, че нищо не виждам... О, глупави младежки времена. После Славчо имаше място долу на ул. „Жолио Кюри“ и отглеждаше там касис, ягоди, кокошки даже имаше, имаше и малини. Имаше по-къс-

но и една кола „ДеКаВе“ и с нея носеше ягоди на вегетарианския ресторант, возеше народа до Вада за Рила и пр. Веднъж така преуморен с Жоро той заспа на кормилото и едва не направил белята близо до едно дърво. И обърнала се колата, но те останаха невредими. По това време Учителят на Рила все питал: „Къде е Славчо?“

Най-сетне през 1935 г. на край Жоро ме доведе при родителите си на ул. „Цар Самуил“ 107. Аз бях слабичка, тъничка, но си бях отрязала косата, която ми беше до рамената. Рута, сестра ми винаги съжаляваше за тая коса. И аз съжалявах, но ми се искаше така да ми бъде по-леко. Тя имаше момиченце - Калина. И вече се заговори за сватба. Аз не бях си взела още дипломата. И най-после се определи датата на сватбата. Щеше да бъде на 12.VIII.1935 г., но по известни причини отложихме сватбата за 23.VIII. И започнаха приготовления за сватбата. Аз не знаех дори къде и какво работеше Жоро. Това хич не ме интересуваше и тогава отидох в Карлово, където беше баща ми и му казах за предстоящата сватба. А той горкия с една пенсия, пак нямаше нищо и ми пригответи само две одеала, а сестра ми Сашка ми уши една смяна чаршафи и покривки за ядене и така със съвсем малко неща, уж да се отсрамя, но това си бях, бедна работа. А родителите му нищо не знаеха за мене. Че съм от голям род, че баща ми е македонец от Щип, а те са също македонци от Струмица. Жоро е роден в Дойран. Баща ми много се радваше, че Жоро е македонец и много го харесваха. Неговите родители извикаха тяхната позната шивачка и няколко дена подред са шили пижами, нощници и още какви ли не още неща за сватбата, после имаше една Селемена Сирийска, прочута, най-голяма шивачка, която ми направи сватбената рокля - дълга, бяла с воал, а Рут ми даде нейния воал от нейната сватба. Шаферчета бяха нейната Калина и още една, които ми носеха воала отзад. Та беше една голяма сватба в черквата на I. евангелска. Преди това дядо Гиго, т.е. неговия баща ми каза: „Хайде, деца, идвайте с мене да си изберете покъщнина“. Ние бяхме си намерили вече квартира след дълго обикаляне и намерихме на ул. „Мосул“ N 30 къщата на артиста Асен Русков. Бяха две стаи и кухня, всичко ново и много хубаво, приготвено за неговия син. А Сашка и Рута, моята сестра и неговата сестра по-късно бяха закарали всичките мебели и приготвили всичко, наредено вече за сватбата, така било по македонски обичай. Те наредиха легла, спалня, всичко. Всичко беше готово вече. Жоро не искаше черен костюм за сватба и си уши бижов. Много беше хубав тоя костюм. Сватбата стана в евангелската черква на Солунска - I. евангелска. Фурнаджев ни венча. Беше един разкошен възрастен, мил пастир. Черквата беше пълна и от Изгрева имаше наши хора. Беше баба Данка, Димитрий, Мичето Златева с Митко Сотиров и други дружки, които не помня от Изгрева. Салонът беше пълен и как нямаше да бъде пълен когато се жени синът на Гиго Кьосев, който беше основател на църквата едно време. А мойта милост беше едно младо, срамежливо момиченце - булка с дълга рокля и с воал. Там бяха и Сашка (не помня дали беше и Линчето, защото тя имаше малко бебе и не можеше да дойде както и другата ми сестра от Ямбол - Рута). Беше много тържествено и хванати за ръце пред пастора, при хубавото му слово, Жоро ми прошепна през воала, че цяла вадичка шурти по гърба му и аз се разсмях. Когато ни благословиха започнаха поздравленията. Аз и Сашка ревахме, а Софка, приятелката от младини на Жоро, министърката Софка Башева, дойде до мене и при поздравя ми каза: „Толкова си хубава, че и аз бих се оженила за тебе“. В такъв случай се помнят такива думи. След церемонията навън се бяха наредили редица коли и една трябваше да ни заведе първа за снимки при фото Даков. Помня това. Но баба Данка, майката на Димитрий така се

развълнува, че искаше през прозореца да влезе в колата. Разбира се влезе през вратата и после въщи на ул. „Цар Самуил“ понеже беше топъл ден, беше сервирано вътре и на терасата. Но как да ви кажа, защо стана така не знам. Моята милост нямаше никакво настроение. Кисела бях и кой знае какво впечатление това е направило на роднините му, които бяха там. Отгоре на това пожелах друг букет, а не червени карамфили както бяха приготвили. Каква нескромност от моя страна. Една неделя дадохме обед на нашите приятели от Изгрева. Всичко беше много изобилно. Беше Жорж Радев, брат Борис, Мария Тодорова и още няколко наши приятели, които вече не си спомням. Масата беше много добре сложена. Всичко беше на място. Много деликатно ядеше Жоро Радев панирани ябълки, защото не можа да яде баница, която беше много на масло и много тлъста и той не можа да я понесе. Но на терасата бяха седнали където имаше 42 саксии: мушкати, туберози и какви ли не красоти. Хубаво беше всичко. После Жоро тръгна на работа и аз го посрещах щастлива, с хубаво сложена маса, обядвахме, смеехме се, танцувахме, слушахме музика и беше чудно хубаво тогава. Така преживяхме една година.

18. СНЕЖНАТА БУРЯ НА МУСАЛА

Срещу 1937 г. през зимата отидохме на хижа Мусала да прекараме там Новата година. Бяхме значи на хижа Мусала. Имаше много народ. Аз бях слаба скиорка. Хубав сняг имаше и времето беше също хубаво. След като си отпочинахме и се напихме с чай, към 11 ч. аз излязох да погледна звездите, моето старо желание да гледам вечер звездите. Чудно беше. Онези звезди едри, големи, искрят и ме водеха в друг небесен свят. Погледнах на югозапад и какво да вида - една звезда голяма, като започна да става все по-голяма, все по-малка. Светне и загасне. Поогледах се. Светлините играеха. Учудих се и гледах, това свръхнова звезда да е? Не знам. То ще светне и няма да гасне, а това, ту по-малко, ту повече. И не знаех вече какво да мисля. Извиках Жоро и му показах звездата и викам: „Погледни горе и виждаш ли нещо“. Той се поогледа и каза: „Да. Виждам, че тази звезда си променя цвета и големината си променя. Тогава му викам: „Извикай домакина! Извикахме домакина и той слезе долу и като се юрна към камбаните, да бие камбаните. Аз му викам: „Защо? Какво правиш? А при запитването ни, защо прави това, той каза, че след двайсетина минути тук ще има страшна буря. „И добре, че сте били любознателна, за да забележите това нещо“ и веднага бие камбаните, защото едни са тръгнали нагоре към връх Мусала и трябва веднага да се върнат. И заби камбаните. Той познава рилското небе. Знае, вижда и разбира, какво значи когато една звезда така се променя. Това значи, че горе има голямо движение на въздуха. И не минаха наистина двайсетина минути и вятърът задуха. Започнаха да излизат облаци. Откъде дойдоха, като че извираха, покриха небето. На бърза ръка цялото небе се покри с тъмни облаци и вятърът спря. Че като започна да вадя един сняг, какъвто не бях виждала въобще, сняг като водопад. Трупа, валя, трупа, валя. Цял ден и цяла нощ. До другия ден. До тоалетната не можеше да се отиде, защото имаше една пътека тясна и ако паднеш встрани не можеш да станеш. И вървахме в колона до клозета и се изчакахме. Така валя, валя, валя снега, че стана толкова дебел, че туристите решиха, че не може да се слиза в такъв сняг и останахме още два дена горе, точно срещу Коледа. Защото слизането е опасно. Вестниците в София писали, че на хижа Мусала са блокирани 120 души, а ние бяхме 60. На тръгване се наредихме така: първите бяха големите скиори, ние жените бях-

ме в средата, а останалите мъже зад нас. Вървахме полека, бавно и внимателно, но аз не знаех да карам ски и карах едва така полека, полека. В това време цар Борис, който бил долу в двореца Ситняково, чул за тази авария горе и изпратил една рота войници да разчистват пътя. Цар Борис беше излязъл с г-н Буриш, който бил мисля директор на музеите и знаехме, че е бил много сърдечен и изпращал закъсалите и сега в момента посрещаше закъсалите скиори, каквито бяхме ние. Жоро отдалече го видя и понеже не обичаше царя, понеже беше с малко леви убеждения, веднага зави на дясно, изкачи се насреща и застана. Мойта милост, нали не бях голяма скиорка за бих право в него и се врязях между краката му с единия крак и се хванах за него и той се заклати и аз потънах в земята. И като видях, че е царя започнах да се извинявам: „Ваше Величество, прощавайте!“, но бях станала червена като божур. „Прощавайте, Ваше Величество“, объркано казах аз „нали не съм добра скиорка“ и започнах да се отскубвам, а той ми помагаше да се отърва, а Буриш се превиваше от смях. Беше се хванал за корема и се превиваше от смях. Величеството попита: „Как прекарахте горе?“, малко с немски акцент. „Страшно беше, Ваше Величество, но беше и весело“, отговорих, „но аз не съм добра скиорка, извинете ме!“ А той: „Ха, ха, ха!“ И така освободих се едва от прегръдката и се запързалах надолу, а Жоро ме поглеждаше страшно и ми се заканва: „Ваше Величество, а! А защо го величаеш?“ Човек при такива случаи трябва да знае как да се обръща. Жоро беше тогава левицар и не обичаше царщината. Казах му, че е съвсем естествено да се обърнеш към царя с „Ваше Величество“, който си е цар. Но той продължаваше да ме упреква в моята несъобразителност. Какво да правя, като не можех да го убедя, че съм права. Нейсе, стигнахме Чам Курия, сега Боровец. Гладни и мокри влязохме в един ресторант и си поръчахме грах с масло. Цял живот няма да забравя тоя грах с масло. Така сладко не сме яли никога. Жоро не преставаше да ме упреква за „Ваше Величество“. Места за спане в Боровец нямаше никъде и ние потеглихме към Самоков. Но и в Самоков нямаше места за спане. Аз имах една втора братовчедка, на която знаех адреса - инж. Васка Войнова, близо до центъра на града. Съпругът ѝ също беше инженер. Те живееха там в една хубава къща. А ние пристигнахме точно вечерта, на Коледа. като отворих вратата, те ахнаха: „А-а-а-а, вие ли сте закъсалите скиори от Мусала?“ А имаха цяла компания гости на прасенце. Направиха ни място и ние се съгласихме, но ни се спеше ужасно и само като им разправих за царя, как съм го блъснала и като започнах да ме разпитват лобезни и прелобезни с възторг, защото те го обичаха много: „Как го блъсна? какво му каза? какво ти рече? А той какво...“ И почнаха въпроси, въпроси, а Жоро ги гледаше кисело и после ми каза в кревата: „Те това ти са роднините!“ Но бях толкова уморена, че започнах да се извинявам, че не можех да ям с тях и пожелах да си легна и ми дадоха тяхната пухена спалня. Само пух. Нямаш представа. Как съм скачала в кревата от умора и Жоро само ми викаше: „Ето, виждаш ли, виж си роднините, колко са политически ограничени!“ Спахме като окъпани.

На сутринта с благодарност потеглихме към София за дома.

19. ДЕЦАТА ИДВАТ

Тук на ул. „Мосул“ 30 живяхме една година и вместо да се приберем на „Цар Самуил“ 107 където сме сега, ние намерихме друга квартира пак на „Цар Самуил“, само че от другата страна на реката. Една попска хазайка. И тук бяхме една година. Майката на Жоро беше много добра и ние много се

обичахме с нея. Ние ходехме често у тях в неделя когато ходехме на Витоша. Връщаме се при нея, а тя приготвила пържени картопки и супи, както ние си знаехме и салати, така че в неделя винаги бяхме у тях. И тя само ни казваше: „Влезнете, чедо, в банята да се изкъпете!“ Пък аз никога не съм се къпала с него и никога не съм влезнала в банята с него. Така че никога не успях да й угодя. Бях много притеснителна и никога не можех да си представя, че мога да влезна с него в банята. А тя се чудеше. Те имаха други разбирания за тези неща. Тя имаше обичай в събота да си приготви всичко за неделя и в неделя да ходи на черква. В 10 часа бяха винаги на „Солунска“ в евангелската черква. Ние по-рядко ходехме там, защото си предпочитаме Изгрева. Баща му не се сърдеше. Беше доволен, че и там е религиозно общество и се говори за Бога и Христа и беше щастлив, че не сме в света, а сме при Бога. През 1938 г. накрая свекърва ми се разболя и постъпи в болницата при д-р Темелков. Всеки ден свекъра ходеше при нея и я хранеше като дете. Аз бях през 1939 г. бременна и много исках Жоро да й каже, за да се зарадва, че булката ще има вече бебе. Но той казваше, че да мине поне три месеца, че тогава. Така тя си отиде без да разбере, че ще има внук. А детето се роди мъртво. (Това беше преди Гриша.) Не знам каква беля стана, не се движеше, но добре, че не й казахме.

Ние вече се бяхме прибрали на ул. „Самуил“ 107 и свекъра постоянно ни казваше, да отидем при него да живеем в първата къща, а Жоро му казваше: „Не, ти ще дойдеш при нас“.

Малко по-късно моят баща беше дошъл у нас на гости и понеже беше диабетик казваше ми, че след една сватба, на която е присъствувал е ял повечко от колкото трябва и му се явиха на гърба циреи, които бяха много опасни и толкова опасни са били, че когато извиках лекар, той каза: „Това е едно гнездо от оси, веднага трябва да го заведете в болница“. И той постъпи в болница. Аз не можех да отида там, защото Гриша беше една годинка и нямаше на кого да го оставя. Жоро ходеше при него. Добрия Жоро, за всичко се грижеше той. И дядо Гиго, бащата на Жоро толкова се радваше на Гриша, който се роди на 15.III.1942 г., че ми купи и шевна машина, Жоро ми взе златни пръстени със сапфири, които после загубих. Забравих да кажа, че когато се върнахме тука на „Цар Самуил“ Жоро отиде запас, войник в с. Раднево и аз му ходих на гости, а вкъщи бяха братята му Дино и Колю, в тяхната стая, а аз шетах и им готвех. Идваше Петър на гости от Гевгели - Струмица, водеха ме по гости, за да не бъде сама и изобщо много добре се грижеха са мене. Бяхме отишли на гости и в това време дошъл Жоро в отпуска за един ден и си заминал понеже мене ме няма вкъщи. Да дойде от толкова далече и да не ме завари вкъщи. Но при мене спеше Пупито, на сестра му малката Калина, така че аз не бях сама. После Ленито, другата дъщеря на сестра му, понеже й се беше случил крака, пак беше при мене и беше при мене още и Рут - майката. А после дойде и тати - свекър ми у нас. Но беше трагедия. Ние имахме тогава печка с въглища, печката пушеше, не можехме да го нахраним както си е свикнал с топлина. Той можа да види и Еми, вторият ми син и му се радваше. А Колюви, другия брат на Жоро имаше вече син Любчо и Жоро направи много снимки на всичките, които бяха около нас. Правеше снимки при всички случаи, при празници, когато къпехме бебетата, на коледни елхи и всякакви случаи и всичко беше филмирано и в снимки. Когато беше Гриша малък, Жоро имаше мотор и с него сме ходили къде ли не. Аз държах и детето си на коленете си и всички ми се караха: „Детето, детето, как може да ходите така с мотор и с детето в ръце“, но слава Богу нищо не се случи, защото той много добре умееше да кара.

Когато Гриша беше на една година поканихме целия род на гости вкъщи и Жоро прави много снимки и много филми, всякакви филми прожектираше и правеше. И това беше една голяма радост за нас и ние забавлявахме гостите добре и те помнеха това до някое си време, за нашето хубаво посрещане. Но въпреки това, че не бяхме уредени много добре, все пак Жоро с много труд и аз от време на време работех по-късно и успяхме да отгледаме Гриша и Еми като ученици, войници. Гриша взе висше образование, а Еми не можа, защото замина въвн от България.

Забравих да кажа, че преди да се роди Гриша имаше един случай когато аз бях бременна и бях в 8-мия месец. Бяхме на Изгрева. Аз бях на преглед при проф. Иванов. Но когато бяхме на Изгрева тази неделя ми започнаха болките. Срам, не срам, отидох при Учителя и Му казах, че съм в осмия месец и че имам болки, а Той ми рече: „Рекох, бързо тръгвайте за града! Бъдете здрави! Бъдете спокойна! Вие да сте здрава!“ и вдигна ръката си над мене. Хукнахме ние. С нас беше Кирчо-лъвчето. И ние тръгнахме веднага по шосето надолу към моя професор. Той каза тогава, че такъв един случай на нормално раждане не му се е случвал. Детето се роди мъртво, но раждането беше леко и нормално.

Това беше преди да се роди Гриша. През 1942 г. когато дойде време да се роди Гриша, отидох при проф. Иванов, който работеше тогава в еврейската поликлиника на „Позитано“. Жоро си беше облякъл бяла престилка и искаше да влезе, но аз в паника отрекох неговото присъствие и казах на професора, че дума да не става той да присъствува на такова нещо. „Дума да не става, вънка да седи!“ И тогава не дадох нито звук при раждането. А той ме пляскаше по лицето и казваше: „Викнете! Викайте! Освободете се!“. Но аз ни дума не продумах и се чу само когато детето изплака. Жоро казваше: „Нека дойде детето живо и здраво, няма значение дали ще е момиче или момче“. Но когато чу, че е син, като хукна да праща телеграми по Македония.

Едва бяха изминали трите дни и нали той трябваше да го запише, но не искаше да го запише на баща си, защото щели да му викат Гиго. Казвам му, няма да му викаме Гиго, ще му викаме Гриша. И най-после на третия ден, той го записа Григор. Тогава всичко беше приготвено. През Гришово време като дете, имаше всичко преди войната. Такива бяха времената. Няколко месеца бяхме на спокойствие, на въздух. Ходихме през лятото в Княжево под гората и после като се прибрахме, детето беше здраво. Но до четири месеца все плачеше нощно време. Повикахме д-р Мишелан, който беше детски лекар и той каза, че малко му е млякото и му добави кисело мляко с разни оризови води и бебето млякна и започна да наддава. Родил се 3.500 кг, русичко, с хубави очи, игризичко и му правехме елхи и снимки, и филми и всичко беше наред..

А преди Гриша да дойде едно лято с баща му бяхме на Юндола на едно летуване. Бяхме в едно бунгало с масичка отпред и пиехме и ядяхме овче мляко. И веднъж при обиколка видяхме едно място, което имаше южно изложение и три големи бора в средата. На юг се виждаше Пирин. Така ни хареса и пожелах да бъде наше. Веднага Жоро отиде да търси стопанина на това място и го намери. Уговори с него и го купи. Имаме нотариален акт за мястото на Юндола. Значи това беше място чудесно и беше наше. Сега когато Гриша беше между три и четири години отидохме на Юндола едно лято. Всичко беше цъфнало. Едни маргарити по поляните бяха обиспани, хубави снимки с кинокамера бяха направени от Пилло и Гриша между трите бора на мястото, което вече го имахме. Но след време, защото не можехме вече да

ползуваме това място, ние продадохме полека-лека мястото на един братовчед от Самоков. Ходихме по-късно с Жоро на Юндола, но не можахме да открием след това нашето място. Минахме да починем до една малка виличка и из един път дойде един бял кон при нас, беше чисто бял и дойде до Жоро и ако нямаше мухи около този кон, право да ви кажа бих помислила, че това не е кон, а видение дошло отнякъде, от друго място. Знаеш ли какво нещо беше? Идва изведнъж един бял кон, до Жоро застава и седи и гледа. И както дойде, така спокойно си отиде към гората. Какво беше това нещо не знам.

Гриша беше около шест годишен когато започна уроци по пиано. Жоро пък за един мой рожден ден ми направи огромен подарък - взе ми пиано. Пиано - голямо, хубаво, с много хубав тон. И шест души го изкачиха през балкона с греди, защото стъбата ни беше тясна. Той не можеше нищо да ми откаже. Такъв кавалер беше. Може би мислеше, че ще свири, но нямаше време вече за това. И наистина Гриша и по-късно не иска да продължи да свири.

Забравих да кажа, че по време на бомбардировките изгревяни с Учителя се евакуираха в Мърчаево и ние с нашето пиано отидохме в една голяма стая и семейството на девер ми бяха също там в една къща срещу нас. Празничен ден ходехме при Учителя и те слагаха там, на двора маси у брат Темелко и там се хранехме. Зад къщата на брат Темелко имаше едно изворче с водата, на което си миехме очите и то беше лековито.

Един ден идва свекър ми и ме запита къде има ключ, т.е. чекмедже с ключ. Аз не знаех защо пита това нещо. Казах му, че ние нямаме ключове. Той ми каза, да направим на нощното долапче ключ и тогава направихме и той донесе тогава една кутия, в която имаше три реда жълтици, големи. Кутията беше за вилици и лъжици. Той каза: „Това нещо ще седи тук. Заклучвай си, но нека седи ключът у вас“. Жоро се чудеше защо е донесъл това нещо у нас, а не го държи у него си. Но скоро след това съобщиха за някаква блокада. Може би търсеха оръжие. И Жоро ми каза: „Кажи на баща ми да си вземе жълтиците, защото не искам да дойдат и да намерят у мене такова нещо“. Казах това нещо на дядо Гиго, а той ме погледна през очилата, гледа ме дълго време и после каза: „Той ли ти каза това?“ Викам: „Да, Жоро ми каза да вземеш жълтиците, защото не иска тука да заварят нещо“. Той ме гледа доста дълго време и накрая си взе жълтиците и от тогава тези жълтици не се видяха къде отидоха.

През 1946 г. на 16.септември, в понеделник към 9 часа се яви на тоя свят и Еми, другият ми син. Той се роди в старият майчин дом. беше 3.400 кг, чернооко, хубаво момченце. Ето, че Гриша имаше вече братче, но по това време нямаше нищо по пазарите. Беше направо една мизерия въкъщи. Затова е запомнил това нямане.

Когато Гриша беше около три години, бяхме веднъж на Изгрева до елипсата пред поляната. Учителят беше там, ние бяхме с Гриша горе. Учителят отиде при Гриша, погали го по главичката и каза нещо, което не помня. Аз и преди това бях чела нещо за мъките на житното зърно докато стигне до хляба, помня го, но не помня думите, които Учителят ми каза за Гриша.

Водихме Гриша на Рила, пак с мотора. А той беше на коляното ми, но толкова умело татко му ни вози, не нищо не се е случило с нас. Веднъж с мотора бяхме в Говедарци и с раница на гърба, а валише дъжд и пак се прибрахме съвсем нормално. Произвеждам моя другар - майстор мото-шофьор.

И на Гриша, и на Еми съм правила дневник и там има много смехории, но сега не ми идват на ума. При бомбардировките Гриша беше на 2-3 години

и при сирените и пукането, което се чуваше той се завираше веднага под кревата и само краката му се виждаха от края. Ние бяхме евакуирани тогава. Гриша беше тогава на 4 години и се радваше много на малкото си братче, но малко ревнуваше, че вниманието на околните е обърнато повече към малкото бебе. Той се чувствуваше изоставен и казваше: „Аз ще го боцкам!“ Пропуснах да кажа, че когато Гриша беше малък всеки ден го водех с количката на разходка в Борисовата градина, сега Парка на свободата при розичките и там си играеше и там си играеше много добре с пясъка. А когато Еми дойде нямаше време да се ходи до Борисовата градина и го водех в градинките, които бяха около нас. Изгрева вече го позабравихме. Гриша е кърмен до 4 месеца, като след това до година и половина съм добавяла и друга храна, а Еми съм го кърмила до година и половина и даже вече беше проходил когато идваше да цока млекце. Хубаво бебе беше, но сега когато е вече голям и е патил и доста е преживял, няма хубави спомени от детството си.

Когато Емил беше още на 3-4 години на един Петровден, дядко му, Гриша и татко му с него на рамената и аз бяхме горе на Изгрева. Времето беше чудно. Чисто и ясно небе. Много народ беше дошъл от провинцията и масите бяха препълнени. Настроението на всички беше особено извисено. Като че ли имаше някакво висше присъствие и всички го чувстваха. Ето такива моменти колко е желателно да бъдат постоянни и как тогава хората се чувствуват като че са от едно семейство. Духът беше на много, много високо ниво. Значи, има моменти когато хората могат да бъдат добри и да бъдат наистина от едно семейство. И висшето присъствие винаги може да бъде с нас. Но защо земните противоречия ни пречат, за да бъдем винаги такива, каквито Учителят ни иска да бъдем. Будни, добри и възвишени. Три бели гълъба се въртяха над масите, това няма никога да го забравя. Едно незабравимо чувство на благост, радост и усмивки беше тогава. И това общо чувство като че ли беше само един път, тогава на Петровден. Неповторимо преживяване. Такова, каквото би трябвало да бъде постоянно, но то беше само един път. Тогава може да се мисли, че невъзможното може да бъде възможно и нереалното да бъде реално. Но ние сме такива слабаци, безволеви същества, особено аз и от най-висшето състояние мога да попадна в най-критично или недостойно за мислите на човека - ревниво, подозрително, недостойни качества и прояви. Винаги съм си правила самокритика, но като че ли не мога да надживея тези слабости, особено когато бях на млади години, когато трябваше да дам вяра, обич и достойно държане на моя хубав, мъдър, положителен и благороден човек. А представете си, през времето на най-младите ми години, че няма такъв свят човек когото да харесвам и че само най-съвършения може да бъде мой другар и само с най-съвършения мога да бъда близка и да дружа завинаги. Значи, аз съм била толкова слаба, неучка и нестабилна във вярата си, за да се поддам на недобрите, онези другите, да изменя на мислите си и на съвършенството, за което мечтаех и да стана една дребнава, ревнива и неспокойна личност. И може би за това ще ми се дадат за урок много страдания. Много уроци, с които трябва да се справя. Така децата растяха в семейни радости, празници, несгоди и хубави и лоши времена. Татко им постоянно правеше снимки и филми и останаха много документални албуми и филми и кинофилми и отделни снимки, които почти всичките ни взеха от Държавна сигурност при две-три посещения. Взеха ни също и беседи и астрологическите материали на Гриша, не върнаха нищо, въпреки писмата, които Гриша изпрати до милицията. Такава бе епохата след 1945-1990 г. И сега нямаме почти нищо. Имахме, а сега нямаме. А защо? Отговорете си сами.

20. СВЕТОСЛАВ ГЕОРГИЕВ ПЕЧЕНИКОВ (СЛАВЯНСКИ)

Той е роден в Станимъка, сега Асеновград през 1908 г. През 1915 г. сме се преместили и по-късно живели в Гюмюрджина, която тогава беше българска. Знаем за Славчо там, че е обичал да се качва на покрива на къщата по една смокиня и да взема от там яйцата от гнездата на птиците. Друго не си спомняме специално за него. През 1918 г. цялото семейство се отправя с камион и най-необходимите вещи на път към София поради настъпването на гърците в Гюмюрджина. Баща ни е заключил къщата и така сме напуснали моя роден град на път към Кюстендил където баща ми е продължил службата си като телеграфо-пощенски чиновник. В 1924 г. сме напуснали Кюстендил на път за София, където се установяваме да живеем в село Княжево. Тогава Славчо беше вече гимназист във II. мъжка гимназия. Като гимназист той е участвувал в организацията на скаутите по това време. По-късно заедно с Крум Въжаров с когото бяха неразделни приятели образуваха Християнско дружество и го ръководеха в едно читалище, в което се събираха много младежи. Живеехме в една хубава къща в Княжево зад реката. Къщата имаше хубава веранда с лозница. Когато една нощ седял на верандата Славчо се замислил за извънземни неща и започнал силно да се моли да му се даде възможност да провери има ли задгробен живот. Тъй като се молил призовавайки някои, изведнъж от към прозореца влиза нещо като пара, което постепенно почва да се оформя като човешка фигура. Той започнал да се тресе, дали от страх или от някакво излъчване не знам, но се уплашил, замахнал с ръце и извикал: „Неща, неща, върви си, изчезва“ и по-явилото се изчезнало.

Понякога идваше на гости у дома моят вуйчо, брат на майка ми, който е бил гимназиален учител в Делиорман и в Русе по френски и български език. И те, вуйчо ми, брат ми и Крум Въжаров, който също беше у дома решили да правят сеанс и да викат духовете на близки заминали за оня свят. На една кръгла дъска написана азбуката с ясни букви. Тримата държаха една заострена пръчка над дъската и със затворени очи се молеха. Пръчката, която те тримата леко държаха започна да се движи над дъската с буквите и по тоя начин се получаваха думи и изречения, които голямата ми сестра Сашка записваше в една тетрадка. Яви се духът на майка ми, която беше починала 1918 г. в Гюмюрджина и която каза за всеки от нас по нещо. Специално за Славчо каза да не взема яйцата от гнездата на птичките. По-късно от Княжево се преместихме да живеем някъде към Павлово. Там имяхме голяма градина с дървета. Славчо обичаше много птици и животни. Беше си отгледал едно соколче, което беше вързано с верижка на един клон и пред него имаше дъска за храната. Славчо режеше парченца месо и даваше на соколчето, което лакомо ядеше. Щом свирнеше с една свирчица, соколчето кацваше на рамото му. Много време той се занимаваше с него да го обучава. За учудване имаше и едно малко лъвче, за което не знаем от къде го беше взел и което спеше в едно малко сандъче. Славчо също се грижеше за него. Но когато лъвчето поотрасна и започна да ръмжи, баща ми го отпрати към Зоологическата градина и така се освободихме от лъвчето. По-късно се преместихме в самото Павлово в съседство с приятел на баща ни - Ради В. Радев, който е бил пръв кмет на София. Радев и баща ми на младини са обикаляли цяла България с велосипеди. Друг наш съсед беше Крум Въжаров, който живееше с родителите си. Баща му на Крум бил професор по физика.

Като приятели със Славчо, Крум беше всеки ден у дома и често ходеха на екскурзии, бяха въздържатели и вегетарианци. Те често философствуваха по отвлечени науки. След Павлово се преместихме в София към Подуяне. Един велики петък, сестра ми правеше козунаци, по всяка вероятност през 1928 г., земята се затресе Това бе в годината на голямото земетресение в Чирпан и Пловдив. По това време баща ми беше в Цариград. Научил, че България е пострадала и веднага получихме от него телеграма, на която отговорихме веднага, че сме живи и здрави. След това се преместихме на другия край на София на ул. „Скобелев“. Славчо беше завършил гимназия и беше започнал работа на един циклостил на ул. „Клементина“ 11. Около 1929 г. той се премести на Изгрева, където беше селището на общество „Бяло Братство“ и там остана. Направил си къщичка под поляната където играели гимнастики изгревяни до къщата на Борис Николов. Помня добре, че баща ми се ядосваше, че Славчо е станал „дъновист“, както наричаха последователите на Учителя Петър Дънов, но брат ми не се поддаде на внушенията на баща ми и пое новия път, на който го учеше Учителя. Славчо вземаше дейно участие при организиране летуването на изгревяни на Рила. Той уговаряше превоза на багажа, продуктите и палатките с камиони, както и с конете на брат Янко от Дупница. Също така организираше и обратния път до Изгрева. Вземаше живо участие при устрояване на лагера. Поддържаше постоянна връзка с Учителя и по Негово нареждане изпълняваше много задачи.

Славчо имаше едно решение да не се задомява, за да може да бъде всецяло отдаден на братските нужди, но в началото на 1934 г. той се ожени за агрономката Люба Андреева, която беше също отдадена на Учението на Учителя. Трябва да спомена, че още преди женитбата си брат ми беше получил една криза от апендисит, за която лекарите констатирани, че е гноен и че веднага трябва да се оперира, но сестра Елена Каназирева, която беше у дома в момента отиде при Учителя, който нареди да му се направят няколко млечни компреса, след което всичко премина и не се повтори повече. Това не беше единствения случай, при който Учителят лекува.

След женитбата си Славчо започна издаването на библиотека „Безсмъртни мисли“. Кантората и печатницата му бяха на ул. „Гурко“ 22. Понеже тази библиотека работеше за Славянството той реше да промени името си от Печеников на Славянки. И до ден днешен двете му дъщери му носят името Славянки, а не Печеникови. При бомбардировките над София падна бомба на ул. „Гурко“ 22 и унищожи всичко. Остана онова, което е отпечатал.

Пропуснахме да кажем, че Славчо имаше една лека кола „ДКВ“, с която често пъти е возил Учителя и други братя и сестри. През летния сезон той с тая кола е пренасял ягоди, за да снабдява вегетарианския ресторант на ул. „Граф Игнатиев“ от мястото си на ул. „Жолио Кюри“ където имаше голяма градина засята с ягоди и касис. В тая градина много братя и сестри намираха работа през сезона на ягодите и касиса.

На това същото място Славчо построи една много солидна къща с много широки бетонни основи с перспектива на това място да се издигне и втори етаж за един бъдещ дом на Братството, но поради неговото заболяване това не можа да се осъществи и също поради встъпването му във втори брак с Христина Милчева. В този дом двамата живяха доста време. тук той приемаше много гости, съмишленици и такива, които се интересуваха от Учението на Учителя.

Двете дъщери на Славчо от първия му брак - Людмила и Боряна завършиха Софийската консерватория. Едната - Людмила - цигулка, а Боряна -

пиано. След смъртта на майка си те заминаха за чужбина. Боряна в Швейцария, а Людмила в Германия където живеят и до днес.

Чрез издателство „Безсмъртни мисли“ Славчо стана популярен в много държави в Европа.

Написала Надка Кьосева

Напечатала Марийка Марашлиева

София, 12.май 1993 г.

21. ЖОРЖ ГИГОВ КЬОСЕВ

Жорж е роден в 1913 г. на 23.април в гр. Дойран - Македония. През същата година още в края на първата си годинка семейството им се премества в гр. Струмица. Името Жорж той взема от някакъв негов дядо на име Джорджо или от един капитан от френски войски, които са били в Струмица през време на войната и който се е наричал Жорж.

Баща му е бил търговец, имал е мелница и е бил деен член на протестантската черква под влиянието на пастор Хаус и пастор Хаскел от Солун. Сестра му Рут и брат му Дино са учили в протестантски училища в Струмица. В края на войната гр. Струмица се предавал към Югославия. След едно пътуване в България, баща му бил подканван от сърбите да се изсели в България и той отива в Петрич, Горна Джумая и накрая в София, където окончателно се настанява.

Първоначалното си образование Жорж завършва прогимназия в 1927 г. по желание на баща му Гиго Динка Кьосев, сина му Жорж постъпва в американския колеж в Самоков, където не успял да се пригоди. Завършил образованието си в търговска гимназия Мусевич-Борикос към 1930 г. в София. Трябва да се отбележи, че още през 1902 г. родителите Гиго Динка Кьосев и майка му Елена Граматикова се присъединили към евангелското движение, така че той е живял в една религиозна атмосфера. В домът им се чете Библията. Редовно се посещават богослуженията в неделните проповеди, а децата на протестантите са дейни във всички прояви на младежите към черквата: спорт, участие в хора, в драматически пиеси, волейбол и други такива. Тук именно Жорж се сдружава с деца на стари протестантски семейства като Димитър Кочев, Гавраил Величков и новия приятел - Кирил Стоянов (Кирчо-лъвчето) на когото са помогнали да се сработи със своето семейство. Тая група приятели правят първите си посещения на Изгрева на бялото Братство, да търсят по-широки хоризонти и именно тука ги намират и полета-лека се оттеглят от евангелската църква и се приобщават към Братството и Учителя. Това става през 1930-31 г.

Още като ученик в гимназията Жорж се увлича от фотографията, която впоследствие става негово хоби и по-късно професия. Чрез поглед към природата той оформя своето дарование чрез фотографията.

Още от 1932 г. той правеше много снимки на Учителя, на салона, на епизоди от изгревския, витошкия и рилския живот. Правил е снимки също и в Мърчаево, правил е снимки на езерата, на Паневритмията и на Молитвения връх. Направил е също и филми от живота на Братството.

На Изгрева се запознава с брат ми Светослав Печеников, който при издаване на библиотека „Безсмъртни мисли“ промени името си на Славянски поради славянските си издания. И до днес дъщерите му носят името Славянски вместо Печеникови.

Много често през 1932-33 и 34 година брат ми канеше при него да приспиват на Изгрева приятелите срещу беседите в сряда и петък (общ окул-

тен клас и специален окултен клас за неженени), които се провеждаха в 5 ч. сутринта.

След гимназията Жорж е работил при баща си, който е бил търговец на едро за обучаващи материали и той е ходил в габровските фабрики за стоки и е помагал много на баща си.

През 1936 г. ние се оженихме на 23.VIII. в евангелската църква на ул. „Солунска“ с пастор Фурнаджиев.

Той имаше мотор, който караше много умело, с голямо самообладание и самоувереност. Често сме ходили с мотора с големия ми син като бебе на коляното ми и към Изгрева, и към Рила. Той също беше голям скиор, спускаше се по най-стръмните шанци и взимаше участие в състезания. Всичко в него беше изработено и разумно.

С цветни филми го снабдяваше Димитър Кочев, който беше студент по химия в Австрия. Има много цветни снимки с Учителя и от братския живот.

Жорж беше също лектор по фотография във ВИБ, при което е направил 20 курса с по 25-30 души в курс за фотолюбители. Издаде един фотографски любителски практически учебник, който ползваха курсистите.

Той ползваше английски и руски език и преведе и издаде една книга „Зовът на Малайските джунгли“. Преведе също от английски книгата „Спомени от бъдещето“ от Фон Деникен. Правил е преводи от най-различни списания - от английски и руски език. Той е правил много извадки на най-различни теми от беседите на Учителя. Жорж е написал антология на всички поети и писатели на Изгрева. Съхранил е програмите, сказки в салона и други въпроси от 1937 г., които са написани собственоръчно от Учителя. Още преработени беседи „Ето човекът“. Програма на литературната част на инициативната вечер на 10.V.1956 г. Въпроси, поставяни на Учителя в Държавна сигурност на 2.II.1937 г. Въпроси и отговори съхранени в Жорова папка. Също съхранени поздравки за Новата година към всички през 1914 г. в Търново - също в папка. Лично негови много стихотворения в папка. Написал е също романа „Албигоя“ в 323 страници с тема обединение на цялото човечество в едно семейство. Братски и сестрински писма от Учителя в папка. Ценни мисли от Учителя I, II и III част.

При един конкурс за портрети той е получил златен и бронзов медал за най-добра снимка. Участвувал е във много фото-изложби с голям формат снимки. Имаше сейф в БНБ където съхранявал романа си „Албигоя“, ценни материали като медали и др., поезия. Има диапозитиви и филми от Рила, Пирин, Витоша, Симеоново при всички сезони на годината. Също правеше семейни филми на децата си. Много от филмите са иззети заедно с беседи от Учителя и два филма на Учителя от МВР (милицията), които до ден днешен не са върнати.

Три пъти са правени обиски в къщата ни след смъртта му през 1979 г. като при тях са били иззети филми. На много концерти на изтъкнати композитори той е правил записи с неговото „Хитачи“.

Жорж тихо и незабелязано си вършеше огромната работа като фотограф, като писател, като преводач, като критик, добър домакин, отличен съпруг и баща. Обичаше морето, прекарвал е много време в най-младите си години и по-късно го е възпявал.

При един разговор с Учителя Жорж е задал въпроса: „Защо при природни бедствия и войни загиват много невинни хора“, а Учителят отговорил: „Тая лъжица не е за твоята уста!“

Жорж си правеше редовно всекидневна програма за днес и утре и после проверяваше какво е изпълнил и какво не. Всяка минута беше ценна за

него. Той работеше, пишеше, пишеше, четеше, снимаше, превеждаше и прекарваше в лабораторията на ВИБ и вкъщи до полунощ.

Правеше бележки относно Стария завет - за Менихейството - учение през II-III век в Персия, за разпространенията на ученията в Европа, в България - Богомилството, във Франция - Албигойството, за Иран и Египет шест век пр. Христа. За индийската философия - всичко това са извадки писани на пишеща машина.

Писал е физически закони - извадки. Космични съзнания - извадки. Най-новото в живата клетка - извадки. Космични приказки - война между боговете. 28.VII.1977 г. е писал „Далечно бъдеще през 34 век“.

Жорж си замина на 3.февруари 1979 г. в Пирогов от сърдечно-съдова слабост и отравяне от лекарства взети в голямо количество. Погребан е в евангелските централни гробища с пастир от евангелската черква, като за прощални слова бяха дадени от пастора, Георги Томалевски, Митко Кочев, Елвилюри.

Аз съм благодарна на д-р Вергилий Кръстев, който изиска от мене тази биография и на Марийка Марашлиева, която записа на пишеща машина горното. Написано на 15. и 16.декември от съпругата Надежда Кьосева и напечатано на 19.декември от Марийка Марашлиева - 1992 г.

Написала Надежда Кьосева

Напечатала Марийка Марашлиева

София, 19.XII.1992 г.

НАДЕЖДА ГЕОРГИЕВА ПЕЧЕНИКОВА - КЬОСЕВА

Бележки

През времето на Школата на Учителя 1922-44 г. по различно време и от различно място прииждат онези, които са определени от Невидимия свят да бъдат ученици в Школата. Това нещо го забелязваме като правило при всички. Така също Надежда се ражда в Гърция и след войната семейството се преселва в София в 1918 г. и по този начин е направена първата стъпка, семейството да се озове в близост до Учителя. Следващата стъпка е: къде една душа ще се роди и кое ще бъде онова семейство, чрез което ще получи тяло и ще се роди на земята. Случаят е такъв, че нейният брат Славчо Печеников е този, който прави първият контакт с Школата и чрез него тя присъствува на първата за нея беседа на Учителя. Кръгът е заключен и тя е вече в Школата, но преди това е трябвало да се превъзмогне нейното отстраняване от България, когато е трябвало да замине в Германия като ученичка да изучава балет. Ако това беше станало, нейният живот щеше да протече по друга линия и тя би се отклонила от Школата. Нейният разказ е наситен с отделни случки и епизоди от онзи бит на съвременниците на Учителя, който за нас днес е интересен и непонятен, но за тогава, това е било живот изтъкан от кръв и плът и дух от живи хора посещаващи Школата. Четейки нейните спомени, ние виждаме и разбираме защо в Словото на Учителя е наситено с толкова много конкретни неща насочени към отделни случки, събития и личности. Тези съвременници на Учителя са били онези-съзнания и са представлявали онази аудитория на Учителя, които са търсили отговор на всеки свой жизнен проблем. И затова Словото на Учителя изхождащо от Божествения Дух обхващащо чрез Христовия Дух мнозинството и многообразието на всички човешки съзнания присъстващи в салона на Изгрева и извлича от там законите и принципите, чрез които човешкият живот трябва

да се проектира от гледна точка на Христовото учение. Нейният разказ не е личен, а е малка проекция на онези души, които бяха слезнали и въплътили се в българско тяло и чрез българския говор трябваше да отразят изискванията и потребностите на Всемирният Учител, който дойде, за да свали Словото на Бога. Нейният разказ е дословен, направен на магнетофонен запис, колоритен и не трябва да се променя. Ние я предоставихме едно копие от магнетофонния запис от разказа ѝ, но тя не го хареса понеже нейната поетична нагласа смяташе да го даде в друга форма. И тя го даде. Но ние прилагаме и нейния текст и нашия запис и смятаме, че това е едно единно цяло, като творческа изява на нейния дух. По този начин ние изпълняваме своя дълг към Школата на Учителя, за да съберем и предоставим на следващите поколения живота на тези души. Те идват в строго определено време и след това си заминават. Ние успяхме да запишем и съхраним част от този живот.

Марийка Марашлиева.

ЖЕКО ВЪЛКАНОВ

1. ДЯДО ПОП И КАРАКОЛЬОВАТА ДУПКА

Роден съм на 17 юни 1915 г. в с. Пешекю по турски, сега село Войводово в Сакар планина на 60 км от Хасково.

Имам не само една, но няколко опитности с Учителя, но тази, която ще ви разкажа считам за най-интересна. Това беше през 1919 г. през зимата. Бил съм на пет години тогава. Първият ден имаше голям сняг до колене - 40-50 см. След това духна белия вятър - южния и започна бързо да се топи снега. У нас бяха дошли акцизни, които правеха проверка на тютюните, какво качество и количество са, за да ги обложат с акциз. По него време аз имах една ножка, не с металическо, а с дървено сапче както някога ги правеха. Нашата къща беше известна с „Каракольовата дупка“. Едно време през турско Каракольо се е криел там. Къщата ни наричаха „Папралия“. Тя беше хубава. Над гредите имаше направена плетеница от пръти, после папрат вместо слама или ръженица и отгоре керемидите. Аз бях изпуснал ножчето си в „Каракольовата дупка“. Тая дупка беше посред стаята на дъбочина един метър и половина. Това стана когато бяха акцизните у нас. Аз не потърсих тогава ножчето си. На другия ден сутринта реших да потърся ножчето си. Майка ми отиде на една сватба, а дядо лежеше край огнището. Тогава нямаше електрически печки както сега. В огнището горяха дърва и дядо спеше край огнището на топло. Отворих дупката, в която се слизаше с три стъпала. Първото стъпало минах, на второто като стъпих ми стана студено на краката, на третото стъпало водата ми дойде до кръста. Като се стопил снега в дупката се просмукала вода около половин метър пък може и повече да е била. Ако викам, дядо ще ме бие, ще каже какво търся там, да изляза не мога. В това време гледам дядо поп идва срещу мене, хвана ме за ръката и ме измъкна. (Мисля си - дядо поп - расото му не е черно, но бяло. Забравил е да си облече расото и е останал по риза.) И тъй значи, хвана ме и ме извади от

водата. И ме спаси.

Кой дядо поп? За кого мислите, че се отнася? Аз не познавах още Учителя и мислех, че това е дядо поп. Той ми каза: „Бягай да се стоплиш при дядо си“.

Стаята имаше две врати, но нямаше прозорец. Аз не можех да разбера от къде е влязъл и откъде е излязъл „дядо поп“ - такава беше представата ми в моето детско съзнание. Той имаше брада и бяла риза.

Отидох при дядо да се стопля и му казвам: „Отидох да си търся ножчето в „Караколовата дупка“, там го изтървах“. „А как излезе?“, ме попита дядо. „Дядо поп ме извади“, отговорих аз.

Понеже сватбата беше на двеста-триста метра от нас мислех, че дядо поп е дошъл да венчава младоженците. Дядо стана и викна: „Я да видим къде е дядо поп!“ Отива, но дядо поп го няма. Вратата затворена, т.е. сложено е дървото, в което е пхнат един голям гвоздей както бива на село. Значи никой не може да влезе от вънка. Трябваше отвътре да му се отвори.

Дядо ми вика: „Защо ме лъжеш? Ти си паднал вътре“, а водата тече още от мене. „А на дядо поп кой му отвори? Ти не можеш да му отвориш, как ще те извади от „Караколовата дупка?“ Дядо ми удари един шамар. Не ми вярваше и беше прав за себе си. Нали стаята нямаше прозорец? Тя беше вътрешна и светлина влизаше само през пролуките на дъските на вратата. Като ми удари шамара, на мене ми светна. Той бутна вратата - затворена. Вдигна моята ръка да види докъде стига, не може да стигне. „Защо ме лъжеш?, ми вика. - Искаш ли още да те бия?“ Казвам на дядо: „Дядо, не видях бе?“ „Ами кого видя?“ „Дядо поп видях!“ Аз пак се държах за дядо поп. Отидохме вътре, той ме преоблече, изсуши ме на огъня. След около 1/2 или един час идва майка ми и дядо я запита дали е идвал попа на сватбата. „Дядо поп го няма, той заминал за града, отговори майка ми. - Имал работа. Друг път ще венчават булката. Ако се върне довечера, довечера ще я венчава, но май че няма да е днес“. Дядо вика: „Знаеш ли, че го бих аз?“ „Защо?“ Аз започнах да плача тогава нали майка ми е там, имам кураж. Дядо обясни, че съм казал, че дядо поп дошъл и ме извадил от „Караколовата дупка“ понеже съм слязъл да си вадя ножчето, което съм изтървал там. А понеже в хамбарите имаше овес, то и в дупката имаше овес, който плуваше отгоре над водата и не можеше да се разбере, че има вода и аз влизам като, че е сухо и изведнъж потъвам във водата. И тъй излиза, че аз лъжа и че вратата е заключена. Не може да влезе дядо поп да ме извади от „Караколовата дупка“, т.е. от водата.

Минаха години. През 1931 г. попаднах в София. Отидох там да уча шофьорство - по автомобили и мотори с вътрешно горене. Бях излязъл така, да се разходя, да видя паметника на цар Освободител, Орловия мост. Бях самичък и си гледах. По едно време виждам няколко души вървят. Питам ги: „Коя е тая гора?“ Те отговориха: „Това не е гора, а се нарича „Борисовата градина“. Градината на цар Борис“. Те вървят и аз тръгнах с тях. Викам си, че отиват да видят нещо интересно. Оглеждам се, паметника остана зад мене, Орловия мост също. Вървим. По едно време групата се увеличи с двама, трима, пет, десет. Станаха двадесет и трима. Мисля си: „Сигурно тук някъде има сбор и бързам и аз да ида с тях на сбор. По едно време стигнахме на едно място, чувам да свири цигулка. Значи има нещо тука. Като наближихме още малко, хората станаха много и гледам двама свирят с цигулки, а пък няма такива да се борят като на събор по борби. Другите вървят един след други по двама, вдигат си ръцете на гърдите, пак ги свалят, пак ги вдигат. „Какво ли правят тия хора?“, си викам на ума. Правят гимнастика. Аз не бях виждал

и не бях чувал такова нещо. След около половин час всичко свърши. И не щеш ли, срещу мене излиза онзи „дядо поп“, който ме беше извадил от „Каракольовата дупка“. Аз го познах веднага. Той ми каза: „Друг път ще влизаш ли в „Каракольовата дупка?“ Аз отговорих: „Вече не влизам“. Така го гледам, а той ми каза: „Хайде, иди сега с този човек с железничарски дрехи“. Той бил машинист на локомотив от Стара Загора. „Отивай там.“ Много хора отиваха в един салон и аз отидох с железничаря. След малко, същият този човек, за мене „дядо поп“, а за другите „Учителя“ влезе в салона. Вътре имаше много хора, всички насядали, не знаейки колко на брой. Той отиде на една катедра, отвори една дебела книга. По едно време книгата политна на една страна. Но аз съм на първия ред до човека с железничарски дрехи. Изведнъж политна книгата и аз си викам: „Ах, дядо поп изпусна книгата“ и посегна, хвана я и после почна да чете. Какво е чел, какво е правил, нищо не разбрах. Тогава съм бил на петнадесет години. После си отидох. Докато бях в София през време на курса често отивах там. Хареса ми тяхната музика, песни - всичко.

2. ДИПЛОМАТА

През 1941 или 1942 г. ходих да питам Учителя дали ще си взема изпитите - матурата. Аз учех в София. Там съм завършил гимназия. Вместо да седна да уча аз отидох да питам Учителя дали ще взема матурата. „Ще вземеш, ще вземеш“, отговори той. И какво стана. Мина матурата, но ме скъсаха. Аз си помислих, не можа да познае. После, през лятото научих, че учителят ми, който преподаваше химия е отишъл в Петрич на работа. Казах си: Аз ще ида там. Отидох в Петричката гимназия, явих се пред комисията и си взех изпита. От там си вземах дипломата. Връщам се в София на Изгрева и Учителят като ме видя ми каза: „Взе изпита, нали?“ Аз отговорих: „Взех изпита, но ходих в Петрич“. „Е, в Петрич, в Петрич, казва, при директора ходи, при химика ходи - Кръстю Антонов“. Викам: „При същия тоя“ и си мисля на ума дали не са приказвали двамата, да се е хвалил Антонов, че аз съм ходил при него на изпит? Така схващах нещата тогава.

3. ХВЪРЧАЩИЯТ УЧИТЕЛ

През 1971/72 г. в Стара Загора се беше прочул един ясновидец - Станчо-гайдарчето. Отивам при него и какво мислите, аз го гледам и той ме гледа. Той вика: „Абе къде сме се виждали ние двамата?“ Казвам: „Не мога да си спомня, но някъде сме се виждали“. Той гледа, гледа... Питам го: „Ходил ли си в София?“ „Ходих, казва. - Защо питаш за София.“ „Къде е Стара Загора, къде е София?“ Викам: „Защото там веднъж един „дядо поп“ ми каза да седна до вас“. А той същия железничаря. Бяха минали вече 40 години от 1931 до 1971 г. Той се беше пенсионирал, остарял значи, но продължава да си работи като ясновидец. Казва: „Нещо забележително да си спомняш?“ Отговорих: „Дядо поп“ изпусна книгата“. Той ми каза: „Ти все си казваш както преди „дядо поп“. Значи той разбира, че аз не се изразявам правилно. Той каза, че книгата не е паднала. Учителят я държал високо книгата и я хвана горе. Аз му казвам: „Ама нали книгата залитна на една страна. Аз седях от лявата ти страна“. Той отговори: „Аз до тебе и ти до мене. Така бяхме“. Той ми бил от дясна страна, а аз не него от лявата страна. И много работи той ми разказа и ми разясни какво е било. Учителят разказал на него и на още ня-

колко души как съм бил влязъл в „Каракольовата дупка“ като ме посочил. „Този ученик, който беше тук щеше да се удави ако не бях разбрал“. Това било в разговор с няколко души. Станчо-ясновидеца, запитал Учителя: „Учителю, как отидохте там?“ А Учителят отговорил: „Ама аз на много места ходя. За една минута мога да отида на седем, осем места, да помогна“. Значи толкова бързо става. „А друг път се случва по месец, два да не отида никъде“. Значи отива където трябва. И това е. Разказах си за хвърковатия Учител и хвърчащата книга.

4. СЪНИЩА

Тия три опитности ни разказа Жеко Вълканов когато на 10.X.1988 г., понеделник вечерта отидохме у тях на гости в Русе, в техния апартамент след доста увещания и молби. Бяхме брат ми Иван Марашлиев, снаха ми Росица и аз Марийка Марашлиева. У тях бяха съпругата на Жеко - Тройчка, дъщеря му Валя и той - Жеко. Той имал и други опитности, но тия били най-интересни.

На 18.X. същата 1988 г. Тройчка заминава за Любимец и там стояла и следващите два дни - сряда и четвъртък. В петък сутринта около 8 часа се обадила дъщеря ѝ Валя по телефона и ѝ казала: „Татко е много зле, тръгни си веднага!“ Тройчка потърсила превозно средство да се придвижи до Русе, но автобусът бил заминал сутринта в 5 часа и тя намира едно такси, с което отива до Стара Загора. От там тръгва до В. Търново и в Русе пристига вечерта към 11.30 ч. когато той бил вече починал. Жеко бил починал в 11.10 часа вечерта.

Тройчка каза за Жеко, че е имал сънища, които направо са се сбъдвали впоследствие. Имало е разбира се и такива, които не са се сбъдвали. От това обстоятелство при него ставало едно объркване, защото той вземал всичко за нещо реално. Например, ето един случай, който разказа Тройчка.

Жеко имал едно ножче от майка си. С това ножче той дялал някаква дъска. Това било когато вече са били в Русе. Тази дъска била изцапана с вар и той не можел да я гледа тъй изцапана и решил да я издяла. Добре, но като дялал изтървал ножчето и не можал да го намери. Вечерта сънувал, че майка му му казва, че ножчето ще го намери като върви край стената от мястото където се допират стените на двата апартамента - техния и тоя на съседите. Оттам като брои определено число крачки и след това се обърне на изток и повърви малко, ще намери ножчето. И така като изпълнили съвета на майката намерили ножчето. Подобни сънища имал и друг път. Заблудата му идвала от това, че искал всички сънища да се изпълняват 100%, но не можело да бъде така.

Ето още нещо, което ни разказа Тройчка. Съпруга съм на Жеко Куманов Вълканов. Родена съм в Любимец на 24.юни 1928 г. Основното си образование съм получила в Любимец. След това продължих да уча в стопанското училище в гр. Харманли, което завърших. След това съм работила в Любимец в няколко предприятия като деловодителка. С Жеко се запознахме в Харманли в едно семейство. Той беше медицински фелдшер в едно близко село до Харманли. Наскоро след запознанството ни ние склучихме брак. В продължение на тридесет години ние живяхме наедно. През това време той ми е разказвал за своите сънища, които много често са се сбъдвали. Той имаше тоя слабост да посещава разни общества религиозни и други, ходеше навсякъде, търсеше, коментираше. Както описва спомена си с Учителя, там на Изгрева попада съвсем случайно.

Една година бил отишъл на почивка над Лакатник, във Вършец. От там отишъл до някои исторически места. През време на пътуването някакъв човек се приближил до него и го помолил да му услужи с някой и друг лев. Жеко му услужва, но вижда после, че парите няма да му стигнат да продължи пътуването си. Поради тая причина той тръгва пеш до следващата спирка, за да може да съкрати разхода по пътя та да могат парите да му стигнат. Като вървял, за да се предпази от слънцето бил сложил носната си кърпа на главата, но задухал ветрец, който отнесъл кърпата му към близката рекичка. Кърпата се била задържала на някакви храсти и той тръгнал по една пътечка, за да си я вземе. В това време блеснало нещо срещу слънцето. Като погледнал, това била една монета от 100 лева. Изглежда, че на това място са седели работници или рибари и са изтървали монетата. Той я взел и си помислил, че за малкото добро, което бил направил е бил възнаграден. Взел монетата и с нея се прибрал спокойно в София за където пътувал.

Друг случай ни разказа Марийка Костадинова от Русе за Жеко.

„Жеко Вълканов продаваше книги на автогарата в Русе. Една година преди да си замине, една вечер той подреждал книгите си, четял си и т.н. и не обърнал внимание, че всички хора са излезли както и чистачките и били заключили помещението на автогарата. Когато разбрал, че е останал сам, че е заключен какво да прави, започнал да се моли. Като се моел най-усърдно му се явил Учителя, който му показал как да бутне някои железца на вратата и да си отвори. По-рано той не бил обърщал внимание на тези подробности на вратата, но сега направил всичко каквото му бил казал Учителят. Вратата се отворила и той излязъл от Автогарата и се прибрал вкъщи.

Записала на магнетофонен запис, преписала, подготвила и редактирала Марийка Марашлиева

София, 18.май 1990 г.

5. БЕЛЕЖКИ

Спомените на Жеко Вълканов можаха да се запишат отчасти благодарение на познанството ми със съпругата му Тройчка Вълканова. Тя контактуваше с нашето семейство още през времето на Учителя. Впоследствие тя се омъжи за Жеко Вълканов и нейният живот протече в съвсем друго русло - друга насока. Обикновено в браковете между съмишленици на Учителя повече бяха несполучливи. Причината не бе в това, че те бяха последователи на Учителя, а причината бе в това, че те като последователи на Словото на Учителя не изпълняваха онова, което бе дадено чрез Словото му за брака. Бракът бе институция между мъжа и жената. Школата бе институция на земята за общение на душите чрез Мировият Учител, в чийто Божествен Дух трябваше да се обединят всички. За брака Учителят беше дал много съвети и правила, но никой не ги спазваше. В едно огорчение Учителят бе споделил с приятелите: „Онези, които трябваше да се оженят, не го сториха, ожениха се другите, които не трябваше да го правят“. Този брак илюстрираше горните думи на Учителя. Имаше много хора, които идваха при Учителя, престояваха известно време и след това се запиляваха по своя житейски друм. Един от тях беше Жеко Вълканов. Но той имаше много спомени, които трябваше да се запишат. Аз ходих нееднократно и го умолявах, но той изпитваше страх, панически страх от това, че ако властта научи, ще бъде осъден и изгонен или наказан. Затова той даде много малко от опитностите си. След няколко месеца той си замина. Тогава съпругата му дойде и поиска записа като спомен за семейството и даде някои допълнителни данни, които бяха записани. Като

човек Жеко беше скромен и тих. Не беше пълен вегетарианец. Поради това, че напусна Школата беше отклонен от сили и беше запратен от тези сили да посещава най-различни секти и общества. Непрекъснато търсеше и ходеше при ясновидци и гледачи. Тези сили го разрушиха отвътре и съпругата му имаше много големи неприятности с него. Имаше моменти когато психически беше разстроен. Това най-добре го възприемаше съпругата му, която имаше много проблеми с него в това му състояние. За останалите и за неговите познати в такива случаи той беше особняк. Събираше отпадъци, кокали, да храни котки, котките на квартала. Събираше бутилки и ги трупаше въщи. Останалите дрехи от починалата му майка ги пазеше като неприкосновени. В такива случаи той беше объркан за себе си, едвам поносим за семейството си и особняк за останалите. Това беше последица от отклонението му от Школата. Това нещо е описано и от апостол Павел, описано е и от Учителя, защото това е закон на Бялото Братство за чистотата на Школата. Ние изразяваме съжалението си, че не можахме да запишем и другите негови опитности. Те си заминаха с него. Изпитваше невероятен страх от онези сили, които го атакуваха и които сили бяха противници на Учението на Учителя. Накрая благодарим на Жеко и на съпругата му за онова, което успяхме да запишем. То остава документ за нас и един символ на неговата душа.

Марийка Марашлиева
22.V.1990 г.

ЙОРДАН ГЕОРГИЕВ БОБЕВ

БЪДЕТЕ УМНИ КАТО ЗМИИТЕ И НЕЗЛОБЛИВИ КАТО ГЪЛЪБИТЕ

Роден съм в село Посадино, Поповско на 27.юли 1906 г. Работил съм най-различна работа по селата - орал съм, сеял съм, копал съм, бил съм и овчар. Всичко, което се работеше на село съм го вършил и аз.

В София когато дойдох пожелах да стана шофьор. Харесаха ми хубавите коли и тази професия да седиш, а колата да си върви сама. На село съм карал конски каруци и волски каруци, ама като видях леката кола, реших че това е моята професия. Добре, но няха завършен трети прогимназиален клас. Без такова образование не можеше да учиш за шофьор нито да получиш разрешение да шофираш кола. Тогава научих, че един свещеник на име Михайлов подготвяше за изпити. Той беше срещу съдебната палата на площад „Св. Неделя“. Аз отидох при него. Той ме подготви и така успях да си взема диплом за завършено прогимназиално образование. След като имах този ценз, аз се подготвих и се явих на кандидат-шофьорски изпити и така получих шофьорска книжка. Като шофьор работих на много места и накрая постъпих като личен шофьор на биолога Методий Попов. А Методий Попов беше приятел с главореза Александър Цанков. Цанков като ходеше на екскурзия на Витоша след него вървеше една полицейска кучка, а от двете му

страни вървяха по един агент от полицията. Тъй го пазеха. Той бе онзи, който управляваше България след като военните свалиха чрез преврат Александър Стамболийски и го убиха. Следващите месеци и години бяха избити много земеделци и комунисти. Затова сега Цанков вървеше с охрана и с полицейско куче.

Методий Попов имаше американска кола. Тя беше друг модел, беше по-друга от обикновените коли. Отгоре имаше нещо като кубе. Отстрани нямаше стъкла, а нещо като слюда, която се навиваше отстрана на колата. А когато се отвори вратата на колата отиваше прозореца горе в кубето. Методий Попов беше женен за германка. Като семеен шофьор аз я возех с колата на Витоша до там, докъдето имаше път. Возех я да пазарува с колата и после я връщах у дома. Така че аз знаех за живота на Методий Попов както и за живота на неговия приятел Александър Цанков, наречен още главореза.

Имаше един лаборант по същото време при Методий Попов във факултета му. Казваше се Цочо Диков. Кой знае защо, но веднъж яко се скарахме с него. Аз бях подочул и знаех, че той е дъновист. В караницата му казах: „Абе защо заблуждавате хората, защо заблуждавате човечеството с тая дъновистка религия. Хората не могат да се отърват от такива като вас“. Той ме изглежда ужасено, но нищо не ми каза. Но аз се заканих и си казах: „Аз ще отида да проверя да видя какво правят тия дъновисти“. Изпълних обещанието и заканата си. И като отидох един неделен ден, седнах точно срещу г-н Дънов в салона. И като започна той да говори на слушателите, аз станах изтъпанчих се в салона и пред всички казах: „Сега той с каква лъжица яде, с каквато и вие ли ядете, с такава ли той яде?“ Всички замръзнаха. Аз исках да кажа, че туй не ми харесва, че един говори, а другите всички слушат най-смирено с отворени очи и зяпнали уста. Всички се умълчаха, а Петър Дънов каза тихо като че ли му се плачеше: „То човек не може да разбере всичко отведнъж“. А брат Любомир Лулчев ме дръпна за ръката и ми каза: „Седни. Аз после ще ти кажа всичко, пък ако не мога и не разбираш ще те доведа Той да ти каже“. Аз тогава не познавах никого. Но след тези думи аз се укротих и седнах. Като свърши беседата Лулчев ме заведе у тях вкъщи. Говори ми дълго и накрая ми извади и ми даде една книга - беседа от Петър Дънов. Аз пък извадих една монета от 100 лв. и му я подадох. Това бяха сребърни монети. Лулчев каза: „Няма нужда!“ Като каза така у мене стана един обрат. Нещо се преобърна в мене и ме постави на крака. Така аз си отидох с книгата у дома. Това ми подействува много силно. Започнах да чета книгата и не мина известно време и аз започнах да разбирам, че това не е учение, което заблуждава, а напротив, то ориентира хората много правилно. По-късно напуснах Методий Попов и дойдох да живея на Изгрева. Петър Дънов беше вече за мене Учител, а дъновистите бяха за мене братя и сестри. Аз разбрах, че по-добри методи за повдигане на човека от тия на Учителя няма по света. На Изгрева си построих барака, но после я изградих, направих къща, в която после живееше брат ми Димитър Бобев със семейството си. Така аз дълго време съм обикалял край Изгрева, но не съм обръщал внимание да видя кои живеят там и къде живеят, а знаех за тях по онова, което се говореше за тях в града, за дъновистите. Така че първия дъновист, когото срещнах беше Цочо Диков и докато не се скарах с него не можа да ми се отвори път към бараките на Изгрева. Ето виждате ли как по някой път работи Небето? Е, какво ще кажете за тази поговорка: „Всяко зло за добро!“ Та аз така дойдох на Изгрева чрез тази народна мъдрост. По-късно работех при един предприемач и карах една товарна кола за пясък и баластра. Тогава по шосето край гората имаше агенти на общината, които събираха такса на тия, които пре-

минават натоварени с пясък и баластра.

По онова време ходихме на екскурзия на Витоша в местността „Присоя“, а на връщане приятелите слизаха по двама, по трима. Веднъж аз останах с Учителя сам като вървим надолу заедно Го запитах: „Абе, Учителю, ами змиите да ги не бием ли?“ Запитах Го така, защото него ден там при едни скали бяха излезнали няколко змии да се пекат на слънце. Аз исках да ги утрепам, но приятелите ме спряха. Казаха ми, че не трябва да се убиват животните. За тях бяха животни, а за мен бяха змии. Толкова съм разбирал тогава. А тогава се говореше за вегетарианство, за милосърдие, за братство и общ комунален живот. Това беше всичко за мен разбрано, но за змиите аз имах друго становище, защото като те ухапе змия, то тогава умираш. Тя не те пита дали си вегетарианец или месоядец. Тя те вижда, че си човек дошъл при нея, ухапва те и ти заминаваш за онзи свят. Та затова аз запитах така Учителя. А Учителят ме погледна, после вдигна поглед над главата ми, като че ли погледна нещо през пространството и през вековете назад и каза: „Абе, то змиите има кой да ги бие“. Аз вдигнах рамене и замълчах. Не можах нищо да разбера. А това разбрах по-късно. А кога по-късно? Когато биха Учителя през 1936 г.

Ето как стана това: Аз бях на Изгрева пред салона. По едно време от гората излезна една лека кола. Нали аз бях шофьор и това веднага ми направи впечатление. Аз се загледах натат. Двама души слезнаха, дойдоха при мене и ме запитаха къде се намира Дънов. Аз не подозрях нищо и им показах с ръка салона. Единият тръгна напред към салона, а другия носеше пистолет затыкнат на колана. Първият отиде най-напред на вратата на приемната и понеже тя беше заключена, той счупи с юмрук стъклото на прозореца на приемната и част от разбитите стъкла му порязаха ръката, от която потече кръв. Като разбра, че Учителят не е там, той се отправи към салона. А там беше Учителят. Влезна вътре и се нахвърли върху Него и започна да Го удря с юмруците по главата с окървавените си ръце от счупеното стъкло. Аз като разбрах това, единствено, което можах да направя вдигнах един стол над главата си и стоях така до вратата. Бях решил с този стол да ударя някого от двамата по главата. Аз тогава бях много млад, много здрав и як и нямаше да им се дам току-така без кръв. И таман да ги ударя със стола по главата изведнъж забелязвам, че целият съм вцепенен и втвърден и не мога да се помръдна. Като че ли някой ме беше заковал с пирон за земята. Някакви пирони невидими бе бяха заковали във въздуха и не можех да мръдна ръцете си така и други невидими пирони ме бяха заковали за земята. Те, побойниците минаха покрай мене, погледнаха ме как стоя вдървен с вдигнатия стол, усмихнаха се, минаха покрай мене, прекосиха двора и се запътиха към колата. Аз стоя като вдървен дълго време. По едно време идва Стоянчо и ме пита: „Ти защо не ги утрепа с тоя стол? Нали си як и здрав?“ А аз без да искам устата ми се отвори и произнесе тези думи: „Абе има то кой да ги бие“. Устата ми се затвори и аз разбрах, че някой друг произнесе тези думи чрез мене. А това бяха същите думи, които Учителят изрече горе на Витоша когато аз Го питах дали можем да бием и трепаме змиите. Ако братята не бяха ме спрели и аз бих утрепал някоя змия горе и ако Учителят не беше ми казал, че други са тия гдето ще трепат змиите, то този стол, гдето го бях издигнал над главата си, нямаше да стои вдървен и вцепенен в ръцете ми, а щеше да бие наляво и надясно и кръв щеше да се лее. Ама Учителят ме спря, защото други са тия, гдето ще бият змиите. Ама ония змии, които хапят и гдето са отровни и от които умират хора.

Те, побойниците бяха изпратени от Александър Цанков - онзи

главорез, ддето беше избил сума народ. Тогава Александър Цанков искаше да дойде втори път на власт. Цанковистите не бяха малко, но разбраха, че царя не искаше да ги сложи на власт. Да ги сложи като управляващи. Те разбраха, че това е внушение на брат Любомир Лулчев, който беше съветник на царя по политически въпроси. А зад Лулчев те смятаха и виждаха, че Учителят е този, който им проваля планове. Ето защо бяха решили да нападнат Учителя.

За миг около Учителя се събраха много приятели и Той с кърпичката избърсваше кръвта от лицето си. На следващия ден около очите на Учителя имаше синини, а след няколко дена получи пареза на дясната ръка и десен крак, след което Братството замина след няколко дни на Рила. Учителят престоя там четиридесет дни и се върна оздравял от Рила.

Няколко минути след побоя всички, които бяха на Изгрева дойдоха, след като научиха новината и заобиколиха Учителя. Дойде и брат Лулчев и като по-оправен разпита и разбра как стоят нещата. Брат Иван Сечанов беше видял и запомнил номера на колата. Лулчев слезна веднага в града и отиде при директора на полицията, който му беше приятел. Чрез колата откриха и шофьора на колата и побойниците. Какво направиха по-нататък аз не знам. Знам само това, че побойниците дойдоха на следващия ден да се извиняват на Учителя. Вероятно и към тях бе приложен съответно онзи съвет на Учителя, който ми даде: „То змиите има кой да ги бие!“ Минаха години, дойде 9. септември 1944 г., дойдоха комунистите на власт и тогава ние видяхме кои са онези, които трябваше да бият змиите. И те ги бяха и избиха по всички правила. За подробности ще си проучите историята на тези събития.

Брат Любомир Лулчев имаше една група младежи. Групата се казваше „Упанишада“. Така се пишеше, защото е индуска дума. Ама ние си я казвахме „Опанишада“. Някакси по шопски, по народному. Веднъж питам брат Лулчев какво значи „Опанишада“, а той ми каза: „Това значи да си опъваш ума, да мислиш“. Край брат Лулчев бяхме десетина човека: Йордан Андреев, Димитър Бобев, Йордан Бобев, Петър Арабаджиев, Михаил Ангелов, Сошо Берендеев, Стоянчо, Тодор Маринчески, Колю и Веса Йорданови, Елена Андреева, Невена Неделчева, Виктор, Ангел, приятел на Тошо. Та този, който организира опанишадата беше Йордан Андреев. На него му викаха Адютанта. А генерала беше разбира се Лулчев. Та много приказки се изприказаха за тази група. Защото след свършване на беседата на Учителя всички заобикаляха брат Лулчев, който ни разясняваше беседата. Приятелите бяха против тази група, но ние от групата не бяхме съгласни с тях. Веднъж дойде един приятел и ми се скара, че правим група в Братството. Ама аз групата не бях я направил. Друг я беше направил. За доказателство ми приведе думите на Учителя, който като погледнал групата на Лулчев казал: „Това змийско гнездо ще се разтури!“ Аз изтръпнах и се уплаших. Защото все около мене се въртеше тази история за змиите. Историята е такава, че змиите не се трепят в Братството, защото има други хора, които са определени да ги бият. След като бе задържан Любомир Лулчев, той бе осъден от народния съд на комунистите и беше убит чрез разстрел. Значи други се явиха да бият и убиват. Та аз разбрах какво значи думата на Учителя.

Бяхме на Рила. Цар Борис III беше дошъл на първото езеро и беше се скрил в клековете, там при реката откъдето водата отива в първото езеро. Беше дошъл инкогнито. Изпрати своя приближен Сливен, който му беше верен като сянка, да повика брат Лулчев от лагера на 2. езеро. Лулчев ми нареди да взема чайника и ние двамата отидохме при царя. Там накладохме огън, сварихме вода и брат Лулчев каза: „Сипи му вряла вода да пие!“ Аз му сипах,

а Лулчев по-късно ми каза: „Сипахме му вряла вода да пие, защото врялата вода е символ на чист живот. А царя няма чист живот. Сипи му вряла вода да му се прочисти стомаха и кръвта и да добие чист живот“. Лулчев и царя пиха чай. Ние със Свилен се отдалечихме и те имаха за какво да си говорят. Но него ден Учителят не се срещна с царя. Ибо Учителят никога не се е срещал с царя. Никога не е говорил Учителят с царя. Когато трябваше да му се предаде нещо изпращаше брат Лулчев. Така стоят нещата.

Дойде време царят замина в Германия за среща с Хитлер. Върна се и след няколко дни научихме, че е умрял. От какво е умрял не се разбра. Едни говореха, че е отровен, други, че е задушен с отровен газ като пътувал в самолета и му подали маска уж да диша с кислород. Всякакви приказки чухме. Ама и той си замина. Убиха ли го, не можахме да разберем. Ама нали разказа ми е за змиите и за думите на Учителя гдето каза: „То змиите има кой да ги бие!“ То извода оставям за вас. Аз си имам свой извод. За мен думата на Учителя е една. Тя не става на две, та да си взимаш това, което ти изнася и от това, от което имаш нужда. Думата на Учителя е една. Искаш, не искаш, думата на Учителя е една. Защото думата на Учителя е дума на Бога. А думите на Бога не се преполовяват, защото думата на Бога се нарича Слово Божие. А глава на Твоето Слово е Истината.

Ето стигнахме до Истината. И аз Йордан-шофьора ви я изказах. А вие ако сте разумни ще я ползвате. Ако не сте разумни няма да я ползвате.

Та змията, онази змия от Библията е символ на изкушението и на грехопадението, което идва чрез изкушението. А чрез изкушението човек слиза на земята и се облича в плът. И от тук започва неговият път като човек. За този човек слизат Великите Учители, за да му посочват пътя. Това те правят със Словото, което изричат. В това Слово е знанието на бъдното човечество. В него се намират символите на едно знание непонятно за хората. Днес в моят разказ аз разказах част от една символика за предназначението на змиите като Божия твар пълзяща по земята. Разказах ви и за Божията Правда, която възстановява всяка човешка неправда.

Живях дълго, видях много неща, но и замълчах много неща. Разказах само онова, което ще ви ползува за времената на Школата на Учителя.

Живейте вечно! От мен Йордан-шофьора!

Записала Марияка Марашлиева

ДОНКА ИЛИЕВА

1. С КРОСНО НА СЪБОР

Коя година сме дошли на Изгрева? През 1928 г. когато събора го забраниха. През 1926 и 1927 г. сме идвали в София на събор, но сме се връщали. През 1928 г. вече се преселихме окончателно. Тогава съборът не се състоя. Ляпчев беше на власт и под влияние на поповете забраниха събора. Ние тогава пътувахме с още други хора от нашия край от Ст. Загора, Карнобат и др. По това време ни даваха от полицията картончета, нещо като открит лист за София за събора. Но като слизахме от влака започват да ни преглеждат. Питат: „Имате ли картончета?“ „Имаме.“ „Хайде назад.“ Който има картонче го връщат обратно, защото знаят, че идват за събора. А пък аз нали идвам от село, където бях останала с децата, там бях при майка си и баща си в с. Козаре, Карнобатско. Мъжът ми беше в София на работа в строителството. Аз съм се нагърбила с неща както е на село нося си кросно и други неща да тъчем. Реших, че ще ми потрябват както имаше на Изгрева едни Тилкови, които тъчеха платове. И така нося и други домашни работи, а те искат да ме връщат, а аз викам: „Ами, че ние тука живеем. Ето нося си работи домашни“. Така те ме пускаха. Взехме си един фаятон с брат Желю Ганев, брат ми и аз. Заради нас и те дойдоха на Изгрева. Георги, мъжът ми ни посрещна и така успяхме да дойдем за събора. В беседата си дори Учителят споменава за забраната. Но които успяха да дойдат присъствуваха. Иначе отвън имаше войници-кордон и не пущаха идващите за събора. Които бяхме отвътре си направихме събора мълчешката.

Салон имаше тогава, но той още не беше довършен. Нямаше стъкла на прозорците. Долу, малката стаичка на Учителя беше построена.

През 1925 г. Учителят държа беседата „Малкият стрък“ на Мусала, където сега е хижата, на 13.юли 1925 г. Тогава Учителят бил изправен, вдигнал бастуна си и казал на всички да минат един по един под бастуна му. Времето било лошо, непрекъснато валило дъжд и суграшица, но никой не се разболял и всички се върнали живи и здрави. От 23.август до 29.август 1925 г. събора бе в Търново.

През 1926 г. съборът се е състоял свободно от 22. до 29.август, но не е имало много хора, защото още не е било уредено на Изгрева. Той се е състоял на поляната. Имало е само приемна направена от четири колони, стени от пръти облепени с хартия, но с покрив. Учителят държи Слово на гола поляна. После ходихме една група от провинцията без Учителя на Черни връх.

На Изгрева Симеонов имаше палатка, а Епитропов барака. Те ръководеха. Войници охраняваха братството от родозащитниците, които искаха да разтурят събора. Учителят спомена за тях на 22.08.1926 г. Ще цитираме от „Свещеният огън“ - съборни беседи от 1926 г.:

„Сега разбрахте ли какво иска да ви каже Господ със задачата, която ви даде тази сутрин? Войниците, които ви вардеха отвън, нали и те, като вас са хора? И те са ваши братя, и те имат глави, ръце, крака, пръсти като вас, и те вярват в Бога, и в тях Бог живее и се проявява. Защо дойдоха тогава? Казаха им: идете да вардите онези хора там! И те дойдоха, подчиниха са на тази заповед. Когато обаче на вас дадат такава заповед, да отидете някъде,

вие питате: защо трябва да направим това? Вие постъпвате философски. Първо искате да се научите, какво трябва да правите и после да действувате. Както виждате, тези хора дойдоха без разсъждение и си изпълниха задачата. Ето защо аз ви казвам, че на първо място за всинца ви най-важно е послушанието. Аз знам, че при тази среща волята на всички ваши заминали братя, както и волята на Бога е да живеете добре, разумно." (стр. 7)

„Тази сутрин, за пример, ви заобиколиха войници. Какво направихте вие? - Всички заедно направихте една колективна молитва, и ви се отговори - освободиха ви. Красиво, хубаво е това нещо. То трябва да ви послужи като импулс в живота, да знаете как да постъпвате. Това са методи, които трябва да усвоите. На вас предстои да усвоите изкуството да се справяте с духовете, да ги разбирате. Аз не ви подмамвам с това, защото трябва да знаете, че сила и знание се дава само на разумния човек.“ (стр. 33)

През 1927 г. Съборът бе свободен и организиран. След събора направихме екскурзия до връх Мусала с два автобуса. Нашият закъсния поради катастрофа с принц Кирил. Учителят ни чакаше в Чам Курия. Като се събрахме всички дойде принц Кирил да се извини за катастрофата. Тя била станала поради пиянство на някого от компанията му. Тогава на една сестра от Стара Загора били откъснати два пръста. Към 5-6 часа вечерта тръгнахме за Мусала. Една група беше тръгнала с Учителя по-напред и стигна по-рано. Останалите пристигнахме късно вечерта, като по пътя ни валия дъжд и сняг. Прекарахме нощта край огъня. Тогава вечерта дойде сестра генерал Стоянова, която бе придворна дама. Тя покани Учителят с някои от групата да отидат и прекарат нощта в дървената хижа. Царят бил в хижата. Така, че Учителят с част от групата пренощува в хижата. През това време имаше дъжд, сняг, студ и вятър, а аз бях обута с гуменки. Тръгнахме за Мусала. Учителят беше в средата на групата, като наближихме върха, се разделихме на малки групички, които отиваха на върха, правеха си молитва и слизаха веднага.

През 1928 г. съборът беше забранен. Понеже бяха раздадени в провинцията картончета от полицията, на гарата проверяваха и които имаха картончета ги връщаха обратно. Тия, които бяхме на Изгрева на 19.август направихме събор без Учителя. Тогава брат Симеон Симеонов организира една екскурзия до езерата без Учителя. Той беше ходил преди това с жена си, която рисувала там. Бяхме 12 души. Три сестри и девет братя. На отиване минахме през хижа „Скакавица“, където пренощувахме един ден. От там през деня излязохме на петото езеро, после пренощувахме край огнището на 2-рото езеро четири вечери. За мен тази екскурзия беше като отиване в един прекрасен свят. На връщане минахме през Самоков. Участваха Ветка и Симеон Симеонови, Димитринка Атанасова, Атанас Стефов, Тодор Стоименов, брат Касабов от Стара Загора и брат Слави (американец) пак от Стара Загора, Христо-брадата, моя милост и брат ми Никола Танев, Желю Ганев.

Бележки на редактора. Властите забраняват събора през 1928 г., който ежегодно става от 19-25.август. Онези, които са дошли на гарата от провинцията с влака били връщани обратно. На софиянци също не е било разрешено да се качат горе на Изгрева. Имало е охрана и блокада от полицията. Учителят не е бил на Изгрева, но дошъл след 3 дни, когато вдигнали блокадата и с изгревяни продължили своята работа. Лекциите са протичали редовно в сряда за общия клас, в петък за специалния клас, а в неделя не е имало беседи, понеже те са предназначени за гражданството и за учениците от града. Блокадата на Изгрева не позволила пристигането им. Затова неделната беседа е преустановена. На 19.август 1928 г. няма съборни беседи,

защото Учителят бил в града. Изгревът бил блокиран с войска.

На 22.август 1928 г. в сряда в общия окултен клас Учителят дава лекцията „Ключът на живота“, която е поместена в отделна книжка като съборна беседа от 1928 г., напечатана същата година. Същата беседа е отпечатана в томчето от Общия окултен клас. „Ключът на живота“ VIII г. (1928-1924), том I, стр- 1-53. На стр. 52 четем за онези, които не са могли да дойдат на събора на Изгрева поради възбрана:

„Сега вие ще кажете: добре щеше да е ако бяха тук всички братя и сестри от провинцията! Казвам: всички са тук. Защо? - Защото всеки брат или сестра от физическия свят, които са записани горе в Бялото Братство, имат по двама делегати, които ги представляват - един в Божествения свят, и един в ангелския свят. Тъй щото, ако тук бяха дошли 1000 души, същност те са 3000 мощни юнаци! - 1000 души във физическия свят, 1000 - в ангелския свят и 1000 - в Божествения свят. Силата не е във вас, които сте на физическия свят, но в тия 3000 души, събрани заедно. те са, които работят, а не само хората на физическия свят. Знаете ли, какво могат да направят тия помощници отгоре? ! Те ще свършат работата на Бога. Той работи чрез тях.“ (стр. 51)

Следващата беседа на общия окултен клас е на 29.VIII.1929 г. под надслов „Ограничаване и освобождаване“ от стр. 54-80 на същото томче.

На 24.VIII.1928 г. в петък пред Младежкия окултен клас Учителят изнася лекцията „Дейност и почивка“ отпечатани в „Божествените условия“, год. III, (1928-1929), том I.

Работата на Школата продължава. Съборът не се е състоял. От 8.юли до 10.юли в София се е състоял VI Младежки събор, чийто лекции са публикувани в томчето „Закон за единство и общност“, София, 1928 г.

Младежният събор завършва с екскурзия на Мусала, където на 18.юли Учителят държи беседата в сряда „Добри и лоши условия“.

Ученикът трябва да знае как да работи при благоприятни и неблагоприятни условия. Забраната на събора от властите през 1928 г. на Изгрева не е попречило на Учителя да произнесе и дава Словото си на Изгрева.

2. БОЛНАТА РЪКА

И така дойдохме вече да живеем на Изгрева. Мъжът ми почна да работи при Бертоли мозайки. Като се привърши работата при Бертоли, а имаше и един друг предприемач на мозайки Георги отиде с тях на работа във Варна. Осем месеца прекара там. Като се върна Бертоли пак беше подготвил работата и пак го прие. Тогава - 1932 г. работиха при Университета „Климент Охридски“. Та там тия мрамори мъжът ми е работил с други работници. Работил е и изкуствен мрамор, вътрешната облицовка също. Те я работеха. Но нали непрекъснато работят с цимент и гипс напукал му се пръста, палеца на дясната ръка и той решава да отиде на баня в събота да се изкъпе и да си натопли по такъв начин пръста, защото го болял. И той го сложил на чучура да го напари, но то била станала инфекция на дясната ръка. И тъй боли го в неделя и понеделник и Георги не може да отиде на работа. Отекла му ръката. Отиваме при Учителя двамата с него, обяснихме му къде го боли ръката. Още като отидохме при Учителя Той леко се усмихна и каза: „Рекох, герой ще бъдете!“ „Учителю, какво да правим с пръста?“ „Рекох, ще стоплите трици и ще ги слагате на ръката или вошина, на която е изцеден меда. Не въськ, а вошина. Топло ще слагате.“ Добре, почнахме ние така. Тогава трици колкото щеш. Топлим трици и налагаме и топла вода - бани. Вошина не можем да

намерим.

Но къде се намери тоя д-р Жеков. Та като трябва да се спъне една работа, то се спъва. Та като дойде той ни каза: „Ще вземете кал от точило и ще налагате“ и ние се отклонихме от това, което ни каза Учителя. Започнахме да слагаме, но се усложни работата. Ние какво правим? Калта от точилото го налагаме на болната ръка. Започна да го тресе, вдигна температура, ръката все повече отича, става все по-лошо и аз пак тичам при Учителя. Учителят ми отговори: „Рекох, ще правите компреси и топли бани“. Добре, правим ние, но става все по-лошо. Ръката посиня до лакета. Той започна да буйства от болки. От ръждата се получавало някаква киселина, която навлизала в мозъка и предизвиквала това нещо. Георги започва да се излъчва, да говори несвързани работи, започва да вижда Учителя в друга светлина - обратно. Че е лъжец и други подобни работи. Дойдоха наши приятели Лазар Опев, Тилкови, да го видят. Ние бяхме така една компания с тях. Георги се обърна към Тилко и каза: „Ти си дявол, бе, виж каква опашка имаш!“ Казвам: „Тилко, не се обиждай виждаш какво е положението му“. Отново тичам при Учителя. „Учителю, какво да правим?“ Учителят отново каза: „Компреси и бани“. Прати бай Ради и един брат Илиа от Варненско да ми помагат, защото той не е спокоен. Слагаме ръката в топлата вода в една тенекия да изсмуче отровата от ръката. Учителят прати и сестра Янакиева да му правят паси, правихме молитва. А той като скочи и искаше да се хвърли като вика: „Не мога повече, те ми искат главата. Да се махам от тука, убивам се!“ Искаше да отвори и да се хвърли. То беше голяма история денонощно. Та правихме и млечни компреси и аз ту съм при Учителя, ту при Георги. После много ми помага една сестра Гинева от Варна. Той като работил там във Варна много ѝ помагал та сега тя ми помагаше както и Кинчето Петкова. По такъв начин ръката започна да бере, да бере, да бере и петък сутринта като сложихме ръката в топла вода отново, та като се проби и започнаха да излизат нечистотиите. Аз вече не зная какво да правя. Пуснах го, а на него му стана лошо и извика: „Повече не мога, отивам, отивам да ми вземат главата, да ликвидирам вече“. Бил той в някакво дружество, астрално дружество, към което имал някакво задължение и за да си плати трябвало да му вземат живота, главата да му вземат. И се хвърли на леглото той и каза: „Сбогом, трябва да се разплатя по тоя начин“. „Добре, ами на кого оставяш тия деца? Ти си отиваш, ами ние? Какво да правя аз без средства?“ Той казва: „Не е моя работа. Друг ще я нареди!“ И край, и свърши. Отивам отново при Учителя. Беше петък. Учителят слиза по стълбата с Библията в ръка за Младежкия клас. Казвам: „Учителю, Георги си замина!“ Той пристъпи няколко крачки по площадката на изток, съсредоточи се за малко и каза: „Направете му, рекох, един компрес, една баня на ръката“. Благодарих. Връщам се аз отново, а Учителят си влезе в салона. У дома децата спят. Девер ми Иван, той е на Младежкия клас. Децата ми Илиа и Недялка бяха малки. Те в първи и четвърти клас ли бяха. Влизам и отивам при леглото. „Кой е?“ Викам: „Аз съм Донка“. „Коя Донка, бе? Какво ми ги разправяш ти. Донка отда-а-авна ме е оставила. Тя се е оженила, а децата са пораснали и ги няма.“ Абе децата спят бе. Ето там в другата стая.“ Отивам, викам децата. „Елате, че баща ви не може да ви познае.“ Идват децата и казват: „Татко, ние сме, Недялка и Илиа.“ „Не ми разправяйте, вика, тия работи.“ Значи виж съзнанието му къде е. Излъгали са го ония астралците. „Къде, рекли, ще вървиш?“ Той после ми обяснява това. „Къде ще вървиш, тя жена ти се оженила за друг, децата ти пораснали и няма никой, нямаш работата вече“. Те са го лъгали, онези астрални същества.

Сега, аз в момента след като отивам при Учителя, Той като застана така и направи връзката с него. Сега в това време те, астралните същества като го вземат от тука и го завеждат в една стая. „Пусто, пясък, една скала, разказва той, няма живот вътре. Като оградено“. После аз го наблюдавах. Той, като да си заmine, дишаше тежко така. Значи той е бил в тази стаичка гдето няма въздух и в момента докато той дишал, Учителят прави връзката с него и тогава Георги вижда една светлина идва откъм изток и пристига като топка и като стига пред него видял образа на Учителя, който се обърнал към тези, които са зад него и извикал: „Върнете го обратно, аз гарантирам!“ И те, казва, веднага отвориха и напуснаха.“ И аз докато се върна вкъщи, той се връща към живота. Кажи ми сега как да не вярваш? Борбата значи е била цяла нощ. Сутринта като съм му направила тази баня и изтекла гнойта той постепенно идва в нормалното си състояние. Отивам отново при Учителя и му казвам: „Учителю, проби се, какво да правим сега по-нататък?“ „Рекох, ще сварите ленено семе с мляко и ще налагате! До тука е добре.“ И започнах аз да слагам ленено семе. Едното свалям, друго слагам на три часа. Сега не мога да си спомня, но на втория ден ли откак се проби, на третия ли Учителят пратил Иван Антонов да ми каже като рекъл: „Хайде да идем да видим брат!“ Иван идва и ми казва: „Учителят ще идва, дай да подготвим каквото трябва, да разтребим“. А нашата къщичка беше такава, от двете страни стаи и в средата едно антренте. От едната страна на антрето е входа, а от другата се излиза през барака. Когато ще идва Учителят аз естествено не можеше да го приема през бараката, а отворих другата врата, която бях заковала, за да ни е по-топло през зимата, където слагаме печката-пернишка в антрето и отоплявахме двете стаи. Имаше до вратата едно миндерче, което трябваше да махна, поразтребих, почистих и така бяхме готови да посрещнем Учителя. Бог да дава светлина на брат Антонов, той ни беше съсед и добър приятел на мъжът ми. Той помогна, за да стане всичко по-бързо. И тъй Учителят дойде придружен от Иван Антонов, брат Звездински и сестра Динова, майката на Сийка Динова и още някой, но не го помня. Кинчето Петкова беше при мене. Тя ми помагаше. Учителят каза: „Развържете ръката“. Видя какво е положението. Беше вързана с ленено семе. „Сега брат Звездински ще се занимава по-нататък с нея. Той ще идва да ѝ прави превръзки и така ще се оправи“. И така полека-лека ръката се възстанови, обаче кутрето му остана малко изкривено. Инфекцията нали беше станала на палеца на дясната ръка. От едно нищо стана голяма работа, за да се прослави Учителят, Господ да го прослави. Това е голяма работа за нашето семейство. Така изминаха осем години до втората му смърт.

След това кракът го заболя и така си отиде. Замина си през 1941 г. на 24 декември.

Трябва да спомена това, че докато се излекува напълно той ставаше и после сядаше нощем на леглото, виждал как съществата работели над ръката му и се разговарял с тях. Така веднъж го чух като говори и го запитях: „Какво приказваш?“ „Работниците работят над ръката ми. Всички в бели дрехи облечени и един мост е направен, по който те идват на ръката ми и връзват на клопчета, на клопчета, като дантела плетат и възстановяват клетките на ръката ми.“ Това ми беше много интересно. Беше около седмица до пълното възстановяване на ръката му. Нямаше вече нищо да тече, синьото, твърдото постепенно изчезваше. Ръката се избистри съвсем и се възстановява. Значи той виждал тези същества, които работят върху нея. Очите му се бяха отворили и за едните, и за другите сили.

3. РАЗГРЪБВАНЕ НА ИЗГРЕВА

След като си замина Учителят беше образуван братски съвет от седем души. Председател беше Тодор Стоименов, Жечо Панайотов - касиер, Борис Николов и Никола Антов, Боян Боев, Симеон Симеонов и Паша Тодорова. Антов знаел кривите работи на всички тия шест души и не отстъпвал, а винаги бил във война с тях. Накрая той разнищил работа, отишъл и предал, че Братството е в несъстоятелност, както стана и с печатницата. Беше обявена в несъстоятелност, защото пропадна, преброиха останалите пари и си отидоха по дяволите. По-нататък всички го видяха. Запечатаха навсякъде складовите. Ревизионната комисия била направила своя доклад, но братския съвет не позволил на Коста Стефанов да прочете ревизионния акт като изпъдили Никола Антов и Коста Стефанов. Антов се бе заканил с думите: „Ще видите кой е Антов!“ и напуснали съвещанието. Знаем вече последствията на всичко. Забраниха събранията, да четем беседи, запечатаха складовите и започна следствието. Складът беше в стаите за гости, там живееше чичо Васил. Край нашата къща минаваха камионите натоварени след обиска с книги, хвърчаха беседи. С мъка съм гледала всичко това, но можеш ли да направиш нещо или да се оплачеш. Милицията там, войска, тръгнаха от къща на къща да изземват беседите. Те не бяха много моите беседи, щото имахме само две стаички и бяхме се събрали сума народ, та нямаше място, пък и немотия. Та колкото имаше на една етажерка ги събрах в един чувал и ги прибрах в мазето. Иван, девер ми ми помогна. Мъжът ми беше си заминал вече. И почнаха вече, в салона дойде държавния контрол, викаше хората един по един, разпитваше ги, искаха сведения за имота на братството, на кого е записан и т.н. Това трая цял месец и като свършиха разбрахме, че са прибрали Борис Николов и Жечо Панайотов под следствие в милицията.

Понеже Антов и Кинчето се интересуваха от всичко, от тях разбрах, че част от парите, които имало в братската каса дали на Георги Йорданов, напълнил една пълна раница, били около 1 000 000 лв., които той занесъл в Айтос на брат Георги Куртев. Тия пари поне бяха благословени, оправиха с тях вилата, извадиха вода на градината с тия пари. Другите пари всички преди години бяха изгорени и тук там у някои хора бяха прибрани една малка част от тях. Учителят е предвиждал всичко това и е казвал: „Закупете тия места до линията?“ Защо са ги стискали тия пари и не са ги употребили? След като Държавния контрол приключи работата си, то Антов и Коста Стефанов получиха от тоя ревизионен акт. Всъщност те са били свидетелите на всичко, което било направено от Държавния контрол. Обиск е бил направен и на Антов и от него били взети много неща. Затова ми дадох да пазя някои документи. Всъщност това бяха актове от проверката на Антов и на Държавния контрол. Три документа, които са били най-важните. Другото не е било от голямо значение. Защото ако не са били Антов и Коста Стефанов Държавния контрол нямаше да предприеме нищо, те са подписали като са изложили това, което са знаели. Аз държах тия документи. Когато дойде 10. ноември 1989 г. аз ги дадох на Таню Желев Танев. А Антов какво ми беше казал като ми ги даде? „Запази тия работи, защото един ден ще потърбват.“ То и у тях сигурно има неща, но от Мария Антова можеш ли да вземеш нещо? Аз вярвам, че има у Мария, дъщеря му някои работи. Тя живееше в Лозенец.

4. СЛУГИНЯТА

Антов живееше при Кинчето. Те бяха направили един фиктивен брак да не ги критикуват. Тя беше 15 години по-млада от него. Тя е била сираче от войната с турците и е от бежанците. През 1913-та генерал Диков я прибрал, смилил се над нея, а тя била 7-8-годишно дете. Генерал Диков се познавал с Учителя. Той имал четири дъщери, но въпреки това осиновява Кинчето, отглежда я, дава я в стопанското училище и след като завършила започнала да работи. Същевременно тя е слугувала през това време при генерала. Тя ми е разправяла всичко. Генералът бил руски възпитаник. Генералът много обичал Кинчето. Тя имаше едно евангелче от генерала и това евангелче, когато тя си замина аз го прибрах като си казах, че ще искам прошка от нея за това. Тя имаше голямо доверие в мене и съжалявах много, че Антов ме застави да турна „Заветът на цветните лъчи“ в ковчега ѝ. А сетне не се сетих да го извадя. Но както и да е. Зетъвете на генерала я изпъждат от тях и тя къде да иде, нали все пак познавала някои от Братството, идва на палатка на Изгрева. Спомням си много добре, когато отидохме на Мусала, всички се събрали на групички, които са по-близки. Вечерта се прибираме. Това по кое време е било? Това е било през 1928-1929 г. Ние после се опознахме, когато дойде на Изгрева да живее. Значи тя се била свила до една канара когато ходили на Мусала, завила се с палтенцето си, а Антов минавал край нея. Антов я запитал: „Ти, сестричко, нямаш ли група, към която да се присъединиш?“ Тя казала, че никого не познава и че за пръв път идва тука. „Зная Учителя, който е идвал много пъти у нас на вилата в Панчарево у генерал Диков.“ Та Учителят я познавал. Като се запознал с нея Антов, покровителствува я, помогнал ѝ да дойде на Изгрева на палатка. Сетне купува той място на Изгрева до Стоянка Илиева. А Кинчето купи една барака от Иван Антонов, защото последния е бил близък със Стоил Стефанов, който бил направил нова барака до гората, където Иван Антонов се преместил да живее, като Стоил Стефанов щял да приспива когато идва на Изгрева. Идваше той на Изгрева, аз го познавах. Та Антов вече имаше една връзка с Кинчето, а тя имаше чичо в Кърджали. Чичо ѝ бил народен представител. Една есен бяха повикали Кинчето в Кърджали да гледа жена му, която имала захарна болест, а била забременяла. Добре, но жената родила мъртво дете и Кинчето стояла още известно време докато се съвземе жената и след това се върнала на Изгрева. Но къде да отиде, палатката ѝ е до нас. Зимата започвала вече и къде да отиде, тя дойде у нас. И макар че бяхме на тясно тя прекара зимата у нас. Тя ходеше да шие по къщите и си спести малко пари, с които купи бараката на Иван Антонов. Тая барака Антов я премести на купеното място. След това спусна един навес до бараката, за да има къде да пренощува когато идва на беседи. Иначе той живееше в Лозенец със семейството си - със сина му, дъщеря ми и жена му. Жена му беше една дребничка, аз съм ходила у тях. Та така се получи тяхната връзка - между Антов и Кинчето. Сетне ожени Антов сина си, но не сполучи и се разведе. А Антов се прибра по-късно при Кинчето. Пристроиха и къщичката стана от две стаи и антрене. И така си живяха докато след известно време го обвиниха, че незаконно живее с нея. По-късно Антов се ожени за нея. Освен това Учителят бе казал, че ония, които живеят в близост да сключат брак, за да не дават повод да бъдат обвинени от закона за незаконно съжителство. А тя работеше като шивачка в Илиянци в някаква кооперация. Та техния живот такъв беше. А Антов държеше връзка с Франция със Стела и Тони Белмен. Аз имах писмото от тях, но не знам къде съм го сложила.

Трябва да кажа, че Кинчето отгледа Мария и Дани, децата на Антов. Питай синът му. Те бяха връстници с Нели и Илия, моите деца. Цяло лято седяха при Кинчето и играеха с моите деца. Искам да кажа, че тя ги отгледа. Майката умря. Пък и като беше жива тя нищо не можеше да прави. Кинчето я гледа шест месеца на ръце. Много беше услужлива. Но тя много зле си отиде - Кинчето. Идваше при мене, реве и казваше, как ще се живее. Антов се кара на дъщеря си, но краката го боляха, та нищо не можеше да направи, не можеше да седи на крака си. Той като взел една тояга и като погнал да бие дъщеря си Мария по коридора и тя Кинчето, за да я скрие от Антов, да отвори вратата и Мария като я застига я блъсва в бюрото, та тука един комбъл ѝ стана на главата и не се минаха два дена и си замина. Кинчето почина. Тя самичка си беше ама Антов живееше при нея. Жена му беше още жива. Но тя нямаше нищо против жена му, нито децата. Тя беше като тяхна по-голяма сестра. Никой не знаеше живота им. Те като я упрекнаха изведнъж и я ненавиждаха. А тя си отиде чиста, почтена. Та Мария, дъщерята на Антов има да плаща много заради нея. Ето за какво беше сръдната на Антов към мене. За 40 дни на Кинчето отидохме у Антов с две мои приятелки. Едната Веска, ти я знаеш, която гледаше леля си Мария - шивачката. Тя живееше на Изгрева до Никола Нанков, а другата - Гина - работничка от печатницата. Отидохме да се уговорим къде ще бъде помена на гробищата или вкъщи. „Я тия пари ке ги давам, ако искаш ти купи нещо“, вика Антов.

Сега още като починала Кинчето, то Данчо синът на Антов дойде да ме вика и ми казва: „Кака Кина си замина, ела да видиш да подредим там нещо“. Аз тогава бях при Недялка, моята дъщеря, а те са близко там до Антов, в Лозенец. Отидох, подредихме я, а погребението ще бъде на другия ден. Като се събрахме сестрите и отиваме да направим молитва у тях намерихме стаята заключена. Заключена и вратата на Антов. Чукам, тропам: „Брат Антов, какво става? Ще дойде колата от гробищата да вземе Кинчето. Искам да направим молитва. Защо сте я заключили? Стани да отвориш, молим ти се“. Аз викам, той мълчи. Аз чукам пак, настоявам: „Какво става тука, какво става? Ще викаме милиция. Да не си умрял и ти?“ Най-после той, Антов се обади: „Данчо тука ли е?“ А в това време Данчо влиза, но ми прави знак да не казвам. Викам: „Няма го, няма го“. Добре, на ти ключа, отвори и направете молитвата.“ А защо не ще Данчо? А тя вечерта го е навела дъщеря му Мария, защото апартамента е половината негов. А Кинчето го увещавала да препише половината на сина си Данчо. Данчо живееше в чужда къща със семейството си. И Мария го навела Антов да се откаже от завещанието за Данчо и Данчо да го няма никакъв там. Да остане апартамента на нея. И успя. Кинчето имаше 4000 лв. от къщичката, която ѝ бяха изплатили, отчуждената на Изгрева. Ами тогава четири хиляди лева струваше един апартамент. Да, още на другия ден след като погребяхме Кинчето Мария взела такси и завела баща си да изтегли парите. С тези 4000 лв. тя води дело и направи така, че остана на нея апартамента. Данчо ме вика за свидетел. Викам: „Данчо, Мария, тя е убийца на мащеха си, а седнала да съди брат си на когото се полага половината апартамент“. И така остана вече. Антов след това ми пише едно писмо. Въпросът за гробищата беше да направим помен у Антов със сестрите. Излязохме навън и им казвам какво ми каза Антов: „Мария ще отиде и ще занесе каквото иска на гробищата. Ний ако искаме да идем“. Отивам аз и при Данчо, той щото близко живее. Казвам: „Данчо, така и така работата. Ти какво мислиш?“ „Тая идиотка няма да я слушаме нея.“ „Хайде тогава да се разделиме.“ „Аз ще поръчам погача, ще поръчам и житото и бонбони там каквото трябва.“ „Добре ще дойдем тогава.“ Аз говорих със сес-

тричките и казвам: „Аз ще взема пък някои чинийки, салфетки, лъжички“. Вземах сирене, кашкавал и поканихме този-онзи. Кирчо, той винаги беше го-тов и Ангел-градинския и други десетина души. Отидохме на гробищата. А 40 дни беше в сряда, а ние отидохме в четвъртък, защото Мария ще е там ако отидем в сряда. Та тя отишла в сряда и като не ни видяла там оставила един букет и една кутия локум на гроба. А на гроба имаше сложен паметник поръ-чан специално и пише: „Кина П. Антова 1906-1974. Даром от съпруга ѝ“. Смеят се хората. Викам: „Голям дар и подарък ѝ направиха и я пратиха в гроба“. Млада беше още. Мария като ходила на гробищата и се върнала та разп-равила на баща си, че не сме били на гробищата. И той има ми карез вече и ми пише едно писмо: „Проклятие, проклятие, проклятие и т.н.“ Аз го изгорих и казвам: „Правдата ще възтържествува“. Тя я уби и сега ще ѝ чете молитва! И ще плаща заради нея. А тя, Кинчето беше истинска слугиня там и тя ги отг-леда от малки деца и накрая я затриха. Карма и половина!

5. КАК СЕ Е ЗАПОЗНАЛ НИКОЛА АНТОВ С УЧИТЕЛЯ

Никола Антов е македонец. Той бил анархист и като такъв манифести-рал своите убеждения. Смело носел знамето на своята партия, за което бил преследван от властите. Веднъж когато бил подгонен и търсел убежище по-паднал точно на ул. „Опълченска“ 66, където живеел Учителят. Помолил да се скрие и Учителят му посочил мястото в стаята зад паравана (В стаята имало параван, зад който имало мивка за миене). Той се укрil там. Не след дълго идва полицаи, почуква на вратата и когато Учителят отваря полицаит запитал, дали не е идвал някой анархист да се е укрil в сградата. Учителят отговорил: „Както виждате тук няма такъв!“ по такъв начин Н. Антов бил спасен. След това обаче Учителят започнал разговор с Н. Антов във връзка с неговата идеология и му представил да види страшни картини на побоища, при които имало жестоки отмъщения и кръвопролития. Пред неговия поглед като филмова лента минавали тия образи и картини щото Антов цял потънал в пот. Учителят искал да му покаже по такъв начин до къде може да води анархизмът. Това много силно впечатлило Н. Антов и той впоследствие се от-казва от идеите си. В замяна на това той се определил като последовател на идеите на Бялото Братство, обаче не се е изтъквал като достоен ученик.

Н. Антов имал висше образование. Той бил финансист и можел да бъде в помощ на Братството по финансовите въпроси. Той бил член в Братския съвет.

6. ЕЛЕНКА СТОЕВА - ЖЕЛЕЗНИЧАРКАТА

Веднъж пред нея Учителят бил казал: „Когато си прибера моите хора, тогава каквото има да става, ще става. София ще трябва да я пораздрусат“.

На Еленка казал: „Ти си пълноводна река, която слиза от планината да напоява долината“. Наистина Еленка беше сравнително дребна жена, но мно-го енергична.

За песента „Зора се светла зазорява“ бе казал: „Научете добре песента. Като я научите ще имате добри постижения“.

„Когато имате някои неразрешени въпроси пейте „Киамет Зену“.

„Лошият човек е поставил Бога напред. Постоянно говори за Него, а

върши всичко за себе си. В какво се състои лошавината на човека? Тя се крие в неговата лакомия"

7. ЧУВАЛ С ЖИТО

През 1928 г. брат Иван Кънев от Стара Загора бил дал на брат Георги Илиев един чувал с жито, за да го подпомогне в беднотията.

Един ден пристигнал Учителят с брат Ради у сестра Донка Илиева. Сестрата се изненадала от това посещение. Той се обърнал към нея: „Рекох, дошли сме с една мисия, да искаме от вашето жито, което не е грухано - за посев, в замяна, на което ще ви дадем грухано". Това било след събора. Селяни от Дървеница изорали и засели нивата. Това е мястото, където сега е къщата на Мирчев и мястото на Учителя-градината. Те биват засети с жито. На другата година като израсло житото сестра Донка и Георги Илиеви, сестра Маринка и Лазар Олев, брат на Лазар, сестра Найденка, майката на Тодор Михайлов и баба Хаджийка и други жени жънали и пели, а брат Ради връзвал снопите. На обед Учителят казал: „Рекох, сега да дойдат работниците, които са жънали да обядват". А сестра Станка готвела тогава на Учителя. Та и те били поканени на трапезата при Учителя.

8. ПРОЗОРЕЦЪТ

Учителят имал една кутия, в която държал някои дърводелски инструменти. Това нещо се случило по времето, когато брат Георги Илиев си бил инфектирал ръката и Учителят го бил лекувал. Учителят помолил сестра Теофана Савова да донесе кутията с инструментите, защото един прозорец до вратата на салона се бил повредил и не можел да се затваря.

Тъкмо Учителят се заел да го поправи и в това време се задал брат Георги Илиев, идвал да благодари на Учителя за излекуването си. Той се бил почувствал вече добре. Учителят поправил прозореца, обърнал се към Георги и се усмихнал: „Брат Георги, поправихме повредените прозорци на Изгрева". Илия погледнал оздравялата си ръка и разбрал всичко. Редът на Изгрева бил възстановен.

През 1936 г. Иван Кавалджиев отишъл в салона, където бил Учителят. Двамата разговаряли на сцената, когато влезнали двама побойници, от които единия се нахвърлил върху Учителя. Иван Кавалджиев се уплашил и избягал. Преди това те счупват прозореца на приемната стая, отварят отвътре вратата, влизат и след като не са намерили Учителя излизат. После отиват към салона, поглеждат през прозореца, виждат Учителя, влизат вътре и му нанасят побой. Така, че прозорците на Изгрева имат своя история. Те познават часове на възхвала към Бога, но са и свидетели на човешкото падение! И едното го имаше, и другото присъществуваше на Изгрева

Записала: Марийка Марашлиева

ПАНЮ СЛАВОВ

от с. Метериз-Калчево

1. НЕ СЕ ДАВА

Брат Паню е родом от с. Челник, Ямболско, но по-късно отива в с. Калчево. Роден е в 1892 г. и сега ще навърши 96 години. Роден е на същата дата и месец с Влайчо Жечев, известен като ясновидец в Южна България и приятел на брат Паню. Родителите му са били земеделци. Родителите му починали рано и той останал сирак още на 7-8 години. Останал съвсем сам и понеже много страдал той мислел често да се самоубие или да се хвърли в Тунджа, но чул един глас, който му казал да се върне и да не се дави. Върнал се той и още макар и малък се условил чирак при един ковач. Помагал той на ковача пък ходил и на кладенеца за вода. На кладенеца като отивал хората му казвали: „Ти помагаш на жената на ковача“. После почнал на нивата да ходи с ковача, тогава пък ризата му оставала неопрана. Ковачът му казал, ще кажеш на жена ми това от тебе зависи да ти опира ризата. Паню разбрал, че не трябва да слуша какво му говорят хората, но че трябва и на ковача и на жена му да помага. Така преживял той някое време докато възмъжал и се оженил. Но първата му жена и детенцето му умрели още съвсем рано. Оженил се повторно. Втората му жена родила, но детенцето се разболяло. Изобщо не му вървяло на Паню. По това време се запознал с Учителя и новите идеи. Отишъл той при Учителя са се посъветва с Него. Учителят му казал: „Ти не си дошъл да раждаш деца!“

2. КОВАЧ И КОПИТАТА

Брат Паню бил станал ковач като своя майстор. Като отишъл при Учителя казал, че иска да остане на Изгрева да живее, че на село живеел много просто, че на село се занимавал с животните като ковач, че там конете го ритали с копитата си. Учителят му отговорил: „На село ще те ритат животните, а на Изгрева ще те ритат хората“ и тогава му казал как да се обхожда с животните та да не го ритат. Ще ги милва, ще произнася формули и така ще ги укротява и тогава ще ги подковава. Паню послушал Учителя и наистина съвета на Учителя помогнал на Паню. Една година Паню отишъл и на Рима. Там той се отделил на скрито място и денонощно се молел като искало Учителят да му се открие - ни ядял, ни спял. Минала така една седмица и последният ден Учителят му се изявил като му забранил повече да пости. Тогава Паню се упутил към палатката на Учителя или по-добре към мястото където физически се намирал Учителят и Му разказал преживяването си. Учителят му казал да запази това нещо в тайна и че това е истина.

3. НИВАТА С ЖИТО

Брат Паню имал около 20 декара земя. Учителят му казал, че не му са необходими толкова ниви. Че пет декара му са достатъчни. Дал му някакви наставления и каква молитва да чете като обикаля нивата си. Следващата го-

дина нивата била засята с жито. Като дошла жътва и овършали житото, работниците, които носели житото в хамбара казвали: „Брей, то няма толкова слама колкото има зърно“. Хамбарът се напълнил и тогава започнали да носят и вкъщи. Изобилие и преизобилие дошли в дома му.

4. БОЛНАТА СЪПРУГА

Съпругата на брат Паню се разболяла и за известно време била в болница. Като отишъл да я види лекарите му казали, че няма да я бъде и е по-добре да си я вземе, да я прибере, та да си умре вкъщи. Брат Паню веднага заминал за София при Учителя. Разказал Му всичко. Учителят отговорил, че жена му ще живее още 20 години. Брат Паню си записал точно датата и годината, когато е ходил при Учителя. Освен това Учителят му казал, да намери лекаря и да му каже, че „Господ слезе на земята и казва, че жена ми ще живее още 20 години“. И наистина думите на Учителя се сбъднали. След 20 години тя си е заминала.

5. ЛАКОМИЯТА

Учителят казал на Паню да се отърве от лакомията. Тогава той решил да пости 40 дена. На околните казал, че се стреми да укротява клетките на стомаха си. Когато стигнал 15-ия, 20-ия, до тридесетия ден дошъл брат Каню от Ямбол и други двама и му казват да почне да яде. Брат Паню отговорил, че се е отделил (излъчил) от тялото си и всичко му миришело. После запитал: „Защо дойдохте да ми помогнете или да ми утежните положението? По-добре си идете!“ Той издържал 40-дневен пост и проял с малко зехтин и печен лук. Жена му била жива по това време. Тя се страхувала, но му помагала с каквото може.

6. ПРЕЖИВЕЛИЦИ

Брат Паню казвал, че при постенето 3-4 дена човек се сражавал с войници, 7-8 дена се сражавал с подофицери и т.н. 35-37 дена идвали генералите и казвали: „Изкривете му устата, ръцете, краката“ - това били разни изкусители.

С един приятел брат Паню си дали обещание, който си замине по-рано да се обади на другия. Минало време и приятелят му си заминал пръв. Един ден се обадил на Паню и му казал: „Паню, не е тъй както си го мислехме на земята“.

Учителят давал упражнения на брат Паню в най-голямата виелица през зимата да излиза на един връх Бакаджиците в Странджа планина до водораздела. Тогава имало много вълци. На Паню му се подкосявали краката от страх като ги чувал как вият. Като се изкачил на върха му светнало, станало му горещо, паднал на колена за молитва и благодарност към Небето.

Брат Паню ходел по гробищата в 12 часа нощем и слушал как стенели починалите, което било като урок - да се учи.

Обикалял в града в 12 ч. нощем в Ямбол и правел молитви с брат Христо Каратлиев.

Веднъж го извикали в милицията и го питали: „Ти като говориш за Бога, познаваш ли Го?“ А той им отговорил: „Вие като говорите за Ленин, познава-

те ли го?" Те го изпратили в мазето да постои няколко дни за поумняване.

Брат Паню говорил с един агроном веднъж и между другото го запитал: „Ти като агроном и си чел много, знаеш ли кога расте житото?" Агронома отговорил, че не знае. А брат Паню бил направил опит като сложил една пръчка в земята и наблизо един фенер. По такъв начин следял през деня и нощта кога расте класа. Указало се, че житото растяло сутрин рано.

Някой си човек бил заложил къщата си, но станало тъй, че добитъка му умира и той не може да изплати полицата и да даде парите. Брат Паню имал 2000 лв. Извикал човека, отишли в банката, брат Паню дал 2000 лв. и така спасил човека от разорение.

Веднъж пътувал пеш от село до Ямбол. Минала една кола и профучала край него. Брат Паню съсредоточил мисълта си и след малко колата спряла. Той настигнал колата. Момчето, което шофирало било отворило капака и търсело причината, поради която била спряла колата. Брат Паню като погледнал, посочил едно болтче. Момчето бутнало болтчето. „Я запали сега", казал Паню. Моторът се запалил, момчето поканило Паню да се качи и тръгнали.

В Ямбол искали да продадат салона. Брат Паню продава къщата си в село Калчево и отива в Ямбол да живее в горната стая. Долу живеела старата собственица. Брат Паню веднъж насочил мисълта си към нея и тя посреднощ идва и почуква на вратата му. Той отворил вратата, а тя попитала: „Паню, защо ме викаш?" „А, рекъл той, няма такова нещо." Проверка за силна мисъл.

В село го били избрали да бъде в комисията за раздаване на помощи. От комисията искали да дадат най-напред на него, но той отказал. Той рекъл: „Най-напред ще дадем на бедните, а пък най-накрая ако остане на нас". Членовете на комисията не били доволни от неговото предложение.

Брат Кольо ми разказа тия случки когато бях през лятото на Зекирица на палатка 1988 г. и допълни още следното: Брат Кольо бил на Рила, а брат Паню бил вече много възрастен и Кольо мислел за него, за брат Паню. Тогава дошла някаква жена от техния край и казала на Кольо, че брат Паню е болен и иска Кольо да отиде, да се видят с него. Брат Кольо слязъл при Паню, видели се, казал каквото искал да му предаде и после Кольо пак се качил на езерата. Така се разделили.

Преди да почине жена му Минка, Паню ѝ дал пари да се поразходи. Като се завърнала, Минка починала след 24 часа. Но вижда това, което е трябвало да види.

Като починала жена му Минка, Паню се молил дълго за нея и денем и нощем. След време тя на три пъти му се явила. Първият път в мъгла, а втория по-ясно в ъгъла на стаята. Връзката им продължавала, но чрез други измерения.

Забележка. Аз лично се познавах с брат Паню, но тия случки не ги знаех. Той идва 1946 г. ако се не лъжа с групата на брат Влайчо в Русе, но по-късно, когато се видяхме той ми казваше някои подробности по отношение на постенето и че той е постил 40 дена и как го е преживял и т.н.

Записала Марийка Марашлиева

ОЛГА БАЙРАМОВА

1. КЕМАЛ АТАТЮРК

С Олга Байрамова се виждахме често, понеже тя беше съседка на брат Петър Филипов и живееше точно срещу Савата от Мърчаево, а аз ходех почти всеки ден при брат Петър. Понякога тя идваше при него в градината и двамата сядоха на пейката и разговаряха. Съпругът ѝ Дочо бил художник, но вече починал. Тя има родствена връзка със семейство Камбурови, със стария Стефан Камбуров, който е бил печатар. Башата на Олга е бивш офицер и добър познайник на Петър Димков.

Братът на съпругът ѝ Дочо се наричал Желю. Той бил много добър човек и тя обичала да разговаря с него когато им идвал на гости в София. Желю живеел обаче в Нова Загора. Веднъж той ѝ разказал едно свое преживяване.

Същият Желю Байрамов бил офицер на турската граница преди години. Но едно време границата не е била охранявана както сега. Та когато Желю бил на границата един път, един турски офицер тичешком преминал през границата и дошъл в палатката им като ги помолил да го крият. Той казал, че е революционер и че е ранен. С него имало и друг турчин, който бил обикновен войник. Офицерите скрили и двамата и помогнали на турчина-революционер да оздравее и след като последният бил вече добре, двамата се прехвърлили в Турция. Междувременно били дошли от заставата да питат за тях, но българските офицери казали, че не са виждали никого. Укрили го под леглото в палатката. Турският офицер, когото българите укрили преди да се прехвърли със своя войник границата бил запитал за името на Желю Байрамов, който бил в случая човекът, който поел отговорността за укриването на двамата турци и го запомнил, както и адресът му. Минало доста време от тогава. Желю се прибрал в домът си и дори забравил случая на турската граница, но по едно време извикали Желю Байрамов в турската легация в Бургас. Той се учудил, за какво могат да го викат, но все пак отишъл. Турският консул го поздравил и между другото запитал дали познава човекът, чийто портрет бил закачен на стената. Желю се вгледал в лицето на портрета и познал турския офицер, когото бил укрил и лекувал на турската граница. А той се оказал Кемал Ататюрк. И така Желю Байрамов бил поканен от Кемал Ататюрк да му отиде на гости в Цариград. Разбира се, как може да се откаже такава любезна покана. Заминал Желю за Цариград. Там бил посрещнат с най-големи почести. Дали му човек и кола на разположение, с които да се разходи където иска. Кемал Ататюрк му казал: „Можеш да идеш където искаш в Турция и да седиш колкото искаш!“

Разходил се Желю, обиколил цяла Турция, гледал, но като минали шест месеца се върнал в Цариград и казал на Кемал, че му е мъчно за родината му и че иска да си върви в България. Сбогували се и Желю си заминал. Така той ходил няколко пъти в Турция на гости на своя познат от Цариград.

2. КУФАРЧЕТО

Минало доста време от тогава и един ден чичо му Слави Камбуров му казал, че Учителят Петър Дънов го вика в София. Желю бил чувал за Учителя, но не го познавал. Учудил се той на тая покана, но отишъл в София. Учителят го приел и го поканил да постои на Изгрева като през това време той спял в бара-

ката на сестра Олга Славчева. Запознал се той с живота на Изгрева, учил Паневритмия и т.н. Стоял там един месец. Един ден Учителят го повикал и му предал едно куфарче, както и един адрес на някакъв турчин в Цариград на име Ага Хан, на когото да предаде куфарчето. Какво имало в последното той не любопитствал. За Желю едно отиване в Турция не представлявал проблем. Той отишъл в Цариград и потърсил Ага Хан, който бил известен човек. Ага Хан живеел в една хубава голяма къща с градина и прислуга. Поканили го вътре. И там било всичко много хубаво обзаведено. Почакал малко и не след дълго пристигнал един хубав, представителен, възрастен човек с чалма, поздравил Желю много приветливо, а последният му предал куфарчето, което му дал Учителят. Ага Хан поел куфарчето и го отворил пред Желю. Тогава той видял, че куфарчето било пълно с беседи. Турчинът ги приел и благодарил. Така Желю изпълнил задачата зададена от Учителя и си казал на ума: Значи Учителят има последователи и в Турция!

Така Желю ходил няколко пъти при Учителя и Учителят му подарил една своя снимка, на която снимка Учителят бил облечен в балтон. Учителят написал няколко изречения под снимката и се подписал. Тази снимка стояла дълго време у Желю Байрамов. По-късно този портрет на Учителя попаднал у зетя на Желю на име Методи Василев, който живеел във Варна и бил съсед на брата на Михаил Иванов. Веднъж когато Методи Василев отивал в Париж поискал адреса на Михаил Иванов от съседа си и като отишъл в Париж потърсил Михаил Иванов. Последният го посрещнал и изпратил царски. През време на престоя си в Париж двамата са разговаряли и Методи Василев показал снимката на Учителя на Михаил като споделил историята със снимката от Учителя. Тази снимка останала по тоя начин у Михаил.

София, януари 1991 г.

Преразказала Марийка Марашлиева

3. ЖЕЛЮ БАЙРАМОВ

Един ден брат Слави Камбуров извиква чичо Желю и му казва: „Желю, ти трябва да отидеш в София, Учителят каза“. Желю се учудил много, защото чувал за Учителя и някога са говорили с брат Слави за Учението, но не познавал Учителя лично. Но по настояването на Слави, че щом е казал Учителя трябва да отидеш и той се качва на влака и идва в София, идва на Изгрева и сядва на пейката пред салона и седял смутено и се чудел как да се представи. В един момент Учителят излязъл на Горницата и повикал Желю като му казал: Желю, ела!“ И той станал и се качил горе при Него. Учителят най-напред го запитал, как е, що е и най-любезно го посрещнал и му казал: „Слушай, Желю, трябва да ми направиш една услуга. Ето тук има едно куфарче, което трябва да занесеш в Цариград“. Желю останал учуден, но изслушал Учителя. Учителя му казал адреса и че трябва да почука три пъти на вратата на къщата, което било знака. И Желю отива в Цариград, намира къщата и като почукал три пъти и в момента излиза един възрастен господин с бяла чалма, целия в бели дрехи. Но преди това Учителят му казал, че той се казва Ага хан. Желю му казва: „Г-н Дънов изпрати това за Вас“. „Да, зная.“ Вземал му куфарчето, благодарил и му казал „Довиждане“. Въпрос: на български или на турски? На турски. Чичо Желю знаеше перфектно турски. И взема обратния влак и се връща в София и казва на Учителя: „Г-н Дънов, аз предадох...“ и Той казал: „Зная“ и останал на Изгрева и около шест месеца е живял. Учителят му казал: „Ще отидеш в къщичката на Олга Славчева“. Стоял на Изгрева, хранел се в трапезарията на стола, слушал беседите, ходил на Паневритмия, на екскурзия. Видял целия живот на Изгрева и един път рекъл на Учителя: „Аз имам семейство, трябва да си отида“. „Щом

искаш, иди си!" И така няколко пъти Учителят го е повиквал, идвал е на Изгрева и изпълнявал задачи, които Той му давал. Не ми ги е казвал точно, защото това са били неща между него и Учителя. Задачи във връзка с Турция ли? Той ми каза, че това са лична тайна. Учителят е такава личност, че работите, които стават между тях, той не може да ги разказва.

Преди да се срещне с Учителя Желю е ходил много пъти в Турция. Той е бил търговец и имал търговски връзки с тях, с турците. Но той още преди това се е интересувал от окултните науки и дори бил ходил някъде из Анадола при някакви дервиши. Той се е интересувал от тези въпроси. Не зная точно какви са тия дервиши, но той между другото е разказвал тези работи. Аз много съжалявам, че чичо Желю така инцидентно ми е разказвал тия неща. Да го хвана, че да ми разкаже всичко подробно. Неговата жена и дъщеря му нямаха никакво отношение към тези неща. Даже много се ядосваха, щото той доста пътуваше и към Братството нямаха никакво отношение. Той фактически се е интересувал. Имаше и много литература. Но той главно с вуйчо Камбуров е разговарял, бяха много близки, играеха на шах и т.н. Слави Камбуров е бил също в Нова Загора, там е имал печатница. Аз Слави Камбуров и Стефан Камбуров ги бъркам, защото много малко съм ги виждала. Аз познавам най-стария Камбуров. Може да е Стефан Камбуров. Аз когато се ожених тогава го виждах, когато отидох в Нова Загора, повече не знам. Зная, че беше Камбуров, толкова. А това за Кемал Атаюрк, това е съвсем отделна история.

А митническа проверка тогава не е ли имало? Ами щом Учителят го праща, то тогава Учителят го охранява. Учителят го е пращал и друг път така, използвал го е като един посредник и чичо Желю казваше, че когато отивал все същото куфарче носел. Но и на други места е ходил. И Учителят подарил на чичо Желю един свой портрет с подписа си. Имаше написано едно изречение. Съжалявам, че не го записах това изречение. Тогава за пръв път видях подписа на Учителя. Чичо Желю ми даде този портрет да го пазя като каза, че близките му нямат никакво отношение към Братството: „Ти, Олге, имаш отношение, ето ти този портрет на Учителя“. И аз много го пазах този портрет, съкровено го пазах тоя портрет. Добре, но неговият зет на Желю - Методи Василев е от Варна и е съученик и приятел на Михаил Иванов. Михаил Иванов бил едно бедно момче, даже те малко по-добре материално били и в тях идвал да яде и така като темен син бил в семейството им. И след туй около 9.IX., след 9.IX.1944 г. Михаил го поканва Методи да отиде във Франция и той заминава. И тогава чичо Желю, кой знае какъв дявол го хваща и ми казва: „Олге, дай ми портрета, защото... иска го. Методи ще ходи при Михаил“. И аз понеже е негов портрета, го дадох. И Методи взема този портрет и го занася на Михаил. И после Методи донесе един портрет на Михаил. Същата прическа на Михаил като Учителя, същата кройка на балтона с тия ревери, само че Учителят ходеше с бастун, а той с жезъл и Методи каза, че това било една кристална топка и му направило впечатление, че много светски вид е имал, носел и пръстени. Той се хранил отделно на една катедра. Методи шест месеца седял в Париж и на Лазурния бряг. Михаил му дал пари, разхождал се из Франция, нали, върна се. Но много съжалявам за тоя портрет. Нямах сила да кажа: „Няма да ти го дам“, нали той е негов. И съжалявам много. Учителят беше изправен така цял ръст, изправен с балтон. Съжалявам много за този портрет. А той Михаил го взе, за да си прави актив с портрета на Учителя, че уж му го е подарил.

На Лазурния бряг бил много устроен. Къщички, а между къщичките хубави алеи с цветя. Една къщичка боядисана в розово, другата в синьо, третата в жълто - много разкошно. Поднасяли, сервирали и риба се ядало. Ядели риба, трапезарията разкошно направена, по всички правила на аристокрацията и той му задал въпроса: „Ами на Изгрева братята живеят много скромно?“

Отговорът бил: „А, французите имат друг начин на живот“ и той отделно съвършено се хранел. В салона той седял на високо там на една катедра. Влизал от отделна врата и т.н. Това ми е разказвал. Те са били съученици и приятели.

Желю е бил търговец. После е имал магазин „Билка“. Накрая вече се занимаваше с билки, но по едно време търговците с всичко са търгували и само останал паспорта турския, който му е дал Кемал Атаюрк, той ми го подари и аз съм го запазила досега като спомен и документ.

Бях близка с Цанка и тя ми бе донесла едно цяло течение от непечатаните беседи, но след като мина обиска след доста години време тя ги взе и скоро почина след това. Но мен ме запознаха с Цанка Екимова и Люба и Милка Аламанчеви. Аз дружах с тях. Много работи за Братството те са ми разказвали. Люба и Милка бяха прекрасни жени, много чисти, много предани на Учението, също и Богомил Малджиев. Много хубави неща от тях съм чувала, много неща са ми разказвали за Учителя. Това, че е казвал: „Когато Аз си отида, ще взема Савка с мене. И единственият ми ученик е Савка и брат Боев“. А брат Боев беше близък с моя съпруг и така доста сме ходили с него и сме разговаряли. После много близки бяхме с брат Тахчиев от Стара Загора. Той, Дочо го спаси. Те го гонеха. Не знаей какво го правиха, на концлагер щяха да го пращат. Той беше учител в мъжката гимназия и Дочо каза за него: „Той е един чист, скромнен човек, да не смеете да го пипнете, аз отговарям за него“. Да, пазеше ги. Ама тука знаеш ли колко идваха братя. Едни други се клеветят. Художник беше. Той беше човек с много широка култура, бил е във Франция, много се занимаваше, много четеше и една сестра, не искам да ѝ кажа името започна едного да клевети - така, така, така. Той само я гледа и ѝ вика: „Слушай, сестра, ти нали си ученичка на Бялото Братство, нали си последователка на Учението на Любовта? Това, което казваш показва, че няма никаква любов в тебе. Иди си и си помисли“. И тя назад, назад, назад и излезе. Много ги е спасявал. Той казваше на комунистите: „Какво искате от тия чисти хора!? От тия работливи хора“. Те нали тука гонеха Братството. Защото той беше член на Партията. И даже неговите другари все му викаха: „Абе, Байрамов, ти не си комунист, бе, ти си християнин“. А той им казваше: „Най-старите християни са започнали от комуните. От там. След много години сега всичко това се е извъртило и дойдохме на тоя ред“. Той самия беше много чист, много искрен човек. Но имаше и прекрасни хора комунисти. Но преди 9.IX.1944 г. членове на Партията и съмишленици са били около 100 000 души в България. А след това Партията стана от един милион души. Какви са те? Това са бояджии, карьеристи и сега същите тия забъркаха България и я направиха на нищо. Тия карьеристи. Те не са чисти хора тия. Старите комунисти бяха скромни, честни хора, а това вече накрая се изроди та стана на нищо. Тодор Живковите и там другите истории и в Русия. Цялото нещастие дойде от КГБ-то от Русия. От там почна падението. И опорочението на идеите им.

Пропуснах това, че лично Учителят е казал на Желю. Понеже той казал на Учителя: „Г-н Дънов, аз нито познавам Вас, нито познавам Учението“. А Учителят му отговорил: „Истинските мои ученици са в света, а тези, които са дошли тука, ако не са дошли при Мене да ги спася или ще са по затворите или ще са по улиците като уличници“. Думата е много грозна и не искам да я споменавам. „Или ще са по затворите или там където са падналите жени.“ И това той лично ми е казал чичо Желю, че тъй му е казал Учителя още първия път.

Имахме приятели, които имаха на Цариградското шосе вила и с тяхната дъщеря бяхме приятелки и съученички, а ние живеехме в града, но идвахме тука на гости. Аз съм софиянка. Идвахме на гости, а срещу тях живееше брат Боянчо Златарев, старата им къщичка с двете сестри. Между Цариградското

шосе и Дървенишкото. Имаше една варджийница и един полицейски участък. Но ти не ги знаеш тези работи на времето. И сега един ден с тази моята приятелка Лоли играехме там. Аз бях в шести клас, така от махалата, а Боянчо един скромнен, приличен, като момиче. Те го закачат, хвърлят му ябълки, а той скромнен, гледа в земята. Аз бях една слабишка и скромна бях. Баща ми ни възпитаваше много строго. Но другите деца сега го дразнеха. Викаха: „О, Боянчо е дъновист“ не знам си какво... И ние с нея решихме един ден. Абе гледаме го ние един тъй скромнен Боянчо. Чакай да отидем да видим, аз съм слушала значи от баща ми. Чакай да отидем да видим какви са тия дъновисти. И с нея тъй, тъй, хоп идваме на Изгрева двечките. И то беше пролет. Чешмата, че едни такива хубави снежанки, че розите бяха цъфнали, цялата чешма, поляната, боровете, къщичката, масата, всичкото потънало в рози. Била съм значи на 15-16 години, а тя по-малка от мене една година. Хванали сме се с ръце и хоп полекичка, полекичка така, то красиво място, полекичка отидохме там, малко до края на масата гдето се хранят. И ние така седим и гледаме към Горницата. Излезе Учителят и каза: „Рекох, елате!“ А ние като се хванахме за ръце и бяг да ни няма. Избягахме. Тогава за пръв път съм видяла Учителя през 1936 г. И защо туй направихме? Той така нали излезе с бялата коса. Само Му помня лицето щото то за един момент и „Рекох, елате!“ И ние като се хванахме с ръце и бяг, избягахме. Уплашихме се, защото те ни разправяха: „Там при дъновистите не знам какво си, що си“. Какво, а то нищо. Красота. Това е първия път когато съм видяла Учителя, 1936 г. Но избягахме, момичета бяхме. А сега съжалявам.

4. РАЗКАЗАНО ОТ ЖЕЛЮ БАЙРАМОВ ОТ НОВА ЗАГОРА

Около 1935 г. един ден при мен дойде стария Слави Камбуров и ми каза: „Желю, Учителят Петър Дънов ми каза да отидеш при Него в София“. Аз се учудих, нищо общо няхах с дъновистите, само бях чувал за тях. Той дойде втори път и настоятелно ми каза да отида. След няколко дена ми се отвори работа за София и аз заминах. Отдох и на Изгрева. Там заобиколен от много хора видях Учителя. Той като ме видя ми каза: „Рекох, елате с Мен“. Качихме се в Неговата стая, тя беше на горния етаж. Тогава аз Му казах: „Г-н Дънов, аз нямам нищо общо с дъновистите, защо сте ме викали?“ Той ми отговори: „Истинските мои ученици са в света, а много от тези, ако не са около Мене ще са във вертепите или затворите. Ти ще отидеш в Цариград и ще занесеш този пакет с книги на Ага хан“. (Забравила съм името и адреса, тогава не обърнах внимание). Отговорих Му: „Но аз нямам никаква работа в Цариград“. Той ми каза: „Ще имаш“. И действително след време се случи и аз трябваше да замина. Тогава аз се занимавах с търговия. Взех пакета и го занесох на посочения адрес. В доста хубава къща ме прие един възрастен човек с чалма Казах му кой му праща пакета. Той го взе и ми благодари.

Когато се върнах в България отидох на Изгрева. Като ме видя г-н Дънов се засмя и ми каза: „Зная, зная“. Тогава ми подари Неговия портрет, формат пощенска картичка, написа ми два стиха и се подписа с целия си оригинален и известен подпис.

Портрета сега се намира у Михаил Иванов. При едно пътуване до Франция моя зет му го е подарил. Те са съученици и съграждани.

Забележка: Поместени бяха различните разкази за едни и същи събития, защото те се допълват и дават представата за цялостта на събитията.

Записала: Марийка Марашлиева

ИЗКУСИТЕЛЯТ НА ЗЛОТО И НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

Роден съм в гр. Самоков и като млад дойдох на Изгрева. Заселих се през 1929-1930 г. Познавах и разпознавах добре гъбите, берях ги по Витоша и ги продавах на пазара. Братството всеки четвъртък излизаше на екскурзия на Витоша. Аз също излизах и ако беше сезона на гъбите аз използвах случая и си пълнех торбата с гъби. Набраните гъби ги продавах на пазара. Приятелите също обичаха гъбите. Но те много не разбираха от гъби. Веднъж както се хранехме в трапезарията стана въпрос да се направи гозба от гъби. Тогава Учителят каза строго: „Когато дежурните искат да сготвят гъби няма да вземат от другото освен от брат Иван Сечанов. Той познава гъбите много добре. Само от него ще купувате“. Тези думи на Учителя бяха убедителни за мнозина и аз вече можех да продавам гъбите на братята и сестрите и така си изкарвах прехраната. След много години аз написах книга за гъбите. Това, което каза Учителят за мен се сбъдна. Книга се пише от този, който разбира.

При един разговор с Учителя Той ми каза, че аз идвам от Индия, че там съм бил като факир и някой ме е убил поради което тук съм се преродил. Самият ми вид бе като на индус. Бях черноок, мургав, слаб, подвижен и дребен.

Аз имах квартира до Бертоли, до линията в една барака. Но за известно време си бях построил палатка до къщата на сестра Балтова, която се намираще близо до големия салон, в който Учителят изнасяше беседите си. Причината, която ме накара да изляза на палатка беше, че ми бяха дошли четирима души приятели студенти, на които отстъпих стаята си. Това беше месец май 1936 г. Това излизане на палатка ми даде възможност да бъда очевидец на побоя, който нанесох на Учителя. Понеже се занимавам с гъбарство бях ходил много през деня по Витоша и бях се уморил, та како се върнах по обед на Изгрева, то затова легнах да почина в палатката. Бях дори задрямал. По едно време чувам силни викове на жени. Скачам веднага и поглеждам от къде идват виковете. Те идеха откъм салона. Аз изтичах да видя какво става. Виковете бяха на три сестри - Веса Козарева, Димитринка Захаријева и Маргарита Мечева. Двама високи и силни, едри мъже се бяха нахвърлили върху Учителя, който беше облечен в бял костюм и удряха с железни боксове. На мен така ми се видя. А тези боксове тогава се продаваха по сергиите на пазара и представляваха един пръстен, на който имаше някаква фигура, хем да се вижда фигурата, хем да е изпъкнала, че като удрях с нея да представлява твърд предмет. На мен ми се стори, че Учителят Го удряха с такива железни боксове. От главата и лицето на Учителя течеше кръв по белия костюм. Аз от смущение не знаех какво да предприема. Аз съм дребен на ръст и не бях в състояние да се бия с тия яки мъже. Не ще и съмнение, те искаха да Го убият. Поради силните викове на сестрите, вероятно тия двама мъже се уплашиха и прескочиха през прозореца на салона навън. Аз, който бях влезнал в салона през вратата и видях целия побой, то можах също да прескоча също през прозореца и изтичах след тях, за да ги проследя. Наблизо до къщата на Балтова ги чакала кола, на която те се качиха. Благодарение, че изтичах след тях аз

успях да видя номера на колата. Той беше 1010. След това дойде брат Любомир Лулчев, на когото разказах всичко и му предадох номера на колата. Той слезе веднага в града и съобщи в полицията. Побойниците по номера на колата бяха открити някъде към Пловдив. На другия ден двамата нападатели-побойници дойдоха да се извинят на господин Дънов. Кой ги беше изпратил, за да Му искат прошка, не зная. Но аз бях там, когато чух думите на Учителя: „Аз ви прощавам, но какво ще ви правя полицията, това е нейна работа“. Ние сме около Учителя няколко братя и сестри. И една сестра възкликна: „Ама как така, Учителю?“ Учителят я изгледа, после се обърна към побойниците Си и каза: „Аз ви прощавам, но молете се Бог да ви прости, защото окултният закон не прощава, защото когато е нарушен, идва редът на Божията Правда, която възстановява нарушения Божия закон“. Ние въздъхнахме, но тези думи на Учителя останаха като неразгадани ребуси за нас. Учителят им прощаваше, защото знаеше, че са човечи от човешка плът и че други сили бяха влезнали в тях и ги ръководеха. Той опрощаваше на човечите. А тези сили, които ги довеждаха на Изгрева и чрез които се извърши побоя върху Учителя, това бяха сили, които бяха нарушили Божия закон. За тези сили нямаше прошка. Те бяха нарушили Божия закон. И само Божията Правда можеше да възстанови това равновесие. Минаха години и ние видяхме как тази Божия Правда действуваше чрез бичът Божий, който бе даден в ръцете на комунистите, които дойдоха след 9 септември 1944 г. и възстановиха новата власт, която просъществува 45 години.

Двамата побойника отначало видели Йордан-шофьора и го попитали за Учителя. По това време той е бил в салона и той го показал. То не е знаел за какво го търсят.

Разказваха някои, че Учителят е окървавен от разрязаната ръка на един от побойниците, който е счупил нарочно с юмрук стъклото, за да може да отвори отвътре вратата на приемната стая. Това е вярно, но за приемната стая. Но тук в салона те Го биеха с боксове по лицето и устата на Учителя беше разкървавена и Му бяха счупени няколко зъба. Та Неговата собствена кръв течеше по белия Му костюм. Ех, имаше и малко кръв от ръката на побойника. Първоначално мислих, че това са обикновени побойници и хулигани. Но по-късно разбрах, че това са наемни убийци. Целта е била Учителят да бъде ликвидиран. Това го научих от мой личен приятел и студент Кочо Овчаров, който после избяга в Америка по политически причини. Кочо Овчаров, който ме предупреди, работеше в цензурата по печата. Той ми каза: „Тебе те смятат, че си поставен с тази палатка на пост пред сградата, гдето живее Дънов, за да следиш какви хора отиват при Него. Махни се от тука, защото могат да те ликвидират цанковистите“. От него разбрах, че побойниците са изпратени от Александър Цанков. Предупреди ме да се махна от палатката, която съм построил, защото ме смятат за дъновист поставен за охрана на г-н Дънов. Аз разбира се не бях поставен на пост, нито имах желание да следя някого. Но така се случи, че случаят избра именно мен да построя палатка и чрез нея да бъда очевидец на побоя. И аз бях очевидец и ви разказвам точно това. Моят приятел - Кочо Овчаров получи след време смъртна присъда след като дойдоха и взеха властта комунистите, но той преди това беше предупреден от някой доброжелател и бе забягнал в Америка. Така както той ме предупреди на времето да се махна от палатката, защото цанковистите взели решение да ме ликвидират, понеже съм бил охрана на Дънов, така също се намери и друг човек, който да го предупреди да побегне от България и да се спаси от явна смърт. Така и направи. Ви видях и един окултен закон как работи и чрез една палатка. Сложиш палатка случайно, станеш очевидец случайно на една

истина, защото Небето те е избрало да бъдеш на този пост. Свършиш си добре работата, после Небето намира друг, чрез когото те предупреждава и ти разтуряш палатката и се скриваш на скришно място и побягваш от погледите на убийците. Ама този, който те е предупредил и спасил той също си е опънал шатра в някоя държавна служба и стои там на някакъв пост като цензор по печата. Тогава идват други, които го предупреждават и спасяват, понеже е направил някакво добро някому и му е спасил живота. А цялата развръзка идва до своя край като Кочо се оженва за една моя съученичка от прогимназията, а той като забягна в Америка доживя до старост и умря от естествена смърт.

Та такива са човешките съдби. Едни нарушават закона, а други го изпълняват. А изпълняват го онези, които имат власт не само от Кесаря, но имат и разрешение от Небето. Важно е Небесната власт на Силите Господни.

Аз се заселих на Изгрева през 1929/1930 г. Имаше няколко бараки, салон и ниви наоколо. Живях дълго и си изкарвах прехраната с гъбарство. Берях диви гъби, продавах ги в прясно състояние или ги суших. Познавах ме всички. Веднъж един ме запитва: „Как ще докажеш, че твоите гъби не са отровни?“ Показах му, че имам книга написана за гъбите и то е едно много хубаво ръководство. Човек като чете ще разбере кои гъби са отровни и кои гъби са ядливи. А този човек ме запитва: „Ами ако е направена печатна грешка в книгата и отровната гъба е написана, че е ядлива? Какво става тогава?“ Гледам го и се чудя какво да му отговоря. По едно време думите сами ми дойдоха в устата: „Ако трябва да ти дойде прекеждие, то ще ти дойде. Но моли се на Бога да протегне своята ръка и да ти отмени прекеждието!“ Онзи мига и премигва и нищо не разбира. Накрая му казвам: „Човек предполага, а Бог разполага със съдбините на света и със съдбите на човека.“ Тогава този човек реши, че може да си купи от мене гъби. Казах му как да ги сготви. На следващия ден мина отново и ми каза: „Идвам да ти кажа и да ти се обадя, че съм жив и здрав и че нищо не ми стана от твоите гъби“. Той се смее и аз се усмихвам. Разделихме се като приятели.

Тази история ви разказвам, защото живях дълги години и си изкарвах хляба с ядливи гъби, а наоколо около мен растяха и съблазняваха със своята украса Изкусителят на отровата. Този Изкусител на отровата е един. Има го и в човешките общества, има го и в растителния свят, има го и в животинския свят. Това беше проекция на голямото Зло на земята. Затова Учителят бе казал: „Не се борете със злото! Ти злото не можеш да го победиш, но можеш да го замениш с най-малкото добро!“ Ето това е финалът на моят разказ. Най-малкото добро направено на земята от човека е неговият Висок идеал за общение с Бога.

Записала Марийка Марашлиева

КОЛЮ ЙОРДАНОВ

1. ДЪЛГИТЕ ПРЪСТИ

Брат Колю Йорданов е роден в с. Косарка, Дряновско сега Велико Търново. Учил е в Търново първоначално, а след това е завършил средно техническо училище в Габрово. Там работил в Габрово в един завод като ел. техник. 1928 г. служил 18 месеца като доброволец в София със заплата.

През 1930 г. се запознал с един човек, който от своя страна познавал семейство Калпакчиеви и други някои наши братя. По такъв начин влязъл във връзка с Братството. Между нашите хора, с които се запознал имало много културни хора с висше образование. Той виждал как работят те. Брат Илиа Узунов му подарил една цигулка и той започнал от тогава да взема уроци по цигулка. Брат Колю научил много песни По онова време и брат Калудов бил в София. Като го гледал така брат Калудов, че има доста дълги пръсти му предложил да се учи на контрабас. Но едва започнал да свири, свирил около месец и го взели доброволец отново. Тогава той дал инструмента на друг брат. После започнал да пише резюмета. Купил си циклостилна машина за 2000 лв. и отделно пишеща машина. Резюметата ги пращал на 300 адреса според списъка, който му дал брат Боев. Започнали да му изпращат пари от провинцията и по такъв начин той изплатил циклостилната машина от тия средства. Дългите пръсти са за строго определена работа.

2. ГАРАНЦИЯ

По едно време брат Лулчев го извикал да постъпи пласъор към една редакция. Взели го без гаранция (обикновено искали винаги гаранция), но понеже бил човек от Братството, а хората от Братството се ползвали с голямо доверие. Така започнал да обикаля България. Учителят извикал брат Райчев от Велико Търново, който е бил военен и му възложил да иде в Русе където имало братско стопанство, да провери какви са причините, че не дават никакви приходи. Брат Райчев отишъл в Русе. Това е било около 1937 г., но там се разболява и се наложило да изпратят други хора. Учителят посочил именно Колю Йорданов, Йордан Андреев и Петър Арабаджиев от Варна. В стопанството работели и ръководели работата братя Маркови. Когато дошло време да берат лозята продали гроздето на пазара и парите братя Маркови внесли в магазин за бакалски стоки, който държали. А с другата част от гроздето братя Маркови направили безалкохолно вино, но впоследствие се разбрало, че те са сложили във виното хляб, за да вкисне и да ферментира. По този повод Аню (Йордан Андреев) искал да бие един от братята Маркови - Стою. Тъй като отношенията много се обтегнали Йордан Андреева си заминал за София. Това е било през 1937/1938 г. Останали само Петър Арабаджиев и Колю Йорданов. Понеже не знаели как да постъпят с братя Маркови, Софка Явашева, чийто съпруг бил подарил на братството имота, предложила да направят спиритически сеанс при брат Ватев. На сеанса им било казано Колю Йорданов да не ходи три дена при братя Маркови. Преди това Симеон Марков бил казал на Колю, че занаяпред ще трябва да си плаща храната по 5 лева на ден. Затова той не ходил да се храни при тях три дена. През това време Софка давала храна на Колю. После направили сеанс при

сестра Марийка Градинарова, която била медиум. Тя направила връзка с Учителя. По това време брат Райчев се разболява и брат Георги Димитров, който имаше лека кола го завел у дома си, след което брат Райчев си заминал за София. Хората от света взимаха без гаранция нашите братя за работа. А нашите пък от Братството в Русе гдето уж имаха гаранция на Небето разрушиха всичко.

3. ЯГОДКИТЕ

Веднъж брат Колю минавал през Борисовата градина или по-добре гората, която граничи до Изгрева. Край пътеката, по която вървял видял малки ягоди, но те били тъй хубави и червени, че той ги откъснал с по-дълги дръжки и пожелал в себе си да ги занесе на Учителя. Наредил ги той като букетче и радостно вървял по пътя. Като излязъл от гората тръгнал вече към салона, но нещо го стегнало, как ще ги поднесе на Учителя, много се притеснявал. Като извървял около половината път от гората до салона не щеш ли, че Учителят се задал право срещу него като че ли знаел, че Колю отива при Него. Като наближили двамата, като се изравнили, Колю се престрашил и казал: „Учителю, заповядайте тия ягоди ги откъснах за вас“. Учителят взел ягодките, усмихнал се и благодарил на Колю.

4. ДАМАДЖАНАТА

В четвъртък през седмицата Учителят отивал с група братя и сестри на Витоша на екскурзия. Обикновено Колю Йорданов отивал преди тръгването да вземе дамаджанката на Учителя, за да я донесе после с вода от изворчето на Бивака. Един път, когато пак ще отиват на Витоша Колю отишъл да вземе дамаджанката, но Учителят не се виждал, не излязъл от стаята си. Колю по начало е бил много стеснителен. Как да безпокои Учителя, за да му даде дамаджанката за вода. Стоял той и че сучел какво да прави. По едно време само допрял ръката си до вратата готов да почука и последната се отворила и Учителят се показал. Понеже имало малко вода в дамаджанката, Учителят я излял в някакъв съд и му я подал. Странно нещо, си казал Колю, Учителят като че ли е стоял зад вратата. Докато той самия да реши, дали да почука и само бил допрял леко ръката си до вратата и Учителят веднага отворил същата и излязъл. Ученикът първо трябва да поиска и да почука на вратата на знанието.

5. ЗА КАКВО ЧОВЕК ДА СЕ ЗАЛЕПИ

Веднъж Учителят бил отишъл на Мусала. С Него бил и брат Лулчев. Тази случка Лулчев я бил разказвал. Тогава Учителят е спал също като другите на хижата, но в отделна стая. Лулчев спял в преддверието, пред стаята. Понеже навярно е нямало много хора или изобщо не е имало, било е много тихо и през нощна Лулчев чувал как Учителят повтарял много пъти: „Господи, Господи, Господи...“

Сутринта Лулчев казал на Учителя: „Учителю, Вие като пиявица сте се залепили за Господа и повтаряхте през нощта многократно: „Господи, Господи, Господи...“

„Така е, рекъл Учителят, и вие трябва тъй да сте залепени за Господа!“

Записала: Марийка Марашлиева

ПАНЮ БАЛДЪРОВ

На 12.VII.1987 г. в Айтос на градината брат Паню от Пловдив разказа един случай, който бил разказал брат Боев

1. ПЪТУВАНЕ ДО ЦАРИГРАД

Брат Тодор Стоименов работел в Бургас в БНБ. От някакво предприятие поканили брат Стоименов да отиде на една екскурзия до Цариград, която била организирана от предприятието. Брат Стоименов много искал да иде на екскурзията и помолил директора на Банката да го пусне да иде на екскурзията. И наистина екскурзията се състояла, всички се качили на парахода и той потеглил с пътниците. Но какво станало. Като пристигнали в Цариград, а там се била появила болестта холера и по тая причина била обявена карантина за 40 дена. По това време Тодор Стоименов бил излязъл извън парахода на разходка - без пари и без паспорт и попаднал в блокадата. Не могъл да се върне на парахода.

Брат Стоименов в тоя момент се досетил да отправи молба към Учителя. Станало тъй, че брат Стоименов се срещнал с един българин, който след като разбрал, че брат Стоименов трябва да се върне в България, му купил билет. Това било добре дошло. Тодор Стоименов се качил на влака и влязъл в едно първокласно купе. Дотук всичко било минало много добре, но без документи какво ще прави? Нещо го стягало.

Отново отправил молитва към Учителя. Влака тръгнал... По едно време минал кондуктор. Отворил вратата, погледнал, застанал мирно, поздравил и продължил. Брат Стоименов се учудил какво става и си рекъл, това мина, но нали ще минат митничарите, те ще бъдат няколко, как ще бъде? Не след дълго минават и те. Спрели на вратата, застанали мирно, поздравили и отминали. Брат Стоименов не можел да си обясни как ставали тия работи, но факта бил налице. Преминали границата и като отишъл в София се запътил направо при Учителя, да Му разкаже случилото се с него. А какво било учудването му когато Учителят го посрещнал на вратата с думите: „Тодорчо, как мина пътуването?“

2. БОЛНОТО ДЕТЕ И КЪРПИЧКАТА

Дъщерята на брат Паню следвала в София, през което време била на квартира у брат Стоименов. Веднъж когато брат Паню бил в София брат Стоименов му разказал следния случай: Като ученик в Бургас живял на квартира у един богат грък. Гръкът имал голяма къща, в която живеел със семейството си, а имал и една стара къща, в която живеел брат Стоименов. Веднъж се разболяло детето на гръка. Дошъл един лекар, дошъл втори - нищо не могли да помогнат. Извикал консулт от няколко души лекари. Те прегледали детето и пак нищо не могли да направят. Майката останала при детето, а бащата излязъл да изпрати лекарите, които на излизане казали на гръка, че състоянието на детето е такова, че трябва да подготви жена си, щото детето може скоро да умре.

В това време у брат Стоименов бил дошъл Учителят на гости. Гръкът знаел за Учителя, че е завършил медицина в Америка и като всеки баща,

който търси гдето казват „на сламка да се хване“, казал на брат Стоименов да каже на Учителя за детето. Брат Стоименов разказал всичко на Учителя. Учителят го изслушал, посегнал в малкото джобче на самото си и извадил една кърпичка. Подал я на брат Стоименов и казал, да разтворят кърпичката и да покрият с нея главата и лицето на детето. Родителите на детето направили това и стояли край болното цяла нощ. На сутринта детето само вдигнало кърпата от лицето си и станало. Било оздравяло.

Паню Балдъров е от Димитровград, а по-късно се бе преместил в Пловдив.

ГЕОРГИ СОТИРОВ

1. ЗРИМИ ЧУДЕСА

През 1940 година когато немските войски бяха допуснати в България един съботен ден дойдох на Изгрева с намерение да се видя с Учителя. Посрещна ме една сестра и ми каза, че него ден Учителя не приема. Аз обаче застанах долу до стълбите при салона и очаквах. Като видях, че всички братя и сестри се разотидоха и вече нямаше никой, осмелих се и се качих по стълбите, към стаята на Учителя. Почуках два-три пъти на вратата и вратата сама се отвори. Гледам, пред мене няма никой. След това се досетих, погледнах нагоре към тавана из помещението и гледам Учителя във въздуха, откъм тавана във въздуха се спуска надолу. Казва ми: „Мълчи и не се докосвай до мене“. Слезна точно пред мене и ми каза: „Чакай, аз сега ще дойда“. Разбрах, че тогава Учителят е бил само с етерното си тяло. Като каза това, влезе в стаята си и след една-две минути се върна и каза: „Сега вече може да питаш каквото искаш“. Преди това ми подаде ръката си, която целунах. В този момент Учителят задържа ръката ми, не я пусна и аз започнах да се вдигам във въздуха. Почувствувах, че съм на около две педи над земята, че нямам почва под себе си. Уплаших се. След това Учителят ми каза: „Не бой се!“ и ме потупа по рамото, а аз в това време пак слезнах долу.

След това запитах: „Учителю, какво става с майка ми и сестра ми?“ А те живееха в гр. Ксанти (Гърция). Безпокоях се за тях, понеже тъкмо тогава бяха заминали нататък германските войски. Учителят ми отговори: „Майка ти и всички са добре, немците минаха от там, без да гръмне пушка. Даже те си имат и жито“.

Почудих се, от къде моите хора имат жито, когато нито ниви имаме, нито произвеждаме жито. След като минаха няколко месеца, отвориха се границите, а мен по служба ме изпратиха в инспекцията на труда в Ксанти. Тогава се научих, че при отстъплението на гърците от Ксанти, населението разбило складовете и както другите и майка ми с зет ми вземали няколко чувала жито и го складирали на тавана. И аз съм ял от това жито, докато бях там. Тогава обаче разбрах, че Учителят от София го видя и ми каза.

2. ПАРАХОДЪТ И РЕВОЛЮЦИИТЕ

През месец август 1944 г. по служба бях евакуиран в гр. Ботевград. Прииска ми се да отида да се видя в Мърчаево, гдето беше евакуиран и Учителя. Бяха ми казали, че там Учителя всички приема, та се насърчих. Помислих какво да занеса на Учителя и взех една голяма диня. Като пристигнах в Мърчаево, в квартирата на Учителя посрещна ме сестра Йорданка Жекова и като разбра, че динята е за Учителя взема я и внесе вътре. В това време излезе и Учителя и ми каза: „За мен ли е динята?“ И започна да се радва като дете. Каза ми да почакам малко, влезе в стаята си и след пет минути дойде в другата стая, гдето бях, като каза: „Сега стой, най-напред аз ще ти кажа, после ти ще говориш.“ Учителят каза: „Параходът вече е готов, той вече вдигна котва за тръгване. Който се е качил, качил се е. Радвай се, че и ти си на парахода“. Като дойде ред аз да говоря, запитах го как ще се развият събитията. Той отговори: „Навсякъде ще се развият революции“. След разговора ни аз Му благодарих, зарадвах се като ми каза, че и аз съм в „парахода“, това беше за мен много нещо. Така си отидох. А след 1945 г. започнаха революции в Азия, Африка. Народите искаха да се освободят от колониалното робство на Англия, Франция, Испания, Португалия и САЩ.

3. ЗАКАЛКА ЗА ИЗДЪРЖЛИВОСТ

Във връзка с последната описана по-горе случка, когато слезнахме с Учителя долу, запитах го: „С какво съм заслужил, за да преживея една такава опитност, моето издигане над пода в стаята Ви?“ Той отговори: „Понеже има да изживееш някои мъчности и страдания, дава ти се тази опитност, за да може да издържиш, така което има да преживееш“.

Действително, след 2-3 години имах тежки преживявания.

Имах една интересна среща с Учителя и тук ще предам разговора ми с Него.

През 1938 г. почувствувах едно вътрешно тежко състояние, едно предчувствие, че има да преживея големи мъки, като че ли живота ми се свършваше. Идвам тогава при Учителя и го запитах, наистина ли е това, което чувствам, че има да преживея някои катастрофи?

Учителят ми отговори: „Наистина има да преживееш нещо. Така както вървиш, от тебе нищо няма да остане, ще те затрият!“ Проговорих Му пак: „Не може ли това нещо да mine някак по-леко, да мога да го издържа?“

Тогава Учителят ми каза: „Ела с мене“. И започнахме да обикаляме полянката на Изгрева (там дето се изпълняваше Паневритмията). През това време ние обиколихме полянката два-три пъти, чувам, че Учителят едва доловимо за слуха се моли, като казваше: „Господи, Господи, Господи!“

Най-после Учителят ми каза: „Ела да видим при тази смокиня дали има нещо“. Там пред смокинята прекна, взема една пръчка и започна с нея да прави разни движения около стъблото и листата на смокинята. Най-после Той стана и ми каза: „Всичко е свършено, уреди се твоята работа! Всичко ще mine по-леко“.

Аз благодарих на Учителя, целунах Му ръка и си заминах.

4. ДОШЪЛ ПРАВО НА ИЗВОРА

Родом съм от град Пловдив, но през 1921 г. семейството ни се премести да живее в град Ксанти - Гърция. Като младеж работих обушарство и тютюноработник. Служих и войник в гръцката армия.

Още от 1915-1916 г. в гр. Солун се запознах с евангелисти и започнах да посещавам събранията им. Като се завърнах в Ксанти, сближих се с тамошните евангелисти и ги поканих да правят събранията си в нашата къща, гдето отделихме една стая. Цялото ни семейство посещавахме тези събрания.

През 1925 г. в Ксанти дойде едно пловдивско семейство, мъж и жена на име Киро и Сийка. Като се научиха, че има евангелски събрания в нашата къща, започнаха и те да посещават. Оказа се, че те са запознати от Пловдив с Учението на Учителя, носеха беседи и ми дадоха да чета. Много се ентусиазирах от четенето на беседите, почнах да имам по-дълбоки преживявания в някои видения. Така през 1927 г. още в Ксанти станах вегетарианец.

През 1931 г. баща ми се поболя и почина. Тогава сам дойдох в София и първата ми работа беше да се включа в братския живот, да се срещна и с Учителя. Преди това, от Ксанти бях в кореспонденция с брат Боян Боев. По препоръка от Учителя тогава, започнахме отделно да четем беседите в Ксанти, тъй като евангелистите не искаха да се ползват от Словото на Учителя.

Първата ми среща с Учителя стана на Изгрева през 1934 г. Като се разговорих с Него, Той ми каза: „Ти си дошъл сега право на извора!“

5. НЕОБИКНОВЕНА СРЕЩА

След заминаването на Учителя, към 1947 г. бях на Изгрева на полянката за Паневритмия и си размишлявах доста тъжно какви ли още преमेждия ще има да преживея.

В този момент идва към мене един човек с хубав кафяв костюм, поздравихме се и ми каза така: „Има начин, по който да минеш леко всички тези премеждия, без да пострадаш нещо“. Тогава аз питам: „Кой е този начин?“ Отговори ми: „Ако можеш да се храниш с плодове и зеленчуци, без да употребяваш млечни продукти, тогава всички тези противоречия ще минат и ще се освободиш от тях“.

Тогава той продължи обясненията си и каза, хората, които се хранят с месо пълнеят в долната част на тялото - корема. Но така, все 2-3-5 години боледуват от някоя тежка болест. Хората като консумират месо, заедно с месото приемат и духът на животното, което иска да си отмъсти. Също така хора, които се хранят с млечни продукти и те пълнеят в корема и те боледуват. Ако искаш да се оформи тялото ти, лицето, главата като употребяваш плодове и зеленчуци, то естествено ще се преобразиш. Това няма да стане отведнъж, но в бъдеще ще видиш резултата.

Като изслушах тези наставления, запитах човека: „Кога пак може да Ви срещна?“ Отговори ми: „Аз не съм сам, ние сме тук групичка и следим живота на всеки един, който идва на Изгрева. Когато има нужда, ние пак ще ти се обадим, ти бъди спокоен“.

След това той се сбогува с мен и си тръгна да си отива към салона. Аз го следях с очите си и щом той пристигна до боровите дървета, стана невидим. Искях да го видя, направих няколко крачки в неговата посока, но

той стана невидим.

Направи ми впечатление, че когато дойде при мен, той знаеше мислите и безпокойствата, които ме занимаваха в момента. Също внезапно му изчезване след раздялата ни, макар че го следях, показва, че е бил необикновен човек.

Още в началото трябваше да кажа, че обръщението му към мен беше с думите: „Много други досега са ти казвали много неща, но и аз ще ти кажа някои работи“. Така започна да ми говори онова, записано в началото.

6. ПРАВИЛНО ОТНОШЕНИЕ КЪМ МАЛЦИНСТВАТА

На 24 април 1974 г. имаме републиканско състезание в гр. Плевен с нашият битов оркестър, състоящ се от 12 души. Състезанието беше в големият градски салон, участваха колективи от много градове из цяла България. Ние изпълнихме пет народни песни и хора, с голяма вещина и така добре се представихме, че получихме награда златен медал.

След концерта, който беше преди обяд, отидохме заедно да се нахраним в ресторанта. Там предварително беше уговорено, че ще се храним. С нас беше и диригента ни. Следва да спомена, че пътните, хотела, храната - всичко беше за сметка на Комитета, който уреждаше състезанието.

Настанихме се и почнаха да ни сервират обяда, състоящ се само от месна храна. В състава на оркестъра бяхме двама приятели-вегетарианци. Казахме на управителя, че ние не ядем месо и ако може да ни дадат друга, вегетарианска храна. Той заяви, че с това разполагат и нямат какво друго да ни сервират. При това положение рискувахме да останем ненахранени.

Тогава наши другари ни масата като видяха това положение казаха на диригента. Той дойде при нашата маса дето беше управителя и му каза: „Аз съм говорил по този въпрос с Комитета и те ми казаха, че макар вегетарианците да са малцинство между нас и на тях трябва да се даде право да се хранят както желаят. Длъжни сме да ги нахраним, защото и за тяхната храна е платено“. По настояване на диригента, управителя разпореди да приготвят вегетарианска храна - донесоха ни ядене с картофи, салата, а за пиене имаме като другите - лимонада.

В разговора си с управителя, диригента му каза, че сме длъжни да уважаваме начина, по който живеят малцинствата, защото иначе се излагаме пред външния свят. Дойде време вегетарианците да ги определят за малцинство. А ще дойде ли друго време, когато месоядите да ги обявят също за малцинство?

Записала: Марийка Марашлиева

РАЙНА КАНАЗИРЕВА

1. СТУДЕНТЪТ ЦИГУЛАР В САЩ

Един ден в 1922 година при мене дойде старият Старазгорски адвокат Иван Желязков Сливков и ме запита: „Г-жа, вие сте били последователка на Петър Дънов. Вярно ли е?“ „Да, казах, съм.“ Той каза: „Аз Го познавам добре, с Него бяхме заедно студенти в Америка. Той беше много по-млад, но като българин общувахме всеки ден.“ Аз се живо заинтересувах от думите му и казах: „Моля ви се, г-н Желязков, разкажете ми нещо от Неговата младост и какво е Вашето мнение за Него?“

„Моето мнение, рече той, не е особено добро“. Изненадана, аз широко отворих очи и възбудено попитах: „Но защо, моля ви се, кажете ми нещо по-определено за Него? Младежки грешки, поведение.“ „Нищо подобно, г-жа, той беше смирен, скромен, тих, силен в учението, но ето защо аз не Го харесвах. Той, г-жа, беше красноречив, имаше дар слово и като почнеше да говори нещо, всички студенти млъкваха и го слушаха с внимание и уважение. А знаете ли, г-жа, какво значеше такъв оратор преди 60 години в Америка? Това значи, че Той можеше да стане не милионер, а милиардер, а Той беше беден. Освен това Той свиреше чудесно на цигулка. А знаете ли, какво значеше в Америка преди 60 години това? Това значеше, че Той можеше да стане един от най-богатите хора в Америка. А Той свиреше без пари и беше беден.“

2. НЕОБИКНОВЕНИЯТ СТУДЕНТ

„Друг спомен за Него: често групово излизахме на екскурзии и отивахме в просторните лесове. Студентите обичаха Дънов и в такива случаи повече се групираха около Него и когато сядяхме на почивка всички около Него. Стихваха шегите и закачките и чакахме да чуем Него. И Той увлекателно почваше да говори за красотата на природата и необятността на Вселената, за величието на Бога. „Погледнете, казваше, звездното небе, каква премъдрост, каква хармония, каква велика разумност. Погледнете тези поточета, тези цветенца около нас. Кой поддържа тая красота, тая любов?“ Слушахме с мълчание и сякаш забравяхме себе си, потопени в един по-красив свят. (Той говореше отлично английски.) Понякога Той неусетно се отделяше от нас и като не се върнеше скоро, водени от любопитство, тръгвахме да Го търсим, къде ли е и какво прави сам. Често го намирахме отдалечен или седнал и вперил възхитен поглед в простора или затворил очи и вгълбен в мисъл, а често коленичил със скръстени за молитва ръце и така се пренесъл, че не ни усеща като се приближаваме до Него. Ако някой опитваше да Го бутне, Той тъй трепваше и лицето Му изразяваше, като че се пробужда от красив сън.“

Като каза това адвокатът аз не можах да се стърпя и се разплаках. Той се зачуди и попита защо се разплаках. „Благодаря Ви, г-н Желязков, казах аз през сълзи, аз такъв го искам моя Учител. Милионери и милиардери има много в света, но като Него няма. Той е един и затова ние толкова Го ценим и обичаме“. Адвокатът вдигна рамене в знак на недоумение, но се разделихме видимо доволен от ефекта на своите спомени.

3. НАРОЧЕНИЯТ ЖЕНИХ

Друг спомен: По едно време между Братството в нашия град се пусна слух, че Учителят на млади години бил се годявал за дъщеря на дядо Петър Тихчев. В това време 1918-1919 година дядо Петър посещаваше братствата в провинцията със своите прекрасни и любвеобилни проповеди. Дойде и в нашия град. Гостува у мене. Казах му за пуснатия слух и го замолих да ми каже истина ли е било това нещо.

„Ще ти разкажа точно от де е произлязъл този слух“ и почна да разправя: „Бях евангелски пастир в Свищов. При нас на квартира дойде да живее Петър Дънов, ученик в прогимназията. Ние имаме две момичета, дъщери, също ученички. Петър беше силен ученик, умен, честен, но много скромен, смирен. От училище право въщи се прибираще, по часове четеше и много свиреше на цигулка. Понякога общуваше и с дъщерите, като разговорите Му бяха изключително около науката, музиката и други подобни. Живял тъй три учебни години при нас. През зимата на последната година, един ден моята баба ми рече: „Петре, Петърчо завършва гимназия, наближава време да си излезе от нас, аз мисля, че Бог ни е изпратил този ангел въщи и ние не бива да го изпускаме. Затова ти иди при Него и Му кажи да го сгодим с нашата дъщеря“.

„Що думаш, бабо, и рекох аз. Момчето с нищо не е дало повод за таква нещо. Как ще Му кажа, мене ме е срам. Не, не мога да Му кажа, макар че и аз от сърце бих желал да стане таква нещо.“

От тоя момент бабата не ми даваше мира. Щом останем сами почва: „Дърто, ти не си добър баща, не мислиш за децата си. Ето ще изтървем това прекрасно момче, де ще намериш като Него?“ И това се повтаряше всеки ден, всяка нощ. Аз изгубих търпение, станах нервен. Един ден й викнах: „Разбери, не мога, срам ме е. Но не мога повече да търпя твоите упреци, затова обещавам ти, от днес нататък ще търся момент да се реша и да Му Го кажа.“ И почнах често да Го посещавам в стаята му. Опитвах се да заведа разговор на желаната тема, а Той дали се не сещаше или нарочно го правеше, все отклоняваше разговора на други теми, а в това време бабата обикаляше изоколо и ту дума ще подхвърли, ту с мимика ще ме насърчи, а аз пак отложам. Създаде се между нас една тежка нервна атмосфера... Точно тия дни дъщерята, готвена за годеница внезапно се разболя тежко и за тричетири дена почина. Петър не узна нашите разпавии. След погребението й с болка на сърцето викнах: „Ожени ли я, бабо? Не разбра ли, че това момче не е дошло на земята да се жени?“

4. ЕВАНГЕЛСКИЯТ ПАСТИР

Друг спомен: Същият дядо Петър ми разправи следното. След седем годишно следване в Америка (Учителят заминал за Америка в 1888 година, а се върнал в 1895 г.), дето завършил два факултета - богословие и медицина Петър Дънов се върна в България и отседна във Варна при сестра си Мария, семейна. Евангелистите от града оповестиха, че е пристигнал от Америка даровития богослов Петър Дънов и ще бъде назначен пастир в църквата им в града. Същевременно Го поканили да държи проповед в църквата им в неделя. Той обаче не се явил и отклонил това платено назначение.

Мина така известно време в очакване, евангелистите се ядосаха и почнаха да говорят против Него, че Го мързи да се назначи на работа и пр.

Подведен от тия слухове и аз писах на сестра Му: „Мария, още ли Петър ще стои без работа, още ли ще Го храните наготово?“ Тя ми отговори: „Петре, жалко, че и ти си се подвел от тая клевета. Бъдещето ще покаже, дали ние храним Петър, или Той храни нас. И всички ще разберете това“.

5. НЕПОСЛУШНИЯТ СИН

„Все по това време, продължи дядо Петър, се случи следното: Имаше син Иванчо, ученик от четвърти клас в гимназията. Той беше буен, непослушен, не се учеше добре и от никакъв съвет не взимаше, нито от каране, нито даже от бой. Беше скръб за цялото ни семейство. Един неделен ден като се върнах от проповед от църква, седнахме да обядваме. В това време дойде пощенския раздавач и подаде писмо от Петър Дънов. Аз взех писмото, отворих го и почнах гласно да го чета пред всички около масата. В писмото Петър се обръщаше лично към Иванчо с думите: „Иванчо, прочети от евангелието на Йоанна еди коя си глава“ (главата пропусната да се запише). След прочитане на писмото продължихме да се храним. Иванчо не хапна вече. Почна да плаче, да риде гласно, неутешимо. Все тъй плачейки, почна през сълзи да говори: „Майко, татко, простете ми, аз съм бил много лош, много скърби съм ви причинил. Господи, прости ми, аз ще се поправам занаят“.

От този момент Иван стана неузнаваем, съвсем се промени. Вкъщи тих, послушен, услужлив, работлив, в училище се усили много в ученето, а с поведението изненада и учуди всички и все питаха как стана тая промяна в него. Това състояние продължи до края на живота му. Той почина млад с пълно съзнание и готовност, с молитва и възторг, обичан и изпратен от всички с голяма обич.

РУСАВА СТОЙЧЕВА

1. ДВАМАТА БРАТЯ

Димитър Янушев Стойчев е роден на 31. януари 1910 г. в Петрич. Той се е запознал с Учението през 1934/1935 г., когато брат му Ангел Янушев Стойчев е бил на Изгрева. Той се бил върнал в Петрич, където се разболява много тежко от тропическа малария с много висока температура. В Петрич той живеел с майка си, която се суеяла край него и се чудела какво да го прави, защото тогава в Петрич имало само един лекар. Тя искала да го повика, обаче Димитър казал: „Няма нужда от лекари, аз сам ще се лекувам. Не знай дали сънувах или не, но ми се яви Учителят, който ми каза да пия гореща вода и ще оздравея!“ Така той започнал да пие гореща вода и продължил докато оздравял. Майка му се почудила, когато той оздравял. Това са неща, които той е споделял с мене и лично ми ги е казвал.

Брат му Ангел Янушев Стойчев живеел на Изгрева и следвал музика. Той живеел при с. Веска Козарева, после при Парлапанови и след това си ку-

пил една барачка, където впоследствие живял. Моят съпруг му е идвал на гости на Изгрева многократно и след това започнал да посещава събранията на Братството в Петрич. Той ходел редовно на беседи, правел си извадки и изобщо бил ревностен. През 1939 г. посещава Рила и след това почти всяка година ходи на Рила. Димитър имаше връзка с чужденците, защото той беше есперантист.

2. МЕКИЦИ НА РИЛА

Баща ми Нейчо Георгиев Чобанов е роден в с. Славейково, Ямболско, Елховска община. Често пъти като млад отивал до Ямбол и се е връщал. След като се задомил с майка ми му се раждат две деца, които обаче умират още малки. Аз - Русава Нейчева Стойчева съм третото им дете. Родена съм през 1922 г. Баща ми се изселва изцяло в Ямбол през 1928 г. Той е бил работник първоначално, както и майка ми - работничка. Имало сме много тежък живот. Баща ми е работил в различни фабрики. Това беше борба за живот. По-късно той стана градинар. Вземаше земи под наем и работеше. Материалното ни положение беше много тежко. Баща ми идваше много често на Изгрева при Учителя. Ние чувахме за Учителя, но нямяхме възможност да идем цялото семейство в София. През 1939 г. баща ми мисли, прави, струва и реши, че трябва да идем всички да видим Учителя. Най-напред отидохме двамата с него. Като отидохме на Изгрева отседнахме при сестра Милева. Вечерта преспяхме в нейната барака. На следния ден сутринта баща ми реши, че трябва да отиде да се посъветва с Учителя. Той говори с някои братя и сестри и накрая успя да отиде при Учителя. Нали тогава съм била малка още, той не е споделял с мене всичко. Но той искаше да уреди нещо във връзка с материалното ни положение, да отидем на рилските езера и да прекараме едно лято с Учителя. Тогава сме имали пари само колкото да отидем до Изгрева в София и то двамата. Какво точно е говорил с Учителя не зная, но накрая Учителят му казал: „Брат, каквото си решил, направи го!“ И тогава си спомням, че баща ми отиде в Кочериново, в Дупница, взе брашно, олио и друго каквото трябваше, съблещи на майка ми да дойде и след като тя пристигна, наеха коно и с една група заминахме на Рила. Там започнахме да правим мекици. Навярно някой му е услужил с пари, за да купи брашно, олио и друго каквото беше необходимо, както и да изпрати пари на майка ми да дойде в София. Или може би майка ми е взела от други хора в Ямбол в заем, това не ми е известно. Но така или иначе ние бяхме на Рила и започнахме да правим мекици. Братята и сестрите всяка сутрин пристигаха след молитва и гимнастика на закуска с мекици. Беше много весело, нали имаше много хора, пък и много чужденци. Всички бяха доволни, пък и баща ми още повече, защото по такъв начин той изкарваше пари, с които ние можехме да прекараме през това време. Ние фактически нямяхме пари, но със своя труд успяхме да прекараме един сезон на Рила и тримата. Ние не натрупахме никакъв капитал, а само прекарахме едно прекрасно летуване през 1939 г. и успяхме живи и здрави да се приберем в Ямбол. Там продължихме нашия живот по старому. Както казах по-рано баща ми се занимаваше с градинарство. На Рила прекарахме съвсем скромно. Майка ми ставаше сутрин още в четири часа, а може би е замесвала тестото още от вечерта. Нали на Рила е студено. Тя замесваше тестото, после го затопляше в казан, завиваше го с одеала, за да може да втаса. Вече твърде смътно си спомням всичко това, нали съм била тогава още все пак дете, а и това беше толкова отдавна. Но зная, че сутрин отиваха на молитва и на изгрев, после играеха гимнастическите упражнения и чак

след това, когато даваха горещата вода, тогава ние правехме и продавахме мекици. Така бяха доволни всички, особено чужденците.

Вероятно, когато баща ми е ходил при Учителя, там е разговарял за това как ще бъде реализирана тази идея - да се правят мекици на Рила, това не беше лесна работа. И ето тази идея се осъществи. Имахме много интересни запознанства с много хора от Братството, както и с чужденци. Особено имахме една чужденка Шарлота, която имаме дори на снимка, когато правим мекиците и ги пържим. Ето на снимката личат баща ми, Шарлота от Франция, Дорчето в бяло и един брат Борис - учител от Ямбол, с черен костюм, аз правя мекиците, горе е Кирчо от Петрич, Стоянчо, горе някой свири на цигулка, а Верка Куртева е с китара. Фактически това е една снимка, която документира правенето на мекици на Рила през 1939 г. От ляво в бялото е брат Крум Въжаров, който личи по профила.

Баща ми е роден през 1893 г. в с. Славейково, Ямболско. Баща ми от 1912 г. е излязъл от село и се е борил сам в живота. Бил е от много бедно семейство. Завършил е четвърто отделение. Като свършил училище баща ми го изпратил да пасе свинете на село. Но той бил по-буден, не се покорил на баща си, взел си торбичката и отишъл в Ямбол където се хванал чирак в един хан, да мете на добитъка. Там се запознава с някои хора и отива в Чехия и Унгария като градинар. Когато дошло време да го викат войник се завърнал в България. В запас е бил с брат Пеню Ганев и брат Георги Радев от Ямбол, който сега е във Варна. Като съмишленици четели и разговаряли по братски въпроси. Пеню Ганев до скоро си спомняше баща ми, но сега вече не си го спомня, нали е вече много възрастен. Те са връстници с баща ми. Необикновен живот в необикновена епоха.

3. БЕЛЕЖКИ

Русава Нейчева Георгиева

Времената, в които живеехме и работехме за събиране на опитности и останали материали за живота на Братството, бяха много усилни и пълни с противоречия, външни ограничения и гонения. Затова много си заминаха и не посмяха да оставят своите спомени, за да не предизвикат гонения на техните семейства, като някои направо унищожаваша сами онова, което властта не бе иззела при многото обиски. Онова, което остана за нас бе чудо на чудесата. В нашия случай Димитър Явашев не остави никакви спомени, но когато се обърнахме към неговата съпруга Русава, тя ни разказа някои случки за своят рожден баща Нейчо Георгиев Чобанов и семейството му. Бяха ни предоставени някои снимки и съответни обяснения към тях. Беше ни приятно да видим как работи един закон, който се отнася за Христовия Дух, когато трябва да се прояви по закона на изобилието. Примерът ще го намерите в разказа на Русава за онези вкусни мекици правени през 1939 г. на седемте Рилски езера, която е последната година от летуването на Учителя на Рила. Те имат подтик и желание да лагеруват на Рила, но нямат средства. Нещата се завъртат в един кръг, като един дава идеята, че със собствен труд човек може да препитава себе си и семейството си, когато този труд е подчинен на една идея, да служи на организирания лагер на Рила. Вероятно мекиците са били вкусни и всеки е давал своята лепта за вкусните мекици, но това е било лепта и за осъществяване на общия братски живот, чийто изисквания целят добруването и благополучието на всяка една душа под покрива на Всевишного. А този покрив на Рила е било рилското небе и закрилата на

Всемирния Учител. Мнозина са се подслонявали в братските палатки, а други увити в наметала и платнища са спали до лагерния огън. От образите на предоставените ни снимки ни гледат лицата на заминали души и непознати за нас и вас лица. Зад всяко едно от тях стои жива съдба и свойствен житейски път, който в даден момент се пресича с този на Школата. Някои идват и си заминават, други остават, трети отиват в света и пак се връщат. Всеки търси да намери в себе си онази пресечна точка, в която неговият път се пресича с пътя на Школата и намира Великия Учител. Този миг е свещен. Ние го откривахме когато записвахме опитностите. Наглед това бяха сурови хора, но когато заговаряха за Учителя, пред тях и пред нас се отместваше онази канара на суровост и ние виждахме разплаканите очи и бликащите сълзи на онези, които разказваха за времето на Школата и срещата с Учителя. Примера с Русава бе същият. Тя ни въведе в една епоха, която бе съхранена в нейното съзнание като най-светла точка в живота ѝ. След като свърши разказа нейното лице прие предишния си израз, който е обикновеният израз на едно лице заето със своето ежедневие и бит. Но ние чухме откровението на една душа към Бога.

Записала Марияка Марашлиева

ИВАНКА ПЕТРОВА

1. ПОСЛЕДНОТО МЯСТО

Когато за пръв път чух за Учителя беше преди повече от 50 години. Тогава бях телеграфистка в София и в службата старшата Славова спомена името на Учителя. Била болна от сърце дълго време и Той ѝ помогнал. Внезапно в мен пламна желанието да видя Учителя, но тя веднага ми отказа: „Той е недостъпен!“

Минаха години и аз бях преместена в град Самоков. Неочаквано един ден срещам акушерката Волова на улицата и тя весела и с вдъхновение започна да ми разправя, че била на Изгрева в София, играли Паневритмията: „Ах, чудно беше като засвириха „Първия ден на пролетта“ и ние всички играем...“ И аз пак със същата молба, но много по-силна и неудържима: „Запознай ме моля ти се с Учителя!“ Тя обеща и още на другия ден пристигнаха семейство Каролеви в службата ми. След краткия ни разговор казаха, че сутринта ще изпратят учителя Тахчиев да ме заведе на местността „Реда“.

Там сварихме група от Братството - Каролев беше ръководителя, свиреше на цигулка - пяха песни и когато всички се събраха започнаха всички „Добрата молитва“ и когато изричаха „Благий небесен баща, Който си ни дал живот и здраве, за да ти се радваме“, в този момент почувствах и то доста силно промяната в мен, прелома, сякаш се новородих и станах „бяла сестра“, този беше началния момент. След това непосредствено - аз вече не моля, а сякаш настоявам! Искам и то неизказано много, искам да се запозная, да видя лично Учителя! Тогава учителя Тахчиев ми обеща тържествено да ме заведе в София на Изгрева.

Един ден пристигнахме и Тахчиев ме представи: „Ето, Учителю, това е сестрата от Самоков“. Учителят си подаде ръката да я целуна и нищо повече.

Имаше беседа тоя ден и Учителят говори, но аз бях най-накрая, много хора имаше, всичко беше заето и аз нито дума не чух.

Останах да пренощувам в сестринската стая, но ми беше ужасно тежко, че нищо не чух от това, което говори Учителя. Така заспивам с мъката си и сънувам сън: Явява се на стената една голяма рамка украсена с листа от бръшлян, бавно в нея започва да оживява един образ и в крайния момент се оформи ясният образ на Учителя. Веднага извикам: „Учителю, аз сега вече ще Ви чуя какво ще ми кажете!“ И Той отговаря: „Да, сега ще ме чуете какво ще ви кажа“. И започва да прелиства една доста голяма книга лист по лист и когато я свърши, затвори книгата и образа изчезна.

Развълнувана из основи, питам на сутринта този-онзи от Изгрева да ми обяснят, да ми изтълкуват съня - никой нищо не може да ми каже. А аз исках на всяка цена да узная какво значи всичко това и продължавах усилено да мисля и най-после сама си го отгатнах и съм убедена, че е вярно! „Ще четеш беседите ми и вътре ще видиш какво искам да ти кажа!“, чух гласа му. Това значи прелистването на голямата книга от началото до края.

Човек тръгва по пътя на ученичеството с труд и учение.

2. НА ПОСЛЕДНАТА МАСА

Живота ми е преминал в борби, страдания, оскъдица и много голям труд. Но тогава преживявах най-тежкото си и най-страшното си изпитание - до смърт бях измъчена и натоварена...

Така сломена и съкрушена съм на братски обед на Изгрева и пак съм най-накрая на една маса, потънала в моята голяма мъка. Аз мислено отправям молба към Учителя, но същевременно и погледа ми беше устремен към Него и се молах едва ли не проплаквах гласно: „Учителю, помогнете ми!“

Склоних глава и затворих очите си. След малко чувам, че някой ме вика. Отворих очите си и виждам сестра Йорданка, жената на д-р Жеков - усмивката ми казва: „Защо сте тук на тая крайна маса? Учителят ви кани да дойдете при тях.“ Ставам и смутена тръгвам подир нея.

Учителят като ме вижда така сломена и измъчена до смърт изрече топлите Си слова: „Не се безпокойте, Вашата работа ще се уреди!“ Тези думи бяха балсам за измъчената ми душа и аз веднага се оживих и усмивка цъфна на лицето ми. Учителят продължи весело: „Вие знаете ли, че сте в лагера на Дъновистите?“ „Да, знам и се чувствам особено радостна и щастлива, че съм тук.“

След това се наредихме на масата така: Учителят, д-р Жеков и аз, а Йорданка сервираше, тя беше заета.

Онези, които са последни ще бъдат първи ако имат Висок Идеал - стремей да служиш на Бога.

3. ЗАДЪРЖАНИТЕ ПИСМА

И така аз редовно започнах да посещавам беседите на Учителя, макар и да живеях в Самоков.

Пак изтерзана от своята голяма мъчнотия търсят пак Учителя на Изгрева, това беше през бомбардировките в София и блокадите.

Казаха ми, че бил в Мърчаево. Обзета цяла от тежкото си и непоноси-

мо страдание не се спирам пред нищо - куршуми свистят наляво-надясно, аз вървя направо, напред, устремена към целта - да видя непременно Учителя!

Тогавя Учителят казал на сестрите: „Една сестра пристига при нас много развълнувана, излезте да я посрещнете!“ Те излизат и ме посрещат.

Вече съм при Учителя и Той пак с топлие си и успокоителни думи се обръща към мен: „Не се тревожете, и 5-те писма са задържани за цензура и утре ще Ви ги донесат“. И действително на другия ден и 5-те писма ми бяха връчени. А аз изобщо още не бях споменала за какво отивам при Него.

Много съм благодарна и дълбоко признателна на милият ни и любим Учител. Той ни помогна, Той ни спаси от явна смърт, затова мислено винаги Му целувам ръка и Го обичам, обичам!

Както винаги страданията, изпитанията и трудът ми са били неотклонни спътници в живота... И сега, в преклонна възраст вече пак съм умъчнена и натоварена. Но мисълта ми и погледа ми винаги са устремени към Бога и Учителя, Които в тежки моменти са ми помагали и съм имала тяхната безгранична Любов.

С дълбока и непоколебима вяра съм, че те няма да ме оставят, няма да ме забравят до сетния ми дъх, до последния удар на сърцето ми.

Затова съм им тъй признателна и благодарна, благодаря, благодаря всеки ден, всеки час, всеки миг!

Иванка Петрова, 27.V.1973 г., гр. Габрово

4. СТИХОВЕ

МАЙ

През май кога дъждец ръми
И святка и гърми небето
Аз бродя в нощните тъми
И леко ми е на сърцето.

И някак самотата
Ме тегли с радост и мечти
Тогаз в тъмнината
Пред мен изпъкваш, Боже, Ти.

Но где си хубав месец май
Ще дойдеш ли ти пак при мен
В теб скръбта ми не трай
Ти дивен, дивен мой си блян.

Под твоето небе аз тичам
от чудна радост озарена
с Тебе да съм аз желая
Щастлива, радостна, блажена.

Обичам те с копнежа на цветята
За слънчев лъч през пролетта
Жадувам твоите обятия
О, май, да вкуся Любовта - на Бога.

НЕ БОЙ СЕ

Не бой се ти - от думите световни!
Не бой се - работи!
И книгата на живота природа
Разтваряй и чети!

Че що са думите световни
И хорската мълва?
В душата ти дълбоко скрити има
Написани слова.

Тях търси - тях чети!
Дълбоко в себе си внедри!
Да се не смущава духът ти,
И вечно да си вдъхновен!

Да, вечно да си вдъхновен
За красивата борба,
За новото, великото и светлото
в човешката съдба.

За туй не бой се, работи!
В книгата на живота природа
Разтваряй и чети!
И служи на народа.

СТЕФАНКА ПЕТРОВА

ЕДИНСТВЕНАТА СРЕЩА

Учебната 1942-43 г. стажувах в Учителския институт, намиращ се в III. мъжка гимназия. В голямата стажантска стая бе роялът на гимназията, където учителят г-н Терзиев провеждаше занятията си със стажантите по пеене. Стажантите от другите дисциплини имаха право да прекарват свободните си часове там при абсолютно спазване на тишина. Седях винаги в първите банки и с голяма любов към музиката следях г-н Терзиев и стажантите му, мислейки си: да завършиш германска филология не е трудна работа. Трябва ти само добра памет и любов към книгата. Обаче, да завършиш пеене в музикалната академия ти трябва още и талант, а да бъдеш преподавател на завършилите музикална академия, ти трябва и още много други качества. И така бях въздигнала г-н Терзиев в култ.

Пролетта на 1943 г. отидох по работа у една наша роднина. Те ме запознаха с един учител на тяхната внучка. Той започна да ми се представя за много интересен и след като изрече куп невероятни за мен неща, ме запита: „Какво знаете за мъдреца в Борисовата градина?“ Отговорих му, че у нас няма мъдрец. Той обаче продължи да философствува и каза, че този мъдрец имал способността да лекува всички болести, да вижда миналото и бъдещето на човека, да чете мислите му, да реализира всяко негово желание и ме покани да ме въведе при него, като предварително си намисля нещо. Тук роднината ни се обади: „Такива грозни неща се говорят за Дънов“. Като чух „Дънов“ аз още по-категорично реших да не отивам там. За младите, които не познават София от онова време, дължна съм да поясня, че за Учителя тогава на много места, включително и в черквите се говореха небивали неща, а на пл. „Св. Неделя“ бе поставена една ненормална, неугледна жена в черни дрипи, на мърлявата ѝ забрадка бе прикрепен надпис, написан несръчно с бяла блажна боя „ЖЕРТВА НА ДЪНОВ“. Тази жена всяваше у мен страх още от малко детенце, който не ме напусна и до голяма. Поради това аз най-енергично му отказах. Обаче, роднината ни пак се обади: „Ама, Фанче, защо не искаш да отидеш, то ще е много интересно и аз ще дойда с вас“. Съставът се измени и аз измених решението си.

Завърнала се вкъщи, умъчнена до неимоверност, защото знаех, че това няма да хареса на мама, която с пиетет посещава Божия храм, а аз държах да не я огорчавам с ходенето ми при Дънов. За моя изненада обаче тя каза: „Иди, иди, пък сама се увери, не слушай хората какво говорят“. Тежката ми мъка изчезна моментално и без заменена с небивала радост. Впоследствие си обясних и този факт като дело на Учителя.

На уговореното място ние тримата се събрахме и през пустата по онова време гора се запътихме към мястото, където играеха Паневритмия. Още отдалеч дочух свежите ѝ звуци, а като стигнахме до мястото и погледнах към оркестъра, бях зашеметена от обстоятелството, че моят, въздигнат до култ Терзиев свири там в унес. Моментално нещо заговори у мен: щом Терзиев е тук, значи, че те не са като „ЖЕРТВА НА ДЪНОВ“, а в същото време роднината ни ми посочва един военен и ми казва: „Виж го този, той е генералшабен офицер, свалил си е само пагоните“. Моето внимание, обаче, беше вече привлечено от една сестра, облечена в светло сини воали, която играеше та-

ка плавно, като че ли не стъпваше на земята, а аз не снесах очи от нея и в себе си казвах: и аз искам така да играя, и аз искам така да играя. Впоследствие разбрах, че това е сестра Дарлинг.

Паневритмията завърши. Мъдрецът не се появи, а според сестра Елена Андреева не е имало случай Учителят да е в София, да държи беседа и да не е на Паневритмия. Запитах я може ли само за мен Учителят да бъде невидим? На този въпрос тя отговори: „За Учителят, Стефанке, няма невъзможни неща“. Сега съм твърдо убедена, че Той за мен е бил невидим. След Паневритмията отидохме в 10 ч. на беседа. Седнахме на последния ред. Разглеждах хората, вслушвах се в песните, които пееха. От беседата запомних, че идвала нова, шест раса, която ще има едно око между веждите, че вече имало такива хора, че най-много били в Канада. Аз си ги представях циклопи, грозни, а щом има вече такива хора, защо не ги фотографират, че и ние да ги видим, по горите ли се крият? Внезапно забелязах, че зад Учителя няма стена, а едно голямо пространство пълно с пианистични инструменти. В първата редица видях пиано, след пианото, във втората - роял, след рояла в третата хармониум, след хармониума: започнах да разсъждавам - инструментите, кажи-речи са повече от хората, те всички ли свирят и всички да свирят пак не им трябват толкова инструменти, значи, не са ги купували, а им са подарък. Ау, ау, хората ги ценят, подаряват им скъпи инструменти, а аз не ги познавам. После си рекох една 300-хилядна София (толкова бяхме по онова време) не може да даде толкова инструменти. Следва да са от провинцията; и пак ау, ау хората и в провинцията ги познават, а аз не ги познавам. Но и тази мисъл не ме задоволи, защото ми се натрапи мисълта, че българинът не е пианист, а цигулар, китарист, гъдулар, а централна Европа е родината на пианото. И пак ау, ау и в Европа ги познават, ценят и им изпращат такива скъпи подаръци, а аз не ги познавам. И така беседата завърши. Последва пеене, след което Учителят каза: „Днес тук има нови хора. Ще минат много години и една, която е за първи път тук, с нея ще стане това и това“. Казаното от Учителя си задържам за себе си аз, защото впоследствие разбрах, че то е лично за мен и не бива да го споделям с други. Като чух това си помислих: „И аз съм за първи път тук, но това не може да стане с мен. То може да стане с някой доктор, асистент, професор, но с мене не може да стане, аз съм едно нищо“. В този момент Учителят каза: „Точно с тази, която сега си мисли, че е нищо, точно с нея ще стане“. Аз, обаче, реших, че тук има някоя друга, която си е помислила същото и това ще стане с нея. След беседата мнозина от присъстващите целувахме ръка на Учителя, а ние след като хапнахме от супичката, се запътихме към гората. И тримата вървахме мълчаливо. Аз, обаче, усещах, че се клатя, а с мен и цялата гора. Мисълта ми бе заета единствено с въпроса: ти помисли ли, че си нищо или не помисли, и когато излязохме от гората целият ми диалог потъна в подсъзнанието, така че на мама можах да разкажа само за Паневритмията, за хората от шестата раса, за пианата.

За България се заредиха тежки години, през които аз изгубих всичките си родни души, с които бях свързана душевно и физически. Учудващо за самата мен бе, че аз вътрешно бях много спокойна и вътрешно усещах един ням глас, който ми нашепваше какво да правя и винаги, когато се вслушвах в съветите му, колкото и странни да бяха, аз сполучвах. Под влиянието на този глас станах вегетарианка. Случаят ме запозна с Георги Йончев и с брат Кисъв, а той с целия тогавашен Изгрев. Започнах да чета окултна литература, да търся песни и молитви от Учителя, както и контакт със сестри и братя.

Един ден, силно развълнувана от един личен мой въпрос се обърнах с импровизирана молба към Бога, като обещах много неща и поисках да ми покаже лице за помощ. Изтощена легнах на кревата. В това време нещо се задвижи, от слънчевия ми възел към врата, мина отзад към малкия и големия мозък и спирайки между двете ми вежди, повтори с ясен човешки глас три пъти: „Лазар“. От уплаха, вероятно, аз забравих, че съм поискала да ми каже лице, но все пак започнах да мисля, колко души познавам с това име. Указа се, че са трима, но и тримата не ми вдъхваха надежда за помощ. След някой и друг ден подсъзнанието ми възвърна целия диалог с Учителя. Тогава ми стана пределно ясно, че гласа, който чух, е Бог. И така, странното ми желание, с което отидох да видя мъдреца ми бе удовлетворено по вътрешен път.

Бях у Кисьови когато брат Иван изживяваше последните си часове. В това време дойде у тях едно момиченце от провинцията с писмо, в което молеха Кисьови да му разрешат да свири на пианото им, защото ще държи изпит в музикалното училище. Естествено, сестра Кисьова му отказа, а аз я запитах за пианистичните инструменти, които бях видяла в дълбочината зад гърба на Учителя, но и тя постъпи също като сестра Петкова. За станалото разказвам по-долу.

Бях на разпостване у сестра д-р Жекова. След традиционния обед много сестри разказваха свои опитности с Учителя и аз реших да им разкажа за моето първо отиване на Изгрева, обаче, когато казах, че съм видяла Терзиев да свири на цигулка Паневритмията, сестра Цветана Петкова се провикна: „Какво си видяла, Терзиев беше пианист, той не знаеше да държи лък“ и избухна в смях, последван от някои други. Разпостването беше седмичен ден. Неделният ден, по обикновеному аз се запътих към Бивака. Изкачила вече стръмната пътека, видях от далеч брат Сава Калименов, който на разпостването седеше срещу мен, да се разхожда по полянката. Той, като ме видя, се упъти право срещу мен и след обичайния поздрав ми каза: „Сестра, не се сърдете на Петкова, защото тя е права. Вие не сте видели нашият учител, но сте видели нещо много по-ценно. Вие сте видели една мисъл-форма, направена специално за Вас от Учителя, за да Ви освободи от „ЖЕРТВА НА ДЪНОВ“. Благодаря Ви, че ми разказахте тази Ваша опитност“ и подавайки ми едно пакетче, увито грижливо с книга и привързано с ширит, ми каза още: „Не го отвързвайте тук, а въщи“. В него намерих една беседа от Учителя, Гитанджали и разработката на брат Калименов за цветята. Пазя ги като скъп дар. За всичко онова, което Учителят направи за мен при единствената ми физическа среща с Него, а и след това, си спомням често и прекланяйки се с благодарност пред Него, Му целувам мислено десницата.

Ето какво можах да разбера в един период от 25 години. Какво Учителят е направил за мен при единствената ми среща с него през пролетта на 1943 г. и какво всъщност е Учителят.

ПАША БЕЛЕВА

РАЗМИНАВАНЕ

Паша Белева е била близка със сестра Еленка-железничарката. Понеже сестра Еленка често помагала в кухнята при стола на Братството имала възможност да чуе интересни неща. Един път разказала на Белева следния случай: Брат Борис минавал веднъж край Учителя и до него един брат. Като минавал този брат казал на Учителя: „Учителю, брат Борис минава като някакъв светия!“ А Учителят отбелязал: „Но да не е от Габрово!“

Сестра Белева ми разказа и нещо, което е много важно за Братството. Брат Стоименов бил близък с Георги Димитров понеже бил крил неговия брат Тодор Димитров. Последния бил дошъл и Георги Димитров му казал да скрие брат му в стаята си. Брат Тодор Стоименов го крил една седмица и когато Тодор Димитров искал да си отива брат Стоименов му казал: „Тодоре, останни още няколко деня!“ Но Тодор Димитров имал задача и трябвало да си отиде, такова било нареждането. Тогава го хващат и го убиват.

Когато ставало въпрос да бъде приет Устава на Братството Георги Димитров казал на брат Стоименов: „Ще дойдеш ти, някой от вашето братство и един комунист и устава ви ще бъде приет“. Решили брат Боев да отиде с брат Стоименов и Антоу. Но било време за отиване на Рила. Дошла била Цанка и казала: „Нямаме време сега за тия работи, ние отиваме на Рила“. Тогава се разболял брат Боев, на Рила 1949 г. паднал голям сняг, дошли, почнали обиските през 1957 г., иззета била книжнината, която унищожили, а златото било конфискувано и Борис Николов влязъл в затвора през 1958 г. до 1963 г.

Сестра Паша Белева каза, че тя не е ходила много при Учителя. Достатъчно било като се обърне мислено към Него. Той ѝ помагал винаги. Тя разказа как за пръв път като отишла на ул. „Опълченска“ 66 и били седнали в столовата, сестра Василка разсипвала яденето, я тя с една позната стояли на края на масата и не смеели да говорят. В това време дошла една жена и направо започнала: „Учителю, аз пък рекох да убедя адвентистите и отидох при тях, а се намерих като в небрано лозе“. Учителят казал: „Ами ти защо отиваш в небрано лозе? Ти като видиш злото, ще го заобиколиш и така ще минеш.“

Забележка: Преразказала Марийка Марашлиева, тъй като сестра Паша Белева не искаше да го разказва, да не би Борис Николов да го научи горното. Мъжът ѝ се казва Стоян Белев.

БОГДАНА НИКОЛОВА

1. НЕОТРЯЗАНАТА РЪКА

През време на Владейските събития, през есента на 1918 г. Верка Николова Ковачева, най-малката дъщеря на Никола Ковачев, живущ в Княжево, ул. „Св. Кирил и Методий“ N 108, бе ранена в лявата ръка над лакета от снаряд. Семейството Ковачеви, състоящо се от 4 дъщери и един син, от които раненото е най-малкото дете, тогава на 10 години, изживяваше голяма тревога. Малката Верка, след 9-месечно лекуване и 4 несполучливи операции в Александровската болница беше изписана от лекарите, защото родителите ѝ не се съгласиха ръката ѝ да бъде отрязана, както те намираха, че е наложително да стане, защото раната гангренира и детето правеше температура. По това време в Княжево имаше италианска лекарска мисия. Заведоха малката Верка с превързана на дъска ръка при тях. Те я прегледаха и казаха, че ръката трябва незабавно да бъде отрязана, иначе детето ще умре. Роднините се събраха разтревожени около цялото семейство. Майка ни, Зорка Н. Ковачева и баща ни, Никола Д. Ковачев бяха силно вярващи християни. Те отправяха горещи молитви към Бога да спаси детето им. И спасението дойде!

Сестрата на майка ни, Ана подполковник Стоянова, дойде с радостна вест, че на улица „Опълченска“ 66 живее човек, който може да помогне. Това беше така наричаният тогава „господин Дънов“, а после „Учителят“. Отидохме веднага. Аз придружавах майка и сестричката си Верка. Имаше много хора, чакащи реда си да бъдат приети от Учителя. Дойде и нашият ред. Майка почна да разбинтова ръката, но Той я спря като каза: „Няма нужда, вашата вяра е силна. Идете си, печете ръката на слънцето сутрин до 11 часа, промивайте я с калиев перманганат и правете бани на ръката с вода от варени корени от бърз докато оздравее напълно!“ Той помилва нежно сестричката ми и любезно ни изпрати. Тръгнахме си, окрилени от надежда и вяра в Всевишния. Бинтът беше промокрен от гной, ръката беше подута и миришеше, бузичките на сестричката ми пламтяха от температурата, но въпреки това вярвах в спасението ѝ. Майка усърдно започна лекуването с вяра и любов.

След известно време от раните почнаха да падат парченца кости, след това се яви кръв и една сутрин при развързването от тях падна ръбесто парче желязо от снаряд, дълго около половин човешки пръст на ръката и толкова дебело. Верка Николова порасна и се ожени. Сега се казва Манолова и е майка на син - Емануил. Тя работи в детски дом, радва се на добро здраве, добра християнка е, обича децата и хората като себе си. Целият ѝ живот е низ от добри дела, славене на Всевишния и служене на доброто.

София, юни 1962 г. Сестрата ѝ Богдана Николова Германова

БОЖИЯТА РЪКА

Неделя, 30.X.1938 г., 10 ч. (резюме от беседа на Учителя)

Това разбиране, което хората имат, то не е още Божественото разбиране.

Има хора в света, от които изтича нещо. Има една идейна Материя. Тя

е, която лекува хората. Като дойде един такъв човек, ти усещаш едно ухание.

Религиозните хора след като привършват дневната си работа, трябва да имат един час за размишление. Той трябва да отпрати своята мисъл към чистия свят - аз го наричам света на „Планините“. И ако ти проектираш своята мисъл към оня свят, ти ще приемеш тая енергия, която е необходима за твоето здраве, за твоята мисъл, за твоите чувства и пр.

У всички трябва да се зароди идеята за служене. И в тоя живот на служене трябва да внесем не оная любов, от която досега са измрели хиляди хора, но оная любов, която внася безсмъртието в живота.

Любовта е, която носи щастие. Щастieto е обвивка на безсмъртния живот. Щастieto е дреха, с която безсмъртният живот може да се облече.

Има една статическа, временна любов. Тя е реална само за един месец, за два месеца, за една година, за десет години. Но повече от десет години не може да отиде. И ако се запитате защо - защото няма материал за поддържане.

Лицето на Бога е грандиозно красиво! Ти като видиш лицето Му никога няма да го забравиш. Ти Го виждаш веднъж, всичките ти въпроси ще бъдат разрешени. И в старо време и в новите времена тия, които са видели Бога, в тях е станал един коренен преврат.

Сега всички хора трябва да имат едно верую:

Вярвам в една Любов, чиято топлина никога не изгасва.

Вярвам в една Мъдрост, чиято светлина никога не се губи.

Вярвам в една Свобода, която с насилие не се добива.

Сега това е идейно. Но ако рече някой от вас да направи опит, трябва да знае как разумно да го направи. Човек когато прави този опит не трябва никому нищо да казва. И вие сам не можете да направите този опит. За да се направи един опит най-малко се изискват двама хора, които имат абсолютно доверие един към друг и на които любовта е постоянна - във всички условия никога не се разколебава. Ако вие сте сам и нямате нито един в когото да вярвате и той да вярва на вас, този опит не може да се направи. Щом имате това, опитът може да се направи. Христос казва: „Дето са събрани двама или трима в мое Име, Аз съм там“. Тук вече работи законът на Божествената Любов.

Някой път вие се чудите защо трябва да имаш един, когото да обичаш. Трябва да имаш един когото да обичаш, за да имаш първият опит. И тогава вие тримата, които имате Любовта, Мъдростта и Истината, ще образувате Единицата!

Ако вървите по Божия път очаква ви велико бъдеще!

Оставете тъмнината, в която сте живели в миналото.

Радвайте се на Светлината, в която сега живееете, на тия блага, които Бог дава сега!

ДОНКА ГЕОРГИЕВА КЪНЕВА, МИЛЧЕВА ПО МЪЖ

1. СПРАВЕДЛИВОСТТА НА МАЙКАТА

Родена съм в село Рахманлии, сега наречено Розовец, Пловдивски окръг от баща Георги Иванов Моллов и майка Рада Тодорова Моллова.

Майка ми е втора съпруга на баща ми. От първата си съпруга, която е починала, той има две момичета. Моята майка така ги е обичала и възпитала, че аз не знаех и не можех да разбера, че те са от първата съпруга на баща ми. Тя и не би ми казала, ако аз това не бях научила от съседките, които винаги обичат да разказват тайни на децата си.

Преди мене майка ми е родила две деца - момче и момиче, но и двете са умрели в съвсем ранна възраст - деца. Когато е забременяла с мене, през всичките дни и месеци на бременността си, тя е била все в молитвено състояние. Молила се е Небето да ѝ остави жива рожбата, която носи в утробата си.

През нощта преди да се родя, майка ми е сънувала, че при нея отива един много светъл човек - в голяма светлина, който ѝ казва: „Молитвата ти е чута, ела да ти покажа кръстницата, която ще кръсти детето ти, за да бъде здраво, живо“.

Майка ми тръгва след него и той я завежда в един чуден невиджан до тогава светъл храм. Вратата на храма се отваря и човекът ѝ казва: „Гледай добре жената, която излезе първа от вратата, тя ще кръсти детето ти“. В това време излиза съпругата на директора на прогимназията, позната от всички като най-добра жена в селото.

Майка ми в този момент се е видяла с дете в ръцете и като заплакала, казала на жената: „Како Донке, вземи детенцето ми, за да бъде живо“. Тя е поела детето и водена от светлия човек отива в олтара. В този момент майка ми се събужда и почувствувала започващите родилни болки. Същият ден, рано сутринта в четири часа съм се родила.

Сестрата на баща ми, която е помогнала на майка ми за идването ми на земята, ме е взела и ме е отнесла в домът на съпругата на директора. При почукването ѝ е излязла самата Донка. Леля ми е обяснила защо е дошла толкова рано. Тогава жената не се е върнала да влезе в дома си, но отишла веднага в близкия храм и ме кръстила на нейното име.

Откакто се помня обичах да слушам разкази за различни духовни опитности. Те ме въвеждаха в някакъв непознат за мене, малкото дете, мир, където се чувствавах безкрайно приятно. Освен това, обичах неизказано много науката и бях отлична ученичка.

Когато завърших четвърто отделение по сегашному четвърти клас, беше дошъл училищния инспектор да ревизира учителите. Беше ни дадено да напишем съчинение за минзухара. Аз го написах и сигурно учителя ми, познаващ ме от по-рано как пиша е дал моето съчинение, а може и на някои други на инспектора да ги прегледа. Инспекторът след като е прочел моето съчинение отишъл и в другите три стаи, понеже бяха три паралелки четвърти клас и е показал моето съчинение като най-доброто. Тогава той е казал на главния ни учител, че намира мене като крайно способно дете и ако родителите

ми нямат необходимите средства, той ще съдействува да ми бъде отпусната стипендия, за да мога да продължа образованието си.

Това главният учител Стою и моят учител на класа Здравчо, идват у дома и са казали това, което инспекторът им е казал. Майка ми се е разплакала от умиление и е била трогната от жеста на инспектора, но им казала така: „Не мога да я пусна да учи повече, макар да виждам самата аз, че тя е способно дете и се учи много добре, защото двете ѝ по-големи сестри не са ходили на училище по-нагоре. Ако пусна Донка да учи ще оскърбя душите им. Освен това имаме още две деца, едно момиче и едно момче, които непременно трябва те да учат. И какво ще бъде и трите мои деца да са учени, а тези двете, от първата майка да не са. Затова Донка няма повече да продължи образованието си“.

Така останах въщи и започнах да помагам на родителите си в полската работа. В нашия край се занимаваме с тютюносадене и рози. Когато отивахме на полето аз винаги търсех да намеря някои захвърлени или скъсани вестници и през време на почивката ги сглобявах, за да мога да прочета макар и няколко реда от тях, защото жаждата ми за наука не се намали, а обратното, с всеки изминат ден се увеличаваше. Справедливостта на майка ми ме спира да уча!

2. С РАЗКАЗИТЕ НА ТОЛСТОЙ

Хората от нашия край имаха навик да ходят на гурбет. Моят баща също е ходил на печалба две години в Америка. Също така и една наша съседка Злата със съпруга си бяха пет години в Америка. Като се завърна беше много променена в културно отношение и най-вече обичаше да разказва на всички събрани на улицата, гдето нижехме тютюн, разказите, които е чула. Аз винаги слушах с голямо увлечение, превърнала се цялата на внимание и слух. Разказите ми правеха много силно впечатление и ми допадаха, защото в основата си имаха нещо много положително и добро. После научих, че разказите са от Толстой. Един от разказите, който ми направи най-силно впечатление е „Сестри“ от Мопасан, преработен от Толстой. Всичко, което слушах така дълбоко ме затрогна, че аз и досега го помня съвсем ясно. По-после Злата започна да ми дава и на мене, самата аз да ги чета. С това отчасти се задоволяваше жаждата ми за наука.

Един ден, когато бях отишла у кака Злата да ѝ поискам пак някоя книга, дойде ѝ на гости художника Минчо Кацаров от Брезово, на 15 км от нашето село. Той беше с една нормална ръка - лявата, а дясната беше съвсем недоразвита. Той рисуваше с лявата си ръка. Като се разговаряхме аз слушах и научих, че като ученик в Пловдивската гимназия, там е бил постоянно подиграван от съучениците си поради неговия недостатък. Толкова му било тежко, че най-после той решил са се самоубие. Снабдил се с револвер и един ден искал да сложи край на тежкия си живот, но чакал хазайката си да излезе и тогава да се застреля. Прозорецът му бил отворен и той през него е следял кога хазайката му ще излезе и мине покрай него, за да отиде някъде, където му била казала, че ще отиде. В това време под отворения прозорец се спрели двама свещеника и се разговаряли, по право спорели върху учението на Толстой. Единият от свещениците обвинявал другия, че се е увлякъл в това еретическо учение, пагубно за християнската душа. Другият пък много горещо е защитавал идеите на Толстой, като казвал, че именно Толстой е истински християнин, като не убива никакво животно, за да яде плътта му. Заслушан в интересни за него разговор, той не усетил как револвера се изх-

лузил от ръката му и паднал на земята. Но той не се навел да го вземе, а се обърнал към спорещите свещеници и им казал: „Зная, зная, че и двамата сте хора на лъжата, но все пак ви облажавам, че има с какво да живеете. Единият от свещениците, този, който говорел против Толстоя, веднага си тръгнал, но другият се обърнал дружески към бати Минчо-художника, отпосле както го наричаха, и го запитал: „Какво ти е, бе, момче? Виждам, че си тъжен нещо. Какво ти тегне на душата?“ „Ето това“, повдигнал си той ръката и показал недъгавата си ръка. А свещеникът му казал: „Слушай да ти кажа следната мисъл от Толстоя: „Човек да се роди нисък или висок, рус или черноок, не е в негова власт, а да направи от себе си истински човек, това е напълно във властта на човека. Затова, продължил свещеника, ти можеш да издигнеш себе си и твоят недъг да не прави впечатление на никого. Но не само това, но и да те уважават хората“. После свещеникът му подал „Изповед“ от Толстоя и му подарил тази книга за спомен на този паметен за него ден.

От тогава той започнал да чете ревностно книгите на Толстоя, завършил гимназия, след това художествена академия и беше всепризнат художник. След това той отиде във Франция, където живя и твори дълго години. След смъртта му българите подтиквани от родните братя на художника изискаха картините му от Франция. Съпругата на художника, рядко благородно същество, изпратила много от картините му тук.

Този художник, когото аз наричах тогава бати Минчо съдействува за моето духовно пробуждане чрез книгите, които ми е давал и дългите духовни разговори на най-различни теми, които сме имали, когато е идвал в нашето село.

3. ПРОРОЧЕСКИ СЪНИЩА

Силно изживяваща всичко, което четях, отнасящо се до духовния свят, аз бях останала крайно сензитивна и започнах да имам странни сънища, които не бяха обикновени сънища, а съновидения. Първият от тези сънища беше следния: Сънувах, че при мене дойде баба Вълковица и ми каза: „Донке, ще ти дам ето тази нова, бяла фустанела ако ти отидеш при така си Тотка да ѝ кажеш, че тази нощ подкопаха къщата ми и дойдоха при мене Иван, Филип, Пеню, Кръстю и Геню, удушиха ме и ми взеха парите“. Аз веднага скочих, отидох в спалнята на родителите ми, събудих татко и му казах, да отидем по-скоро у така Тотка и да ѝ кажем случилото се, защото тя ми каза веднага да обадим, докато са още у Филипови и не са си разделили парите.

Баща ми и майка ми се видяха в чудо, сестра ми, която беше ни дошла с детенцето си на гости, ме успокояваше и всички казваха, че това е сън, да се успокоя и да си легна. Но аз още като си затворих очите и пак идва баба Вълковица и пак ми казва, да отида и да кажа на така Тотка. Но разбира се родителите ми не ме пуснаха. На сутринта майка ми ме води да ме лекуват като ме прекарат през огън. След това отидохме на полето да работим. През всичкото време майка ми ме утешаваше, като казваше, че така ми се е присънило и че няма нищо вярно от съня ми. А пред моите очи все заставаха баба Вълковица и не можех да се освободя от думите, които тя ми казваше, - че са я удушили, заради парите ѝ. Тези пари тя ги бе получила заради сина си. Той беше авиатор и през първата световна война по погрешка самолетът му бил свален от българите и пилотът убит. Поради това баба Вълковица получи, както ми казваха триста хиляди лева. Но тя горката от голяма скръб и мъка по сина си, нервната ѝ система не можа да издържи. Вързала беше парите около кръста си и винаги казваше: „Ето го Гатю, моят син“ и тупаше парите с ръ-

ката си.

С мъка копаех мака, който бяхме засели, защото от страшния сън се чувствах изтощена. Към десет часа дойде и баща ми. Тогава той каза на майка ми и мене, че моят сън не бил само сън, а самата истина. Баба Вълковица наистина била одушена и парите ѝ взети. Подкопали са убийците къщата ѝ и така са влезли при нея. Като чу майка ми това каза, че в никакъв случай не трябва изобщо да се казва това, което съм чула и видяла на сън, защото ако се разчуе из селото никой няма да се ожени за мене и аз ще останя неженена.

Вечерта се върнахме вкъщи и аз все пак бях вече по-спокойна, защото убийството беше открито. Но след няколко дни бяха заловени и самите убийци. Цялото село беше потресено от жестокото покушение на добрата старица.

Този така реално потвърден сън ми направи да се моля още по-усърдно и да се стремя още повече към духовния живот.

След една година имах нов подобен сън. Сънувах чичо Никола, братовчед на баща ми. Той идва при мене, хваща ме за раменете и ми казва: „Стани и се моли за мене! Отнех живота си от страдание, но се озовах в още по-страшно страдание и мъка. Търсят тялото ми, но ще го намерят в избата, между бъчвите“. Събудих се много разтревожена. Наистина чичо Никола го нямаше от два-три дни. Той беше рядко честен и добър човек, но без да иска беше попаднал в ръцете на един мошеник, търговец, който се беше появил в селото да закупува розовото масло. Завъртял се около чичо да изкупи неговото масло. След това поискал ходатайството му пред селяните и те да дадат своето масло от розите на него. Разбира се, чичо ми като не знаел, че търговеца е мошеник, настоял пред съселяните си да дадат и те своето масло от розите на него. Разбира се, селяните, познавайки чичо ми като честен и добър човек, осланяйки се на неговите думи, дават на търговеца всичкото розово масло. Но търговецът изчезнал и не се върнал. Никой не получил от него и стотинка. Чичо ми от страшна мъка, че е станал причина за загубата на толкова много хора, посегнал на живота си.

Този път като разказах съня си на баща ми той вече повярва и отиде при синовете на чичо ми и им каза: „Досега не сте търсили Никола в мазето, нали? Хайде да го потърсим там“.

Синовете му се съгласили, отиват в мазето и наистина намират тялото на чичо Никола между бъчвите. Застрелял се с пушката си, като е дръпнал спусъка с крака си.

Този сън още повече затвърди моята вяра в безсмъртието на човека, но заедно с това разбрах, че самоубийството не избавя човека от страданията на земята, а обратното - в отвъдния свят той се намира в още по-големи страдания.

4. СРЕЩА С БЪДЕЩИЯ СЪПРУГ

Аз с все по-голяма любов четях и изучавах учението на Толстия.

През 1921 година се състоя среща на вегетарианците, последователи на Толстия в Пловдив. И аз за първи път тогава участвах на такава среща. Срещата се състоя във военния клуб. Там Асен Златаров изнесе своята сказка за вегетарианството. Това беше първата официална сказка, която чух от такъв учен човек като Златаров. И не само него видях там. Между последователите на Толстия видях много учени хора - лекари, поети, писатели, професори, между които проф. Кацаров, Янко Тодоров и Асен Златаров.

Между поетите беше Йордан Ковачев, Георги Въртоломеев, мисля че той пишеше проза. А също така между лекарите бяха д-р Станчев, д-р Аджалов и други, на които не помня имената.

Освен сказката на Златаров, бяха изнесени още такива неща научно обясняващи вегетарианството, които ми направиха силно впечатление, които внесоха нова струя на светлина в душата ми.

Освен сказките, които слушах самият високоинтелектуален живот между участниците на сбирката ме караше непрекъснато да се чувствавам, като в някакъв чуден, невиджан от мене свят. Всички бяха внимателни, вежливи едни към други. Не се чувствуваше разлика между учени и прости, между богати и бедни. Всички се радваха едни на други, като родни братя, близки.

На мене всичко това ми правеше силно впечатление още и затова, че аз идвах от село далеч от ж.п. линията и не бях виждала още влак, а също така и за първи път видях град, особено такъв голям като Пловдив. На всичко, което виждах се радвах искрено. Особено ми беше интересно как ще се обърне тази голяма кола - влакът. Ние до тогава сме се превозвали само с каруци с коне.

Като тръгнах да се връщам на село, качих се на влака и застанах на прозореца. Гледах през прозореца, възхищавах се на тичащата пред мене красива природа и се радвах на самият факт, че пътувам с влак.

Както стоях на прозореца при мене дойде Иван Милчев, един млад вегетарианец, с когото се бях запознала във вегетарианския ресторант в Пловдив. То беше през време на сказката на Йордан Ковачев, който обясняваше вегетарианството от духовна и физическа страна. Както слушахме видях, че влязоха двама души: Иван Милчев и Гочо Ганев. И двамата застанаха прави, защото всички столове бяха заети. Ние в село бяхме възпитани така - да отстъпваме столовете си, мястото си на мъжът, а не както в града - мъжът да отстъпва на дамата. Гочо Ганев си намери някъде място и седна, остана прав само Иван Милчев. На мене ми беше крайно неудобно аз да седя, а той да стои прав, затова станах и го поканих да седне на моето място. Той отказа под предлог, че мъжът трябва да бъде кавалер и да отстъпва мястото си на дамата. Но моето възпитание беше с точно обратно разбиране и аз настоях да седне, като казах, че ще съм огорчена, ако не седне. Тогава той се усмихна и седна, а аз стоях права до края на сказката.

Във вегетарианския ресторант ставах и общи вечери сред много хубава, задушевна атмосфера.

Когато да си тръгваме за село, Иван Милчев ме запита от коя Пловдивска гара ще тръгнем. Аз му казах чистосърдечно, че не зная, защото още не съм виждала влак и не съм се качвала на такъв.

Той ме погледна мило и се усмихна братски на моето чистосърдечие. После ми каза да отида и да попитам от коя гара ще тръгнем. Аз отидох при Стою Кацаров и той ми каза, че ще тръгнем от гара Филипово. Съобщих това на Иван Милчев, без да подозирам, че той е искал да пътуваме заедно.

Във влака на прозореца той ме разпитваше от кога съм станала вегетарианка и какво съм чела от Толстой. Тогава пък и досега не мога да се оплача от слаба памет и започнах да му разказвам за всичко, което съм чела. Той ме слушаше с голямо внимание.

В това време докато ние говорехме Тодор Стоименов от Чирпан, по-стар вегетарианец, който имал ясновидски способности, вижда венчаването ми с Иван Милчев. Извика Стою Кацаров и Злата Чакърлова и им казва за видението, което имал.

На гара Беловец, ние от нашето село слязохме, а другите продължиха

за Стара Загора. Като тръгна влакът, още на самата гара така Злата ми каза, че скоро ще ставам старозагорска снаха. Аз я погледнах смаяна. Тогава тя ми разказа за това, което Симеонов е видял във влака.

Като си отидох на село започнах да получавам хубави писма от Иван Милчев. С тях той полака-лека започна да ми разказва своето чувство към мене и за желанието да свърже живота си с мене, защото аз съм била точно лицето, с което би прекарал хармонично живота си, понеже сме имали еднакви убеждения.

След девет месеца от нашето запознанство аз отидох в Стара Загора като съпруга на Иван Милчев.

Иван е роден в село Козанка, Старозагорско. Останал сирак без баща, когато е бил на две години, а когато е бил на 7 години починала и майка му. От осем годишен е бил даден овчарче в близкото село. До 17-годишен той бил все овчарче в близките села. След това той отишъл в кантората на Досю Вълев в Стара Загора като чирак. Там се среща със сина на Досю Вълев - Христо Досев, който по онова време е живял в Русия и там се запознал с учението на Толстой. На Иван е направило много силно впечатление, че Христо Досев се държал много внимателно с всички работници, работел е с тях наравно. Обличал се е скромно, макар и с вкус и никак не е държал за богатството на баща си, както това правели другите му братя. Със своя начин на живот, със своето човешко държание, той бил пример за подражание. В него са виждали истински християнин. Христо е обяснявал, че това се дължи на книгите, които е четял от Толстой и чийто убеждения той възприел в своя живот. Моят Иван и още двама или трима от работниците възхитени от Христо Досев, са започнали и те да четат книгите на Толстой и са станали вегетарианци.

5. СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Когато аз отидох като съпруга на Иван Милчев, той вече познаваше не само Толстой, но се бил запознал с Учителя Дънов и неговото учение, основател на Бялото Братство в България. Учението на Учителя Дънов се е видяло на Ивана с много по-голяма широта, духовна задълбоченост и най-вече с даване методи за един правилен живот на земята. Иван четеше книгите на Учителя Дънов, аз също ги четях и ми се харесваха много, само не можех да възприема идеята за прераждането. Мислех си, че ако приема прераждането, то ще почна да се обленявам, няма да работя така ревностно, за да постигна всичко още в този живот, а ще почна да отлагам за друг живот. Точно за това не исках да се занимавам с този проблем и го отхвърлях изцяло.

Аз се ожених през 1922 година, а на 27. декември 1923 година сънувах сън, че отивам в София да търся Учителя Дънов. Трябва да кажа, че до тогава не бях ходила в София. Вървях по улиците, срещах различните хора и все ги питах где е салона дето Учителят говори. Най-после ме упътиха на ул. „Оборище“, намерих салона. Влязох в него. Имаше насядали много хора. Аз се отправих към катедрата и заставах близо до нея отдясно. В това време влезе Учителя, носещ шапка в ръката си. Качи се на катедрата, разтвори я и от нея извади тетрадка. като разтвори тетрадката, каза: „Днес ще приема нови братя и сестри като членове на Братството. Който си чуе името да дойде при мене“. Първото име, което Той прочете беше моето. Аз веднага отидох при Него. Тогава Той ми каза: „Сестра, при нас порядката е такава, всеки когато приемаме в Школата, трябва да му изскубвам косата“. Без никакво ко-

лебание аз веднага започнах да свалям фуркетите си, с които бях закрепил големата си коса, готова да я изскубят. Учителят застана пред мене, прибра с ръка косите ми и рече: „Сестра, ще боли!“ „Скуби, Учителю“, казах му аз. Той пак отговори: „Ще боли!“ „Скуби“, повторих аз още по-твърдо.

Той дръпна косите ми и от силната болка, която почувствувах, сълзи бликнаха от очите ми. В този момент видях върху катедрата нова ножица и си помислих: „Защо Учителят не ми отрязва косата, ами я изскуба?“ На негласният ми въпрос, за моя изненада, Той каза: „Аз ви питам“.

В този момент видях, че Той вече държи косата ми в ръцете си, прекара я от дясно към ляво през главата ми и видях, че цялата ми лява страна беше покрита със златни коси. Виждайки това, аз коленичих пред Учителя и казах: „Великий Боже, Ти сложи началото на Твоето Дело, довърши го до край!“

В същият момент се събудих. Сънят ми се видя толкова необикновен, че събудих съпруга си, да му го разкажа.

От този момент в мене се появи неизказано силно желание да видя Учителя. Другарят ми също до тогава не беше виждал Учителя и двамата решихме да отидем през Коледните празници в София и се срещнем с Него.

На Рождество Христово ние отидохме на ул. „Опълченска“ 66 където тогава живееше Учителят.

Бяхме приети много любезно и влязохме долу в сутерена, където имаше много братя и сестри, разговарящи с Учителя. Беше около два часа след обед. Между разговарящите имаше няколко души все с бради, като брат Епитропов, Савов и някои други. Моят другар, гледайки ги ми каза: „Кой ли измежду тях е Учителят?“ Аз също ги погледнах и посочих Този, Когото видях на съм - именно Учителят.

След известно време доста от посетителите си отидоха. Тогава сестра Василка, както я наричаха плетачката, отиде при Учителя и Му каза, че са дошли хора от Стара Загора. Учителят дойде при нас, любезно ни поздрави и ни покани да се качим горе в Неговата стая.

Разговаряхме доста. Учителят се интересуваше от Братството в Стара Загора. Между другото моят другар Му каза, че съм сънувала необикновен сън. Той се обърна към мене и пожела да го чуе. Аз Му разправих съня си, точно както го бях сънувала. Тогава Той каза: „Сестра, вие вече сте ученик в Школата на Бялото Братство - Великото. Изскубването на косите е изкубване на греховете. Поп когато го запопват, оставят му косата, брадата, за да се захващат за тях хората. Когато младеж отива войник, остригват му косата, обръсват му брадата, защото става вече страж на държавата. А вие вече сте войник на Христа“.

От тази среща с Учителя душата ми се изпълни с неизказан мир, със светлина, увереност в истинността на всичко, което чех и чувах от Учителя. Въпросът за прераждането вече не ме смущаваше. Душата ми постоянно стремеща се към духовното, получаваше различни опитности, които още повече ме утвърждаваха като стараещ се ученик, да бъде изпълнителен във всичките прояви на живота си.

6. ОТКОЛЕШНИ ПРЕРАЖДАНЯ

Така не след много ми се даде следната опитности:

Сънувах, че вървя в една бурна нощ, без да зная посоката към където отивам. Имаше гръмотевици и когато се светкаше, само тогава виждах, че държа посока на изток.

Като вървах към мене се зададе човек с едно особено наметало, изпускащ от себе си светлина, като светулки, които осветяваха пътя ми. Той се спря и ми каза: „Сестра, аз съм вашият ръководител. Искам да ви представя един от миналите ви животи“.

Тръгнахме заедно. Стигнахме пред пътните врати на някаква сграда. На голяма табела отвън пишеше „Сиропиталище“. Той отвори вратата и ме пусна да вляза първа. Отвътре до вратата стоеше един от последователите на Толстой - Кръстю Кадънков. Моят ръководител ми каза: „Хайде с нас“ и тръгнахме заедно. Минахме през голям двор и стигнахме до вратата на една сграда. Той отвори вратата и ни пусна да минем ние напред. Тръгнах аз първа, слез мене Кръстю и после Той. Качихме се на втория етаж. Той ни посочи да тръгнем на юг по един голям салон. В дъното на салона той отвори вратата на една стая. на самата врата на тази стая седеше Георги Нанев-ясновицетът от Стара Загора. Ръководителят ми ми даде знак да вляза в стаята. Първа влязох аз, след мене Кръстю, после Георги и пак най-после самият ми ръководител. В стаята имаше много деца между 3 и 5-годишни. Всички ни посрещнаха с такава радост и възторг, сякаш бяха много близки с мене. Аз като си разперих ръцете исках да ги прегърна всички. Видях си ръцете неизказано големи и с тях прегърнах децата, които преброих, че бяха 40. Едно от децата, което си беше сложило главичката до сърцето ми, бе обърнало вниманието на ръководителят ми и Той ме запитва дали го познавам. Аз се вгледах в него и казах, че това е Софийка, с която много се обичахме и разбирахме. Тогава ръководителят ми отдалечи детето и аз видях, че то не беше момиче, а момче. Тогава той каза: „Да, сега тя е Софийка, но тогава беше Стефчо. Това е било преди два ваши живота. Тогава вие тримата заведохте това сиропиталище, но злоупотребихте с имотите на тия деца и сега сте поставени на такива места, да работите и да им се издължавате“.

Събудих се от този интересен сън и си мислех: Наистина аз като шивачка шия дрехи на хората, но имам реалното чувство, специално за някои, че не трябва да им вземам пари. Както например от Софийка. Нито тя някога ми предложи, нито пък аз е имало случай да ѝ спомена за пари, макар че през всичките години винаги аз ѝ шиех дрехите.

След събуждането от този сън отидох при Георги Нанев и му го разказах. Той потвърди, че това е разкриване на наш минал живот.

След няколко години на сън при мене дойде големият български революционер Христо Ботев с пушка в ръка, препасан с патрондаш. Той ми заговори и каза: „Не се чуди, че съм дошъл при тебе. Сега ще ти покажа един от нашите минали животи, през които сме имали връзка с тебе“. Не зная как той ме отведе край Черно море, само че не на българския бряг. Той ми каза, че това е град Севастопол. Трябва да си призная, че аз съм учила само до IV отделение и никак не зная кой е този град и къде се намира.

След това той ме заведе в една огромна пещера и ми показва много нарове за спане. „Погледни, ми каза той - тука преди стотици години аз бях пак водач на революционна чета и тази пещера ни беше нашата спалня. Между всички четници, само ти беше жена. Между нас беше уговорено ако ни нападне неприятеля и ние се видим обкръжени и не ни е възможно да се спасим, то аз да те убия, за да не попаднеш в неприятелските ръце и да бъдеш жестоко измъчвана“.

От пещерата той ме изведе и ме заведе на едно много високо място с връх, с голяма поляна. На поляната бяха строени всички четници. Между тях видях и себе си строена. В този момент дойде едно малко момче и каза, че

неприятелят ни е обкръжил. Войводата вдигна пушката, насочи я към мене и стреля. Но странното беше, че куршумът стигнал до гърдите ми, се връщаше обратно без да проникне в мене и да ме убие. Втори път стреля - повтори се пак същото. В същият момент дотича друго момче и каза, че съгледвачът погрешно е видял за идването на неприятеля и че ние сме във всякаква опасност. Но това, което направи най-силно впечатление на Христо Ботев, беше връщането на куршумите от моята гърд, без да бъде убита.

Той се обърна към мене и ми каза: „Ти разбра нашата връзка от миналото. Помниш ли как се изправи смело пред мене готова и без страх да те застрелям. Ценейки твоят дух от тогава и виждайки голямата светлина, в която си сега, дойдох при тебе, за да те помоля когато утре отиват вашите братя и сестри на връх Попъка, да се помолят за мене, да бъде освободен да нося тази пушка и този патрондаш, които още ми тежат“. „И аз ще отида на тази братска среща, която ще бъде на Попъка. Там ще дойдат Братствата от Нова Загора, Казанлък и Мъглиж.“ „Ти няма да отидеш, каза ми той, защото детето ти е болно, но ще кажеш на братята Иван и Слави да съобщят на всички братя и сестри събрали се на върха, да се помолят за мене.“

След тези думи аз се събудих и веднага отидох в стаята на децата, за да проверя наистина ли детето ми е болно. Заварих малкия ми син горещ от температура. Веднага се втурнах да го лекувам, за да се смъкне температурата. Наистина не можах да отида на братската среща. Стана както ми каза Христо Ботев. Но моят другар и брат Слави са съобщили на събралите се братя и сестри и са направили обща искрена молитва. Тя била чута и още същата нощ и брат Слави сънувал Христо Ботев, който дошъл при него и му благодарил за направената молитва. Бил вече освободен от тежкия патрондаш и пушката.

Наистина молитвата на събралите се братя и сестри е голяма, мощна сила, още повече, когато тя се прави в една хармонична среда, където хората живеят в обич един към друг.

Помня какви хубави срещи бяха тогава. В очите на всички сияеше светлината на високите идеи, на които служехме, сърцата ни изпълнени с обич към Учителя, към ближните, усмивката не слизаше от устата ни в радост и в скръб - разбрали защо идва радостта и скръбта. И колко песни бликнали от сърцата и душите ни възлизаха с молитвата ни към небесата, към светлите светове, населени с Големи, готови да се отзоват на молбата ни същества.

След няколко дни детето оздравя и една нощ дойде на сън при мен Христо Ботев и ми каза: „Сестра, аз вече те освободих и моля да ме заведеш при Учителя, Когато ти позна в Неговата голяма духовна сила“. Аз го поведох и не знаей как се намерихме на Изгрева. Учителят ни посрещна при стаята си и аз се обърнах към Него: „Учителю, братът иска да го доведе при Тебе и ето, аз го доведох“.

Учителят му подаде ръката си и го въведе в стаята си.

Аз се събудих и споделих съня с другаря си с когото винаги си споделяме мислите върху всички вълнуващи ни духовни проблеми. При всеки свободен час, той четеше на глас книгите, които взимаше от нашите приятели, а аз шийки дрехи на хората, слушах с голямо внимание. Тъй като и двамата бяхме без особено голямо образование, с особена жажда се стремяхме към придобиване на духовни знания.

7. ПРИПАДЪЦИ

След известно време заболя малкия ми син от детски припадъци. Те се повтаряха всеки три месеца. Това беше едно страшно страдание и изпитание за семейството ни. След дълги лекувания при различни лекари, болестта все по-жестоко се проявяваше. Тези припадъци продължиха три години. Една нощ, когато получи припадък, който продължи четири часа, аз и другарят ми прекарахме цялата нощ в плач и молитва. В края на четвъртия час детето дойде в съзнание, поиска вода и понеже аз бях много изморена и разтревожена, той му даде вода, а мене накара да легна да си почина. Заспаха съм веднага и се видях коленичила пред прага на Горницата на Учителя и така плачех, че усещах, че сълзите ми обливаха коленете ми. Имах реалното чувство, че зад затворената врата е Бог и чакам да отвори и да искам милост за детето. След малко вратата се отвори и четири пръста повдигнаха главата ми - пред мене стоеше Учителят. Аз се разплаках с глас и казах: „Учителю, смили се и върни здравето на детето ми“. И Той ми каза: „Чудо, твоята вяра ще го излекува! При пръв удобен случай го доведете при мене“. Събудих се веднага и видях, че само 12 минути са се минали от как бях легнала. Разказах сънят на другаря ми. Тогава двамата се изправихме на благодарствена молитва. Решихме, че щом се посъвземе детето, веднага ще го заведем при Учителя.

Не се мина много, детето се подобри и тръгнах с детето и една сестра за София. Като приближавахме Пловдив, малкият вдигна температура, която не спадна до края на пътуването ни. В София пристигнахме към четири часа след обед и се настанихме в сестринските стаи. Там беше наш брат лекар, който го прегледа и установи, че е пред пневмония. През цялата нощ не можях да заспя - детето кашляше силно и температурата му беше много висока. Сутринта отидох за вода и видях Учителя, току-що слязъл, да стои пред салона. Отидох при Него и му разказах състоянието на детето ми. Той ме посъветва да му дам рицин. Като се върнах, братът лекар беше при детето и каза, че в сестринските стаи няма никакви условия за даване на рициново масло на малкия. До обед температурата и силната кашлица не спираха. Към 12 часа аз отново отидох за вода и видях Учителя, разхождащ се пред салона. Отидох при Него и му казах, че детето е все още зле. В това време дойде при нас Желю Ганев. Учителят му каза: „Вземи сестрата и детето и ги заведи у вас и донеси чаша да ти дам рицин“.

Взех детето и отидох у брат Желю Ганев. Той и другарката му Цвета ни приеха много добре. Изобщо бяха много добри хора. Той веднага взе чаша, отиде при Учителя и донесе рицин. Учителят му казал, че щом детето подобрее, веднага да го заведе при Него.

Ако някой ми беше казал, че от вземането на едно рициново масло ще оздравее детето, не бих повярвала. Но така стана. Един час след като дадох на детето рицина, детето беше вече здраво, кашлицата и температурата съвсем изчезнаха. Тогава веднага заведох малкия при Учителя. Той ни прие много сърдечно и аз му разправих съня по повод, на който бяхме дошли в София на Изгрева.

Докато аз разказвах съня на Учителя, Наско, детето ми, който беше на три години и половина, стоеше мирничко изправено до мене, с червената си шапка на главата. Учителят му махна с ръка и той веднага отиде при него. Учителят го облегна на коляното си, погали челцето му и каза: „Момче, ти си студент“ - по това време студентите носеха червени фуражки. Наски си повдигна главичката, погледна Учителя му каза: „Учителю, аз не съм студент, не

съм топъл, аз съм ученик на Христа". Учителят се смя много от сърце. „Хайде, момче, ти ще растеш, ще слушаш и ще станеш ученик на Христа, за да бъдеш здрав“.

Аз попитах Учителя какво лекарство да му дам. Той ми каза, да му дам керевиз по начина, по който той може да го приеме-възприема.

Като се върнахме в Стара Загора, опитах се по какъвто и начин да дам в най-малкото количество керевиз на детето, но то не го възприе. Но от тогава до днес той е съвършено здрав. Никога повече не получи припадък, дори глава не го заболя. Днес той е женен и има две деца.

8. НЕОБИКНОВЕНАТА ВЕСТ

Една от сестрите ми живееше в Пловдив. Съобщиха ми, че е болна. Тогава повиках другата си сестра от Казанлък, да отидем да я видим. Тя дойде и вечерта стояхме до късно докато се приготвим. Легнах си в два часа, до три бях будна. След това съм заспала и сънувам сън, че при вратата на стаята се изправи леля ми, която беше покойница от преди пет години. Повика ме да изляза, че ме чакал раздавач. Излязох и видях, че на кладенеца се облегнал раздавача държащ в ръката си телеграма. Попитах го, каква е тази телеграма и той ми каза: „За скръб е, госпожа“. Взех телеграмата и прочетох: „Кака ти Величка почина в 11 часа“. В това време леля ми дойде при мене много весела, засмяна и ме запита какво пише в телеграмата. Аз се спрях за малко и помислих: нейната внучка се казваше Величка и аз помислих, че съобщението за смъртта се отнася за нея. Но тъй като ми беше неудобно направо да ѝ кажа, че внучката ѝ е починала, казах: „Кака Велика беше болна“. Тогава тя се обърна към мене и каза: „Донке, ти не разбра, кака ти Минка почина в 11 часа?“, в смисъл сестра ми от Пловдив, която се казваше Минка.

Събудих се с ясното чувство, че действително кака е починала и събудих сестра си, която беше дошла от Казанлък. Тя като разбра за съня ми каза: „Успокой се, сънят ти показва, че злото ѝ е умряло“.

Докато ние се разговаряхме на вратата се почука. Излязох и видях една моя съседка, която ми каза, че ме търси раздавача. Тръгнах към кладенеца и видях същия човек, както в сънят си и по същия начин държи телеграмата. Питам го каква е тази телеграма и той ми отговаря със същите му: „За скръб, госпожа“.

Взех телеграмата и прочетох: „Кака ти почина в 11 часа“. Повтори се точно както беше в сънят.

9. НЕОБИКНОВЕНОТО ЛЕЧЕНИЕ

През 1971 година бях отишла при дъщеря си на гости и ме хвана много остра бъбречна криза. Три дена и четири нощи непрекъснато имах страшни болки. На четвъртата нощ сутринта в 4 часа дъщеря ми дойде да ми даде лекарство. Повдигна ме да взема лекарството, обаче аз усетих, че съвършено ми истина лявата страна. Тя ме постави да легна и отиде да извика сестрината ми дъщеря, която е старша медицинска сестра в Четвърта градска болница. Тя е дошла и казала, че ме е прегледала, че това е вдървяване, дъщеря ми е мислила, че е парализа, шок от голямата непосилна болка.

А през това време на мен ми се даде картина, че изчезнаха стените на стаята и бях обиколена от голям кръг Светли същества. Те бяха четири реда

един над друг. Първите бяха до кръста, над тях втори пак до кръста и така трети и четвърти, от които последните бяха най-светли. Всички стояха в изключително мълчание, сякаш очакваха нещо. В това време влезе Учителят, облечен в бяла престилка като лекар. След него брат Боян Боев, а след него Емил Бог. Последният сам ми каза името си. Той е бил свещеник и след това е бил последовател на Гюте и Шилер. Брат Боев и другият брат също бяха в бели престилки. Учителят отстъпи и даде възможност на брат Боев да мине и застане до главата ми. Щом като той застана до мен, сложи си ръката на главата ми. Учителят си сложи ръцете на болния ми бъбрек, а Емил Бог ми хвана лявата ръка и ми каза на есперанто: „Ми дезирас ал ви мулте да санон“, което значи: „Желая ви много здраве“. В това време надойдоха много братя и сестри заминали в другия свят. Между тях бяха моят другар, Петър Камбуров, Георги Илиев, председателя на кооперацията, в която съм работила и който много нещо беше научил за Братството и още много други братя и сестри.

Брат Петър Камбуров влезе с цигулката си под мишница и Учителят му каза да застане между него и брат Боян.

„Молитва“, каза Учителят, обръщайки се към всички. Започнаха с Добрата молитва, 91. псалм и Отче наш. След това Учителят каза на брат Петър да засвири песента на Марин. И той засвири и запя: „Пей, пей и тогаз, щом те болест посети. С песен болестта посрещни и с музика я нагости“. Всички пяха, запях и аз и с песента се събудих от съня си.

Племенницата ми се приближи до мен и ме запита: „Лельо, боли ли те още?“ Обаче аз съм забравила, че бъбрека ми е болен и се чудя какво да ме боли.

Станах, няхах вече никакви болки. След 4 часа изкарах плочката, която лекарите намираха, че има в легенчето на бъбрека, начупена на парчета. И от тогава криза от бъбреци не съм имала.

10. ПОЛУЧЕНАТА ВЕСТ

Сънувах, че вървя по някаква местност. Срещу мен видях да идва група от шест души. Когато се изравниха с мене, разбрах, че са наши братя и те ме поздравиха с нашия братски поздрав. В първия ред от дясно вървеше заминалият си брат Любомир и още двама непознати. И тримата бяха в светлина.

Във втория ред непосредствено след брат Любомир вървеше брат Петър Камбуров, до него един брат от Прослав и от лявата страна брат Марин, брата на Петър Камбуров.

Брат Петър си вдигна ръката и посочвайки ме, че заминава, ми каза: „Довиждане, сестра“.

Събудих се, станах от леглото гдето спях на двора под навеса и започнах работата си. След малко се почука на вратата. Дойдоха три сестри: Танка, Минка и Кинчето. Казаха ми, че са получили съобщение, че брат Петър Камбуров си е заминал.

Но аз вече го бях получила предварително.

МАРГАРИТА РАНГЕЛОВА СТРАТЕВА - ГИТА КИНА РАНГЕЛОВА ВАСИЛЕВА - КИНА

РАЗГОВОРИ ЗА ЖИВОТА НА УЧЕНИКА И ЗА ПЪТЯ НА ЧОВЕКА

1. РОДОВАТА ПЕСЕН

Гита: Родена съм на 16.VII.1910 г. в с. Алдомировци, Софийско от родители Рангел Василев Хранов, роден през 1872 г. и майка Милица Донкова Василева, родена през 1876 г.

Йоанна Стратева: Бащата на баба ми Милица или както я наричали Миланка бил селският музикант-гайдар. Понеже останал вдовец с малко дете - баба ми Миланка, той се грижил за нея. Той ходел по сватбите, свирел и пее, а баба ми седяла в кожуха му, гдето се казва в пазвата му се криела. Той ходел навсякъде с нея. Така израства тя с него по сборове, сватби и седенки.

Гита: Майка ми беше добра певица и обичаше да пее стари народни песни за моми и ергени и за стари войводи. Тя пееше много вдъхновено и се вживяваше при пеенето, плачеше и нареждаше. Песента беше в кръвта й.

Майка ми беше завършила 2.отделение, а баща ми 4.отделение, което обстоятелство го издигаше пред другите селяни, които бяха неграмотни. За тях той беше интелигентен, той пишеше красиво като такъв работеше в София в банката като чиновник. Но какво точно е работел не зная.

Майка ми е родила за сведение 14 деца, от които бяхме останали 5 момичета и три момчета. Останалите бяха починали още като малки от различни заболявания. Родителите ми бяха религиозни и обичаха да отиват на църква неделят или празничен ден, обличаха се празнично и отиваха на църква.

Трябва да обърна внимание на това, че преди да се ожени баща ми, до някое време, пък и след женитбата им, техният род специално, около 40 семейства са живели колективно. Имали си дежурства за работа на полето, за готвене, за пране, за печене хляб и други работи. Това донякъде улеснявало майка ми при гледането на децата, от което тя била много доволна. Но тя също е ходила на работа на полето, както и другите жени с малко дете и го е кърмила като го поставяла в люлка на някое дърво. Пък понякога го е изпирала в деренцето, когато се наложи. В деренцето се намирало често пъти вода.

Още от малка аз заобичах песента и музиката изобщо. Нали майка ми беше певица, пък и голямата ми сестра Здравка свиреше малко на китара. Та аз имах силно влечение към музиката макар и да не разбирах още нищо от нея. После не беше без значение и това, че в селото ни имаше една учителка Мара, която свиреше на китара. Това обстоятелство усилваше влечението ми към китарата. Пък нали имахме въщи китара, аз често си свирях на нея и после стана така, че баща ми купи и на мене китара, с която китара аз стигнах до Учителя.

Братът на баща ми беше военен с чин полковник. Той ми беше кръстник. Наричаше се Павел. Той ми беше сложил името Маргарита на име то на някаква известна италианска принцеса. Аз бях шесто по ред от децата

на родителите си и бях любимото дете на баща си. Той ме наричаше „Гитка“. Основното си образование получих на село, но когато преминах в първи прогимназиален клас трябваше да ходя на училище в с. Сливница, сега град Сливница, защото в нашето село нямаше прогимназия. Баща ми беше доста влиятелен, влизаше в училищното настоятелство и му се чуваше думата, та другата година откриха прогимназия и в нашето село. В с. Сливница като учех бях на квартира при една бедна жена, баба Пауна, която ни хранеше с качамак обикновено, в който понякога имаше по някоя мръвка месо.

Когато завърших трети прогимназиален клас отидох да уча в София. Там живеях при моя роден брат Крум. После в София дойде да учи и сестра ми Кина, родена на 23.I.1914 г. Тя пък живееше при сестра ми Здравка. Значи и двете бяхме на квартира в София. Имаме един интересен случай със сестра ми Кина, който тя по-добре ще разкаже.

2. ПЪТЯТ НА МРАВКАТА

Кина: Аз бях в 4.гимназиален клас, а Гита в 8.клас 1929 или 1930 г. като ученички отидохме на празника на Кирил и Методий на манифестация на пл. „Ал. Невски“. Всичко мина много тържествено под строй на всички гимназии и по едно време спряхме на едно място. Изведнъж редиците ни се поразбъркаха и край нас мина една жена с ученическа шапка на 1.дев. гимназия, като на шапката ѝ имаше надпис с едри букви „Жертва на Дънов“. Това личеше отпред на шапката. Тя мина между ученичките и последните се побутваха и казваха: „Тази е малко луда, но на края на Борисовата градина живее един старец, който на мравката път не минава“. Това нещо много ни заинтригува, но ученичките можеха само това да кажат, че има такъв човек „който на мравка път не минава“. След манифестацията ние се разхождахме из Борисовата градина и играехме на тревата. Тогава пак стана въпрос за стария човек, защото една ученичка каза: „Недей да стъпваш по земята, защото можеш да настъпиш някоя мравка, нали знаеш, че там на края на гората има един старец, който не минава път на мравката“. Тогава ние със сестра ми се спогледахме: Кой може да е тоя старец, който не минава път на мравката, да идем да го видим! И един ден отидохме на посоченото място. като отидохме там видяхме една голяма хубава къща - бяла и вътре в голям салон насядали много хора. На средата на една катедра беше седнал стареца, за когото бяха говорили ученичките. Ние плахо, плахо пристъпихме до вратата и влезнахме вътре. Но някои от присъстващите ни поканиха да седнем, защото имаше малко празни места. Така ние започнахме да слушаме беседата. Много от изказаните мисли ни харесаха и ние по-късно размишлявахме със сестра ми за различните изречения, които бяхме запомнили и после си отидохме. Но бяхме удовлетворени, че намерихме този, когото търсим и мястото където се събират. Трябва да кажа, че присъстващите изпяха няколко песни и после станаха на крака и казаха молитва. След това всички излязоха навън. А и навън беше много красиво - имаше много цветя и хората се събираха на групички и разговаряха. Също и възрастния човек беше с една група и някои му целуваха ръка, други го питаха нещо и той отговаряше. Но ние двете със сестра ми бяхме някак плахи, страхливи, не смеехме да приближим, нали за пръв път отивахме. Всичко обаче ни се видя някак особено и у нас се събуди желанието и друг път да отидем да чуем как и какво говори старецът. И така отидохме и втори, и трети, и още много пъти и разбрахме, че старецът е Учителят, който проповядва едно Ново Учение на братство между хората, за едни отношения, които имат за основа Любовта,

Мъдростта и Истината. Това беше началото на запознаването ни с Братството. Та тая жена с тоя надпис събуди у нас желанието да потърсим Учителя. Тя беше изпратена от свещениците или властта, вероятно да злепостави Учението, но това подействува на нас в положителен смисъл да намерим пътя си и да се ориентираме в живота, да се пробудим за нещо хубаво. А сестра ми Гита по-късно от един разговор научила, че Учителят бил попитал тази жена - Магдалина, която носи надписа „жертва на Дънов“: „Колко ти платиха да носиш тоя надпис?“ А тя отговорила: „Обещаха ми 3000 лв., но ме излъгаха и ми дадоха само 1000 лв.“ От това изказване на жената става ясно, че Учителят има врагове, които плащат пари, за да го злепоставят пред българския народ. Учителят добавил: „За много малко си се продала!“ Така, че пътят на мравката ни заведе на Изгрева.

3. ЕСПЕРАНТИСТИ НА ИЗГРЕВА

Гита: Бях в последния курс на гимназията - 8 клас, когато мина някаква комисия да набира ученички за сформиране на хор „Родна песен“. Мене ме приеха за хористка. А този, който беше един вид секретар при набирането на хористките беше Емил, моят бъдещ съпруг. Той още като че чу да пея и като ме записа ме загледа някак особено така и след това стана тъй, че излязохме наедно с него и като сме се зяпнали, увлечени не видяхме как и двамата нагазихме в една вар, защото наблизко имаше строеж, та после ходихме вкъщи да се мием. От тогава започна нашето запознанство с Емил Иванов Стратев. Той беше родом от Лясковец, роден в 1908 г. Син на учители. Баща му - Иван Стратев и майка му Мария. Те имаха двама сина и една дъщеря. Емил беше по-големия. Той беше много ученолюбив и четеше извънредно много. Когато идваше на село, ние отивахме да си лягаме, а той като се затворил, чете по цяла нощ. Много му се отдаваха езиците. Той знаеше отлично есперанто, знаеше още немски, френски, английски, руски. Той водеше курсове по есперанто, имаше добър метод на преподаване и курсистите бързо усвояваха езика. По онова време тази идея за общ език беше много разпространена. Емил издаде книга „Практична граматика по есперанто“, а наедно с Атанас Николов „Българо-есперантски речник“. Атанас Николов беше известен есперантист. Имаше книжарница и със Сава Калименов - печатница в Севлиево където се печатаха в-к „Братство“ и есперантския в-к „Фратецо“. В печатницата се печатаха и беседи. Атанас Николов имаше всички беседи, които бяха излезли от печат.

Та нашата дружба с Емил започна още от училищната скамейка. Ние се обичахме. Той идваше у нас на село и баща ми го приемаше.

Йоанна: Майка ми е разказвала, че веднъж когато е отишла на среща с баща ми в гората за пръв път е видяла да се играе Паневритмия. Това нещо извънредно много я впечатлило.

Кина: Както Емил и брат му са станали вегетарианци още като ученици. Той стана причина да станем вегетарианци Лили, Гита и аз.

На един есперантски конгрес Емил взема малката ни сестра Лили, която беше учила есперанто. А Лили беше хубава, способна и ученолюбива, но като ученичка се беше разболяла от туберкулоза и не можеше да завърши. Състоянието ѝ се беше подобрило, тя се беше освежила и като се запозна на конгреса с Атанас Николов, последният много я харесал и пожелал да се оженият. Може би си е мислил, като я гледа, че е наперена и ученолюбива - вместо да седи на село, по-добре е с него да ходи по конгреси, екскурзии и т.н.

Гита: Дори баща ми преди да се оженият през пролетта на 1939 г. му каза: „Атанасе, Атанасе, не си слагай здрава глава в тръне, тя не е добре със здравето!“ Но Атанас не слуша и се ожениха. Лили се запозна с идеите на Учителя от Атанас. Първоначално те живееха в Севлиево, но климата в Севлиево беше суров и не й повлия добре. Там имаше често мъгли и Лили се разболя отново. Лили беше по-малка, но тя по-рано се запозна с Учението. Тя ни подпомогна в това отношение да се запознаем по-отблизо с него. Атанас смяташе, че щом Лили е в Учението, ще се закрепи. Те ходиха на Изгрева, на Рила, но това не помогна, дори напротив положението й се влоши. Когато беше на село, преди да се ожени за Атанас тя беше добре, нямаше вид на болна.

Кина: През 1940 г. ме извикаха в Севлиево да я гледам и аз стоях цяла година при нея. Трябваше да кажа, че Лили се лекува с лекарства и по Димков, беше ходила в санаториум, пък и други всевъзможни начини и средства беше опитала, но нищо не й помогна. След време пак ме повикаха да я гледам, но аз бях постъпила на работа като учителка и не можех да отида при нея. Затова пък отиде майка ми да я гледа. Накрая Атанас и Лили дойдоха да живеят на Изгрева в къщата на Калудови след 9.IX.1944 г.

До 9.IX.1944 г. на Изгрева кипеше живот. Ходеха по екскурзии, на Рила и Витоша, идваха много приятели от провинцията специално за това. На Изгрева имаше много млади хора и всички бяха ентузиазирани.

Когато Лили и Атанас бяха на Изгрева и Лили беше зле аз ходих при Учителя да го питам дали да остана да гледам Лили или да се запиша да следвам. Аз бях започнала да следвам, но бях прекъснала и не знаех какво да правя и как да постъпя. Учителят постоя малко, погледна ме и каза: „Рекох, да следвате“. И наистина, аз продължих да следвам и завърших, а Лили почина 1947 г. Аз завърших в годината когато ставаха бомбардировките над София - началото на 1944 г. Нашият випуск ходехме да полагаме изпитиите си в Сливен. Факултета по немска филология беше там евакуиран.

Ще се върна назад през времето около 1935 г. Емил се познаваше с Атанас Николов, Сава Калименов, Георги Радев, както и с други приятели. Той превеждаше беседи, отиваше на Изгрева във връзка с преводите, водеше и Гита, но той отиваше при Георги Радев и не ходеше на беседи, докато Гита отиваше заради беседите. Докато беше Лили на Изгрева за нас беше добре, че заради Лили посещавахме Изгрева. Пък и преведените от Емил беседи биваха помествани в есперантския в-к „Фратецо“. По-късно Емил преведе на есперанто и книгата „Учителят говори“, за която Учителят се произнесе, че „Цял свят ще я чете!“

Йоанна: Доколкото зная есперантистите уважават много преводите на баща ми на есперанто и специално тоя. Зная от с. Райна Арнаудова, която се е занимавала с есперанто. Тя ми е казвала, че когато е искала да се учи на хубав стил, отнасяла се до преводите на баща ми. Създал е практична граматика по есперанто и българо-есперантския речник с Атанас Николов. Превел е „Свещени думи“. Какво друго е превел не зная. Но той е бил секретар на есперантската младежка организация и като такъв е отишъл в Лондон. Бил е много активен есперантист. Всички есперантисти го познават. Аз зная това понеже членувам в есперантското дружество и ходя да свиря на цигулка на техните тържества и това ми е правило впечатление, че всички го познават.

4. В ПАРТИЯТА ИЛИ НА ИЗГРЕВА?

Гита: Синът ми Георги се роди на 8.VI.1938 г. Емил се познаваше с много приятели, превеждаше беседи, ходеше на Изгрева. Всичко това беше много хубаво, но той после се отклони и влезе в партия. Това не беше хубаво, за което той плати с живота си. Емил беше по убеждение чист земеделец на Ал. Стамболийски и в тая връзка беше много запален. За неговата дейност има много материали в библиотеката „Кирил и Методий“. Емил беше приятел и на попа на село, който беше земеделец, та когато синът ми Георги стана на 2-3 години попа ни написа свидетелство за брак. Нали трябваше да се узакони нашето дете. Аз не смеех нищо да му кажа да не би случайно той да ме остави, а причината беше друга - неговата небрежност. Не беше грижовен поначало

Йоанна: Баща ми е имал много големи политически амбиции. Като земеделец и последовател на Александър Стамболийски е писал книга за Стамболийски. Баща ми и майка ми са имали изключително голяма любов помежду си, но баща ми като политик не е имал желание да създава семейство. Той си е давал сметка, че политиката в този момент е много рискована. А той се е врял в най-големите дебри на политиката. Той е обичал майка ми безспорно, а тя е била много красива жена между другото. Не искам да се впускам в подробности, но знам най-различни неща от дядо ми и леля ми, по линия на баща ми, че той много силно се е намесил в политиката. Особено през войната, при фашистите, това е била много деликатна работа. Той си е давал сметка, че не е момент за семейство и не е желал да се жени, не е желал да има деца. А майка ми много е искала да има дете понеже е обичала баща ми и е избягала на село бременна като казала: „Той каквото ще да прави, аз ще си родя детето“. Разбира се брат ми се родил и по-късно баща ми узаконил детето.

Гита: Емил ме е водил на партийни събрания. Той беше приятел на Лало Ганчев, виден земеделец, но аз нищо не разбирах от техните събрания и не ме влечеше там. Емил работеше и с Георги Вълков с когото издаваха в-к „Гладне“, а освен това Емил беше редактор на в-к „Сеяч“.

Когато Лили беше много зле, един ден аз бях на Изгрева с Лили до „Парахода“ - бараката на стенографките. И не щеш ли видях да минава наблизо Учителят. Аз се осмелих да Му кажа, че Лили е много зле. В отговор Учителят ми каза: „Тя да се настрои слънчево и да има вяра!“ Аз посегнах да целуна ръката на Учителя, а Той ми каза: „Недей, огън, огън!“ Тогава видях около окото на Учителя едно синьо петно и ми направи впечатление как той си дърпаше ръката. Но аз пак я целунах.

Забележка: Това е било вероятно през 1936 г., когато е бил нанесен побой на Учителя. Около окото му е имало синьо петно и едната му ръка била парализирана.

Кина: Първоначално аз не бях вегетарианка, но ходех на беседи. Така една вечер бях поканена на банкет, на който ядох свински пържоли и пих вино. А на другия ден беше неделя и аз отидох на Учителя в десет часа. Направи ми силно впечатление погледа на Учителя. Той ме гледаше много мило, а аз като гузна, нали съм яла месо, гледах да застана зад някого, да скрия погледа си от Него. И тъй през време на беседата аз се криех зад стоящия пред мене. После излязохме на полянката където правехме гимнастическите упражнения и Учителят пак ме поглеждаше, (а в момента лицето Му грееше някак и Той ми се виждаше особен - светещ) и като че искаше да ми каже, че няма нищо, че съм яла месо. Аз чувствавах, че не може да скрия нищо от Учителя.

Гита: Емил работеше като преводчик в авиацията. Той беше сътрудник

на някои вестници и както казах редактор на в-к „Сеяч“. Ние живеехме в София на ул. „Оборище“ N 95. Кина живееше при нас, а гледахме и Лили, която беше болна.

През 1939 г. бяха поканили Емил на конгреса на есперантистите в Лондон като секретар на конгреса с проф. Стоян Джуджев. По същото време Учителят казал на Георги Радев от Рила да напише писмо на Емил, да не ходи на конгреса в Лондон. Но Емил не послуша съвета на Учителя, поради което после пострада като изгуби живота си.

Йоанна: Баща ми е бил на есперантския конгрес в Лондон. Ние имяхме вестници, на които беше сниман баща ми, може би леля ми Надя, сестрата на баща ми има нещо запазено. Баща ми в българска носия на конгреса в Лондон като представител на конгреса от есперантското дружество. Той е отишъл на есперантския конгрес, но понеже тогава политическите събития са били такива, че Англия и Германия не са били в добри отношения, там е имало други избягали земеделци, както ги наричаха „Гемето“. Всичката тази обстановка е допринесла за това заподозрение, което са имали германците. Те са се усъмнили, че той е английски шпионин. А Учителят бил казал, той да не заминава. Точно това лято лично Жорж Радев не зная дали с писмо или устно, но това зная, че е наредил Учителят на Жорж да извикат баща ми като казал: „Рекох, нека братът да дойде, има много гости, много чужденци, той знае много езици, може да превежда“. И вероятно, ако той не беше отишъл съмнението за шпионажа нямало да бъде такова. Това от външна гледна точка. От вътрешна гледна точка вероятно всичко е щяло да се промени. Учителят щеше да му промени съзнанието, за да се избегне тая тежка карма, нали? Така мисля аз.

Гита: Дъщеря ми Йоанна се роди на 17.X.1941 г., а на другия ден дойдоха с един джип и прибраха Емил, а след шест месеца, на 10.IV.1942 г. го обесиха на стрелбището в София.

5. РОДОВАТА КАРМА

Йоанна: За баща си мога да разкажа много повече. Първо родителите на баща ми са били от интелигентен и интелектуален род. Майка му е била учителка и е предавала уроци по цигулка и китара. Това тя - баба ми Мария ми е разказвала лично. Нейният баща е бил поп и тя се е наричала Мария Попова. Тя е завършила с отличен успех девическата гимназия в Търново. Тя е била от там. По това време с гимназиално образование са ставали учителки и тя е учителствувала в близките села. Бащата на баба ми Мария - дядо Георги е бил на същата възраст като баща ми когато е бил убит като комита, с нож през тязгяха. Той е бил някакъв търговец. Аз самата като наблюдавам рода им и правя сравнение с това, което Учителят е казвал считам, че тук се касае до една зряла карма, която през едно поколение на възрастта на баща ми като убийство се е повтаряло. Баба ми Мария беше много интелигентна, горда и със строг характер жена. Като учителка е била изрядна и е респектирала строго всички ученици. Възрастни хора, които са познавали семейството са ми казвали, че я познават като добра, но и строга учителка.

Дядо ми Иван, когото много уважавам беше изключителен човек - филантроп, алтруист, политик, писател и изобщо една личност всеотдайна и дълбоко човечна. Понеже бил интелигентен той си е дал живота на обществото в различните периоди на живота по начин, по който е можел. Той е бил широк социалист преди 9.IX.1944 г. Искал е да следва медицина в Сърбия, но била станала някаква суматоха и не е успял в тази насока, обаче е следвал пак нещо, за което не съм сигурна какво е било точно. През I.та световна война е

бил фелдшер през време на холерата. Изключително го е влечела медицината и обществената дейност. Писал е и има негови произведения, които не са на някакво високо ниво. Бил е директор на Горнооряховската гимназия и като такъв е покровителствувал много комунисти и анархисти, които били гонени поради убежденията им и не са искали да ги приемат за ученици. Като общественик бил много уважаван от района си и веднага след 9.IX.1944 г. влиза в Отечествения фронт, в който влизат всички партии. Бива избран за кмет на Лясковец понеже хората много го уважавали. Тия неща съм чувала лично от него понеже като студентка живях известно време при него в София, където той се беше преместил. Понеже след 9.IX.1944 г. се явили много банди и примерно са прибирали мъжа на някоя жена, някакъв богаташ, за да искат откуп от нея, той се опитал да се противопостави и спре такива случаи и като виждал, че не може да се пребори, а хората са го уважавали, той подал оставка като кмет, защото не искал да се излага и да го считат за съучастник. Щом подава оставка го изпращат на лагер в Белена. Той е възрастен вече, но е бил оптимист и не се отчайвал. И в Белене той пак не се отказвал от обществена дейност - организирай ги, лекувал ги. В това време Белене било пълно с интелектуалци, хора, които не са били свикнали да обработват земята. А той си бил по начало и лозар, и земеделец и умее да обработва земята, макар и да е бил също интелектуалец. И понеже са им давали хляб ако изкопаят едно определено място, а имало хора, които никога не са копали и не умеели това нещо, той малко по малко е влизал в тяхната лека и в дясно, и в ляво, за да им помогне при копането. Дори бил забелязван, викали са му и дори са стреляли поради това срещу него, но той се прехвърлил някак и куршума минал над него и не го засегнал. Просто Господ го е запазил в случая. Писал е басни и то много хапливи. Като земеделец бил много ентузиасиран и е направил много нещо за своя край и по-късно много му е било мъчно, че това което е постигнал не са го запазили. Когато дойде да живее в София той беше вече доста възрастен, но понеже беше много широк и интелигентен, а ние му говорихме за идеите, за Учението, той в последните си години прие вегетарианството. Трите му деца бяха вегетарианци. Впоследствие леля ми се оттегли. Като станал вегетарианец той приел много неща от идеите по начин, по който той си разбира и често като възрастен, когато беше на легло и идваше някой гост, той казваше: „Аз съм дъновист“. Изобщо правеше такива изявления. Той просто искаше да ни каже това понеже общуваше не само с мене, но и дъщерята на Добри Ганев от Айтос - Руми. Тя беше студентка по медицина и живееше у тях под наем. Той много я обичаше и общуваше с нея. Тя знаеше всичко за него и той също я познаваше. Изобщо той беше много широк човек, много уважаван, много човечен и това, което ми е казвал, а той ми даваше много съвети и наставления и аз съм го слушала с внимание и много го харесвах заради разсъжденията му и съм му казвала дори: „Дядо, ако срещна такъв човек като тебе, бих се омъжила за него!“ Той ми казваше: „Когато човек живее за себе си и мисли само за себе си и търси лично щастие, винаги има възможност да бъде нещастен. Колкото повече разширява сърцето си и живее за другите, толкова по-богато ще бъде сърцето му и той няма да бъде нещастен, няма да бъде нещастник“. Това е негова собствена мисъл и той всъщност така живееше, той беше по душа общественик. Той ми е разказвал за баща ми, за баба ми и за други хора.

6. НАЗРЯЛАТА КАРМА

Йоанна. Може би за много хора случая с баща ми да не е толкова интересен, но тук е важен контакта с Учителя и светлината, която Учителят хвърля върху неговият случай.

Баща ми е бил изключително интелигентен и изключително надарена личност, това са ми го казвали много хора. Бил е всестранно образован, ерудиран, музикален. Свирел на мандолина и пее, имал разкошен глас, бил говорител в радиото. С много неща се е занимавал. Накрая, когато са го прибрали германците е бил преводач в авиацията, но се е занимавал с още много други неща. Бил е земеделец и последовател на Ал. Стамболийски, писал е книга за него, която след неговата смърт са дошли негови приятели и са взели много документи от земеделския съюз от онова време. Дошли са и са взели от майка ми всичко. В него момент тя не се е интересувала какво са взели. Той се е познавал с идеите на Учителя, не знаей точно кога се е запознал, но е бил голям приятел на Георги Радев и Верка Куртева, която е била приятелка на Георги Радев. Тя ми е разказвала за баща ми и други неща, че го е виждала. Той е идвал на Изгрева, познавал Учителя и Учението Му, но впечатлението на майка ми е, че той с цялото си уважение е идвал, свалял шапка, слушал и беседи и си отивал. Повече го е занимавала политиката. Там го е влечело сърцето му и тези негови амбиции в момента. Разбира се, ние не можем да вникнем в душата на човека, но по време на войната той решил да отиде на този конгрес в Лондон - есперантски конгрес. Имахме вестници от онова време, но не знаей дали има от тях нещо запазено - баща ми облечен в национален костюм като представител на конгреса. Учителят го е повикал чрез Георги Радев. Не знаей точно как, дали устно или с писмо, не мога да гарантирам как, за да сме точни, но Той го е повикал преди да тръгне за конгреса и му казал да дойде на Рила, че там има много чужденци, като казал, че брата знае много езици и може да превежда. Може би ако баща ми беше оценил величието на Учителя и преценил кое е по-важно, възможно е неговата карма да беше смекчена. Така си мисля аз, това е мое мнение. Факта, че Учителят протяга ръка, ако той беше отишъл на Рила, може би неговото съзнание щеше да се промени, за да може да осъзнае своята грешка и за да не плаща така катастрофално. Но той като той не е могъл да оцени това нещо, следващият вариант е бил тази карма да бъде изпълнена. След като е ходил в Лондон, те са се усъмнили в него, че той е английски шпионин. Война е било и тъй като те, земеделците са били подозрителни, баща ми, Иван Вълков и Георги Вълкова са били прибрали и осъдени и тримата на смърт. Но имало закон, според който двама братя не могат едновременно да бъдат осъдени на смърт. Така че единият от братята остава на доживотен затвор, а баща ми и Георги Вълков биват убити.

Но има за мене едно много важно нещо, че в затвора у баща ми започва едно осъзнаване. Той премисля целия си живот, започва да осъзнава начина, по който той се е отнася към майка ми, това, че търси помощ от Учителя и по други фактори аз разбирам, че у него е станало едно голямо осъзнаване и преценка на живота и на всички ценности и тогава той търси помощ от Учителя, праща майка ми при Учителя, но последния отговаря уклончиво, така че майка ми не може да го разбере. И когато майка ми се връща при баща ми, той пита, какво казва Учителя? Явно въпроса за него е на живот и смърт. Майка ми не може да каже и баща ми се сърди и просто става недоразумение помежду им, защото Учителят отговаря по начин, по който трябва, но баща ми е бил оставен сам на себе си. За неговото заминаване (обесване) майка казва, че е чула по радиото. Мисля че не е точно така, но това са подробности. Обаче, това ко-

ето е най-важно е следното: Това ми го е казвала Верка Куртева, мисля, че брат Боев е отишъл при Учителя, дори майка ми е била тогава на беседа и не знае много точно всичко. Брат Боев казал на Учителя: „Учителю, през нощта са ги убили!“ Макар че е имало възможност да бъдат помилвани, те не са били шпиони, цар Борис ги е покровителствувал, но това е кармата, да бъде убит за нещо, за което не е виновен. Учителят отговорил: „Времето е хубаво!“, т.е. времето за заминаване е благоприятно и след това е допълнил: „Много назряла карма, по-добре да се изпълни“. Зная още един цитат, понеже брат Боев и други са се разговаряли по този въпрос. Нали оставя жена вдовица с две малки невръстни деца и то по времето на Учителя в 1942 г. Като казали, че те са обесени двамата, тогава Учителят казал: „По-добре те да бъдат обесени отколкото той да беси“. Значи, това е казал, че е много назряла кармата и е по-добре да се изпълни, че по-добре е него да обесят, отколкото той след това да беси и е казал, че времето е благоприятно, т.е. да поемат своя път. Майка ми през това време е преживяла много голям шок. Тя тука не го е казала, но в продължение на една година тя е била в една мъгла, психически шок е преживяла. Добре, че съм имала роднини, които фактически са ме поели. Аз всъщност съм най-пострадащата, родена в това мътно време. Майка ми е била известно време при родителите на баща ми, но повечето време е била при майка си на село, а баба ми Миланка, която ни е поела е селянка със здрав усет за живота. Там майка ми се е стабилизирала. Ние сме били на село по време на войната и там баба ми е нареждала на майка ми: „Хайде направи това, хайде сготви и т.н.“ Майка ми не е била на себе си, не е можела да върши нищо, като в мъгла, в полусънно състояние е била цяла година. Тя имала чувството, че кръв капе от сърцето ѝ. Много трудно се е оправила. Впоследствие когато тя отишла на Изгрева при Учителя и е била с брат ми по някое време и брат ми си играел, тя отишла при Учителя и Му казала: „Много ми е мъчно, Учителю, аз толкова много го обичах Емил и т.н.“, а Учителят отговорил: „Ето го Емил!“ и така посочил, а майка ми помислила, че като се обърне ще види Емил, а като се обърнала видяла, че зад нея е брат ми, който си играел. Може би затова майка ми имаше невероятна слабост към брат ми и някакси в негово лице това чувство се трансформираше. Брат ми прилича на нея, докато аз приличам на баща си.

Когато е ставало дума за живота на баща ми, тя била ходила при Учителя и казвала: „Учителю, той е много способен, знае езици, той ще превежда, ще работи за Братството“, а Учителят отговорил: „Е, и горе трябват такива хора“.

А когато дали път на мене да се родя, баща ми бил казал категорично: „Повече деца не, иди на лекар!“ Добре, но като отишла тя при лекар или акушерка заплакала и казала, че никак не иска да махне детето, така най-искрено се изказала. Тогава те ѝ казали: „Остави на нас, ние ще уредим този въпрос“. Така вероятно са изтъкнали някои факти, според които аборт не можело да стане и баща ми повече не отворил дума за това. Майка ми лесно ни е раждала, но и най-важното е, че тя е обичала деца. По проблема с мене аз много съм се интересувала как е било станало всичко.

Гита: С преживяното при обесването на Емил и след това аз бях съсипана. Кърмата ми спря и детето пишеше гладно. Не можех да си намеря място. Чудех се какво да правя.

Кина: Бащата на Емил също много тежко понесе това нещастие и много страдеше, но за Гита, която оставаше с две малки деца, от които едното едва родено беше още по-трудно.

Кина: Емил имал направен хороскоп и също можел да състави хороскопи. По хороскопа му се падало да живее до 33 години и да си замине

от насилствена смърт.

Гита: Бях близка със сестра Катя Манолова (по мъж Зяпкова). За нея Учителят беше казал, че от император, какъвто е била в миналото, сега е станала обикновен войник. Катя имаше брак само кратко време. Съпругът ѝ проф. Зяпков като човек бил много почтен, обаче не са имали с Катя хармоничен брак и Учителят бил казал за тях, че бракът им ще се разтрогне по естествен начин. И наистина те не са имали развод, но са живели разделени. Проф. Зяпков беше много културен човек, изнасяше сказки, имаше дар слово и с това беше много известен, беше ходил в много страни както и в Индия, но беше обвинен като шпионин и беше ликвидиран. Още една назряла карма.

7. ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ЗРЯЛАТА КАРМА

Гита: Ние Живеехме на ул. „Оборище“ N 95, къщата от която вземаха Емил и го затвориха. Една сутрин станах много рано и тръгнах през Борисовата градина към Изгрева, но забърках пътя и по едно време се озовах на края на гората, където имаше немски дървени бараки. Сега, наблизно на тия места е хотел „Москва“. Немския постови ме спря и извика „Стоп“. Като казах на германците, че отивам при дъновистите, те отговориха: „Да, дъновисти“ и ме пуснаха. Дори първоначално извикаха: „Халт, хенде хох! Вохин?“, а после казаха: „Гут, гут“. А войника от българския пост извика: „Къде отиваш? Дай си личната карта!“

Кина: Дръпнали я грубо като казали: „Ще отидеш утре в V. участък да си я вземеш“. Отишла сестра ми на беседа, вероятно е било сряда сутринта и се прибрала вкъщи около обед. На другия ден отидохме двете с Гита в участъка за личната карта.

Гита: Въведоха ме вътре в участъка, а на сестра ми Кина казаха да си отиде.

Кина: „Ама тя има малко детенце, кърмаче!“ А те отговориха: „Вие си отивайте, ние ще я пуснем след малко“. И аз си тръгнах. А те като я подхванали да я бият. Самия началник на участъка я хванал за косата и ѝ ударил главата в стената, от което тя се зашеметила. Дърпали я, скубали ѝ косите, ритали я и ѝ викали: „Ти си шпионка, къде си отивала, предателко, такава!“ Пребили я от бой. Впоследствие разбрахме, че тоя началник се е самоубил. Той извикал после един от полицаите и му казал: „Ти знаеш какво да ѝ наложиш там (нещо подобно, като си послужили с някакъв техен израз). Свалили ѝ колана, свалили ѝ фибите от косите и полицаия я вкарал в една стая. Но той се смилил над нея, виждал, че е невинна жена и ѝ казал: „Виждам, че ти си невинна, затова ще знаеш, аз ще удрям с каиша, а ти ще пицшиш!“ Та полицаия плъщял с каиша, а Гита пицшала. Така я държали до 4 часа след обед. В това време отивам в участъка да видя какво става, че Гита още не се прибира, а бебенцето пицши вкъщи. Та тогава я пуснаха. Като я гледам - бузите ѝ сини, няколко зъба ѝ бяха счупени, прегърнахме се двете разплакани. Питам я: „Какво стана?“, а Гита каза: „Биха ме“. Дадоха ѝ личната карта и излезе, като че за това са я викали да я набият.

Гита: Когато отивах в затвора на свиждане при Емил, той ме караше да питам Учителя за него. Аз отивах нарочно при Учителя и Му казвах: „Учителю, Емил много се мъчи там в затвора!“, а Учителят ми отговори: „Ами Христос помалко ли се е мъчил?“ А Емил от притеснение и като знаеше какво го чака беше си изял просто ноктите. Друг път пак като отивах при Учителя по настояване на Емил, Учителят ми отговори: „И в другия свят има нужда от такива хора като него“. И наистина Емил превеждаше беседи, но пък от друга страна посе-

цаваше партийни събрания, нещо противоположно. Аз мога да кажа за Емил, че имаше много силен характер. Той беше мълчалив, сериозен и когато бил в затвора нищо не казвал, докато Георги Вълков, който бил негов сподвижник и с когото лежал в затвора псувал.

Когато бил в затвора и виждал своя край Емил писал в една тетрадка нареждания на децата си, да не се занимават с политика и да знаят, че имат златна майка. Тази тетрадка Емил предал на свещеника, който отишъл за го изповяда и да му даде причастие преди да го обесят. Емил го помолил да скрие тетрадката в широките ръкави на расото си и да я предаде на близките му. Въпросната тетрадка в настоящия момент се намира у сестрата на Емил - Надя. Последната много обича децата на Емил и се радва на техните успехи. Тя обича и Божидарчо - детето на Йоанна, но не позволи да отидем да живеем в къщата на баща ѝ понеже аз съм била дъновистка. След 9.IX.1944 г. родителите на Емил си бяха купили къща в София и се бяха изселили от Лясковец. В тая къща понастоящем живее Надя - сестрата на Емил.

Йоанна: Въпросната тетрадка. В нея баща ми е писал писма до мене, брат ми и майка ми. Писмата съществуват. Но по принцип той е имал и политически тетрадки, в които е описвал за земеделската партия, как ще управлява когато дойде на власт и други такива неща, които веднага след смъртта му са дошли негови приятели земеделци и са ги взели от майка ми. Тя била в такова състояние, че нищо не я интересувало. Също така бил приготвил една много хубава биография на Стамболийски - материали, които също са били иззети. Не ми е известно дали някой впоследствие е издавал биография на Стамболийски. Кой я е ползвал, не зная, но зная, че той е подготвял това нещо да го издаде.

За политическите неща нищо не пише, защото в затвора баща ми изцяло се е разкалял за целия си живот. Той е съжалявал и за цялата си политическа дейност и за много неща. На него не гледат благоприятно поради това, че той се е отказал от идеите си от политическа гледна точка. От онова, което са ми разказвали виждам, че баща ми жестоко се е разкайвал за целия си живот.

Бил направен много хитър ход, за да ги накарат да си признаят, като са вкарали един чужденец-французин. Вкарали са го при баща ми, малтретирали са го уж и него и той казал на баща ми: „Признай си и ще ви освободят“. Баща ми признава и тогава ги осъждат на смърт. А в писмата баща ми пише, че не е бил шпионин и аз вярвам в това нещо.

Много е интересно, че много близки са предчувствували смъртта на моя баща. Леля ми, неговата сестра Надя е сънувала някаква много грозна драматична картина с някакво поле и някакви гарги около гробище и се събудила с някакво предчувствие, че това е знак за нещастие. В същия час когато са били убити, сестрата на неговата майка или по-точно сестрата на баба ми Мария - Дочка, която била мома-учителка в Търново, познавах я добре и ми беше много симпатична, жена с характер, интелигентна, организирана, тя ми е разказвала лично, че през нощта чула почукване, значи те точно в полунощ са били убити и излязла и видяла баща ми Емил в бели дрехи се явил и изчезнал. Тогава тя разбрала, че нещо е станало. Бели дрехи значело, че някаква беля е станала (по селските трактовки). Така че и тя е предчувствувала. За баба ми Мария, не зная, тя беше по-особена жена, нищо не ми е разказвала. После за нея тоя въпрос е бил толкова болен. А и те са били нещо скарани, тя не е дошла, та не знам и не съм я питала.

Дядо ми ми е разказвал как е ходил да моли царя и че царя се съгласил да ги помилва, като имал предвид някаква промяна в кабинета. Обещал да им сложат по-малка присъда, да не е смъртно наказание поне.

Леля ми Надя също ми е казвала, че дрехите, които изпращал да ги пе-

рат скрито от майка ми, са били целите в кръв и че тъй са ги били изтезавали, че той, който бил 34-годишен, докато дойдат в софийския затвор, зъбите са му били изпадали и косите побелели. Те са били тормозени като им казвали всеки ден, че ще ги застрелят. Това ми е разказвала леля ми Надя. Това е било, за да ги тормозят психически. Връзвали им очите и ги отвеждали, а после не ги застрелвали и ги връщали обратно. Така е трябвало да изживяват ужаса на смъртта. Извън другите неща гдето ги изтезавали, защото леля ми ми е казвала, че ризата му била в кръв.

Майка ми ме е завела само веднъж, когато съм се родила на няколко месеца - бебенце. Той ме държал на ръце, а майка ми се навела нещо и аз съм го сграбчила за ухото. Баща ми не е могъл повече да издържи и й казал да си отива и да не идва повече, защото може би не е могъл да издържи на ситуацията.

През нощта когато са убили баща ми, майка ми си е била въщи с брат ми и мене. Майка ми се е събудила от вика на тъмничаря когото чула в съня си да вика: „Емил Стратев прибири си вещите и излез!“ След това брат ми се е събудил извикал и тя светнала нощната лампичка. Това нещо тя ми е разказвала много пъти, че е чула гласа, който е извикал баща ми. Това ми е правило много силно впечатление, защото има характер на тия случки, които често пъти са описвани в сп. „Житно зърно“ и другаде, но точно така го е преживяла. И тъй брат ми като се събудил започнал да говори: „Майко, виждам, ето виж, двама души се люлеят на въжето!“ Двама души е видял той и всъщност двама души са били убити. Брат ми в просъница е извикал. И наистина единият е бил помилван. И още нещо е казал брат ми: „Майко, една лампичка загасна, аз ти казвам, една лампичка загасна!“ И в това време нощната лампа наистина изгаснала и майка ми я обхванал ужас. Тя станала и ни е оставила. Или може би леля ми Кина е била там и рано, рано отишла на Изгрева. А там като пристигнала, в това време вестниците са пристигнали и брат Боев прочел новината, че баща ми е обесен. Верка Куртева впоследствие ми разказваше, че видяла когато отишла към салона (като видение), че баща ми, както винаги много елегантен, облечен с шлифер стоял пред салона и гледал нагоре към стаята на Учителя. Тя го видяла за момент и след това той изчезнал. И тя казваше, значи той е дошъл да се обади на Учителя. Това е станало сутринта след като баща ми е бил обесен. Когато брат Боев съобщил на Учителя за случилото се с баща ми, Учителят казал: „Времето е благоприятно!“ И по-късно: „По-добре е него да обесят, отколкото той да беси!“ Тези две неща е казал и още: „Назряла карма, по-добре да се изпълни!“

И тъй всички близки, които са имали връзка с него са предчувствували това, което ще стане с баща ми по някакъв начин.

Приятелите са придружавали майка ми, разбира се, но всичко това, което тя е преживяла е подействувало толкова силно, щото е разсипало здравето й. Много болезнено го е преживяла. Интересно е, че от няколко места е имало предчувствие за това, което е станало с баща ми.

Гита: И така на 11.IV.1942 г. публикуваха във в-к „Зора“: „Нощес, в 0 часа бяха екзекутирани предателите на родината Емил Стратев, редактор на в-к „Сеяч“ и Георги Вълков, редактор на в-к „Пладне“. Аз чух когато предадох това съобщение по радиото и казах на Учителя за него. Тогава Учителят нищо не каза, но друг път когато ставало дума за Емил пред други приятели Учителят казал: „Ако не беше обесен, той щеше да беси!“

След обесването на Емил ние отидохме известно време в Лясковец при родителите на Емил, но след това отидохме на село при моите родители. Докато бяхме в Лясковец, брат Христо Цонзоров ми даваше беседи да чета.

Кина: През 1942 г. аз карах самарянски курсове, за да ида на фронта да помагам, но когато обесиха Емил, тогава ми стана нещо на ръката и когато по-късно се представих казаха, че не вземат вече милосърдни сестри за фронта. И така останах. Емил казваше в тетрадката си, че леля ви Кина и моите приятели няма да ви оставят и наистина понеже аз не съм имала деца почувствах Йоанна и Георги, пък и Божидарчо като мои деца.

На 10.V.1943 г. Гита дошла отново в София, защото на село останал военен гарнизон, а семейството им се считало неблагонадеждно. Голямата ми сестра Здравка била женена за известен комунист, който бил лежал в затвора в Сливен. Една вечер дошъл на село Славчо Трънски. Те били заподозрени в участие с него, сестра ми Здравка била интернирана в едно близко село, а Гита отишла в Севлиево, където седяла два месеца.

8. С КИТАРАТА ПРИ УЧИТЕЛЯ

Гита: През 1943 г. някои братя запитали Учителя дали ще има събор тогава лято, а Учителят се обърнал и казал: „Щурците бягат от поляната, а вие питате дали ще има събор?“ Значи, щурците се разбягали, за да не ги стъпчат, а ние питаме дали ще има събор. И съборът станал 1943 г. и беше голям. За Паневритмия се бяха наредили в четири редици. Много от сестрите си бяха ушили за събора дълги рокли с широки ръкави и коланчета на кръста по модел от Учителя. Беше чудно хубаво. Правиха много снимки тогава сестра Давидова, сестра Борова и други. А музиканти имаше много, колкото щеш. Всичко свири колкото знае за благословение. И сестра Кисьова, която беше пианистка, но знаеше да свири малко и на цигулка и тя взе цигулката си да свири. Свириха брат Галилей, брат Митко Костов, брат Христов и много други. И всички бяха готови да започнат, но Учителят не почва. Ние сме се наредили - за красотата в две редици по две и аз казах на сестра си, че я няма моята китара. А тя ми отговори: „Ти пък с своята китара. Цял ден вкъщи само китарата, китарата, че и сега“. В това време сестра Кисьова тича към мене и ми вика: „Учителят те вика!“ Аз се учудих, а тя ми казва, че Учителят ѝ казал: „Сестрата с китарата да дойде!“ Отивам аз и Учителят ме пита: „Къде ти е китарата?“ А аз отговорих: „Ама, Учителю, аз не я нося, аз не зная добре да свиря и т.н.“ започнах да се свивам, че братята са ме изпъдили, защото не зная още добре да свиря... А трябва да кажа, че Учителят носеше винаги една връзка с ключове и се обърна към сестра Кисьова и ѝ каза като ѝ подаваше връзката ключове: „Донесете, рекох, братската китара“. Тук ще обърна внимание на това, че Учителят не казваше китара, а „гитара“. И тъй сестра Кисьова изтича и донесе китарата. Тогава Учителят ми каза да седна, сложи ми китарата в скута и каза: „На сестрата тука ѝ е местото!“ и че ще ме прати при един учител магнетичен да ме учи да свиря. Какво съм свирела не помня, но по-късно Учителят ме прати наистина при един учител на име Крестеняков да вземам уроци от него по солфедж и после последния ми написа акордите на 3 песни. Той преподаваше уроци не само по солфедж, но още и по различни инструменти. Там идваше и брат Петър Филипов. Той също вземаше уроци от него по пеење и по хармония. При Крестеняков идваше и сестра Савка. Тя вземаше уроци по пиано. Идваха и други братя и сестри. При Крестеняков научих много песни, но първите бяха „Венир Бенир“, „Вехадии“ и „Изгрява вече ден тържествен“. Той казваше, че трите песни са в една и съща гама - ре минор. „Хайде, казваше той, да научим песни, че ще ги изсвириш на Учителя“.

След голямата бомбардировка над София през януари 1944 г. Учителят се беше евакуирал в с. Мърчаево, а аз с децата се евакуирах в нашето село.

Много приятели се бяха евакуирали в Мърчаево - Весела Несторова, Галилей Величков, Йорданка Жекова, Балтова и много други. Но тогава от нашето село до Мърчаево нямаше никакъв превоз. Обаче Емил имаше един познат шофьор, който караше линейка и който ми казваше: „Когато поискаш, като отивам до Банки мога да те вземам с линейката и пак да те връщам“.

Та аз благодарение на тоя шофьор отивах понякога в Мърчаево, пък понякога оставах там по някой и друг ден като приспивах у брат Пешо, при когото бях настанени сестра Балтова и сестра Димитринка Захариева.

Трябва да отбележа, че когато бях на село през това време майка ми гледаше повече децата, а аз често си посвирвах с китарата, а роднините викаха на мама: „Ти гледаш децата на Гита, а пък тя си свири на китара!“ А майка ми им отговаряше: „Ех, какво ви е на вас като ѝ гледам децата, нали и вие сте дошли тук да ви гледам?“ А те ѝ казваха: „Тя ходи с китарата при едни занесени дъновисти!“ А пък майка ми им казваше: „Войника с пушката, пък тя с китарата, а на вас какво ви става?“

Така когато отидох веднъж с китарата у брат Темелко, там тъкмо се бяха нахранили. Като пристигнах Учителят нареди да ми сипят една порция ястие. В това време аз бях оставила китарата зад вратата, а Учителят отиде в стаята си. След малко той дойде с цигулката си в ръка и каза: „Сега със сестрата ще свирим това, което е научила“. И се обърна към мене с думите: „Къде е пушката?“ Аз се смутих, защото това нещо майка ми казваше на роднините - „Войника с пушката, тя с китарата“ и т.н. Беше много интересно това нещо и идваше да покаже, че за Учителя няма нищо скрито и че Той знае всичко. Аз отговорих: „Тука е, тука, Учителю“, взех я от ъгъла зад вратата и започнах да я вадя от калъфа и като я настроихме започнахме да свирим. Той каза: „Най-напред „Вехади“, после „Венир Бенир“ и накрая каза: „Хайде, още една песен да изсвирим“ и изсвирихме „Изгрява вече ден тържествен“. Учителят знаеше какво бях научила.

Гита: Когато свирех с Учителя в Мърчаево трите песни, тогава там бяха Весела Несторова, както и други приятели и тя каза: „Учителю, колко хубаво звучат, като че бяхме в друг свят!“ А Учителят казал тогава, че съм аккомпанирала на Давид когато пеел псалмите си. Пък и аз се бях понаучила малко, нали Учителят ме беше пратил при Крестеняков да свиря на китара. А Крестеняков казваше, че съм мераклия, значи имам желание да уча. После пък синът ми Георги ми написа акордите на Паневритмията и на повечето песни. При Крестеняков отивахме много приятели от Братството. Крестеняков преподаваше по пиано, по цигулка, по пеене, по хармония и т.н. Савка Керемидчиева учеше пиано, Петър Филипов - пеене, аз китара и т.н. Той ни преподаваше и изпитваше често пъти се събирахме по няколко души заедно. Той се занимаваше с всички едновременно.

Имаше един период когато ние тримата - Георги, Йоанна и аз свирехме на Рила на Паневритмия. Тогава Тошко Симеонов все ни подтикваше. Аз ставах сутрин за молитвения връх. Като се върна набързо закусим с децата и хайде на Паневритмия.

Йоанна: Има нещо, което майка ми е пропуснала. Когато е ходила в Мърчаево и свирила трите песни с Учителя, по същото това време освен нея тогава там е бил и един брат Ганчо Генчев. И Учителят е казвал за тях двамата, че в миналото те са били китаристи и че през времето на Давида са били също музиканти. Майка ми, като музикант е имала някакво провинение и затова сега има някои трудности в паметта и способностите си. Тя боледува много след станалото с баща ми. Но след време, когато Учителят бил вече на легло, тя коленичила до Него и Той я запитал как върви китарата, а тя му казала: „Бавно и трудно“, а Той отговорили, че с труд и постоянство ще дойде до едно ниво. А

преди това, при един друг случай, когато пак са се разговаряли за свиренето, тя каза: „Ами аз нищо не знам, Учителю, как ще се занимавам с музика, нали нищо не разбирам“. Той й казал тогава: „Ще имате двама помощници!“ Разбира се, че това сме ние двамата с брат ми. Причината, че те са били в Мърчаево с Генчо Генчев е тая, че те са били още в миналото и двамата музиканти, в древните времена. Майка ми често пъти е разказвала това нещо, но тук е пропуснала.

9. С БРАТСТВОТО НА ИЗГРЕВА

Гита: Когато Учителят се прибра на Изгрева в София аз започнах да мечтая за Изгрева и често повтарях на баща си: „Тате, искам да отида на Изгрева!“ И така понеже повтарях и потретях това нещо, един ден баща ми каза: „А бре, синко, какво е това нещо, ти все за Изгрева говориш“. И накрая той взе един камион, натовари децата и мене и малко багаж и ни закара на Изгрева. Като пристигнахме там брат Влад Пашов ми намери квартира, една малка стаичка, там надолу, надолу под сестра Райна Арнаудова, близо до бараката на Тодор-гледача. А там наблизко до нас живееше един учител по цигулка на име Антоу. Той преподаваше уроци и децата ми като слушаха как занимава децата се запалиха и те да свирят. Сестра ми Кина като разбра това нещо, че имат желание да свирят, им купи цигулки. Антоу ги прослуша и ги прие при него да свирят. Но трябваше да се плаща за уроците, а аз нямах пари. Децата бяха малки още и аз не ходех на работа, само с тях се занимавах. Затова предложих на Антоу да му давам някои продукти като сирене, хляб и други продукти, а понякога и пари, които баща ми ми даваше както и сестра ми Кина, която беше учителка в нашето село Алдомировци. Сестра ми изобщо много ми е помагала.

Пропуснах да кажа, че моите родители не бяха богати хора, но къщата им беше пълна откъм храна. През време на евакуацията имаше голямо изобилие - зеленчуци, картофи, плодове най-различни и от хубави по-хубави, на село имаше мандра, произвеждаха масло, сирене, кашкавал. Баща ми одобряваше, че сме вегетарианци и казваше, много хубаво, че не ядем месо и когато бяхме на село те не готвеха месо, нали знаеха, че ние не убиваме животните.

Заради мъжът на Здравка, моята рождена сестра баща ми го бяха набедили, че е комунист и ни евакуираха за известно време на друго село, а сестра ми Здравка с децата си в съседно турско село. Та след 9.IX.1944 г. сестра ми Здравка и семейството им се ползваха с привилегии на активни борци против фашизма, минаваха за комунисти и затова децата им учиха в Съюза (СССР) и т.н. Те не можеха да ни търпят и ни наричаха „занесени дъновисти“. В това време пък Кина отиде за два месеца в Севлиево.

И тъй децата започнаха да вземат уроци при Антоу и напредваха много бързо. Започнаха да свирят и песните на Учителя и Паневритмията за моя радост. Аз ходех на беседи и лекции, помагах на сестра Янакиева, която беше възрастна жена, да сеем цветя. Когато биват на Изгрева винаги гледах да заведе децата при Учителя да Му целунат ръка. Правеше ми впечатление, че Георги се дърпа като козле, а пък Учителят го попипа по главата и каза: „Той е шестлавничък“.

Докато бяха малки децата не ходех на работа, но като поотраснаха тръгнах с Ганка и Ружа да работя на Славчо Печеников, да бера малини и касис. С брат Петър Филипов и брат Боян Златарев и други братя отивахме в провинцията да берем ябълки и сливи в Кюстендил и от там си докарвахме хубави ябълки за зимата. Вършехме и друга работа. Братята коваха паркет и аз

също им помагах, но не съм ходила на държавна работа.

По едно време се разчу, че ще открийт интернат за даровити деца. Тогава дойдоха у нас вкъщи проф. Миланов и проф. Владко Аврамов, които изпитаха децата и одобриха и двамата като казаха при какви условия мога да ги заведа на определената дата в интерната. Така децата постъпиха да учат и аз бях вече свободна и можех да работя. Децата учеха и двете много добре и аз от време на време им занасях по нещо - някаква храна или те идвах някой път да ги изкъпя или за нещо друго. Но през това време аз ходех на работа у приятели и роднини, перях и те ми плащаха и ми даваха много дрехи за децата - палта и други. Особено когато отивахме на Рила, а аз ги водех всяко лято на Рила и тогава ми даваха вълнени дрехи за децата и т.н. На Рила децата свиреха братски песни и вземаха участие при Паневритмията и литературните програми.

След интерната децата преминаха в музикалната гимназия, но главното беше, че те имаха отношение към Братството и братския живот. Те вземаха, както казах по-горе участие във всичко, което ставаше в Братството. Братята и сестрите много им се радваха и просто душата си даваха за тях. По-късно когато нямаше кой да свири на Рила те свиреха като аз им пригласях с китарата. Учителят им Анто, който не беше от Братството, но на когото живота на Изгрева не беше чужд, много се радваше на техния успех.

След заминаването на Учителя на 27.XII.1944 г. на Изгрева даваха много концерти, а беседи и лекции братята и сестрите четяха по някакъв определен ред, правеха резюмета и т.н. и изобщо на Изгрева беше много оживено.

След 9.IX.1944 г. дадох на мене и на децата 60 лв. пенсия, с която преживявахме и с това, което изкарвах. Баща ми също ме подпомагаше. Той беше бакалин на село и когато отивах там той ми даваше сирене, кашкавал и други неща. Тогава на село имаше шарлан (натурално слънчогледово олио) та донасях по някоя дамаджана, пък още и яйца и др. Изобщо като се върнах от село къщата ми се напълваше с продукти, някой самун хляб, яйца и какво ли не още. А децата от ден на ден свиреха все по-хубаво. Те свиреха и на Паневритмия на Изгрева.

Гита: Минаха много години. Ако беше жив Емил можеше да свърши много работа. Той работи с проф. Джуджев и последния преди няколко години беше поканил Йоанна на конгреса на есперантистите във Варшава по случай годишнината на Заменхов, да свири на конгреса. Йоанна внесе дори 500-600 лв., но после не ѝ разрешиха от милицията да замине. Изобщо десет години не разрешаваха на Йоанна да излезе от България. На проф. Джуджев му беше много мъчно, че Йоанна няма да вземе участие.

Аз имах много хубава дружба на Изгрева със сестра Лиляна Табакова, но по-късно по неизвестни на мен причини тя се отдели от мене. Не ще забравя никога как една година след обесването на Емил наблюдателя на връх Мусала - Кирчо ни взе със сестра ми Кина, Лиляна Табакова и брат Кръстю Трифонов в наблюдателницата като негови близки и там прекарахме цял месец. Сестра Лиляна Табакова е била примадона на Софийската опера, тя е пяла пред Учителя, работила е с Него, нотирала е Битието, за което Учителят се произнесъл, че това е 10-та симфония. Един път Учителят свирил нещо на сестра Лиляна на цигулката си и тя като запитала какво е това странно нещо, Учителят отговорил, че това е музика за блудният син. Сестра Лиляна беше готова да разкаже някои работи, но братята не можеха да я търпят, защото като пеела била пискала и тя се разсърдила. Трябваше да я изтърпят. Тя често споменаваше, че Учителят е казал веднъж на нея: „С тебе се познаваме от 8000 години“. Сестра Лиляна е разработила Битието, но понеже е сърдита на Братството казва, че ще го даде на държавата.

Първоначално не се чувствуваше отсъствието на Учителя, но през 1957 г. когато направиха обиск в много градове в България и иззеха беседите по нареждане на Тодор Живков, братята не се разбраха кой да ръководи, станаха спорове с брат Никола Антов и беше заведено дело срещу Братството, взеха ни салона и Изгрева и разпръснаха братята и сестрите по цяла София. Нямахме вече салон където да се събираме, нямахме поляната за Паневритмия, не можехме да се виждаме с приятелите и да контактуваме.

Когато ни отнеха Изгрева и започнаха да строят блокове по нашите места и ставаше въпрос да бъде включена за апартамент, сестра ми Кина ходи при Лало Ганчев, сподвижник на Емил, да го моли да ми съдействува за включване, обаче Ганчев отказа да ми помогне.

Бях подавала молба щото Емил да получи звание „Борец против фашизма и капитализма“ като представих разни документи във връзка с дейността му, обаче ми отговориха, че дейността му като такъв не била достатъчна. Тогава сестра ми Кина поиска да ми бъдат върнати обратно документите като каза, че историята ще каже един ден за случая кой е крив и кой е прав.

След 9.IX.1944 г. бях привиквана в милицията и бях поставяна на електрически стол, защото искаха да бъде в услуга на Т. Живков като доносчик, но аз отказах в резултат, на което ме нарекоха шпионка и ми спряха пенсията за 10 месеца. А пенсията ми първоначално беше само 33 лв. като ме сложиха на ел. стол ми казваха, че само с едно натисване можели да ме ликвидират. Казваха: „Знаеш ли, че с едно натисване можеш да изчезнеш от този свят?“ А аз им отговорих: „Благодарение на моят мъж е дошла тая власт и вие седите на този стол!“

Кина: Има един случай, който искам да разкажа. Преди години бях веднъж на Вада, а там беше и Лили с някакъв наш приятел Станчо. Аз бях сънувала през нощта Учителя, но с образ на Христа и имах едно хубаво повдигнато настроение. Като разговаряхме стана въпрос как се отива на Бивака на 7-те Рилски езера. А Лили беше ходила вече там и каза, че било много лесно, върви се по пътеката нагоре, по която има следи от конски копита и така нагоре, нагоре и се отива на Бивака до езерата. Аз се чувствах някак вдъхновена и тръгнах сама нагоре. Вървах доста, но по едно време изгубих пътеката, как стана и аз не зная, забърках се и тъкмо се чудех накъде да вървя и изведнъж се появи една змия пред мене. Като я видях аз се отдръпнах на известно разстояние, за да се предпазя и неусетно излязох на пътеката. Така аз продължих пътя си и успях да отида сама на Бивака. Като че змията се появи затова, за да ме ориентира в моя път.

10. РУСНАЦИ НА ИЗГРЕВА

Гита: След 9.IX.1944 г. в къщата на семейство Стефови живееше един руснак кап. Шпак. Той имаше хубав глас и беше весел по природа. Той отиваше понякога при Учителя и дори Учителят му беше подарил една беседа. А при мене макар и да беше тясно, но живееше една рускиня на име Вария. Тя беше приятелка на капитана. След време тя беше изтеглена в СССР, където роди дете.

Кина: Аз четях за изпити и понеже при Гита беше много тясно и шумно кап. Шпак ми даваше ключа от стаята си у Стефови, за да мога да чета там. Понякога той ми даваше по малко захар и казваше: „За децата“. От него имам подарък един немско-руски речник продупчен от шрапнели - бил изхвърлен от някоя библиотека при бомбардировките.

Йоанна: Ние знаем за една Варя, която е отседнала при нас и този кап.

Шпак, за когото аз имам някакви далечни спомени, че той много ме обичаше и ми викаше „кнопка“, което значи габърче или не зная какво и не харесваше другите. Той казваше, че ще вземе една клечка кибрит и ще запали целия Изгрев, но ще остави само „Кнопката“. Но той отишъл веднъж при Учителя и като се върнал е казал това: „Вашият Учител, самият мудрий на земном шаре“. Той си е занесъл от тука един-два куфара с беседи. Така си е заминал с беседите. За други не зная. Какви разговори Варя е имала с Учителя също не зная. За баба ми Миланка съм чувала, че са я водили при Учителя. Дядо ми Рангел, след заминаването на Учителя е идвал на Изгрева и казвал: „Що е това дъновисти, що е?“ Да иде да види какво правят децата му. Отишъл той, слушал и като се върнал казал на баба ми: „Какво да ти кажем, бабо, стари жени па пеют!“ Той чул, че пеят, нали бил възрастен, не разбрал другото. Но това е било след заминаването на Учителя.

Гита: Няма никога да забравя как веднъж като дойде кап. Шпак застана до вратата и каза: „Ваш Учител самият мудрий на земном шаре!“ След заминаването на Учителя той отпътува за СССР.

Баща ми към края на живота си дойде да живее в София, идваше при мене на Изгрева, но не идваше на беседи.

Йоанна: Баба ми Миланка когато била вече на стари години се разболяла и майка ми и леля ми я завели при Учителя да ѝ даде някакво наставление за лекуване. Когато я видял Учителят, а баба ми имаше хубави сини очи, иначе си беше обикновена селянка, ѝ казал, че в миналото е била поетеса. Дал ѝ някакви наставления от рода на това да пие гореща вода и да диша дълбоко и т.н. Тя си е била вече възрастна жена. Но това е най-важното, че макар сега да е проста селянка в миналото е била поетеса.

Гита: Заменхов имаше дълбочина в разбиранията си, но както казваше Учителят „Човечеството е много зътноло, много, много и време се изисква, за да излезе от това състояние. Но макар и при това положение всичко може да се оправи само с Любовта. Няма друг начин!“

Дори когато ставало дума за децата изобщо, нали са палави и вдигат шум и прах, че се биели и т.н. Учителят казвал, да им кажем тихичко: „Хайде, деца, седнете сега, да отворим прозореца да влезе чист въздух!“ Значи трябва да имаме подход - тихо и с любов!

Децата ми пораснаха, изучиха се, станаха музиканти и днес свирят песните на Учителя. Днес всеки един от тях върви своя път с музиката на Учителя.

Аз вървях по моя път с китарата, а децата ми Георги и Йоанна - всеки съобразно своята съдба, но винаги носеха в себе си музиката на Учителя и духа в себе си, че трябва да се служи на това велико дело - Учението на Учителя.

Ето това е един кратък разговор за живота на ученика в Школата на Учителя и също такъв кратък разговор за срещата му със смъртта, спряла човека в житейския му път.

Записала Марийка Марашлиева

ПОСЛЕСЛОВ

Животът на Школата на Учителя 1922-1944 г. не се заключаваше само в слушане на беседи, в пеенето на песни, екскурзии и лагеруване на Рила. Това беше външната страна на Школата, макар че в този път се срещаха и съпътстваха противоречия и наглед неразрешими въпроси, но те се разрешаваха само тогава, когато някои от учениците решаваха сам да понесе бремето и своя кръст в общото служение. В житейския път на учениците имаше драматизъм и най-невероятни обрати от живот и съдби и някои бързо напускаха физи-

ческия свят с най-голямо изумление на останалите, защото всички, които бяха в Школата смятах, че са под закрила на Учителя. Това беше вярно, но окултните закони бяха строги и трябваше да се изпълнят от съдбата. Опитностите на Гита са именно от този порядък. Нейният съпруг е осъден на смърт чрез обесване и Учителят разрешава въпроса от гледна точка на неговата назряла карма. Когато споделят с Учителя, че той като способен човек трябва да остане жив, Учителят разрешава въпроса така, че „и в другия свят има нужда от хора като него“. По този начин, това е един от малкото примери в Школата, където Учителят дава ход на една назряла карма, да се разреши от неговата съдба, така също на онази заминала душа да ѝ се даде възможност и условия да работи и в Невидимия свят. По този начин е разрешена една съдба на земята, свързана една съдба на земята и е вързана друга съдба за небето и то в името на една работа за човечеството. Каква е тя, това знае само Учителят. Това е един от малкото драматични случаи и е много трудно да се обясни на онези, които не познават Словото на Учителя, как е възможно Учителят, който е Учител на Любовта, да дава карт-бланш и бяла улица за отнемане на един живот на земята. Но по-добре една зряла карма да се разреши, отколкото да се натрупа нова и тогава бихме могли да разберем думите на Учителя: „По-добре те да бъдат обесени, отколкото той да беси!“ Наглед е жестоко и нашият човешки ум не може да приеме една такава логика, но от гледна точка на едно Космическо Съзнание, което обхваща началото на живота на една човешка душа и нейния път на земята, е напълно разбираемо и допустимо едно такова разрешение. Живота на Гита останала с двете невръстни деца е пълен с трудни и неразрешими проблеми, но винаги изхода се явява тогава, когато тя предава за разрешение своята задача пред Невидимия свят. Много поучителни са онези опитности свързани с нейната китара и ние с умиление си спомняме, че и китариста може да бъде войник на своя пост със своята китара „пушка“. За нас, те всички бяха воители на Бялото Братство и в трудния път на земята те водеха битка на живот и смърт за отстояване делото на Учителя.

Марийка Марашлиева

ИЗПЪЛНЕНИЕТ ЗАВЕТ НА УЧИТЕЛЯ

Бележка на редактора: В том III. на „Изгревът“ от 1995 г. на стр. 382 бе дадена идеята да се изпълни Заветът на Учителя от 1942 г. като се изнесе концерт по Негови песни в зала „България“. Този въпрос бе засегнат също в том IV на „Изгревът“ на стр. 619-621. Дойде това време и Йоанна Стратева възприе идеята, изнесена от мен да се изнесе концерт по песни на Учителя, по аранжирмент на родения ѝ брат Георги Стратев, който от дълги години работи в Германия като музикант. Диригент на хора и оркестъра бе Георги Стратев.

На 30.11.1996 г. от 11 ч. в зала „България“ бе изнесен такъв концерт. На сцената излезе професионален хор от 32 човека и камерен състав от 43 инструменталисти. За пръв път звучаха песните на Учителя изпълнени от български музиканти. Бе представено и трио в състав: Йоанна Стратева - цигулка, Ружка Чаракчиева - пиано, Васил Казанджиев - виолончело, с забележителна разработка на Георги Стратев и неотразимо изпълнение. Залата от 1200 места бе пълна. Възторгът бе неописуем, когато концерта завърши с песента „Братство и Единство“ изпълнени от хор и оркестър. Всички зрители станаха на крака и пяха. Един Завет от Учителя бе изпълнен от неговите ученици.

ПЕНКА КРАЕВА

Родена съм в Ново село, Русенско. Това село се нарича Ново село понеже до края на турското робство е било бейски чифлик. Бея разпродад имотите си и се преселил в Турция. Между тези, които са дошли да купуват е имало най-много хора от габровския, тревненския Балкан. Заслуга за завършването на прогимназията ми има учителката ни от първоначалното училище Невянка Димова от Разград. При завършването ми на четвърто отделение тя дойде у нас на гости и настоятелно говори пред баща ми, че съм добра, отлична ученичка, та да продължа образованието си. Имах в Русе леля, моя братовчедка. Значи условията за завършване на прогимназията ми бяха добри, понеже родителите ми едва ли имаха пари за плащане на квартира. Но аз живеех у тая братовчедка Марийка Георгиева Казакова - шивачка. Родителите ми скромно заплащаха моя престой у братовчедката ми с докарване на продукти за ядене, дърва за горене и плодове каквито имахме на село. Прогимназия завърших пак с отличие. По това време дойде в града брат ми със семейството си. Брат ми Петър Константинов Краев, снаха ми Савка Владимирова Краева. Освен този брат имах и по-голям брат Илия. Той беше първото дете на моите родители. Загина някак трагично. Беше войник в пионерни дружини по поставяне на телеграфни жици и постове. Дойде си в отпуски, отишъл с каруца да мели брашно на Писанските мелници и на връщане, той беше толкова много благороден, че съжалил конете и вървял пеш с каруцата. Но нещо се хвърля на гърба му. Когато се обръща вижда, че това е един вълк бесен. Брат ми са го взели в болницата и след това го изпратили да го лекуват в София, като го излекували и го върнали в Русе той се разболял от дифтерит, изглежда, че там е бил заразен без да знаят. Така той се разболява от дифтерит и умира в Русе много мъчително.

След завършване на прогимназията дойде брат ми Петър и му отвори бакалски магазин. Условията ми за учене станаха още по-добри. Сега пък преминах на квартира у брат си. След завършване на гимназията средствата на баща ми, на брат ми не позволяваха да продължавам образованието си по-нататък, а пък аз много желях да уча. Затова постъпих на работа в книго-везница „Реглер“. На втората година баща ми го избрах за народен представител от Ново село. Тогава зет ми Пенчо Рачев, мъжът на сестра ми, който знаеше голямото ми желание да уча веднага дойде с колело където работех и ми каза: „Пенке, отиваш да учиш в София“. И наистина завърших Славянска филология в Софийския университет 1931-1936 г. Първата година учителствувах в Полски Тръмбеш. Втората година закрих гимназиалния клон в Полски Тръмбеш и ме преместиха в Омуртаг. Там учителствувах пет години. Най-хубавото от това, което стана там беше, че се запознах с брат Петър Арабаджиев от Варна. От него научих за Учителя, за Неговите идеи, за окултното учение, за вегетарианството и станах ученичка на Учителя. Трябва да кажа, че първото ми назначение беше в Самоков, но аз пожелах да бъда някъде по-близо до Русе. Тогава ме преназначиха в Полски Тръмбеш. Една година бях учителка в Полски Тръмбеш, но като закрих гимназиалния клон и открих в Омуртаг, преместиха всички учители, които бяхме в Омуртаг. Там сварих като помощник-директор брат Петър Арабаджиев. На мен това, което говореше Петър Арабаджиев ми харесваш много, но не и на моите колежки - за окултизма. Няколко седмици ли или месеци моите две колежки решиха да напуснат. Аз останах в Омуртаг и той разбира се си беше там. Аз бях пет го-

дини учителка в Омуртаг. Под влияние на Петър Арабаджиев станах вегетарианка и усвоих много от истините на окултизма. Отидох в 1938 г., 1939, 1940 г. Значи на края на 1938 г. отидох в Омуртаг и стоях , 39, 40, 41, 42, 43 и накрая 44 г. дойдох в Русе. Пожелах да дойда в Русе. Те ме преместиха направо в Русе. Бях в мъжката гимназия „Христо Ботев“ в Русе. Още първата година от учителството ми в Русе се запознах с брат Петър Филипов. Как стана това? Той нямаше завършено гимназиално образование, искаше да се явява като частен ученик и дойде при мене да се готви по български, руски и немски мисля. От г-жа Кунова вземаше уроци по химия, от Хранова по естествена история и почти от всички учители по съответните предмети. И така той завърши и взе гимназиално образование като частен ученик. Брат Петър Филипов беше много активен окултист. Ръководството на русенското окултно общество беше той и брат Йордан Новаков от окултното общество в Русе тогава си спомням от Новакови - Йордан, Стефка Жана, Марашлиеве - Велико, Величка, Марийка, Ванко, бр. Маркови - Симеон, Стою, Колю, Рашко и Йордан. Георги Димитров, Лина, Сийка Сиракова, Мара Лулчева, братя Филипови, Ною, Илия, Цветанка Малджиева, Ружа Малджиева, Надя Михайлова, Кунка Ковачева, Босилка и Боян Ковачеви, Тошко и Владко Ковачеви, Генка и Стоян Мънгови, Иванка Тодорова, Марийка Костадинова, Магда, Веска и Иван Петрови.

Аз не можах да се срещна с Учителя Дънов, но изпратих по мои близки да питат за мене какво да правя и да предприема. Той им бе казал: „Да учи, рекох“. Не оставих и себе си и започнах като истински ученик да разучавам Словото на Учителя. От едното ученичество преминах в другото, истинското ученичество - изучаване Словото на Учителя Дънов.

Записала Марийка Марашлиева

УЧИТЕЛЮ!

Учителю, от звездний мир,
Ти слезе между нас,
с препълнено с Любов сърце,
С мъдрост и небесна власт.
Дойде да светнеш на човека,
в сърцето му любов да разгориш,
да му покажеш пътя към Небето,
от грях и зло да го спасиш.
Но малко бяха будните, със свещи,
да срещнат светлия жених,
дара небесен да приемат:
„Любов и Мъдрост и Добро“.
Аз спях тогаз, не те дочаках,
но после в полудрямка чух,
че в който час и да начене,
работникът си взема своя дял.
Не Те видях. Апостол някой там
на Изгрева в този светъл храм
пред Тебе името ми споменал,
във отговор: „Да учи, рекох!“
За мене си казал.
И тъй Учителю Велик,
лика Ти светъл не видях,
във Твоята светла, бяла Школа

задочна ученичка бях.
Премина своя земен път,
залезе кат звезда,
но Словото Ти, Слово на Любов,
обила жетва ще даде.
Дванадесет са били нявга,
апостолите на Христа,
след разпятието милиони
поеха Му кръста.
И Теб, Учителю любим,
И Тебе малко Те познаха,
но по светлата Ти диря,
милиарди ще вървят.

Пенка Краева - Русе

РАЙНА КАМЕНОВА

„Аз съм проявата на вашите души
и вашите души са проявление на моята Любов.“
Учителят

УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ

В белия салон от малката катедра говори Учителят на Любовта...

Гласът Му тихо, равномерно там разлива елексир от Вечността.

Поглъщат жадно учениците Му еликсир на Словото, до днеска неизречено от никъде и никой друг за Новото, за Бъдното, което е копняла нашата Земя от векове... Душата слуша с трепет как Учителят говори и зове:

- Не съм дошъл да спасявам целия свят - дошъл съм за душата. Защото само ней Божествената Мъдрост свята е позната. И запомнете - Мъдростта е Ключ, който мъртви възкресява... За вашата изстрадала душа дошъл съм между вас. Душата ви Ме знае преди векове - познава Моя глас. Защото знайте - Светлина от Светлина съм аз и грея, навсякъде прониквам, всичко виждам, чувам и вечно живея... А Моят Дух - на всички Духове небесни носи в Себе Светлината... Аз съм в тяло, понякога и вън от тяло. Познавам всичко в небесата. Закон съм и на Мъдростта Божествената, съвършената. И в живота ваш съм аз Божествената Любов - проявената. И чуйте всички - вам говоря с Духът, изходящ от Отца. С този Дух подпалвам животворен, вечен плам в човешките сърца. Затуй от Слънцето дойдох в Образ на човек сред вас за вашите души, родени от Отца. Те любят Моя глас... На тез души припомням Пътя свят към тяхната Божествена Родина... И нека тъй пребъдем с нашия Отец до века и до Амина!...

22.III.1966 г., гр. Видин

НЕЗАБРАВИМ ДЕН

О, летен ден! Незабравим за мен си ти!
Незабравим е светлия ти чуден час!
Аз слушах с трепет кротко да шепти
Учителят с благия Си глас: -
Напред ходете! нагоре летете!
Защото туй е Духът на Вечността!
Зове ни Тя... Зове ни Сам Христа!...
О, летен ден! За мен си ти блажен!...
Поклон пред призива свещен!...
През 1946 г., Изгрева, София
30.04.1989 г., Великден

РАЗПЪНАХА ИСУСА

Живите мъртъвци, бездушните, неразумните,
духовно слепите лицемери, безумните,
тези външно красиви, варосани гробници,
за Истината и Любовта родени покойници,
с продажната тълпа и фарисейската мъст
осъдиха Исуса да бъде разпънат на кръст...
Разпънаха Богочовека, носителя на любовта,
Носителя на Истината и на Мъдростта...
С велико смирение до сетното си дихание
Исус изпи горчивата чаша на огнено страдание...
Помръкнаха с мъка на слънцето лъчите,
скръбно в небето проблеснаха звездите -
поемаха съпричастно скръбта на земята,
гневно разтърсили снага в тъмнината...
Вековно „Горко!“ проехтя в небесния свод
за безумното дело на еврейския народ,
поел съдбата кармично да страда
и с векове да скита без дом и пощада...
А призраъкът на тежкия кръст Голготен
ще стърчи през вековете свидетел самотен
и да припомня на живите през вековете
на еврейския народ за греховете...
По заповед сервилна на „умния“ Пилат
сложиха на кръста надписа познат:
„Исус Назарянин, цар иудейски“,
сложиха го за подбив, с насмешки злодейски
„о, словци безумни! Те никак и не подозират
и свещения смисъл те не прозират,
че в надписа се крие предвечна окултна Тайна,
властна като вечността безкрайна:
„В огъня природен пламти Божията Любов“,
в която царува възвишен, живот нов...
И дори разпъната от слепите за огнени страдания
Тя Любовта възкръсва в мощни сияния,
възкръсва властна, силна безконечна.
Защото Христовата Любов е безсмъртна, вечна!
На Огъня като Божествен феникс Тя оживява,
отново готова да възхвалява Божията Слава.

Райна Каменова, гр. Видин

„ДЕРЗАЙТЕ! АЗ СЪМ ВИНАГИ С ВАС!“

На Тебе Боже, Който ни излъчи от същността си свята
като мънички, но безсмъртни искрици,
и ни даде битие в Живота на Земята,
на Теб Върховний Промислителю - Душа на душите,
БЛАГОДАРИМ!...

За благоволението Твое - Благодарим!...

Че ти ни изпрати Учителя любим!...

И Той - верният Ти Син и наш Учител слънцелик,
отключи на Земята сияйните мистични Двери
със жест смирен, съдбовен и космически велик
на Школа, слезла от свещените, Божествени сфери...

И започна от Нея да блика Божествено Слово
за Твоята безкрайна Бащина и творческа Любов;
за Мъдростта Ти, с която изграждаш всичко Ново,
за Твоята истина - най-върховният от небето зов...
Учителят направи Школата Център с чудна Сила.
Прииждаха в Нея хора, откъснати от светския вървеж -
хора с душа небесното и вечното търсила
и безсмъртния, животворен по Господа копнеж.

В Бялата Школа душите, до вчера омъртвяли,
пробуждаха се бавно за нов, макар и стръмен път.

Чрез Словото небесно те са вече оживели,
и думи с вечна благодарност за Учителя мълвят.

- Учителю, Ти ни събра и насочи към смисъла на живота;
показа ни на „малкото стръкче“ ценността,
и на „Безкрайното Голямото“ - кой е Пилота,
и колко милостив и благ е Бог на Любовта.

Поведе ни като Добрият Пастир към планината,
от върховете ѝ да пием Жизнен елексир,
от първия слънчев лъч да бъде целуната душата,
изпълнена с обич към целия, към Божия Всемир...

Учителю, Ти ни нарече ученици - антени
между Земята и Небесата - Дом на Бога,
за Него да бъдем винаги будни и все вдъхновени
в радост и скръб и във изкусителна изнемога...
Учителю любими, обичта си към Тебе ний не съумяхме
достойно и пълноценно тук да изживим -
мънички сме още и не всички проумяхме
величието на Твойто свято Дело в Божие име...

Учителю, прости ни! Ти виждаш, че не знаем...

Но вярвай - ще умеем и ще знаем един ден!

Той когато съмне, ще Те зарадваме, защото ще знаем!

О, ден жадуван през вековете, бъди благословен!...

Ти ни рече: „Търсете Бога в Светлината!

Но Бог е повече от Светлината.

Търсете Бога в Красотата!

Но Бог е повече от Красотата.

Търсете Бога в Хармонията!

Но Бог е повече от Хармонията!

Бог работи - и вий работете!

Бог люби - и вий любете!..."

Учителю! Обречен наш през вековете Покровителю,
през всички времена ще се носи и звучи безспир
Завета Твой - Завет на Любовта,
прегърнал с Обичта си целия Всемир:
„Помнете, възлюбени чада Мои -
Бог мисли - мислете и вие!
И дерзайте, ученици Мои възлюбени,
Аз Съм винаги през вековете с вас!...“

На милата сестра Марийка Марашлиева по случай 125-ия рожден ден
на обичния ни Учител.
Твоя сестра Райна

Райна Каменова, гр. Видин

ЙОРДАНКА ДИМИТРОВА КОЛЕВА

(10.I.1910-26.III.1993 г.)

1. СЪМИШЛЕНИЦИ И ПРОТИВНИЦИ

Аз се запознах с Учението на Учителя от един бивш съсед, който беше от Братството. Ние бяхме съседи, но той никога не ми даде книга да чета, а само чувах когато пеят, когато се молят, знаех всичко това, но той никога не ми връчи да чета беседа. След това като се залюбих с моя съпруг, а той не беше против Учението, уважаваше Учителя, обаче казваше: „Това не е за мен“. И веднъж ми каза, че трябва да си направим снимка и да изпратим на Учителя да видим дали сме подходящи един за друг и си извадихме снимка. Изпратихме, обаче това беше през 1927 г. есента. Учителят отсъствал и тогава една сестра ни написа едно много хубаво писмо, от което останахме доволни и се оженихме на 10. декември. След това девер ми, неговият по-голям брат, който дружеше с този наш брат Нейчо Георгиев Чобанов взимаше от него беседи и ни даваше понякога по някоя брошурка. Те тогава бяха брошури. Даваше ми, прочитах и виках: „Бате, много са хубави тия книги. От къде ги взимаш?“ „Ами нашият Учител“. Разказвах ми. Знам аз вече кой е Учителят. Благоговеех, в страхопочитание бях към Него, обаче нито Го познавах, а само от книгите. И през 1929 г. ние работихме, вземахме така работа да изработим, за да спечелим пари, за да отидем да видим Учителя. Отидохме през август месец. Петък вечерта отидохме, събота след обед по някое време седим до лешниците там на скамейките и идват от провинцията, въобще големи хора и военни имаше и цивилни дойдоха и така с ненавист викат: „Да излезе Дънов!“ Един брат излезе и им каза: „Кажете какво искате, аз ще ви кажа“. „Не, той да излезе. Да излезе Дънов, да му видим бялата брада!“ И той, брата казал на Учителя. Учителят излезе, но такъв строг не го видях никога вече. „Какво искате?“ Те казаха: „На кого е мястото гдето е застроен салона?“ Учителят каза само с две думи: „На Баучер“ и затвори

вратата и влезе вътре в салона и не излезе повече. Те побесняха от яд и почнаха да ругаят, да говорят лоши думи. Всичко това, крещяха, вряскаха и си заминаха. Сега разнесе се слух из Изгрева, че в неделя няма да има беседа, ще отидат на Витоша. А ние чакаме за беседа. Тъкмо си говорим със съпругът ми, ако няма беседа ние по-добре да си заминем още тая вечер. Видяхме Учителя, целунахме Му ръка. Учителят излиза от стаята си и отива към чешмата със зодиаците и ние го посрещаме и Го питаме: „Учителю, казаха ни, че няма да има беседа“. „Рекох, ще останете и за беседата“ и ние останахме. Дойде неделя сутринта, в целия Изгрев е чисто, хубаво, красиво, пеят „Росна капко, свят лазурен“ и толкова красиво беше, на мен такова хубаво впечатление ми направи. И отидохме на беседа, започна беседата. До към половината от беседата пристига една грамадна жена, много грамадна, с табела на гърба „Жертва на Дънов“ и влиза и вика и кряска: „Какво го слушате тоя магесник, той такъв, онакъв“ въобще говори такива думи, че не искам да ги казвам думите. Братя излязоха и искаха с добро така та й казват: „Моля ви се чакайте да свърши беседата. После говорете“. „Не“, тя вика, кряска и те я хванаха четирима братя, изхвърлиха я през тела. И тя вика, кряска: „Ще ми счупите крак“. „Нищо ти няма.“ Изхвърлиха я. И останахме, обаче Учителят спря, прекъсна беседата. Обядвахме, имаше също концерт, обаче беше вече скърпено, не както бе в началото. Вземахме си довиждане, целунахме ръка на Учителя, тръгнахме си. Тя онази „Жертвата на Дънов“ седи там на поляната зад салона на пътеката и чака между гората и салона. И чака. И като ми нахне край нея, тя вика: „Хайде идете сега продайте на баща си имота и го донесете на Дънов“. Пък мъжът ми беше така малко буйничък и вика: „Абе ти хубаво говориш, ама де да беше по-раншния Христо, да видиш какво щях да те овършея. Ако продам на баща си имота и го донеса на Дънов на тебе става ли ти нещо? Нищо, ни губиш, ни печелиш“. И отидохме си ние вече, заживяхме с тая мисъл. Мъжът ми харесваше всичко, но вика: „Не е за нас това. Не е за мене“. Добре ама през 1928 г. той казва: „Ще отида на събор!“ Тръгна да отива, върнаха го, защото събора бе забранен от властите. И като говорили лошо за Учителя в Елхово, той чул двама: един народен представител и един адвокат говорили за Учителя лошо и той казал: „Абе за кой Дънов говорите?“ Този, народният представител вдигнал бастуна и казал: „И ти ли си чадо на Дънов?“ И той се ядосал и рекъл: „Махай пръчката, тоягата, щото ако я взема няма да те побере Елхово“. И той извикал един полицаи, наредил му като народен представител, скимнало му, арестувал мъжа ми. Тогава женени бяхме. Арестувал го и го закарал в участъка стражаря. Добре, ама в участъка бил на брат му най-близкия приятел - там работи: „Христо, какво правиш тука?“ Разказал му: „Ами не знаех, че е забранено да се говори с елховската интелигенция?“ „Имаш ли лична карта?“ „Имам, но вкъщи.“ „Дай 100 лв. глоба сега и си отивай.“ И той дал 100 лв. И от тогава това нещо, което стана с него го амбицира и той вече започна. Казва ми: „Дане, готова ли си да станем вегетарианци? Ние да започнем Учението на Учителя.“ „Готова съм, но то вкъщи е невъзможно.“ Там са баща му, брат му. Той брат му е лещен ама жена му и свекъра особено бяха много против. И не щеш ли, този брат Нейчо Чобанов реши да отиде в Ямбол. И си отстъпва къщата на нас. Ние да я пазим и да живеем в нея. И ние веднага отидохме. Това бе добре дошло за нас. Бе есента на 1928 г. Влязохме в неговата къща и ние нямахме нищо, влезнахме така без нищо. Купихме си нови съдове и всичко ново и започнахме вегетарианство. И от тогава вече започнахме да прилагаме Учението на Учителя. Това беше от 1927 до 1929 г. Други съидейници нямахме в родното си село, затова ходехме в село Малко Шарково на 15 и повече

км от нашето село. Там имаше три семейства братски. Братята Илия и Христо Караиванови, от които единият е носил дрехата на Учителя на ул. „Опълченска“ 66 и Учителят му е казал, да не се колят животни, да не се яде месо, че това е грешно и той като се върнал казал на жена си, че срещнал един такъв и такъв човек. Обаче те били заклали прасето. То голямо, стои в стаята и жена му казала: „Това ще ни е последното прасе. Като изядем него, няма повече“, а сестра Катинка, мир и светлина на душата ѝ, казала: „Ами Илия, бе, я да го раздадем на съседите, пък ние да си станем както казал този човек, да не ядем месо“. Раздали го. И започват от него ден да следват Учението. А брат му Христо, той беше по-интелигентен човек и той беше в братството и беше ръководител. И друг един брат Апостол имяхме. И ние ходехме там на 22.март, на 22.септември, по празниците. Те идваха, ние ходехме и така си общувахме взаимно.

2. БОЛНОТО УХО

Аз от малка страдам от ухо. И тогава 1934 г. беше много голяма суша в нашия край и отиде мъжът ми да работи в Тополовград. Там отидох и аз с двете си деца, за да изкараме зимата заедно, да не са на две места разноси. Пък когато отидох заболя ме ухото. Там дружахме с един евангелски пастор, който беше запознат с една наша сестра учителка - Наталия Чакова. И с нея той познаваше всичките братски песни пееше и въобще познаваше Учението на Учителя и се събирахме вечер. Много хубаво си дружахме. Пеехме, приказвахме. Не щеш ли, изведнъж ме заболя ухото. Неговата жена е аптекарка. Той ми донесе много хубаво лекарство, обаче като туря, за пет минути мине и пак почва да ме боли и аз слагам и изгоря и отвън ухото ми. И стана на рана и тогава се стигна до връхната точка, тъй да се каже на непоносими болки, че нито спане, нито храна. Мъжът ми вика: „Дане, трябва да пишем на Учителя!“ Пък аз: „Късно е вече. Не мога да чакам да пишем, да питам, че да ми отговаря. Аз тая вечер правя връзка с Учителя и Той нали казва да направиме връзка. Сложете контакта и радиото ще тръгне“. И аз вечерта като си лягам направих си формулата. Не можех и да се моля. То нали, за да кажеш молитва трябва да си спокоен. И казах само формулата: „В името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост, в името на Божията Истина, в която живеем и се движим и със силата на живото Слово Божие, да се разпръснат всички тъмни и вражески сили и зли помисли от лицето на земята“ и духнах. Три пъти я казах. И заспаха съм за съвсем малко и сънувам, че се намирам на пазарището в Тополовград и срещам един много благороден старец с бяла брада. Но нито е Учителят, нито пък като Иван Рилски, ама не е и той. И той ме поздрави и каза: „Как си?“ Пък аз му отговорих: „Много ме боли ухото!“ Той каза: „Ах, без пари лекарство. Ще отидеш при една жена млада, която кърми първо дете, да бъде момченце, да ти сложи от нейното мляко на ухото“. И аз докато се завъртя да му благодаря той го няма. Изгубих го. Насън съм аз, без да знам, само познавам дето са ми говорили за един Гошо, че се оженил за едно момиче от село и имал бебе момченце и нито го знам къде живее, нито нищо и изведнъж намирам сѐ на неговата порта. И като чукнах с пръста си, чух звука от моето чукане и се събудих. И мъжът ми казва: „Дане, ти заспа малко“. „Заспах, ама аз вече станал ли, то оздравях.“ И сутринта като наваляло един дълбок сняг, едни преспи, нали тук е Сакар планината, а аз едва вървя. И пратихме хазайката. Тя отиде с една чашка, донесе ми съвсем мъничко, цръкнала ми онази там малко млекце от нейното дете на Гошовата булка и като го сложих на ухото си, съ-

що като Симоновата проказа изчезна, както отвърте оздравя, така и отвън, веднага. Значи на вас може да е лъжа, на мен това е истина, веднага ми оздравя ухото и отвън, и отвърте и до ден днешен не ме е заболяло. Вече съм на 83 години. И като ми мина тая работа аз се прибрах на село и сях памук. Като го берях вече на есен, а аз съм на другия край на Елховското шосе, виждам заминава една жена с увито момиче с шалове и духа един студен вятър. Аз не можах да ги питам, щото бях надалеч, на страна, от другата страна и когато отивах вече към шосето те се връщат и аз ги питам: "Къде ходихте? Защо се връщате бързо?" „Ами Стойка я боли ухото, майката разказва. - И ходихме да търсим фелдшер, обаче няма и се връщаме и какво ще правим, не може да спи вечер". И аз веднага се спрях. „Намерих лек за ухото. Аз познавам там жените. Идете при Мара Атанасова да ѝ сложи от нейното мляко в ухото!" И те отишли, направили това. Аз вече продължих да си гледам работата. Минаха се няколко дена, заварвам тази жена на фурната и тя вика: „Чедо, прегръща ме. - Господ здраве да ти дава. Стойка оздравя, като ѝ сложи Мара от нейното мляко и не я боли вече". Аз си викам на ума: Благодарете на Бога, на Учителя. И така излекува се и туй момиче.

3. СИЛАТА НА ВЯРАТА

След това през 1939 г. отново заболях. То не е болест, но менструация ми идваше на 10 дена, на 15 дена и така много отслабнах. И се чудим какво да правим, а мъжът ми вика: „Освен при Учителя да отидем". И решихме да отидем, взема си той пет дена отпуска и тръгнахме, обаче Учителят го няма. Срегнахме две сестри, които отиват на Рила от Ямбол. И като отидохме в София на Изгрева казаха едни, че в сряда ще се върне, други казват в неделя. Обаче никой не знае положително. А ние нямахме време да чакаме. И в туй време идва един дълъг рейс и спря на Изгрева на празното място там. И мъжът ми попита: „Къде отива тоя рейс?" „На езерата, да взема чужденците." Тогава имаше от няколко страни чужденци. И ние сега можем да отидем, но как да отидем, когато аз съм с висок ток, с бяла шантунгена рокля само за града, за Изгрева съм и също и мъжът ми е облечен в костюм. Добре, но видях една наша сестра близка от Ямбол, която имаше къща на Изгрева. „Аз ще ви дам дрехи." И ми даде обувки, дрехи и на мъжът ми и тръгнахме. Качихме се на рейса и заминахме. Стигнахме вечерта, както и да е, сутринта Учителят не отиде на изгрев на Молитвения връх, а на по-ниското място, сега там е кухнята им, там спря да говори и аз като Го видях най-напред, нали 10 години не съм Го видяла, ми се видя толкова освежен, подмладен и толкова така хубав и веднага като ми рукнаха сълзи. Притеснявах се, аз бях много стеснителна и как ще кажа на Учителя болката ми - не е на ръка, нито на крак. Да кажа: „Учителю, тук ме боли", да му покажа, много се стеснявах. И когато отидох да Му целувам ръка, като рукнаха сълзи от мене, течат така в изобилие и наведох се да Му целувам ръка и: „Учителю, страдам!" Само това проговорих, нищо не можах повече да кажа. Само слушам, цялата съм в слух, какво ще ми каже, да го изпълня. Учителят каза: „Рекох, вярa, вяра и само вяра. За предпочитане е реките да текат, отколкото да спрат". И аз вече разбрах, че Учителят ми схвана мисълта и това беше. После отидохме на беседата. Превеждаше една сестра от Бургас, казваше се Елена Каназирева, защото французите слушаха, пък Учителят говореше нали на български. И така мина беседата сутрешната, мина 10 часа. Към 2 часа обядвахме, Учителят организира екскурзия до Урдините езера. И всички чужденци, българи, всички отиват. И аз като чух, още не сме обядвали. И

викам на мъжът ми: „Аз тръгвам с Учителя“. „Абе чакай да се нахраним, ще ги настигнем.“ „Не, не, веднъж ми се е отдало случай да отида с Учителя на екскурзия. Тръгвам веднага с Него, по стъпките Му.“ И отидох, спуснах се по пътеката надолу и отидох. И когато стигнахме до езерото там накрая откъдето се тръгва вече за нагоре за Бебрека, заварих ги тъкмо вече се бяха събрали. Като тръгнаха сега, мен ми прави впечатление, че върви с Учителя един млад, хубав човек и все задава въпроси на Учителя и Учителя така охотно му отговаря. Но Той върви и стръмно да е и каквото да е Учителят върви по пътеката, а той отстрани от лявата Му страна и непрекъснато задава въпроси и след туй научих, че този брат бил Методи Константинов. И отидохме на екскурзията, правиха снимки. Имаше от гр. Рига една сестра Елена, подписваше се на скалите „Елена-Рига“ и така мина екскурзията, върнахме се. Аз мислех, че като си отида ще оздравея, а то веднага оздравях. То в същия момент станало оздравяването ми. И като да е, сестрата каза на Учителя: „Учителю, всички, които са идвали тука все дъжд ги е валило, все бани правели един вид, окъпани идвали, пък нас само една лека росичка така ни зарося малко, нямаше голям дъжд“. А Учителят казва: „Рекох, къпаните нямат нужда от баня!“ Това беше 1939 г. за излекуването ми.

4. НА ЕКСКУРЗИЯ ДО МУСАЛА

През 1940 г. отидохме да живеем в Ямбол. Гласят сега от Братството в Ямбол през 1941 г. една екскурзия към 32 души да отиват на Мусала, на Рила. Обаче аз не съм в тоя списък, защото имах вече трети син и той беше на 4-5 години и няма на кого да ги оставя моите деца. И тъкмо мъжът ми дойде и ми съобщи, че от Братството, които са се организирали изведнъж се разколебали. Ама той отиде най-напред при Учителя да пита: „Учителю, така и така решихме да направим екскурзия, от Ямбол се гласят към 32 души“. Учителят се засмял и казал: „Рекох, я двама излезат, я трима излезат“. И както и да е, дойде мъжът ми и ми разправя: „Дане, стягай се“. „Че как ще се стягам, бе, ами децата на кого ще ги оставя.“ „Знаеш ли, всички се отказаха. „Един-двама“ каза Учителя, значи ти и аз.“ Тъкмо туй говорим и чука се на върхния прозорец (имахме от към пътя един прозорец северен). Излизам и виждам нашия каруцар от село Славейково, който е на кооперацията каруцар и донесъл сирене на вегетарианския ресторант, щото имахме и мандра в Славейково. Той донесал сирене и обажда ни се и ако има нещо да поръчаме и аз викам: „Вълчо, чакай сега, ще те натоваря. Тримата ми сина ще ги занесеш при майка ми“. Събирам им багажа, дрешките, това-онова и ги качвам на каруцата и изпратих ги на мама. И ний до вечерта заминаваме веднага. Ама ушивам си едни терлици с тройни табани, щото имах едни обувки за три хиляди лева, половинки ми ги направиха, платих ги на „черна борса“ и не смея да ги обуя, да пътувам с тях. Уших си едни терлици с тройни табани и така тръгнах. Отиваме в Стара Загора, събраха се от там и тръгнахме вече. Ами от Ямбол колко души? Ние само двамата. Само двамата тръгнахме. И отидохме у Кайракови и се нагласиха Кайроковите двамата братя с жените си и Колю и Петранка на брат Слави синът и снахата и брат Иван Кънев, който ще ни води. Той ще ни води, защото ние не знаем ни път, ни нищо. Той е ходил на Мусала, той е старши - ще ни води. И тръгнахме и беше толкова весело, толкова хубаво на Мусала да отиваме. Цялото време в молитва и съзерцание прекарахме, въобще никакви други странични работи. Много хубава екскурзия беше. Просто като си спомня, виждам едно светло петно зад мене. И отидохме на Мусала, от там след това върнахме се. От Мусала тогава не ходих-

ме на Рила. Направо се върнахме при Учителя на Изгрева. И Учителят казал: „Рекох, нека дойдат екскурзиантите!“ Казаха ни, отидохме. И сега нали всичките седем души отидохме. Всичките питат кой каквото го интересува, кой за търговия, кой за работа, кой за болест, кой каквото желание има, каквото го боли. И аз като слушах, седях така до Учителя и Го наблюдавах. Той милички-ят целия беше така, като си мижне очите и в съзерцание и аз си мисля: Той къде ли помага сега, къде ли ходи, пък ний го занимаваме с нашите глупости. И бях си намислила и аз да Го питам нали за сина ми средния, нещо не беше добре това-онова, обаче като седях и почувствувах, че от мене нещо се маха като товар и станах като окъпана. От горе, от главата ми, като започна нещо да слиза, слиза, слиза надолу и излезе из краката ми. И аз така освободих се, олекна ми, нещо много хубаво, леко ми стана. Мисля си: То вече Учителят ми помогна вече, аз няма какво да Го занимавам. И когато всички свършиха и започнаха да целуват ръка на Учителя аз последна отидох и рекох: „Учителю“, целунах Му ръка и Му казах: „Помогни ми в това, което не ми достига“. И така се разделихме с Учителя. Това беше през 1941 г.

След това на другата година се гласим да отиваме на събор, обаче ще отиваме на екскурзия на Мусала, на Рила през Рилската пустиня, че тогава ще отидем на събора. И както и да е с моите двама синове бяхме на екскурзията, малкия го изпратих с един брат в София и на екскурзията бяхме 18 души, от които ръководителя на Стара Загора брат Панайот Ковачев, така Райна Каназирева и възрастните, а другите вече бяха пак същите - Танка и Райчо, Георги и Славка, Минка Петкова, брат Слави. Тръгнахме вече и от Гълъбово имаше младежи, едно братско семейство и тръгнахме 18 души. Отидохме, то вече нали вървим из пътя, така голяма компания, бе много весело, много хубаво, пеем, хубаво ни беше. А пък аз нещо страдах от стомах, защото бях пила студена вода и ми се простуди стомаха и не мога да се храня. С товачка-оновачка прекарвах, но домат, краставица, такива работи не можех да хапна, ама удържах се из пътя, кандърдисах ме да отида и аз отидох. И като отидохме на Мусала, нашия брат Игнат Котаров от Стара Загора, той беше на метеорологичната станция и като разбрал, че ние ще отидем беше се приготвил. Като омесил един голям хляб, опека го на жарта, пък то купонната система тогава беше, беше 1942 г. Като сварил една тенджера фасул, ама грамадна и като ни видя зарадва се, сложи трапезата, а аз пия кафенце, туй-онуй, то не кафе ами от ръж кафе, там пия само топла вода. Ама като видях това изобилие, викам: Ще се наям, пък каквото ще да става. Ако умра там ще ме погребат, там гдето оня е погребан на Мусала, надолу там, онзи затрупан скиор. И наядох се и нищо не ми стана. И сега брат Игнат искаше да ни подслони всички там в станцията, но по някое време се обадиха, че идват туристи и той каза: „Сега само така Райна и брат Ковачев ще подслоня, на тях ще намеря място, пък на вас не мога да обещая“. Ние казахме, че ще спим на върха на Мусала. И спяхме там, имаше дървета, кубици наредени, до тях на завет, дадоха ни завивки и така преспяхме. На другият ден слязохме в Самоков и от там се завърнахме в София.

5. НЕВЕЖЕСТВОТО

Бяхме на събор. Влизам в салона, пълен е и гледам няколко души музиканти, певици, композитори, седят и разговарят и говореха върху музиката за песента „Студен си ти!“ И говориха върху нея и след това една сестра каза на Учителя защо са такива думите „студен, а пък всичко дава?“ И Учителят обясни там и след това каза: „Рекох, съвременната музика е още в

своите пеленки". И тия завършили в чужбина, толкова културни хора, казаха: „Учителю, колко много има да учим още.“ Пък аз си помислих: Ако тия хора имат да учат, а пък аз къде съм, такава невежа съм. И Учителят се обърна така на дясната страна към мене и каза: „Рекох, и невежеството някога си е на място!“ Отговори ми на мисълта. И каза една приказка: „Веднъж един турчин продавал фесове и като отишъл до една гора, седнал под едно дърво. Правил си сметката колко ще спечели и позадрянал, заспал. Кога се събудил фесовите ги няма. Погледнал нагоре, маймуните ги вземали и ги наслагали по главите си и той рекъл: „И от това хаир няма“. А те турците имат едно поверие, че от една търговия като няма хаир, то свалят и хвърлят на земята феса си. И като хвърлил феса и маймуните ги нахвърлили всичките. И си събрал фесовите и си тръгнал.“ И аз си казах: Дано и моята работа така да е. От невежеството да си събера и аз фесовите. Дано ги събера чрез този разказ. Мина събора, върнахме се у дома.

6. НЕОСЪЩЕСТВЕНИЯТ КОНЦЕРТ

Другото ми отиване в София беше през 1943 г. Мъжът ми бе мобилизиран в Югославия. Беше дошъл в Бургас нещо да взима и аз отивам да го изпратя до София на Изгрева. Имаше няколко дни на разположение и да питаме Учителя ако може да отидем на Рила, на екскурзия. Отидохме на Изгрева, питахме Учителя, обаче Учителя каза: „Рекох, ако искате то отидете на Витоша. Сега не е време. Партизани бушуват, не е време за Рила“. И ние отидохме на Витоша, така за един ден до някъде и се върнахме. Даже големия войнишки пост ни предупреди, че трябва да се връщаме до тъмно. Както и да е върнахме се и аз си дойдох. Следващото ни отиване при Учителя вече беше на 13.август 1944 г. в Мърчаево. И като отидох ми направи впечатление, че пътувах със сестра Катя Грива от Пловдив. Тя бе певица, завършила в Италия. Там видяхме Учителя, седи на скамейката с нов костюм, с който не бях го виждала. Така добре беше облечен и прииждат хора, целуват Му ръка на Учителя, приказват там непрекъснато. Пристигна една групичка, в която един младеж, хубав, отиде при Учителя и коленичи и Му каза следните думи: „Учителю, исках първо на Вас да дам концерт, но нямах пари да се върна и затова не можах на Вас да Ви дам първи концерт“. Учителят каза: „Рекох, добре, добре. Друг път ще ми дадеш концерт“. И той брат е бил Асен Арнаудов, който по-късно стана професор по музика на арфа. И когато се връщаме сестра му разказва. Той е завършил фармация, работил две години и казал: „Аз ако съберам ще убия човек. Отказвам се от тая професия“. И веднага напуска. И майка му милата се видяла в чудо. Вдовица, какво ще го прави. Нали без работа, кой ще го издържа, да учи и казала на сестра му, на дъщеря си: „Бягай при Учителя да видим какво ще каже“. И сестрата отишла при Учителя: „Учителю, така и така Асен напуснал работа и какво да прави сега?“ „Рекох, да запише музика“, казал Учителят. А пък тя си казала на ума: „Ха, Асен и музика“ и като предала на майка си, тя наредила: „Веднага да отива, да прави постъпки и да се запише за музика“. И наредило му се, записал се. И професора му, имало един немски професор по арфа, който го обикнал много и издействал му стипендия. И така из пътя се върнахме заедно и приказвахме и ни беше приятно. И това беше през 1944 г., месец август.

7. СБОГУВАНЕ

След това през октомври, ноември 1944 г. вече мъжът ми беше търговски пътник и пътуваше из градовете и отишъл на Изгрева и казали братята и сестрите, че Учителят нещо не се чувства добре. „Ако можеш, брат, лимони да намериш.“ Те лимони не се намираха тогава. И той от Варна, от тук, от там, къде ходи, намерил и вземал лимони. А на 27.XII.1944 г. когато Учителят починал, ние се събрахме, защото казаха, че не е добре Учителят, събрахме се в Ямбол, да правим молитва вечер. Пристига мъжът ми и казва, че вземал лимони и утре да отида аз да ги занеса, защото той нямал път към София. В това време идва една сестра с телеграма и казва: „Вижте, един брат ми пише телеграма, такова е съдържанието ѝ: „Който иска да види Учителя, да дойде!“ Само толкоз. Нито, че си е заминал Учителят, нито нищо. Само, който иска да види Учителя, да дойде. И ние, нали вече си казахме, сутринта, който ще отива, на гарата ще се чакаме. А то беше такава поледица, такова студено време. И сутринта тръгнахме и вземахме файтон, защото не се върви. И отидох аз на гарата и гледам една сестра Минка, тя взема билет и аз ѝ давам 50 лв.: „Минке, вземи ми билет“. Качихме се, цял ден пътувахме с тоя влак. В купето, в което пътувахме се говори много лошо за Учителя. Те не знаят още, че е починал Учителят. И там, ние все мълчим, търпим, какво да правим, преглъщаме горчиви хапове и като отидохме в Казичене, спря влака. Един човек благороден от купето така насреща ни седяха мъж и жена, излезе да си купи вестник и като се върна и така разтвори вестника, че жена му каза: „Борисе, Дънов умрял! Пише там във вестника“. И той прочете и ний вече нямаме сили да стоим там, излязохме в коридора и на прозореца плакахме и ридяхме: „Минке, ти вярваш ли, че Учителят ще умре? Той ще възкръсне.“ И нали както да е отидохме на Изгрева и стояхме там докато направят постъпки за погребението на Изгрева. Трябва да се разреши от Георги Димитров за погребението на Учителя. Дойдоха много хора. Имаше поклонение от сряда до неделя.

И беше много сърцераздиращо. Идваха еврейски равини, идваха почти всички евангелистки пастири, идваха всички духовници да Му се покланят, само там нашите свещеници не дойдоха. Те го бяха отлъчили от църквата преди десетилетия.

Ама аз като Го видях положен на легло, помислих: Нашите хора са луди, що са Го турили в тоя салон. Той, Учителят няма никъде нещо изкривено, лежи като светия. Той ще възкръсне, защо са Го турили на тоя студ тука?

И след това вече когато дойдоха да свирят в неделя сутринта дойде и брат Асен с арфата, там бе сестра Мария Златева, а Катя Грива пееше и като свириха три ябълки паднаха от фруктиерата, която беше на масата до краката на Учителя. Имаше една маса с жито и една маса с ябълки. И една наша сестра от Ямбол - ясновидка, казваше се Ефтимия Бъчварова, възрастна стара жена, тя видяла, че от устата на Учителя излязла някаква струя и духнала трите ябълки и те милите си казали: „Учителят пак ни черпи“. Защото винаги ги черпел.

Свириха много хубаво, беше много тържествено, сърцераздиращо. Когато изнесоха Учителя, то ръководителите Го изнесоха и гледам хора по дърветата. Те бяха заскрежени, студено беше, много студено, а те се качваха там да снимат журналистите. Та не знам от наши ли бяха, чужди ли бяха, не ги знам какви бяха, важно е, че се катереха по боровите да правят снимки. И тогава слънцето се показа през тоя такъв мразовит, студен ден и

всичко бе заскрежено. И облачно беше така. Слънцето се показа. И нататък вече те го поставиха в гроба и го засипаха с пръст.

8. ИДЕЙНИ ОБЩЕСТВА

През 1947 г. на есен решиха да вземат на Доспевски имота за Братството да образуваме там ТКЗС за вегетарианците. И нали имаше доста заинтересовани братя, образува се туй стопанство, само че нямаше работници. Ние от Ямбол, Георги Радев със семейството си, Паню Славов и нашето, Христо Колеви и брат Христо Митев от Стара Загора и този Райчо Кайраков, Аню Гунев от Шипка и Димитър на брат Матев сина дойдоха и образуваха ТКЗС. Ние като работници. Добре ама това ТКЗС се образува, но хората не ни щяха там, защото им вземаме земята. Те я работеха в селото тая земя също и градината, а ние я вземаме сега и не ни щяха, но имаше и които ни обичаха. Сега един ден реши Петър Камбуров да дава концерт в Главница, нали трябва да има културно-просветна дейност в селото. Обявиха концерта и отидохме ние всичките, но преди да отидем дойдоха та ни казаха, че ще провалят концерта. Щели младежи да се развикат там и ще провалят концерта. Брат Паню каза, мир и светлина на душата му: „Ние ще си направим молитва, ще постъпим с нашето оръжие ще воюваме против тях. А пък те с тяхното ще воюват“ И направихме си молитва до кладенеца нагоре. Застанахме всички и мало и голямо. Направихме си молитва и тръгнахме. Отидохме и седнахме в салона. Младежи имаше много вън от салона. Кметът още го нямаше. По едно време дойдоха. Петър каза най-напред ще започне с история на музиката. Започна така малко отдалече, но той много хубаво говореше и много хубави думи каза и като започна така увлече ги тия младежи и вече по едно време когато ще започне да свири един каза: „У-у-у-у“ отгоре се стовариха върху него не знам колко чифта ръце, та го натиснаха да мълчи и се състоя концертът. Свири Петър Камбуров „Идилитята“, „Овчарската“ и други подготвени песни. Накрая съобщи: „Сега другари по желание музика“. И то такова вдъхновение се създаде. та сега им каза, че ще има по желание музика. И те започнаха: кой „Ален мак“, кой от Шуберт, кой от Бетховен, който от когото иска музика, а той им изпълни и се разделиха с голямо въодушевление. Благодариха му на Петър и мина концерта много хубаво. Хубав беше живота ни там, обаче хубавото не трае дълго на земята.

В едно землище две ТКЗС-та не можеше да има. И земята беше в землището на Главница на дядо Борис и затуй ние вече няхахме право и не можехме да останем при тия хора да работим и тогава дойдохме на вегетарианското стопанство в Прослав. И дойдоха и ни поканиха и напуснахме. Казаха, че щом ликвидират тука, който си има къщи си отиват по градовете, а Маринови и ние нямаше къде да идем. И така направихме, че дойдохме тука в Прослав. Тука беше много задружен, хубав живота, рая на земята беше тука. Ако някъде беше за рай, то вегетарианското стопанство беше рай. Където минеш от плодове не може да се разминеш. Толкова беше красиво, толкова беше плодородно. И когато дойдохме тука имаше от братството едно семейство Колю Петров, след това дойде брат му Атанас, след това дойде Петър Камбуров от Стара Загора и образувахме тука братска група. Още като си дойдохме то в първата сряда четохме вече и беседи и лекции и все се събирахме заедно. През 1950 г. дойдохме накрая в Прослав. Къде живеехме ли? Там имаше до линията къщи, до Мильовата къща кооперативни. По една стаичка и една кухничка ни дадоха с общо салонче, малко примитивно, но задружно си живяхме с вегетарианците-толстоистите. Даже много хубаво си

дружахме така, събирахме се по Нова година. То, брат Илия понякога дойде: Данке, хайде, вие си знаете, събирате се, нашите тук нямат навик, хайде днес елате в салона, та да дойдат и другите". Та ходим с песни, с музика. След това като дойдоха толстоистите станахме доста голяма групичка. Събирахме се, спявки, ходехме вечер да разучаваме песни. Беше вече съвсем друго. Кой от къде минаваше идваше тука. Беше един оазис, един център, от където и да е някой брат като пътува ще дойде в Прослав. Хубав център имаше и сега си продължаваме. Нямаме салон, къщи се събираме. Това е.

9. ЗАЩИТАТА

Има един случай. Така както съм го чула от брат Петър Камбуров, който беше гимназиален учител от Казанлък. Това е синът на Стефан Камбуров. Той разказва така: Като студент с още един брат, не го познавам другия кой е, отиват да си заверят семействата и пътували във влака. А нашите хора тогава бяха с дълги коси до ушите така наравно, както сега ходят мъжете с дълги коси като жени. Всички им се подигравали, говорели против Учителя лошо, а те си мълчат, кротуват си и двамата, какво да правят. А седял един полковник в купето и като слушал да говорят против Учителя като сключил и казал: „Хей сега отворям прозореца и който говори против г-н Дънов, изхвърлям го навън!“ Те всички тогава в купето мълкнали и той казал: „Г-да, елате да ви разкажа какво е г-н Дънов. Моето семейство, жена ми и аз имаме само една единствена дъщеря. Разболя се дъщеря ми, ходих в Швейцария, ходих в Германия, ходих във Франция, ходих в Русия, където ми казаха, навсякъде ходих. Най-после ми казаха да се върна къщи да си умре тука. Решихме с жена ми, в който ден си замине дъщеря ми, застрелвам нея, застрелвам и ребе си. Да не остане никой от това семейство“. И като отивал тъй на работа замислен, тъжен, видял го един от моите колеги и казал: „Какво има, защо така си разстроен?“ Разказал му той случая. „Няма никъде спасение освен чакаме смъртта на всички ни.“ И като говорил така човекът му казал: „Абе защо не идеш при Дънов?“ И той стреснал се така и рекъл: „Там не съм ходил. Ще отида и там“. И като отишъл при Учителя, паднал в краката на Учителя, така коленичил пред Учителя и: „Учителю, моля ти се, една единствена дъщеря имам, помогни ми. Моля ти се помогни ми, Учителю. Една единствена дъщеря имам, която е на смъртно легло, чакаме я всеки ден да си замине“. Учителят го хванал за ръката и рекъл: „Стани! Иди си, дъщеря ти е жива и здрава!“ Той само погледнал часовника, благодарил на Учителя и си тръгнал да си отива. И когато си отишъл, най-напред влязъл в стаята на дъщеря си и гледа тя с ръкоделие в ръцете. „Какво правиш, моето момиче?“ „Ами, татко, аз вече съм добре.“ „Ами къде е майка ти?“ „Много съм гладна и тя отиде да ми опържи филии, да ям.“ И той отива при жена си и пита: „Кога й стана добре?“ И жена му казва. А това е точно часа, когато Учителят му казал, че дъщеря му е жива и здрава. Ето по такъв начин се защитава Учението на Учителя.

10. НЕОБИКНОВЕНАТА ТРАПЕЗА

Една сестра от Добрич, който се казва Веса Петрова, тя е стара не знам вече дали е жива ми разказа следния случай: Тя издържала един младеж, с който щели да се женят двамата, обаче нещастие се случило. Той

я зарязал. Тя ходила след него в София, напуснала си работата, отишла да работи в София, ту на Изгрева, ту където намери работа, само да е при него. Обаче той ѝ дава гръб, въобще не се вземали и сестрата ми казва следното: Работели в ягодите на градината на Изгрева с. Янакиева, брат Ради, мисля че и Ганка даже и други, които са работили там и в гладните години си мечтаели: Ех да има сега ако може такъв хляб да има, такова ядене да има, такива плодове. Нали говорят си какво им се яде. Поспреди да говорят. Сестра Янакиева отишла за нещо до нейната барака и се показала от бараката и викала, махала с ръка възбудено: „Елате всичките!“ И кога отишли видели масата натрупана, цялата с това, което са си пожелавали. И те наiali се едно хубаво и казват: „Досега не разбрахме кой е наредил тая трапеза. Ако беше друг щеше да се обади. Значи Учителят е.“ Казвам го по повод на това, че чух от някъде и за други такива случаи и на някои им се вижда това нещо невероятно. Та затуй го разказвам да потвърдя това.

11. СТЬПАЛАТА

Друг случай със сестра Веса. Отишла да работи в една печатница. И какво ще работи. Там носела от тавана книгите, материалите долу. Обаче един там арменец не я обичал и много лошо се носел с нея. Казвал: „Няма да се качваш с асансьор! Само така - пеш“. И тя слаба била тогава нали, не била добре. Но качвала се, носела материалите, какво да прави. Веднъж отишла при Учителя и казала: „Учителю, какво съм направила на този човек, защо така ме мрази? Не ми дава да се качвам с асансьора, ами все пеш се качвам и слизам да нося материали“. Учителят замълчал малко и казал: „Рекох, пребройте стъпалата!“ Тя си казала на ума: А, стъпалата ще броя, та това помощ ли е? И като се качвала отново по стъпалата се сетила и си рекла: Защо пък да не ги преброя? И започнала, преброила ги до горе. След това слезла надолу. И когато отишла при този човек, той омекнал като памук: „Весе, качвай се на асансьора! Недей се мъчи тъй да ходиш! Качвай се!“ И от тогава станали най-близки приятели, сприятелили се.

12. ДЪЛБОКОТО ДИШАНЕ

Друг случай: Веска отишла на лекар. Била много слаба и той ѝ казал, че има на белия дроб каверна. И тя отишла разплакана при Учителя: „Кажете ми какво да правя?“ Тя няма пари за лекарства и Учителят ѝ казал: „Дишайте дълбоко!“ Ама тя не Го попитала как да диша. Както си знаела дишала. И след това минало известно време и отишла на лекар и той казал: „Абе какво стана с твоята каверна, няма я!“ И тя казала: „Чакай да отида при Учителя“. Отишла и Му казала: „Учителю, ходих на лекар и ми каза, че нямам каверна“. „Ами как дишахте? Дишахте ли дълбоко?“ „Да, дишах.“ „Как дишахте?“ Като почнала да показва Учителят се заливал от смях. Тя вдишвала през носа, а през устата издишвала. Но пак оздравяла. А дълбокото дишане е нещо съвсем друго.

13. ГЛАСУВАНИЯТ БЮДЖЕТ

На времето правехме много сбирки, по села, по градове, много сбирки въобще. Всяка неделя имаше сбирки. Сега един случай ще ви разкажа: С брат Влайчо бяхме в с. Пет могили, Новоагорско на сбирка и се връщаме. И

след това отидохме на гарата там. То не можем да се доближим до него. Железничарите като го видяха всички го наобиколиха да им каже по нещо, защото го знаеха, че е голям ясновидец и ние и затова нямахме достъп до него. И както да е дойде време тръгна влака. Качихме се и като ще пътуваме вече за Ямбол, в едно купе се качихме на товарен влак, само едно купе има. И ние се качихме Цвета на Георги Радев, брат Влайчо и аз и някои други имахме там от братството духовното. И седна брат Влайчо и аз така съм от дясната му страна, така се наредихме. Аз от дясната му страна седя и исках да го питам. Ние вече ще напускаме Ямбол и исках да го питам, но не ща пред другите да говорим. Реших, мислено ще му задам въпроса. И той както седи така до мене мислено му зададох въпроса за моя проблем, че ще излезем от Ямбол и не знаем накъде да отидем. А той се размърда така и каза: „Сестра Данке, не се безпокой, където и да отидете вашия хляб е сигурен. Вие вярвате много в Учителя и Учителят няма да ви остави. Където и да отидете бюджета ви е гласуван“. И така се разделихме. И така стана. Където и да отивахме бюджета за прехраната ни беше осигурен. Благодаря за изобилието на и Бога, и на Учителя.

Забележка: Записът е направен от сестра Варта през 1991 г. в Пловдив.

ЕМИЛИЯ МИХАЙЛОВСКА

1. ГРУЗИНСКИЯТ РОД

Моят род е от голям род Михайловски, който е от Елена. Баща ми се казваше Стоян Михайловски, баща му Никола, а дядо му е бил Михаил Михайловски. От нашия род има много известни хора. Например, Иларион Макариополски, който се е наричал Стоян Михайловски и е бил брат на Никола Михайловски, моят дядо. Иларион Макариополски е известният влади́ка в Цариград. Той е първият, който е произнесъл литургията на български език в църквата „Св. София“. Това е станало благодарение на него. Забранявали са му това като са му казвали, че на два пъти са го заточвали в Диар Бекир и че ще го заточат пак, но той казал: „Не, аз трябва да бъда първият, който ще произнесе литургията на български език“, защото дотогава е била произнасяна само на гръцки език. А Иларион е брат на дядо ми Михаил. Иларион имал действително много хубав глас, бил е едър, корпулентен човек и тежал 115 оки. като една ока е равна на 1 и 1/4 кг. Грузинец по произход, защото нашият род има грузински произход. Те са били доставчици на коне за турската армия, на арабски коне. Двама братя са дошли на времето в България. Единият отседнал в Горно-Оряховския край, а другият останал в един от ръкавите на Дунав. Там са намерили пасбища за своите стада и са развъждали своите коне. Единият се наричал Андроник, а другият Иван. От Андроник произхожда нашият род - Михайловските. Прадядо ми Михаил е бил голям търговец и държал връзката между Цариград и Търновската митрополия. Тогава са пътували до Цариград с коне. А той е бил корпулентен, едър човек. Бил прости́нал по пътя до Цариград и Иларион Макариополски извиква хекимина да го прегледа и да му каже какво има. Хекимина го прегледал и му дал някакви хапчета. На всеки два часа да взема по едно хапче. Добре, ама Иларион отива по работата си като му казва, да изпълни поръчението и да взема на два часа по едно хапче. Михаил бил културен човек, бил е кмет на Елена. Това е било около 1800 и някоя година. Обаче Михаил си казва - аз не съм като другите хора - нали едър, грамаден човек като брат си. Когато Иларион пеел черквата ехтяла от гласа му. Та Михаил взема и нагълтва наведнъж всичките хапчета, нали не е като другите хора... Михаил имал и собствен бял кон, на който яздел и имал човек, който да му помага да се качи на коня. В Горно Оряховско е имало много такива като него.

Баща ми, Стоян Михайловски беше висок два метра без два см и отиваше към 10-105 кг. Корем нямаше, беше много стегнат, а носеше обувки N 42. Можете да си представите какви хора бяха.

Значи дядо ми Михаил нагълтва всичките хапчета. Връща се Иларион и го пита: „Изпълни ли всичко?“ „Аз, тъй и тъй ги нагълтах!“ Викат хекимина и му казват, а той отговорил: „Карайте го, да си иде и да си мре в родината, защото той се е отровил“. Хапчетата са били отровни. Тръгва си Михаил обратен за България. Стига Търново и след това в Елена и ляга на легло. Лежал повече от десет деня докато съвсем рухне и починал. Цяла Елена ходила да се прощава с него. А и дядо Михаил са били девет деца. От този род произлиза и родът Бурови и Бъклови. Един от тия девет братя е бил и Никола Михайловски, баща на Стоян Михайловски - писателя. От едната страна на

дядо ми - Станка са произлезли Бурови, а от Елена - Бъклови. А пък друг имаше Димитър - първият хирург, завършил във Франция, който е създал Червения кръст в София. Та действително това са били няколко души, едни от първите от интелигенцията на България. Баща ми е имал двама братя - Христо и Иларион, който починал млад и 4 сестри - Роза, Мария, Елена и Дочка. Едно време хората са имали много деца. Иларион е следвал в Русия. А там имали обичай да се мият на баня с гореща вода и след това отивали и се търкаляли в снега. И той решил и направил това, обаче се разболява, стига до туберкулоза и починал. Другият, чичо Христо, той е живял в София както и баща ми. Баща ми бил останал на 10 години сирак, нали баща му бил починал след като се върнал от Цариград, а на 16 години останал и без майка и заминава за София. Там се установява. Майка ми пък е унгарка. Майка я, моята баба, Емилия снабдявала българската армия със сухари. Фалира, защото българското правителство не е могло да посрещне задълженията си и тя завежда арбитражно дело. Поканват ги да дойдат в България, където ще им дадат поминък само и само да се изплати този дълг. Дават на баба ми Вайсовата мелница в Подуяне и хотел-сладкарница България като компенсация. В това време майка ми - Тереза е следвала във Виена литература. Била е и пианистка. Баща ми в същото това време е работел в източните железници. Тогава не е имало висше училище в България и той е учил в Петро-Павловската семинария в Горно Оряховско. Той е пътувал като железничар безплатно в първа класа. Вижда се с майка ми във влака, а тя се е връщала за ваканцията от Виена, запознават се и се оженват. Баба ми е била много недоволна от това, но така баща ми и майка ми са се събрали и установили в София. Майка ми е била протестантка и трябвало да стане източно-православна, за да се венчаят. Аз имам трима братя - Михаил, Иларион и Константин и аз - Емилия, кръстена на баба си. Иларион беше адвокат, правист и най-малкият Константин - техник. Те са през пет години и последна съм аз. Имахме доста роднини в Братството. Едни от тях бяха Йордан и Йорданка Савови. Йордан беше подстриган така както Учителят, имаше три дъщери и един син. Всички бяха в Братството. Даже синът му Константин е ходил по селата да продава беседи. Другата беше Елена Бояджиева. Д-р Кьорчева и тя беше далечна роднина.

2. ХИРОМАНТИЯ

Добре, но в града се говореше много лошо за Учителя, проверени и непроверени неща, всичко каквото можеха да кажат лошите езици и нашите не ме пущаха да ида на Изгрева. Но аз се наредих веднъж с дъщерята на една наша комшийка и дойдохме на Изгрева. Комшийката беше майката на артистката Ваня Димитрова - Саша Димитрова.

Аз съм учила в немско училище, френски колеж и американски колеж. След това в музикалната академия. Пианистка бях и след това заминах за Италия и почнах пеене. Още тук в София изкарах музикалното училище като пианистка, но учех частно при проф. Вулпе Иван - пеене и продължих в Италия като певица. Как ги приемат там? Държи се изпит. Постъпих и завърших консерваторията „Джузепе Верди“ в Милано. В радио „Торино“ бях ангажирана и всеки месец давах по един-два концерта - славянска музика, българска и руска. Също и в Швейцария в радио „Монте Ченери“ в Лугано имах по един-два концерта месечно. След това дойдох да търся работа в София. Но тук нямах връзки, за да изнасям концерти. По едно време бях в подвижната опера един-два сезона и пеех на концерти във Военния клуб. Но това беше

много малко. В Италия бях спечелила един конкурс и бях приета в Торино. Кога съм завършила в Италия ли? Аз заминах 1930 г. Осем години бях там.

Много се говореше за концертите на Изгрева, където те биваха много често давани от симпатизанти на Бялото Братство. Учителят Петър Дънов беше голям любител на музиката и самият Той беше добър музикант.

Запознах се с Братството след 1939 г., когато вече германците бяха дошли в България. Аз ходех всяка неделя в Симеоново за мляко с дамаджана и срещах Влад Пашов и Димитрий Стоянов от Братството. Тогава с Веса Несторова пеехме в хора на радиото и аз я помолих да ме запознае с тях, за да имам компания, защото в 9 ч. вечер се връщах с дамаджана мляко на гърба от Симеоново, което беше много страшно, сама по целият път, а нямаше никакви превозни средства.

Но още преди това аз ходих при Учителя с Ваня Димитрова, както казах по-горе. Аз чувах разни работи да се говорят и исках да се запозная с Учителя, но аз отидох при Него не като при Учител, а като при гледач, но Той нищо не ми каза, само ми даде да разбере, че положението е сериозно. Отидох, чакахме. Той първо прие Ваня и на нея й каза всичко от „А до Я“ в живота - какво ще бъде, че ще стане артистка. Тя беше ученичка тогава, тя е по-млада от мен, че ще стане артистка, че ще стигне до най-високи места. А тя беше приятелка на Вълко Червенков и се омъжи след това за Лъчезар Аврамов, министър или дипломат беше. Като дойде моят ред Учителят ме разпита къде съм учила и ми каза: „Ама дайте тук концерт! Ние обичаме музиката въобще“. И аз казвам: „Добре“, ама тъй с половин уста, защото реномето на дъновистите и Изгрева бе лошо в града. А пък аз бях спечелила конкурс в Италия и пеех в Торино и радиото, в Швейцария и радиото, въобще смяхах, че съм нещо вече, а пък то какво излезе... И така. Той ме помоли да Му покажа ръцете си и ми каза, сестра тъй, сестра иначе. А пък аз си казах, дали и мен няма да ме омагьоса, да ме хипнотизира. Така долу в града говорех за Него. Той ме прие много любезно и ме покани да дам концерт. Аз Му казах, че имам роднини, които са тук в Братството. Той беше много разположен и когато аз казах, че искам да си тръгна, Той стана и ми даде книгите „Свещени думи на Учителя“ и „Учителят говори“ и ми каза: „Прочетете ги и пак заповядайте, тогава ще имаме тема за разговор“. Двете книжки Той ми ги подари, а аз Му казах: „Ама няма ли нещо да ми кажете?“ „Няма какво да Ви кажа!“ Това беше отговора. Не можах да вляза в операта, не можах да си пробия път, бях сгодена, пак нещо не върви, все има какво да ме разочарова. Та Той нищо не ми каза, но каза: „Един ден ще разберете!“ И действително, един ден както нещо четях и тъй нещо ми просветна и се сетих за думите Му: „Един ден ще разберете!“ защо не ми е предсказал нищо? На Ваня всичко предсказа, защото всичко беше много хубаво. А пък за мен, нямаше какво да ми каже. Живота ми мина така. Нямах абсолютно никакви връзки. Бях сгодена, но не се омъжих. След това се омъжих, но не тъй както трябваше. Минах през два брака, не един, но бяха невзрачни. Пропиях си времето.

3. В БРАТСТВОТО

Все пак аз започнах да си ходя горе на Изгрева.

Веса Несторова не ме запозна с Влад Пашов и Димитрий Стоянов, но аз като ги срещнах веднъж им казах, че съм помолила Веса да ме запознае с тях. Влад беше много разположен. Тогава Влад ми даде литература най-различна и по физиогномика, хиромантия и астрология, въобще той ме посвети в много неща. Цялата си библиотека ми остави на разположение и аз с тях хо-

дех след това на Симеоново. За Рила Димитрий ми отстъпи палатката си. След заминаването на Учителя ходех всяка година на Рила, направих си палатка и летувах там. Хубаво беше при огньовете, но аз не бях много контактна. Та това ми бе срещата с Учителя. След това съм отивала така, но по-малко. Ще Му целуна ръка, в общия живот на Братството. Все ми се струваше, че ще отнема времето на Учителя. Затова нямах и друга среща с Учителя, но имах някои изживявания и сънища, които ми дадоха повече неща. По-късно пяла ли съм на Изгрева? Много концерти съм давала на Изгрева. И с Кисьова, и с Мария Тодорова. Тя ме почна. Искаше да ми предава. После имаше един брат Кирил Икономов. В Пловдив сме давали концерти, във Варна с Кирил Икономов. С Веса Несторова сме правили преводи на окултна литература. Не мога да си спомня вече книгите, които сме превеждали. С Влад бяхме превели една хиромантия и нея му я вземаха при обиск. Авторът бе Кейро, една много голяма.

Родена съм през 1908 година на 31.XII. в 6.40 ч. Баща ми е записвал. Новогодишен подарък бях. Баща ми е бил при строежа на източните железници от барон Хирш, който е строил тези железници по Искърското дефиле. Там е бил по Своге и другите гари. Майка ми никога не е работила държавна работа. Била е домакиня. Ами шест деца е родила, да не е лесно да се отгледат.

Бях въведена в Учението на Учителя от Влад Пашов. Той имаше богата библиотека с наша и чужда литература. Даже имах няколко книги от библиотеката на Учителя, които преведох на български, но не мога да си спомня заглавията. Едната беше физиогномика, Крум Въжаров ми я даде, но това беше след заминаването на Учителя. В тази книга имаше и френология, и хиромантия. Чрез тях аз се запознах с тези науки и ги превеждах. Превеждах и друга окултна литература, както и други беседи от Щайнер, също и от Макс Хайндел, от Розенкройцерите в Америка.

През цялото време на комунистическия режим аз събирах една група у дома астролози и окултисти, а може би повече от 50 години. Винаги бях предупреждавана от Драга Михайлова, че на моя отговорност ги събирам, че е забранено събирането ни и че мога да пострадам. На тези събрания идваха Методи Константинов, Крум Въжаров, Влад Пашов, Петър Манев и Петър Филипов е идвал, той в началото идваше, после към края - не, един Бояджиев от града, Начо Петров, Петър Димков. Той даже приемаше някои хора у дома да преглежда болни, да не е у тях. Като се съберат десетина души той искаше да не е у тях, канеше ги у дома. Цанка Екимова е идвала и Маргарита Вонидова, Невена Неделчева, Радка Левордашка, Норка Тулешкова. У дома непрекъснато се певеше и цялата кооперация знаеше, обаче никой не е направил донос или нещо, което да ми навреди. Аз казвах, щом небето позволява, ще се събираме. Ако не разрешава, ще ни забранят. До това време няма да престана да ги събирам. Аз съм работила и превеждала без да вземам абсолютно нищо, всичко е било безплатно. Всичко съм правила срещу моя десетък, защото не можах да си представя, че аз ще взема за Братството нещо. Правила съм всичко от душа и сърце.

4. ЛЕКАР ПО СЪДБА

Мисля, че беше 1970 г., когато почина сестра Николина Добрева. Тя е ходила два пъти в Америка при синът си. Нейното семейство беше изключително близко с Учителя. Тя имаше двама сина - Людмил и Ленин. Последният почина от туберкулоза. Тогава е ходила при Учителя да пита за него какво

ще стане със синът ѝ, който е болен и се нарича Ленин (защото мъжът ѝ е бил голям комунист). А тя е била от много богато семейство от Бургас. Мъжът ѝ взема един ден всичко златно, което е имала, вързал го е в една торбичка и го хвърлил в клозета като казал, че жената на един комунист не може да носи бижута. Та тя отишла при Учителя да пита, какво да прави със синът си, който бил болен от туберкулоза. Учителят казал: „Домът ще се успокои много скоро, да бъдеш спокойна“. На другия ден, за който Учителят казал, че ще настъпи спокойствие, синът ѝ починал. Значи с неговата смърт отпочива домът. Другият син, който бил лекар при военните в някакво поделение към Изгрева, тъй се случило, че в поделението се заразяват с краста. Назначават него да почисти, както и да се заеме с лекуването на войниците, срещу което той помолил да бъде изпратен на специализация във Франция. И той, без да каже на майка си, подготвя цялото заминаване и я поставя пред свършен факт, че е назначен и един ден ѝ казва: „Утре заран аз заминавам за Франция!“ И тя взема да приготви куфара му и в смущението си го поставя на пекката, така че изгаря дъното на куфара. А сутринта той заминава за Париж. Когато сутринта идва таксито да го вземе той казва на майка си: „Майко, никому няма да кажеш нищо докато не получиш телеграма от Париж, че съм пристигнал благополучно“. Стигат на гарата, той влиза във вагона и в туй време пада термоса с кафето и се счупва. Майка му извиква: „Връщай се, Людмиле, не е на добро!“ „Не, майко, злото се счупи!“ И заминава. В Париж бива посрещнат от един професор от Сорбоната. След това среща самият професор и му казва, че иска да следва, но не знае къде и как. А той искал мозъчни заболявания. Професорът го поканва в неговия клас, но там имало един еврейин-българин, който очаквал да получи това място в Сорбоната. Добре, но професорът назначил на това място Людмил да работи за нов начин на опериране специално на гърлото, на тироидната жлеза. Този еврейин го взема под око, успява с една милосърдна сестра да го затворят като луд в безнадеждно състояние в психиатрията и той моментално изчезва от хоризонта. Нито майка му успява да научи нещо за него, нито професора му. Майка му имала само телеграмата му, че е пристигнал благополучно. В последствие се разбира, че той бил поставян дори в усмирителна риза и че той е пострадал от този български еврейин, който казал за Людмил, че е шпионин на Вълко Червенков. След време Людмил излиза от психиатрията, но професорът му казал, че не може да му помага повече. Вероятно му е помогнал само да замине за Америка, където Людмил работи първоначално като преносвач на пристанището. Минава край тях някакъв познат на Людмил, който му извикал: „Ама, докторе, какво правиш тук?“ Пък той отговорил: „Хляба, това е!“ Това чува някой от задругата и съобщава, че при тях има българин, който е лекар. Тогава го извикват в най-голямата болница в Питсбург. Тя била военна болница, в една огромна местност където лекували само тия болни, които са осакатени от войните. Казали му, че знаят неговото име от Париж, от неговия професор и също, че Людмил има изобретение за мозъчни болести и за тироидната жлеза, щитовидната жлеза. И тогава му предлагат да постъпи там на работа. Ще му плащат по 200 долара месечно като ще прави операции. Той се съгласява и започва да работи като същевременно държал и изпитите си като човек, който няма диплома за лекар, защото не му признавали българската диплома. Трябвало да държи изпити за тези мозъчни болести при някакъв руски професор, който бил в тази комисия и е бил 20. под ред в тези изследвания в цялата история на тази болница, такова нещо. Руският професор като разбрал, че този лекар е българин решил на всяка цена да го скъса, защото е от комунистическа страна. Но самият професор не е бил наясно как се правят тези операции и когато го

изслушал, а Людмил обяснил така хубаво всичко, т.е. защитил тезата си, щото този професор останал във възторг. И тогава станало едно голямо тържество в чест на неговите изследвания, чак в южните САЩ, в не зная кой си щат. Там ще излъжа, защото не го помня. Но защо в южните САЩ? Нали той е в северна Америка? За да се приеме един нов член по тази дисциплина в медицинско сдружение, а това са някакви специални мозъчни операции, които точно тогава започнали да ги правят. И той е 20. по ред за извършване на тези операции. Майка му получила нещо като значка, че е 20. номер. Това било изключително нещо, дори за САЩ. Та Николина ходи два пъти при него в Америка и си дойде в България, а ние бяхме с нея много близки. Пристигна тя на обед и след обед дойде у дома да ми каже да заминем на Рила. Аз я казвам, че сега точно съм се върнала от Рила и нека да заминем за 19.VIII. за събора. И така ние с коне се качихме на 19.август на Рила. Пристигнахме точно на обед, когато всички приятели се хранят и тогава беше голяма патърдия. Добре, ама тя там по пътя беше изстинала и се разболя. Тя искаше да види Рила. Отидохме. Обаче тя вдигна температура, не беше добре и трябваше да тръгнем обратно. И аз нея я пратих на кон, а пък аз слезнах пеш. През целия път съм пяла, за да знае тя къде съм и до къде съм стигнала. Долу я заварих, а тя легнала там след Вада на почивната станция на военните, там гдето се взема рейса за София. Заварих я легнала. Изглежда там истинаха дробовите й и когато пристигна в София, влезе направо в болницата и си замина. Аз бях цялото време при нея. Това беше на Рила. Аз не съм я оставила един миг сама, та да е припаднала. Не е имало такова нещо. Когато била на Рила и разказала на братя и сестри за преживяното при вида на разрушения Изгрев, който видяла в София, то била припаднала в ръцете на Георги Йорданов, който бил наблизко. Това го разказва последния.

А историята с големия й син, който починал и се наричал Ленин е следната. Николина била омъжена за комунист и първото дете нарекли Ленин. Те живели в Бургас първоначално. А името Ленин вадело очите на главния учител в училището където учело момчето. И веднъж тоя учител го издебал, затворил го и го заклочил в мазето. Да, затворен бил в мазето и доста дълго време прекарал там и мисля, че от прозореца бил хвърлил бележка за помощ, нещо такова. А те са били едно много известно семейство. А всичко това е било само заради името Ленин. И тъй след известно време го намират там. Та Николина много изпати покрай двамата си сина и най-накрая свърши и тя.

5. БРАТЯ ПО ПЛЪТ И БРАТЯ ПО ДУХ

Ние се събирахме у дома тая група, но когато през 1990 г. предоставиха клуба на Изгрева за Братството вече нямаше смисъл да се събираме на две места и преустановихме събирането.

На 4.II.1974 г. почина нашият добър приятел Влад Пашов, един от най-добрите астролози на Братството. Той и Петър Манев бяха най-добрите на Изгрева. Куриозното, което беше, че за погребението докараха Влад Пашов от болницата почти гол, бос и неподреден както за погребение, защото не било платено 10 лв. за обличането му. Оставили дрехите му настрана. Като се разбра това нещо на гробищата в Бояна, тръгнаха да намерят къде са дрехите му. В туй време двамата му братя генерали, които бяха комунисти и сестра му официално облечени в черни костюми с две хубави коли дойдоха и присъствуваха на погребението. Сестра му като видя смъртника си събу чорапите, за да го обуят и го покри с кърпата си, да го прикрие и да скрие не-

чий срам. Кирчо-лъвчето, който бил отишъл за дрехите му като се върнал, Влад бил вече погребан. Церемонията била свършила. Сестра му раздала житото и след това двамата генерали се качили в колите си и заминали. Така свърши погребението на Влад. Пристигна Лъвчето с дрехите, но вече нямаше кого да облекат. Докато двамата братя-генерали, облечени в черни официални костюми присъствуваха, бедният покойник, който ходеше с тъмния ша-ячен костюм беше погребан почти гол и беше заминал във вечността. Той беше много начетен човек, който се беше самообразовал и беше най-добрия астролог и окултист, който дори преведе на Щайнер Евангелието от Йоанна. Кармична развръзка между рождени братя и също така между идейни братя, уж братя по дух.

Имах връзка с Братството, знаех за концертите там в салона им, който бе един от най-добрите салони акустично. Много артисти от София по времето на Учителя, преди концерта отиваха там и правеха своята генерална репетиция, защото по акустичност салона е бил много добре издържан. Отидох, срещнах се с Учителя Петър Дънов, Който ме прие много ласкаво и ми предложи да дам концерт в техния салон. Но аз бях малко шокирана, нали бях пяла в големи салони, а тук на Изгрева ми се стори много семпла работата, но обещах, че ще го направя. Така се случи, че точно в туй време не можах да изпълня обещанието си. Учителят сам ми даде двете книги - „Учителят говори“ и „Свещени думи на Учителя“ и каза: „След като ги прочетете ще дойдете, тогава ще имаме общ език да поговорим“. И тъй аз обещах, но не изпълних обещанието си. След заминаването на Учителя дадох доста концерти на Изгрева в София и в провинцията - в Пловдив, в Стара Загора, Айтос, но най-много в София. А из цяла Рила съм пяла най-много песните на Учителя. Но изпуснах момента и времето да пея пред Учителя на Изгрева. И това предопредели невзрачния ми път.

Много съм ходила из нашата мила Рила. Всяко кътче, всяка хижа, всяко място познавам. Най-много съм ходила с Цанка Екимова, която познаваше всяко кътче, всяко място и всяка пътека. Езерата и Мусала бяха нещо обикновено за Цанка, да се проектират за екскурзия. Бях добра приятелка и с Маргарита Вонидова. След нейното заминаване на 19.III.1992 г. разбрах колко много ми липсва.

Преди години Николина Добрева завела сина си Людмил при Учителя след като завършил гимназия, за да го пита какво да учи и да следва. Учителят отговори: „Рекох, запишете медицина. Вие сте роден за лекар“. Послушали и записали и завършил. Неговата одисея я разказах. Но има и още нещо.

Когато Людмил (Милчо), синът на Николина Добрева се завърна от Америка в края на декември 1944 г. Учителят беше вече на легло и Людмил му би някаква инжекция. Накрая и той се яви на финала на нашия разказ за братята по плът и братята по дух.

Емилия Стоянова Михайловска

София, 2.юли 1995 г.

Записала Марияка Марашлиева

МАРИЙКА ВЕЛИКОВА МАРАШЛИЕВА

1. ГОДИНИ ЗА САМООПРЕДЕЛЯНЕ

Родена съм в гр. Русе на 14.II.1922 г. Баща ми, Велико Великов Марашлиев е роден в с. Горна Чамурлия, околия Бабадаг, Тулчанско-северна Добруджа в 1892 г. Родът на баща ми са живели първоначално в село Равна, Провадийско до Кримската война. От това време е останала „Марашлиевата чешма“. Моят дядо Велико на път за Божи гроб, до където не стигнал, а ходил само до Света гора та на минаване ремонтирал чешмата. Тя била построена на удобно място и била голяма с корита за добитък. Построяването на чешмите навремето е било цяло посвещение.

След Кримската война (1853-1856 г) нашите родственици се изселват в Бесарабия с отстъпващите руски войски, но там не им било много удобно поради това, че трябвало да узаконяват строителството си на жилище, обор, хамбар и др, а те не искали да се подчиняват. От друга страна турски емисари ги обикаляли и увещавали да се върнат назад по родните места като им казвали, че има обявена амнистия за тях, че на правителството му са необходими данъци както и жито. Така, че земите трябва да се обработват. По тази причина много семейства се връщат обратно. Обаче тия наши родственици не стигат до село Равна, а остават в северна Добруджа, с. Горна Чамурлия, която тогава е румънска. Там се ражда баща ми в семейството на дядо ми Велико и баба ми Марийка. Те първоначално са нямали деца, та баща ми казваше, че е носил обица (в старо време е имало обичай да носят обица, за да се задържи детето). След това баща ми е имал един брат Иван и сестра Кръстина. Баща ми е учил до 4.отделение, после чиракувал при търговци в Тулча докато постъпи войник в румънската армия. По това време румънците притеснявали българите по отношение на езика им в църквите и училищата. Баща ми бил непредпазлив и бил говорил тук и там по нещо заради, което можел да отиде в затвора съгласно румънските закони. Той обаче научава това нещо и без да е подготвен избягва от казармата на едни австрийски кораб, с който идва в България. В Силистра имал познати роднини. Бащата на Димка Попова, наша братовчедка му дава панталони и риза, за да може да се движи безпрепятствено, иначе той бил с военна униформа. А по това време се обявяват Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война. Той е вземал участие и на руския фронт в Румъния от където ги препращат и в Албания на южния фронт. Демобилизирал се е в Кюстендил от Първата световна война и стигнал до Русе. В Русе имал братовчед. Там постъпил в Захарната фабрика. Като спечелил малко пари отворил Тютюнева лавка и кафене. Работил е и в Тухлената фабрика в Русе. По това време братовчедката ни Димка Попова се били преместили от Силистра и живеели в Русе. Той често ги навещавал. А Димка Попова живеела в съседство с Тодор Ковачев и Руска Ковачева, които били от Търговище. На Тодор Ковачев жена му била починала. От нея имал три малки момчета, едно след друго и той довел от Търговище втората си жена Руска, сестра на майка ми. Руска Ковачева обичала много децата въобще. Тя била сгодена в Търговище с някого, който обаче през войната се разболял, така че още не била женена. Тя била отчаяна, четяла набожни книги, ходела на църква и като научила за свако ми Тодор, че е останал вдовец с три деца решава да се омъжи за него.

По такъв начин леля ми Руска идва в семейството на Тодор Ковачев в Русе. Там живеел той с майка си, баба Янка и трите си деца. Едното от момченцата умира още като дете, а другите две тя ги изглежда. По-големият Димитър и по-малкият Боян, който завършва столарско училище в Русе.

Леля ми Руска се била разболяла и майка ми дошла от Търговище да ѝ поеме домакинството. Свако ми беше бакалин в турската махала. Имаше голям двор с три малки къщици от по две стаи и антре и четвърта, която беше масивна и по-хубава, на улицата „Мария Луиза“ N 39, в която се намираще и бакалницата му. Двоят му беше с две порти, през които минаваха постоянно съседи с кофи и котли и отиваха за вода, защото чешмата беше на отсрещния ъгъл пред къщата му и дюкяна. Те идваха също и да пазаруват от дюкяна му.

Но през зимата Димка Попова са имали малко гориво или са го свършили, та идвали често вечерно време хем да се постопят, хем да си поприказват с Тодор и Руска, да се видят. А Димка Попова беше приказлива жена. Като идват с майка си, баща ѝ бил починал, се запознали с майка ми, която била дошла от Търговище. Но нали пък баща ми отивал у Димка, така че и той бил отишъл у Тодор Ковачев с тях. Така е станало запознанството между майка ми и баща ми. Димка решил да ги сватоса. Говорила на баща ми и го увещавала, че те са домакини, работни и двете сестри, а баща ми казал, че е беден и гол, няма нищо, че не му вървяло в живота. Майка ми харесала баща ми, че бил черноок. Отделно пък гдето го е хвалела Димка. Майка ми вечер си поплаквала, защото била преженена от две по-малки сестри. Тодор Ковачев казал, че ще им осигури жилище, да живеят в една от къщите му.

Майка ми, Вичка Желева Калева е родена в Търговище, тогава Ески Джумая на 29.II.1896 г. Баща ѝ Желю бил земеделец, а майка ѝ Иванка - домакиня. Те имали малко ниви, крава, волове и овце. Не били богати, но къщата им била пълна винаги. Баба ми Иванка беше много чиста и уредена жена, а дядо Желю трудолюбив и добър човек. Те наливали вино в бъчви, например, но той в кръчма не влизал. Вечер обикновено като се събере семейството на софрата изваждали по една паница вино, от която всички сръбвали по глътка, а останалото го изпивали дядо и баба. Дядо Желю не искал да пие в кръчмата от чашите гдето се били лигавили пияниците. Той бил много строг и казал, че момичетата трябва да се прибират вкъщи щом залезе слънцето. Семейството било голямо. Баба ми гледала свекър и свекърва, т.е. дядо и баба, шест момичета и две момчета. Като чуели, че идва баща им всички мълква. Децата били едно след друго и така се гледали сами, работели и си помагали. При освобождението на България от турците дядо е вземал участие и баба ми разказвала за един руснак, който бил дошъл на бял кон, който дядо ми бил видял. Всички се били изпокрили. В Търговище тогава, пък и сега има много турци. Българите се били изпокрили от страх, че турците може да ги изколят.

Нещата с майка ми и баща ми се развили така, че накрая те се оженили. Но баща ми вече бил запознат с хората от Братството в Русе, още от 1914 г. с Никола Ватев, който бил ръководител и с другите братя и сестри. А хората от Братството имали много добри отношения помежду си. Събирали се в къщата на Никола Ватев, общували си, излизали на стопанството в местността „Свирчовица“. Били дейни и си помагали взаимно. На баща ми това нещо му допадало. Те се венчали с майка ми на 27.IV.1920 г. Майка ми ми е разказвала за сватбата си, на която били дошли братя и сестри, направили ѝ някои подаръци. Кръстници им станали хора от

Братството - Сийка и Иван Ивѐнови, които виждаме на някои снимки от това време. Баща ми като минавал край някоя къща, където има братско семейство, почуквал на прозореца, поздравявали се и често разменяли по някоя дума или си съобщавали нещо ако е имало някакъв повод.

Майка ми не е била вегетарианка, но в Търговище те рядко се хранели с месо. Те имали винаги мляко и сирене, масло и зеленчуци, които произвеждали. Така, че месо се слагало на софрата при празници. За да се омъжат леля ми и майка ми е имало и една друга причина. Те били преживели едно наводнение от тяхната река през 1914 г., която била придошла и завлякла голяма част от покъщнината им. Те живеели край реката и при един поробен дъжд от Балкана се била свлякла голяма вода, която направила маса поражения на техния град и близките села. Те се намерили боси и съвсем леко облечени вън от къщи. Приютили се в едно училище с други хора. Загубата била голяма. Положението било бедствено и майка ми казваше, че царица Елеонора била дошла да види с очите си колко са пострадали хората. Взето било решение да няма къщи в близост до реката. На дядо дали ново място да си построи къща близо до една борова гора. По-късно там била построена и Девическа гимназия. На първо време им били раздадени помощи докато се съвземат. Всички работели по нивите - техни и чужди. Кой каквото може. Майка ми, както и леля ми Руска били най-големи, най-много работели. Те умеели да шият. Майка ми била изкарала една година в стопанско училище и умеела да готви и шие, та отивала у по-богати хора и им помагала в домакинството. Шиела на децата им, готвела, правела им сладки и т.в. Мама била преженена от две сестри, та каквото имала го разделила с едната сестра, за сватбата ѝ, да та се отсрамат.

Първоначално, след женитбата им, на родителите им никак не е било леко. Те били бедни. Квартира имали при свако, но нали трябвало да плащат наем. Майка ми си донесла чеиза, но това били дрехи, а имали и много други нужди. По това време баща ми бил на някакъв остров на Дунава с едно семейство от Братството да секат върби. Майка ми в повечето случаи оставала при леля ми Руска и ѝ помагала в домакинството. Свако ми Тодор излизал сутрин по навик и обикалял пазарите, отивал и по други свои работи и леля ми е трябвало да посреща клиентите и да продава каквото искат.

Баща ми не беше образован, но беше доста начетен. Обичаше да чете и беше общителен. Той е станал причина до голяма степен Тодор и Руска Ковачеви да станат вегетарианци, както и двамата им сина да се запознаят с Учението. Свако ми Тодор трудно се решил, но като решил и отрязал и се отказал както от месо, така и от цигари, а баща ми доста време минало докато се откаже - дори и скрито запалвал цигара. Първото им дете се родила умряло. За него майка ми казваше, че е имала някакво видение - детето си заминавало и тя казала: „Не те давам“ и някои казвали, че второто дете съм аз, същият дух, който е прероден.

Когато майка ми била бременна с мене по същото овреме Учителят идвал в Русе. Майка ми трудно се хранела и много повръщала докато прочуе, че плода в утробата ѝ му тупти сърцето. Хранела се с праскови и хляб. Тогава някои сестри запитали Учителя защо тази сестра понася трудно бременността, в отговор, на което Учителят бил казал, че плодът бил много чувствителен. Майка ми била отслабнала, но после се оправила и аз съм се родила дребна, но здрава. Иначе като малка съм боледувала и те много се страхували за мене.

Баща ми известно време вземал стока от разни евреи, по няколко топа и продавал като амбулантен търговец на консигнация. След продажбата на

стоката връщал парите като печалбата оставала за него.

Аз съм се родила на 14.II.1922 г. Зимата била студена, мразовита. Ледът сковал река Дунав и тя замръзнала, това разказваше майка ми. Баща ми постепенно започнал да излиза на пазар с малко стока и така да се съвзема материално. Както казах първоначално родителите ми са живели в къщата на свако Тодор Ковачев, но за някакви дребни работи баща ми се бил ядосал на него и тогава решил да си купи една къща в един краен квартал на другия край на града. Да не е близо до свако. Намерил една малка къща в добруджанския квартал, която купил на изплащане. Та аз съм се родила в къщата на свако и майка ми видяла голям зор докато се преместят в другата къща. Отивала с мен на ръце да мие там и чисти докато се пренесат. Отначало имало две стаи свободни, в които се настанили. В едната стая имаше 2-3 рафта, които помня и на тях бе наредена стока. Пазарен ден баща ми изнасяше стоката с каруца и там продаваше.

По едно време в Братството имаше едно семейство Гулабчеви, което се беше приютило там. Те бяха учители. Бяха уволнени поради това, че бяха комунисти. Прикриха се за известно време. Пантелей Гулабчев беше родом от Лерин - Македония. Баща му бил свещеник. На държавни разноски изпратили Пантелей да учи семинария в Цариград, която се считала за полувисше училище. Александрина (Динка), жена му е родом от Русе. Тя беше учителка по пеене. Сведение за това семейство ми даде синът им Любен Гулабчев от Русе. Тримата са били през 1929 г. на Рила с Учителя. От Любен научих една подробност за тяхната палатка. Тя била малка, хубава, с под (германска). Когато отишли на Рила майка му дала палатката да я ползва Учителят. Те имали други платници, с които си служили. След като приключило летуването на Рила те си получили палатката обратно както и едно камъче от планински кристал от Учителя колкото едно кокоше яйце, което той съхранява и което ми показва. На камъчето беше му написал годината 1929.

Та баща ми за известно време се сдружил с това семейство, с които отворили вегетарианска гостилница. Имам дори една снимка от гостилницата. Наели майстор-готвач и работата започнала. Първоначално вървяло добре всичко, но по-късно навярно нещо са посърбкали, та не могли да си покрият разноските. Тогава решили да уволнят главния готвач и с помощник-готвача и един помощник се хванали сами да работят и се оправили за някое време. Тия хора, Гулабчеви бяха честни и добри. В гостилницата се редуваха да дежурят (Пантелей Гулабчев с майка ми и Динка Гулабчева с баща ми, наедно с помощник-готвача). Баща ми така нареждал работата си в гостилницата, та пазарен ден да бъде свободен, да излиза на пазар да продава на сергия.

По едно време дойде от Румъния баба ми Марийка, майката на татко. Старата Добруджа и сега е румънска. Но баба ми като дошла дала на майка ми една златна пара като ѝ поръчала да не я дава на татко, да остане за спомен. Но след като си отишла баба ми, майка ми я дала на баща ми и той купил тогава повече стока. Спомням си, че с една голяма палатка сме ходили на панаир с каруца пълна със стока. Спали сме върху стоката, покрити с някое одеало. Дори ходихме в Ески Джумая (Търговище) на панаир. Там бяхме гости на дядо Желю и баба Иванка, родителите на майка ми.

Пропуснах да кажа, че през 1925 г. баща ми ме заведе на събор в Търново. Когато ме завел при Учителя, не знаей колко съм могла да говоря, но на всички, които били в момента при Учителя им направило впечатление, че съм Го запитала къде спи. Той ме взел за ръка и ме завел в Горницата на колибата, където спял. Аз си спомням колибата и двора пред нея. Помня, че

някой беше ухапан от куче и Учителят слезе по стълбите на колибата с едно шише и намаза с нещо раната на човека. Само толкова. Раната оздравя.

След като приключили сметките си с гостилницата Гулабчеви отидоха да учителствуват през 1933 г. до 1940 г. в едно село Кацелово тъй като Народния блок бил възстановил правата им. А те бяха уволнени като комунисти. По това време баща ми отвори първия си дюкян за манифактурни стоки. Но аз си спомням много добре как съм ходила на гостилницата, помня масите, кухнята, как отивах да играя с децата на съседите. Ходех и у Гулабчеви и играех с тяхното момче - Любен. С Гулабчеви бяхме много близки, като роднини и сме запазили добри спомени.

Известно време те бяха в Русе и идваха в братския салон. Понеже Пантелей Гулабчев свиреше на цигулка беше аранжирал някои песни на Учителя за две цигулки. Петър Филипов като отишъл в София при Учителя показвал тия аранжировки, но Учителят не ги одобрил и му се върнаха обратно.

Когато дойде 9.IX.1944 г. Пантелей Гулабчев облече военна униформа и си спомням, че беше идвал у дома в тия дрехи. Той беше говорил от трибуните по това време, той си беше открай време комунисти. После се ожени за една македонка и известно време не се виждахме. После тя почина и той остана да живее при сина си и снаха си.

На 30.I.1970 г. той почина и нали се чувствувахме близки, синът му дойде у нас да ни съобщи за смъртта на баща си. Аз тръгнах с него и предполагах, че като отива ще направим молитва в случая, но като отидох в домът им, Любен ми показа един лист за заявление, на който баща му беше написал последното си желание - да бъде погребан при бойците против фашизма. Разбрах от това, че той се е определил каква посока поема още през 1944 г.

По настояване на майка ми баща ми ме записа в немското училище, та да науча немски език. Тогава баща ми беше наел дюкян. Най-напред имаше стока само на едната стена на магазина, но постепенно се напълниха и другите стени, т.е. рафтовете със стока. Магазинът беше срещу пазара и работеше добре. Особено пазарен ден идваха хора както от града така и от селата и купуваха платове. Майка ми идваше често да помага в дюкяна особено пазарен ден. Сутрин аз излизах с баща си, минавахме край дюкяна и от там аз продължавах до училището, което беше по-далеч. По онова време нямаше автобуси. Тогава ходехме пеш. Също и през зимата майка ми ме увиваше хубаво с шал и така отивах с татко на дюкяна. Там обикновено оставях шала и така отивах на училище. Пътят беше при хубаво време повече от половин час. На обед пак отивах при баща си, там обядвахме и след това отивах отново на училище, защото в някои дни имахме занимания и след обед. В това училище учеха деца на по-заможни родители, на търговци, на фабриканти от Габрово и другаде. Учета ни много добри учители. По немските предмети - германци, а по българските - българи. Изучавахме доста предмети на немски език, за да упражняваме и езика.

През 1928 г. се роди брат ми Иван. Тогава държахме още вегетарианската гостилница, но дюкян още не бяхме отворили. Майка ми като бременна с него е работила в гостилницата и по-късно когато се роди взеха едно момиче да го гледа, за да може майка ми да работи в гостилницата.

След като ликвидира с дюкяна баща ми имаше един тефтер с дългове на клиенти. После каза на майка ми да го изтори и да не търси от никого нищо.

2. ЛЕТУВАНЕ НА РИЛСКИТЕ ЕЗЕРА ПРЕЗ 1931 ГОДИНА

Баща ми Велико Великов Марашлиев беше ходил на лагера на 7-те рилски езера и беше останал много доволен. Затова през 1931 г. той изпрати майка ми и мен. Аз бях тогава 9-годишна. Брат ми беше на три години, много кротко дете и остана на грижите на леля ми Руска Ковачева, сестра на майка ми, а ние тръгнахме за Рила със свако ми, Тодор Ковачев, съпругът на леля ми Руска, синът им Боян и един негов приятел Яко Бенвенисти - евреин. Баща ми остана сам въщи и на дюкяна. Групата от Русе бе над 10 човека.

По това време се отиваше за Рила през Дупница. Там спяхме в къщата на коняря брат Янко, който ни прекарваше багажа години наред. Постлаха ни козаци на земята и така спяхме няколко часа, защото станяхме около 2-3 часа и тръгнахме през Сапарева баня, Паничище и хижа „Скакавица“. Пътувахме през едни величествени борови гори, а край самия път имаше големи гъби, чудни, като шапчици. Много ни блазнаха гъбите, но ние не смеехме да берем, не знаехме, че това са печурки. Отначало аз вървях доста добре, но като наближихме хижа „Скакавица“ се уморих и почнах да изоставам. Тогава си спомням, че бате Боян и бате Янко ме дърпаха с един бастун докато излезем на бивака при II-то езеро. Там ни посрещнаха нашите приятели.

Тогава построиха най-напред нашата палатка, в която спяхме свако, мама и аз. Мама беше много съобразителна и бе поръчала още в Дупница на брат Янко един чувал със сено. Като пристигнахме на бивака тя извади една торба, ушита нарочно вместо дюшек, напълни я със сеното и така бяхме изолирани от твърдата земя и от влагата. Палатката ни беше от един брезент и беше извита както чергилата на каруците от миналото. За дъно сложиха някакво зебло и отпред на вратата едно парче брезент. Като направиха палатката ме сложиха да си легна. Заспала съм веднага и като се събудих слънцето беше тъй топло нагряла палатката, та чак се бях изпотила. Станах и започнах да се събличам, но ми казаха да не бързам, защото сега ще се скрие слънцето и ще става все по-хладно. Аз послушах и отново се облякох. Ние с мама бяхме само по едни гуменки. Раници няхахме, с палта и жилетки, с торба вместо раница. В денка бяха завивките ни и дрехите. Храна носехме малко. Но тогава имаше селяни, които носеха мляко, яйца, плодове. Палатката ни беше близо до мястото, където сега е хижата 7-те езера. Наоколо имаше гора от клекове и то високи, в които можеше висок човек да се скрие. Имаше едно голямо огнище, на което имаше казан, в който готвеха и варяха чай. Помня, че топлехме вода, разхлаждахме я и отивахме в клека, където се изкъпвахме.

Помня много добре, че през 1931 г. отивахме на молитва на височината в дясно между второто и третото езеро. Обаче един ден чухме някакво раздвижване, глъчка и тогава казаха, че една крава се била заклещила между скали, та си била навехнала или счупила крака. Но по този повод се беше вдигнало доста шум и на сутринта Учителят каза, че занаят тук няма да се събираме понеже мястото бе омърсено. За изгрев и молитва ни посочи втори молитвен връх, на който и днес излизаме сутрин. Първото място бе изоставено. Може да е имало и други причини, но това е останало в моето детско съзнание. Които са били по същото време на Рила ще знаят повече подробности за преместването на Молитвения връх, но аз самата това си спомням. Същата година по това време бяха дошли и едни чехи, които си по-

сега една гумена лодка. Те си построиха палатка близо при нас край второто езеро, приобщиха се при нас, та и аз съм се возила с гумената им лодка във второто езеро. Така разходка беше много приятна. Учителят също се беше возил, както и други приятели. Има снимки на Учителя с лодката.

Тъй като бях малко дете много братя и сестри ми обръщаха внимание, шегуваха се с мене и ме галеха. Веднъж Учителят беше край огнището, пък нали и нашата палатка беше наблизко, та и аз се завъртях край Него. Искаше ми се да ме запита нещо. А майка ми беше донесла едно бурканче сладко и специална чинийка за целта. Та тя сипа в чинийката сладко, сложи и една чаша вода в една по-голяма чиния и ме изпрати да ги поднеса на Учителя. Последният прие сладкото, а после говори с майка ми и запитал как съм дошла до бивака, дали на кон или съм вървяла. Майка ми каза, че съм вървяла, а Той обърна внимание, че е добре всяка година да ме водят на Рила. После майка ми казваше, че преди да отидем на Рила съм била черна и жълта, а след това вече съм имала розови страни. Помня, че играехме с децата, от които най-добре си спомням Станка Тотева, дъщерята на бай Иван-каруцаря, с която бяхме връстници. Веднъж се бях подхлъзнала на един камък в езерото, намокриха ми се гуменките и после трябваше да пазя палатката докато изсъхнат последните или да ходя боса, защото през дъня ставаше много топло, необикновено горещо. Тогава покрай езерото имаше много попови лъжички, с които се забавлявахме. Много обичах да седя край Мария Златева и да я слушам, когато свири на цигулка. Веднъж една група приятели тръгнаха на екскурзия към Попова шапка. Майка ми ме потърсила, но не ме видяла и понеже братовчед ми Боян, както и Яко били с групата, та майка ми, като не ме виждала наоколо, дала палтенцето ми на тях и те го разходили до Попова шапка, а аз през това време съм била край Мария Златева да я слушам когато свири. И досега сме големи приятелки с нея.

Същата година брат Цеко ни събуждаше сутрин с някаква свирка. Той идваше често при нас, може би заради мене и дори веднъж ме носи на гръб, понеже си бях набола с нещо крака, нали ходех понякога боса! Брат Звездински пък ми казваше: „Ти като отидеш в Русе, ще ме забравиш!“ Аз му отговорих: „Няма да те забравя, когато поглеждам звездите, ще си спомням за тебе“.

Нали съм била дете, не ми се е ставало сутрин рано, пък и нали сме били само с гуменки, а сутрин призори е много студено. Но понякога, вероятно когато е било по-топло времето, майка ми ме е вдигала и аз съм отивала на Молитвения връх. Та имам една снимка, направена там с Учителя и други братя и сестри, на които сме и ние с майка ми. Много интересни и хубави бяха вечерите край огнището, когато пеехме много песни, някои декламираха или разказваха, свиреха и накрая правехме молитва и отивахме да спим. Имам и една снимка, която направиха, когато си тръгнахме от Рила, с багажа и конете. Голяма група, заедно с тия, които ни изпращаха. Това са незабравими спомени от моето детство прекарани на Рила с Учителя и много приятели.

Спомням си още, че бяха донесли на Учителя веднъж една много голяма гъба-печурка, голяма почти колкото шапка. Учителят я сложи на жаравата, посоли я, поля я със зехтин, поръси я с черен пипер и след като беше опечена я разреза на малки парченца и раздаде половината гъба на тия, които бяха край огнището между които бях и аз.

Пропуснах да кажа, че когато отидохме на Рила ни съобщиха, че на другия ден ще отидат на екскурзия. Майка ми, макар и уморена отиде на екскурзията, а аз останах на бивака със свако Тодор. Но мама казваше

после, че се е уморила много. Първо, тя не беше починала от дългия път и второ тая екскурзия не е била никак лека. Тя казваше по-късно, че Учителят нямал намерение да отива чак до Еленин връх, но "тия софиянки вървели като кози" и като казали: „Учителю, да отидем до Еленин връх!“ Тогава били стигнали до някъде, но те казвали, че е близо, не било далеч. А мама казваше, че не е било никак близо и че много се била уморила, макар че беше още млада и ходеше добре. Тя споменаваше и това, че искала да ходи по стъпките на Учителя, но като вървяла след Него Той неусетно отивал напред и тя изоставала. Учителят вървял много леко и бързо, макар че бил на 67 години, а майка ми на 35 години.

Когато от Рила сляхохме в София на Изгрева и се готвехме да си заминаваме в Русе стана нещастие с момчето на брат Йордан Новаков, който по-късно беше ръководител на братството в Русе. Неговото момче Георги беше мой съученик от училище и като ходили из града в София го премаза някаква министерска кола. После научихме, че е била на министър Мушанов. Ние с мама също бяхме из града, но не бяхме с тях. Но когато се прибирахме на Изгрева и вървахме по шосето край гората видяхме майка му, Стефка Новакова седнала на земята като си скубеше косите от скръб по детето. После научихме, че били пренесли детето на разносните на тоя министър, чиято кола е била причина за нещастieto. Нали трябваше да го погребат в Русе.

И тъй на снимка N 1, последния ред в ляво трета по ред е майка ми Вичка Желева Марашлиева и пред нея с бяла рокличка съм аз, с права коса подстригана на бретон - Марийка Великова Марашлиева. Учителят е в средата 3 ред отдолу.

На снимка N 2, която е на първия молитвен връх, на втория ред отдолу в ляво, четвърта под ред с кърпа на главата е майка ми Вичка Марашлиева, до нея Златка Константинова от Русе, която е три години по-голяма от мене и също учеше в немското училище, до нея в дясно се вижда моята глава - Марийка, където сме на закуска. На третия ред от ляво са Георги и Васил Константинови от Русе и точно зад майка ми Друмка, съпругата на Георги Константинов. Златка е тяхна дъщеря. Зад Златка Константинова е Лина, съпругата на Георги Димитров, а до нея или по-добре зад моята глава съпругът ѝ Георги Димитров с тъмните мустачки. Учителят е на 2 ред отгоре в средата - храни се.

Снимка N 3 е на втория настоящия молитвен връх. Втория ред от ляво горе, трета по ред е майка ми, с цветна кърпа вързана - Вичка Марашлиев и пред нея с права коса на бретон Марийка Марашлиева, 9-годишна. По средата седналия Никола Нанков, а до него в ляво изправен Васил Константинов. Точно пред мене е Георги Димитров и от дясно до него Георги Константинов. Най-долу в дясно брат Влаевски. Учителят е на 4 ред отгоре в средата.

На снимка N 4 зад Учителя и зад камъка с пъстрата кърпа е Вичка Марашлиева, а в ляво до нея Лина Димитрова. В ляво горе изправен с вдигната над брадата ръка Боян Ковачев, син на Тодор Ковачев. Свири на цигулка Симеон Симеонов.

На снимка N 5 най-горе в ляво е Цеко и 10-та под ред, с пъстрата кърпа на глава Вичка Марашлиева, до нея с мустаците Тодор Ковачев 11-ти и 12-ти Боян Ковачев. На 1-вия ред четвърти Петър Арабаджиев от Варна, а най-отпред сестра Янакиева, зад нея, до Учителя в бяло - сестра Балтова.

Групата, която беше от Русе през 1931 г. беше доста голяма. На една снимка виждаме: Лина Димитрова, Георги Димитров, Вичка Марашлиева, Друмка Константинова, Стефка Новакова, Георги Константинов, над него в

дясно Велик Константинов, до него Васил Константинов, по-долу Тодор Ковачев, Йордан Новаков, Яко Бенвенисти, Георги Новаков, Марийка Марашлиева, Жана Новакова, Златка Константинова, Боян Ковачев и Стою Маркова полегнал до камъка. Вероятно и другите трима да са от Русе, но не мога да ги позная. Спомням си, че ме бяха повикали малко преди да направят снимката. Описаните снимки ще бъдат отпечатани в специални албуми към документацията на поредицата от „Изгревът“.

3. СЕМЕ ЗА ЗАСЯВАНЕ

Първоначално хората от Братството в Русе са се събирали на беседи в къщата на брат Никола Ватев. По-късно къщата му бе съборена и на нейно място бе построена нова, в която живееха някои от синовете му или дъщерите му.

Започнаха да се събират по домовете. Едната седмица в един дом на някой брат, втори път в друг и така известно време докато братя Маркови, които бяха наели къща в центъра на Русе и имаха голям ъглов хол приеха да се събират хората от Братството у тях неделя ден. Това продължи до като през 1932 г. Тодор и Руска Ковачеви построиха салон на ул. „Мария Луиза“ 39. В този салон се подвизаваха братя и сестри до 1971 г.

Аз завърших трети прогимназиален клас през 1936 г. в немското училище и баща ми искаше да ме запише след това в девическата гимназия в Русе, но когато отива да ме отпише директора настоя да остана там да продължа в немската търговска гимназия. Таксата там беше 1000 лв. държавна такса и друга, към училището месечна по 360 лв., на което баща ми отговорил, че не може да плаща толкова скъпа такса. Тогава директора приел да плащам половин училищна такса плюс държавната. Баща ми се съгласил при това условие и така аз завърших немската търговска гимназия като заплащах по 180 лв. месечно докато завърших през 1941 г.

Поради това, че майка ми и леля ми бяха в Братството, че свако и леля бяха построили салона, в който се събирахме, двамата братя на семейството на майка ми се заквасиха в Новото Учение и си спомням, че вуйчо ми Стефан, който остана в Търговище и обработваше нивите на дядо ми Желю беше станал вегетарианец и получаваеше беседи, списание „Житно зърно“ както и в-к „Братство“. Другият ми вуйчо Калю бил първоначално на работа в железниците, но бил набеден като комунист и бил уволнен по време на железничарската стачка. Подробности не зная, но той беше ходил във Франция и живя известно време в Париж. Какво е работил там точно не зная. След време той се беше върнал и работеше в София в един склад за дървен материал. Навяно не му е било много леко и това са знаели лелите ми, защото когато работата в дюкяна на баща ми се увеличи, свако Тодор и леля Руска придумаха баща ми вместо да взема чужди хора за помощници да вземе вуйчо ми Калю Желев Калев, брат на майка ми. Баща ми се съгласил. Вуйчо Калю не беше женен, къщата ни в добруджанския квартал беше вече свободна от квартиранти и той дойде да живее у нас и същевременно да работи в дюкяна на баща ми като помощник на баща ми срещу заплатата. Вуйчо имаше китара и мандолина и свиреше на тях, а аз бях започнала да свиря на цигулка. Не зная до колко той е бил вегетарианец, но той се хранеше у нас това, което готвеше майка ми. Тя знаеше добре да готви и се справяше отлично с домакинството. Никак не й беше лесно да готви на толкова хора. По-късно дойде да работи в дюкяна и един братовчед по таткова линия - Колю, а по-късно и братовия син на баща ми - Симеон. Семейството стана още по-

голямо. Но Колю не стоя дълго време докато вуйчо стоя доста години. Баща ми обичаше да пее и вечер докато бяхме с вуйчо Калю пеехме много. Той свиреше с мандолината или акомпанираше с китарата братските песни и се създаваше приятна атмосфера. Вуйчо идваше и в салона на беседи отначало, но по-късно се дружи с някакви хора и се отклони, не идваше вече на беседи. Всеки отиваше там в зависимост с каква мая бе замесен или какво му беше семето, там го засяваха. Едни в Братските нива, а други в чужда-та нива!

4. ТЪРГОВИЯ И КОМУНАЛЕН ЖИВОТ

Търговията на баща ми вървеше добре. Постепенно той напълни дюкяна си със стока и след някое време се премести в друг по-голям дюкян наблизо, като си взе и помощник. Майка ми дълго време помагаше на баща ми особено в пазарни дни. Аз също помагах когато бях свободна. Трябва де-бело да подчертая, че майка ми има голям дял в това, че баща ми е успял в работата си като търговец и като човек въобще. Тя беше добра домакиня, умееше да шие, шиеше на себе си както и на мене, дори като малка ми бе ушила палто, беше ушила и на себе си. Тя държеше баща ми да бъде винаги чист и спретнат, сутрин го оглеждаше преди да излезе, изчеткваше го, изпращаше го. Баща ми носеше костюми от най-хубав плат. Когато се поизноси костюма тя ми ушиваше от него хубави роклички, с които отивах дори и на училище докато бях малка. Тя имаше предвид, че баща ми се среща с най-различни хора - търговци, фабриканти, а и пред клиентите трябваше да бъде добре облечен, да има добър външен вид. Изобщо родителите ми имаха хармоничен брак. Майка ми правеше много добре сметките си, въщи се хранехме скромно, но никога не сме гладували.

Трябва да кажа, че още през 1935/1936 г. ни бяха дали от братските места на Свирчовица три декара нива за ползване. От същите места бяха дали и на Георги и Васил Константинови, на брат Иван Петров, на Георги Димитров и Никола Ватев. През есента реголваха тия места, т.е. ги подготвяха за засяване, а това значи да ги прекопаят на „две лопати“. Единия от братята Маркови -Стою Марков, който разбираше от лозарство, подготви лозови пръчки от сорта „Болгар“ и други хубави сортове през зимата като ги „затопли“ при специални условия и през пролетта ни продаде от тия пръчки. Ние засадохме тия три декара с лозови пръчки и накрая един ред кайсиеви дървета. Всичко вървеше много добре. Първата година засадохме между редовете, в лозето, което още е младо и не може да ражда дини и пъпеши и си спомням, че имавме тогава разкошни пъпеши и грамадни дини. После пораснаха и кайсиите и ние сме давали кайсии и грозде за износ.

Около 1940 г. имаше един период, при който при баща ми се получаваха по-малко стоки, настъпваше една криза, която до къде можеше да стигне не се знаеше. Ние живеехме в една схлупена къща далеч от центъра на града и баща ми реши да купи нещо по-хубаво, по-масивно. Работата в дюкяна намаля и той освободи братовия си син Симеон, а по-късно и вуйчо. Доколкото си спомням имаше и едно поскъпване, от което баща ми беше спечелил, стоката в дюкяна много намаля и той купи една къща в центъра с дюкян. Дюкяна беше зает от наематели, които го ползваха като склад и плащаха наем. Половината къща беше свободна, а в другата живееха две семейства. Аз завърших гимназия през 1941 г. и същата година през септември се преместихме в новата къща да живеем. Понеже вуйчо беше работил някога бояджийство се зае и боядиса с постна боя стаите, в които да живеем занапред. И тъй

ние се настанихме в подновената и боядисана къща. По това време ме пока-
ниха на работа при една фирма като кореспондентка, но аз предпочетох да
ида в немското училище, където също ме поканиха като чиновничка в
канцеларията. Аз предпочетох училището и постъпих там същия месец.

През това време стоката в дюкяна все намаляваше и трябва да кажа,
че накрая през м. декември 1937 г. баща ми купи с вуйчо в съседство с брат-
ското лозе едно място от 20 декара, на което засадиха най-напред четири
декара овощни дървета и около 12 декара лозя. В мястото имаше и два дека-
ра салкъмова гора. Построиха и една колиба от две стаи с навес и една щер-
на за дъждовна вода. Така постепенно вуйчо премина към лозарството.

Дюкяна почти се изпразни. Имаше много малко стока и тогава дойде
комисарския режим. Купуваше се с купони, режеха се купончета с точки. На
баща ми се видя трудна отчетността. Малко стоки се продаваха свободно.
Тогава той приключи работата с дюкяна и започна наново като взе за съд-
ружник един съсед, който можеше да води счетоводство и да прилага
отчетността, която се изискваше. Премести се също в нашия дюкян на ул.
„Ангел Кънчев“ N 8.

С търговия се изхранвахме. А с идеите на Новото Учение за братски
комунален живот започнахме да живеем и да съграждаме мечти за по-добър
живот. Трябваше да минат десетилетия, за да разберем, че това са две раз-
лични величини от два различни свята.

5. ВОДЕН ПЛЕВРИТ

Трябва да спомена, че войната между Германия и Съветския съюз бе-
ше започнала на 22.VI.1941 г. Отначало германците жънеха успехи. Те бяха
добре организирани и добре въоръжени, но с настъпването на зимата даваха
много жертви и губеха. Губеха народи, губеха хора и отделните човеци. В на-
чалото на 1943 г. аз се бях разболяла от воден плеврит. Положението ми бе-
ше много лошо. Аз останах на легло вкъщи, едва дишах, не можех да си по-
ема въздух, имах болки. Ето започнах да губя и аз.

Понеже аз посещавах редовно лекциите и беседите в салона ни в Русе,
а като се разболях останах вкъщи. Брат Петър и сестра Олга Славчева, ко-
ято бе от Братството в София и беше дошла на гости в Русе, дойдоха двама-
та след екскурзия да ме видят. Те разговаряха с баща ми и майка ми, дойдо-
ха в спалнята където аз лежах, но нищо не казаха. Само видяха, че аз държа
книгата на Луи Куне. Трябва да поясня, че сестра Олга беше назначена като
учителка в гимназията в гр. Тутракан по това време и понякога идваше в
Русе, защото се познаваха с брат Петър, както и с другите приятели в Русе.
На сутринта сестра Олга замина с кораба за Тутракан, но брат Петър дойде
да я вземе, защото тя пренощува у нас и наедно с нея отидоха на
пристанището. Какво са говорили не зная, но след като я изпратил брат
Петър дойде у нас и ми даде някои наставления как да започна лекуването.
Аз няхах познания, няхах и опит. Няхах тогава никаква охота за ядене и не
можех да се държа на краката си. Изкарах една седмица на череши и ягоди
без никакъв хляб. През това време правех по една изпотяваща парна баня. В
кухнята по това време палехме печка. Беше 31.март 1943 г. И тъй върху печ-
ката слагахме един котел с вода, която оставяхме да заври и в самата печка
слагахме 2-3 камъка, които да се сгорещят силно. След това нареждахме
малки столчета за главата и раменете и по-надолу, върху които лягах. Котела
майка ми слагаше под гърба където ми бяха болките. Пускаше камъните, та-
ка щото водата започваше да ври и дори пръскаше малко и майка ми се

страхуваше да не ме изгори. Така стоях 10-15 минути, като тя ме покриваше цяла с едно одеало. През това време аз дишах колкото мога дълбоко. През цялото време бивах съвсем леко облечена, почти без дрехи.

След парната баня се изтривах от потта и правех коремообтривна седяща баня в голям леген по правилата и охлаждаща същевременно, защото я правех с вода, която да е приятна за тялото, но по-хладка. След това си обличах пижама, пиех по няколко горещи чая и лягах завита много добре, за да се изпотя обилно. През това време майка ми разтваряше широко прозорците, за да се проветри добре стаята и аз правех дълбоки вдишки както лежа. Изпотях се първоначално малко, а постепенно повече. После ставах и се преобличах с други сухи дрехи. Всичко мокро се изпираше. Така направих десетина парни бани съпроводени от коремообтривни седящи, охлаждащи бани. Брат Петър ми беше казал също да напиша едно писмо до Учителя, което изпратих чрез сестра Паша Теодорова в София и после когато баща ми отиде в София при Учителя, последният казал на баща ми да спрем парните бани и да започнем сега слънчеви бани. Трябва да обърна внимание, че към края на времето когато правех парните бани един ден тъй обилно уринирах, което нещо учуди майка ми. Тя казваше, от къде се взе толкова течност от мене. По тоя начин водата от плеврита изтече и на мене ми олекна. Тогава постепенно получих и охота за ядене и започнах да ям по малко готвено и малко хляб. През това време се бях откъснала съвсем от работата си, редовно правех дълбоки вдишки, молах се, четях, почнах да свиря и на цигулка и т.н. както и да излизам. Учителят беше казал на баща ми да продължа лекуването като правя слънчеви бани макар и леко облечена, когато е облачно. Аз изпълнявах точно указанията, които ми беше дал брат Петър, както и Учителят. Аз правех слънчевите бани със зелени листа от репей, тиква или слънчоглед. Вкъщи имахме голяма тераса, на която опъвахме един брезент по какъвто начин бях защитена от вятър. Постилахме една рогозка, върху която лягах и майка ми ме покриваше цялата със зелените листа. По гръб и след това по лице. Започнах баните най-напред по пет минути и постепенно увеличавах стоенето след което правех охлаждаща баня на корема, пиене чай и завиване в легло, за да се изпотя. И така правех значи вместо парни бани - слънчеви като увеличавах времетраенето на банята постепенно. Когато нямах зелени листа се покривах с намокрен и изцеден чаршаф о американ, но с листата банята беше по-ефикасна. Зелените листа се покриваха с капчици пот. За известно време лицето ми се избистри, аз бях вече здрава и ходех по екскурзии с другите приятели както и на лозе, на Свирчовица. Спомням си, че същата година когато бях болна баща ми не се бе грижил достатъчно за лозето и то се маноса, защото не спази времето за пръскане. Той казваше: „Детето ми е болно, не ми е до лозето сега“.

За дълбоките вдишки брат Петър ме научи най-напред да ги правя легнала като слагах няколко книги върху корема си или някоя възглавница. Издишвах добре, след това вдишвах с едната ноздра като броях до шест, задържах до шест и изпусках до 12 от другата ноздра. Напълвах съзнателно корема си с въздух, така че книгите се надигаха, после изтеглях въздуха от корема си и напълвах дробовете и бално изпусках въздуха. Така се упражнявах в началото и постепенно увеличавах времето за вдишване, задържане и изпускане на въздуха докато свикна. После започнах да ги правя седнала и накрая - права. Дишането много ми помогна и доста време дишах най-усърдно. Впоследствие поизоставих вече дишането, но самата аз виждам, че ми е много необходимо и е от голяма полза и затова се стремя да дишам по-редовно.

Трябва да кажа, че когато стана по-топло времето започнах да правя обливни бани със слънчева вода или ако не е достатъчно топла я загрявах малко. Но хигиенни бани правех обезателно.

От това време на запознанството ми със сестра Ольга Славчева имам няколко писма, от които се разбира, че и тя е питала Учителя за мен, а отговорът на Учителя е бил такъв, че всяко изпитание се дава на човека, за да оцени живота, който седи над всичко. Преживяното във връзка с тях съм описала в спомените си за нея. Тя беше на мнение, че трябва обезателно да следвам музика, но аз не можах да сторя това. Имах завършена търговска гимназия и трябваше да взема приравнителна матура за гимназията. Успях да я взема 1950 г. Условията обаче се промениха, бяха други времена вече. Все пак аз свирех братските песни, свирех на Паневритмията в Русе, за да могат другите да играят. Иначе в Русе имаше и други, които свиреха на цигулка или на друг инструмент.

6. ЛЮБИМИ ХОРА

Трябва да отбележа, че аз бях любимо дете на баща си. Още от малка той имаше желание да ме запознае с братския живот и с Учителя. Затова ме заведе още 1925 г. на събор във Велико Търново, където аз пръв път съм видяла Учителя и съм направила контакт с Него. Баща ми искаше още от малка да ставам рано когато бяхме в къщата в добруджанския квартал в Русе и да излизам сутрин на изгрев с него. В близост до нас имаше една горичка, след това жп линия и после друга дъбова гора, а по-нататък беше поле. Та оттам посрещяхме изгрева. Правехме си молитва, после първите упражнения, дишане, облягахме си гърбовете на дърветата. Всичко това беше още преди да тръгна на училище. Мога да кажа дори, че отношенията между баща ми и мен не бяха като баща към дъщеря. Още от ранното ми детство така се случваше, че той споделяше много неща с мен като с приятел и това бяха ония неща, които бяха проблеми на всяко семейство. Дори понякога споделяше въпроси и чакаше да види как аз ще реагирам и какво ще бъде моето мнение по даден въпрос.

Още от малко дете аз чух най-хубавите думи от родителите си за Учителя. Ето защо, изказа на сестра Ольга за баща ми: „Той е велик брат от миналото“, е верен и достоверен. Това е едно рядко съчетание и не е случайно, защото случайности в природата няма, а още по-малко случайности има в живота на хората.

Аз твърде често споменавам, както и русенци споменават името на брат Петър Филипов, който в оня период от време беше един „готов работник на Божията нива“. Ето и мнението на сестра Ольга Славчева: „За него бих отишла не само в Русе, но чак на северния полюс“. Това е погледът на сестра Ольга от едно друго поле. Това е погледът на една душа към друга душа. Брат Петър в онези години беше наистина образец брат във всичко. Той се старееше да бъде истински ученик на Учителя, като се стремеше да прилага всичко, което Учителят дава в беседите си, да го изпълни и спази. Ние пеехме и свирехме с него, изпълнявахме наряди и се стремяхме да съградим нещо в себе си чрез Словото на Учителя и когато той напусна Русе и дойде в София ние се почувствувахме осиротели и всичко около нас посивя. Нямаше го оня брат, който ни импулсираше и внасяше живот в нашето русенско братско семейство.

След 1947 г. сладкарницата на братя Филипови бе национализирана. Те не можеха частно да работят. Брат Петър влезе на работа в администра-

цията на „Хоремаг“, а брат му Ною - в сладкарската работилница на „Промкомбината“. Най-малкият брат Илиа, който пееше хубаво, влезе като хорист в русенската опера.

Брат Петър Филипов беше отначало добре поставен и той организира 20 сладкарници в града. Но по-късно когато бе взето решение „Хоремаг“ да има почивен ден в сряда вместо неделя, той отказа да се подчини. Смяташе, че като е в администрацията може да има почивен ден в неделя. Другите от управата не се съгласиха с него и той беше уволнен дисциплинарно. Тук той допусна грешка като по този начин изчезна от Русе, което бе голям удар за нашата работа в Братството. Ако беше останал в Русе, макар и при новосъздалото се положение, той пак щеше да бъде полезен. Ето защо сестра Олга Славчева казва в писмото си, че „за такива като него бих отишла чак на северния полюс“. Любимите хора са рядкост като скъпоценните камъни.

7. НА ПЪТ ЗА ИЗГРЕВА

Ще се върна назад, за да допълня нещо, което брат Петър ни каза, когато през 1939 г. беше ходил в София при Учителя. Винаги когато идваше от София той донасяше по някоя новина от там или някоя нова песен или нещо друго. Тоя път предаде следното казано от Учителя: „Тая година, който има възможност да иде на Рила през лятото, защото тая година може да се повтори чак през 1999 година“. И наистина през това лято е имало най-много летуващи на Рила, най-много чужденци и най-добри условия. Само чужденците са били около 100 души - от Англия, от Франция, от Литва, Естония, Русия и т.н. Но аз бях повлияна от други неща и така мина годината, аз не пожелах да ида, за което и до днес още съжалявам. Дори когато изпращаха чужденците от Латвия брат Петър беше споменал да идем да ги изпратим, аз пак не отидох, а те минаха през Русе. Изобщо след заминаването на Учителя аз като че ли се пробудих от дълбок сън. Тогава започнах по-съзнателно да работя, да уча, запознах се с доста приятели, посещавах лекциите и беседите най-редовно. Трябва да кажа още, че като ученичка в гимназията отивах през лятото в София. А леля ми Катинка (сестра на майка ми) и свако ми Методий - съпругът ѝ живееха там в квартал „Иван Вазов“. Аз прекарвах част от ваканцията при тях и често отивахме с леля на Изгрева, но къщата им беше много далеч. Превоза с трамвая беше само до площад „Йорданка Николова“ и след това се ходеше пеш през гората или по Дървенишкото шосе. А и леля ми не живееше близо до трамвая в квартала, за което съжалявах твърде много. През лятото тогава обикновено повечето млади братя и сестри бяха на Рила, та имах малко запознанства.

Но един път когато бях в Русе брат Петър беше донесъл новината: Учителят казал всички места на Изгрева да се закупят от братя и сестри! Като чух това нещо аз се запалих от тая мисъл, да купим някакъв имот на Изгрева. По същото време леля и свако се оплакваха, че в София се живее по-трудно, че е всичко много по-скъпо, че пенсията му е малка и едва свързват двата края, а леля не работеше и т.н. Тогава аз като отидох през лятото при тях предложих да закупим имот на Изгрева, защото те искаха да отидат да живеят в Търговище. Дори имали вече някаква уговорка, но аз настоях да вземем имот на Изгрева, който те ще ползват като аз ще отида там по-късно при тях. Майка ми се съгласи да купим някаква къща. Баща ми си беше заминал за другия свят през 1947 г. Понеже след 1944 г. живеехме в едно време на бързи промени брат Петър ни посъветва след заминаването на баща ми още същата година да си направим подялба. Според подялбата старата

къща, която имахме в добруджанския квартал получи брат ми. Майка ми имаше половината от новата къща, която бяхме купили по начало, така че оставаше другата половина, от която аз получих една четвърт и майка ми другата четвърт. На 12.XII.1951 г. успяхме на Изгрева да купим къщата на брат Калудов, който беше починал, от наследниците му - жена му и дъщеря му. Къщата купихме на името на свако ми Методий и на моето име, защото аз притежавах 1/4 от къща в Русе. Така леля ми и свако ми се преместиха вместо в Търговище на Изгрева. Но моето отиване в София не можа да стане скоро. Най-напред имаше закон, според който жените навършили 45 години могат да се пенсионират като им се спадне 10% от пенсията и аз се надявах това нещо да стане, но увеличиха годините за пенсиониране с пет години и тъй останах в Русе. Не можех да отида в София, после дойде и ограничението с жителството, после през 1954 и 1956 г. бях ходила на почивка в Трявна, защото отново се бях разболяла. А от 1950 г. бях постъпила в „Българско речно плаване“ предприятие, което беше към Министерство на транспорта, а в Трябна имаше почивна станция на Транспортните работници. Като ми дадоха картата аз написах писмо до брат Боев, в което го молах да ми изпрати адрес на някои приятели в Трявна, за да мога да се свържа с тях. Боев ми изпрати телеграма преди да тръгна за Трябна, в която пишеше да се свържа със сестра Росица Илиева, която работи в почивната станция като медицинска сестра. При пристигането си аз потърсих сестра Илиева. Като ѝ показах телеграмата, тя я грабна от ръцете ми и с нея отиде направо при управителя на станцията. Аз стоях изумена, но чух тя като ми каза, че брат Боев ми е пратил телеграма и че моли управителя да нареди да ми се дава постна храна на обяд. Вечерната храна беше винаги постна и на мен се даваше от вечерното ядене на обяд. По такъв начин въпроса с храната ми беше разрешен за един месец. Това беше през месец декември 1954 г. По-късно разбрах, че управителят на станцията бил зет на инж. Руси Николов от Стара Загора, наш брат, т.е. управителят водеше дъщерята на онзи Николов, снаха ми беше приятелка на жена му и е живяла преди у тях на квартира в Стара Загора. Още тогава се сблизихме и с нея после отидохме у брат Цани Антонов, наш добър приятел. А брат Цани Антонов живееше със семейството на брат Славчо Петров и сестра Райна Михайлова - математичка, в къща-близнак. Гост на брат Цани Антонов беше по това време брат Иван Антонов - астролог, с когото се познавах. И така ние двете с Росица отивахме много често там на гости, пеехме, свирехме, разговаряхме и т.н. Ще отворя тук една скоба да кажа следното: когато в София започнали бомбардировките и ставало въпрос кой къде да се евакуира Учителят насочил брат Иван Антонов да иде при Цаню Антонов като братя по име и по убеждение. Та от всичко това можем да видим и заключим по какви чудни и невидими пътища Учителят свързваше душите.

Като ученичка в гимназията, за да бъда сутрин на лекция съм отивала да спя у леля ми Руска Ковачева щото да присъствавам сутринта на лекцията и то с цигулката, нали ние живеехме доста далеч от салона. После след като свършим училище съм минавала да си взема цигулката и си отивах вкъщи. Понякога се хранех у леля или пък съм закусвала. Понеже спях у тях когато имаме сутрин лекция аз бях станала един вид и тяхно дете и те ме очакваха и ми се радваха.

После пропуснах едно важно нещо. След като си замина баща ми и ние си направихме подялба в един срок от половин месец излезе закона за едрата градска собственост. Ако не бяхме си направили подялба старата къща щяха да ни отнемат, щеше да ни хване както казват „закона за едрата градс-

ка собственост". А по този начин тя беше на името на брат ми и той по-късно я продаде и майка ми тогава му прехвърли 1/4 от къщата ни в Русе.

После когато се разболях през 1943 г. аз поработих още няколко месеца до 31.III.1944 г. и напуснах немското училище под предлог, че съм необходима на баща си в дюкяна (наистина той не беше добре със здравето си). Тогава се евакуирахме на лозето поради бомбардировките. Положението на баща ми се влошаваше и както споменах вече той почина на 12.VII.1947 г.

Беше прекарал някои тревоги, получи диабет. След това отидоха с майка ми на Хисарските бани, но те не му помогнаха, а напротив, влошиха състоянието му. Последните две години той беше почти на легло. Преди това аз бях напуснала работа и от 1.IV.1948 г. работех със съдружника ни в дюкяна до края на 1948 г. като от 10.IX.1948 г. същевременно работех в едно строително предприятие „Оспред“ в счетоводството до 4.VIII.1950 г.

По това време аз вземах уроци и се явявах на изпити, за да взема приравнителна матура за гимназиално образование. През 1950 г. м. септември получих този диплом. Обаче влизането в академия стана вече много трудно, изискванията бяха по-големи, имаше вече повече кандидати, които бяха много по-добре подготвени и аз се отказах от следване.

8. НА ИЗГРЕВА ПРИ УЧИТЕЛЯ

През 1943 г., август, бях отишла в София. Понеже леля живееше в кв. „Иван Вазов“ аз приех поканата на сестра Ганка Парлапанова да постоя известно време на Изгрева в нейната барака, за да съм по-близо до братския живот там. През това време Ганка вземаше да изпере горната риза на Учителя, изглаждаше я и ми даде 1-2 пъти да му я занеса като тя предварително внимателно я обвиваше в хубава тънка хартия. Аз отивах при Учителя и Му я подавах. Веднъж Му подварих млякото, което тя купи от един млекар-селанин и Му го занесох. Навярно Той беше поискал това. Учителят по същото време искал да Му изпере един панталон, но Ганка предложила, понеже беше шивачка, да го обърне и ушие наново. С разпарянето се залових аз като свърших тая работа много внимателно. След това тя го уши.

На 28.август на именния си ден бях получила бонбони и др. от родителите си от Русе в колет. Тогава имаш криза и много неща се продаваха на „черна борса“. Бонбони трудно се намираха. Та те не бяха от добро качество, но все пак сложих ги на една чинийка и ги поднесох на Учителя да го почерпя. Дали имаше и нещо друго не си спомням. После си казвах, как не съм се сетила да купя някакви хубави плодове вместо бонбони, но това беше вече минало. Като почуках и постоях (защото Ганка ми беше казала да чакам) излезе Учителят. А денят беше събота и Той се беше къпал, което разбрах по-късно. Та аз бях с тънка копринена рокля, а Той излезе с вълнен бял костюм, с вълнена шапка на главата и не помня добре, но дали нямаше и шал на врата, което облекло ми направи силно впечатление. По-късно след това аз си давах сметка, че човек след като се изкъпе не трябва да се облича леко, а да гледа да запази топлината си, а аз не правех така и често пъти съм се простудявала. Учителят може би е искал и да се изпоти? Или пък се е облякъл така, за да не се простуди.

Също по това време аз се хранех на братския стол на обед. Навярно съм помагала при сипването, защото аз се навъртах около мястото където беше Учителят, където седеше. Мина ми мисълта, дали Учителят ще живее дълго още, дали има дълъг живот, нещо подобно. И като Го наблюдавах, Той така си обърна дланта към мен като говореше с някого, застанал пред него,

че аз можех много добре да видя линиите на ръката Му, защото бях много наблизно. Пък си помислих: да, но аз не разбирам нищо от хиромантия, за да преценя.

Исках да се срещна с Учителя, но когато отидох ми казаха, че е в градината при лозичката. Това беше след моето боледуване от воден плеврит. Учителят беше дал наставление за лекуването ми и аз се излекувах. В тая връзка носех своя десетък в плик. Като отидох целунах Му ръка и Му предадох плика. Запитах Го, какво ще каже за следване по музика, на което Той отговори, да се опитам. Друго не си спомням.

Същият ден, след като обядвахме на братския стол и бяхме още на масата, поднесоха диня на Учителя. Аз бях седнала на трапезата през десетина души от Него на същата страна, на която и Той седеше. По едно време Той отрязва едно парче диня и като го държеше като че ли гледаше към мене. Аз в момента Го наблюдавах и си казах: „А, Той гледа към мене, като че иска на мене да го даде“. Но веднага се обади друг глас в мене: „Баш пък на тебе ще го даде“ и аз не станах от мястото си. После като казах това нещо на брат Петър той ми каза: „Той на тебе е искал да го даде, ти трябвало веднага да станеш и отидеш, щом ти е минала такава мисъл“.

Когато Учителят си замина на 27.XII.1944 г. получи се телеграма в Русе. Беше дошъл някой на дюкяна и беше съобщил това и баща ми дойде горе вкъщи да ни каже. А ние живеехме над дюкяна и като научих аз плаках неутешимо. Баща ми не беше добре и аз съзнавах, че ще има много въпроси пред мен за разрешаване, за които не ще има кой да ми даде съвет. Аз не ходих на погребението, но брат Петър ходи и казваше по-късно, че когато отишъл да се сбогува, както той така и другите приятели, му се отворили очите и той виждал как Учителят бил на катедрата, слязъл от там и влязъл в тялото си, за да се сбогува с всички, които са дошли, да се простят с Него.

9. БРАКЪТ И ИЗПИТИТЕ

В Русе доста време след това не се чувствуваше никаква промяна. Брат Боев изпращаше разни съобщения от името на Братския съвет, който бе образуван тогава и чийто председател бе Тодор Стоименов, а след като той си замина го замести брат Борис Николов. Получавахме наряди и приветствия от София, както и разни съобщения. Беседи и лекции четяхме редовно. Но с течение на времето започна едно затягане срещу дейността на религиозните общества. Поискаха списъци на тия лица, които са от братството и ръководителите трябваше да ги посочат. Ръководителят в Русе Йордан Новаков записа в списъка и много от приятелите, които бяха починали наскоро, за да стане списъка по-голям. Причината беше тая, да не би да закрийт салона, където се събирахме.

На 6.XII.1957 г. бе иззета литературата на Братството от 5-20 ч. вечерта от София, където е била на склад както и от много братя и сестри, които бяха посочени в София и в провинцията. У нас в Русе също дойдоха сутринта двама цивилни и един милиционер. Ние, малко преди това време си бяхме подвързали и подредили литературата, която имяхме от Учителя и те направо си взеха томчетата както бяха подредени в библиотеката ни като напълниха два големи сандъка. Ние бяхме като замръзнали и не можехме да проумеем какво става и защо е това нещо. Спомням си, че тогава бях на работа в Параходство „Българско речно плаване“ и трябваше поради това да отида по-късно на работа. Но доста преди това бяха ме викали в съвета и цивилни лица ме разпитваха и ми задаваха въпроси като искаха да ми дават литера-

тура да чета - един вид да ме привлекат за друга работа, но аз отказах под предлог, че имам други убеждения и че не желая това. После още няколко пъти ме викаха в милицията да ме разпитват отново като ме накараха да подпиша, че няма да съобщавам никому, че са ме викали и ако говоря за това да бъде строго наказана. Така аз не говорех абсолютно нищо в службата си във връзка с братството и когато ме запитваха нещо казвах, че аз съм дошла на работа, за да изкарвам прехраната си, а не за други неща.

През всичкото това време аз продължавах да си ходя в салона в Русе където четяхме беседи и лекции. Постепенно се промъкваше страх у всички хора в България, които не бяха съгласни с комунистическите идеи. През този период имаше доносници, зложелатели, подслушвачи, разни тайни и явни агенти, можеше за нищо и никакво да те вкарат в лагерите, които не знаехме колко са на брой и за които като чуехме, настръхвахме. Имаше приятели, които бяха изселени поради разни причини на друго местоживеене. Трети успяваха да избягат от България. А да излезе някой в чужбина, това беше трудна работа. Трябваше да се търсят връзки, някой да ходатайства и т.н.

След като бях ходила 1954 и 1956 г. в Трявна Росица Илиева се заинтересува за нашето семейство. Аз работех към транспорта - „Българско речно плаване“, а и брат ми беше постъпил в депото към БДЖ. Това не беше трудно тъй като мнозина преболеждали от транспорта отиваха там на почивка. Когато я поканих на гости тя дойде в Русе за няколко дни и преди да си тръгне за Трявна бяхме сварили кафе и тя взе чашките от кафето на майка ми, брат ми и мен, за да ги покаже на брат Цаню Антонов, който знаел много добре да гледа на кафе, което аз дори не подозирах. След време получихме от нея всеки по едно писмо с предсказанието от кафето. По такъв начин тя започна да си пише с брат ми и направи връзка с него. Кореспонденцията продължи известно време, което накрая се увенча с брак. Но докато бяхме трима у дома къщата, т.е. стаите, които заемахме бяха достатъчни, но като дойде снаха нещата се промениха. Първоначално бяхме на обща кухня за малко време. Явиха се някои трудности и търкания. Имаше квартирна криза. Квартирантите ни си излязоха като си купиха къща, но други квартиранти властите настаниха у нас. Така че в домът ни положението не се промени. Брат ми и снаха ми се отделиха да живеят в една стая. Те искаха да се разширят и в тая бъркотия аз реших, че ще трябва да се омъжа, защото последните квартиранти живяха малко време и като излизат пак можеше да останем в същото положение въщи. Майка ми не беше съгласна да сключи брак с моя избраник. Аз обаче реших, че трябва да имам някого зад гърба си и тъй без нейното съгласие сключих брак на 1.VIII.1960 г.

Майка ми беше извън себе си. Никога не можех да помисля, че ще се получи такова нещо въщи. Тя се обърна против мене. Квартирантите, които излязоха освободиха една голяма стая с малка кухня. Брат ми и снаха ми вкараха веднага багаж в стаята и я заеха. За нас с моят другар останаха малката кухня и една малка стая и то на едно разстояние 10 метра. Това нещо чувствах като наказание. На 13. март 1962 г. родих Виола, хубаво, едно дете, но което заболя повторно още на 14.тия ден от жълтеница с губелни последици. Последва възпадение на подкорията на главния мозък (енцефалит) вследствие на което детето по-късно не можеше да върви и да говори. Главата му беше увиснала. Ходих с него при много лекари, в Букурещ, в София. В края на декември 1968 г. почина съпругът ми и след това на 1.юни 1969 г. почина и детето.

Пропуснах да кажа, че след като се роди детето и се разболя влязохме в болница, където прекарахме 40 дни. Там между другото бяха му направили

пункция на гръбнака. Тогава майка ми се смили над мене. Прие ме в нейната стая. Междувременно бяха излезли и другите квартиранти и по такъв начин ние си освободихме цялата къща. Майка ми гледаше детето докато аз съм на работа. След това аз си го поемах или съпругът ми.

През пролетта на 1968 г. ходих на екскурзия в Полша и Германия. По-късно м.октомври ни изпратиха на друга екскурзия от предприятието като награда до Будапеща и Белград с пътническите кораби на „БРП“. Преди да тръгна на тази екскурзия бях взела да чета книгата за гладуване от Шелтън. Започнах да я чета, но стигнах само някъде в началото. А съпругът ми боледуваше от язва: пролетно време и есенно време той страдеше много. А беше напуснал работа, за да гледа детето. Първоначално искаше аз да напусна работа, за да го гледам, обаче аз не се съгласих, защото още няхах възрастта за пенсиониране и няхах достатъчно трудов стаж. Тогава той реши да напусне работата. Като се върнах от екскурзията той ми каза, че започнал да гладува, т.е. иска да се лекува с глад и че гладува от 8 дни. Но той нямаше сили да държи детето и му беше неудобно, че майка ми трябва да се занимава с него. Тогава му дойде идеята да отиде при един наш приятел на село - в с. Пепелина, Русенско. Тоя приятел се казваше Колю Николов. Той беше гладувал 28 дни наскоро. Така и аз бях спокойна, че той е при човек, който има опит в тая връзка. Но минаха 28 дни. През това време аз от време на време го навестявах, носех му дрехи, връщах други. Понеже там на село той - съпругът ми си служеше с електрическа печка, започна да го дразни миризмата от печката. Тогава поискал от брат Колю да му вземе една кола и с нея и багажът, който имал да отиде в селото при родителите си - с. Тетово на 30 км от Русе. Наел му брат Колю кола, с която Иван отива там и остава на грижите на майка си. Тя му пали печка само с дърва, купила нов чайник, за да не му мирише на нещо, баща му се отказал от цигарите, защото Иван не може да понася миризмата. Всичко това добре, но той продължава да гладува въпреки писмата, които му пишех най-редовно и го подканях да започне да се храни. Той не слушаше докато един ден дойде негов приятел от Тетово и ми съобщи, че Иван е изгубил съзнание. А напоследък писмата му ставаха все по-кратки и на края започнал да не вижда и последното писмо беше написал майка му. Тръгвам аз веднага за село с приятеля му, но какво се указа. Че родителите му викали вече лекар, били му инжекции, майка му била взела една мека крушка, смачкала я и му дала да я изяде. Последната навярно е раздрала червата му, които са били напълно изтънели поради гладуването затова той е изгубил съзнание. Трябваше да започне да се храни със сок от портокал и то прецеден през марля на два часа по лъжица дни наред според дните на гладуването. От там е дошло губенето на съзнание. Като отидох в Тетово, в стаята където той лежеше дойде лекар. Иван за малко щеше да прехапе езика си ако не беше лекаря. Последния нареди веднага да идем в болницата в Русе. Дойде линейка и ние отидохме в Русе. Още с пристигането ни веднага почнаха прегледи от разни лекари. Сложиха го на система, преливаха му кръв и т.н. Гледаха го на рентген. Беше сензация. Заредиха се лекари, фелдшери да го гледат и да ме разпитват. Дойде и съдебен лекар. Идваше ми да потъна в земята и не знаех вече какво да отговарям. Две нощи бях при него в отделението. На третата нощ лекарят каза, че вече не ще мога да издържа и тогава остана сестра му. Дори и тя даде кръв да му прелеят. Тя имаше същата група. През всичкото това време той бънуваше, говореше за крушки и ябълки, за детето, че го обича и т.н. Но на третата нощ той почина и около три часа дойде сестра му и каза, че той е свършил. Родителите му пожелаха да бъде погребан в с. Тетово. Аз се съгласих да бъде тяхната воля и

тъй на 1.1.1969 г. той бе погребан. В деня на погребението заваля много хубав, пухкав сняг, който се сипеше. Най-напред ситен, а после по-едър, докато през нощта той натрупа, че блокира пътищата. Брат ми газе с други хора дълбокия сняг и отиде до другото село Червена вода и оттам с влака до Русе. Трябваше да се рине дълбокия сняг. Снаха ми бе сама с децата. Пътниците бяха блокирани. Не пътуваха автобусите. На третия ден отидох със снегорина до съседното село Ново село. От там тръгна автобуса за Русе и аз се придвижих, за да поема децата. Снаха ми трябваше да отиде на работа. Ползвах няколко дни отпуск докато дойде майка ми и поеме детето. Тогава тръгнах отново на работа. Така несполучливо завърши опитана моя съпруг, който изкара 64 дни глад или да ги кажем 60 дни, обаче опита му беше несполучлив, защото отпостването не беше правилно. А то беше много по-важно и опасно отколкото (постенето) гладуването.

Споменах, че съпругът ми Иван Аспарухов Иванов си замина в края на 1968 г. На 1.1.1969 г. беше погребението му. През тия дни в мене ставаше голяма борба. През главата ми минаваха най-различни мисли. Защо стана така? Защо той не послуша? Защо се изостави, защо се обърка така, за да стигне до тоя край? Какво можех аз да направя след като ходех на работа и в останалото време се грижех за това болно дете? Добре, че можех да го оставям на майка си. Гледането на детето съвсем не беше лесна работа. Едно дете на 6-7 години, което не може да върви и говори! Пък и тя каква вина имаше, че трябва да го гледа? Майка ми беше вече над 70 години. Какво ли ме чака още? Дали няма да го отдадат на разбиранията ми, но защо? Аз многократно го предупреждавах да почне да се храни. Защо трябваше да се изтощава до такава степен? Сега навярно пак ще ме викат и разпитват в милицията за него, за негови случай, но нещо ми говореше отвътре: „Всяко чудо за три дена, всяко чудо за три дена!“ Някой ми говореше отвътре и искаше да ме успокои. Но никой не ме извика, за да ме разпитва освен колеги на работа и познати. След четиридесетия ден ме извикаха в милицията, да кажа как се е получило това нещо, та той да почине от гладуване. Обясних за книгата, която бях взела да прочета и която не прочетох. Показах писмата, с които го предупреждавах да започне да се храни и че не ще мога да му помогна понеже не съм запозната с лекуването с глад. Обръщах му внимание на това, че е опасно. В книгата на всяка страница предупреждавах, че този, който се лекува трябва да бъде или в болнично заведение или под наблюдение на лекар, който е запознат с това лекуване. Но той казваше на близките си: „Още малко!“ и то не веднъж, а много пъти, а в същото време писмата му ставаха все по-кратки докато един ден той накара майка си да пише, защото той не виждал (което показва, че клетките му започват да се самоизяждат). И тя изрежда: да купя лимони, портокали, краставици, че вече ще започне да се храни. Обаче лекуването с глад не е опасно, но отпостването, преминаването на храна е най-важното в случая. Човек трябва да бъде напълно осведомен за отпостването. Функциите на организма са намалели до минимум и човек трябва много бавно и постепенно да увеличава приемането на храна. Най-напред трябва да започне със сокове и то разредени, защото червата са изтънели. Ако човек е гладувал примерно 10 дни трябва два дни да бъде на сокове. Препоръчва се храненето да започне с портокалов сок и то една лъжица на два часа, който да бъде precedent през марля първоначално. При едно такова гладуване като неговото ако се нахрани само със супа дори, смъртта е неизбежна. А той не беше в състояние да се контролира и остана в ръцете на хора, които нямат понятие от гладуване. Аз също не познавах гладуването какво е точно. След като се случи това с него, аз

имах представа вече, но беше късно.

Около година след това, а междувременно беше починало и детето (на 1.VI.1969 г.) дойде у нас ясновидеца Влайчо Жечев и стоя десетина дни. През това време правехме всеки ден молитви за Иван. Последния ден когато Влайчо щеше да си заминава, аз сънувах следния сън: Няколко души бяхме застанали на една височина. По едно време някъде по-отдолу идва Иван, моят другар, спретнат и избръснат, облечен в черния си работен костюм с багета на главата и като наближи ми подава ръка за поздрав. Ръкостискането му беше като че в действителност, така го почувствувах. В това ръкостискане той изразяваше своето съжаление, че ми е създал тия тревоги и същевременно благодарност за това, което съм била сторила за него. В това време приятелите, с които бях, започнаха нещо да негодуват от присъствието му. В тоя момент някой извика „Молитва“ и аз се събудих.

Сутринта разказах сънят си на брат Влайчо, а той отговори: „Може да сме му помогнали нещо с нашите молитви!“ Молитвата е светлина за душата и живот за духа човешки!

10. КЪЩА НА ИЗГРЕВА ЗА ГАРСОНИЕРА

През 1963 г. беше починал свако ми Методий в София - съпругът на леля ми Катинка. Тя остана да живее сама. Всяко лято аз отивах и изкарвах отпуската си там с детето, идвах и съпругът ми и майка ми, защото гледахме колкото може повече да стоим в София заради детето. В София по принцип е по-хладно и въздухът бе по-чист на Изгрева. Там прекарвахме един месец в болница, водихме го на лекари, лекувахме го по Димков. Детето първоначално не можеше да спи. Направи ми силно впечатление, че след като му правихме шапка от квас на главата то започна да спи спокойно и гледането беше малко по-леко. Но то не можеше да върви и говори, а ставаше все по-високо и по-тежко. Иначе не беше пълно. Съпругът ми беше ходил при ясновидката Ванга да пита за него. Тя каза, че и тя не вижда, но няма изход, това е. Като стане на седем години ще се оправи - а то си замина както казах на 1.VI.1969 г. точно на 7 години. Така се оправи.

След като си замина съпругът ми и детето аз останах с майка си. Брат ми беше със семейството си, но в един дом естествено. Тогава за започнах да мисля как да направя щото да мога да отида да живея при леля. Тя от ден на ден закъсваше със здравето и започна все по-често да ми пише, да се оплаква, че не може вече сама. Да отида, та да видим какво да се прави.

Един ден научавам, че жените могат да се пенсионират с пенсията на съпруга си щом навършат 50 години. Аз имах вече над 20 години трудов стаж, но нямах 55 години. Значи мога да се пенсионирам с пенсията на съпруга. Понеже след като беше починал съпругът ми изкарахме пенсия на детето, документите бяха в пенсионното. Така че това можеше да стане. Наистина пенсията беше малка понеже той имаше малко трудов стаж, но реших, че трябва да го сторя и за едно кратко време, на 17.XII.1972 г. аз отидох за постоянно в София. Тогава не давах житечество, но аз имах собствено жилище, бях пенсионирана и гледах болната си леля. По такъв начин пребиваването ми бе осигурено. Наистина ходех с мълби от врата на врата, но никой не можеше да оспори правото ми да живея в София. От друга страна минавах комисии, оценки, напрежения, отчуждавах имотите на Изгрева. През юли 1971 г. бяха съборили салона на Изгрева. Това беше истинска трагедия за хората от братството.

Нашата къща беше отчуждена и на мене бяха изпратили писмо и бяха

ми превели стойността по първата оценка, макар и аз да не исках да я взема. Тя, т.е. сумата беше депозирана в банката и можех всеки момент да я получа. Леля беше обезщетена с гарсониера, за което тя много се сърдеше на мене. Нашето място беше голямо и можеше да вземем по-голям апартамент ако имах жилище, но сега... аз се чудех как да я успокоявам.

В София имах приятелка Маргарита Вонидова от Братството. Тя и родителите ѝ са били първоначално в Русе, след това в с. Кочериново, Благоевградско. Баща ѝ е бил счетоводител в картонената фабрика. Тя беше сега счетоводителка в София в едно предприятие „Агромашина“. Потърсих я и тя ми помогна да постъпя на работа. Като се пенсионирах имах право да работя три месеца в годината и аз замествах в това предприятие където работеше тя. Там получих редовна заплата и премия за трите месеца. След това работих още две години по три месеца. От Русе получих също премиални за минало време в Параходство „Българско речно плаване“. От една леля, която се беше поминала - Захарка получих една застраховка, която майка ми случайно откри в документите на вуйчо ми Калю. И тъй парично аз можах да посрещна разходите си.

Като отидох вече окончателно в София да живея леля ми направи доброволно завещание на нейната половина от къщата, защото беше много болна. Аз изобщо не бях мислила за това. И тъй тя направи това завещание докато можеше да ходи и след това постепенно остана на легло. За известно време беше дошла и другата ми леля Бонка при нея, но после отиде в старчески дом. На 18.11.1976 г. леля Катинка почина. Аз ѝ затворих очите, аз я приготвих за тоя последен час. На втория ден дойдоха майка ми и лелята на снаха ми за погребението и на следващия ден я погребяхме. Майка ми остана известно време при мене. Същия месец на 26.11.1976 г. стана счупването на крака на брат Петър. Бяхме на обед седнали с майка ми когато дойде един работник от „Градини и паркове“ - София, където той работеше, предаде ми ключа от домът му и каза, че с Петър Филипов е станало нещастие, кракът му е бил счупен от някаква ваза от мозайка, която паднала върху кракът му и че той е постъпил в „Пирогов“. Изобщо пребиваването ми в София беше низ от напрежения и трудности. Впоследствие брат Петър казваше, че Учителят му казвал да напусне работа, обаче той имал задължение и затова работел. Често го повтаряше като пример, че не е бил послушен и е наказан за това. На брат Петър му направиха операция на крака, който беше освен счупен, но и строшен. Бяха му сложили клончер и отделно планка. По това време при него живееше Ангел Христов Ангелов от Варна и учеше в рисувателното училище, което беше до Изгрева. Ангел го обслужваше след операцията, когато дойде вкъщи и лежеше. След това започна с патерици да ходи и накрая с бастун. Вече за работа не мислеше, но беше късно.

За нашите имоти на Изгрева мина нова оценка, но това се отнасяше само за частта на леля. Местата струваха вече по 9 лв., а не по четири както бяха при първата оценка. Повишението обаче на мене не дадоха и през лятото на 1978 г. ме извадиха от жилището ми като ме настаниха в обратно жилище в ж.к. „Люлин“. Като собственица имах правото на избор за апартамент в един блок на БОДК. Всъщност предложиха две гарсониери на четвъртия и на шестия етаж. Аз предпочетох на шестия етаж. Но сега имаше други неприятности и построяването се забави. Строителното петно, което беше за нашия блок го дадоха за построяване на легация и след това трябваше да се водят дела и да се освобождава ново строително петно докато се построи нашия блок.

По това време, още докато не бях извадена от жилището ми се опоз-

нах по-отблизо с една сестра от братството Донка Проданова. Донка идваше при брат Петър, помагаше, изплакваше се на него като пред баща, съветваше се с него. Той ѝ казваше често да спре работата, защото тя имаше възраст за пенсия и да си гледа здравето, защото беше много болна, но тя не искаше да остави ресторанта, в който работеше. Там получаваше храна, а на гардероба ѝ даваха често бакшиш. Тя фактически вземаше от едно място, а ги даваше на друго, защото беше много щедра.

Тя имала място на Изгрева и я включили в блока, който бива построен от видни бойци против фашизма на нейното място. Но понеже била сама ѝ бяха отнели една голяма стая (хол) от апартамента и по такъв начин ѝ даваха по-малка жилищна площ, а ѝ искаха същата стойност. Тя плачеше и се тормозеше, че е изиграна. Идваше при мене и плачеше. Не искаше да влезе да живее в апартамента си понеже ѝ бяха предоставили една стая в центъра на София и там се грижеше първоначално за генерал Стоянов, а след това за дъщеря му и работеше като гардеробиер в руския ресторант. Тя беше болна, но пак искаше да работи. Единият ѝ бъбрек не работеше, а другия беше болен. Ходеше на прегледи при разни лекари и те я предупреждаваха да се оперира, но тя се страхуваше и не си направи операция. Когато искаха да ме вадят от жилището ми тя дойде и ми предаде ключовете от апартамента си и ми каза, каквото нямам къде да сложа да го занеса в апартамента ѝ. Той беше съвсем празен. Но имаше дрешник и кухненски шкафове. И наистина аз не можех да си взема всичко и да го пренеса в обратното жилище. Занесох при нея една шевна машина, едно походно легло, одеала и някои дрехи за носене. Подредих обратното жилище, но повечето време прекарвах при брат Петър понеже от там ходех още в двора си където имах някои насаждения, спях в апартамента на Донка и ходех по мои и нейни задачи. С течение на времето успях с молби и тичане по учреждения да обърна внимание на това, че апартамента ѝ не струва 17 хиляди и нещо след като са ѝ отнели хола и тя получи накрая нова оценка 13 хиляди и нещо. Получи и нотариален акт за него. Апартамента ѝ беше празен. С нейни средства ѝ закупих шест тапицирани стола и три други, но масивни за трапезарията. Тя си поръча две ъглови легла с ракла. Дадох ѝ едни плат за завеса на едната стая и други някои подробности. Така можеше да живее в апартамента. Един ден тя получи криза и остана през зимата въщи в апартамента си. Тогава оцени, че е хубаво с парно отопление. Другите обитатели на блока живееха вече години наред, а тя се наказваше в студената стая в центъра. От тогава си идваше вече там. Само в редки случаи оставаше в града да спи. Накрая се премести. Поръчах да дойде камион, дойде племенника на брат Петър Филипов и друг някой и за половин ден всичко какво имаше тя бе пренесено. Тогава тя каза, че всичко е много хубаво, но че тя не е добре. На 30.1.1981 г. тя почина. Дойде сестра ѝ, чийто съпруг беше много болен, дойдоха роднините ѝ и я погребяха. Аз ѝ бях предупредила, че Донка не е добре още преди тя да почине и те идваха да се видят с нея. Но след погребението една от тях, която имаше зет адвокат каза, че сега трябва апартамента да се заключи и аз да изляза от него. А аз имах дрехи, които носех през лятото и през зимата и някои завивки. Трябваше за час, два да пренеса временно всичко у брат Петър и така направих. Отидох си в обратното жилище на „Люлин“. Заключиха апартамента, но след време сестра ѝ дойде и отново ми даде ключа. За мен беше удобно да живея на Изгрева. Готвехме у брат Петър и там се хранеха той, брат Боян Златарев, Ангел Ангелов, който беше услужвал на брат Петър и който беше племенник на Михаил Ангелов от Варна, близък приятел на брат Петър, а после и Филип, племенника на брат Петър, кой-

то бе осиновен от него. Понеже аз не спях и не стоях в апартамента си в ж.к. „Люлин“ Ангел се настани там временно. Аз отивах от време на време ако ми потрябва нещо, което съм оставила там да го взема и пак се връщах. Рядко съм преспивала когато Ангел е отсъствувал. У брат Петър идваха разни приятели от София и провинцията, имаше интересни разговори. От време на време идваше и брат Тодор Бошков и разговаря с брат Петър и другите.

Тук ще отворя една скоба. Още докато бях в моята къща на Изгрева бяха ме поканили у сестра Радка Симеонова, която живееше срещу Мирчеви на въла в една спретната къщичка с хубава градина на молитва. Между поканените бе и брат Тодор Бошков. След като направихме молитвата и ни почерпиха нещо този брат, много скромнен, извади от джоба си една тетрадка и пожела да ни прочета негови спомени с Учителя. Като ни прочете няколко страници той съгва тетрадката и я сложи в джоба си. Аз не се познавах до този момент с него, но прочетеното ми направи много силно впечатление и аз му казах, че много небрежно прибира тетрадката си в джоба, че това са много ценни неща, които би трябвало той да опише подробно, всичко каквото знае трябва за запише, защото са тъй хубави. По-късно вече той идваше при брат Петър и дойде време, той не се чувстваше добре, беше си облякъл официален черен костюм и каза, че няма защо да го пази вече, а трябва да го носи. Поканихме го на обед, но той хапна много малко. Не можеше да се храни. Нищо не го болеше, но отпаднаше и слабееше, а не беше пълен. Беше отишъл в болница, за да му правят пълно изследване и му казали, че е напълно здрав. Попитахме го а спомените му и той каза, че ги е написал. Накрая пак ходихме при него преди да си заминае от тоя свят. Той не се чувстваше добре. Донесоха му чашка мляко и той я изпи. Попитахме го за спомените му, които аз обещах да препиша и ги умножа, но той ми даде едната папка и каза, че другата я бил дал някъде. След като си замина аз открих и другата папка и платих на една машинописка да ги препише на два пъти с няколко копия, които раздадох на няколко места. Всички бяха възхитени от неговите спомени и казаха, че са поетично написани и много ценни за братството, защото бяха разговори с Учителя, много характерни, и при много важни събития и достоверно записани, от човек на висок пост като военен и като авторитетен брат и ученик.

11. БРАТСКИ ЖИВОТ

С брат Влайчо Желев се запознах през 1945 г. след заминаването на Учителя. Той беше известен в южна България. Край него имаше една малка група братя, които отиваха в някои градове където имаше братство и правеха срещи. Когато направих връзка с някои братя и сестри от южна България, а при Влайчо имаше един брат, който му беше като секретар, те започнаха да ми изпращат покана, да отивам на техните срещи. Така през тази година ходих на три пъти до с. Коньово, от където беше Влайчо. Ние станавме по-близки тъй да се каже. Първия път отидохме в Стара Загора, там се запознах с Петър Камбуров. Още като се видяхме за пръв път с него се почувствахм много близки, като че се познаваме много отдавна, че сме били и пребили. От Стара Загора ходихме в Любимец, а после и в Димитровград. На другата година те решиха да направят голяма обиколка. Една по-голяма група решиха да отидат в Бургас, после във Варна и после да дойдат в Русе. Тогава аз отидох да ги посрещна във Варна, това беше през 1946 г. около Великден и с тях пристигнахме в Русе. От Варна телеграфират на брат Йордан Новаков да подготви посрещането като съобщавах колко души ще

дойдат, защото освен групата с брат Влайчо се присъединиха и хора от Братството във Варна, които бяха девет души. И тъй стана една внушителна среща в Русе. От гарата цялата група се запъти към нашия дом. Баща ми беше вече болен и беше с майка ми на Хисарските бани. Леля ми Руска беше у дома и тя ни посрещна. Бяхме 30 души. Направихме молитва и след това всички приятели бяха разквартирувани. Имахме уговорка сутринта да отидем всички на „Свирчовица“ при брат Ватев. На уречения час поехме пътя за там. Когато наближихме голямата порта където живееше брат Ватев и където беше работилницата му за консерви, всички започнахме песента „Братство, единство“. Излезе брат Ватев и сестра Петранка, с която живееха и не мога да ви опиша каква внушителна среща имаме. Сълзи от радост и възторг близаха от очите на присъстващите. Беше голямо тържество. Правихме молитва, пяхме песни, имаше приветствия, разговори, изказвания и т.н. Спомням си, че брат Влайчо предложи да вземат по някоя мотика и да прекопаят близките насаждения - малко ягоди и дървета. Имаше и беседа и много, много песни. Сложиха дълга трапеза, за която сестра Петранка беше изпекла чудни хлябове. Изобщо тази среща остави незабравими спомени у нас. Тогава с приятелите от Варна няхаме връзка. От тогава насетне се опознахме и станахме близки. Най-напред изпратихме гостите от южна България, а след това на другия ден и гостите от Варна. По-късно варненци пък ни поканиха на среща и тъй се заредиха и други срещи. Братският живот течеше пълнокръвно.

Сънят с черната котка: Синът на ръководителя от Нова Загора Георги Маринов на име Димитър - Митко беше болен от туберкулоза и лежеше в Русенската окръжна болница. Подробности не знаех, но майка му дойде в Русе, за да го вземе в Нова Загора. Но преди това тя беше пратила писмо до нас, защото ние не се познавахме. Като получих писмото аз отидох на посещение в болницата да го видя. Поговорихме с него и след това си отидох въкъщи. А ето една вечер сънувам следния сън: Аз съм в болницата, в неговата стая. От стаята има стъклена врата двойна, от която се излиза на една площадка и от нея се слиза по няколко стъпала към градината на болницата. По едно време се зададе една черна котка от двора, която искаше да влезе в стаята, но аз заставах на вратата и я подгоних, не позволих да влезе в стаята.

Минаха ден-два и майка му на Митко дойде. Изписаха го от болницата и тя го доведе у нас. Докато стане време за тръгването на влака имаше няколко часа. Постлахме му на миндера в кухнята и там разговаряхме. Направихме молитва и аз му изсвирих на цигулка няколко от нашите песни. Бях особено вдъхновена. Когато стана време те си заминаха за Нова Загора. След известно време получих от него едно хубаво писмо. Митко изказваше своята благодарност, че сме го приели в нашия дом. Не след дълго получихме съобщение, че Митко си е заминал. Тогава си казах, дали Митко не щеше да си замине още в Русе и дали сънят ми показва, че той ще си отиде жив в Нова Загора?

Аз бях любимо дете на баща си. Още от малка той имаше желание да ме запознае с братския живот. Искаше да ставам рано сутрин и с него да излизаме на изгрев. В Русе, близо до нас имаше една горичка. Ние минавахме през нея, след това имаше жп линия, още една дъбова горичка и след това поле. От там се виждаше изгрева на слънцето. С татко си правехме молитва, а след това и първите упражнения. Това беше още преди да тръгна на училище.

Баща ми умееше да разказва случки и приказки, да забавлява, съгла-

смяваше се да играе с децата. Много хора му се доверяваха, по-късно и жени изплакваха тревогите си на него. Той изслушваше, съветваше, насърчаваше, успокояваше, подкрепяше. Понякога когато отивал при Учителя разказвал и на Него някои случки, дори и приказки и Учителят понякога се смеел със сълзи. Възрастните приятели са имали симпатии към баща ми и са го наричали брат Величко.

Веднъж когато баща ми разказвал проектите си на Учителя, последният му казал: „Бягате подир сапунени мехури!“

При едно от гостуванията на Учителя в гр. Русе на братството, приятели направили постъпки пред местните власти и общината, да се отпусне градския салон, за да може Учителят да изнесе беседа на гражданството. Не му разрешили. Имало силна атака срещу него. А в стаята, която му била определена да почива и да преспи Учителят непрекъснато излизал или влизал в нея. Вероятно е правел своите невидими операции, с които да излезнат онези духове от Русе, които бяха влезнали в общинарите и му бяха запретили да говори.

12. ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Като ученичка аз ходех на беседи и лекции в салона като преспивах у свако ми Тодор Ковачев. Ходила съм и на стопанството, но за комуната мога да кажа много малко, защото тогава съм била съвсем малка. Но бях завършила прогимназия, когато веднъж баща ми каза, че са дошли в Русе някакви братя-сладкари, които му направили много добро впечатление и които били от братството. Мисълта му е била за Петър и Стефан Филипови. Те имали желание да отворят сладкарница в Русе. Били на квартира у някакъв турчин, а после у брат Георги Константинов, който живееше близо до настоящата Централна гара в Русе. След известно време дойдоха и другите им двама братя Ною и Илия, а по-после и сестра им Райна, да им готви. Така живяха те у Константинови известно време докато след време се преместиха в жилището над сладкарницата. Вероятно тогава са го били купили. Работата в сладкарницата им вървеше много добре. Те бяха млади, пъргави, услужливи. Съпругата на големия им брат беше починала и после когато той се ожени повторно в Русе, детето - Бонка от първия му брак дойде в Русе за известно време, но после остана при сестра им Николинка, която беше омъжена за Тасю Вълчев и живееше в Горна Оряховица. Николинка изгледа и омъжи по-късно това момиче Бонка, което живя по-късно в Трявна. Но Тасю Вълчев е имал къща в Арбанаси в съседство с комуната (Арбанашката комуна). Стефан Филипов остана да живее в къщата над сладкарницата, а братята му излязоха на квартира наблизко в махалата до сладкарницата на ул. „Мостова“. По едно време Стефан се разболя и почина. Тогава трябваше да направят подалба на имота и помня, че Петър казваше, че отишъл при Учителя да го пита как да се поделят, а Учителят казал: „Справедливо и по братски!“ Тогава те разделили имота на части и той казваше за всички кой каква част е получил. На семейството на брат им Стефан остана къщата над сладкарницата, по-нататък не знам друго.

Спомням си, че докато бил жив брат им Стефан били решили да закупят хладилници за пастите, които произвеждат. Дорй били внесли известна сума за тая цел. Но като отишъл Петър при Учителя и споменал за това, Учителят казал, че няма да имат нужда от хладилници. Като чул това нещо, Петър отишъл и изтеглил внесената сума. Като се обадил на брат си какво е направил, брат му започнал да крещи: „Как може да си позволяваш такова

нещо?" И наистина те разбрали по-късно, че няма нужда да имат хладилници. Щом излезели пастите от производството до вечерта всичко се продавало и не оставало нищо за другия ден. Те работели с най-качествени материали и цялата продукция за кратко време се продавала. И наистина човек изпитвал удоволствие да влезе в сладкарницата на братя Филипови. Всичко светеше от чистота. Не само сладкарницата, но и работилницата. Ще си позволя да добавя още нещо, което казваше Петър: Понякога се случвало някое яйце да не е до там прясно, което променяло вкусът на крема, затова той го изхвърлял само заради това яйце целия съд с яйца. После той изисквал от работниците да спазват голяма хигиена. Плащал им банята само и само да отиват по два пъти седмично на баня. Това ми е разказвала Жана Новакова, дъщеря на Йордан Новаков, която често биваше при тях. И още нещо. Работниците били недоволни, че в петък им готвели картофена супа. Те са обядвали в работилницата. Петър се е стремил откъдето мине да зарази всички, да имат висок идеал, какъвто имаше и той. До известна степен той успяваше да се наложи, но понякога срещаше и противодействие от страна на братята си.

Брат Петър разказваше на приятелите от братството от какви болести е лично боледувал - ревматизъм, очи и уши-бол, туберкулоза, дори че имал каверна, че имал течашки рани на краката, от които му бяха останали белези, че имал изкривяване на гръбнака и т.н., че се е лекувал по методите на Луи Куне, които били природосъобразни и че с бани коремособтривни, седящи, парни и слънчеви, пиене на чайове и пет години суровояден режим се е излекувал от всички тия болести. Баща му го изгонил от къщи, защото бил много упорит и не му се подчинявал и поради това той е живял доста време на една колиба на един приятел в лозята на Горна Оряховица. От времето на лекуването си той ни показваше снимки, правени в различни години, от които снимки можеше да се види как се е променял видът му с течение на годините когато се е лекувал и работил над себе си. Жалко, че той лично не е описал своите спомени от това време, защото той умееше много добре да разказва, той беше убедителен, имаше дар слово. С неговите снимки един наш приятел зъболекар Михаил Стоицев обиколи България като изнасяше сказки като показваше снимките на брат Петър Филипов. Последният беше много силна личност, която заразява със своя силен дух и чист живот. От него лъхаше чистота - физическа и духовна. Той завладяваше със своето слово. Така и аз реших да се лекувам природно, без лекарства. Книгата на Луи Куне я имахме и аз започнах да чета с твърдото желание да прилагам това лечение.

Брат Петър нямаше гимназиално образование и започна да се подготвя като частен ученик по различните предмети. Явяваше се на изпити и вземаше по два класа на година. Това се разрешаваше тогава. Учителите, с които работеше се възхищаваха от неговото трудолюбие. Той спечели симпатии на всички, с които работеше. Беше привлякъл един от братята - Васил Константинов, който отиде да живее при Петър, за да могат сутрин рано от 2-3 часа да решават задачи по математика, което време било най-подходящо. Васил Константинов беше бивш военен и с удоволствие работеше с Петър. Той беше математик, много добър и идеен брат.

Брат Петър правеше големи усилия и вземаше редовно изпитите си. Казваше, че когато понякога се върне от изпит или когато е имал по две писмени работи една след друга на ден, като се завърне вкъщи бликвала кръв от носът му поради напрежението. След като брат Петър взе средното си образование, започна да учи и Илия, най-малкият му брат и да се готви да вземе изпити пак като частен ученик. Баща им на времето не искал да им дава

образование тъй като най-големия им брат Енчо, който бил много музикален, бил певец и диригент, основател на хор в Горна Оряховица бил починал от туберкулоза. Затова баща им се бил зарекъл да не ги учи. Той бил много строг и думата му била закон. Илия Филипов имал един приятел Георги Коджаманов. Последният също нямал гимназиално образование. Така и двамата приятели започнали да вземат уроци и да се подготвят за изпити. Учителите в гимназията познавали вече Петър, та не било много трудно за тях. Един път пътя бил трасиран. Разбира се трябвало да учат и успели да си вземат гимназиалното образование. След тях и Нойо се записал и завършил вечерната гимназия и също се дипломирал.

Трябвало да спомена, че много от учителите на Петър се заинтересували от Учението на Учителя. Той бил убедителен, разказвал свои опитности, свирел на цигулка. Вземал уроци и довел своя учител (бивш военен) да помага и ръководи нашия малък оркестър. Г-н Михайлов, така се наричал този учител по цигулка с желание работел с нас, показвал и ни поправял. Всичко това допринесло много за живота на братството в Русе. Аз също вземал участие. Първоначално още в отделенията вземал уроци по цигулка, но ги бях прекъсвала. Мога да кажа, че учел след запознаването ми с Петър Филипов по-усърдно и че си подобрил дори и успеха в училище. По-късно налел след като работел в училище като чиновничка се бях разболяла и брат Петър казвал, че сме пропуснали да питаме Учителя дали да остана на работа там понеже училището било немско по време на началото на II. Световна война.

Няма да забравя никога преживения ужас при една бомбардировка в Русе при която самолетите се бяха заблудили и като искали да бомбардират града изсипали бомбите си в лозята. Бомба паднала срещу нашето лозе на отсрещния баир. От детонацията стъклата на нашата колиба се изпотрошили. Бомбардировката била през нощта. Иначе денем ние отивали при брат Ватев и правели молитви. Там идвали и някои приятели от града или се криели както всички в скривалищата. Някои идвали с колелата (велосипеди) след като засвири тревога. Така например брат Петър по това време идвал и вземал урок по математика от Васил Константинов, който се бил евакуирал на лозе с брат си. Брат Петър можел да работи при всякакви условия - а това били вродени качества, дошли от миналото.

13. ДРАМАТИЧНАТА РАЗВРЪЗКА

С течение на времето през 1982 и 1983 г. брат Петър започнал да не спи нощем. При него били идвали от милицията, били правили обиски на няколко пъти. Били му взели цялата литература, която имал, а после и друго какво-то намерили. Веднъж, била на именния му ден и на гости му били дошли сестра Анина Бертоли, Райна и Найден Найденови, двете сестри на Боян Златарев както и Боян и аз. Разговаряли по разни въпроси, най-обикновени разговори. Изведнъж нахълтали трима души. Единият извадил някакъв бележник и искал да записва кои са присъстващите. Те дойдоха тъй да се каже из невиделица. Брат Петър имал някаква беседа, която си бил чел сутринта и те казали, ето че той бил четял на другите и го обвинили в много други неща. Брат Найденов обърнал внимание, че това на нищо не прилича, така да нахълтват и нападат. Че тука има хора, които са със заслуги и недопустимо е да имат такова държане. Сестра Анина пък казала: „Аз пък винаги казвам, че в България всичко е свободно, когато съм в Париж!“ Това може би ги смекчило малко, но като излизали казали след десет минути да се разотидем от домът

на брат Петър. Когато те влязоха, неканените гости, аз тъкмо бях взела таблата, за да почерпя гостите. Всички бяха изумени от станалото и веднага си тръгнаха. Но когато излизаха „неканените гости“, на вратата срещнаха една млада сестра - Соня, която също беше дошла да поздрави брат Петър, обаче те я върнаха. Всичко това действуваше на него разрушително, а какво беше виновен, че къщата му беше на лично място, на ъгъл срещу блок на разни милиционери, които дебнеха от една страна, съседът му комунист от друга, гледаха непрекъснато какво прави в дворът си, с кого говори, дали е седнал, дали е прав, какво полива или копае и т.н. Полицейска държава. Но да не влизам в повече подробности. Може всичко това около него и пък и счупения му крак да допринесе нещо за състоянието му, но той се почувствува зле и казваше, че иска да се махне от София където вече не може да живее, но къде да отиде? Предлагаха му във Варна, някъде в лозята и някъде на друго място, но той щеше да бъде там като затворник, изолиран, стана нервен и се дразнеше, което преди това не бе ставало. Мислехме да отидем някъде на по-далечна екскурзия, дори поръчахме билети за автобус, но положението му (както казваше той) било станало нетърпимо и ме помоли да се обадя на един приятел, който имаше кола, с когото да разговаря нещо. Докато дойде последния, брат Петър реши да заминем за с. Миндя, В. Търновско, където беше купил брат му една къща. Набързо приготвихме едно друго и вечерта на 10.VII.1983 г. в 12 часа нощта ние тръгнахме с кола за там. Почивахме на две места и сутринта рано пристигнахме при брат му, който не ни очакваше. Трябва да подчертая, че преди да се реша да тръгна с тях, брат Петър ме помоли да не го оставям сам. За половин час аз се приготвих и тръгнах като не можех да предположа за колко време отиваме и как ще бъде. Аз бях свободна наистина, не работех и реших, че трябва да бъда с него. Ние работехме две, три години с него, той имаше песни, които аз записвах и които след това ние пеехме няколко души между които бе и Мария Златарева, брат Петър, Боянчо, Дина акомпанираше на пианото. Бяхме направили някои записи вече от тия песни. В с. Миндя се заловихме с ремонт на стаите, в които смятахме да живеем занапред, защото там където ни настани брат му едната стая беше слънчева, но беше на пруст, т.е. на пода само едно стъпало по издигнато. В другата стая имаше легло, но тя не виждаше никакво слънце. От село отивахме с автобус до Русе, където беше апартамент на брат му. Там беше удобно, защото нямаше никой. Синовете на брат му, единия войник, а другия студент не бяха там, а брат му беше с жена си на село. Те имаха там крава с теленце и други животни, имаха малко лозе и нива, достатъчно грижи. На село правехме на брат Петър лапи на краката, защото той чувстваше някакво горене, някакво парене. Лапите го успокояваха. Той беше естет и искаше всичко да бъде по високия идеал. Направи, т.е. изгради една малка печка, на която можеше да се готви, а до нея постави и казан, в който да се топли вода, с която му правехме бани на краката и пр. Боядисвахме, варосвахме и вършихме още много други работи. Но той не ставаше по-добре. В Русе отивахме, в Горна Оряховица, в Търново, когато трябваше да идем на баня, а той много държеше за хигиената. Когато стана студено останахме в Русе. Последното му отиване в с. Миндя беше за гласуването на 4.XII.1983 г. С мъка се качи на автобуса, за да идем на село, гласувахме и едва се върнахме. Заредиха се дни, които от ден на ден ставаха по-трудни, правех му компреси на краката с хавлиени кърпи, които сменях по няколко пъти през деня и през нощта. После идваха лекари, изследваха го, биха му инжекции, даваха и лекарства, разни таблетки, по мое настояване гледаха на специален апарат черния му дроб и като се върнахме от болницата той легна и почина същия

ден. Това беше на 20.IV.1984 г. През това време Ангел беше излязъл от оборотното ми жилище и в него се бяха настанили моята племенница със съпруга си, който беше на стаж в София. Предстоеше да си направя някои работи в новия апартамент и да освободя оборотния. Пренесох багажа от апартамента на Донка, който имах и със същата кола върнах техните дрехи от моя оборотен. След това когато всичко бе готово на 1.XI.1984 г. аз се премесих в новия си апартамент-гарсоньера, където живея до днес. На 1.XII.1984 г. майка ми си замина за оня свят, веднага отидох в Русе за погребение. Така пролетно и есенно време отивам в Русе да им помогна и да ги видя като и те ми помагат с разни плодове, които имат, зеленчуци и консерви.

След това брат ми се разболя, наложи се накрая 1991 г. да ида да помогна на снаха ми, защото не можеше да го оставя сам. Така прекарах там до м. декември когато дойде племенницата ми да ме замести. На другата година те се преместиха да живеят в Русе, а брат ми почина на 21.юли 1992 г.

Този разказ, както и предишните са затова да покажат в каква епоха живееха онези, които бяха последователи на Учителя Дънов и бяха целували десницата му в знак за общение с Бога. Това време не може да се върне, защото тези хора, тези личности вече ги няма. Те отлетяха в своята прародина. Ние оставаме за следващите поколения част от историята на техния живот. Оставаме и Словото на Учителя Дънов, което ще бъде за вас Високия Идеал, към който трябва да се стремите.

14. ОЛГА СЛАВЧЕВА

Като съвременница на онези последователи на Учителя преминали през времето на цялата школа от 1922 до 1944 г. и поради това, че моите родители бяха от братските среди и в дома ни често идваха приятели от братството, то бях свидетелка на различни срещи и разговори с родителите ми, като и аз имах лични разговори с тези възрастни приятели. Една от тях бе Олга Славчева.

Сведенията ми за сестра Олга Славчева са оскъдни. Мисля, че е от шопските села. Дошла без образование и живяла у семейство Русеви (банкери - много богати) като прислужница. Работела и учела същевременно. Задочно си е вземала изпитите и е завършила за гимназиална учителка. Била е уволнявана като последователка на Учителя. Когато беше назначена в Тутракан на работа от тогава датира запознанството ми с нея. Тя беше много енергична, смела и предана ученичка на Учителя. Тя беше поетеса. Писала е стихове в сп. „Житно зърно“ и в-к „Братство“. Интересна е поемата ѝ „Асавита“ под псевдоним Хелмира. Тя е написала текста на мелодията от Учителя „Малката буболечка“, тя е дала текста на Паневритмията - гимнастически упражнения съпроводени с музика, предадени ни от Учителя, които упражнения учениците от Школата на Учителя играят от 22.март до 22.септември всяка година.

Тя дойде в нашия дом през пролетта на 1943 г. през времето когато бе назначена в гр. Тутракан като учителка. Тя беше доведена от брат Петър Филипов с когото се познаваше добре, но той я доведе у нас тъй като беше неудобно да бъде у брат Петър, пък и нямаше място у тях. У тях живееха брат Петър и двамата му братя Ною и Илия както и сестра му Райна, а известно време при тях беше и майка им Марийка. После у тях много често биваха двама приятели - Георги Коджаманов - приятел на Илия и Георги (Гого), който впоследствие се ожени за Райна. Те много често се хранеха с тях, но и помагаша в сладкарницата, продаваха от продукцията и бяха доверени лица на се-

мейството им.

През 1943 г. края на март се бях разболяла от воден плеврит. Тогава ходех на работа в немското училище, работех като чиновничка в канцеларията на същото. За едно кратко време тъй отпаднах, че не можех да седя на краката си. Лежах и имах много силни болки при дишане. Просто не можех да си поема въздух.

Понеже аз посещавах редовно лекциите и беседите в салона в Русе, а като се разболях останах вкъщи, то брат Петър и сестра Олга дойдоха след екскурзията да ме видят. Те разговаряха с баща ми и майка ми, постояха в спалнята където аз лежах, но брат Петър първоначално нищо не каза. Сутринта Олга си замина за Тутракан, той я съпроводи до кораба и след това дойде у нас, даде ми наставления какво да правя и как да се лекувам.

Така поводът на писмото, което ми писа сестра Олга Славчева на 2.VI.1943 г. бе във връзка с боледуването ми. Нали бях писала писмо на Учителя, но отговор не получих, тъй като лично баща ми ходи при Учителя в София и разговаря с него. „Едно нещо е пропуснал баща ти да пита“, казваше брат Петър, „дали да останеш на работа в училището или да напуснеш“.

От самото писмо на сестра Олга се разбира, че тя е питала Учителя и отговорът на Учителя е бил такъв, че всяко едно изпитание се дава на човека, за да оцени живота, който седи над всичко. Споменатия Иванчо в писмото е моя роден брат, а Гого е съпруга на Райна - сестра на П. Филипов. В писмото се дават данни за братския живот в онези години и за контактите на приятелите между София и провинцията. Аз не можах да следвам музика понеже бяха други времена и аз трябваше да вземам приравнителна матура за гимназия, поради това, че имах търговско образование. Но с музика съм се занимавала, знаех братските песни, Паневритмията и свирех на цигулка. В Русе аз свирех обикновено Паневритмия, за да могат останалите да играят. Иначе имаше и други, които свиреха на цигулка или друг инструмент.

Отношенията между баща ми и мен не бяха между баща и дъщеря. Още от ранното ми детство винаги така се случваше, че той споделяше много неща с мен като с равен и това са онези неща, които са проблеми и въпроси на всяко едно семейство. Дори когато споделяше някои въпроси с мен винаги чакаше да види как аз ще реагирам и какво е моето мнение по даден въпрос. Чак сега разбирам, че той ми е двойник от миналото. И понеже сестра Олга имаше качества на прозрение в миналото и бъдещето, имаше и ясновидски качества, то потвърди същото. Тя беше един слънчев лъч, слезнал и се възплътил в тяло. Тя беше слънчева, светла, жизнерадостна, всеобхватна и от нея бликаше светлина. Беше истински представител на онези образци от Школата, чрез които се пръскаше светлина и се разпространяваха идеите на Учителя. Нейното присъствие разтваряше врати, отваряше сърца и ни заразяваше с песни, с веселост, широта и чрез нея се преливаше част от аурата на Изгрева и затова тя бе желана гостенка в провинцията. Тя непрекъснато тананикаше и пееше, а изрази й: „Пейте, аз ви оставам моята песен, моето веселие и радост“, е най-добрата характеристика за нея.

С баща ми връзката ми беше връзка между брат и сестра. Още от малка той ме е извеждал рано на изгрев, учил ме е да правя първите упражнения и още на три години ме е завел в Търново на събора през 1925 г.

Наистина чрез баща ми аз дойдох на земята, получих чрез него физическо тяло, за което му благодаря. Чрез неговия дух аз се свързах като душа с Учителя. Още като малко дете съм чувала най-хубави думи от родителите си за Учителя. Ето защо, изрази на сестра Олга: „Ти си велик брат от миналото“ е верен и достоверен. Това е едно рядко съчетание, но не е случайно,

защото случайности в природата няма, а още по-малко случайности има в живота на хората.

Често баща ми казваше: „Деца, вие нямате баща, а имате приятел вкъщи!“

Често споменавам името на брат Петър Филипов, който в онези години наистина беше „готов работник на Божията нива“. А ето и мнението на сестра Олга Славчева: „За него бих отишла не само в Русе, но чак на северния полюс“. Това е погледът на сестра Олга от едно друго поле. Това е погледът на една душа към друга душа. Брат Петър в онези години беше наистина образцов брат във всичко. Той се стараеше да бъде истински ученик на Учителя, като се стремеше, всичко онова, което Учителят дава в беседите си да го изпълни и спази. Ние пеехме с него, изпълнявахме наряди и всеки се стремеше да съгради нещо в себе си чрез Словото на Учителя и когато Петър напусна Русе и дойде в София, ние се почувствувахме осиротели и всичко около нас посивя. Нямаше го онзи добър брат на Божията нива. Божията нива беше една и работниците бяха едни и същи, но тази Божия нива беше парцелирана, раздробена и той намери Изгрева раздробен на отделни личности, индивидуалности и групи и това беше неговото най-голямо разочарование, огорчение и изпитание.

Петър беше уволнен дисциплинарно в Русе където работеше и не можеше да се примири с това положение. Спомням си, че същата година бяхме на Рила с една група от Русе и като се върнах след време разбрах, че той е решил да остане в София. Имаше доста трудности отначало, пътят му никак не беше лек, а много труден. Ръцете му бяха сравнително нежни при сладкарската професия, а трябваше да се бори с пръстта, с камъка, което беше много уморително за него.

Наистина, ако беше останал в Русе, в братството той беше образцов брат, отличен ученик и готов работник на Божията нива и там щеше да свърши много голяма работа и щеше да изпълни предназначението си, за което беше дошъл в Братството. Ето защо Олга Славчева би отишла за такива като него чак на северния полюс.

Дейността на Петър на Изгрева беше безкористна, но какво успя да реализира чрез своето пребиваване там това е друга тема, на която ще се спрем по-подробно по-нататък.

В отворената картичка от 15.VII.1943 г. сестра Олга пише: „Питах, отговор ето“, това е изпълнение на моята молба да пита лично Учителя за моето състояние и как да изляза от него. В типичен неин стил в три думи описва разговора с Учителя. Учителят дава съвети за слънчеви бани, за упражнения, за дълбоко дишане и пиене на топла вода. Тези неща имат много голямо значение за мен във връзка със заболяването ми. Както казах бях заболяла от воден плеврит на белия дроб, а това беше по него време разпространено заболяване и следващата крачка беше туберкулоза на белия дроб. А в онези години нямаше съвременните лекарства за лечение и тогава хората се лекуваха със силна храна, чист въздух и се оперираха в онези случаи когато имаха каверни, така че съвета на Учителя беше животоспасяващо. По съвета на Учителя правехме екскурзии, но още да бъде смела и да ходя ежедневно, да изляза от пасивното състояние и да мобилизирам волевия си принцип, който трябва да се активизира и мобилизира онези сили в организма ми, които трябва да се справят с болестта ми.

Като малка съм била бледа и жълта и слаба. Иначе обичах много да пея и пеех всички братски песни още от малка. Спомням си, че ми харесваше много песента „Тъги, скърби“ и припева на сестра Дора Карастоянова

накрая, който бях научила добре и един път когато нея я нямаше аз спокойно го изпях. на големите братя и сестри направи впечатление това, а Учителят, Който бил там рекъл: „Оставете я, нека пее!“ А това беше на Рила.

Но ходенето на Рила не можа да стане всяка година. На другата година мисля, че брат ми ходи и минаха доста години, не знаейки защо, но не ме прати-ха на Рила пък може би и аз не съм настоявала. Спомням си дори, че 1939 г. брат Петър като дойде веднъж в салона каза, че Учителят казал, който има възможност да отиде тая година на Рила. Но аз бях повлияна от други неща и така мина тая година и не ходих и не настоявах за отиване на Рила. Дори ко-гато изпрашаха чужденците от Латвия и другаде брат Петър и други ходиха да ги изпращат, но аз не отидох. Чак след заминаването на Учителя аз като че ли се пробудих. Тогава започнах по-сериозно да работя, ходех на много места, запознах се с много приятели. Правеха братски срещи и аз ходех. Дори и в Русе направихме братска среща веднъж.

Ще продължа по-нататък. Като ученичка в гимназията ходех през лято-то в София и понеже леля ми и свако ми (леля ми - сестра на майка ми) живе-еха там, а те живеяха в кв. „Иван Вазов“ прекарвах част от ваканцията при тях. По едно време леля ми Катинка и свако ми Методий искаха да продадат имота си в София и да отидат в Търговище. Пенсията им била малка (свако ми беше пощенец) и наистина пенсията му беше малка, а леля не получава-ше пенсия. По същото време научих, че Учителят бил казал на братя и сест-рите да закупят всички места на Изгрева до линията. Тогава настоях, като и мама се съгласи, да купим някоя къща на Изгрева като половината от стойността ще платят те - леля и свако, а другата половина аз. Баща ми си беше заминал 1947 г. и ние направихме подялба по съвета на брат Петър. Понеже си купихме къщата в центъра на Русе 1941 г., а старата ни къща още не беше продадена щеше да ни хване закона за едрата градска собственост. При подялбата старата къща я записахме на името на брат ми, а аз поех ед-на четвърт от новата къща като майка ми имаше по начало половината, така че в случая нейният дял стана 3/4. Тя даде тогава пари и купихме на мое име и на свако ми къщата на Изгрева на 12.XII.1951 г. От тогава насетне аз ходех всяка година на Изгрева, както и на Рила почти всяка година. Не можех да се реша обаче да се преселя окончателно в София, тъй като майка ми оставаше сама с брат ми. Имахме възможност и бях съгласна да издържам брат си да следва, обаче той не се заложи за това и тръгна на работа. След заминаване-то на баща ми, а той имаше съдружник след 9.IX.1944 г. с когото работеше, аз бях напуснала немското училище м. март 1944 г. и се бяхме евакуирали за известно време на лозето, защото ставаша бомбардировки, но аз продължих да работя със съдружника ни до края на 1948 г. Понеже по него време няма-ше почти стоки аз тръгнах на редовна работа през септември 1948 г. и след работа отивах в магазина ни, докато приключих 1948 г. След това продължих да работя, а същевременно вземах уроци и се явявах на изпити, за да взема приравнителна матура. През 1950 г. м. септември получих диплом за завър-шено средно гимназиално образование. Обаче влизането в академията ста-на вече много трудно и аз се отказах от следване.

Олга ми пише в писмото си от 15.VII.1943 г.: „Учителят много се зарадва като Му казах, че си доста музикална и волева“. Това показва, че Учителят цени всяко едно качество на онези, които бяха изпратени да бъдат последо-ватели и ученици в Неговата Школа.

Спомням си някои случаи с Олга Славчева и Учителя, които ми бяха разказвани и бях слушала, които ще приведа.

Олга Славчева, Учителя и Алфред Корто у сем. Русеви

Когато веднъж световно известният пианист Алфред Корто дошъл в София бил поканен у семейство Русеви на вечеря - много богати хора - банкери. Русеви поканили и Учителя на вечерята. Като пристигнал Учителят се обърнал към домакинята Зорница Русева и запитал: „Сестрата Олга тук ли е?“ „Да“, отговорила Зорница. Олга Славчева живеела в сутерена на Русеви и им работела като прислужница срещу наема. Тя нямала образование и се подготвяла, след което се явявала на изпити и така завършила за гимназиална учителка. „Може ли да дойде на вечерята?“, пак запитал Учителят. Зорница изпратила да повикат Олга на вечерята. Последната се приготвила набързо, сложила най-новото, което имала и пристигнала. Учителят я сложил да седне до него на трапезата и през време на вечерята разговарял повече с Олга отколкото с Корто. Той й разправял за преражданията й, от къде тя идва, кога е била в Египет, каква е била и т.н., и т.н. На Корто Учителят не обърнал такова внимание каквото на Олга, което иска да покаже, че Олга е стояла по-високо в някое отношение отколкото Корто.

Човешката душа и Учителят

Това не е случайно, защото при Учителя нямаше случайни неща. Корто идва на вечерята като голям музикант с ореола поставен му от обществото и музикалните среди на велика личност, но в присъствието на Учителя където величието е в друг порядък и където е велик само Божествения Дух, защото е могъщ и мощен в Сила и Слово, а всяка душа може да има общение с Бога, само ако тази душа търси Бога, защото Го познава, а Го познава, защото има общение с Него. Общението на човешката душа с Бога е общение на ученика с Учителя. Ето защо при този случай Учителят е постъпил точно така, като Олга е поставил на по-високо място, защото Олга има връзката, онази връзка, която се отнася между ученик и Учител. Образа на Корто е величие за света, а Олга е величието на човешката душа съзряла, видяла и познала Бога. Това е отношение на ученик с Учител, това е връзка на ученик с Учител, връзка на човешката душа с Бога.

Червената рокля

Веднъж Учителят казал на Олга да си ушие червена рокля. Защо? В далечното минало пурпурният цвят е бил мантията на царе, папи, патриарси. Той е олицетворение на светската власт на онези епохи. Той е символ на царственост, величие и сила. И понеже Учителят е разказвал много от нейните предишни прераждания, в които тя е взимала дейно участие като величие, а и това, че Учителят я кара да си ушие червена рокля, искал е да й даде метод посредством цвета и одеждата мислено да се върне векове назад, за да може да проправи в себе си оня вътрешен път, през който тя е минала през предишни епохи. Защото само онзи, който проправи пътя от слизането на човешката душа на земята през различните прераждания до настоящият момент, до момента на обличане в плът, т.е. във въплътяване на човешката душа може да прокара у себе си пътя от миналото към настоящето и от настоящето към бъдещето. Само така може да се оформи човешката еволюция, а тя е път от подсъзнанието към съзнанието; от съзнанието към самосъзнанието и от самосъзнанието към свръхсъзнанието и пътят на ученика е път на свръхсъзнанието, което обхваща всичко в един общ кръг на живота.

Рокля без шев

Учителят казвал на сестрите понякога, да си оплетат рокля без шев. Олга сама си била изплела такава рокля. Каква е целта на тази задача? Да

се оплете един пуловер, една рокля с куки от преди - това изисква умение, камо ли да се оплете без шев. Това е голямо изкуство и голямо постижение. Какво означава това? Само последователност ли? В света, в който живеем нещата са конечни - имат начало, имат и край. Но да оплетеш рокля без шев означава да използваш формите, които съществуват в своята конечност и да приложиш методи за превръщането им в безконечност. Тези задачи дадени от Учителя са на вид прости и елементарни, но са закони, на които се дължи целият порядък от онай разумност, която направлява живота на земята. Човешкото тяло се ражда, живее и умира - има начало, развитие, има и край. Да оплетеш една рокля означава да изплетеш предницата, гърба и след това да ги зашиеш, после да изплетеш ръкави и накрая и тях да прешиеш към роклята. Роклята е готова, но тя е резултат на един процес на форми, които имат конечност - имат начало и край. По този начин оплетената с шев рокля отговаря на онзи процес, при който човек се ражда, живее и умира. Но да оплетеш рокля без шев означава, че като работиш и боравиш с неща, които са конечни на физическия свят, ги превръщаш в неща безконечни. Това означава, че човешкият дух на земята влага своята сила, за да се оплете в плът и да създаде човешкото тяло, а човешката душа представлява онзи модел и форма, чрез която трябва да се оплете човешкото тяло и да си създаде човешка форма. По този начин имаме от една страна човешкият дух и човешката душа, които са безконечни, слизат на земята и създават плътта и неговото тяло, които го движат и създават човешкия живот на земята. И когато човек положи тялото там от където го е взел, т.е. в земята, човешкият дух и човешката душа като безконечни форми преминават в друг свят и безконечност. И така се осъществява живота в своята последователност: живота на човешкият дух и човешката душа в Невидимия свят и живота на човешкият дух и човешката душа на земята посредством човешкото тяло. Ето защо човек е една малка проекция и е микрокосмос на човешкия дух и човешката душа слезнали на земята.

Накъдрената коса

Олга Славчева отишла на фризьор, накъдрила си косата и след това влезнала в клас, облечена с подходяща рокля. Учителят започнал беседа. Трябвало да покаже някои френологични центрове. И така както е била фризирана, започнал да показва на нейната глава различни френологични центрове. Тя се чувствала неудобно, защото той не е одобрявал къдренето на косата. Изведнъж цялото внимание на всички трябва да се насочи към фризура и, а към главата и тези френологични центрове, които не всеки може да види и разбере.

Но става обратното - всички оглеждат фризура на косата и, тя цялата пламнала от червенина, избила я пот и едвам издържала погледите им. А Учителят продължавал спокойно да обяснява и се правил, че нищо не забелязва.

Когато Учителят говори за различните центрове на човешката глава и мозък, говори за тях като неща, които човек е изработил, като постижения на човешката природа. Един развит музикален център означава труд на минали прераждания, а една човешка глава, която идва в Школата вчесана и преминала през ръката на фризьор означава труд, грижовност и обхода към самата коса. Това не е само прическа, това означава обхода и то разумна към човешкото тяло. Учителят е могъл да покаже тези центрове и на други глави, но Той го е направил на нея, за да зачете нейния труд. А между другото Учителят беше за това, сестрите да не си къдрят косите, а косите да бъдат сресани естествено. По този въпрос той е говорил много.

Женската и мъжка форма

В онези години сестрите бяха млади, хубави, обаятелни, а ръководителите в провинцията трябва да бъдат образец на безкористност и те не смееха да поканят една млада жена в своя дом не само заради коментарите и изкушенията, не само за въздържанието, а строго спазваха някои правила дадени от Учителя през първите години към братята. Брата трябва да търси първо душата и с нея да прави контакт, а сестрата трябва да търси духа и с него да прави контакт. Братството и сестринството беше състояние на отношение на човешките души и духове в Невидимия свят. Това беше горе, но долу на земята бяха в плът, бяха мъже и жени. Учителят беше казал: „Аз не дойдох нито за мъжа, нито за жената. Аз дойдох за човешката душа, която да повдигна, за да направи контакт с Бога“. В Школата всички се чувстваха и се усещаха като души, защото бяха потопени в аурата на Учителя, чиято аура беше създадена от Божествения Дух, Който бе в Учителя. В онези години всички бяха в едно повдигнато емоционално състояние, което увеличава и даваше възможност да се прекрачи прага на женската и мъжка плът. Те бяха млади мъже и млади жени. Те се усещаха като души и слушаха Словото на Учителя за Божествената Любов. Но когато те говореха за тази Божествена Любов, тя минаваше през техните устни, които бяха жадни за ласки и милувки, понеже бяха създадени от плът и кръв. Това създаваше много изкушения и Учителят имаше много неприятности създадени от общественото мнение по повод на изкушенията на Неговите последователи. Някои от старите приятели имаха по-голяма дисциплина и бяха видели Учителя и Неговото истинско проявление като проявление на Божествения Дух чрез опитностите, които имаха с Него. В тези опитности имаше всичко - и изява, и проявление на Божествения Дух. Имаше и послушание на ученика. А това послушание се обличаше понякога в страхопочитание, да не се отклони от принципите на Школата, а в други случаи в благоговение към Духа Божий.

Случаят с Велко Петрушев, който бе ръководител на варненското братство, беше малко забавен и предизвикваше усмивките на всички. Но неговото решение бе в духа на онова, което изложихме по-горе. Случаят е следният: Олга Славчева решава да направи посещение във варненското братство, за което в присъствието на няколко човека в една братска среща попита Велко, дали може да му дойде на гости и да му гостува. Въпросът е поставен в присъствието на всички и всички се поглеждат и оглеждат Олга Славчева, а тя цялата е засмяна, весела, слънчева и цветуща. Тя е не само са Божествената Любов, но и за земна любов. Но Велко успява да се съсредоточи и направо в упор изстрелва в засмяното ѝ лице своя категоричен отговор: „Може да ми дойдеш на гости, но не в женска форма, а в мъжка форма, като мъж. Затова ще чакаш следващото прераждане“. Всички се засмяха, а брат Велко въздържан с облекчение. Оставаме да предположим, че в следващото прераждане брат Велко може да се роди като жена, а Олга Славчева като мъж и не знаем какво би отговорил тогава брат Велко ако е в женска форма на Олга Славчева, която ще е в мъжка форма. Имаше забавни неща, но имаше и трагични последици в Школата за онези, които бяха тръгнали по пътя на мъжа и жената. Трябва да се публикуват, за да бъдат за поучение.

Портрет на Олга Славчева

Ние съвременниците помним Олга Славчева, а вие следващите поколения ще можете да се вглеждате в нейния портрет и в безброй от снимките, в които и тя присъства заснети при различни поводи на Изгрева, на Витоша

и на Рила с Учителя и с Братството.

Тя беше много емоционална и онова, което се зараждаше в нея като чувства, тя ги изразяваше веднага без всякакви задръжки. Тя бе една чувствена натура от най-чист вид, вечно засмяна и в усмивката ѝ се излъчваше слънчева енергия и слънчева аура. Ако се взрете в снимките и се съсредоточите ще видите, че това бе една проекция на един слънчев лъч в едно човешко тяло и то в женска форма. Тя реагираше бързо и можеше да премине много бързо от едно състояние в друго. Имаше моменти когато бе засмяна, цялата лъчезарна и весела, а след минути и часове след като бе влезнала в контакт и се бе сблъскала с дисхармонични състояния, като упреци, обиди, огорчения, скандали, тя се разплакваше и плачеше с цялото си същество, така както и с цялото си същество се смееше когато беше в другия полюс. Тя така бе устроена. За нея беше естествено и ѝ подходеше да бъде такава. Ако тези състояния бяха се случили другиму, то непременно другите биха се разстроили психически. Например, при смъртта на цар Борис, заедно с много други българи изразяващи своята скръб, ние съвременниците я открихме на една снимка в един софийски вестник разплакана, как си бърше сълзите застанала в колоната за поклонение пред тленните останки на царя. За други това бе недопустимо и то за един окултен ученик, да пролива сълзи за кесаря, т.е. за царя, но за нея, това бе естествено и всички онези, които я видяха във вестника от братските среди не я упрекнаха, защото знаеха, че това е Олга Славчева и нищо повече.

През време на съборите от 1922/1923 г. когато двама млади хубавци Михаил Иванов и Кръстю Христов разиграха цяло братство в Търново въпреки предупрежденията на Учителя, то единствено Олга Славчева им се противопостави. За нея Учителят беше казал на времето, по същия повод, че тя ще ги отрине и че няма да им се даде. А тя беше много красива в онези години и беше привлекателна и желана от всеки, а особено от тези хубавци. По-късно Учителят ѝ беше дал задача да напише очерк за двамата и особено за Михаил и да го даде в комичен вид, такъв какъвто си е бил. В нейната поезия ще намерите изразни форми, които ще ви вдигнат в облаците, но това не е въображение, а такава беше нейното състояние на духа и тя така възприемаше и предаваше нещата. А що се отнася до нейните екскурзии с Учителя, те са описани от нея в един такъв стил, че онзи, който ги чете има два начина - или да се качи с написаното от нея във висините, или да бъде един обикновен четец на земята.

Писмо от Олга Славчева до Марийка Марашлиева

2.VI.1943 г., Тутракан

Мила Марийке,

Вярвам да си здрава вече. Това малко изпитание ти се даде, за да оцениш живота над всичко. Всичко ще мине и ще замине, но опитността остава и човек става по-мъдър.

Щастлива съм, че опознах вашето семейство, не само за това, че ми оказахте гостоприемство, но защото всички вие, в целия си дом сте направили в сърцата си храм Божу. А това е най-важното на света. Вие с Иванчо сте добри деца. Иванчо познах още в София на Изгрева преди 1-2 години. Много го обикнах, помня че доста се занимавах с него. Радвам се, че станавме приятели. Значи до Петра намерих Гого, Илия, тебе, баща ти, майка ти, Иванчо. Ако не беше Петър, никого от поменатите нямаше нито да видя, нито да опозная, нито да обикна. Значи, чрез него - забогатях с нови искрени приятели, а това е по-скъпоценно от злато и сребро.

Радвам се, че свирите братските песни! Прекрасно е да звучат задружно вашите цигулки и ти скъпа ми, сестро, нежна и добра, сестро, да пригласяш на братята си да славите заедно Господа на Силите.

Слушайте се един други, защото има любов към Бога у всички ви, а това е най-важното.

Избрала си добър път за следване музика в София. Цяло лято се приготвявай и дойде ли есен, да те няма вече в Русе - чу ли, чу ли! Никакво бавене и чакане по-добри условия; от тия сегашните по-добри няма. Не закъснявай нито с един ден вече. Даже си позакъсняла малко, но трябваше това да стане, за да възжелаеш по-силно да стане това, да те заболи хубавичко...

Радвай се, че Бог те вика в музикалната си школа! Светът ще се оправи само чрез музика. България жадува за Учители по музика. След 4-5 години ето те готова вече за Божата нива.

Ти имаш прекрасен баща! Не говоря за майка ти - там работата е съвсем тъй велика и мощна, но внимавай върху внушенията на баща си! Той ти е двойникът от миналото - той ти е велик брат от миналото. Каква чудесна връзка, какво красиво, благородно минало! Поздравявам ви!

Благодаря за гостоприемството! То беше по-хубаво от това, което човек може да си представи. Нямаше как друго яче - у Петрови не можеше, а вие се показахте отворени сърца да ме приемете. Пейте! Аз ви оставям моята песен, моето веселие и радост. Друга монета засега нямам. Бог да ви благослови! Целувам те, Марийке, и топло, сърдечно те притискам на сърцето си, което е пълно с обич за тия, които обичат Бога! Бъди здрава, крепка и от нищо се не бой.

Не се дели от групата. Работете. Петър е образец брат, отличен ученик и готов работник на Божията нива. Не в Русе, но за такива като него бих отишла чак на северния полюс. Бог да го благослови и запази. За Гого и Илия да не говорим. Изненадана съм от тях - приятно трогната съм от чистосърдечие на Гого, красивата и топла разумност в него. Бог да го благослови и укрепи. Бог да изпълни сърцето му с всяко благо. А Илия! Не мога да не се засмея с глас, като си мисля за него - смях от радост - обичен, обичен песнопевец и чист като теменужка. Колко сте красиви всички в душата ми! Колко ви обичам! Прегръщам ви всички от душа и от сърце и ви пожелавам най-хубавото, което се пожелава на Божии работници - на окултни ученици.

Ваша: Олга Славчева

Отворена картичка

15.VII.1943 г.

Мила Марийке,

Питах, отговор, ето!

Кога е най-топло слънцето - бани. Дълбоко дишане и топла вода за пиене. Курорта на Свирчовица, а екскурзии често до Чифлишката гора - каза да си смела, да ходиш. Можеш да правиш излети с брат си или майка си, често. За идване в София не отговори нищо; навярно те оставя свободна да сториш по свобода, каквото ти намериш за добре. Каза, че може и на работа да си ходиш.

Гого е добре, често се виждаме, не може да се нарадва. Тия дни беше много студено, но сега се стопли времето та почвам и аз слънчеви бани. Тук е много красиво - просто вълшебно. Може би мен така се струва, защото видях Витоша, Стара планина, които ми са стари приятелки и майки.

Гледай да оздравееш по-скоро, за да се запишеш в музикалната академия. Учителят много се зарадва, като му казах, че си доста музикална

и волева. Не отлагай, а събирай багажа си и наесен студентка. Сърдечен поздрав на добрата ти майчица, татко ти и незабравимия Иванчо, също и на всички познати.

Ваша Олга

Записала Марийка Марашлиева

ВЕЧНО СЛОВО

1. От вечността пътувам през морето
Към вечността завръщам се отново
И моят факел свети ми в сърцето
Изпълнено с вечно живо Слово

2. Високо свети моят факел чуден
През дни зловещи, мрачни и бурливи.
Духът ми често морен и отруден
Изпитва мъка и съмнения диви

3. Душата ми с ужаси се бори
На бури и зловещи океани
И с мишци слаби тя вълните пори
И често пада пред неравни брани

4. Но моят дивен факел още свети
И грее над разпенени талази
Когато мъка пълни ми сърцето
И няма никой близо да ме пази

5. Когато превъзмога над вълните
Светилника държаща в ръцете
Съзирам нявга ликът на звездите
И зная, туй от Бога мен привет е.

6. Тогава пак ме сила осиява
Сърце ми крепне вече вдъхновено
И слънцето отново ме съгрява
Небето ме приветствува засмяно

7. Тогаз ръка ми смело се издига
С факела горящи към небето
Като че ли Великий трон достига
И мерва се на Бога пред лицето

8. И силна става моята десница
Готова съм да страдам и живея
И мощна ставам, смела кат орлица
И към Голгота да погледна смея.

9. Високо свети моят факел ярьк
Ей, ида, ида, Отче мой желани
Сърцето си поднасям Ти подарък
Подобно плод красив, благоуханен.

Олга Славчева

15. БОЯН БОЕВ

Запознанството на моите родители с Боян Боев датират още от времето, когато се създаваше русенското братство. В онези години брат Боев е много активен и е в стихията си като проповедник. По професия той беше учител и в него беше вградено усещането, че трябва да обучава някого и да учи онези, които са невежи. Като един от първите проповедници на Учението на Учителя в училищата бе Боян Боев, за което в онези години той беше уволнен дисциплинарно като учител. След това той продължи да посещава приятелите по градове и села и да изнася беседи на различни теми. Така той познаваше всички по цяла България и всички познаваха него. Затова всички въпроси, които трябваше да бъдат отправени до Учителя от нуждаещите се се отправяха до него и той с разпечатаното писмо отиваше при Учителя, прочиташе го, Учителя изслушваше внимателно писмото и даваше своя отговор, като Боев стенографираше отговора, след което написваше писмо като изпращаше писмото препоръчано или с обикновена поща. По този начин на много места в България останаха писмата на брат Боев, които

са отговорите на Учителя на зададените въпроси на приятелите. Трябва да добавим че приятелите изпращаха тези въпроси до брат Боев, защото смятаха за неприлично и кощунство да занимават Учителя с лични въпроси. Така смятаха някои. Други пишеха писмо лично до Учителя и Той им изпращаше подходящ отговор и така ние имаме кореспонденцията на Учителя с приятелите. Трети пък отиваха лично при Учителя и в своите срещи с Него задаваха въпроси и получаваха съвет. По този начин ние имаме опитностите на приятелите с Учителя. В моя случай аз бях болна наскоро и след съветите на Учителя, които аз спазих и изпълних, аз оздравях. Но същата година есента моята майка се разболя от ишиас, а това беше октомври и ноември 1944 г. Тогава бяха едни дъждове, времето беше влажно и студено и това спомогна да я скове и стовари на легло. Аз трябваше да се грижа за прибирането на гроздето по гроздобера и с още много други есенни и домашни работи в нашия дом. Аз бях напуснала работа без да питам Учителя, понеже работех като секретарка в немската училище в Русе, а тогава политическите събития бяха такива, че германците вече се изгонваха от СССР и аз се постарах да се предпазя и съхраня. Ние бяхме евакуирани през лятото на лозето и дори там паднаха наоколо много самолетни бомби. Американските самолети бомбардираха отсрещният бряг на Дунава и то гр. Поргево, който се запали и цистерните с петрол горяха и осветяваха близо два дни Дунава. Американските самолети се опитаха да бомбардират Русе, но по погрешка те изсипаха бомбеният товар в околностите на Русе през нощта, така че от детонацията на бомбите от отсрещният баир се бяха изпочупили стъклата на нашата къща. За всички това бе едно чудо, което спаси Русе от разрушение в онази нощ. Обясненията бяха различни и дори по-късно, когато при нас дойдоха на гости Янка и Панайот Грънчарови от Ямбол, получихме обяснение от Янка, която бе ясновидка, че Невидимият свят е отклонил американските самолети, като е заблудил пилотите и те са изсипали бомбите в покрайнините на Русе. През онези дни и нощи ние се събирахме и правехме горещи молитви в къщата на Ватев, която се намираше в местността Свирчовица където беше братското лозе. Спомням си когато бягах през тревата, уплашена от настъпващите самолети, под краката ми се разпръскваха в страни не само високата трева, но и много змии - смокове. Преживях ужас от земята и от бръмченето на самолетите на небето. Така в дома на Никола Ватев се събирахме и правехме молитви. В градините на лозята и по дворовете някои хора както и някои приятели си бяха направили изкопи, за да се крият от бомбите. Така и брат Боян Ковачев си беше направил изкоп в двора понеже имаше голям двор и през време на бомбардировката, когато е бил в лозето и когато са паднали бомбите наоколо се е ужасил от възможността да бъдат затрупани в изкопите, затова този преживян ужас има и своята положителна поука и въздействие. Той се отказа да се крие в окопа, а поуката беше, че той се коригира в едно нарушение Какво бе то? След заминаването на баща му, който беше дал мястото и беше построил салона за нуждите на Братството в Русе, Боян Ковачев самоволно присвои салона и го направи дърводелска работилница и по този начин лиши приятелите да се събират в салона. Той смяташе, че това е лична собственост на баща му и на него и може да разполага както му е угодно, като не познаваше един основен окултен закон за Дома Господен. След изживеният ужас той го прие като възмездие и реши да се коригира като освободи салона отново за братски нужди. Но той не си реши задачата правилно, понеже прие една голяма сума пари за салона от Петър Филипов и Йордан Новаков, за да си построи допълнително нова работилница. След години тази работилница изчезна като по-късно изчезна и салона. По какъв

начин? Бяха нарушени основни окултни закони за Дома Господен. Дома Господен е дом за Духът Божий, горе на небето и долу на земята. Ето това е причината да се премахне и да изчезна салона в Русе. А всички други случки и събития и всички лица, които допълнително се явиха и бяха участници следваха един сценарий, написан от Невидимия свят като последица и резултат от нарушение на закона. Там е истината. Ние сами си предадохме салона. Крепостта се предава отвътре. Това нещо го видях по-късно и във всички други салони, които изчезнаха в онези места в България където имаше братски живот. Братският живот беше изчезнал, изчезнаха и салоните. Те не бяха необходими, защото ги нямаше братята и сестрите, чрез които да се проявява Духът Божий и да създава Домът Господен.

При такива събития в Русе в тези дъждовни дни аз изпратих писмо до Боян Боев за състоянието на майка ми и търсих помощ чрез него от Учителя. След време получих отговора му и аз го цитирам отделно.

Започнах усърдно и точно да изпълнявам съветите от Учителя за лечение на ишиаса на майка ми. Процедурите бяха затруднени от това, че времето беше студено и понеже нямашме памук компресите ги правих с вълнена фланела. След известно време майка ми се подобри и оздравя. Дълго време тя увиваше крака си с вълнени неща.

Писмото на брат Боев е написано на Изгрева и носи дата 15.XI.1944 г. Това означава, че Учителят се е върнал от Мърчаево и се намира на Изгрева. По-късно разбрахме, че Учителят по това време е бил вече болен и със затруднение е изпълнявал своите задължения. Лекциите в салона продължават, братският живот продължава въпреки настъпилите събития след 9.IX.1944 г. и навлизането на руските войски в България. Много по-късно осъзнахме, че е настъпила нова епоха. Това го узнахме след като си замина Учителят няколко години по-късно, когато бяхме прочели, че след 1945 г. ще дойде ерата на труда и тази епоха ще трае 45 години. Всички тия неща се изпълниха точно и аз бях свидетел на тези събития. И днес когато пиша това, а днес е 19.6.1990 г. мога да кажа, че събитията се промениха след 10.IX.1989 г. Така че бяхме свидетели на нещо, което трябваше да дойде, трябваше да преживеем и трябваше да бъдем участници в него, независимо дали го искахме или желяхме. Защо? Защото това бе решение на Невидимия свят и решение на Учителя.

Датата на писмото на Боян Боев от 15.XI.1944 г. показва, че Учителят продължава да приема приятелите на разговор и да разрешава съдби на хора, на общества и на цялото човечество. Знаем също, че до последните дни Учителят е приемал. Едновременно Той изслушва многобройната кореспонденция на приятелите чрез Боян Боев и съответно за всеки едного дава специален отговор. Прочетете писмото и ще може ли да проумеее какво е състоянието на Учителя в момента. Той знае, че Му предстои да си заминие, Той знае, че трябва да подготви тялото си за заминаване, а на физическото поле има строги закони, чрез които едно човешко тяло се проявява на земята, да не говорим за човешкия дух и човешката душа, които обитават това тяло. А при Учителя - тук Божествения Дух и Христовия Дух обитаваха тялото сътворено от Петър Дънов. За нас Той беше Миров Учител, но този Миров Учител трябваше да се съобрази със законите на човешкото тяло на земята и съответно да го подготви. В тези дни Учителят започва да боледува, да отпада, разболява се и си замина. За нас, обикновените човеци това е така. За Учителят имаше други измерения и Той в последните дни отронваше по някоя дума: „Труден въпрос, бавен процес!“ Тези неща ние не можем да ги схванем с нашите човешки съзнания. Можем да схванем само любовта на

Учителя към своите последователи до последния си дъх на земята. Това е видно от писмото на Учителя чрез Боян Боев до мен. То е показателно за всички, което написахме по-горе.

След заминаването на Учителя Боян Боев, който бе на Изгрева беше живата история на Братството. Той знаеше наизуст всички адреси на приятелите в провинцията. Познаваше всички и водеше обемиста кореспонденция с всички. Случваше се така, че приятелите продължаваха да му пишат писма и да го питат за съвети по същия начин както през времето на Учителя. Но вече Учителят Го нямаше и нямаше как да Го пита. Тогава той се обръщаше за съвет към Словото на Учителя, към онова Слово, което той лично беше стенографирал в безброй тетрадки. Той имаше навика да запитва всеки посетител при Учителя за какво е ходил при Учителя, какво е питал Учителя и какво Учителят му е отговорил и то в онези лични срещи между Учителя и търсещия помощ от Него. Тези неща Боян Боев записваше на своята стенограма и тези неща останаха като жива съкровищница на общението на човешките души с Божественият Дух на Мировия Учител. Паметта на Боян Боев беше точна и категорична. Той посягаше към нея и от нея изваждаше онова, което бе необходимо на онези приятели, които му пишеха писма. И той отговаряше с думите на Учителя. Така моят съпруг Иван Аспарухов беше му написал писмо за съвет за лечение на своята язва. Получихме писмо от 26.11.1963 г. Вие можете да се запознаете с текста на писмото, в което се вижда, че Боян споменава онова, което Учителят е препоръчал в тези случаи.

По-късно след заминаването на Учителя Боян Боев започна да дешифрира някои записани разговори от него с Учителя и започна да ги изпраща като писма до приятелите в провинцията. Ние ги получавахме с препоръчана поща или с обикновена в разстояние на няколко години и така се оформи една поредица от разговори на Учителя озаглавени от Боян Боев като: „Писма до приятелите“. В Русе тези писма бяха адресирани до Йордан Новаков. Понеже Ватев беше възрастен. Аз притежавам една поредица от тези писма, непълни до Васил Харизанов, изпращани в Търговище, където е имало кръжок. Този Васил Харизанов беше мой свако, т.е. съпруг на сестрата на моята майка и аз ги получих от леля ми Марийка Харизанова. Те не са пълни, но показват един метод възприет от Боян Боев в момент когато на Изгрева е спряно книгопечатането и издаването на беседи.

Може да се открият и други писма на Боян Боев до други приятели и те всички носят белега на една безкористност. Учителят беше казал за него, че няма по-безкористен човек на Изгрева от него и че бил „ангел в панталони“. Нашите контакти с брат Боев продължиха и по-късно в едно искрено приятелство. Около брат Боев се движеха много неща, събития и съдби на хора. Така моята снаха Росица Илиева, съпруга на моят рожден брат Иван Марашлиев дойде нашето семейство чрез запознанство направено от Боян Боев във връзка с братски услуги. Услугата беше направена и се появи една връзка, която се реализира в брак. Различни бяха човешките съдби на Изгрева и на приятелите в страната. Всичко се преобърна за добро за онези, които работеха за Бога.

19.06.1990 г. Марийка Марашлиева

Писмо писано от брат Боян Боев

Изгрев, 15.IX.1944 г.

Любезна сестра Мария Марашлиева,

Получих писмото ви. Говорих с Учителя за майка ви. Учителят каза на

болните места ще туряте топли компреси по следния начин: Ще вземете дебел и широк пласт памук. Ще го облее с гореща вода, докато хубаво се напои с водата. След това няма да се изстиска, а ще се остави да се изцеди излишната вода и ще се постави веднага върху болното от ишиас място. Водата ще бъде толкова гореща, че едвам болната ви майка да изтърпява горещината. Ако е много горещ памукът, дигнете го за една секунда във въздуха, за да изстине малко и пак го турете веднага върху болното място. Върху памука ще поставите гутаперка или мушама и върху мушамата вълнен плат, с който покрийте много добре памука. Това се прави, за да не изстине памукът много скоро. Така приготвеният топли компрес ще стои върху мястото три минути. След това ще се сваля компресът от мястото, памукът ще се изстиска върху леген, за да се освободи от изстиналата вече вода и отново ще се облее с нова гореща вода и същото ще се повтори. Това ще се повтори шест пъти за една вечер. През деня, понеже мястото ще е изнежено от топлия компрес, трябва да се обвие с вълнен плат, за да не изстине.

Такива компреси по шест на вечер ще се правят отначало всяка вечер, а после през вечер.

Ако не можете да намерите памук, може да замените памука с дебел вълнен плат, който ще напоявате с гореща, вряла вода.

Пожелавам на майка ви пълно и бързо оздравяване.

Пожелавам ви всичко хубаво и светло!

Поздрав до родителите ви и другите ви домашни и до всички братя и сестри.

С братски поздрав: Б. Боев

Писмо писано от брат Боян Боев

Изгрев, 26.II.1963 г.

Любезни брат Иван Аспарухов,

Получих писмото ви.

За лекуването на язва Учителят препоръчва следното: болният от язва да взема по една супена лъжица зехтин сутрин и вечер на гладно сърце (зехтин, а не олио). Дано намерите достатъчно кутии със зехтин. Освен това да избягвате храни, в които има люспи.

Поздрав на вашите домашни. Пожелавам ви бързо и пълно оздравяване.

Със сърдечен братски поздрав: Ваш верен Боян Боев

16. ПАША ТЕОДОРОВА

Запознанството ми с Паша датира от времето на моите родители, когато Паша идва много пъти в Русе във връзка с издаването на беседите на Учителя „Сила и Живот“ последните серии в Русе. Тя отсядаше винаги при братя Маркови, беше близка с тях, стоеше до тогава докато направи коректура на шпалтите, след което томчето беше готово за печат и тя си заминаваше за София. Трябва да прибавим, че след завършване на висшето си образование Паша е учителка по химия в Русе и там в своята дейност не като учителка, а като пропагандатор на Словото успява да привлече някои ученички от нейния клас, за което предизвиква реакцията на началството си и бива уволнена като учителка. Някои от нейните ученички остават верни последователи на Учителя. Това е единствената печалба от нейното учителствуване. Между другото Учителят не е бил доволен от това, че тя със своето неразумно поведение е предизвикала да бъде уволнена съвсем правилно според тога-

вашните закони. Методите на Учителя са различни от тези на Паша. По-късно и на Боян Боев се случва същото. Той е също учител, който се опитва да изнася Словото пред учениците си в училището и за което също е изключен дисциплинарно. Така Паша прави своят контакт в Русе с много от нашите приятели и така ние я познавахме. Ще добавим също, че всички уволнени учители поради такава дейтелност идват на Изгрева и стават бреме на Учителя, защото за тези хора е необходима издръжка. По-късно Учителят за работата на Паша като стенографка, както и на другите две стенографки Савка Керемидчиева и Елена Андреева определя ежемесечно по една сума като заплата за работата им като стенографки, коректори и редактори на Словото, като сумите са били слагани в отделен плик и лично Учителят им ги е връчвал. Така Учителят е разрешил този въпрос, макар че в Словото му има и други методи за разрешаване. Но последователите Му не се съобразяваха с тези неща. С Паша моето семейство контактуваше, а моят личен контакт с нея датира от 1943 г. Случаят ме накара да потърся помощ чрез нея и така направихме първия контакт. На 31.III.1943 г. аз се разболях от воден плеврит и легнах болна на легло. Чувствувах се много отпаднала, нямах охота за ядене и имах болки при дишане и бодежи в гръдния кош. Подробности във връзка със заболяването ми съм описала в спомените си със сестра Олга Славчева, тъй като тя взе живо участие при лекуването ми. Тогава по настояване на Олга Славчева се намеси Петър Филипов след като той я изпрати на пристанището в Русе откъдето тя отпътува за Тутракан където беше назначена като гимназиална учителка. Петър Филипов ми даде наставления как да се лекувам. По-късно Олга Славчева ми изпрати писмо от Тутракан на 2.VI.1943 г. След време тя също беше уволнена като учителка. Всички правеха една и съща грешка. Те бяха назначени за учителки и бяха служители на държавата, а не бяха назначени за учителки за разпространение на Словото. Методите на Учителя са други. За това ние имаме пък всички опитности на всички уволнени учители и учителки и мнението на Учителя за тяхната неразумна постъпка. Най-добрият отговор ще намерите в опитността на брат Звездински, когато същият настоявал пред Учителя да излезнат с Него и да издигнат трибуни по площадите на селата и градовете и да проповядват Словото. Учителят категорично възразил, че този метод е вече отхвърлен и че сега и в бъдеще ще се работи по методите на теменужката. А методът е следният: горският пътник минава по пътеката и усеща уханието на теменугата. Оглежда се наляво и на дясно, напред и назад, но не вижда никаква теменуга. А теменугата е закътана между тревата, между тръните и храсталациите. Изводът е следният, че човек ще работи като теменугата при най-неблагоприятни условия и с най-малките възможности и чрез добрите си дела ще ухае на доброта, защото най-малкото добро е плод на ухание на великата Любов. Защото Божественият Дух е в единствено число като Дух, а в множествено число е Битие; Битието на небето и земята. А теменужката и човека са част от Битието на небето и земята.

Паша за пръв път ми пише на 7.VI.1943 г., в което писмо потвърждава получаването на моето писмо изпратено до Учителя както и изпратената сума от мен и че ще бъдат връчени на Учителя. По онези години Учителят беше дал една задача за левчетата. Тя се състоеше в следното: На един от съборите приятели съобщават на Учителя, че голяма част от печатаните томчета стоят на склад и не се изкупуват от приятелите поради това, че за тях е по-лесно да слушат Учителя, да му се любуват, но не им се чете, понеже били много заети. Онова поколение както и следващото след това не знаеха и още не знаят, че единственият начин за работа със Словото на Учителя е напеча-

таното Слово да се прочете, да се проумее, да се разбере и да се приложи. Тогава Учителят на събора дава задача, всички всеки ден да отделят по едно левче за Бога и да ги донесат на следващия събор. На указаното време на събора всички носят своите левчета в торбички и очакват, какво ли ще е измислил Учителя. На въпроса: „Изпълнихте ли задачата“, всички отговарят в глас: „Изпълнихме“. Учителят добавя: „Ха сега с тези пари ще ги внесете и за тях ще ви се даде томчета беседи“. Всички са останали неприятно изненадани, но всички получават томчета и с тях си отпътуват обратно. Така се сложи началото за събиране на средства за откупуване на напечатаните вече беседи. В случая Паша уведомява, че моите пари ще бъдат предадени и вписани в книгата за получаване на беседи. Моят баща също изпълняваше задачата с левчетата, но според съвета на Петър Филипов аз също започнах да изпълнявам тази задача. По този начин се включих в тази вътрешна верига. Минаха години и ето днес се случи така, че аз се занимавам със Словото на Учителя и с опитностите на съвременниците на Учителя. Това се дължи именно на тази моя вноска в Божествената каса на Словото. След това, когато се срещнах с Учителя аз Му занесох своя десетък, тъй като до тогава не бях внасяла такъв.

Десетъкът е една от основните задачи на ученика в Школата, която сам трябва да разреши. Десетъкът е обет между ученика на Школата и между вечния свещеник на Бога, наречен Мелхиседек, без име и без род, като жив посланик на Бога, защото той е олицетворение и проекция на Христовия Дух на земята. Ученикът прави обет, а Мелхиседек дава своят завет към ученика. Човечеството е минало през Новия завет на Мелхиседек, т.е. Христос и това ще го намерите в Новия завет на Библията и човечеството днес минава през последният завет на Бога, трети подред и този завет не е вече завета на Мелхиседек, т.е. Христос, а е завета на Живия Бог. Защото Учителят беше казал: „Ако преди 2000 години беше завета на Христа, сега е завета на Бога, даден чрез Мировият Учител Беинса Дуно“. Така се разрешава задачата за десетъка: Обет за ученика и Завет от Бога. В същото писмо Учителят дава наставленията за моето лечение, които ще намерите в предоставеното отделно писмо от мен.

През 1932 г. бива построен салона на братството в Русе от Тодор и Руска Ковачеви на ул. „Мария Луиза“ 32, настоящата сега ул. „Найден Киров“. Салонът беше построен с лични средства и на тяхно място и предоставен за братски цели. По професия Тодор Ковачев беше бакалин, в който дюкян пазаруваха много турци и българи, защото беше в турска махала. Той имаше голям двор с малки къщички, които даваше под наем, така че двора му представляваше своеобразна чаршия така че на двете страни на двора имаше две порти за вход и изход. Главна роля бе изиграла жена му Руска. Тя настоявала да се направи салон, защото ние се събирахме по къщите. На млади години Руска е била годеница на едно, който през войната на фронта от някакъв взрив психически се разстройва и подлудява. Годещт се разваля и по-късно тя била сватосана за Тодор Ковачев, който бил останал вдовец с три деца малки, като Руска ги е отгледала. Като с брака си от него няма деца. По-късно Руска полагаше изключителни грижи за салона, тя го чистеше и поддържаше. За сведение ще спомена, че Руска Ковачева е моя леля, т.е. е сестра на моята майка. Случва се така, че моята майка е идвала да помага на сестра си и там се запознава с бъдещия си съпруг, Велико Марашлиев, който е моят баща и който се е запознал с Учението чрез Никола Ватев. През 1934 г. Учителят е идвал в Русе, обаче не е държал беседа в салона. По това време му е било забранено да изнесе беседа в постро-

ения вече салон в Русе. Учителят само е влязъл в салона, преминал по дължината му и е излязъл без да каже нито дума. Какво е направил Учителят ние можем само да гадаем. По-късно възбраната бе вдигната и салона стана средище на братския живот. Познанството на Паша с Руска и Тодор Ковачеви датира по това време. Писмото на Паша от 19.XII.1934 г. разглежда именно този порядък, че най-голямата привилегия е човек да живее за великото Слово на Учителя, да Го слуша и подражава в живота си.

Второто писмо от 6.X.1943 г. от Паша споменава, че според Словото на Учителя бъдещото верую на човечеството ще бъде светлината, въздуха, водата и хляба. А Новия Завет е да намираш чрез Словото на Учителя Любовта на Бога навсякъде и свободата да царува в душите на хората.

Третото писмо на Паша до мен от 12.XII.1943 г., от него научаваме за бомбардировките над София и за състоянието на Изгрева през тези дни. Научаваме, че третата бомбардировка е заварила цялото братство на екскурзия на Витоша. Паша съобщава, че от две недели Учителят е излизал всеки ден на Витоша. Това са точно онези прословути 40 дни описани от съвременниците на Учителя, когато Учителят редовно всеки ден рано е напускал града и отивал на Витоша. Като един от придружителите е бил Галилей Величков. В писмото на Паша има изказване на Учителя как ще дойде мирът на земята. А той идва по Божия план и слиза по Божите пътища, които са неznайни пътища за човешките очи и уши. Победители ще бъдат онези, които могат да възприемат Словото на Учителя.

В писмото от 16.II.1952 г. Паша ми пожелава успех в новата предстояща работа, която обичния ни Учител ни е оставил. Наистина ние смятахме, че ще продължим нашата дейност по същия начин както беше през времето на Учителя, със същите форми и методи и ние продължавахме по този начин. Но беше дошла друга епоха, ние не можахме да я оценим като такава, но тя ни накара да се научим на един друг урок, че във всяко време Духът изисква нови форми да твори и да се изявява. След 38 години от това писмо аз вече работя също за Школата на Учителя, но с други методи и средства като смятам, че предстоящата работа, която обичния ни Учител ни е оставил според думите на Паша, това е да съхраним Словото и да го предадем на следващите поколения. Според мен, това е най-ценното от писмото за мен самата. В него има неща предназначени за българския народ, но това е вече за една друга следваща епоха, която е предназначена за следващите поколения.

По-късно аз се сприятелих с Паша и с нейните сестри и бях много пъти канена на гости у тях на Изгрева. В нейният дом беше жив Аврамов дом, имаше едно непрекъснато движение на хора, посетители, които идват, които престояват и които заминават. В онези години, докато тя беше още добре със зрението си тя бе заета със Словото на Учителя. По-късно когато ослепя тя продължи да пише на пишеща машина, като правеше незначителни пропуски и беше на своя пост и беше пример за образец на всеотдайност. Тя беше служител на високите идеали на Всемирния Учител, Който остана за нас велик Завет - Любов към Бога. Това е великият Завет на Башата към човечеството, това е третия последния Завет на Бога към Човечеството. Аз бях една от съвременниците, която успях да видя как действува този завет през няколко поколения. Този на бащите и майките ни, техните съвременници, каквато бе Паша, така и на нашето поколение.

27.V.1990 г.

**Писмо от Паша Теодорова до Руска и Тодор Ковачеви
Изгрев, 19.XII.1934 г.**

Любезни сестра Руска и брат Тодор,

Радвайте се, че Словото се чете, събира хора и буди душите у вас. Струва си човек да живее за Великото Слово, за Учителя, да Го слуша, да подражава на живота Му, да изпълнява думите Му. Велик чудотворец е Той, но делата Му са тъй майсторски скрити, че само будното око на съзнанието ги вижда. Чудесата, които твори, са толкова велики, че се губят в обикновената човешка форма, с която се е облякъл. Само чувствителната душа ще ги прочувства и разбере. Делата Му са толкова мощни, че силният по дух само може да ги издържи и възприеме.

Радвайте се всички, братя и сестри, за възможността, която ни е дадена да слушаме Бога, да Го виждаме, да Му служим.

Всичко, което е добро за душите Ви, желая от Изгревчани и от мен.

Паша.

**Писма писани от сестра Паша Теодорова до Марийка Марашлиева
София-Изгрев, 7.VI.1943 г.**

Драга сестра Марийка,

Получих затвореното писмо, с това за Учителя. Предадох писмото на Учителя. Днес съм в града да взема парите (500 лв.), ще дам всичките на Учителя, понеже брат Боев е в Казанлък, ще се бави повече време. Като се върне оттам, ще му кажа, че съм дала парите (500 лв.) за левчета, на Учителя да ги впише в книгата си.

Сега бързам да пиша писмо, отговор на това, което Учителят ми каза въз основа на моите думи, от писмото до мене. Днес когато ви пиша не зная какво би ми казал Учителят в отговор на вашето писмо до Него. Каквото ми отговори допълнително ще пиша. Предадох писмото ви дословно, казах, че правите слънчеви бани, потни, че дишате дълбоко, че сте правили три млечни компреси и питате какво да правите по-нататък още повече, лявата ви страна ви боли. Още Учителят каза да се пазите, като правите потни бани, да не се простудите. Каквото правите следвайте: дишане, слънчеви бани, потни бани, но млечен компрес повече няма нужда. Болката сама по себе си, с времето ще изчезне. Лекуването ви е на добър път.

Ако стане нужда, пак ще пиша.

Сестра, ще ме извините, че точно не си спомням, госпожица ли сте, или женена, та написах на адреса: Госпожица.

Желая ви здраве, радост и вътрешен мир. Като сме вътрешно в мир, лесно се носят външните несгоди и мъчности. Пак ще се обадя, ако стане нужда.

С поздрав и добри пожелания. с. Паша

Изгрев, 6.X.1943 г.

Драга Марийка,

Получих затвореното ти писмо - благодаря за вниманието. Ние сме три: Надя /най-голямата/, Аня /средната/ и Паша - последната. Понеже косата ми е най-бяла, можеш да обърнеш реда: да туриш мене най-голяма. Значи, двете ми сестри се казват Надя и Аня Теодорови, живеят на бул. „Княз Карл Шведски“ 52. Ако искаш нещо да ни изпратиш моля ти се изпрати го до Надя или Аня в града, защото там е най-удобно.

Марийка, имаме две неделни ваканции, но от 3.X. започнахме новата

учебна година. Учителят говори за светлината, въздуха, водата и хляба, като бъдещо верую на човечеството. Ако питат сегашните хора, те и днес вече са дошли до убеждението, че тези четири елемента са от първа необходимост и наистина са верую и на сегашното човечество.

Всичко е добре тук. Радвам се, Марийке, че тъгуваш за Изгрева, но още повече ми е радостно, че и в Русе намираш работа. Наистина, Словото е навред, а също и Учителят. Всеки от нас трябва да дойде до положение да намира Учителя и любовта навсякъде, да се радва на всички и за всичко. Дано по-скоро дойде мирът, та и хората да се поотпуснат: всеки да бъде свободен да отиде дето душата му се стреми, и да се срещне с кого иска.

Поздрави майка си, баща си, братчето си и тебе от нашите, т.е. от сестрите ми и мене, а тебе специално целувам и желая лека работа, успех и добро здраве.

Паша

Изгрев, 12.XII.1943 г.

Драга Марийка,

Получих и колета, и картичката ти. От деня на получаване колета не съм престанала да мисля час по-скоро да отговаря и благодаря за него. Но и ние тук сме малко под напрежение, досега три пъти ни посетиха неканени гости. Грозна работа беше. Не е лесно да чувам, как падат бомби отгоре. Стоиш или седиш в стаята си или дето те завари и чакаш. Молиш се, уповаваш се на Бога, но все пак е страшно. Грозни неща е измислил сатаната! А обикновените, посредствени хора прилагат неговите изобретения под името „Наука, постижение, култура“. Да пази Бог от такива постижения. Дойдат неканените гости, посетят те, но скоро не се свършва чудото им. Дни след тях, да не кажа седмици се чуват гласовете на бомбите им със закъснителни. Да вразуми Бог управляващите, да турят край на чудото и безумието, което става в света. Трета бомбардировка, която беше миналия петък ни завари на Витоша - бяхме на екскурзия с Учителя. Скрихме се под боровите. На планината е по-спокойно, но да не си сам. Чувам тънтей от земята и от небето, като че си в ада. Пък и всъщност, днес човечеството е ада. Но и това ще се преживее. Велик и силен е Онзи, Който ни води в пътя.

Две недели Учителят излиза всеки ден на планината или в подножието на планината. Редовно държи беседите си. Работи така, както ние не подозираме. Весел е, разположен, а същевременно сериозен и съсредоточен. Има нужда да бъде повече сам, да не го безпокоим. Наистина, детето си е дете; не може да разбере майка си и баща си. Ние очакваме мир, разрешение, и Той вчера каза: „Мирът няма да дойде по човешки начин както вие го очаквате. Мирът ще дойде по Божествен начин, по пътищата, които Бог намира за добре. А Божиите пътища са незнайните пътища. Победители ще бъдат онези, които могат да възприемат правилно светлината, въздуха, водата и хляба“.

Сега, Марийке, да ти пиша в какво състояние се получи колета. В жалко състояние. Задушено в кутията и от тръскането, гроздето се натъртило и разпаднало. Останали здрави само три-четири грозда. Мармаладът излязъл от кутията и се размесил със зрънцата грозде. Всичко станало на каша. Голямата кутия се овлажнила и скъсала: единият ѝ край беше отворен. Вкъщи разчистих всичко. Здравите кичури грозде изяхохме, от зърната сварихме мармалад. Мармаладът пък преварихме и стана много вкусен. Не е трябвало да се турят нито гроздето, нито мармаладът в кутията картонени, но навярно не сте имали други. Нищо от това, благодаря и на тримата у дома ви

за всичко. Използвахме го добре. Още имаме от мармалада, вкуваме си от него и сладко го ядем. Особено аз, понеже обичам сладки работи и ям с удоволствие. Поздрави домашните си от трите ни, а тебе специално целувам и ти желая всичко добро.

Паша

Изгрев, 16.I.1952 г.

Драга Марийка,

Благодаря за сърдечните поздрави по случай новата година и Рождество Христово. От своя страна, както и от страна на Надя и Аня поздравяваме родителите ти и тебе по същия начин. Желая ти успех в новата предстояща работа, която обичния Учител ни остави. Да бъдем сплотени в Негово име, да си подадем братски ръце и смело да вървим в тесния възходещ и светъл път, Който Той ни посочи и към Който продължава да ни води. Ние Го следваме неотклонно, със съзнание и висок дълг, който оставяме на бъдещото поколение.

Щастливи сме, че сме съвременници на Великото дело Божие и на Великия ни Учител. От 82 години насам историята бележи светли дати в XX век, в които бъдещето човечество ще прониква, ще търси и гадае.

Щастлив е българският народ, че в неговите недра се яви Великия човек, в неговата природа се носеше звука, гласа, песента на Онзи, Който иска да го повдигне. Тук се пях песента на живота, тук се свири симфонията на любовта, тук се чу гласа на Бога.

Да бъде благословено името на Учителя, както бе благословен! Да бъде свято името Му, както бе!

Да се радваме и скърбим, да живеем и да вървим с Него и след Него!

Марийка, когато имаш възможност навести Изгрева. Той пак е пълен с високия идеал на Учителя, Който остана за нас Велик Завет - Любов към Бога.

Това донесе на света.

Това донесе на учениците си.

Това живя и в самия Него.

Марийка, благодаря за сладкото грозде. Поздрави всички братя и сестри там, поздрави братя, който донесе гроздето. Поздрави и брат Петър. Ще пиша по-нататък пак писмо.

Целувам те: Паша

МАРИЙКА ХАРИЗАНОВА

1. РОДИЛНАТА ТРЕСКА

Родена съм на 15.октомври 1907 година в гр. Търговище от родители Желю Калев - земеделец и Иванка - домакиня. Учила съм в Търговище. След прогимназията изкарах и четвърти гимназиален клас, след което постъпих в стопанското училище, където учих три години. През 1931 г. се омъжих за Васил Стефанов Харизанов - ел. техник от същия град. Понеже свещеникът в Търговище отказа да ни венчае, тъй като Васил беше известен като дъновист отидохме в Бургас, където ни венча един евангелски проповедник на име Марко. Венчаването ни стана след две години - в 1933 г. когато бях забременяла вече с първото си дете Веселина. Последната се роди на 11 декември 1933 г. в Кочериново, където Васил беше на работа. При раждането на детето си се разболях от родилна треска поради простудяване. Положението ми беше много тежко, бях отпусната и безсилна, кърмата ми спря и тогава Васил реши да отиде при Учителя за съвет. Учителят нареди да ме отделят от детето, да ме изкъпят и понеже не можех да се храня и имах висока температура, пак по нареждане на Учителя да ми правят хранителни клизми със трици, но не всеки ден. Това продължи до края на месец декември. През месец януари съм получила криза, изпаднала съм в безсъзнание и лекарят, който ме акуширал наредил да бъдат извикани двама лекари от Горна Джумая, сега Благоевград, за да се консултират. Идвала съм от време на време в съзнание и съм запитвала къде живея, къде е входа ни и т.н. Лекарите не предписали никакви лекарства, само са ме запитвали и разбрали, че положението ми е много тежко и казали, че ако оживея може да остана с някакъв недостатък. През това време съм пиела много вода и сокове. Колко време е траяло това състояние не мога да кажа, но според околните ми то е било около четиридесет дена. По едно време изведнъж съм почувствувала глад. Майка ми, Иванка, която била през всичкото това време при мене, хранела детето изкуствено - най-напред с оризена вода и постепенно с мляко, готвела за мъжа ми и за себе си. Като съм поискала да ям, майка ми била наготвила картофена яхния и ми дава да ям от нея. Аз съм се нахранила много сладко. Като се върнал мъжът ми от работа и като научил това нещо, казал: „Какво си направила, ти сега ще я умориш!“ Но за слава на Бога, нищо не ми стана. Кой знае как, но аз съм дъвкала добре картофите и хляба и така макар че не съм се хранила толкова време, понеже пиех много вода червата ми не бяха се слеждали и не ми се отрази зле храната. След това започнах да се храня постепенно нормално. Майка ми постоя още до края на януари и тогава си отиде. Аз си поех постепенно работата в домакинството и гледането на детето. Рисковано беше отначало прохождането ми. При всяко стъпване ми се подкосяваха краката. Това беше поради слабост, но постепенно се възстанових. Дори и млякото ми слезе, обаче детето не искаше да суче, понеже беше свикнало вече на изкуствено хранене. Някакъв външен дефет не ми остана, както предполагаша лекарите. Аз по начало си бях малко бавна. Веска, детето ми, растеше и беше много жилава, но трудно се хранеше, не беше лакома. През всичкото това време Васил беше много зает във фабриката. Идваше си на обед, набързо се нахранваше и пак бързаше за работа.

2. ПРЕМЕЖДИЯ С ДЕЦА

И тъй, аз се бях простудила, но то детето беше здраво. Впоследствие разбрахме, че Веска има увеличени сливици и може би затова беше злаяда, но кой е обръщал внимание на това. После пък преди да проходи веднъж когато ще я къпя от къде не зная попаднало едно малко пиронче колкото една стотинка във водата и то докато да забележа, то го глътва. Много се безпокоях, да не и стане нещо. Казахме това нещо на лекаря, а той погледна много леко на това нещо и каза да следим когато отива на гърнето дали няма да го изходи. И това мина. По-късно пък една сутрин, аз като си гледам работата не съм забелязала къде изчезна Веска. А на двора ни имаше една висока стълба, която беше разтворена под една лоза и стигаше доста на високо - около 2 1/2 до 3 метра. Идва Васил и аз му казвам, че Веска я няма. Поогледал се той и по едно време забелязал, че Веска е горе на лозата. Най-напред се безпокояхме, понеже през двора ни минаваше една широка вада с вода, която течеше доста силно и като нищо би могла да завлече детето. Над нея имаше дъски като мост, по които минавахме при излизане от къщи. Така вада имало и при фабриката където работеше Васил и по нея са спускали дървета от планината. И тъй ние викаме и се чудим къде е Веска, а тя се свила горе и мълчи, спотайва се. Внимателно Васил се изкачи по стълбата и я взе на ръце. Та тая смелост я има Веска от Васил. Стълбата беше поставена, за да подрежем хасмата.

ного страховете съм брала с тая вада. Трябва да кажа още, че в Кочериново всички ходехме с нальми, бяха бедни години, но там имаше много дървен материал. Дори произвеждаха във фабриката нальми. Та и децата ходеха по дворовете с търлъци и нальми. Веска също. И като играят по някой път децата, разменят си нальмите и съм ги виждам често пъти, като се сбият близо до вадата, косите ми настръхваха.

Веднъж пак, вече имах второто си дете - Стефан. То е било на две и половина години. Извадила съм да чистя спанак навън в лятната ни кухня. Влязох за малко въщи, а той вземал от спанака и пуща във водата. Добре, че бях излязла навън и го видях. Като пуща спанака във водата, изведнъж пада и се захлупва в нея. Насмалко да се удави. Аз бързо изтичах до водата, грабнах го, а той беше нагълтал вода да се дави. Моментално му натиснах езика и той повърна нагълтаната вода. По такъв начин го спасих от удавяне. Като че някой ме накара така да направя.

При раждането и на двете си деца много съм теглила - понеже съм била анемична. Когато да се роди второто ми дете Стефан на 2.II.1937 г. тогава дойде сестра ми Захарка при мене, защото свекърва ми беше починала и девера ми беше напуснал 5-ти клас в Търговище и дойде на работа при Васил, да учи занаят. А тия мъже искаха да им се готви. Та сестра ми Захарка от една страна да ми помогне в домакинството, а от друга да промени малко обстановката. Захарка пое изцяло домакинството, а аз се занимавах само със детето. Захарка беше останала вдовица, тъй че можеше да дойде при нас, като дойде тя започна да ми вари моркови. Изпивах водата, а самите моркови изпържваше малко и така ги употребявах. Тогава разбрах колко са полезни морковите. Захарка работела при един аптекар в Търговище и от там се беше научила така да ги приготвя. Когато дойде Захарка при нас в Кочериново Стефан беше вече на три месеца. Тя стоя при нас цялото лято до есента, когато зрееха плодовете. Река Струма минаваше извън фабричния район. Тя беше силна река. Веднъж Захарка като гледала казала, че зад реката се виждат дърветата в далечината. „Хайде да идем да видим какви са тия дървета!“, каза тя. А ние сме се разхождали край реката с Васил и той е преминавал през

нея, но аз не смеех, защото се страхувах да не ме завлече водата. Захарка беше силна и здрава и премина отвъх реката. А там имао ниви и много крушови дървета. Та отидоха и донесоха много круши. А крушите бяха много хубави. И така донесоха на няколко пъти и тия круши много ми помогнаха да се укрепя здравословно. В Кочериново стояхме до 1939 година.

Ето какво казва Учителят: „Невидимият свят постоянно ви поставя ред страдания и следи за вас разумно да ги използвате, да имате придобивки от тях. Няма човек на земята, който да не е подложен на страдания и изпитания. Великите Учители даже са подложени на изпитания. Всеки човек трябва да мине през известни дисциплини. Малките същества са подложени на едни изпитания, по-големите на други, а най-големите на трети, обаче изпитанията на всяко същество са специфични. Те съответствуват на неговите сили, способности. Като знаете това, не се сърдете на Провидението, не казвайте, че вашата съдба е най-тежка или че Провидението е строго към вас. Каквото и да кажете в този момент вие няма да бъдете прави. Бог е еднакво снисходителен към всички същества. Трябва да знаете, че страданията са общи. Няма същество, колкото и малко да е, което да не участва в страданията“.

3. НЕОСЪЩЕСТВЕНАТА СРЕЩА

През 1931 г. докато няхаме деца ходихме на 7-те рилски езера. Минахме през Рилския манастир. Васил не искаше да ме вземе, защото пътят бил дълъг, но аз нали не зная, мислех все пак, че ще мога да го извървя. А то били цели пет часа път. Искях да имам представа какво представлява лагера на Рила. Васил ми купи едни нови сандали, взехме малко провизии и някоя и друга дреха и тръгнахме. Вечерта пренощувахме в манастира и сутринта тръгнахме за езерата. Като вървяхме по пътя ни настигнаха три момчета от Варна. Те носеха много захар и по пътя се подкрепяха със захар та даваха и на нас. А пък Васил не е знаел или беше забравил, че на такъв път човек трябва да има нещо сладко, да се подкрепя. Така с тая компания пътя мина неусетно. Като пристигнахме на езерата, там ни посрещна едно дете черно като циганче, с обелен нос, а това беше Марийка Марашлиева. Но изненадата ни беше голяма. Учителят Го нямаше. Бяха Го повикали внезапно в София. На нас не ни беше вече интересно и ние се върнахме на другия ден обратно. Тогава нямаше хижа на езерата. Но на връщане се заблудихме и изгубихме пътеката. Васил вървеше напред, а аз след него. По едно време той се обърна и ми каза: „Внимавай, да не настъпиш змията!“ Но аз нали вървя след него, по стъпките му, минах край нея и тя остана така завита на колело. Съвсем не беше малка. На връщане пак минахме през Рилския манастир. Там беше на лутуване един наш приятел Асен Куманов със семейството си. Той беше много ревностен брат. При тях си починахме и закусихме. Там бяха той, жена му и детето му 4-5-годишно. Помня, че бяха правили на закуска бухти. И така се завърнахме въщи благополучно. Още преди да тръгнем, когато споменахме пред един наш приятел Ахил Вонидов за отиване на Рила, той каза: „Как ще тръгнете, за там трябва да имате екип!“ А Васил каза: „Ами, какъв екип!“ Ахил беше прав, но ние и без екип минахме. Завърнахме се уморени, но после си починахме. Времето определено на човек да се срещне с Учителя е строго индивидуално. Човек трябва да подготви себе си за тази среща.

Та аз доживях 81 години, получила съм два удара, после сериозно счупване на крака при ябълката горе, движа се много бавно с два бастуна, но слава Богу все пак не съм на легло.

Забележка: Марийка Желева Харизанова е рождена сестра на Величка Желева Марашлиева, която е майка на Марийка Марашлиева.

4. ПРОТИВОДЕЙСТВИЯ ОТ РОД

Васил Стефанов Харизанов е роден на 2. февруари 1904 г. в Търговище. След основното си образование е следвал техническа военноморска школа във Варна. По това време Велко Петрушев е бил преподавател в това училище. Учениците от класа на Васил проследили веднъж Велко и го наблюдавали как се моли през ключалката на стаята му и къде ходи и започнали да четат от същите книги, които той четял. После Васил трябвало да отиде на практика в Свищов, където се запознал със семейство Аневи, които са били от Братството. После ходил на практика и в Русе. Там се запознал с Никола Ватев и с Велико Марашлиев. Още 1923-24 г. е ходил на съборите в Търново и в София по-късно.

Когато почина Васил, тогава намерих тефтерчето му с молитви и други бележки и започнах по-ревностно да чета.

Като ерген е получавал беседи и списание „Житно зърно“, четял, но не споделял с родителите си. Считан бил за ръководител в Търговище. Паша му изпращала резюмета, брат Боев му изпращал писма. Но в Търговище е имало много малко хора запознати с Учението на Учителя. Веднъж като идвал Таню Желев в Търговище казал, че атмосферата в Търговище била много гъста. Нямамо условия да се говори. Семейството на Васил ни най-малко не се интересували от идеите му, дори са били противници. Те се надявали като се ожени, жена му да му повлияе, за да се отклони от тоя път. И понеже аз не бях противна на идеите му, аз станах противна на тях. Той разбира се държеше за семейството на родителите си.

Подобно беше и положението на брат ми Стефан Желев Калев. Той не ядеше месо, четеше и получаваше беседи и списание „Житно зърно“, но като се ожени, жена му искаше да му повлияе, обаче той си остана вегетарианец и като такъв си замина.

Родовата карма е голям заплетен възел. Човек слиза на земята чрез рода и чрез него получава тяло. Връзките им са от столетия. Учителят казва: „Всяко зло, което хората ви причиняват се дължи на вашата карма с тях. Всяко добро, което ви правят се дължи на вашата карма. Кармата е закон на инволюцията на човешката душа, слезнала на земята. Дихармата е закон на еволюцията, разцъфтяване на човешката душа и възлизането ѝ към Светлината, Виделината и Божията Слава“.

Васил Харизанов си замина на 1. декември 1975 г.

В Търговище имало едно семейство Ганка и Петър Кремакови. У тях се събирали да четат беседи. Там е идвала сестра Гинева от София. В последствие сем. Кремакови се изселили в Казанлък и после в София с двете си дъщери. Едната следвала агрономство, а другата се омъжила там. Сестра Гинева е била близка на брат Колю Нанков. Кремаков се занимавал с абаджийство, но после станал продавач на книги в книжарницата на бабаляка си. Кремаков имал гимназиално образование и бил много представителен като човек.

Нямаше човек в България запознал се с Учението на Учителя и да не е имал противодействия от рода си. Това е първото препятствие, което трябва да се премине. А след това следва противодействие от общество, средата в която живее и от народ. А пътят на ученика е в изучаване Словото на Учителя и приложението му в живота му.

МАРИЙКА МАРАШЛИЕВА

БЯЛОТО БРАТСТВО В РУСЕ

Считам, че задачата, която съм си поставила в настоящия труд не е по силите ми, тъй като лицата, за които трябва да пиша и които са били свидетели на тия събития отдавна вече не са между живите. Останали са само някои спомени разказвани от родителите на деца или внуци, предавани от уста на близки и познати от приятели и съмишленици. В случай, че има някой, който има по-пълни сведения във връзка с някои случки ще бъде особено благодарна ако може да помогне за по-ясното и по-вярно описание на тия събития.

Аз съм родена на 14.II.1922 г. в Русе и познавах тия приятели, някои по-малко, някои повече. Доколкото можах описах това време за братския живот в Русе, като същевременно разпитвах по-възрастни хора - приятели, познати и сродници, които можаха да ми дадат някои сведения за близките им.

Историята на Русенското братство започва вероятно от един скромен, трудолюбив и добър човек на име **Иван Вълчанов Явашев**. Къде е роден и кога не мога да кажа, но аз го познавах, бях още съвсем малка. Познавах и жена му Софка. От майка си знаях, че те първоначално са имали кръчма, в която работели двамата. Имали са и ниви, които са обработвали.

Веднъж в Русе била дошла ясновидката Кортеза, която била известна по онова време в България. Може би както е известна сега ясновидката Ванга. Кортеза говорела на народа по градове и села. Така и тук в Русе тя говорела на един площад, мисля, че пред църквата „Свях Светих“, която по-късно бе съборена, за да построят на нейно място „Пантеона“ в Русе. Иван Явашев бил между народа. Както говорела тя се обърнала към него и казала, че той не е веруещ, но че ще стане един поврат в неговия живот и той ще стане веруещ. И наистина, след известно време Иван Явашев се запознал с Учителя Дънов и от тогава става наистина един поврат в неговия живот. Първо той затворил кръчмата и започнал да обработва сам нивите си. Има едно изказване на брат Йордан Новаков (предадено ми от Таню Танев наш съмишленик, който гостуваше често на Новаков, а той беше ръководител на братството в Русе в последните години). Иван Вълчанов Явашев бил подарил на братството 180 декара ниви. По това време имало в Русе хора, които имали желание да живеят комунален живот и брат Иванчо бил склонен да даде имота си за тая цел. Неговото място, където живееше както и нивите му се намираха в местността „Свирчовица“ край град Русе. В тая местност има и сега една каменна чешма с корита, от които да може да пие вода добитъка. За тази чешма казваха, че е изворна и че водата идва откъм Образцовия чифлик на една малка жп спирка до Русе - Батмишка вода. Водата беше много хубава и студена, казваха също, че била лековита и мнозина ходеха да си наливат вода от нея специално за пиене и лекуване. На едно разстояние от 500 м брат Иван Явашев имаше къща, а под нея дам за конете. Имаше и каруца. С помощта на конете той обработваше нивите си и сееше разни земеделски култури. Като се запознал с новите идеи на Учителя той пожелал да подари имота си на братството тъй като те са нямали деца. Когато споделил това нещо с Учителя, последният казал на брат Иван, че трябва за това нещо да попита и жена си Софка. Оказало се, че Софка не била съгласна да се даде целият имот. По всяка вероятност брат Иван Вълчанов Явашев е бил направил завещанието си като е завещал 180 декара на братството, а друга по-

малка част на жена си Софка. Не след дълго време станало нещастие с брат Иван Явашев. Като карал каруцата си конете се били подплашили от нещо. Той слязъл от каруцата, но станало така, че каруцата минала през тялото му и той починал веднага.

По същото това време е имало в Русе доста братя и сестри. Те се събирали у брат **Никола Ватев**, бивш ковчезник при военните. Като дете аз съм ходила на вечери в неговата къща на ул. „Видин“, в която се събирахме. Там се правеха молитви, четяха се беседи, правеха вечери. Спомням си как отивахме у брат Ватев на вечеря в голямата светла стая, седяхме в кръг на земята, а пред нас постлани бели покривки и на тях поставени разни плодове и други неща за ядене. Брат Ватев беше внушителен със своята бяла брада и мустаци, синеок и красив. Той беше ръководител, а също и медиум. Съпругата му Величка Ватева беше починала и той правеше връзка с нея. Тя му е диктувала назидателни писма, които по-късно бяха събрани и напечатани на пишеща машина. На вечерята брат Ватев заедно с другите братя и сестри правеха молитва, а след това всички сядаха, а брат Ватев разчупваше голям хляб изпечен за случая, благославяше го като произнасяше разни формули и отчупваше всекиму по парче хляб, което внасяше една особена тържественост на вечерята. Трябвало да отбележа, че колкото и приятели да присъствуват на вечерята накрая винаги оставаше по едно голямо парче хляб. Как ставаше тая работа, вероятно се досещате за принципа на множението на Христовия Дух. Уреждаха и малка литературно-музикална програма, при която и ние децата вземахме участие. Днес още помня първото стихотворение, на което ме беше научила майка ми и което декларирах:

„Райка“

„Тича Райка към чешмата, тича мило внуче,
за водица бистра, хладна, с малкото бърдуче.

Ала други я преварят, слагат си котлите.

Тихо Райка се замоли мило на момите:

„Дайте мене ред, ма каки, първа да наля,
мене стомничката малка, колко е от нея!

Че дома ме дядо чака, капнал от умора.“

Вси се дръпват. Райка слага малкото бърдуче.

Пък и кой ли не ще да отстъпи на туй мило внуче!“

На вечерята пеехме братски песни, чувстваше се една особена задущевност между всички. Като че някакъв електрически ток минаваше през нас. Всички бяха със светнали лица, радостни и щастливи. Брат Ватев имаше трима синове: Васил, Петър и Благовест и две дъщери - Куна и Кина. От тях Петър свиреше на цигулка братски песни и Паневритмия.

Между братята имаше и петима рождени братя **Маркови**. Те бяха родом от с. Велчево, В. Търновско: Симеон, Стою, Колю, Рашко и Йордан. Последният си замина през 1984 г. Рашко свиреше на флейта, а Йордан на цигулка. Те са имали още един брат Ганю, три сестри, които не бяха в Русе и нямаха връзка с братството. Стою бил ходил в Русия като градинар преди 1917 г. и там упражнявал градинарство. Като се запознали с новите идеи на Учителя Дънов, те решили да посветят живота си на Бога, да не се женят. Най-големият от братята Маркови имаше някакви ясновиждания и опитности с Учителя. През време на войните у много хора по това време се е пробуждало едно ново съзнание, една вяра, че има провидение, че Бог пази своите чада в трудни моменти, когато уповават на Него. Разказвани били много

опитности, когато по чудо мнозина се спасявали от явна смърт. Започнали да излизат много книги, брошури и списания, в които се изнасяли опитности и в които се говорело за трезвен, въздържателен живот, за вегетарианство, суровоядство, за природолечение, за природосъобразен живот, за ясновидство, за друг свят, за невидими помагачи.

Така например, **Симеон Марков** разказваше една своя опитност през времето на една от войните, в които беше участвал. Той се намирал на фронта и чувал как нещо му говорело отвътре: „След два дни ще дойдеш в София. Ще ме потърсиш на ул. „Опълченска“ 66!“ Той се учудил как ще отиде в София, нали е на фронта? Но станало така, че го ранили и го закарали в София, в болницата. След като оздравял той се сетил да потърси ул. „Опълченска“ 66. Той не се познавал още с Учителя Дънов. Решил той да потърси тая улица и тоя номер. Намерил къщата. Посрещнал го Учителят и го запитал: „Как се казваш?“ Симеон мълчал и си помислил: Ако ти си същия Дух, Който ми каза, че ще дойда на ул. „Опълченска“, ти знаеш името ми“. Учителят отново го запитал: „Как се казваш?“ Симеон пак мълчал и пак си казал на ума: Ако ти си същия Дух, Който ми каза, че ще дойда на ул. „Опълченска“, ти знаеш името ми“. Трети път Учителят го запитал и накрая му извикал: „Симеоне!“ Така Симеон Марков се запознал с Учителя, а по-късно запознал и братята си с Него. Брат Симеон разказваше и други случаи, други негови видения, за които не мога да си спомня. Годишите са изтрили вече всичко от съзнанието ми.

Друг от братята Маркови - **Рашко** разказвал на една сестра Марийка Костадинова, която го посетила, когато бил болен към края на живота му. Той беше известно време в болница, а после лежеше вкъщи. В разговора си с нея той ѝ разказал една своя опитност, която имал през земеделско време 1919-1923 г. на сръбската граница. Той бил подофицер тогава и поделението му се намирало на едно място, при което не можели да знаят от къде ще ги нападнат и къде трябва да застанат. Тогава брат Рашко се отделил на страна от войниците, а това било по вечеря и се молел за помощ към света Богородица. Той не познавал още Учителя. Положението било критично и той се молел най-горещо, от сърце... и, о чудо! Явила му се света Богородица и му посочила мястото където да застанат. Те трябвало да се преместят от там където били в момента. Той дал нареждане на войниците и те се преместили. Наистина не след дълго врагът започнал да обстрелва, но благодарение на позицията, която те били заели, останали невредими. По-късно той научил от войниците, че когато той се бил отделил и се е молил някои са видели една особена светлина около него.

Братя Маркови познавам като търговци на бакалски стоки. Техният магазин беше в центъра на града. От 1942 г. насам ние живеехме близо до тях в една съседна улица. В магазина работеха братята Колю, Рашко и Йордан. Магазинът много добре обзаведен, беше голям, в дъното имаше рафтове, а по средата в два реда каци с най-различни маслини, риби, туршии, сирена. Щайги с най-различни плодове, най-хубави сортове ябълки, круши, а зиме южни плодове - портокали, мандарини, фурми, смокини, стафиди и други деликатеси, които е имало по онова време. Те доставяха най-качествени стоки и магазина им работеше много добре. Зад магазина имаше склад, където съхраняваха сандъци, бурета, тенекии, чували и други пълни с продукти. Една малка част от дъното на дюкяна беше остъклена и отделена като канцелария. От склада се излизаше в коридор, от който имаше заден вход и стълбище дървено, извито, по което се отиваше на горния етаж, където живееха братя Маркови. Жилището беше над дюкяна. След 9.IX.1944 г. сградата беше съборена наедно с други и сега на това място се намира хотел-

ресторант, сладкарница и лятна градина „Дунав“, пред които се намира големия площад с паметника на „Свободата“. Една голяма част от площада на времето беше градска градина с казино, а градината беше обиколена от висока желязна ограда и в нея имаше грамадни дървета. Сега тия дървета ги няма вече. На тяхно място има друго по-малки. Само паметника се издига величествено. На времето точно срещу магазина на братя Маркови беше градското казино, в което вечер до късно свиреше оркестър.

Сега ще се върна да разкажа още за имота на „Свирчовица“. И тъй по всяка вероятно казах по-горе, брат Иван Вълчанов Явашев е направил завещанието си като е завещал една голяма част от 180 декара на Русенското братство, а друга е оставил на жена си Софка. Така била основана комуната в Русе, чийто председател бил Никола Ватев. Симеон и Стою Маркови работели в стопанството. Стою като градинар ръководел работата по обработването на зеленчуковата градина и лозето, както и нивите. Първоначално всички били ентузиазирани, обаче скоро се явили спънки и работата в комуната не вървяла както трябва.

Братята Симеон и Стою Маркови живееха на Свирчовица в съседство с къщата на Иван Явашев. Тази сграда на братя Маркови беше изработена от червени фугирани тухли. Там идваха и другите им братя: Колю, Рашко и Йордан когато искаха и можеха. В тая сграда имаше една стая определена за Учителя и други две за братята, но дали Учителят е спал някога в нея не ми е известно, както и една голяма кухня с дълга маса, мивка и готварска печка. Пред кухнята имаше площадка с маси и пейки за сядане. Там също се събираха често братя и сестри. Братя Маркови посрещаша приятели и гости от града или от други краища на България, както и от София.

Но къщата на брат Никола Ватев на ул. „Видин“ където се събирахме бе съборена, за да построят нова. В същия двор имаше някаква малка къща, в която живееше брат Ватев известно време, докато построят две стаи за него и една работилница за консерви в близост до чешмата „Свирчовица“.

Известно време приятелите от Русе се събирахме по домовете, тъй като нямаше салон за събрания, което нещо не беше удачно, та след време братя Маркови решиха да се събираме у тях, в ъгловата стая над магазина, която беше голяма и светла. В нея имаше 2-3 легла, но все пак имаше достатъчно място за столове, така че се събираха около 10-15 или 20 човека, не зная точно. До тая стая имаше голяма кухня и още 2-3 стаи. Къщата не беше собственост на братя Маркови, а на някакъв турчин, на който плащаха наем. Та там се събирахме известно време.

За комуната даде някои сведения за онова време синът на брат Тодор Ковачев - Боян Ковачев, който в 1990 г. си замина. Боян е роден в Русе в 1904 г. Завършил е столарското училище в Русе и е работил в комуната четири години. Той разказа, че за стопанството били наемани работници от съседното село Липник, сега Николово. От София били дошли група студенти, които също работели там както и той самия. Когато се налагало той работел дърводелство. Той казваше, че Ватев бил председател на комуната, но братя Маркови не го слушали. Например, занасяли продукти от стопанството на пазаря и ги продавали на търговци на пазаря, които изкупували продукцията, но парите носели на дюкяна на братя Маркови. Какво ставало по-нататък с парите не се знаело. Изобщо стопанството - зеленчукова градина, лозе и ниви не давали никакви приходи, макар че се раждало изобилно. Но не трябва да се забравя обстоятелството, че братя Маркови посрещаша и изпращаха много гости от братството празничен ден от града, от София и провинцията понякога. Може да се каже, че отчетността не е била добра.

Поради това Учителят изпратил един брат Райчев, бивш военен да кон-

тролира работата на стопанството, а после и брат Йордан Андреев (Аню), Колю Йорданов от София и Петър Арабаджиев от Варна. Това става през 1937/38 г. Брат Райчев се разболял от притеснение и разпавил с братя Маркови, та брат Георги Димитров го завел в града, в домът си и по-късно брат Райчев си заминал за София. Йордан Андреев се скарал със Стою Марков заради нередности, та било стигнало до бой поради което Йордан напуснал стопанството и така останали само Петър Арабаджиев и Колю Йорданов.

При брат Ватев живееше една сестра Петранка Чернева, казах преди, че жена му си е била заминала и от кога е дошла при него тая сестра не мога да кажа. Но сведения за сестра Петранка ми даде дъщерята на сестра й Ангелина - Сенка Чобанова, която почина тая година 1996 г. в старчески дом на Горна баня.

Сестра Петранка Чернева е родена в бедно семейство с много деца. Баща й я дал слугинче у богати евреи. Обаче там трябвало да работи тежка работа, да носи вода от Дунава за разливане и пране. Тогава не е имало водопровод в Русе, а за пиене се ползвали водата от кладенците. Водопроводът е бил направен някъде около 1925-1930 година. Така някой познат на семейството като виждал колко е труден живота на Петранка, казал на баща й да си прибере детето ако има милост към него, иначе то може там да се затрие.

По-късно сестра Петранка се омъжила за един кръчмар в тракцията в Русе от когото имаше една дъщеря Пенка. Те си купили къща, но съпругът й починал. След неговата смърт тя продължила да работи на кръчмата с един свой роднина, но той се пропиал и започнал да й създава неприятности и тогава тя решила да затвори кръчмата. По това време се била запознала с новите идеи на Учителя и по съвета на братя Маркови тя си продала къщата и внесла парите в новосъздадената комуна, като влязла да работи в последната. А каква работа можело да й се възложи освен пак да слугува. И така от нейната къща нищо не останало и тя цял живот е слугувала на чужд имот без пари.

Сестра Петранка Чернева беше много добра и трудолюбива жена и по-късно стана другарка на брат Ватев, който бе овдовял преди много години. Тя разказваше с въодушевление за брат Петър Тихчев (дядо Петър), който пее много хубаво духовни песни, който е бил хазаин на Учителя в Свищов.

За ръководителя на братството в Русе Учителят лично бил определил брат Никола Ватев. Той е станал причина да се печатат лекциите от първите години в печатницата на Малджиев на ул. „Сарасолу“ N 21. Той беше известен още и като медиум. Брат Ватев има една опитност, която съм чувала да разказва на приятелите. Това било през една от първите години. Той се познавал с двама офицери, говорили подигравателно за Учителя, но знаели същевременно, че брат Ватев е медиум и молили да им направи един сеанс. Веднъж когато Учителят бил в Русе брат Ватев го запитал дали разрешава да им направи сеанс. Учителят разрешил и брат Ватев им направил сеанс. Казани им били много интересни работи, от което те били много доволни. Но накрая станало нещо неочаквано. Като влязъл в тях някакъв дух, който ги сковал на място, та не могли да мръднат тия офицери и освен това те ги заудряли бедрата на краката си с плесници както били седнали на столове, щото стигнало до посиняване. Брат Ватев се видял в чудо, сложили им възглавници, но пляскането продължило и накрая брат Ватев отишъл при Учителя с молба да ги освободи от този дух. Наистина Учителят ги освободил, но като излезли на улицата тия двама офицери започнали да жестикулират с ръце докато се успокоят и минавачите, които минавали край тях се заглеждали както се наблюдават ненормални хора. Та тоя урок им бил

създаден поради това, че те се опитали да се подиграват с Учителя, с когото шега не бива. Така приключил сеанса с офицерите, та те повече не помислили да правят сеанс, нито да се подиграват с Учителя.

Брат Ватев е имал както успехи, така и неуспехи във връзка с духовете. Духовете веднъж му казали да отиде в Сливен по някаква работа и той ги послушал. Но като отишъл там излязло, че духовете са го излъгали. Та от всичко това следва, че човек не трябва да се доверява на духовете или както е казано в Писанието: „Изпитвайте духовете“, така трябва да се постъпва.

Брат Ватев получаваше информация за някои събития и във време на сън. Така например, през пролетта на 1944 г. той сънувал, че е изгряло червено слънце, което заляло всичко с червена светлина и наистина през есента дойде червената армия на СССР в България и комунистите взеха властта.

Когато брат Иван Петров си заминал, по същото това време брат Ватев бил на събор в София и сънувал брат Иван Петров с група заминали братя и сестри. Скоро след това другарката на брат Иван Петров, сестра Веска изпратила телеграма в София, в която съобщава на сестра Паша за заминаването на другаря си. (Това разказа дъщеря им Магдалена Димитрова.)

Сестра Веска решила веднъж да отиде на Свирчовица, на стопанството при брат Ватев. Като отишла той я посрещнал пред портата и казал, че е имал информация за тая среща.

През 1932 г. брат Тодор Ковачев построи салон специално, в който да се събират братя и сестри да четат беседи и лекции, да правят молитви, да се подвизават като правят вечери и срещи. Този салон беше построен в двора му на ул. „Мария Луиза“ 39, понастоящем ул. „Найден Киров“. Салонът беше доста голям, имаше правоъгълна форма и братята и сестрите го обзавеدهа и подредиха. Той събираше около 60-70 души. В средата на салона имаше пътека, отстрана бяха наредени столовете. В дъното на салона имаше голям портрет на Учителя на стената, а в страна отдясно портрет на Христа. Тия два портрета бяха копия на портрети рисувани от известната художничка Цветана Шилянова. От лявата страна на стената имаше френологическа карта в рамка отпечатана от брат Никола Каишев. Салонът имаше откъм изток три трикрилни прозореца, а на юг беше вратата със стъкла, тъй че осветлението на салона беше много добро. Освен, че беше добре осветен, той беше боядисан в бяло (варосан), столовете обикновени, но удобни за сядане. На стените имаше още няколко картини с библиейско съдържание, библиотечен шкаф, бюфет и голяма печка за отопление. Под портрета на Учителя имаше хубав, тапициран стол в синьо и масичка пред него. До нея се изправяше този, който четеше беседата или лекцията. В тоя край на салона имаше и хубаво пиано, на което можеше да свири тоя, който умеел да свири братски или Учителюви песни. Понякога се изнасяха и концерти от гости или някои братя и сестри. По време на беседи се свиреха и пееха песни от Учителя със съпровод на пиано. Беше сформиран малък оркестър от цигулки, пиано и флейта. Изобщо бяха създадени условия за духовна работа. В Салона имаше и черна дъска, на която се пишеше при нужда. Изнесен беше курс по астрология под ръководството на брат Иван Антонов, който изпращаше лекциите, брат Петър Филипов ни ги диктуваше и даваше същевременно обяснения тъй като той се занимаваше също с тази наука.

Пред салона имаше доволно голямо антре със закачалки за дрехите на братята и сестрите, както и огледало на стената. Един двукрилен прозорец хвърляше достатъчно светлина в помещението. Една вита дървена стълба извеждаше до една горница - стая, в която може да пренощува Учителят или някой гост. Но както ми е известно Учителят никога не е спал в тази стая.

Само веднъж е идвал, влязъл в салона, преминал го и излязъл без да каже ни дума. Имал е желание да изнесе беседа, но Му било забранено от властта.

Брат Ватев може би, защото живееше вън от града на Свирчовица, не идваше в салона. Чак към края на живота си, когато се беше разболял и брат Петър Филипов и брат Гради Минчев от София бяха ходили при него, бяха му правили бани, че го лекували, той дойде в града и в салона с файтон. В салона правихме молитва за него и след това (защото след това се коментираше по този въпрос), той се почувствал толкова добре, че дори си отишъл пеш на Свирчовица, където живееше. А неговата къщичка беше на 200 м от чешмата Свирчовица.

До къщичката му имаше един голям и дълъг навес, който беше работилница за консерви. Да, той беше се заел да произвежда зеленчукови консерви. От една страна му носеха зеленчуци, които се преработваха (миеха, чистеха, режеха, подреждаха). Поставяха се в тенекиени кутии, затваряха се и след това се изваряваха в големи казани. Тая цялата манипулация се извършваше от работници от близките села Липник и Гагала (по това време имаше евтина работна ръка). И тъй в неговата работилница се приготвяха консерви-гювеч, домати, зелен фасул и др. Другарката на брат Ватев - Петранка Чернева правеше и разни други специалитети, направо готови ястия по поръчка на приятели. На консервите се слагаха етикети и така готовата продукция се изкупуваше от търговци, от военни за войниците от казармите и др. Военните ни носеха техни продукти, от техни градини и тук само биваха преработвани и изварявани.

Учителят е подготвял приятелите от братството за общ комунален живот. Като пример за това можем да посочим общите обеда при братския стол на Изгрева в София, където храната се приготвяла от дежурни и е била на много ниска цена. Така в братския стол са се хранили не само изгревяни, но и други външни лица, студенти и т.н. В Русе наистина първоначално всички били сплотени и са имали хармонични отношения. За това можем да си извадим заключение от думите на Учителя, които казал тогава веднъж на брат Ватев: „Какво ще кажеш бе, Ватев, когато един ден стане въпрос за братство и за братски живот и ние кажем: Идете да видите в Русе, да видите какви са идеите на Бялото Братство!“

Много възрастни хора, дълги години след като бяха отнети братските места на Свирчовица след 9.IX.1944 г. са казвали: „Когато Бялото Братство държеше и обработваше тия места градушка не ги ловеше!“ Това трябва да се знае и помни, че това беше Истина. Хармоничния живот, добрите обноси, добрите мисли и чувства, молитвите и съзнателното отношение към природата оказват много силно влияние и Небето дава своето благословение. Наистина, Свирчовица беше защитена от лоши ветрове и градушки, но веднъж когато тази хармония бе нарушена, когато братята си казаха лоши думи и се опълчиха един срещу друг, тия места ги би такава градушка, че лозите бяха така оголени, че стърчаха само голи пръчки. Природата реагира безотказно на проявите на лоши отношения и дразги. Окултният закон задействува и дойде време, че всичко това изчезна.

Ще цитирам някои мисли на Учителя за комуните - Младежки окултен клас, II год, том II 1922/23 г. от томчето „Добри навици“, стр. 23:

„За пример, в някое общество се устройва комуна, всички се хранят заедно, на братски начала. Какво се забелязва в такива комунити? Едни работят, а други се ползват наготово от техния труд. Те се оправдават с това, че плащали. - Не, плащат или не, всички еднакво да работят! Момичета и момчета, всички ще работят: Ще слагат трапеза, ще я вдигат, ще сипват ядене, ще прислужват, ще мият чинии, тенджери - всичко ще става по

дежурство. Всеки ще знае, кога е дежурен и ще изпълни задълженията си, както трябва. Между комунарите трябва да съществуват добри отношения; да не се обиждат, да не се докачат - всички да се разбират помежду си като братя и сестри. Какво става сега в братските комуни? Едни работят, други чакат на готово. Вследствие на това се явяват недоразумения, недоволство и виждате, че след една година най-много, комуната се разваля. Защо? - Всички искат да устроят нещо ново, но на стари основи. Така работите вървят. Какво трябва да се прави в такива случаи? Всеки трябва да работи съзнателно в комуната, да развива добри навици в себе си".

И по-нататък на стр. 26, казва: „Важно е да знаете, че има сили, течения в природата, които противодействуват на всяко добро начинание".

Първоначално Никола Ватев като ръководител събирал десетъка от приятелите, за да го предава на Учителя, но тъй като той не давал отчет за това, се бил повдигнал въпрос, че той си позволява да харчи от тия средства за свои лични нужди. Тогава някой от тях, както и моят баща Велико Марашлиев, когато поне веднъж в годината отивал в София давал своя десетък лично на Учителя. Причината е била, че Ватев е загубил доверието им.

Мисля, че беше около 1930-35 година се взе решение братството да раздаде места на свои членове, които да засеят лозя, за да не стоят пустеещи места, които не са равни площи, а баири. Така брат Георги Димитров зася едно място около 20 декара, двамата братя Георги и Васил Константинови - 10 декара, Иван Петров - 5 декара, Велико Марашлиев - 3 декара и Никола Ватев - 3 или 5 декара срещу известен наем. Стою Марков като специалист облагороди лозови пръчки от десертни сортове при специални условия и след това тия, които искаха да засеят лозя купуваха от него тия пръчки. Лозята бяха обработвани лично и с наемни работници. Братя Маркови също засадиха лозя. Но тия лозя не даваха много голям приход тъй като бяха обработвани с помощта на работници и плодът се продаваше тогава за износ, главно за Германия. Сключваха се договори и след това по време на гроздобера се береше гроздето от лозарите, идваха бригади, почистваха и подреждаха гроздето в щайги или се занасяше на определени места - пунктове, където се преработваше, след това се изтегляше, носеше се във вагони, с които се отнасяше на определени места.

Спомням си, че по време на II-рата световна война след като Червената армия на СССР навлезе в Германия, брат Ватев казал на Учителя, че няма на кого да продаваме гроздето от лозята, а Учителят се изправил и с жест отговорил: „От сега нататък всичко ще отива за Русия!" След 9.IX.1944 г. това се сбъдна.

След като почина брат Иван Петров лозето беше отнето от другарката му под предлог, че тя не може повече да се грижи за него. Същото стана и с лозето на баща ми Велико Марашлиев. Георги и Васил Константинови се изселиха в София и оставиха лозето си. За едно кратко време тия лозя бяха обработвани от Георги Димитров и от Никола Ватев, докато след 9.IX.1944 г. целият братски имот бе отчужден. Лозята бяха поети от ловното дружество, което ги използва малко време. След това те бяха изкоренени и на тяхно място отглеждаха фазани и кучета. Сега вече няма и помен от лозята. Ловното дружество построи там голяма вила, а братя Маркови бяха прогонени от там, от братското място. Останаха им няколко декара, които бяха лично техни места, на които бяха насадили младо лозе.

Спомням си, че брат Йордан Новаков предлагаше да се раздадат една малка част от местата над трасирания път, който се намираще над консервената работилница на Ватев, по една ивица, на която, който искаше от братството да си построи малка виличка с място, което да си обработва сам,

за да има къде да отива със семейството си неделя ден или когато има празници, или е в отпуск. Това нещо щеше да бъде особено хубаво за семейства с деца, които излизат във ваканция. Но този идея не се осъществи. Явиха се спорове като се стигна до там, че много хора се отдръпнаха и престанаха да ходят на стопанството. До тогава се отиваше при братя Маркови и Никола Ватев. Дори една група по-млади хора започнаха да отиваме на Образцовия чифлик, където имаше гора или на една височина над братските места известна под названието „Табията“. Там играехме Паневритмия. От нея имаше хубав изгрев и там посрещяхме слънцето сутрин рано.

Брат Георги Димитров е роден на 7.IX.1892 г. в с. Белица, Тутраканско и е починал в Русе на 18.III.1971 г. Баща му бил търговец изселен от Лозенград. От там се заселва в с. Белица, Тутраканско. Жена му Лина е чехиня, родена на 19.VIII.1906 г. във Виена и е починала на 5.II.1972 г. в Русе. Георги е избягал от Румъния когато бил на 18 години. Учил е като частен ученик и впоследствие станал мебелист-търговец, а след 9.IX.1944 г. лозар. Жена му Лина получила средно образование във Виена от където дошла в България в чехското правителство като компаньонка на съпругата на представителя и по-късно е чиновничка в посолството в Русе.

За отбелязване е, че Георги и Лина не са имали деца 22 години. През 1947 г. се е родила дъщеря им Божидарка. Интересен е случаят с тях. Познавах Георги и Лина Димитрови много добре. Той много обичаше децата. Казах по-горе, че е бил мебелист-търговец, имаше хубава къща, беше представителен, домът му добре обзаведен, магазинът му, в който продаваше скъпи мебели беше на една от главните улици - ул. „Търговска“, по която се отиваше на пристанището. Той си купи лека кола, една от първите леки коли в града и покани Учителя да Го доведе в Русе с колата си от София. Навярно това е била годината 1934 г. Подробности не зная. Зная само, че Учителят е бил отседнал у тях, в неговата къща. Но Георги Димитров е разказвал впоследствие, че като пътували и разговаряли Учителят му казал, че те нямат деца, но могат да имат дете. Георги отговорил, че те са вече доста възрастни, а Учителят рекъл: „Тя и Сара беше възрастна“. И наистина им се ражда дете след 22-годишен брак. Когато пътували с Учителя някъде се налагало да преминат през една река. Вероятно пътя е бил повреден или моста разрушен, но е имало някаква причина. Обаче по средата на реката колата нещо заседнала и нито напред, нито назад - не мърдала. Георги Димитров беше много добър шофьор. Чудел се какво да направи. Правил, струвал, колата не тръгвала. В това време Учителят се поклатил напред и назад и не щеш ли колата изведнъж тръгнала.

Брат Йордан Новаков е роден в с. Червена вода, Русенско през 1889 г. Баща му Калчо Тодоров Новаков бил дошъл от балкана женен за тревненка Иванка. Дядо Тодор, бащата на Калчо като търговец ходел до Цариград. Той бил общар, но и организатор и земеделски водач и по-късно демократ към Стойчо Мушанов и като такъв бил и народен представител.

Брат Йордан са били седем деца. Той е завършил пети клас на Мъжката гимназия в Русе, а Дончо, брат му търговската гимназия в Свищов. Йордан и Тодор, другия му брат са ходили в Америка, но после се върнали. Брат му Дончо и сестра му Мара отишли по-късно в Америка и Мара се омъжила там за българин. Дончо сменял различни професии - шофьор, градинар, работник и по-късно станал притежател на закусвалня. Почти всяка година Дончо идваше в България при близките си и донасяше интересни списания и книги във връзка с лекуване по природен начин както и с глад и т.н. Дончо не е споделял убежденията на брат си Йордан, но е бил вегетарианец. Йордан Новаков е бил женен за Стефанка от Стара Загора. Имаха две деца: Георги и

Жана, която ни съдействуваше при издаването на поредицата „Изгревът“.

Още когато се събирахме в салона на ул. „Мария Луиза“ 39 брат Йордан е бил викан в милицията, където е трябвало да дава списък на тия братя и сестри, които са от братството. Той дълго време пишел в списъка имената и на ония приятели, които са си заминали. С течение на времето редиците постепенно намалявали. Това нещо ми е правило впечатление, защото от време на време викаха и мен в милицията. Първият път ме извикаха в общината и там ме разпитваха цивилни лица, а това беше 1952-53 г. След това ме викаха в милицията още няколко пъти. При всяко отиване там уточняваха списъка на приятелите от братството, като ме питаха за всеки един, който е посочен от Новаков. Но аз не скривах от тях, а казвах кои са живи и кои са починали, защото бе безсмислено. Та те можеха за минути да проверят лицата по общинските регистри. Но така ме изпитваха дали говоря истината.

Йордан Новаков разказваше за обиски, които му бяха направили през 1957 г. по време на процеса срещу Братството. Взели са много литература на Учителя от тях, взели са портрета на Учителя, извадили го от рамката, хвърлили го на пода и са го тъпкали с крака. А те горките не знаеха, че образа на Учителя е свещен и неприкосновен. После дойде друго време и се явиха други нечии невидими крака и им стъпка и властта, и империята, на която служеха и която се наричаше СССР. Сега тази империя се разпадна отвътре и остана само Русия. И тя е която трябва да възкръсне и да стане „Светая Русия“, но това може да стане само със Словото на Учителя Дънов.

Петимата братя Маркови бяха сговорни, помагаша си, поддържаха се. Те посрещаша и изпращаха и братя, и сестри както и светски хора, с които имаха връзка. Ходили сме често на стопанството при тях, там сме чели беседи, свирили сме, пели сме, беседвали сме и т.н. Понеже имаха зеленчукова градина на стопанството то там сме яли чудни пресни зеленчуци, домати, марули и плодове. Правеше ни впечатление когато се ръкувахме с тях, че Стою Марков като се ръкува тъй стискаше ръката на човека, като че ли я хваща с клещи, до болка. Петър Филипов му казваше в отговор, че има в кръвта си много желязо, което трябва да преработи в сребро и злато.

Софка Явашева, съпругата на Иван Вълчанов Явашев имаше в произхода си нещо румънско. Носеше се твърде оригинално с едноцветни рокли в светли тонове, дълги до една педя от земята в различни тонове, нашити с разни цветове конци с разни фигурки и звездички, с фистони и т.н. Тя посрещаше братя и сестри много приветливо. До къщата, в която живееше със съпруга си, която беше паянтова имаше прилепена една дълга кухня-трапезария с дълга маса и пейки и столове, където първоначално са се хранили и братя Маркови, а по-късно те са се отделили и са се хранили отделно. Тя ги канеше когато сме отивали при нея, но тя хранеше някакво огорчение към тях. Пред трапезарията имаше една площадка с черничеви дървета, които хвърляха сянка на това място, на което имаше няколко маси и пейки от обикновени дъски, на които сядахме лятно време в неделя ден или когато е било празник. Наедно закусвахме или обядвахме, четяхме или пеехме. Сестра Софка приемаше всички усмихнато и с разположение. Всеки си носеше по нещо, но и тя предлагаше или супа някаква, или чай или нещо друго.

Борис Малджиев е роден в Шумен и е починал в Русе през 1949 г. Екатерина, жена му е родом от Варна. Бащата на Екатерина е бил опълченец - един от шестимата останали живи. На къщата им във Варна имало поставена възпоменателна плоча.

Борис Малджиев като млад е бил настойник на Васил Коларов като ученик. Последният се бил разболял от дифтерит и благодарение на Борис,

който се е погрижил за него останал жив. Борис е запознал Васил Коларов със социализма. В тая връзка имаше някаква статия в един софийски вестник и когато аз Марийка Марашлиева отидох веднъж в домът им, той ми показа тоя вестник, на който бе подчертал няколко реда с червен молив. В него пишеше за връзката му с Васил Коларов. Борис Малджиев и Екатерина са се оженили през 1897 г. на 12.VII. Празнували са след това сребърна и златна сватба на(12.VII.1947 г.)

Борис е бил печатарски работник и така сам се е издигнал постепенно. Бил е много предприемчив и амбициозен и много строг. Издигнал се на своите плещи той открива печатница. После си построява къща в Русе и премества печатницата си в сутерена на къщата си. Синовете му Влади и Богомил са следвали като сами са се издържали, работели са и са учили. Богомил следвал задочно право и живял при сестра си Зорница в София. Влади избягал от баща си в Бургас и там е работил първоначално. Следвал е печатарство в Германия. После работеше в печатницата на баща си. След национализацията на печатницата работеше гумени печати в Русе. Борис Малджиев е печатал първите години беседи, лекции - брошури и др. в печатницата си. Дъщерите му Зорница и Ружа, както и брат им Богомил са имали връзка със средите от братството, както и майка им Екатерина в Русе и София. Богомил и Зорница живееха в София, а Ружа и Влади в Русе. Но Влади не беше съмишленик. При Борис Малджиев живееше Цветанка Малджиева, тя е била от рода им, но те я бяха приели и изучили като тяхно дете. Цветанка е родена в с. Стежерово, Свищовско в роднинско семейство. Взета е при тях и е отгледана като тяхно дете, на Борис и Екатерина Малджиеви. Тя свиреше на пиано и беше корепетитор в балета към русенската опера. Тя свиреше в братския салон в Русе на пианото както и сестра ѝ Ружа.

Богомил Малджиев (разказва Геновева Жекова - магнетофонен запис някъде преди 1980 г.). Впечатленията ми от Богомил Малджиев са прекрасни. Той е един от малкото братя в братството, който всичко жертвува мълчаливо и всичко, което прави го прави изискано и красиво. Той е бил винаги много деликатен, много съобразителен, много аристократичен и най-важното, че има много чисти отношения със сестрите, много чисти, гаранция давам за него. Той беше много изискан, много елегантен, красив, с много хубав тен на кожата, маниерът му беше много аристократичен и отношението му и държането му към всички сестри беше изключително изискано. **Въпрос:** Аз съм чувала, че те са питали Учителя дали да се оженят с Люба Аламанчева? **Г:** Да, Люба ми каза това: отиват при Учителя и Му казват: „Учителю, ние сме решили да се оженим. Вие какво ще кажете?“ А той им отговорил: „Има ли смисъл да влизате в океана 15 м навътре?“ **Въпрос:** След това те и двамата се отказаха, нали? **Г:** Пък те били започнали вече приготвянията, да шият даровете. Шивачки, бродирачки и т.н. и те като се размислили казали: Ние трябва да послушаме Учителя и не се венчали, но пак си бяха близки. (След като си замина от този свят първа Люба, Богомил полагаеше грижи за сестра ѝ Милка, а след това и за другата им сестра Цветанка.)

Г: Богомил е един от малкото идейни братя, да не кажа единствен. С Богомил сме били много близки. Където и да те заведе той те води като своя сестра, толкова е внимателен. Аз отидох в София с тия мои вълнени дрехи ученически през лятото, през горещините и той ме води на най-хубавите места - на опера, на сладкарници, където само аристократи ходят. Къде ли не ме е водил.

Братът го познаваш, когато е във връзка със сестрата и сестрата я познаваш когато е с брата насаме. За него нищо дори със забележка не мо-

же да се каже. Той е много деликатен и възпитан, той е абсолютен кавалер. Според мене Богомил е образец на брат, защото е много изискан, много издържан и разговорите му са разговори водени в една гама, с която се издига над обикновения живот."

Когато отиват двамата с Михаил Иванов при Учителя ще кажа точно какво ми каза Богомил: „Отиваме двамата при Учителя и казваме, че искаме така и така да работим за братството и Учителят казва на Михаил: „Михаиле, ще отидеш ти във Франция, но знай, че много ще те бия!"

През 1937 г. Михаил Иванов заминава за Париж на световното изложение, но Богомил Малджиев го е финансира, за което по-късно много съжалявал, заради онова, което по-късно направи Михаил. Беше се обявил за Миров Учител и се дегизира досущ като образа на Учителя.

През 1949 г. Тодор Маринчевски от София постъпи в операта в Русе. За някое време и Пейчо Бояджиев от София беше постъпил в операта в Русе, но беше уволнен 1950 г. Илия Филипов беше постъпил също в хора на операта след като национализираха сладкарницата им. Цветанка Малджиева се беше омъжила за него. И тъй в русенската опера работеха няколко души приятели, които при някои празници вземаха участие в литературно-музикалната програма на Русенското братство. С тях понякога идваха и някои певци и певици.

Между тях беше една изтъкната певица на име **Елисавета Йовович** с хубав глас. Коронната роля на г-жа Йовович беше „Мадам Бъттерфлай“. Тя е пляла в салона ни в Русе песните от Учителя „Вехад“, „Венир Бенир“ и др.

В разговор с приятелите, както и с брат Петър Филипов г-жа Йовович е разказвала някои случки от нейния живот, между които и един спомен, който никога нямало да забрави. Г-жа Йовович се е запознала с Учителя още на млади години, била разговаряла с Него, при което веднъж Го била запитала, когато ставало дума на чие име да се нарича като певица, дали на името на баща си и ли на името на съпруга си. Учителят й казал, че е по-добре да се нарича на името на баща си. Тя Го послушала.

Минали години. Съпругът на г-жа Йовович бил станал народен представител в Парламента - Ковачевски. Когато дошла новата комунистическа власт в България нейният съпруг бил затворен и след това ликвидирани, а нея изпратили на лагер с дъщеря й за известно време. При това положение, за да се освободи от лагера допринесло много обстоятелството, че тя се наричала на името на баща си, а не на името на съпруга си. По-късно тя се е наричала официално Елисавета Йовович - Ковачевска.

В Русе в Братството имаме едно семейство **Веска и Иван Петрови**. Тя е била пощенска чиновничка, а той електротехник. След като са се оженили им се ражда дъщеря Магдалена. Последната понастоящем живее във Варна и е омъжена за Стоян Димитров от братските среди. Помолих Магдалена да ми каже нещо за родителите си и тя в писмо от 5.XII.1989 г. ми пише следното: „В Русе имахме две групи приятели - богати и бедни. Баща ми Иван Петров спадаше към вторите, второстепенните. Рано останал сирак, без баща, после и без майка - обикновен работник-електротехник. Завършил е във Варна в Морското училище. На службата си честен, изключително съвестен, неподкупен и за тези си качества ценен и уважаван от началниците си, но не проявен в обществената стълба - вътрешно вгълбен, непрактичен, неспособен да търси и да намира лична изгода в отношенията си с околните.

Веднъж, когато мама - Веска Петрова се срещнала с Учителя и споделила за грижите си към татко, Учителят казал: „Не знаеш на какъв дух служиш!“ А след заминаването на татко, мама сънува, че я водят някъде далече и високо, високо където последователно й предлагат като награда за грижите и вниманието проявени от нея към татко три одежди: розова, небес-

но синя и бяла. Мама ми разказа съня си през 1946 или 1947 г.

Дават ѝ една дреха, тя казва, че не иска награда за труда си. Казват: „Дайте ѝ друга!“ И така три одежди, толкова красиви, че тя не може с думи да ми ги опише. У мен остана само впечатлението от сиянието, което тези одежди са излъчвали. Като не приела и третата дреха - награда, мама чула глас отново: „Пуснете я да си отиде!“ После тя усетила, че слиза, слиза надолу, чула лай на куче и се събудила. Мама имаше добре изработено чувство за дълг и отговорност, съвестност и жертвоготовност. В житейския си път е била изпратена доста рано на работа на пощата.“

В последните години иммахме и една сестра **Марийка Костадинова**, която имаше интересни сънища, които сестра Пенка Краева е описала след като Марийка ги е разказвала. Тя се включи при построяването на един жилищен блок в квартал „Здравец“ в Русе. Понеже блокът е бил в края на града, а имало на срещуположната страна ниви и овощни градини, тя си купила една овощна градина. Но след време тя места ги отчуждили и на нея ѝ дали едно място на Свирчовица, за което била много доволна.

Тя се познавала вече със Софка Явашева и още преди години отивала със синът си Ангел при нея и била доволна от разговорите си с нея. Софка ги посрещала много добре и у тях останал един светъл образ на преданост към Учителя, в чието име тя посрещала и изпращала своите гости независимо дали са от братството или от света.

Александрина Илиева Ганчева (Динка Гулабчева). Родена е на 27 януари 1893 г. в гр. Русе в бедно семейство. Починала на 10 декември 1950 г. в гр. Русе. Завършила е гимназия в гр. Русе с пълно отличие, за което е била наградена. Завършва три годишен курс за прогимназиална учителка със степен полувисше образование в гр. Русе. Учителствува в Русенските училища „Отец Паисий“ и „Ангел Кънчев“ и в 1925 г. бива уволнена с отнемане на всички права като член на Комунистическата партия. Правата ѝ са възстановени през 1933 г. когато бива назначена за прогимназиална учителка в с. Кацелово - Русенско, където работи до 1944 година и поради заболяване бива пенсионирана.

През 1921 г. се запознава с книгите на Ани Безант. От 1925 г. до 1933 г. е редовна участничка в беседите на Учителя Дънов изнасяни от Ватев. Тук се запознава с Велико и Величка Марашлиеви и заедно с тях откриват вегетарианска гостилница където тя и Величка работят в кухнята на гостилницата. Гостилницата става средище на въздържателите и есперантистите.

През 1929 и 1930 г. участва в съборите в София и в изкачването на Рилските езера. През 1929 г. при първото изкачване на Рилските езера, първата нощ в нейната палатка преспива Учителя, а тя заедно с другите спят край огъня. На другия ден ѝ донасят палатката, а заедно с нея ѝ предават един кристал подарък от Учителя. Кристала е датиран - месец септември 1929 г. Поддържа връзка с Паша Христова и в Русе с Петър Филипов. Като учителка нито веднъж не се е скарала или нагрубила ученик, поради което и досега бившите нейни ученици си спомнят за нея с голямо уважение и умиление. В живота и в училище тя прилагаше принципите на Учителя. По същия начин се държеше и в семейството. Беше добра художничка и от нея има нарисувани няколко хубави картини, а свиреше добре и на китара и разбираше от ноти. Почти всички песни на Учителя ги беше записала преди да излязат печатаните песнопойки. Вкъщи си ги пееше и свиреше на китара. Беше човек с много висок дух и морал.

Гр. Русе, 11.октомври 1996 г.

Дал сведениято: Любен Пантелеев

НАРУШЕНИЕ НА ОКУЛТНИТЕ ЗАКОНИ

1. ПРОДАЖБАТА НА САЛОНА. БОЯН КОВАЧЕВ

Боян Ковачев беше син на Тодор Ковачев, който построи салона в Русе. След заминаването на баща му Боян присвои салона и го направи дърводелска работилница, по който начин лиши приятелите от възможността да се събират в салона. Той смяташе, че това е лична собственост на баща му и той може да разполага така както му е угодно, като не познаваше един основен окултен закон за Дома Господен.

Когато през 1944 г. ставаша бомбардировките над България и сирените много често свиреха за тревога, той се криеше в окоп изкопан в собствения му двор. Обаче както той така и много други хора, които си бяха направили окопи, за да се крият разбраха, че е много опасно да се крият в такива окопи и че могат да бъдат живи заровени при някоя бомбардировка. Така след един изживян ужас при бомбардировка той го прие като възмездие, че е отнел салона на братството и реши да се коригира като освободи салона, който беше направил на дърводелска работилница. Той освободи салона като го предостави за братски нужди. Но той не си реши правилно задачата понеже прие една голяма сума пари заради салона, с която си построи в същия двор работилница. Сумата му беше дадена от Петър Филипов и Йордан Новаков, която сума той впоследствие възстанови. След години тази работилница изчезна както по-късно изчезна и салона. А преди това салонът щеше да бъде отнет от държавата. Защото през 1948 г. излезна в „Държавен вестник“ закон за едрата градска собственост, според който човек не може да бъде собственик на повече от два имота. В случая Боян Ковачев имаше на свое име къща и салон, а това бяха две солидни сгради. Ако запишеше едната сграда за владение то другата щеше да я вземе държавата. Тогава Петър Филипов чрез един свой познат адвокат успява да използват един параграф в закона и обявиха в местния вестник, че салона не принадлежи на Боян Ковачев, и е на Бялото Братство в Русе. Единствено Бялото Братство в гр. Русе бе регистрирано в съда със свой устав и бе юридическа личност. В този случай съгласно закона салонът бе запазен и не бе отнет от държавата. (За справка виж „Изгревът“, том III., стр. 335-339).

Салонът отново проработи, започнахме да се събираме в него и да провеждаме в него събранията си. Последваха едно след друго събития и салонът бе продаден. Имаше го като сграда, но го нямаше като салон. По-късно бе разрушен, заедно с всички къщи наоколо и бе направен огромен жилищен блок. Всичко се разруши и изчезна. По какъв начин? Бяха нарушени основни окултни закони за Дома Господен. Дома Господен е дом на Духът Божий, горе на небето и долу на земята. Ето, това е причината да се премахне и да изчезне салона в Русе. А всички други случки и събития и всички лица, които допълнително се явиха и бяха участници последваха един сценарий, написан от Невидимия свят като последица и резултат от нарушение на закона. Там е истината. Ние сами си предадохме салона. Крепостта се предава отвътре. Това нещо може да се види по-късно и от други салони, които изчезнаха по подобен начин в онези места в България където имаше братски живот. Братският живот беше изчезнал, изчезнаха и салоните. Те не бяха необходими, защото ги нямаше братята и сестрите, чрез които да се проявява Духът Божий и да създава Домът Господен.

През онези дни на 1944 г. ние се събирахме и правехме горещи молитви в къщата на брат Ватев на Свирчовица. Спомням си как в ужаса пред настъпващата бомбардировка тичах към къщата на брат Ватев, а по пътеката, край която имаше висока трева със свистене се оттеглях и скривах змии-смокове.

2. БРАДАТА. СТОЮ МАРКОВ

Стою Марков беше един от петимата братя Маркови. Стою живееше с брат си Симеон в къщата на стопанството на Свирчовица. Аз бях ученичка в гимназията (Немска търговска гимназия) в Русе. Ние често отивахме при тях, защото те имаха зеленчукова градина и ние когато бивахме на лозе си купувахме зарзават от тях. Особено през пролетта купувахме от тях много хубави пресни марули току-що откъснати, сочни. Веднъж като отидох сварих там Стою. Не знаей в какво настроение беше, но като говорихме той започна да ми говори против Учителя. Казваше: „Ние сме отишли на Рила където спим на земята макар и в палатка, сложили сме си под завивката клончета от борове, а Учителят, той бил видял, Той спял на кожи“. При това той беше много груб и се изрази така: „Да го хвана аз за брадата, та да го раздрусам!“ това изказване ме потресе и няма да го забравя никога.

Но дойде време и мисля, че беше след 9.IX.1944 г. Стою го бяха арестували и при задържането му го бяха били, та бяха скачали на гърдите му и той се беше поболял и така си отиде. Други се явиха и го хванаха за собствената му брада, разходиха го, където трябва, че и го раздрусаха. Замина си.

3. ГРОБАРИТЕ

Когато Иван Явашев беше премазан от каруцата си го погребяха на една височина в стопанството на Свирчовица. Понеже баща ми почина на лозето, т.е. на Свирчовица, той беше пожелал да бъде погребан при Иван Явашев (там мястото го бяха определили за гробище). Искахме разрешение, за което се погрижиха братя Маркови и баща ми го погребяха там. По-късно и Стою беше погребан там. Когато бригадата на Борис Николов работеше в Русе 1953, 54 и 55 г. и бивахме често при братя Маркови, тогава Борис Николов с други братя взеха решение да направят по една мозаечна рамка на трите гроба, което да остане за спомен от бригадата. Занесоха материали и си спомням, че бях ходила там докато работеха и ги видях като търкат рамките, за да ги загладят. По това време в Русенското братство имаше едно съживяване на братския живот. Бригадата на брат Борис беше от доста хора, много от които идваха в салона ни на лекции и беседи, купувахме общо билети за концерти, за опера (Боян Златарев беше културен отговорник). Готвехме и се хранехме общо при братя Маркови на Свирчовица, тогава идваха и други хора от бригадата, които не бяха от братството. Братя Маркови посрещаха и изпращаха всички. Софка Явашева беше жива тогава, та я бяха натоварили със задачата да изсуши кайсии, които имаше тогава изобилно, за бригадата.

Братството в Русе се оживи, напълни се с онези, които бяха изпразнили Изгрева. Напуснаха Изгрева с мозайкаджийската бригада на Борис, почти всички братя бяха на работа в Русе три години, а по това време останаха в София другите, които подготвиха впоследствие погрома на братството на Изгрева. Такава бе цената на пълнокръвния живот в Русе през 1953/55 г.

Напуснаха си сами Изгрева. Братският живот постепенно изчезна от там и дойде време, когато Изгревът бе разрушен. Когато от една жива форма изчезне духа от нея, то формата сама се разрушава с времето. След тях идват гробарите и погребват останалото.

4. ИСТИНСКИЯТ САЛОН

Марийка Костадинова, гр. Русе. Бащата на брат Боян Ковачев бе построил в двора си салон за братството. Там се събирахме, четяхме беседи, правехме братски вечери, изнасяхме литературни и музикални програми, сказки и т.н.

Веднъж, като отивам на молитва в салона, виждам на вратата обява, че салона се продава. Имах събрани към 800 лв. Посъветвах се със сестра Пенка и брат Иван и решихме да съберем помежду си необходимата сума и да откупим салона.

Отидох при сестра Босилка, съпругата на брат Боян, поздравих я и я запитах дали е вярно, че продават салона.

Тя ми отговори, че не салона, а къщата щели да продават. Но скоро след това разбрахме, че салонът е продаден. Много плаках и много тъгувах за това. Там гдето бяхме пели духовни песни и бяхме отправяли песни към Бога, щяха да живеят чужди хора.

Веднъж срещнах брат Боян и му казах: „Брат, защо продаде салона на чужди хора? Ние от братството щяхме да съберем сумата и щяхме да ти платим?“ А той ми отговори: „Братята са горе. Тук на земята няма братя“. „Защо постъпи той така?“, си казах аз. И отговорът дойде.

Преди години брат Боян бил обърнал салона в мебелна работилница. Брат Петър Филипов отишъл при него и го попитал, колко пари иска, за да си построи нова работилница, а да отстъпи салона за братството. Отговорът бил: „Сто хиляди лева“. Брат Филипов и брат Новаков събрали тая сума и му я дали. След време брат Боян върнал парите, но по свои съображения предпочел да го продаде салона на други хора.

Така Русенското братство остана без салон, с което загубихме много: разпиляхме се и загаснахме.

Скоро след продаването на братския салон, понеже много скърбях за продаването му, сънувам една нощ следното: Виждам сестра Генка отива да посреща слънцето. Едни глас „отвътре“ ми казва: „Ето, сестра Генка отива на салон“. Разбрах, че от Горе искат да ме успокоят за загубата на салона и да ми покажат, че цялата Природа е братски салон. (Записала Пенка Краева, гр. Русе)

5. ГЕОРГИ ЙОРДАНОВ. РАЗГОВОР ЗА РУСЕНСКОТО БРАТСТВО

Въпрос: Вергилий Кръстев: Искаме да ни разкажете нещо от вашите спомени и контакти с приятелите и братството в Русе.

Г. Йорданов: В Русе познавам братя Маркови, а те бяха няколко души братя. Също и брат Марашлиев, Ватев, Малджиеви, а по-късно, когато нашата бригада отива там да работи 1951 г. в Русе, тогава опознах братята и сестрите, така и местностите около Русе, където на времето са имали комуна, братска комуна. Първата комуна са имали анархистите.

В.Кр. Братската комуна къде е била?

Г.Й. В тази местност „Свирчовица“, която е на 7 км източно от Русе. Една хубава липнишка гора, след нея следва една хубава обширна плодородна местност, която се наричаше „Свирчовица“. Там е била тази първа комуна на анархистите и след анархистите - комунистите са имали също такава комуна за колективно обработване и живеене. След това Бялото братство, братята със съгласието на Учителя са направили в тази местност също една такава обширна голяма градина с лозя и плодни дръвчета - комуна именно. Направили са сграда за колективен труд и работа. Добре, но в течение на работата тези неудобства, неуредици, които се случили при анархистите дошли тук и те същите ликвидират и тяхната комуна.

В.К. Какви неудобства?

Г.Й. Несъгласие, дисхармония, нямали са единомислие и ред други причини. Ликвидират я анархистите, после комунистите я купуват и тяхната пропада. Тогава имота купува Бялото братство.

В.К. Значи от анархистите и след това от комунистите я купува Бялото Братство. Това не го знаех.

Г.Й. Да. След като се ликвидира комуната на анархистите, по същите недоразумения, неудачи и разприави ликвидира се след това и комуната на комунистите. Това има голяма значение в духовния свят. И комуната на комунистите се купува от Бялото Братство, т.е. със съгласието на Учителя. Той може би Учителят ги движи тия неща, но те са вече друг етап на развитие и от друга категория.

След като Бялото Братство купува земята и на комунистите, става една доста огромна земя, която обработва Бялото Братство. Добра, но след години почват да стават също промени. Починали някои от братята - брат Ватев, брат Марков, Марашлиев и други възрастни братя, а като почиват, то по-млади не е имало, а многото земя е било необходимо да се обработва. Тогава цялата тая земя се възлага на тези 4-5 души Маркови. Те са обработвали земята и са използвали благата от нея, а това е братски имот, на Бялото Братство, обаче те не дават десятък. И в това време Учителят дал като задача на Любомир Лулчев да отиде и да тури ред в тази братска комуна. Обаче той отказал да отиде. Но казал: „Аз ще пратя един друг наш брат“ или един негов на Лулчев ученик Йордан Андреев. И действително Йордан Андреев стъпил в дължността си в Русе, но седял там месец, два, три, наблюдавал, тегли примерно колко продукти, плодове, зеленчуци се взимат - грозде, ябълки и т.н. Обаче Маркови са недоволни, гледат с лошо око, защото той ги контролира и държи сметка какво те печелят, какво вземат от плодвете на това стопанство. Започват пререкания, при които идва до там, че Йордан Андреев, пратеникът от Учителя от София се видял принуден да се върне в София. Отишъл при Учителя и Му казал: „Учителю, идвам от Русе, защото е невъзможно да се живее там и е невъзможно да се работи с тия хора. Те не ми позволяват и се карат с мене, че ги контролирам и ги задължавам нали при тези плодове толкова десятък трябва да дадат и те не са съгласни и затова аз напуснах и идвам, т.е. върнах се“. Учителят му казал: „Ами защо се върна?“ Йордан Му казал: „Ами ще ме бият!“ „Трябваше да те бият и тогава да се върнеш. А ти небит си дойде“. Значи, нали в Евангелието има притча за оня господар, който дал земя под наем и като отишъл някъде и се върнал след години искал от наемателите да платят, а те не щат да плащат и тогава пратил единствения си син при тези лозари в градините там, наемници на неговата земя, да дадат, да изплатят своето задължение, което предстои, което са обещали. Добре, но те решили да го убият този единствен син на господаря на земята, та да остане тяхна земята. Така тук сега същото се повтаря това, което Евангелието казва. И Учителят казва: „Трябваше да те бият, та

тогава да се върнеш". За да ги хване окултния закон.

В.К. Той се връща небит.

Г.Й. Значи, Учителят го изпраща като Негов син да иска полагаемото, а пък го изпъждат и казват: „Махай се“. Значи небит се е върнал. И така. След няколко години Учителят изпраща един брат **Асен Райчев**, един едър, строен брат, хубав, улегнал характер, счетоводител, беше по идеи земеделец, той беше от Бялото Братство, ученик от първите години и неговата жена, неговата другарка я познавам много добре. Той вече е пенсионер и Учителя праща го пак в Русе. Обаче същото става и с него. И с него постъпват така. Недоволни, недоволни и му казват да си върви и той си идва пак небит и казва: „Учителю, аз се разболях при тези хора, невъзможно е да се живее там, не може да се направи нищо“. И братя Маркови продължават да работят земята си, да правят вино, продават, плодове продават. Имаха там жилища за тях и за гости. Но никакъв десетък не дават на Братството.

И ние ходихме с бригадата там 1952/1954 г. Там отидохме, нашата бригада с Борис Николов. Там работихме, правихме мозайки на Културния дом на гарата - гара юг. През време на нашето пребиваване в Русе през свободното време, свободните неделните дни, ние ходехме на екскурзия и там прекарвахме цял ден на „Свирчовица“, тази местност към липнишката гора. И видях тази местност, градините, но братя Маркови ползваха всичкия този имот като свой. Бяха го присвоили.

В.К. А той е братски имот! Купен с братски пари.

Г.Й. Да, братски имот, купен с братски пари. Правеха домашно вино, продаваха, имаха и магазин и добре се запознах с тях. Печелеха добре.

Имаха хубаво салонче в Русе с пиано. Петър Филипов и братята му живееха в Русе като сладкари. Имаха работилница. И именно Петър Филипов тогава с другите братя и сестри провеждаха тези празници на братството, четяха там беседи, лекции и т.н. И тъй водеше се един хубав, редовен живот, братски живот в Русе.

След известно време брат **Бертоли**, нарежда му се по някакъв случай тука в София да вземе някаква работа в Русе, като строител по вътрешна украса - мозайки и др. Обаждат се на Учителя и Му казва: „Учителю, мен ми предстои едно отиване в Русе“. „А, тъй ли?“, казва Учителят. „Добре, ще отидеш в общината и ще предадеш на съвета целия този имот, братски имот, който е бил там и целия този братски имот ще го предадеш на държавата, ще го запишеш на общината.“ „Добре“, казва брат **Бертоли**. И тръгва за Русе.

В.К. Значи Учителят нарежда този имот да се прехвърли на държавата!

Г.Й. Този имот в „Свирчовица“ да се прехвърли и узакони на името на държавата.

В.К. Понеже те го използват като собственици. И печелят от него.

Г.Й. Добре, но брат **Бертоли** като отива в Русе, отива при братя **Маркови**, а те бяха известни, отива у братя **Маркови** за гостоприемство и нощуване и разказва това нещо на братя **Маркови**. А Учителят (туй от мене вече) може би не му е казал, да не им казва, и той разказал какво Учителят му е наредил и те тогава понеже са имали хубаво винце и ядене (това е от мене, почерпили са го) с приятни приказки и са го отклонили той да не направи това, да не отиде в общината и да не каже за прехвърлянето на земята. И така брат **Бертоли** не си изпълни задачата както трябва. Не изпълни задачата от Учителя.

В.К. Значи, всеки когото Учителят изпратил там, никой не си е изпълнил задачата. И всеки се върна небит. Много интересно. И какво следва нататък?

Г.Й. Не си е изпълнил работата, така е.

Сега като бяхме там, гостувахме и работихме в гр. Русе станаха нашите запознанства с приятелите от Русе и т.н. и след това вече когато нашата бригада си завърши работата, ние се прибрахме вече в София и след това **Петър Филипов**, който вършеше добра работа в Братството в Русе с беседи, четенето, организирането на екскурзии и братския живот, той решил да дойде в София, за да живее в София. Отива при Учителя и Му казва: „Учителю, аз искам да си купя тука място и да си направя тука къща. Искам да живея в София“. Учителят му казва: „Не, ти не си за тука, Петре, ти ще бъдеш в Русе, там е твоята работа“. Добре, но Петър наскърбен, отива си и не послушва Учителя. Купува си място в София и започва да прави къща, започва да работи тука, да стане софийски жител. Започва да работи тука в работилницата заедно с Борис и тогава, когато Петър се движи така на Изгрева отива при Учителя. Учителят не му говори. Сърдит му е. Когато Учителят се събрал с други приятели, говори с тях, отива Петър при тях, Учителят преставя да говори. „Петре, докато не си отидеш от тука аз няма да говоря!“ Тъй, че Петър за непослушанието си към Учителя трябваше след време да плати. Защото Учителят казва: „Във всеки град или село трябва да има по една запалена свещ!“ Това са думи на Учителя, които съм чувал, т.е. тази свещ именно е: да има салонче, да има и хора в това салонче, които да четат, да четат лекциите и беседите и да очакват когато един ден Господ ще прати многото хора. Така когато са Го питали старшите братя на времето от другите градове: „Учителю, ние например тука в Казанлък сме колко, 20-30 души“. Учителят отговарял: „Ще дойде време когато тук ще влизат по 200-300 души на един път“. А друг един брат Димитър Добрев, ръководител от Сливен, казал: „Учителю, ние сме 20-30 души! Все така едни и същи“. „Ще дойде ден когато ще влизат по 200, 300, 500 души наведнъж ще влизат. Тъй, че вие сте запалената свещ и ще очаквате един ден Господ да ги прати много, обаче, когато му дойде времето“. Тъй, че Петър не послуша, дойде в София, вършеше работата си в София, работеше за пари, но един път си счупи крака лошо, втори път си счупи крака лошо, значи Божието наказание му идва поради туй, че той не е свършил работата, която Учителят му е поверил. Именно да бъде ръководител и да ръководи братството в Русе. И тъй, след туй вече милицията идва в дома му няколко пъти и му прави обиски. Той искаше да стане ръководител в София и да замести Борис Николов. Там му гласуваха, братството му гласува туй доверие - сестра Елена Андреева, Борис Николов и други братя гласуваха му доверие, дадоха му много ценни Учителюви неща да ги съхранява той. И гардероби, и костюми и дрехи и ценни работи, много ценни работи има. Аз знам там един юрган, който ние го правихме с върна. Аз бях донесъл от Южна България, там го правиха нашите братя и сестри и го направиха за Учителя с такъв мерак един хубав юрган и дъшек от чиста вълна. И той там остана. Едни са дигали от вещите на Учителя, ония са дигали, окрали много неща, изчезнаха, идва време когато Петър се разболява и лошо се разболява и то под тормоза на милицията, понеже те го преследват вече, гонят го. Значи, гонят го вече духовете и милицията му казва, избери си къде ще отидеш. Значи, интернираме те от София. Той е болен вече. Където си избереш, там ще отидеш, но тука няма да бъдеш. Пъдят го от София, законната държавна милиция, държавна сигурност. Казват: „Ти не си за тука, интернираме те, където си избереш“. Той си избира в Русе. И там нали Марашлиева беше ходила там да го гледа и там почина. След туй когато започнахме да се интересуваме вече да приберем ценностите на Учителя, които Петър ги съхраняваше в своя дом като отидохме, със списъка, който имашме от сестра Елена Андреева то в дома му нищо няма. Това няма, онова няма, всички издигано, изкрадено, изчезнало и

останаха някои работи, които почти не са необходими. Тъй че Учителювите думи се сбъднаха. Щом Учителят е Бог, Божествен Дух, Голям Учител, Който е дошъл на земята да свърши една такава Божествена работа и трябва да има сигурни ученици, така нали честни, сигурни. А такива малко имахме. Жалко.

В.К. Сега за братя Маркови, какво ти си спомняш? Нещо друго спомняш ли си за братя Маркови?

Г.И. Да, след като дойде 9.IX.1944 г. дойдоха комунистите на власт и национализираха всичко и на братя Маркови им взеха земята, вземаха всичко. тъй че тази местност, тези места ги взема държавата както Учителят е искал да се дадат на държавата. Сбъднаха се думите му. Но държавата изпълни волята на Учителя, а не Неговите ученици. Това е важно да се знае.

В.К. Сега един въпрос. Вашата бригада, ще можеш ли да ни разкажеш нещо за вашата бригада, за живота във вашата бригада в ония години? Или не ти е приятно!

Г.И. Не една година имахме работа там в Русе. Какво да ви кажа и при нашата бригада нямаше единство и в самото ръководство отгоре имаше несправедливи неща, обаче благодарение на огромния труд, на търпението, защото когато се даде дума трябва да се изпълни. Както, например аз бях именно от тези, които можеха да напуснат бригадата като видях неразбориите, но останах само заради това, защото обещах да помогна там ида направя нещо, защото беше от моята компетентност, работата за която отидох и свърших благополучно докрай. Други особености, лоши неща нямаше.

В.К. Друг въпрос. Понеже става тук въпрос за братските имоти. Сега, например, в Търново спомнят ли си нещо за братските имоти, за градините там, как ги взеха, какво, що и как?

Г.И. Вижте какво. Аз знам, една година работихме там с един наш брат Георги Илиев и брат Стамат, който беше останал от Учителя определен да седи там в този къшк, гдето са ставали съборите. Някои си бяха взели квартира и на другия ден отидохме при него да се видим и той като ни видя, казва: „Къде сте?“ „На квартира. Вземахме си.“ И отидохме с него, вземахме си багажа и той ни взема при себе си в колибата, в това място гдето са ставали съборите на братството през 1922-1925 г. в Търново. И тъй живяхме в тази градина при брат Стамат. И много плодове имаше тогава там във Велико Търново. Дини, пъпеши, грозде, голямо изобилие. Правехме там чудни говеци. Това мога да кажа от моите спомени за градината. Имам и едно запознанство със синът, внука по право на този брат Тотев, за когото ще ви разкажа за него. Неговият внук Тотю Тотев, той бе архитект разправяше. Той разправяше, че е била на дядо му тази градина. Виж съвпадение. Аз правих някакви мозайки на този архитект Тотю Тотев и от там се запознах и с майка му и със самия архитект и той ми разказа, че дядо му бил от братството от първите и че заболял. И така заболял, че нямало кой да му помогне. Лекари, това, никой не може да му помогне. Той казал: „Да дойде Учителя, само Учителят ще му помогне“. И действително Учителят отива. Това са първите години във В. Търново, стоял два-три дена и му помогнал. И го вдигнал и той от благодарност тогава подарил това място на Учителя, на Бялото Братство за салон. Именно в този къшк, тази подарена земя от този брат Тотю Тотев са ставали тия събори във В. Търново.

В.К. Брат Стамат си замина и този имот се затри.

Г.И. Познавах се с брат Стамат, много хубав човек беше. Голяма работа. На няколко пъти той е имал желание и молил на Учителя да дойде да живее на Изгрева като Петър, обаче Учителят му казал: „Не, ще бъдеш там,

ти там ще бъдеш. Твоето място е там сега. Там има друга работа духовна. Ти не знаеш, но там ще бъдеш". Действително след години вече, когато са станали някакви промени, дойдоха нови закони и тази земя се отчужди от държавата. Всичко отиде в държавата, както Учителят каза. Изпълни се това. Но други го изпълниха! Други изпълниха волята на Учителя.

(Магнетофонен запис от Вергилий Кръстев)

6. КЪМ СПОМЕНИТЕ И КОНТАКТИТЕ НА ГЕОРГИ ЙОРДАНОВ С ПРИЯТЕЛИТЕ И БРАТСТВОТО В РУСЕ. МАРИЙКА МАРАШЛИЕВА

В местността „Свирчовица“ са имали комуна най-напред анархистите, после комунистите и след това Бялото Братство. „Свирчовица“ е на 7 км от Русе, а липнишката гора е на 10-12 км от Русе. И двете местности са източно от Русе.

Баща ми Велико Марашлиев е бил в комуната в Русе само в началото и то за кратко време. Забелязал нечестни работи. Ватев бил председател. Той имал трима сина и две дъщери, но неговите деца считали братския имот като да е на баща им, а в комуната трябва да бъдат крайно честни, за да успее общата работа и да бъде резултатна, затова баща ми се е оттеглил.

Според Колю Йорданов през 1935/36 г. Учителят изпраща брат Асен Райчев, пенсионер, бивш военен, счетоводител в Русе. По-късно Колю Йорданов и Йордан Андреев и тримата от София и след това Петър Арабаджиев от Варна. Тяхната задача била да контролират къде отиват приходите от стопанството. Братя Маркови, които работели братския имот не давали никакви приходи. Били изпратени от Учителя, а изгонени от братя Маркови.

Аз, Марийка, си спомням много добре, бях в трети прогимназиален клас когато брат Райчев беше в Русе на „Свирчовица“ и се беше разболял от неприятностите, които е имал с братя Маркови. Тогава на баща ми бяха дали от братството една голяма стая на „Свирчовица“ където прекарвахме през лятото 2-3 години в голямата къща до къщата и работниците на брат Ватев. Тя е била използвана известно време за обор на конете, но майка ми я беше варосала и макар и пода да беше от пръст ние си сложихме едно голямо легло, маса и няколко стола, малко покръшнина и така там бяхме като на курорт. Въздухът тогава беше много чист, чудно хубава вода, най-хубавата вода - батмишка вода, идваше от Образцов чифлик - пивка и студена. Братя Маркови работеха градината (зеленчуковата) и ни продаваха хубав пресен зарзават. Баща ми имаше дюкян за платове в Русе и с колелото сутрин отиваше и вечер се връщаше от града. Тогава бяха ни дали от братството три декара място, на Иван Петров 5 декара, на Георги и Васил Константинови десетина декара и на Георги Димитров и Никола Ватев не знаейки колко декара земя. Стою Марков облагороди пръчки лозови, а раздадените места бяха обърнати два пъти с лопати и през пролетта бяха засети с лозя. Целта беше да се обработят местата и да не стоят празни обрасли с бурени. Тогава имаше евтина работна ръка от съседното село Липник, сега Николово и другото село Гагала.

Като се разболя брат Райчев една вечер баща ми го покани на вечеря, защото при братя Маркови готвели като за здрави хора - лютичко, соленичко и т.н. След това брат Георги Димитров го взе в Русе в домът си и от там брат Райчев си отиде в София. Било е 1935/36 г. И докладвал на Учителя, че са го

изгонили братя Маркови.

Освен за нас имаше и друга стая, която дадоха на семейството на Иван Петров, бащата на Магдалена, другарката на Стоян Димитров от Варна. Двете семейства летувахме известно време, но не си спомням колко. Над нашите стаи имаше други, хубави с дюшеме, в които се беше настанил Георги Димитров. Понеже той беше мебелист беше обзаведен много хубаво. Имаше спалня, столова и т.н.

Имам снимка от това време, направена пред братския салон в Русе, на която са фотографирани брат Райчев, Колю Йорданов, Йордан Андреев и брат Петър Арабаджиев с други братя и сестри от Русе. Имам и още две снимки с Колю Йорданов и Йордан Андреев с братя и сестри. Едната пред консервената работилница на брат Ватев, а другата при блатото (бента) до зеленчуковата градина на „Свирчовица“.

Не може да се отрече заслугата на братя Маркови, че посрещаха най-любезно много приятели от братството, братя и сестри както и техни познати и приятели от света. На стопанството работеха брат Симеон и Стою Маркови с работници. Освен зеленчуковата градина и те бяха насадили лозя, които обработваха с работници и чираци.

Не ми е известно, че Учителят не е бил съгласен Петър Филипов да живее в София. Но Петър отиде в София някъде към 1949/50 г. След 9.IX.1944 г. когато забраниха частната търговия Петър беше известно време в администрацията на „Хоремаг“, а брат му Ною влезе да работи в производството на сладкарския комбинат. Като работеше в администрацията, Петър уреди 20 сладкарници в Русе и беше добре поставен като уредник. Но когато определиха за сладкарниците почивен ден в сряда вместо неделя, той не искаше да се подчини. Той настояваше да бъде свободен неделен ден, но хората в ръководството им се амбицираха и го уволниха дисциплинарно. Доколкото си спомням това беше в края на пролетта през 1948/49 г. През лятото той отиде на Рила и след като слезе в София беше известно време на палатка у брат Стефан Стоев, после при Гради Минчев. При брат Гради фактически нямаше място, но последния поставил над своето легло друго - второ, където бе спял Петър. Спомням си, че брат Петър казваше, че от тая деликатна работа в сладкарството той преминал на първо време в София на работа като изкопчия. Ръцете му загрубели, имал мазоли от тежката физическа работа. Било му тежко, трудно.

Братството в Русе изгуби, мога да кажа, най-ценния брат, който беше като стожер при русенци. В София той не можеше да работи друго освен тежък физически труд. Такива бяха законите. Софийско жителство даваха само на комунисти, а на другите, особено на хората от братството, жителство не се даваше. Известно време той живя в бараката на Гена Папазова. Тази барака я беше предоставена като агроном и научен работник. Понеже бараката беше до къщата на брат Антов, последният искаше да го изгони от там и брат Петър води дълго време дела с помощта на брат Богомил Малджиев. След като получи жителство софийско Петър си купи място от Васил Славов, който беше осъден след 9.IX.1944 г. и лежа в затвора във връзка с Трайчо Костов. Славов след като беше осъден, имаше да дължи на държавата и съпругата му продаде част от дворното място, за да посрещне задължението към държавата.

Нека не се забравя, че Петър отиде в София да живее след заминаването на Учителя около 1949/50 г. Когато беше заведено делото през 1957/58 г. срещу Борис Николов и Жечо Панайотов, Петър работеше при Гради срещу радиото в „Градини и паркове“. Там изработваха фонтанки за градините както и други работи. Трябваше да се ходи по адвокати във връзка с делото

срещу братството и брат Петър тичаше във връзка с тия работи със сестра Мария Тодорова. Веднъж когато бях в София той ме извика и с него ходихме при адвоката д-р Георгиев във връзка с делото на брат Борис. Петър придружаваше сестра Мария Тодорова, когато брат Борис беше в затвора. Той, брат Борис беше много труден за храната. Имаше болки в стомаха и накрая се наложи да му направят операция от язва и да му съкратят стомаха.

Веднъж и аз съпроводи сестра Мария до централния затвор, където лежеше брат Борис. Бях в София по някакъв повод.

През последните години преди заминаването на Учителя, Петър след като беше ходил в София беше чул от Учителя, че казал да се закупят всички места на Изгрева до жп линията. От тогава нататък аз имах желание да закупим някакъв имот на Изгрева, за което настоявах пред близките си. Баща ми си беше заминал през 1947 г. на 12.VII. По настояване на брат Петър ние си бяхме направили подялба и не мина месец и излезе закона за едрата градска собственост. Благодарение на това, че се бяхме поделили не ни засегна закона за едрата градска собственост. След това на 12.XII.1951 г. купих със свако си (съпругът на леля ми) къщата, която имахме до 1978 г. на Изгрева от наследниците на брат Матей Калудов. На 4.VIII.1978 г. бях преместена в обротно жилище в „Люлин“.

Брат Петър си купи мястото на Изгрева през 1950 г. Възможно е, доказано е бил жив Учителя да не му е позволявал да идва да живее в София, но за това нещо никога не съм чувала. Тоя въпрос изниква за мене едва сега през 1990 г. Затова не съм склонна да твърдя, че Учителят бил казал това. Това обаче с положителност може да знае брат Илия Узунов или друг.

Брат Петър си е чупил крака само веднъж, но счупването беше лошо и понеже не му сложиха гипс, кракът му остана по-къс и с течение на времето той куцаше все повече. При операцията, която му направиха му бяха срязани или може би при счупването сухожилия, което след време се отрази много зле на кракът му. Кръвообращението не ставаше правилно. Той упражняваше ступения крак, нарочно копаеше с него като натискаше лопатата като смятал, че по такъв начин го раздвижва. Понеже не ставаше правилно оросяване, накрая кракът започна да го боли.

За вещите, които бяха дали на съхранение при него той казваше: „Те ги донесоха. Аз не съм настоявал за това“. Считам, че това е станало да ги носят при него, защото имаше голям таван, който беше празен, но хубав. Доколкото знам вещите и дрехите на Учителя са предадени на братството от неговия племенник. Ако последният е задържал нещо, то той ще си отговаря за това. Аз съм лично почиствала и изтърсвала дрехите на Учителя. Виждала съм хубавия юрган, за който споменава Георги Йорданов. За сведение Учителят не го е ползвал и той беше свършено нов. Имаше и едно хубаво бяло вълнено одеало, както и възглавница. На тавана при брат Петър имаше голям сандък с юргани и др. вещи, може да е имало и дюшек, но там не съм гледала и претърсвала. Там имаше и завивки и други работи за Рила. Освен това при брат Петър имаше на леглата в едната стая дюшеци. Повече не знам. Имаше костюми, пардесю, гардероб, скрин, един сандък с чинии и други прибори, който не е бил отварян докато съм отивала в неговата къща. Какво е предал племенникът на Петър на братството също не ми е известно. Знаем, че Борис Николов бил подарил някакъв специален камертон от Учителя на синът на Мара Славова.

Обиски са правени на Петър, обаче той не е бил интерниран. Възможно е да са го заплашвали, че ще го интернират. Дори съм си мислила, което съм споделяла с някои близки хора, че има нещо загадъчно, нещо тъмно при неговото заболяване напоследък, защото той беше много здрав и силен. Петър

отиде при брат си в с. Миндя, В. Търновско на 10.VII.1983 г., където брат му Ною имаше имот. Преди да тръгне, той ме помоли „да не го оставям сам“. През 1976 г. леля ми беше починала, свако ми беше починал още през 1962 г. През 1978 г. ме бяха извадили от жилището ми и бях изпратена в обратно жилище в ж.к. „Люлин“. Аз пък прекарвах повече от времето при една наша сестра Донка Проданова на Изгрева. Тя беше сама и беше болна. Тъй че не съставляваше нещо много трудно да тръгна с него след като виждах, че той не е добре. За колко време отивам и аз не знаех. Набързо се приготвихме и тръгнахме за с. Миндя, от време на време отивахме в Русе, имаше автобус. След като се влоши състоянието на Петър, а условията на село не бяха добри особено през зимата за него, ние останахме в Русе, където той почина на 20.IV.1984 г.

Последният член от братя Маркови - Йордан си замина през 1984 г. на 18.февруари. Така завърши историята с това семейство.

7. САЛОНЪТ В РУСЕ. ТОДОР КОВАЧЕВ - ВНУК

Ще кажа няколко думи за част от хората от братството в Русе. Един от тях е Тодор Енчев Ковачев и синът му Боян Тодоров Ковачев. Нашият род има болярски произход. Баба Гинка, съпругата на Тодор Ковачев е от гр. Търново, а Тодор Ковачев е от Търговище. След като се оженва за Гинка, получава зестра голям имот в гр. Русе в центъра на града. След това той продава имота и взема имота на един турчин, който се изселва от Русе. Имотът също е голям и има възможност за големи материални начинания. Тодор Ковачев има осем деца. Шестото от децата е баща ми - Боян Ковачев. Майката на баща ми почива рано, когато баща ми е бил на 7-8 години. Веднага след това започват военните години на България от 1912-1919 г. Дядо Тодор и големите му синове са на фронта. Остават въщи само най-малките деца, две от които са дъщери. Те са били шестима братя и две дъщери. За препитанието на децата се е грижил един турчин, който е наел от дядо Тодор дюкяна и срещу тая услуга той имал грижата да се грижи за децата в смисъл да им дава пари, това не е никаква особена грижа. Те са били иначе на произвола на съдбата. Така минават военните години и децата вследствие лошите условия и лошата им съдба, поради което всички измират, остава само баща ми и най-големия син Димитър. Съпругата на Тодор Ковачев Гинка почива някъде около 1910-11 г. Баща ми е бил при нея, когато тя е починала. Той даже не е разбрал, че е починала и като умряла си е играел с нея. За да има кой да се грижи за големия имот, който има дядо Тодор, а баща ми, който е бил малък, то той бил принуден да си търси друга жена и намира пак от Търговище лелята на Марийка Марашлиева на име Руска. Разликата в годините между двамата е била голяма. Възрастта на баба Руска е била същата каквато е бил най-големия син Димитър. Така че е имало някакво несъответствие в живота при тая голяма разлика във възрастта. Минават военните години, баща ми пораства, дядо ми се оженва и идва момента, когато дядо ми се запознава с Учението на Учителя Дънов чрез бащата на Марийка Марашлиева. Така той включва цялото семейство да върви в тоя път на това Учение. В това време в Русе се създава комуната на Бялото Братство в местността „Свирчовица“. Баща ми отива там и работи четири години. През тия четири години той има възможност да види и добрите, и негативните страни на тоя колективен живот, който е трябвало да се води там. През 1922 г. идва Учителят в Русе и посещава комуната на „Свирчовица“. Преди да дойде Учителят на комуната баща ми боледува от треска. В момента когато

Учителят пристига, треската му изчезва. Когато Учителят си тръгва треската отново го започва.

Баща ми, живеейки там има впечатления от целия живот на комуната. Някои страни от тоя живот са негативни. Той е можал по такъв начин да проведе разговор с Учителя на тая тема и е изказал недоволството си от негативните страни в комуната. Учителят се съгласил с него и му казал: „Брат, ние за сега правим само опити. Ще видим какви ще излязат опитите“. Добре е да спомена тука и една хумористична случка, че при животните, които били използвани при обработката на земята е имало и един катър. Как е станало не зная, но Учителят бил казал, че в тоя катър е затворена душата на един владика. И наистина, тоя катър е правел много бели и много от приятелите там са си изпатили при опит да го язят. Той намирал начин да ги хвърля от гърба си. Когато баща ми научил, че в тоя катър живее един владика имал възможност да го впрегне в каруцата и да отиде до Русе и обратно, като непрекъснато карал катъра да тича. Така възпитавал владиката.

Тук е добре да спомена една негативна случка, която характеризира упорството и непослушанието на нашите приятели. Те са имали желание за нуждите на земеделието да се сдобият с кладенец и решили да изкопаят кладенец. Когато Учителят разбрал, че те имат такива намерения решил да им помогне като им казал къде да работят, трудът им ще се увенчае с успех и им посочил също къде има вода. Нашите приятели обаче вместо да отидат да копаят там, където Учителят им посочил отишли да копаят на стотина метра под това място. Копали дълго време и вода не излязла. Вместо да се върнат да копаят на това място, където Учителят им показал, те отишли на 100-150 м над това място. И там отново изгубили един месец да копаят и вода пак не намерили. Така зарязали и едната, и другата дупка, но на това място, което Учителят им показал, даже и така, за опит не отишли да проверят и изкопаят, та да видят дали има вода или няма. Поне да проверят думите на Учителя. Не. Заразали и не копали кладенец повече. И досега кладенец на това място няма. Има чешми на друго място, естествени гдето е излязла водата и направени чешми, но кладенец не направили.

Така баща ми изкарал четири години. След туй живота го е подвел на други места, но с Учението не прекратил. Участвал е така активно доколкото може, активно в братския живот. Даже годината, в която е строена на Рила заслона и кухнята, той е бил там и е участвал в тоя строеж. Тука пак мога да спомена една случка. При донасяне на плочите за покрива на кухнята, които са носени от мястото над петото езеро, той също е мъкнал плочи. При това носене, при единия курс, който е правил плочата, която носил я изтървал така, че тя е паднала на палеца на едната му ръка. Просто го премазал палеца. Другите приятели като видели какво е станало кога са успели, но казали на Учителя за тая случка и докато баща ми се ориентира какво да прави, Учителят идва и носи едно шише със спирт и памук. Предложил си услугите. Баща ми си подал ръката и Той само с памука почистил раната и просто до вечерта нямало и следа от това, че пръста е бил така травмиран. И аз си спомням, че баща ми казваше: „Дже сега не мога да кажа кой пръст, на коя ръка пръста е бил премазан“. Не бил останал никакъв белег.

По-нататък баща ми е решил да дойде в София да живее. И наистина, осъществил намерението си, дошъл в София и живял няколко месеца. Годината е 1927 г. когато на Изгрева се строи салонът. В тоя строеж и той е участвал. Салонът обаче 1927 г. бива построен, но дървената част, врати и прозорци не са били поставени. Учителят е извикал баща ми, който беше майстор в дървообработването, извикал го и му е предложил той да направи вратите и прозорците. Баща ми обаче имал вече намерение да се изселва от

София, тъй като времето, през което живея не му харесало да живее в София и решил да се връща в Русе. И казал намерението си на Учителя, че няма да стои в София и ще си ходи в Русе. И тъй как да кажа безотговорно или без да мисли много отхвърлил едно предложение на Учителя, но като млад не е съзнавал вероятно какво прави, но след това знам, че съжаляваше, че не е бил послушен и той към дадени съвети и предложения на Учителя. Това е наистина една негова грешка, която той си я съзнаваше и се мъчеше по някакъв начин да компенсира. Така той се коригира като направи дограмата - вратите и прозорците на салона в Русе.

През това време братския живот в Русе е продължавал. Но както в София са имали нужда от салон, така приятелите, последователи на това Учение в Русе също изпитвали някаква нужда къде да се събират. Събиранията са ги правили в къщата на Велико Марашлиев. За да осъществят желанието си да имат някакъв салон решили да събират средства, тъй като за салона материално трябва да има някой, който да даде финансите, а той така от въздуха не става. И направили една касичка дървена, сандък с дупка, сложили го там на подходящо място и всеки, който ходи и кой колкото средства има да отделя и да ги пуска в касичката. Като минал един период от около една година, може би и повече, отворили касичката да видят колко пари са се събрали, може ли да почнат строежа на салона. Установило се, че нищо няма в касичката, има някой и друг грош, някой и друг лев, но с грош и с лев салон не може да се строи. Нито място да се купи, нито нищо. Дядо ми, е бил материално стабилен, богат човек и аз казах, че родът ми има болярски произход, а от друга страна това означава и материално заможни хора. А родът ми и от страна на баба ми, от страна на дядо ми са били все имотни хора. Дядо ми тогава решава, отделя от двора си едно място, хваща майстори, купува материали и построява салона. Построява салона по подобие на този в София, т.е. салон където да се събират приятелите на беседи и над салона имало една стая, по подобие на тая в София, където ако стане нужда да дойде на гости, за да пренощува Учителя. Стаята, която беше над салона беше предназначена за Учителя. Построяването на салона става през 1932 г. От 1932 г. насам братята и сестрите в Русе имат вече салон където да се събират, където да провеждат беседите, да пеят и да беседват. Описанието, което чух от Пенка Краева и от Марийка Марашлиева за вътрешната уредба на салона се отнася за тогава, когато салонът действаше след 9. септември 1944 г. Това описание не отговаря на обстановката, която е била преди това, след 1932 г. Каква е била точната обстановка аз не знам. Не си я спомням, макар че когато дядо ми почина, той беше сложен в салона, всички наши приятели да имат възможност да дойдат при него, но пак не си спомням обстановката. Спомням си положението как беше поставено всичко, но обстановката точно не си спомням, на салона. В това описание на салона с врати, с прозорци, колко броя и т.н. столове при обзавеждането, дървената част е направена от баща ми. Аз може би не знам да е казал, но може би това да е била някаква компенсация за това гдето не е направил дървенията на салона в София. Тука искам да спомена, че Учителят не е бил доволен от направената дървена част на тая майстор, който я е правил. Там на Изгрева салона, който е бил направен, дървената част, която е била направена, Учителят не е бил доволен от нейното изпълнение. Макар че иначе имаше така някакво художествено изпълнение, но Той не е бил доволен. Защо, не знам. Но аз знам от нашите приятели в София, че Той не е бил доволен от направата на тая дървена част. Та така пък в Русе изпълнението на тая дървена част беше направена от баща ми. А горе в стаята, която е бил предназначена за Учителя е живеел баща ми, като ерген и след това като се

е оженил за майка ми. Дядо ми и втората му жена баба Руска са живели в къщата, която е била хубава за него време, пък и след това. Те са живели там, а той не е живеел при тях. Той живеел в тая стая горе. И след като се оженва за майка ми Босилка, той продължава да живее там. Те продължават да живеят в тази стая и това е единствената стая фактически, в която те живеят. Там съм роден и аз, там е роден и брат ми, в тая стая.

Тука вече трябва да продължа с неприятните неща в семейството на дядо ми, тъй като тази млада негова жена, баба Руска е водила някаква такава политика, която е в ущърб на семейния колектив и облагодетелствува нейния род. Тука започват едни конфликти и след като и баща ми се оженива, те още се засилват. И тази баба Руска, макар че не е много добре да споменавам тия негативни неща, но ги казвам, защото те ще послужат после, за да се разбере някои от нещата защо са се движили така събитията около салона. И баба Руска започва да движи нещата така, че се стига до положение дядо ми да накара баща ми със семейството си да напусне домът и да отиде да живее под наем на друго място. Макар че това друго място наистина е било много хубаво и стопанката на къщата е била много доволна от нас като наематели. Тя не е живеела в Русе, а си имала друг имот в Пловдив и там живеела, така че ние ползвахме целия имот, който имаше. Впоследствие тя ни предлагаше и да го купим и тъкмо ставаше тази договореност за купуването на имота, когато събитията около дядо ми станаха такива, че нямаше нужда от купуването на имота в такъв смисъл. Баба Руска, след като ние излизаме от дома на дядо ми, тя извиква да живее на същото място нейния си брат от Търговище. Казваше се Калю. И той живее на нашето място. То само по себе си не е нещо особено и няма нищо общо със събитията по-нататък, но тя е успяла да убеди дядо ми, той да ѝ направи на нея четири завещания на целия имот, който е притежавал. Това, разбира се, на остава скрито и достига до знанието и на баща ми. Дядо ми, след като е направил тия четири завещания, обаче се почувства зле и физически и психически, макар че до тогава бил много здрав. И започва да търси да прави контакт с баща ми. Баща ми дълго време упорства и не ще да осъществи контакта и връзката той осъществява с майка ми. И най-после майка ми успя да го убеди баща ми да направи контакт с дядо ми и при тази среща дядо ми е изказал желанието си ние да се върнем отново да живеем там. Баща ми тогава му е поставил условие: „Може, обаче при условие, че се развалят тия четири завещания“. Дядо ми се е съгласил и баща ми поема ангажмента да го осъществи на дело. За целта трябва дядо ми да бъде заведен при съдебните власти и те да развалят тези завещания. Той наема файтон и го завежда при тия административни органи, където се извършва развалянето. За това разваляне никой не знае освен баща ми, дядо ми и адвоката. Когато развалят завещанията, адвоката, който е нает да движи юридическите постановки на нещата и нотариуса, който изпълнява тия служебни задължения предлагат на баща ми, тия същите завещания да се прехвърлят на негово име и по тоя начин целия имот да стане притежание на баща ми. Така предложението е съблазнително, но баща ми е категоричен. Той казва, че иска наследството да бъде по закон. Както е законът в държавата, така да бъде. Никакви завещания не ще. И наистина завещанията биват развалени. Може би няколко дена след това дядо ми се успокоява и си заминава за другия свят. След събитията около смъртта, започват вече да следват събитията около разделянето на имота, който не е малък и който е съблазнителен за всички. Наследниците са трима. Законни наследници - баща ми, брат му, най-големия брат, който е жив - Димитър и съпругата на дядо ми - баба Руска. Имота може да се раздели по равно, така е било и по закон, може би не си спомням

точно тия неща, но истина е, че при самата подялба нещата се развиват в друг аспект. Първо наследницата баба Руска знае, че има четири завещания и е спокойна и движи нещата така, като вече стопанин на имота и чака с нетърпение да се отвори завещанието. Какво било обаче учудването ѝ, когато разбрала, че тия завещания са развалени. Това прави преврат в събитията. Баща ми поканва при подялбата съседите да са свидетели на подялбата. След като се установява истината по тия административни неща, тогава баща ми прави предложение. Той взема тази част на имота, където е салона и с къщата където е живеел дядо ми. Дядо ми е имал голям имот, така че по средата му служеше за улица, даже много от съкварталците, за да съкратят, да не обикалят целия квартал, минаваха през двора, нашия двор. А дядо ми, за да си обезпечи така по-сносни старини е направил много къщи в двора и слагал наематели, които от наемите е живеел спокойно. А освен имота, който е в града имаше и лозя. Баща ми, понеже си имаше свое лозе, той се отказва да участва и да получи част от лозята. Лозята си ги разделиха баба Руска и чичо ми Димитър. А от имота в града баща ми взе най-малката част. Това беше къщата, която имаше плюс дюкяна на дядо ми със складови помещения и салона, а салона не носеше никакви доходи на нас, на баща ми. Докато другите части на имота вече носеха доходи на новите притежатели, тъй като в тях имаше къщи, където живееха наематели и носеха доходи на вече новите стопани, чичо ми и баба Руска. Те бяха и по площ и по-големи. Така че в другите части, които получиха в съседство до нас беше чичо ми. Той получи две къщи. Едната, в която живеят и едната, в която има наематели. А баба Руска получи три къщи. Така беше. Най-голямо дворно място и три къщи. В едната да живее тя и другите две с наематели. Имаше две семейства наематели. С нея наедно отиде да живее и брат ѝ Калю в тая вече нова част. Делът на баща ми беше една къща и салона. Доходи от имота ние нямахме. А освен това и лозя ние не получихме от тия селскостопански имоти, които дядо ми също имаше. От тях баща ми изобщо се отказва, не щеше да участва.

Ето така стоят нещата около салона до почиването на дядо ми. До тогава салона е функционирал. Между другото почват политическите събития в България. Дядо ми почива през лятото на 1943 г. може би през месец август. А салонът функционира, но ние вече живеем в наследствената къща на дядо ми. Но при политическите събития, които идват, то нашите приятели вследствие тия политически събития, всеки търси начин за оцеляване. Посещението в салона вече намалява, няма това активно посещение пък и политическите събития не дават много големи възможности за проява на тия наши така стремления, които имаме от Учението. С идването на 9 септември 1944 г. събитията в България вече придобиват друг характер. Властта беше поета от комунистите и те бързо извадиха закони, които облагодетелствуват тях. Един от тия закони беше и това, че хората, които нямат имот трябва да живеят в имота на тия, които имат. И така изкараха закон, че не може всеки един да живее в самостоятелна стая. Законът беше, че двама души задължително да бъдат в една стая. При нас къщата, която имахме беше от две стаи. И тя според закона задоволяваше напълно нашите нужди. Салонът и стаята и помещенията под салона, а той беше целия салон отдолу с помещения, три стаи имаше отдолу, то трябваше ние да ги дадем по някакъв начин под наем. За да не стане това баща ми направи салона на работилница. Така вече, по тоя начин той, салонът стана не жилище, а средство за прехрана на семейството. Интервенциите, които правеше властта, да го вземе за ОФ клуб, за техни партийни нужди отпадна. Въпреки това обаче помещенията под салона дразнеха представителите на властта, може би някой ходеше и нарочно ги насочваше и заради това ние се принудихме да вземем плюс това и наематели. За

да не стане така, че те да живеят там в сградата гдето е салона, ние отидохме да живеем в тия помещения под салона и стаята над салона, а тая къща, където живеехме преди като наследници на дядо ми я дадохме под наем. Така минаха известни години, докато комунистите се стабилизираха, направиха си свои имоти и национализираха много други, особено еврейските и те вече нямаха нужда от тоя закон и го отмениха. При тая отмяна вече ние търсехме начин да излезем от положението и искахме да извадим наемателите. Те бяха обаче много опърничави хора и с думи не ставаше. Баща ми беше принуден да заведе няколко дела и тия дела до нищо не доведоха и тогава някой го беше научил, та три дела изведнъж заведе, за да ги извади и наистина с тоя фронтален натиск от три дела успя да ги извади. Сега вече помещени-ята бяха празни и салона можеше да се ползва по предназначението си. Никой обаче от нашите приятели не се интересуваше от това и наистина баща ми продължаваше да го ползва за работилница. Трябва да кажа даже, че когато го ползваше за работилница, продължаваше тоя натиск, който указваше властта. Той имаше работник, който работеше в салона и някой беше издебал момент когато баща ми е някъде из града за материали и нещо друго и беше влязъл и беше ударил по главата работника. Така че имаше нужда и от медицинска намеса, за да се оправи човека. Беше го травмирал здравата по главата. С някаква тогва му беше разбил черепа. Тъй че аз мисля, че малко приятели, пък може би изобщо никой да не знае тия събития около натиска, интервенцията, която указваше властта върху нас, за да може да обсебят салона за техни нужди. Както и да е салона имаше възможност вече да се ползва по предназначение, но никой не идваше да го ползва. Може би нашите приятели са се страхували от острия език, който имаше баща ми, да дойдат да го вземат. Не знам. Но вероятно са се оплакали на приятелите в София. В София вече след заминаването на Учителя има Братски съвет, има ръководство. В Русе има или няма, но тия, които са се мислили за някакви ръководители са се оплакали вероятно в София. В София приятелите ръководители решават, че трябва да изпратят някакъв парламентъор. И кой да бъде той, решили да пратят Гради Колев Минчев. Нашият добър приятел, предполагавам, че много от приятелите го познават. Той сега вече не е между нас. Гради идва в Русе с тая мисия да провежда дипломатичен разговор с баща ми, така че да го убеди да отстъпи салона за нуждите на Братството. С Гради аз съм говорил много пъти и той много пъти ми е приказвал по разни поводи, как е дошъл в Русе, какви намерения е имал, как е смятал, че трябва да проведе един много дипломатичен разговор и предполагал, че ще срещне голям отпор. Изобщо нещата са били нарисувани в една светлина, в смисъл, че там стои един цербер и не дава салона. Какво било обаче учудването му, когато още със споменаването баща ми казва, че салона е на ваше разположение, само че никой не идва да го иска, за да го ползва. И за да не стои така и за да не бъде обект на приказките на хората и някои злосторници да искат да го наемат по някакъв начин, той го държи като го ползва за дърводелска работилница за производствени нужди. След тоя разговор с Гради нещата се оформят в смисъл, че няма препятствия вече за ползването на салона. Приятелите в Русе поемат грижата и започват да го устроят, така че той да се ползва. И наистина, той бива устроен и Пенка Краева и Марийка Марашлиева, описанието, което са направили е много подробно и картинно отговаря напълно на истината на обстановката, която имаше салона от тоя момент нататък.

Започва функционирането на салона. Но салонът е материално средство. Там нещата не стават само с хубави мисли. Лятно време когато се ползва, пак грижата му не е голяма. Но зимно време грижата му е голяма. А

за да може целогодишно ползването на салона да става, трябва да се мисли от лятото. Известно е, че събранията в салона стават в седмицата няколко пъти. И сутрин рано в неделя и сутрин рано в сряда и сутрин рано в петък. А брат Петър Филипов правеше и женски събрания в четвъртък и още един ден беше зает. Имало е женски събрания, които Учителят е правил. И като последовател на тия неща Петър Филипов ги правеше и тях. А трябва да кажа, че правеше и детски събирания на децата на приятелите. Един ден от седмицата отделяше и ги събираше и тях. За поддържането на салона никой не идваше да го поддържа. Всички го ползваха както се ходи на кино, на театър, на опера, на влака. Трябва да има някои хора, които да го поддържат. В кината имат хора, които ги поддържат, също в театрите. Стопаните на тия заведения си имат грижата да ги поддържат, но стопаните на салона нямаша грижата да поддържат салона. Те само го ползваха. Майка ми беше работлива жена, здрава и беше доброволно поела тази служба и се грижеше за салона. Чистеше, метеше, замазваше, боядисваше с вар един път в годината, прозорци врати, всичко това се миеше, чистеше, за да може той да бъде хигиеничен, та тия, които го посещават да им е приятно при посещението в салона. Зимно време към тия неща се прибавяше и отоплението. За отоплението, първо то може да се раздели на две части: едното е осигуряване материали за отопление, второто е използването на тия материали. Знам, че баща ми изключително се грижеше за доставката на горивните материали и понеже беше дърводелец, от отпадъците на обработката на дървесината една голяма част отиваше през зимата да се поддържа отоплението в салона. В интерес на истината трябва да кажа, че може би братята и сестрите са събирали пари или какво още не знам, но брат Новаков по някой път купуваше дърва. Но те пристигаха, разтоварваха ги транспортните средства на улицата пред къщата и с това свършваше грижата на нашите приятели за отоплението. Вкарването на дървата вътре в мазата, привеждането им във вид, че те да могат да влизат в печката, изваждането от мазата и по-нататък употребата на дървата в печката, за тая работа никой не се занимаваше с изключение на майка ми. Всички растяха духовно напред и не искаха да се занимават с тази груба материя. Наистина много груба материя, много сили отнема на човека, за да се затопли салона през зимата, той беше голям, а печката беше само една. Трябваше време, зимите в Русе са солидни и дълги и студени, трябваше да се запали печката от вечерта, за да може сутринта в пет часа, когато нашите приятели пристигнат, салона да е вече приятно отоплен и те да могат спокойно да слушат беседата и да паят песните. За да се поддържа печката, обаче трябва някой да седи до нея. Не можеш да хвърлиш дървата и да си ходиш да спиш. Отново майка ми изгубваше по няколко пъти в седмицата нощите, прекарваше ги в салона, за да поддържа непрекъснато печката, тя да е в изправност. Пък и горяща печка не може да се остави без наблюдение. То е опасно и от пожар. Всичко се случва. Трябваше някой да стои и тя стоеше. Баща ми беше зает с професията си и не можеше да се занимава с това, а майка ми като домакиня беше поела и тази част, грижата за отоплението на салона. И го правеше. Често пъти нашите сестри я заварваха да дреме до печката. И като виждат, че тя е доста изморена препоръчваха ѝ да си сложи едно легло до печката и там да спи до печката, хем да поддържа отоплението на салона, хем пък и ще спи. То може би който е много напреднал в духовно отношение може и да спи и да поддържа печка, но изостанали хора като майка ми не можеше и тя трябваше да придрямва на стола до печката. Пак го споменавам това, не за нещо друго, а защото вече чух изказването на нашите сестри, които описват живота на братството, изпускат тия моменти, а пък те са необходими за уясняване на по-нататъшните събития на

живота на братството в Русе. Така вървеше живота в Русе. Братята и сестрите идваха, пееха и точно така беше както го описва Пенка Краева. Идват, приятно им е, пеят си, слушат беседата, после пак пеят и си отиват. Стават вечери на 27 декември, на 22 септември, на 22 март и може би и някои други, не знам. Празнуват приятелите, но за да се приведе салона във вид удобен за празнуване, да се подредят столовете вече в друг вид, да се намерят маси, да се сложат тия маси, да се приведат тия маси в естетичен вид, да се нареди на тия маси и храна, и всичко в тая работа изключително участие вземаше майка ми. Другите пристигаха, ръкуват се, поздравяват се за пролетта, за есента, за всичко, но за подреждането те смятаха, че някои ангели или архангели или от тая стълбица от девет йерархии някой го прави. Може би те го правят, но не някой човек от приятелите да вземе та да го направи. И наистина, пристигаха, минаваше целия ритуал от край до край с песните, с четенето, с пеенето, с яденето и като свърши яденето всички пак се поздравяват, кой каквото има останало слага в торбата, заминава, а чистенето, подреждането и привеждането на салона отново във вид удобен за ползване при четене на беседа, трябваше да го прави майка ми. Често съм вземал участие и аз, защото ставаше така, че някой път вечерята е в такъв ден, че на другия ден сутринта трябва да има беседа. Или се случва сряда, или се случва петък, или се случва срещу неделя, а значи трябва салона още същата вечер да се приведе в такъв вид, че нашите приятели като дойдат вече всичко да е в ред и те отново да могат да се молят на Господа за тяхното щастие. Правеха го и наистина салонът биваше в ред, но тоя ред го правеше не някой друг, а майка ми. Майка ми е от едно село близо до Русе, тя също е от такъв род богат селски, от попско семейство, така че тя бе с необходимата интелигентност. Аз след години като студент прочетох Достоевски, а тя го беше чела преди мене и често пъти за Достоевски ми говореше. Тогава аз когато бях ученик в Русе, то Достоевски беше за мене толкова далеко колкото беше земята от небето, но тя беше го вече прочела. Тъй че те я смятаха за нещо от типа на слугините, но тя беше интелигентна, макар че вършеше слугинската работа в салона и беше една от така образцовите домакини. Може да звучи като хвалба, защото ми е майка, но това е истината. Тя беше една съвършена домакиня и можеше и знаеше както казва поговорката, че знае две и двеста и се справяше винаги с положението. Така вървяха събитията и всички си вървяха по тоя отпъкания път, никой не му идваше на ума, че нещата ще почнат да се развиват по друг начин. Защото те живеяха според мене като сомнамбули и в една такава приятност.

Обаче съдбата направи и посочи друг начин и разтърси тия наши заспали приятели. Комунистите не искаха да се развиват тия общества, които носят напредъка в България и след като се справиха с другите там разни религиозни секти, обърнаха вече и очи към нас, макар че нашето не е религиозна секта. То е научно учение обаче така може би имаме вина всички ние, за да се смята, че е секта от управляващите в страната, пък и ние ходим и съдействуваме за това. Факт е, че братските съвети, които съществуват, но това е друга тема. Така че дойде тоя момент когато властта атакува, обискира и взе беседите. От нас, от салона, когато събитието стана през 1957 г. то взе един камион с беседи. И от къщата взеха беседите, които ние имаме, личните и тия, които бяха общите в салона, един камион беседи бяха натоварили и са ги откарали където им е наредено. Оттук нататък започват вече трудните събития и дойде времето, когато за много хора живота беше труден. Труден се оказа живота и на нашите приятели. Един от тях беше и Петър Филипов. За него беше трудно да остане в Русе, да продължи да работи и да живее и се премести в София. За това му преместване в София баща

ми често го обвиняваше и му викаше: „Петре, ти дезертира!“ Защото наистина Петър Филипов беше един от нашите приятели, който успяваше да обедини приятелите от братството в Русе и те доброволно или насила, не знам, но идваха и посещаваха събранията, лекциите, произнасянето при четенето. Имаше си система, която може би от братския съвет от София е подредена и в тая система те се движеха. Тая канализация, която имаше, тя не създаваше никаква нужда за мислене. Просто изпълняваш това, което някой друг ти е казал, един там чете, един пее, свири, свирят там един, двама, трима, кой колкото иска. Тука искам да се върна пак на това, че всички наши приятели от Русе, когато им е приятно, когато имат възможност идват на събрание. Когато обаче имат някакви техни причини, какви не знам, не идват на събрание. Майка ми, ние обаче, не можеше да си сложим шапката и да заминем някъде. Ние трябваше през всичкото време да сме там, защото салона трябва да функционира. Ние не можем да си вземем шапката и да отидем да си вършим някоя своя лична работа. Ние трябва да я вършим така, че салона да работи. А пък нашите приятели кой когато искаше, някой път идват пет души, някой път идват двайсет души. Значи останалите петнадесет си имат някаква друга работа. И тя е по-важна от тази на слушане на беседа, на получаване знания, които Учителят дава, другата им работа е по-важна и те загърбват беседата и отиват и си вършат своята работа. Ние обаче нямахме тая привилегия да смятаме нашата работа за по-важна. Ние трябваше да стоим там и да даваме възможно един човек да дойде, но той да бъде посрещнат, да си ползва салона както трябва, както са направили канализацията Братския съвет от София. И наистина, тя действаше безотказно. Няма нужда да си тормозиш мозъка. Просто е и изпълняваш. Така, че това пак го казвам с оглед следващите събития.

Следващите събития бяха така, че един отиде в София, друг отиде не знам къде и приятелите в Русе започнаха да намаляват. И се стигаше до там, че някой път никой не идва на събрание. От друга страна пак политическите събития у нас доведоха до това, че ръководните комунистически кадри търсеха къде да си направят хубави квартали, където да си направят жилища. Един такъв квартал се оказа нашият. Комунисти, които бяха ръководители на града и имаха някакви влияния дойдоха и прокараха някаква наредба или направиха план градоустройствен, в такъв смисъл, че този квартал трябва да се направи с детски градини, жилищни блокове, където да живеят хората и изобщо да бъде един комплект от жилища и съответните там приложения към жилищен квартал, като детски градини, кина, театри и т.н. Този план на града засегна нашия квартал. Това разбира се бяха само големи приказки, за да може зад тия приказки тия мижави комунистически кадри, като стояха зад тия приказки, за да могат по тоя начин да осъществят построяването на свои жилища в тоя квартал. Така и стана. Но събитията вървяха така, че се виждаше, че ще ни вземат имота и какво ще дадат за него не беше ясно. От друга страна, посещението вече казах на салона намаляваше. Всеки живееше по някакъв начин, но това посещение не беше вече така необходимо както че ли за всички. За да може да не загуби много, баща ми се принуди да продаде къщата. И я продаде. След това, като продаде къщата, работилницата, която я имаше си я направи на къща и там живееше. Той се мъчеше да изпревари събитията, така че като продаде имота да няма нещо, което те да му вземат. Така беше успял да си продаде имотите, полските имоти, лозята, които имаше, той изпревари правенето на ТКЗС-тата, той успя да ги продаде и когато направи ТКЗС те нямаше просто какво да му вземат. А тия, които го купиха получиха мозъчен удар и заминаха за другия свят. И сега той по същия начин се мъчеше да изпревари събитията. Така

след като продаде къщата реши да продаде салона и след това да продаде и работилницата, в която живееше. И вероятно са се изненадали нашите приятели и както разбрах и от разказа на Пенка Краева, видяла обявата, че салонът се продава и й станало болно. Станало й болно за това, че няма вече къде да ходи на развлечение, защото тяхното посещение за мене беше приятно прекарване. Пък и тя самата си го казва, че вече няма това, където те да се събират и приятно да си пеят и да си приказват. Няма го това, защото салонът се продава. И наистина тия събития трябваше да настъпят, защото както казва Учителят и тука отговарям на Пенка Краева, тя сега е горе, в другия свят, но да ме слуша хубаво, защото загубата на салоните е в сметката на Учителя. Новото Учение, казва Той не може да се изпълнява по стария начин. И Христос преди 2000 г. казва: „Не може новото вино да се налива в стари мехове!“ Не може Новото учение да се изпълнява по стария начин. Не може Братският съвет в София да канализира нещата и ние да вървим, всеки иска - не иска, в тоя канал, в който ни праща Братският съвет. Братският съвет иска да ни направи като хората в казармата. Само да изпълняваме, а ние да не мислим. Е, има хора като Пенка Краева, които съжаляват, че им отнемат това животинско съществуване, някой друг да се грижи за тях, те да идват в салона на топличко, на приятничко, на изчистено, да слушат половин час или един час беседа, да пеят две-три песни и след това по живо, по-здраво, както се ходи на театър да се приберат вкъщи и да мислят кога пак ще дойде тоя приятен момент.

Е, тия приятни моменти свършиха. Сега трябва всеки да мисли и да се учи по друг начин да осъществява това Учение. Защото това е Учение, това е наука. Тя не може с ядене и с пиене да се научи. Тя трябва да се научи по друг начин. Както математиците, както лекарите, както инженерите, както всички, които учат във висшите учебни заведения и искат да научат нещо, употребяват воля и сили, и знание, и безсъние да научат нещо, така също за това Учение се изисква много повече и безсъние, и четене, и писане, за да се научи. Те обаче искат някой там да им пее, някой там да им приказва и те само да слушат. Ама то това е Учение, не е приспивна забавачница, където някой там да те залъгват нещо. Учение е това и аз използвам момента, за да им кажа на всички приятели, ако имат изобщо в главата си намерението да четат, защото те не четат. Нито четат тия книги, гдето излизат от поредицата „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“, нито четат беседите. И когато аз казах веднъж на Благовест Жеков, който е председател на Братския съвет да прочете еди коя си страница от том I. на тая поредица „Изгревът“, той пита: „Ама трябва ли да я чета?“ „Ама трябва бе, Благо, трябва, трябва, и то да четеш денонощно, защото иначе ще останеш толкова прост, колкото си бил и преди 100 години. Трябва бе, Благо, трябва и всички други да четат, за да може наистина да научат нещо от това Учение, защото инак няма да го научат.“

И затова след 1930 г. не мога да си спомня точно коя година, но е след 1930 г. при един събор на Изгрева присъстват и много учители. Когато свършва събора учителите помолиха Учителя, Той да им изнесе една беседа за тях, за учителите и Той им изнася беседата. Като свършил беседата един от учителите, наш приятел, казал на Учителя: „Ама, Учителю, аз много искам, там където живея да правя така, че да предавам това Учение на другите. Нямам условия, нямам там салон, нямам нищо. Ни кой да свири, ни кой да пее, нито къде да ги събера“. И тогава Учителят се обръща не само към него, а към всички наши приятели, слушащи тая беседа и им казва: „Ама как, ама вие искате Новото учение да го предавате по старите методи? - Не, за Новото Учение не е необходимо да има нито салони, нито нищо. Новото уче-

ние може да се предава навсякъде - и в салон, и без салон, и под звездите, и под небето. Не е необходимо всичките тия ритуални зали да бъдат в наличност, за да можем ние да предаваме Учението". И не случайно прокурора, когато беше процеса по братските дела след 1957 г. каза нещо изумително, има го записано, ама драги приятели, намерете ги тия протоколи на тия дела и вижте там прокурора какво казва: „Аз имам връзка с вашия Учител Петър Дънов и знам, че на вас тоя салон не ви е необходим". Как го е научил тоя прокурор аз не знам. Има го написано, но те не искат да четат беседите, нашите приятели, искат някой да им ги чете. И заради това са си намерили едно вертепче на Изгрева там, кафененце, истинска кръчма, гдето се продава бира и алкохол и седят кварталните пияници. А те отиват там някой да им ломоти. Навремето Симеон Симеонов само как нижеше беседите, чете ги там в салона. Чете ги и прескачаше цели пасажи. И нашият приятел Ганчо Генчев, той също идваше на беседата, аз съм свидетел и участник в тая работа. Идваше на беседата Ганчо Генчев, чете Симеон Симеонов беседата, а Ганчо отворил беседата и следи какво чете Симеонов. Само, че Ганчо спи, и като спи беседата пада долу. И аз понеже стоя, случайно съм седнал до него, аз не го познавах до тогава, дигам беседата и аз следя, а той спи, Ганчо спи. И гледам как Симеонов прескача цели пасажи и така бързо, бързо прочита беседата и после цигу-мигу с цигулката и така приключваше науката, нашата наука. Не може по тоя начин Симеонов да си чете, да си прескача пасажите, някой слуша, някой не слуша, някой спи, и това се нарича Окултна Школа! Окултна наука! Нищо подобно. Науката няма нищо общо с това извращение на нещата. Ама толкоз няма нищо общо с това извращение и заради туй съдбата може би под ръководството на Учителя направи събитията така, че сега да няма салон. Щото за какво е той? За спящи такива Ганчовци? Нямаме нужда. Истинските ученици, те имат нужда от съвсем други работи. И заради това отговарям аз не само на Пенка Краева, но на всички приятели, които се мъчат да правят нещо. И сега хвърлят и средства да купуват места, че да строят отново салон. За кого ще го строите бе, драги приятели? За кого? За да има пак такива спящи същества в тоя салон ли? Няма нужда от такъв. И съм сигурен, че природата ще направи така, че всичко туй, което са замислили, няма и да стане. То и така вървят нещата. И се дойде до там, че да ходят през 1996 г. и да се продават там във Франция, и то на един от последователите, на един, който е изключен от Учителя, от Школата на Бялото Братство. Ето това не мога да разбера как може да си го позволят. Ако Благовест Жеков и тия там 25 души, колко са били са отишли във Франция и са от това Учение, то те автоматически са се изключили от него, защото тия там са изключени от Бялото Братство. Ами вземете и прочетете! Във беседата, която е държана 1925 г. под Мусала, там където е сега хижата, то прочетете, за да видите. Писано е и е говорено от Учителя. Там Методи Константинов и Михаил Иванов се сбиват заради една сестра. Михаил вади нож, за да ликвидира съперника си. Учителят ги подгонва с бастуна, настига Методи, ударва го с бастуна и Методи поема наказанието си. А Михаил избягва и не се връща. По тоя начин Учителят изобщо не можал да го санкционира по правилата на окултната Школа. И тогава на другия ден на беседата го изнася случая: „Двама наши братя се бият в присъствието на Учителя си. Единият, казва, отнесе наказанието си. Другият обаче избяга и не можа да получи наказанието. Заради тая работа, Аз, казва, го изключвам от Школата за 25 000 години!" Така, че драги приятели, тия там във Франция не са в Школата, те са изключени. Вие ходите и им целувате ръка. Е, ваша си работа. Но според мен, аз не съм фактор, но според мен и вие сте се изключили от Школата, защото ходите и целувате ръка на тия изключените. Щом

ходите по техния акъл и вие сте такива.

И сега Пенка Краева пише в своите спомени, че баща ми Боян Ковачев си е обърнал работата като продал салона. Не, драга Пенке, нищо не е обърнал баща ми. Всичко е направил както трябва. Отвервал се е от салона, защото той години наред ви служи като слуга, той и майка ми главно. Той слугуваше в тоя салон, а вие идвахте и само търкахте прага на тоя салон, ама нищо не научихте. И заради това, не че баща ми не си е свършил работата и не знам какви всякакви тълкувания още му се преписват, поради туй, че той е продал салона. Не, продажбата на салона не само подобри и оправи положението на нашите приятели в Русе. Те нямаха нужда вече от тоя салон. Ама те самите вече идваха от време време. И за какво им е той, за да спят ли в него? За да си прекарват времето така, приятни мигове, както другите хора ходят на ресторант, ходят на цирк, ходят на театър, ходят на кино. Не, салонът не е за тия работи. И понеже той се превърна в това, заради това и съдбата направи така. А това, че баща ми със своята дановистност изпреварва някои събития на управляващата комунистическа партия, това е съвсем друга работа. Просто находчив човек, разбира от материалните неща и ги движи така, че да не бъде уязвен от комунизма. А не, че комунизма бил направил това и това. Не, баща ми просто изпреварва нещата. Това е истината, изпреварва. А това, че няма за лентяите вече тихо, спокойно място, където те да пребивават на топличко, на приятно, на чист въздух, да има кой да им слага софра, това е съвсем друга работа. Тая тяхна загуба, така или иначе я има. И от тук нататък няма да има такива работи. Макар че те по енергия, всички те си го правят. Продължават да се събират на 22. март, 22. септември и не нещо друго, ами правят разни ритуали, както става навсякъде в черквата и където се е изродило Учението на Христа! Но Учителят казва: „Аз, казва, няма да допусна да се изроди, да се изопачи Учението!“ Ами приятели, прочетете и Призиванието! И там ще видите: Глад, мор и разорение чака българския народ ако не тръгне в пътя на това Учение. А то, това Учение не е никак лесно.

Така завърши салонът в Русе. Баща ми го продаде, но го продаде не, за да си оправи някакви материални положения. Нищо подобно. Баща ми нямаше нужда от тия материални средства. Той просто не искаше да отидат нещата в ръцете на някои калпазани. И заради туй го продаде. И в края на краищата пък продаде не нещо на някого, а продаде това, което е негово. Така че не е ошетил никого. Там казват, сестра Пенка и сестра Марийка, че баща ми, за да даде салона поставил условие, че му трябва 100 000 лева да си направи работилница, че ако му дадат и тогава ще даде салона. Нищо подобно. Нищо подобно няма в тая работа. Това са си техни умозаклучения, как са стигнали с тия си мозъци до тия заключения, това си е тяхна работа. Но аз съм длъжен да кажа, че тъй не е, че баща ми им е искал пари и че им е искал сто хиляди лева, за да си направи работилница. Аз знам, че работилницата струваше тогава на баща ми 60 000 лв. И той пари имаше, но беше ги вложил в материали и нямаше достатъчно, тия 60 000 лв. и е взел на заем от Петър, от Новаков и от Пенка Краева. По някоя и друга хилядарка, колко точно, аз не мога да кажа, защото не съм му бил секретар на баща ми, но от разговорите, които се водеха между него и майка ми знаех, че има някаква такива работи. И баща ми много бързо им върна парите. Но не е причината това, да освободи салона. Съжалявам много, че това не е станало много порано, когато беше жив Гради Минчев, той да им каже каква е истината. Те трябваше да идат при него и Гради Минчев щеше да им каже, че баща ми не е имал нужда от тия финансови вземания от наши приятели и да прави условия, ще ми дадете пари, а пък аз ще ви дам салона както комунистите:

ама туй-за туй. Няма такова нещо. Баща ми не е имал нужда. И значи отново споменавам, ние сме богат род и не сме имали нужда от финансите на този или на оня и най-малкото от помощите на нашите приятели. Щом дядо ми е имал възможност да построи цял салон и да го даде безвъзмездно и да се грижи за него и да продължи и баща ми да се грижи за него, значи не сме имали нужда. И не сме се оплакали. И ако го изнасям сега това, то е не за да се оплаквам, а за да реагирам адекватно на това, което са си мислили с тия си мозъци тия наши приятели. Те мислят неадекватно. Те мислят по старата система. Те мислят както казваше Достоевски, като животните. Животните, казва Достоевски, само се грижат да се нахранят, да спят и са създават поколение. Да казва, ама това е живот на животно, а пък аз не искам да приличам на животните. И аз им казвам на нашите приятели, ние не искаме да приличаме на животните. А те искат да имат салон, за да живеят като животните. Заради туй съдбата направи така, че ние да нямаме салон и на много места у нас, където имаше салони, те отпаднаха и ще отпаднат и всичките, защото наистина Новото Учение няма нужда от стари форми. То има нужда от нови форми. Често пъти ми задават въпроси някои от нашите приятели: „Е да де, ама как ще го учим?“ Ама вие живеете и работете по този начин, по който трябва да прочетете, ако четете ги тия беседи и когато ги четете да ги четете с ума си, със съзнанието си, че правите нещо, а не само да ги четете ей така, както все едно може да знаеш да четеш френски, ама не знаеш френски. Може да го прочиташ, ама какво пише вътре, не знаеш. Те така четат нашите приятели и беседите. Четат, ама какво пише вътре, не знаят. Ама не, то се чете по друг начин. Както се учи за изпит в университета, така ще трябва да се учи и това Учение. И аз им казвам: на времето когато България се освободи Учителят значи беше мислил за тая работа и е изпратил в България братята Евлоги и Христо Георгиеви и те имаха грижата да построят университета в България и така да го построят, че той сам да се самофинансира. И наистина, докато дойдоха комунистите в България съществуваше университета и там са изучавали науките много наши българи. В това число и нашите приятели, които всички те, голяма част от тях имаха висше образование и то именно в този университет, който им го е създал Учителят чрез братята Христо и Евлоги Георгиеви. Ама приятели, ако живеете така, то ще дойде и някой друг такъв като Христо и Евлоги Георгиеви и ще направи университет за изучаването на това Учение. Ама за изучаване и приложение, а не за проспиване. Защото този метод, който са си го въвели да имитират, просто имитират това, което е било по време на Учителя. Ама тогава Учителят е имало нужда да превежда това Учение на Бялото Братство от другия свят в този и е имало нужда от тая форма. Сега няма нужда от тая форма, няма нужда от тия салони! Има нужда от нещо друго. Ама това друго е Ученето. И когато трябва ние най-напред да научим това Учение и след това, казва Учителят, да го предадем на българския народ, то сега ние вземаме и го предаваме направо на французи, на италианци и на не знам къде, че имаме и нахалството и кощунството да изнесем беседите от България и да ги дадем там някъде в чужбина. Е това значи, който го е направил, е направил голям грях. Каква ще му бъде съдбата аз не знам и не искам да знам, но няма да бъде от хубавите. Със сигурност мога да му предскажа на този, който е направил тази катастрофа. А'от Братски съвети нямаме нужда, драги приятели, защото, ама вземете и изучете Богомилското учение. Богомилското учение е преди нашето учение. И то е едно и също. Ама изучете го и вижте, че и там е нямало никакви съвети, никакви началници, никакви ръководители. То се е самоуправлявало и то така хубаво, че всичко е вървяло в ред. И как е ставало никой не може да каже. Но е ставало. Значи има начин,

да се проучи и да се види, че наистина тука у нас в България нямаме нужда от никакви Братски съвети. Не, трябвало, защото трябвало някой да ръководи. А сега всичките тия ръководители са имали желание да бъдат някакви ръководители в държавата и понеже там не стават за никакви ръководители и никой не ги е търсил и никой не ги иска да ръководят нещо, те намериха начин сега, когато нещата тръгнаха и политическите събития са по друг път, те да се реализират в Братството като някакви ръководители. Но те приличат на тоя кадия, гдето Учителят превежда примера, като се пенсионира, искало му се отново да ръководи. И как ръководел? Като отишъл в джамията и казал на богомолците, които идват, а те имали задължението, според мохамеданското учение най-напред да си измият ръцете от някоя делва с вода, защото чешми тогава нямало и тогава да влязат умити и чисти в джамията. И когато някой от богомолците посегне към някоя делва, този кадия му викал, не от тая делва, а то тая, от другата. То няма значение от коя делва ще си вземеш да си измиеш ръцете, но той задоволявал нуждата си от управление и управлявал. Ето такова е управлението на нашите Братски съвети сега, които съществуват. Такива си и самите участници в тия Братски съвети. Те управляват нещо, което няма нужда от управление и аз да си кажа правото, ако те осъзнаят как нищо не правят, не знам до какво заключение ще дойдат за себе си. Не искам нищо лошо да казвам за тях, но те просто правят една пакост от гледна точка на Учението и правят неприятности на Учителя, защото те Му пречат по тоя начин. Той самия им е казал и го пише и те са го прочели това, но всичкото отгоре, че няма нужда от Братски съвети. Те обаче си го създадоха. Създадоха ги Братски съвети след заминаването на Учителя и те претърпяха катастрофа. Сега отново създават пак Братски съвети. Защо? За да претърпят още по-голяма катастрофа. Е, ама човек, който не се учи от грешките на миналото, той не може да бъде и ръководител. Защото какъв ръководител ще бъде той ако не вижда другите грешки? А и в Писанието Христос казва, учете се от чуждите погрешки! Ама Христос го казва сигурно за някои други, а те си мислят, че това не е за тях. Те се смятат за безгрешни. Е, щом е тъй, нека да карат.

И така салона спря да съществува в Русе, но не по причина на това, че баща ми е имал някакво лошо отношение към Учението или към братството или към каквото и да е, или пък е трябвало да се решава някаква задача. Пък видите ли ако беше питал Пенка Краева или някой друг, той щеше да го научи. Нищо подобно. Той си реши много добре задачата в това отношение и според мен няма нищо лошо в туй, защото така или инак салона щеше да бъде съборен. И той беше съборен, независимо от това, че баща ми го продаде. Някой си мисли, че ако той не беше го продал, той щеше да остане. Нищо подобно. Може би щеше още по-бързо да го съборят. Така той известно време стоя празен. Използваха го строителните организации за складове и за нищо друго. В това място, на което беше салона сега има построен един огромен осем етажен блок, дълъг може би 200 или 300 метра, не мога да кажа, но заема две-три пресечки и изобщо не личи къде е предишния салон. Останали са само три дървета, които бяха там в двора и само те стоят от времето когато наистина там имаше салон и там се водеше някакъв макар и латентен братски живот. Ето това е положението от вчера та до днес. А утре? „Глава на твоето Слово е Истината.“ Ето това е за утре.

Магнетофонен запис на Тодор Ковачев, внук на стария Тодор Ковачев и син на Боян Ковачев.

София, 26.XI.1996 г.

Записал: Вергилий Кръстев

Машинописен текст: Марийка Марашлиева

НИКОЛА ПЕТКОВ ВАТЕВ

1. ОЧЕРК ОТ СИНЪТ МУ ПЕТЪР Н. ВАТЕВ

Ватев е роден през 1873 г. в Севлиево и е починал в Русе в 1957 г. на 84 години. Родителите му са бягали от турците, поради което го изгубили. Намерили го друго семейство и затова той е бил осиновен от Васил Ватев от Габрово. През 1907 г. се преместват да живеят в Търново. Никола Ватев се оженва за Величка от Габрово. Ето как е станало. Като отрасъл среща на улицата група млади момичета. Погледът му се привлича върху едно от тях и той веднага решава: „Това ще бъде моята съпруга“. Оженва се. Раждат му се 5 деца.

От Търново Никола Ватев отива в Русе. Работил е като ковчезник на военно поделение. В Русе живеят под наем в къщата на турски бей на ул. „Видин“. По-късно бейт се изселва в Цариград и продава къщата на Никола Ватев с 11 стаи и 2 салона. В единият салон се събирали 100 човека и там се провеждат събрания в сряда и неделя. В неговата къща първоначално са се събирали на беседи. Там около 1920 г. Учителят е прекарал един месец в дома на Ватев. Величка Ватева умира през 1918 г. на 36-годишна възраст. За нея Учителят бил казал: „Познавам само една истинска жена!“ Тя помагала на болни и нуждаещи се. Като помагала на болни и бедни по време на войната тя се заразява от една болна жена, след което умира. Никола Ватев беше медиум. Неговата съпруга му е диктувала назидателни писма след заминаването си.

Когато Никола Ватев се завръща в отпуска като войник, на път за вкъщи от гарата среща на главната улица погребението на жена си Величка, която му остава пет деца. В отчаянието си всеки ден отивал на гроба. На деветият ден жена му се материализира пред него и му казала: „Аз не съм в гроба, върни се. Всяка вечер ще ти се обаждам“. Така започва да пише под нейна диктовка. Явяват се и други заминали приятели. Обхваща този спиритически период към 100 писма, които бяха намерени в „Свирчовица“ след кончината му.

Истинският баща на Никола Ватев е Петко Щербанов от Севлиево, който бил открит по-късно. Ватев е завършил гимназия в Габрово.

Къщата в Русе се запалва и в нея изгоряха всички архивни книжа на баща ми. Останалото се събаря. На нейно място бива построена нова, в която живеел известно време. В 1939 г. къщата на ул. „Видин“ бива продадена. Ватев построява на собствено място от декар и половина в местността „Свирчовица“ консервена работилница и къща от две стаи, в която отива да живее. Работи известни години консерви в тенекиени кутии, но около 1930 г. продава машините на Образцов чифлик. Когато става национализацията му национализират някакъв амбалаж и други дребни работи.

Ватев е основател на комуната в Русе. В комуната влизали Иван Явашев, който дал и подарил 300 декара ниви за братството и със средства на Бялото Братство от София чрез Учителя били закупени още 50 декара.

Петър Ватев е разговарял с Учителя. Ходил е на беседи на Изгрева когато са отишли в София. Веднъж през време на беседа някаква жена започнала да си вдига и сменя ръцете (като че си правела паси), на която Учителят строго казал: „Напуснете салона ми!“ Петър Ватев за пръв път видял Учителя

толкова строг и нервиран.

Друг път Петър Ватев бил у сестра Николина Балтова. Там бил съпругът на рождената сестра на Учителя, който бил загубил зрението си. Учителят го запитал: „Вярваш ли?“ „Вярвам“, казал той. Учителят си сложил дланта на очите на слепия за кратко време и той прогледнал като видял първом дланта на Учителя.

2. СПОМЕН ОТ СИНЪТ МУ ПЕТЪР ВАТЕВ

Моят баща Никола Ватев, един от първите ученици на Учителя притежаваше голяма къща. На горния етаж имаше голям салон, който побираше стотина човека. Той беше ръководител на братството в Русе. В този салон ставаха събиранията в неделя и сряда. Салонът биваше винаги пълен.

Имаше обширен двор в дъното, на който беше построена беседка. Учителят ни гостува цял месец и в тази беседка изнасяше беседи на открито. Двора се изпълваше с посетители.

През това време баща ми направи снимка-портрет на Учителя, увеличен формат, поставена в специална картонена рамка в много екземпляри и снабди с тях братята, които пожелаха да я имат. Той поръча на златар да направи златни пентаграми-карфици, с които снабди пак тези, които пожелаха. И си ги забождаха на реверите на саката.

Имаше в Русе петима братя, от един баща, братя Маркови. Най-големият от тях Симеон, не им позволяваше да се женят, защото „духът“ тъй му казвал. Те останаха неженени цял живот. Живееха заедно, имаха магазин. През първата световна война всички отидоха на фронта. Магазинът оставиха на баща им. След свършването на войната те се завърнаха и си обсебиха магазина. Баща ми си намери друг магазин. Братята Маркови посещаваха редовно неделните събрания и след това оставаха на обед у нас. Не знаей защо моя баща беше приел тези хора и в своя нов магазин. След известно време те завладяха и него. Те бяха непочтени, търговци-егоисти, с вярата само лицемерска.

Имаше един съмишленик на баща ми Иван Явашев. Те решили да образуват комуна. Ето как Явашев беше собственик на чифлик от 300 декара - зеленчукова, ябълкова градина и лозя. Със средства от баща ми в чифлика се построява жилище с пет стаи. Поканват се млади братя да живеят там. Всички обработват земята и ползват общо доходите. Младите „братя“ се оказаха пак братя Маркови. Дойде и синът на ръководителя на Казанлъшкото братство - Петър Камбуров и още двама други. Комуната бе създадена. За да има занимание и през зимния сезон поканен бе брат Рудолф Земен, който имаше собствено производство на килими в Казанлък. Той идва със съпругата си в Русе, но като видя, че комуната е вън от града, отказва се, като предложил аз да отида в Казанлък при него, за да ме обучи на своето производство. Аз отидох, работих при него и го изучих. Когато се завърнах в Русе научих, че Иван Явашев поради злополука починал. „Братята“ Маркови използвайки липсата на собственика започнали да налагат свои интереси и завладели имота. Баща ми бе напуснал - това вече не е комуна. Моята сестра в разговор с Учителя Му е заговорила за действията на Маркови. А Учителят, отсичайки с ръка е казал: „С тях нищо не става“.

Той, Учителят, както чух това от баща ми е дал средства да се закупи един съседен имот от 50 декара и е казал: „Сега Братството е тука“. В това ново братство бяха поканени някои нови членове: Велико Марашлиев, Йордан Новаков, Георги Димитров и Георги Константинов и се заработи в

хармония.

Учителят посети новото братство, което бе регистрирано официално в съда. Изработи се и устав. Играеше Паневритмия сутрин. Музиката изпълнявах аз. Бях срещнал една статия, в която баща загубил синът си, тъгува за него и на сън вижда синът си, който му дава скица на звънец привеждан в действие чрез личен магнетизъм и му казал: „Направи си този звънец сам и когато го чуеш да звъни, знай че това съм аз при тебе. Съобщи това и който иска да си го направи сам.“ Аз го бях направил този звънец по чертежа на статията. Показах го на Учителя и Той го одобри. И работеше.

Баща ми беше започнал да се занимава с отпечатването на беседите в Русе. Аз се занимавах с коректурите им и разпространението им в цялата страна където имахме кръжоци. Една млада сестра пък обикаляше селата да ги продава.

За съжаление дойде 1944 г. Комунистите отчуждиха земята. Завладял я бе Ловно-рибарският съюз и я бе превърнал в стопанство за развъждане на фазани. От идеята за братски комунален живот и за идване Царството Божие на земята остана само стопанство за развъждане на фазани. А на членовете му бяха раздадени ловно-рибарски билети - едни да бъдат рибари, а други - ловци. Опорочението трябваше да има окончателна развръзка.

3. ПИСМА ОТ УЧИТЕЛЯ ДО НИКОЛА ВАТЕВ

София, 25.IV.1906 г.

Г-н Ватев,

Получих вашето писмо. Аз ви питам имате ли дълбоко желание да намерите Истината и да слугувате на Господа, тъй както Той иска!

Имайте предвид, че Господ не е човек. Той се от зло не изкушава. Мислите ли вие, че каквото се говори, каквото се пише е от Духът на чистата Истина? Трябва ли вие да слушате всеки дух? И да ставате проводници на чужди лъжи? Светът е пълен с лъжливи духове и ако някой отвори умът си за гостоприемството на тях, те ще му разкажат много чудни неща, да го удивят, да го углупят, но не и да го повдигнат и просветят. Ти сам знаеш, че много от нещата, които са ти казани са лъжливи и неверни. Твоята душа усеща това, но твоят ум, който обича щеставието иска да те заблуди. Ти искаш да си образ и подобие на Господа, това е право дадено на всеки човек, който слуша Истината. Но преди да добиеш това, ти трябва да станеш носител на Истината, изпълнител на Правдата и образ на Любовта и да търсиш не своята слава, но славата Божия. Човек може да излъже себе си, може да излъже хората, но никога Бога.

Сега вий в Търново се надхитрявате. На едного говори Майката Господня, на другото Христос. Е, моля ви, как ще оправдаете факта, когато двата тия духове се карат помежду си? Дали светлото и чисто небе, пречистите духове са се опълчили един срещу друг? Плодът показва дървото и делата човека. Предупреждавам ви всинца да не марите Свящото Име Божие. Бог не е Бог на немирство, на завист и крамоли. Той е Бог на всяка благодет и милост. На лъжата каквото и име и да се й се тури, тя си е все лъжа. Не е важна само формата, важно е и съдържанието. Божите благословения и Господните дарби не се купуват. Вие имате много добри черти на вашия характер и тях трябва да обработвате, защото виждам, че във вашето естество, във вашия ум има още много лоши остатъци от миналото, които ако им дадете място доброто семе ще се загуши. Вие сте натура със силно въображение, с развито подражание и с художествен вкус, но сте човек

със слаба воля. Имате силна вяра, но слабо развита надежда и религиозно чувство. Във вас страхът и честолюбието имат силно влияние. Този, който мисли да воюва трябва първо да седне и да премери своите сили и да види дали ще може да издържи воюването. Защото славата се пада на тогава, който победи. Ти трябва да се завземеш повече да четеш и да размишляваш и когато дойдеш до едно положително вътрешно убеждение, такова да изказваш това, което знаеш. Да поясня какво би станало със семе, което се оставя без заровено в земята? Не трябва ли то да се скрие, за да израсте? Не трябва ли майката да носи своя зародиш дълго време скрит в своята утроба преди да се оформи и развие за растене и тогава да излезе на света? Знайте, че небето сега ви всинца претегля и когато се определи тежестта ви и се изпитат сърцата ви, тогава ще ви се дадат нужните упътвания по които можете да добиете истинско знание и мъдрост. Сега вие сте деца и трябва да пораснете по умът и мярката Христова. Защото само Отец е, Който учи и дава знание. Само Негова Дух е носител на всяка мъдрост и знание. Само Отец знае пътищата на всичко. И когато Той благоволява, Той знае как да предаде знанието. Да ви не заблуждава някой. Отец е Виделина и в Него няма тъмнина. Очистете сърцето си. Свети бъдете, защото Отец е свят.

Ваш П.К.Дънов

София, 4.X.1906 г.

Любезни, г-н Ватев,

Утрин като стане г-жа ви, в седем часа да влезе в уединена стая, да се обърне към изток, да повдигне нагоре лявата си ръка към небето и да се моли усърдно, като мисли, че ѝ се пращат светли лъчи. Това да направи и към 12 часа. Това да прави през ден, докато почувствува олекчение. Вам ви трябва послушание, повече търпение и въздържание. В плътта, човек винаги е изложен на страдания. За да се избави, Божествената Любов трябва да му е ръководител. Никакви лоши мисли, побуждения и желания не трябва да имат място в душата му. Защото според семето и жетвата. Аз ще ви съдействувам и помагам само тогава, когато се ръководите от Божествената Благост и вършите драговолно Неговата воля. Надявам се вие всички да станете умни и разумни и да не се поддавате на външни съблазни. Желая да се надпреварвате един на други да си отдавате почитание и всякой да мисли за друго само добро. Така като живеее Господ ще съизволи да ви прати Своите велики благословения. Трябва да сте готови на всички жертви за Него.

Моя приятелски поздрав на целия кружок.

Ваш верен П. К. Дънов

Варна, 23.VII.1907 г.

Любезни Ватев,

Получих писмото ви. Не желая сами да се заблуждавате. Преди всичко гледай да чистиш сърцето си, да просвещаваш умът си и да възпитаващ волята си. Само при такива условия може да ви упътвам. Как мислите може ли на негласен инструмент да се свири добре? И с мътна вода да се изпират бели дрехи? Приложи душата си да търсиш Истината. И сърцето си Божията Любов и умът си Господнята Мъдрост. Глази се от похвали. Те са камък на препъване. Научи се да обичаш всички хора без разлика. Аз виждам всичко и желая ти да не даваш място да изкушавате Духът ми. Защото всякой стои или пада според живота си. Ако вие се подвизавате Виделината ще дойде постепенно в душата ви. Чистота на сърцето това е потребно на тебе и на всички. Бъдете добри лозови пръчки. Засега търпение, вяра, упование, кро-

тост и постоянство. Трябва да се сее преди да се жени, и копае преди да се бере. Идущия месец ще уредя всичко като дойда. Сега всяко нещо ще си върви по обикновения път.

Моите благи пожелания на всички.

П. К. Дънов

София, 19.X.1907 г.

Любезни Ватев,

Моя съвет е вий да идите на своето место назначение с вяра и упование и аз ще ви помагам да извлечете най-добрите уроци за себе си и домът ви.

Ваш П. К. Дънов

Търново, 25.I.1908 г.

Любезни Ватев,

Писмата ви са на ръка. Засега се изисква от вас разумно търпение. За да се развие и самовъзпитава някой, трябва да се ръководи от Духът на живота. Има много несгоди в земния живот, но тия несгоди ги имат почти всички. Прилагайте своята опитност. В нищо не бързайте. Работете постоянно над себе си. Влизайте и в положението на другите. Напуснете недоволството. Ползвайте се от това, което всеки ден ви се дава от горе.

Вярвайте твърдо и непоколебимо във Вечния Промисъл. Вършете Волята на Господа. Не се обезсърчавайте. Всичко, което ви се случи, благодарете на Бога. В това се изпитва вашия живот. Трудностите трябва да се преодоляват с вяра и непоколебимо упование. Злото, което постига някого в тоя свят е нещо временно. Човек не трябва да се плаши от своята сянка. Бъдете смели и решителни и лукавия ще побегне. На лошите внушения ухо не давайте. Знайте, че който върши волята на своя Господар ще се благослови.

Изхвърлете навън всичката ваша дряхлост. Великите Божии планове ще се завършат, тъй както е Неговата Воля. Царството Му ще завлада земята. И най-после ще се тури ред и порядък във всяка душа.

Имайте Любов и съчувствие към всички и Бог ще бъде с вас в пътят на живота.

От Моя страна ще ви дам потребното съдействие. Вяра коприна вяра.

Поздрав г-жа Венета и Цветанка. Прочети им вашето писмо, то важи и за тях.

Ваш П.К.Дънов

София, 16.X.1909 г.

Получих вашето писмо. Животът е училище, в което много уроци има да се учат. Има неща, които са мъчни за схващане. Има работи, които са трудни за извършване. Но онзи, който е решил в себе си да следва пътя на Истината и да служи Господу не трябва тия мисли да го спъват. Във всяко дело на живота се иска постоянство и добра воля. Добрите желания в живота се осъществяват постепенно. Плодовете по дърветата не се раждат сладки и зрели веднага. Те отначало са кисели и горчиви, а отпосле след като ги погрее Слънцето стават такива. Нивата без оране не ражда; лозето без копане не пуца плод; мякото без да се чука не пуца масло. Спънките в ежедневиия живот се дължат на причини далече скрити в миналото. Она запас от сурови мисли и желания трябва да се преработи и облагороди. Сърцето трябва да се очисти от всичките свои вътрешни плевели. Умът да се облагороди и повдигне от всичките свои навици. Вие си изберете дни, в които да упражнявате

умът си в добри мисли. Гледайте да използвате неблагоприятните обстоятелства. Вземете първия, втория, третия и четвъртия петък за размишление. Ставайте рано сутрин в четири часа, прекарвайте по 43 минути в размишление и молитва. В живота онова, което го повдига то са: търпението, смирението, кротостта, милосърдието, вярата, любовта и надеждата. Тия добродетели са сила за душата. Те ѝ дават храна и материал за мислене. Гневът, завистта, омразата, себелюбието покваряват и притъпяват душата и нейния ум. Вий се старайте да виждате във всичко добро. Ползвайте се от горчивите уроци на провидението, защото те са за ваше добро. После, старайте се да живеете в домът в мир и съгласие и единомушие и да си помагате един друг в мъчните работи на тоя живот. Засега тия са най-потребните неща за вази.

Предайте моя поздрав на Величка и майка си. Поздрави Стойчев и Иван Русчев. Поздрави нарочно и другите приятели в тракцията.

В. В. П.К.Дънов

София, 9.X.1910 г.

Любезни Н. Ватев,

Получих писмото ви. Мисълта на г-жа ви е добра, приложете я. Това, което Провидението отрежда е всякога за полза. Вашите работи полека и постепенно ще се оправят. Аз ще ви съдействувам. Вий разсъждавате добре в писмото си и това е право. Гледайте да се спогодите по който и да е начин с тоя човек. Настоявайте все таки. Той ще се съгласи. С добро всичко се постига.

Моят поздрав на Величка. Труд, постоянство, търпение, трудолюбие, упование, бодрост на духа, всичко се постига.

Ваш верен П.К.Дънов

София, 26.X.1910 г.

Любезни Н. Ватев,

Получих вашето писмо. Работата ми е ясна. За вас и двама ви не остава друг път освен с търпение, вяра, надежда и упование да чакате отгоре да ви озарят и упътят във вашите действия. Да не допускате никоя лоша мисъл да ви обсеби. Веднъж сте посели трябва да оставите посятото да изникне и се развие според Божествения ред на нещата. Учете се от всичко да не повтаряте погрешките и спирате развитието на собствените ваши души. Защото Бог обича доброто, реда и чистотата във всичко.

Това е моят съвет.

Ваш верен П.К.Дънов

София, 23.XII.1910 г.

Любезна г-жа В. Ватева,

Получих вашето писмо. Засега вам ви трябва вяра, търпение и упование. Не се поддавайте на изкушенията. От тази си опитност извлекете важния урок за себе си. За да се повдигне душата, трябва да се озари от Истината и да се реши да слугува напълно на Господа и да върши Неговата блага воля. Всяка постъпка има своите последствия, всяка мисъл своите действия, всяко желание своите плодове. Радостта, веселието, чистотата на живота се намират само в Бога. Там всяка душа може да стане девствена. Тия неща ви се случват от вътрешно притеснение и смущение. Гледайте да имате мир в душата си. Проектирайте си постоянно по няколко пъти на ден портокалената краска в умът си. Възложете сега надеждата си на Небето.

28.VII.1911 г.

Любезни Н. Ватев,

Съборът тази година ще стане на 10 август в Търново. Аз ви призовавам да участвувате и се ползвате от благото, което Господ дава.

Ваш верен П.К.Дънов (свещеният подпис)

Любезни Никола и Величка Ватев,

Получих вашето писмо. Уроците, които Господ ви дава разбирайте добре. Той има власт и да дава и да взема. Вам се вижда това странно. Благодарете Му и се молете да преобърне всичко за добро. Вашето дете сега е в един свят много по-добър от тоя. В живота на всяка душа на земята са отредени по някои работи да извърши. Аз ще ви говоря по на дълго, кога ви срещна. Стига да сте разбрали моята задача. Тя е да имате повече любов към Господа и към вашите ближни. Когато човек греша, така умира от духовния свят. Господ иска да ви привлече по-близо до Себе Си. Слушайте думите ми и те ще се преобърнат в сила и живот за вашите души. Смъртта е обща. През нея всеки ще мине. Тя е Божествения бирник, който събира недоборите. Тя е вратата за по-добър живот. Говори се с погребани и умрели с Христа, за да възкръснете в образа на Неговия живот. Това, което се сажда, ако не умре първом не може да изникне и да узрее и принесе плод. Ако вярвате и живеете добре, Той е по-близо сега до нас отколкото преди. А вземете урок за бъдеще. Четете 76 псалм, 3 глава Колоссяном. Аз това знаях затова не ви писах. То е здраво сега, оздравяло право духовно. В материята здравие не може да има.

В.В. П.К.Дънов

София, 23.III.1912 г.

Ч.В.Хр.

Да възкръсне Господ в сърцето ви, да просветне в ума ви, да се прослави в сърцето ви.

Дънов (свещеният подпис)

София, 11.V.1912 г.

Получих писмото ви. Писах ви, надявам се да сте получили писмото ми. Семето, което се хвърля в земята, знае ли защо е хвърлено? Но земеделецът, който го е посаял знае. Житото, което се поженва, знае ли защо го женат? То не знае, но жетварите знаят, Това е волята на Господаря. Когато някого го поставят на изпит, той трябва да издържи добре изпитите. Божиите пътища се непостижими. Трябва жива вяра, жива вяра, трябва силна любов, за да разберем добрите пътища на Провидението. Вий имайте търпение, ще се уясни всичко постепенно защо е.

Моя поздрав на двама ви.

П.К.Дънов

П.Н.1912 г.

**КОГАТО СЪРЦЕТО Е ЧИСТО, ДУШАТА СЪВЪТНА, УМЪТ ВЪЗВИШЕН,
ПЪТЯТ НА ЖИВОТА Е ЯСЕН.**

П.К.Дънов

1. Господ
2. Правда
3. Смирение
4. Послушание
5. Любав
6. Милост
7. Послушание
8. Смирение
9. Възвишение
10. Чудо
11. Дълготърпение
12. Надежда
13. Вярa
14. Мъдрост

15. Помощ
16. Смирение
17. Милосърдие
18. Правда
19. Смирение
20. Любав
21. Слава
22. Милост
23. Любав
24. Сърце
25. Живот
26. Свят
27. Търпение
28. Съзнание

29. Изпълнение

Приемай всичките неслоди на живота като благословение и Аз ще ти помагам да научиш пътят ми.

Свещеният подпис

Обработвай сърцето си във всяка добродетел и Аз ще те възрастя и благословя.

Свещеният подпис

София, 24.XII.1912 г.

Любезна В. Ватова,

Получих вашето писмо. Желая да прекарате весело светлите празници и да се озарите с по-голяма Виделина в сърцето си, за Истината, да проумее-те по-на дълбоко Господнята Любав, с Която крепи света и да се заквасите с новия живот, който иде в света на разумните същества.

Пред лицето на Господа има радост за всяка душа. Любавта на Господа е, която весели всички сърца. Той е само във време на скърби и страдания, Който утешава и повдига падналата душа да не се обезсърчава, но да върви напред към светлото бъдеще на живота.

Предай моя поздрав на Н. Ватев, на всички ваши домашни и приятели.

Ваш верен П.К.Дънов

София, 1914 г.

Любезни Н. Ватев,

Ако Епитропов не дойде до петък 8-того в Русе, вий сте свободни да заминете и използвате вашата отпускат.

На 9 август бъдете двамата с Величка в Търново.

Ваш верен П.К.Дънов

Редът 9 (22) П.Р.Ж. 1918, март

Ставане в четири, приготвяне, почване.

1. С Добрата молитва, с размишление върху 12 точки, съдържащи се в нея.

2. Прочитане на Истината и размишление върху основните мисли на беседата.

3. Споменене на всички братя и сестри, приятели, пожелаване Божието благословение да почине на тях. Да изпълни Господ мои и Господ ваш техни-

те души, умове и сърца с всяко утешение, радост и веселие на Благия Си Дух. Да разберат смисъла на Любовта, която Бог е изявил в живот. Да разберат и проумеят съдържанието на Вярата, която е чистият Дух на живота. Да схванат образа на Надеждата, която е живата Божествена душа, облечена в своята Божествена дреха, служителка на Бога Живаго в Негова Храм.

4. Прочитане на Лозинката и Отче наш.

Моего благословение и благословението на Господа Бога на всичката пълнота да пробуди с вас и всички по лицето на земята сега и през всичките времена на Неговото Царуване. Амин. Тъй да бъде.

Ж.К.В.О. (свещеният подпис)

София, 6 юли 1915 г.

Любезни Н.Ватев,

Получих писмото ви. Работите по някой път сами вземат своя край и то в най-добрата насока. Често промяната е лекуване на такова положение. Г-жа ви да излезе, така също и децата през летния сезон, това ще се отрази добре и на теб. За другите неща кога да се срещнем ще поговорим. Услужете на г-жа Казанлъклиева и каквото дадете минете го на моя сметка. Аз ще уредя работите. Моя поздрав вам и на всички.

В.В. П.К.Дънов

София, 24 март 1916 г.

Любезна В. Ватева,

Получих вашето писмо. При слагането на сегашните събития, които се развиват в светът, човек трябва да има голям запас от вяра, за да може ясно да прозира бъдещето, което носи Божиите блага. Трудно е човек да намери смисъл в страданията, но той трябва да бъде герой, да ги понесе и да извлече всяката поука от тях. По този начин възпитава хората на земята. Хората почват да мислят само когато страдат. Но добър е Господ, Той е отредил нещо по-високо за човека. Има блага, които го очакват и ще му се дадат, когато трябва да се работи за повдигането на човешката душа. Вършете чисто-сърдечно това, което Божия Дух ви учи. Слушайте вътрешния глас на своята душа. Господ ще даде виделина на всички, които на Него упоават. Бъдете бодри, весели, смели и решителни в пътят на живота. Истината да ви е смисъл на живота, а любовта стремежа.

Моят привет на всички ви.

Ваш верен П.К.Дънов (свещеният подпис)

София, 30.V.1916 г.

Любезни Н.Ватев,

Изпитанията в живота идват за повдигането и облагородяването на душата. И човек трябва да ги посрещне мъжествено и самоотвержено, като герой на бойното поле. Никой нищо не е внесъл в тоя свят и нищо не може да отнесе със себе си в другия. Господ ще уреди всичко за добро. Добрите хора всякога трябва да се учат. Светът е училище за тях. Те трябва да знаят, защо се раждат, защо страдат, защо живеят и защо умират. Във време на мъчности човек трябва да има вяра в крайната победа на доброто и правото. Всичко работи за добро на онези, които упоават на Господа. Трябва всякога да се има предвид великия закон, който ръководи съдбините на живущите на земята. Ще сторя, което е добро.

Ваш верен П.К.Дънов (свещеният подпис)

София, 25 септември 1916 г.

Любезна В. Ватева,

Нарядът и за тая година ще остане същия, ще се стараете да се водите по Духа. Сега е време за прилагане на живата вяра. Да се слуша Гласът Господен. И да възлагате всичко Нему. Само Той е Единният, Който може да изведе тая работа докрай и да увенчае всичко за добро. Дръжте се близо до Него и Той ще ви пази.

Моя поздрав на всички приятели. Господ да ви пази и ръководи с Духът Си.

Ваш верен П.К. Дънов (свещеният подпис)

София, 15.I.1917 г.

Любезна В. Ватева,

Надявам се да сте бодри и весели духом. Новата година носи блага и благословения за верующите. Стига ония, които служат на Господа да разтворят своите сърца да възприемат силата на Негова Дух, Който действа за човешкото обновяване. Пълната вяра е необходима в тоя път на възлизането. Желая на всички ви вътрешно обновяване и ободряване да процъфнат всичките плодове на Духа и да имате мирът Божий, Който превъзхожда всеки човешки ум. Моят привет на всички приятели, а така също и на вашите домашни и на вашия Никола.

Ваш верен П.К.Дънов (свещеният подпис)

София, 20.X.1918 г.

Любезни Н.Ватев,

Вярвам да сте добре. Мирът вече иде бързо. Всичко върви на добре. Как е Стойчев? Той в Русе ли е? Господ ще обърне всичко на добро. Моят поздрав вам и на всички приятели. Като се поуредят времената ще ви посетя.

Ваш верен П.К.Дънов (свещеният подпис)

Варна, 10.III.1918 г.

Обична В.Н.Ватева,

Живейте с твърдата и разумна вяра в Господа. Изпитанията при сегашните условия са неизбежни, защото човешката карма се ликвидира и всеки трябва да плати по нещо. Господ на смелите всякога помага. Да се пълни сърцето ви, душата ви с Любов, Вяра и Надежда, в тях е смисъла на живота, с тяхната помощ всичко се постига. Аз ви изпращам наряда за 9 март нов стил 22, който може да изпълните и първия ден на Велик ден. Ако намирате някои сестри в Русе, които могат да изпълнят казаното доброволно и по Бога, дайте им го. Но ако се съмнявате, задръжте го само за вази си. Силата на всяко дело е в усърдието и вярно изпълнение по дух. Аз изпращам наряда по Ст. Тошев, той като си го препише ще ви го даде. Моя поздрав вам и на домашните ви и на всички братя и сестри.

В.В.Ж.К.В.О.

П.К.Дънов (свещеният подпис)

Римляном 14:12

И тъй всеки от нас за себе си ще даде ответ пред Бога.
Постоянство в молитва.

Варна, 9.V.1918 г.

Любезна В.Н.Ватева,

Изпращам ви с под. Младен Попов 20 яйца червени и хляб, раздайте ги на приятелите. Всеки, който вземе яйце да си отвори Библията три пъти, това което му се падне и писано на яйцето за него. След това да си счупи и посоли яйцето и да си го хапне.

Милостта на Господа пребъдва във всички, които Му служат. Идат дни благословени от Господа на всичката пълнота.

Благословението на Господа на всичката пълнота да пребъдва с всички.

Ваш верен П.К.Дънов (свещеният подпис) Ж.К.В.О.

Варна, 3.VI.1918 г.

Любезни Н. Ватев,

Сега е ден на ставане, на оживяване и възкресение. Живи и мъртви ще се съединят в Христа. Той е Който се проявява във всичко. Бъдете твърд във вярата, постоянен в Любовта. Вие ще видите добрата страна на Божиите пътища. Това, което става сега е още неясно, но ще се проясни. Поздрав от Величка и от всички добри приятели отгоре. Вам и на домът Моето благословение и Благословението на Господа на всичката пълнота да бъде с вас и с всички.

Ж.К.В.О.

София, 8.II.1919 г.

Любезни Ватев,

Редът за 9 и 10 март 1919 г. е следния:

Ставане в 5 часа, започване в 5 и 40 минути.

1. Добрата молитва. Малка пауза.

2. Четене от Лука 2 гл. от 8 до 14 стих, размишление върху думите ангелски.

3. Четене от Матей 4 гл. от 11 до 12 ст., размишление, призоваване Господа на помощ.

5. Четене от Деяния 8 гл. от 26 до 40 ст, размишление, да слушаме кога ангела говори.

6. Четене от Деяния 9 гл. от 3 до 7 ст, размишление, да спираме лошите си намерения.

7. Четене от Деяния 10 гл. от 3 до 6 ст., размишление, да изпълняваме като Корнелия.

8. Четене от Деяния 10 гл. от 34 до 43 ст., размишление, да говорим, което Господ иска.

9. Свободна молитва на душата.

10. Отче наш. Заключение: Да се изпълни от по двама души мъже и по две жени в отделни групи. Мъже от жени отделно. Ако остане някой да се присъедини към някоя двойка.

Съберете се на братска вечеря на 9 вечерта. Редът дайте на всички, които могат по дух и да го изпълнят. Бог е Любов. Бог е Любов вечна. Бог е Бог на Любов вечна и постоянна. Господ на всичката пълнота ще въздигне всичко в живот и Истина. Светла вяра да пълни сърцата ви. Верни винаги, защото Господ се нарича Верен и Истинен.

(Свещеният подпис)

Трето закона на веригата

1. Люби Господа Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. В Него ще намериш твоео здравие. Твоео щастие, твоео блаженство.

2. Люби ближния си както себе си. В Него ще намериш основите на твоео повдигане.

3. Бъди съвършен както е Отец Твой съвършен. В Него ще намериш връзките на вечния живот, извора на всички блага.

Все що попросите в Мое Име Аз ще го сторя. Не бой се мало стадо Отец ваш е благоволил да ви даде царство.

(Свещеният подпис)

София, 10.V.1919 г.

Любезни Никола Ватев,

Получих вашето писмо. Относително хартията ще ви пиша после. Засега нека стои у вази докато уредим работата с печатането где и как. Има някои малки спънки, но те ще се уредят. Във всяка работа все ще има малки спънки непредвидени. Господ обаче ще уреди и изведе Своето дело на добър край. Впрочем то е уредено. Поздрав на всички.

В. В. Дънов(Свещеният подпис)

София, 12.XII.1921 г.

Любезни Н. Ватев,

С Христо Бъчваров ви изпращам три беседи: „Брат и сестра на Христа“, „Планът“, „Те ще просветнат“. Четете ги по една на седмица. Нека и да си препишат ако много искат. Моя привет на всички приятели. Това са Моите дълги писма до вас. Четете, размишлявайте.

(Свещеният подпис)

София, 5.I.1922 г.

Любезни Н. Ватев,

Изпращам ви 45 екземпляра от сборните беседи. раздайте ги сега в новолунието според вашето усмотрение на всички ония, които се подвизават и са били на събора. Поздрав на всички приятели. Ако не ви достигнат събщите колко екземпляра ви трябват.

Само Божията Любов

(Свещеният подпис)

София, 8.V.1924 г.

Любезни Н. Ватев,

Всичко постепенно ще се изправи. Живота има друг един смисъл. Избягвайте изкуствеността: Нека всичко да почина върху закона на разумността. Бог е Бог на живите на любящите души. От всичко трябва да се вади поука. Аз ще уредя всичко. Пазете доброто от миналото, което Бог е вложил във вас.

Мир имайте в себе си. Гледайте с вяра на бъдещето. Не се уповавайте на човешките разпореждания и уредби. Доброто, Любовта с устави не върви, тя е свободна.

Живейте по Бога, Само Божията Любов

(Свещеният подпис)

ГЕНОВЕВА ЖЕКОВА

1. ЦЪРКОВНИЦИ И БРАТСТВО

Родена съм в с. Златарци, околия Преславско, Шуменски окръг. Баща ми беше бакалин. След това се изселваме и отиваме да живеем в Шумен, където той става подофицер. В това време аз съм на 3-4 годинки. Родителите ми влизат във връзка с Бялото Братство. След няколко години църквата се оплъчва строго и остро против Бялото Братство и настъпи една малка криза в самото Братство. Взеха да се страхуват някои дали да продължават да ходят или да се откажат и самата ръководителка, която беше тогава Роза Банчева, тя предложи тези, които искат да останат в Братството да се събират на друго място, а които се страхуват им препоръчва пък и тя е ходила, да ходят на църква и това, което искат свещениците да го изпълняват, като след обед пак се събират на молитва у тях. Това трае известно време. Тези, които се бяха отказали от събранията при нея искаха да бъдат строго към Учителя, почнаха да се събират под ръководството на Петко Христов, един слънчев тип, много добър и много интелигентен човек макар и да нямаше висше образование. Той много хубаво подреждаше нещата, правеха се беседите много редовно, идваха приятели от София. Няма да забравя никога брат Петко Епитропов. Той идваше и се създаваше такава приятна обстановка, че ние децата седяхме мирно и слушахме какви разговори се водят. Създаде се една много хубава атмосфера. След време обаче брат Петко Христов почина и се зачудиха кой да бъде ръководител на Братството, защото без ръководител не може и избраха Цаню Боздуганов. Той беше майстор-цигулар. Правеше цигулки, но беше много беден иначе и в Братството решиха кой както намери за добре под покривка, над покривка, зад възглавница, под възглавница кой колкото може да го подпомага с известна издръжка. Той беше много музикален, много приятен човек, но настъпи някакъв вътрешен крах в него и той каза: „Не може повече да ви събирам и да се събираме у дома, искам да се чувствам свободен“. И действително той започна да ходи и да изрежда всички църкви - евангелска, католишка, православна и не зная още каква, но накрая май се отказа от всичко и никъде не ходеше. Обаче това, което аз помня, никой път няма да забравя в Шуменското братство, че се създаваше много мистична атмосфера. Аз като дете чувствавах нечие присъствие и такъв мир настъпва у хората, такова едно блаженство след такива събрания, че никой път няма да го забравя. След като той, Цаню каза, че повече не може, той да бъде ръководител, по едно време престанаха да се събират хората. Но всички помнеха тези красиви изживявания, защото когато дойдохме 22. март братята от околията от Драгоево, от други села идваха. Да видиш селянин как застава с дисагите като вдигне ръка и като каже: „Братя, няма Любов като Божията Любов!“, с такъв тон го казва, тъй от сърце го казва, да настръхнеш просто. А като каза бай Цаню: „Не мога повече“ останаха без ръководител. И всичко замря. Нещо като салон да се имали? Нямаха салон. Вкъщи се събираха у бай Петко, ръководителя. У Роза се събираха нейните църковници, които се уплашиха от официалната църква, която ни гонеше много и много злословеше по адрес на Учителя. Но аз като дете чувствавах разликата между църквата и Братството и ми беше много неприятно за мене самата, че се разделят хората, но в шуменското братство

имаше много благоприятна мистична атмосфера. Само че се изплашиха хората изведнъж. Изплашиха се, но които останаха, останаха, събираха се тайно, ходехме на екскурзии. В с. Осмар имаше една наша сестра и ръководителя казваше, всички в 12 часа по среднощ да бъдат пред фабриката за бира. Събираме се там и тръгваме, спускаме се към Осмар при изгрев слънце, слизаме към дома на тази сестра. Прекарвахме целия ден в песни братски, молитви и най-прекрасни разговори във връзка със Словото на Учителя и много от хората не се уплашиха от това, с което ни заплашваше църквата. След туй поляка, лека майка ми беше малко бунтарка такава и една сестра Шейтанова, тя беше съпруга на един от опълченците, казаха че в името на Бога ще работим, защитиха се, събираха се и поляка лека Шуменското братство пак взе да се попълва. И сега пак наново има голям прилив на млади хора, на учени хора, на всяка категория хора. Но това, което ми направи силно впечатление е, че Учителят тогава говореше за триъгълника Варна, Шумен и Русе. И затуй мама ходеше в Русе и правеше връзка с брат Ватев и с брат Минчо Сотиров от Бургас, че и с Варненското братство пак в тая връзка триъгълникът да се засили и доста време се поддържаха тия връзки. Но брат Ватев почина и мама почина и сега останах аз, но аз никога не съм забравила това и доколкото зависи от мене ще го направя... Няма да забравя имаше и детска група в Шуменското братство. Една ученичка от гимназията ни събираше да ни разправя приказки. Тя се казваше Димитричка. Тогава бях още много малка, не ходех на училище. Много хубави приказки ни четеше от наши списания и ние с внимание я слушахме. Учеше ни да пеem песни като „Слънцето на Любовта изгрява вече в света“, „Изгрява слънцето“ и т.н. А в това време сестра Невянка приготвила някаква закуска така, тя имаше и фурна и ще каже: „Хайде сега, деца, да седнем на масата, да кажем „Божията Любов“ и всички ще кажем молитвата като деца. Та искам да кажа, че трябва непременно да имаме детски групи. Непременно, защото детската атмосфера не може да се сравни с никоя друга и децата тогава по са склонни да приемат, по-лесно се ориентират. Защо трябва всяко едно да мине през света и тогава да дойде тука? Когато като дете когато не може много да преценява и разсъждава, нека да има тези тъй сладки моменти в живота си. То и без туй не може да се откаже от влиянието на света, та един ден когато вземе да страда да си спомни какво нещо е Братството. Те, страданията неизбежно ще дойдат. Ама няма да го забравя особено Невенка, тъй както сме наредени - отпред братята, отзад сестрите и като изпеem „Аум“, пък красива старица беше и като си вдигне ръцете ще каже: „Господи, какво значи това „Аум“ не зная, но много ми е хубаво, Господи!“ От сърце го казва и се разплаква.

2. ЗА ИМПЕРАТОРЪТ ИЛИ ЗА БОГА...

Ще ти кажа още един случай с двама наши подофицери - братя. Единият приличаше на римски пълководец. В профила, челото, самата фигура така, като военен прекрасен, фелдфебел мисля че беше, а другият пък приличаше на французин. Той пък е с пръстени златни, ботушите трябва да са лъснати, да греят, чупките на панталоните обезателно, не дай си Боже да не му са изгладени панталоните. След като се събираме така дълго време най-после те решават да отидат при Учителя. Отиват, но отива най-напред римлянина, но аз му казвах римски. Той се казваше Александър Петров. Представителен мъж, когото можеш да видиш на парад на първите места между военните и отива при Учителя. Още като влиза, Учителят му казва:

„Ами щом можеш да умреш за императора защо да не можеш да умреш и за Бога?“ Това му казва Учителят и му дава една книжка - брошурка. Отива другия Дедю, не мога да си спомня точно името му, мисля, че Стоянов беше. Учителят му дава една дебела беседа. И като излиза Александър вижда, че на Дедю е дадена голямата беседа, а на него някаква тънка такава. Казва: „Геновево, умрях от ревност“. И след като дойдоха другарите-комунисти като го подхванаха Дедю да го съдят народен съд, да го дърпат и той ми каза тъй, няма да го забравя. Много елегантен беше като французин. Понеже коменданството беше до арестите, а помежду имаше двор и сутрин ги изкарваха арестантите да се пораздвижат малко и както аз отивам тъй и един евреин ме среща, който беше архивара: „Геновево, ела, ела, ела и тоз виждаш ли го, нямаш представа как го мразя!“ и ми посочва Дедю. „Защо го мразиш, бе“, казвам. „Ама като влизаше в казармата, като че не влизаше фелдфебел, ами като че ли влиза императора“, казва. „Като сложи ръцете на кръста с ония златни пръстени наредени и ботушите лъщят, а той с такова самочувствие влиза, че да побеснейш от яд. Един обикновен фелдфебел. Офицерите не правят тъй, пък той го прави.“ И като почна да го съди народния съд и той идва. Някои се смуцават, че човек от Братството го викат пред народния съд, той идва при мене, плаче и казва: „Геновево, кълна ти се пред Бога, че не съм взел никакво участие в убийството на тези студенти. На мен сами ми дадоха едно въже и ми казаха: „Туй въже ще го занесеш, ще вземеш габролета. И отидох и занесох въжето горе на баира и се върнах. Нито съм виждал, нито съм взел нещо, освен това, че са ме накарали да го занеса въжето.“ И с него въже са ги обесили онези комунистите. И тогава Александър вика: „А,а, разбрах сега защо Учителят е дал по-голямата книга на него. Значи има големи полици да плаща“. Но трябва да минат години. Та никой да не си прави илюзия, че като отидеш при Учителя всичко ще ти върви по мед и масло. Като имаш да плащаш, ще плащаш. Отърване няма. А пък това, което аз съм изживяла в моя живот - на дъното на ада да бъдеш, дяволът ще ти помогне да излезеш нагоре. Никога няма да забравя моята опитност и трябва да я разкажа.

3. ЧИНОВНИК В ДЪНОТО НА АДА

Идва 9.IX.1944 г. Ама в Шумен беше страшно. Целият град изведнъж умря за няколко дни. Не се чува нито детски плач, нито куче да излае, нито птица да прехвъркне. Умрял. А мен един такъв дух ме е обхванал. Те, комунистите имат вече власт и арестуват сега. Вижда се как гонят полицейски служители, околийски управители и други предишни величия. Бягат, кърви се леят, страшна работа. Целият град е умрял. И аз си казвам: Абе няма ли и мене да ме потърсят, арестуват като полицейски чиновник? Първи, втори, трети ден, няма нищо. Как може такова нещо? И изведнъж по радио Шумен се съобщава: „Всички полицейски чиновници по местата си!“ И аз скочих. Бре, нали съм курназ отивам, като че отивам кой знае къде на сватба. И оня, постовия с поглед ме пита така: „Къде отиваш?“ Викам: „В коменданството!“ „А, добре, иди!“ Отивам в коменданството, сядам си на работното място така, първия, втория, третия ден. По едно време пристига техния командир. Ама в това време партизаните слизат от Балкана - кой с цървули, кой с галоши,кой както свари - голи и боси гдето се казва, а той спретнат, едно хубаво момче идва при мен и казва: „Ние днес с вас ще пишем цял ден!“ Викам: „Добре“. Пишем, пишем, пишем и идва обед. Той натиска копчето и идва някой: „Заповядайте, другарю командир!“ „Веднага две

големи порции, че много сме гладни!" И аз сега ли да разреша въпроса или нататък и почвам: „А не!“ Той: „Какво не?“ „Ами аз няма да ям, не съм гладна!“ Той: „Как не сте гладна? Аз се изморих да диктувам, вие също пишете“. Той: „И все пак донеси!“ И аз отново: „И все пак няма да ям“. Той ме изглежда, изглежда и каза: „Абе вие чели ли сте „Хигиена на храненето“ от д-р Михаил Стоицев?“ Той ми подказа. Викам: „Разбира се, ние сме много близки приятели!“ и вика на партизанина: „Донеси едно голямо парче кашкавал и един хубав грозд за нея, а на мене дай порцията!“ И излиза този и той ми казва: „Знаете ли, че аз съм се хранил на Изгрева в София?“ Как можа Небето да ми изпрати точно този, който е бил на Изгрева, а не ми прати някой демагог, не ми прати някой фанатик.

И от там ще ти кажа, че почват да събират бранническите дрехи. Имаше само един евреин, който като дойдат бранници да си върнат дрехите пита ги: „Как се казваш, какво работи баща ти“, значи ги разпитва подробно. И аз мълча, защото пиша в другата стая... И от там си вадя заключение, че е достатъчно в един род да има само един брат, един човек от Братството, пак ще свърши някаква работа. И тогавашния първия областен полицейски началник беше Марко Вичев, мир и светлина на душата му. Неговата леля беше в Братството от Осмар, у която ходехме на гости. Викам му: „Ела тука сега“. Той ми е началник значи, най-висшия началник в шуменска област. „Този евреин, за който няма човек на земята, който да е почтен. И по-лошо племе от евреите няма, той като вика бранниците ги предизвиква като им задава въпроси.“ Аз накарах брат си да се запише бранник, защото нямаше платове, защото той беше в гимназията ученик и отзад панталона му беше скъсан и ходеше с един износен шинел, защото нямаше с какво да се купи. А еврейна взел да се перка, на децата да прави тези фасони. И да видиш какво става. На другия ден идва Марко, събира ги всичките и скара им се за извращенията, еврейна не се обади, не се обади. И какво стана, спряха тези работи. И сега в милицията разбрах, че човек на дъното на ада може да бъде, но ако рече Бог ще го извади жив, здрав и невредим. Ами като взеха да ги изволняват всичките полицейски началници бивши, останахме само 2-ма, 3-ма. Най-сетне останахме само двама. Той беше началник на административната служба и като вървим така по коридорите той ми вика: „Гевче, как ги правиш всички тези работи? Аз как не се подмазвам, а всички ме тъпчат“. Видж, може би имам някаква връзка от миналото с тях, но аз не отстъпвах, ни на една йота от това, което трябваше да се прави в службата. Аз ги обучавах. Отивам, гледам седнали приказват все за партизанството, все за гората. „А-а-а, няма такова нещо, викам, ще получавате ли или няма да получавате заплати?“ „Че защо няма да получаваме?“ „Тъй както сте седнали, викам, и сте кръстосали краката, заплата няма. Не знаете да направите един списък, една ведомост да направите“. Аз я направих и те получиха заплати и видяха, че това е хубаво нещо. Обаче нямаш представа после как ме уважаваха.

4. ИДЕЙНО ВЕГЕТАРИАНСТВО

Ами в Български морски флот като отидох значи, до колкото си убеден вътрешно в Словото на Учителя дотолкова ще опитваш и силата на Неговото Слово. Аз като взема да ти разправам - красив живот. Аз смятам, че това всичко да го запиша.

В коя година отидох във Варна? Отидох в 1949 г., а в 1969 г. се пенсионирах. Представяш ли си? Цялото Параходство знае, че аз съм вегетарианка. Не съм правила агитация. Но до каква степен те ме пазеха да

видиш. В параходството имаме стол. Домакинята ме пита: „Геновево, ти защо не идваш при нас да се храниш?“ Отговорих: „Ти нали знаеш, че вие ядете това, което аз не ям“. „Ами кажи какво ядеш.“ „Добре, един какво си“. Добре, ама отивам аз в стола и ми поднасят една чиния с боб. Специално една от готвачките ми го носи. Казвам: „Ама аз не съм поръчвала боб.“ „Извинявай, отговори тя, но домакинята без да иска бръкнала с лъжицата в другата манджа, бръкнала без да иска и в боба, затова вземи от тоя боб, в който не е бъркано“. Значи виж до каква степен са внимателни. Тя може да ме мине както си иска, да не ми каже и аз да не зная, обаче колко е важно честно да ги настройваш хората за това вегетарианство. Ами да оставим това, ами в кораба, казвала съм ти го, да не го повтарям. Но тук сега се записва, ще го повтора.

Права си. Мисля, че много дълго стана. Отивам при главния директор - красив, елегантен. Но аз съм с дочената престилка. Викам: „Вижте какво, аз ще се пенсионирам, може ли да направя един рейс“ и казвам с кой кораб, туристическия кораб. А тоя красивия мъж, той интелигентния мъж става, идва при мене, хваща ми с две ръце ръката. Не като мъж и казва: „Геновево, как може да се съмняваш?“ И на туй отгоре когато отивам в кораба ми дават цял апартамент. Мога много да говоря. С това се потвърждава Словото на Учителя, че двете ложи са непрекъснато една до друга. Непрекъснато. И както седя така в салона, мястото където се хранят моряците идва един моряк - Сашко мисля, че се казваше и носи пет чинии. В това време моряците се хранят на масите. Идва и всички го гледат и аз също го гледам. Идва при мене и аз го питам: „Какво бе, Ангелчо?“ „Ами, лельо Геновево, ти не ядеш месо, а трябва да се храниш.“ „Ами като трябва да се храня пет чинии, кой ще изяде това нещо? Носи и едно парче някакъв специален хляб. Питам: „Ангелчо, ами кой направи този хляб?“ „Добри го прави!“, казва той. „Ама прекрасен го прави, бе, чуден“. В спалнята на кораба оставена другата половина от хляба и едно голямо парче сирене. Викам: „Момчета не хавете хляба, защото ми е мъчно. Аз съм сиромашка дъщеря - да хвърлям хляба и хубавото сирене на рибите, това е просто престъпно. Недейте момчета!“ Отивам след това при капитана на кораба или по право идва политическия командир, застава мирно пред мене, един голям мъж такъв и казва: „По нареждане на капитана вие ще трябва да се храните горе при офицерите“. Казвам: „Ама защо, аз тука съм много добре“. „Тоз въпрос капитана го решава“, козирува и излезе. Сега, за да отида да се храня при капитана аз три пъти на ден ще трябва да се преобличам, защото ще трябва да си сменя тоалета. Но ако не отидеш, значи не ги уважаващ. И като влизам значи, капитана седи с жена си и сина си и политическия седи с жена си и сина си и на мен на една маса до тях, на която да се храня. И когато влизам аз, започва сервирането. И се сменя темата на разговора, почват да приказват за вегетарианството. Много мога да кажа по това.

А друго нещо имам - във Варна имаше един голям комунист на когото викаха „хищника“. Освен, че беше едър, но беше и груб, не зная колко милиона му струвало да си направи не знам какви стълби от пътя до вилата - там където е санаториума. И казваха, че бил голям звяр. А имаме една красива колелка. А бяхме изнесли концерт на един руски кораб. Та ние бяхме седнали с нея една до друга и пристига в тоя момент един съветски войник, дава чест и казва: „По нареждане на главен директор на Параходството на БМФ сте поканени да отидете с мене горе в помещението“. Тя ме хваща за ръка и казва: „Без тебе никъде не отивам“. Казвам: „Моля ти се, само ти си поканена“. „Не, казва, без тебе никъде не отивам“. И отиваме ние горе, а там на ма-

сата са всички шефове-големци, там на кораба и ръкопляска: Да живеят красивите български жени!" И аз викам на Димитрина: „Това вече не е за мене“. След малко главния директор ми вика: „Хайде, Геновево, да видим като не ядеш месо какво ще ядеш сега?“ те започват всички да ме гледат и аз казвам: „Който ме е поканил, той ще има грижата за тази работа“ и взех да се смея. Той започна да разправя на „хищника“. А защо му викали „хищник“, защото бил много проклет. „Представете си, казва, от дете не била яла месо, как може такова нещо?“ Сменят темата на разговора. Ти гдето си едно нищо пред тях в йерархията на администрацията, така да те посрещат. Ама колко работи бих могла да разкажа, които не съм заслужила в този живот, тия доказателства, които Небето ми манифестира така и ми показва, няма да ги забравя през вечността. И много е прав Учителят като казва, че двете Школи и бялата и черната еднакво служат на Бога. Защо? Едната ще те изкуси, а другата ще ти даде път. Никога няма да го забравя това нещо. Никой път. И такова уважение. Да, аз съм на ясно. Не се възгордявам от тази работа, защото знам, че зад мене стои Учителят. Учителят с тебе ли е, на дъното на ада да бъдеш ще те извади невредим.

Или да ти кажа още един друг случай: През май месец цялото комендантство отива на екскурзия. Цъфтят липите, а един камион е натоварен с агнета, хлябове и не зная какви глупости, а на другия камион сме ние. Значи прави един автоvlak от две, три коли и камиони. Отиваме в Преславски балкан. Никой път няма да го забравя. Липите, огромни, дебели та могат 3-4 души да обхванат така ствола. Като разгърнали едни клони, а едно малко поточе, като Витошките, като Рилските клокочи надолу. Прекрасна трева, прекрасно небе. Викам: „Господи, толкова е красиво, че вече трябва да си направя молитва“. Няма друг начин, за да си изразя и любовта и възхищението от тази красота. И аз си направих молитвата и след малко тръбата - ту, ту, ту-у-у, значи да се събираме вече, да слизаме на брега, където са се събрали за обед. Като постлали едни месали, като сложили луканки, колбаси. Мисля като има хляб за мен глад няма. Добре значи, че съм била сиромашка дъщеря, защото може на всичко да издържа. И постлали така, сядат и какво мислиш и аз сядам. Сядат значи да се хранят. И по едно време така някой ме тупа по рамото. Обръщам се, викам: „Какво има, бре?“ „А, какво има. Ето, ние ще ядем, ще ядем, а ти ще умреш гладна. Рекох да ти опържа пресни пролетни картофи“. Най-гдето ги обичам. Най-гдето ги обичам. Казвам: „Благодаря ти много за пържените картофи“. И не ме остави Небето да гладувам.

Небето е навсякъде върху нас. Двете ложки са неделими. И когато се върши само Зло и като се върши само Добро - двете ложки са неделими. Аз съм го опитала и през вековете ще го помня. Благодаря на Небето, че всичко ми даде да опитам. И от едното, и от другото.

5. АСТРАЛНИ ЦВЕТА

Стенографката Савка Каремидчиева, която живееше скромно и се обличаше още по-скромно, като спазваше съветите на Учителя как трябва да бъде облечена една сестра. Но веднъж и не нея ѝ се приискало да бъде като другите и си ушила една бяла рокля, като дала роклята на една майсторка, която ѝ извезала различни цветя на роклята. Облекла се и всички на Изгрева ахнали от почуда. За пръв път виждали такива прекрасни извезани с различни конци цветя. Всички похвалили роклята. Накрая тя отива при Учителя, ужким по работа, но с една скрита мисъл да си покаже роклята. Той я изглежда

от горе до долу и казва: „Ти какво си направила с тази бяла рокля? Та тук е Бялото Братство, а не шарено братство“. Тя си заминава смутена, отива в бараката, преоблича се и започва да издърпва конец след конец от извезаните цветя. Но това е било трудно, понеже този, който извезал цветята е бил майстор, а цветовете са били от различна големина от пишци, по-пищци. Не могла да се справи и да разнищи избродираните цветя. Слага роклята на закачалката и така вторачено я гледа от страни. Изведнъж разбира, че това са астрални цветя, заради което Учителят я бил изгонил. След това решава да изгори роклята. Слага я в печката, полива я с газ от газената лампа и я запалва. Затваря вратата на печката, печката бумти, а роклята гори, ли гори. Савка не могла да изтърпи всичко това и излязла навън да се разхожда. Минало време, тя се връща в стаята и се навежда към печката, за да провери да не би да е останало някое парченце неизгоряло от роклята. И какво вижда. Цялата рокля е целеничка в печката и не е изгоряла. Изважда я и я поставя на закачалката и какво вижда: Изгорели са само цветовете, които са били избродирани на нея, а е останала цялата рокля в бяло, дори и сажди не е имало по нея. Изпрала я и я оставила на една закачалка. И вече не посмяла да я облече. След това Учителят казал на другата стенографка Паша: „Вчера идва Савка и ми поднася астрални цветя. А днес се чуди защо са изгорели астралните цветя по роклята и пак е останала цяла. Ето така трябва да изгорят астралните желания у ученика и да остане истинската белота у него“.

Милка Аламанчева разказва друг случай. На Изгрева ѝ казват, че в момента на Учителят трябва да Му се поднесе хляб и трябва някой да го закупи от града. Тя започнала да обикаля фурните в София, за да избере хляб, не какъв да е, а да е красив хляб наглед. Най-после намерила един хляб, който й много харесал. Решила да го увие в хубава хартия и така да го поднесе на Учителя. Тръгнала от книжарница на книжарница и най-накрая намерила подходяща книга за увиване на хляба. Била луксозна хартия с отпечатани цветни цветенца. Всичко било готово за поднасяне на хляба с цветната хартия. Учителят е на Рила и тя отива там, за да занесе лично хляба. Като наближила до Него, тя с трепет държи в ръцете си хляба увит в цветната, луксозна хартия, като че ли носи най-голямото благо на земята. Учителят приказвал с един мъж и нула внимание не ѝ обръща, макар че е на две метра разстояние от Него. Стои от крак на крак, а Учителят изобщо не ѝ обръща внимание. Накрая отишла встрани и започнала да плаче до скъсване. Видели това сестрите и съобщават на Учителя: „Милка много плаче безутешно!“ Учителят ги изгледал: „Дошла да ми донесе астрални цветове! Човек трябва да знае цветовете на всяка една форма в природата. Човек се свързва с тях. Зависи с каква сила на чувствата и мисълта поднасяш един подарък“. Отиват сестрите, съобщават думите на Учителя и чак тогава сестрите виждат какъв е подаръка: Един софийски хляб, увит с хартия с отпечатани астрални цветове.

Милка Аламанчева с една група отиват на Рила. Били на хижа „Вада“. Един външен човек, турист започнал да я оглежда, приближил се до нея и започнал да ѝ подхвърля цинични приказки, защото я бил харесал. Сещате се какви могат да бъдат тези приказки. Милка с групата се качва на 7-те Рилски езера, престоява там няколко дни и надолу пак се връщат на хижа „Вада“. Точно по това време там вижда суетене на много хора. Приближава се към тях. Какво да види? Вижда същия мъж лежи убит на земята. Ето какви ми ти работи. Хайде, дайте обяснение на този случай? Небето пази абсолютно своите хора. Ученикът трябва да премине през всякакви състояния на човешкия ум и човешкото сърце, за да може когато срещне един човек, който има нуж-

да от нещо, да познава тия неща. Затуй не всеки човек може да се справи с всеки отделен случай ако Небето не го закриля. Астралният свят има свои форми, чрез които се проявява на земята. Тези форми са в минералите, растенията и животните. Естествено е, че има и хора, чрез които астралния свят се проявява в своите крайности чрез различни краски, цветове и действия.

6. МЪЛЧАЛИВИЯТ ВЪПРОС

Бях в прогимназията, когато с майка ми ходихме на Изгрева. И при всяка беседа на Учителя все се намираше някоя сестра да каже: „Аз искам Учителят да ми отговори на един мой личен въпрос“. Аз мълча и си казвам: Ето тук са 200 човека, та на нея ли Учителят ще отговаря. Нали си има и друга работа. Така веднъж заставам на една-две крачки от катедрата на Учителя и изведнъж наблюдавам как Той говори, но като говори минава погледа Му през всеки един от присъстващите в салона. Виждам как погледа Му досущ като светъл конец минава от човек на човек и ги свързва всички в една верига. Това се повтаря много пъти. Гледам ги, а те са унесени и слушат. А аз смятам, че те спят. Казвам си на ум, че като протегна ръка и тупна с юмрук по катедрата, където е седнал Учителя, ще ги събудя всички. От време на време тази невидима операция и невидимо зашиване със светлия лъч се повтаря и като завърши обиколката си през всички, винаги Учителят ме поглежда и лекичко се усмихва. С това ми дава знак, че знае какво аз виждам. А аз виждам, че Той непрекъснато ги свързва с погледа си и със светлинния лъч, който върви с Него и ги нанизва един след друг. После накрая Учителят си отместил погледа и каза една хубава смешка, а те се разбутаха, разсмяха се и се събудиха. После им светнаха очите и се раздвижиха. Учителят продължи да говори. Тогава разбрах как може Учителят да отговори на всички мислено поставени въпроси, на всеки един в салона. Като ходехме с майка ми на Изгрева, винаги сме спали при артистката Цветана Арнаудова. Влизяхме в нейната барака. Когато я нямаше знаехме къде е поставен ключа и си отключвахме сами. Там преспивахме и сутрин ставахме в 4 часа, за да бъдем в 5 часа на сутрешната беседа.

7. ОЦЕНКАТА ОТ ЧУЖДИТЕ

Цветанка Арнаудова бе артистка. Когато Учителят я видял за пръв път, казал: „Вас няма да ви оценят отначало. След това“. Тя ми разказваше един случай от живота си. Бил обявен конкурс между артистите, за да се намери кой да изпълнява ролята на баба Парашкева, а това е майката на Георги Димитров, защото щял да се снима филм за Георги Димитров и Лайпцигския процес. Събрали се много артисти от целия социалистически лагер. Никой не можал да направи в момента образ на жена, плачейки с истински сълзи. А тя в един епизод от кино-сценария трябвало да разговаря с малкия си син Георги и да рони сълзи. За да се справи с тази задача Цветана в случая си представила, че разговаря със собствения си син Георги, който бил починал. И тогава сълзите падали съвсем естествено от очите ѝ. Каквото ѝ поръчали тя правела безотказно. Накрая я избрали да изпълни ролята на баба Парашкева, главната роля на филма. Филмът имал огромен успех както в България така и в СССР - Русия. Бяха я наградили с български и съветски ордени. Поканват я на кинопремиерата на филма в Москва. Нейното артистично майсторство се оценява много високо. Тогава си спомнила думите на

1. Петър Дънов в Богословското училище в Свищов.
Виж „Изгревът“, том V, N 204, стр. 531.

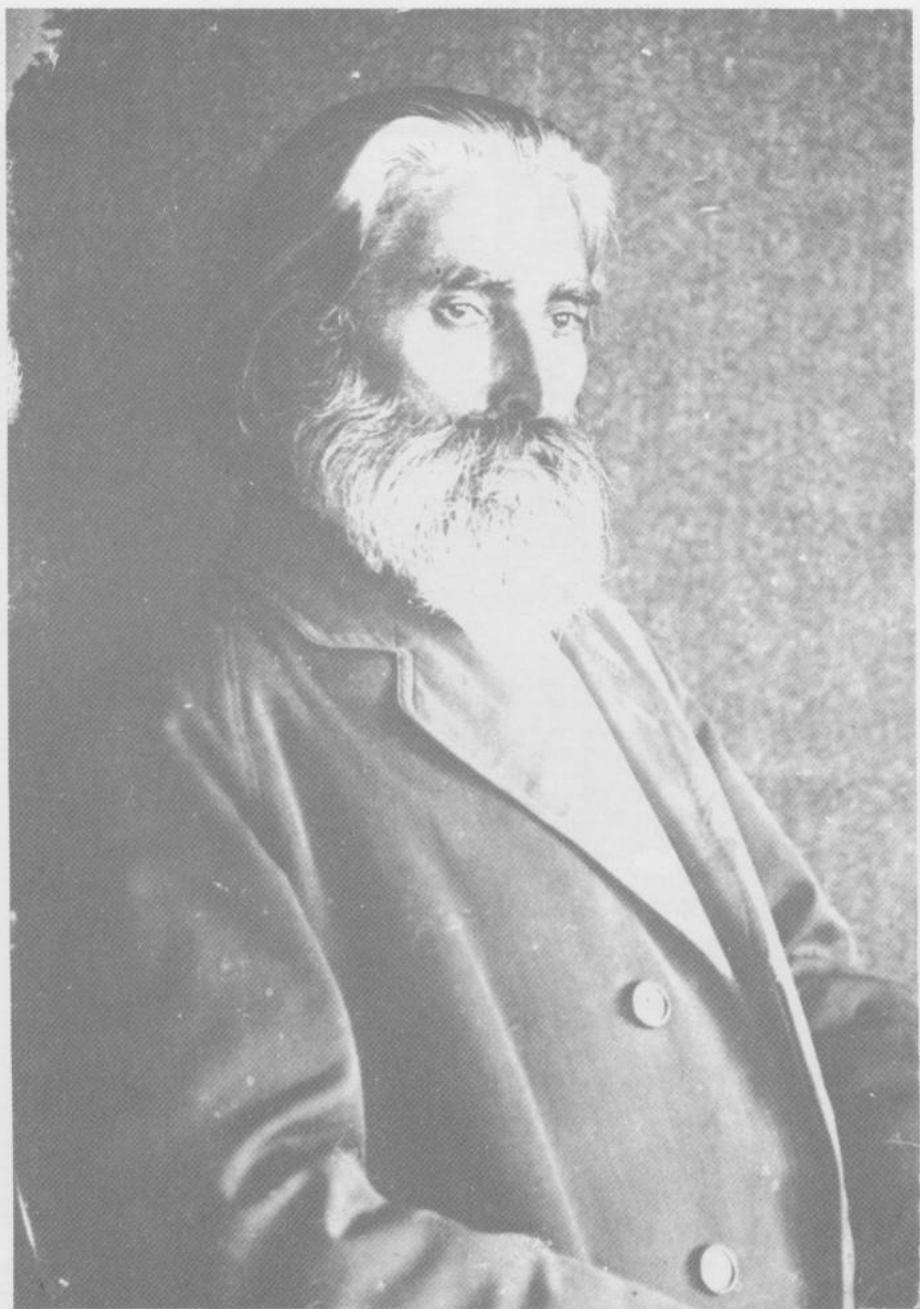
2. Петър Дънов в село Хотанца. Виж том II, стр. 99.

3. Петър Дънов студент в САЩ. Виж том II, стр. 99.

4. Учителят Дънов в София. Виж. том II, стр. 99.

5. Учителят Дънов в Русе. Виж том VI, стр. 702.

6. Първите ръководители на Братствата в България, 1919 г.

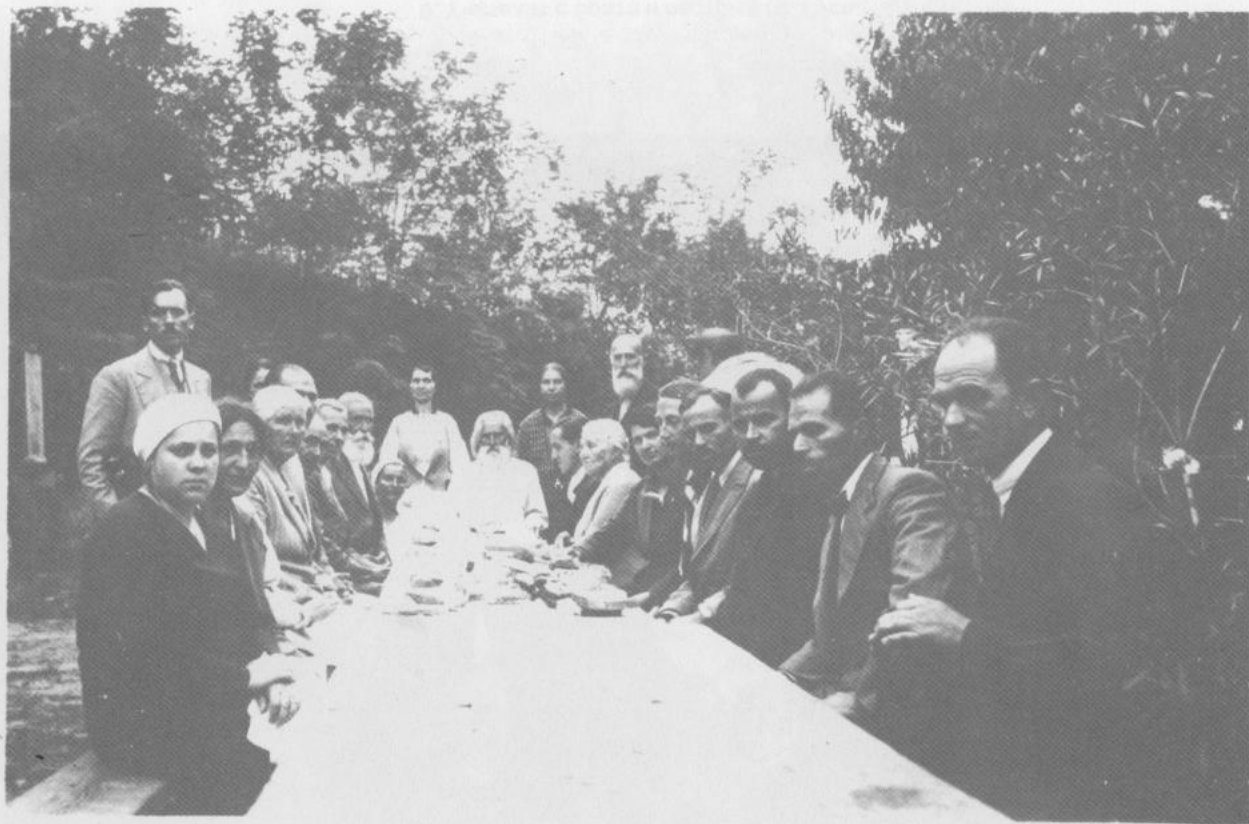
7. Ръководителите на Братствата, на Изгрева, 1927 г.

8. Учителя с братята в гр. Русе.

9. Учителят с братя и сестри в гр. Русе.

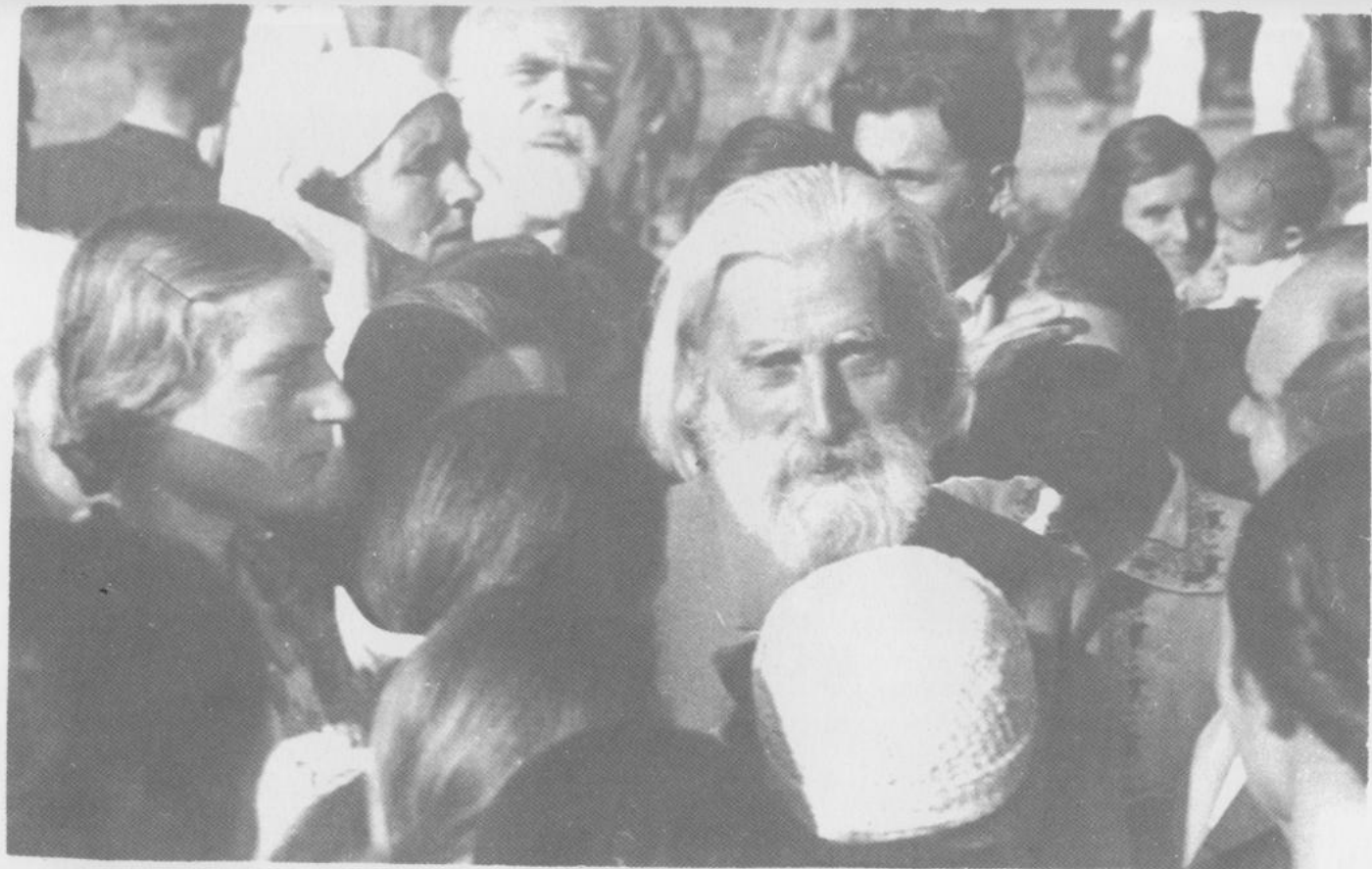
10. Учителят на обяд в Русе.

11. Цанка Екимова, Боян Боев, Учителят, Янка Симеонова.

12. Учителят играе Паневритмия на Изгрева.

13. На Изгрева след Паневритмия.

14. Изгрева. Учителят. От дясно е Кина Рангелова.

15. На Бивака. Учителят, Цанка Екимова, Нейчо Георгиев - горе.

16. Учителят на Рила, в подножието е лагера.

17. Разговори с Учителя. От ляво е Нейчо Георгиев.

18. На Рила. Екскурзия с Учителя.

19. Весели разговори с Учителя на Рила.

20. Учителят показва охлюва на спиралата.

21. На беседа. Учителят, а пред него е Савка и Паша.

22. Учителят говори. Отпред стенографките Савка и Паша.

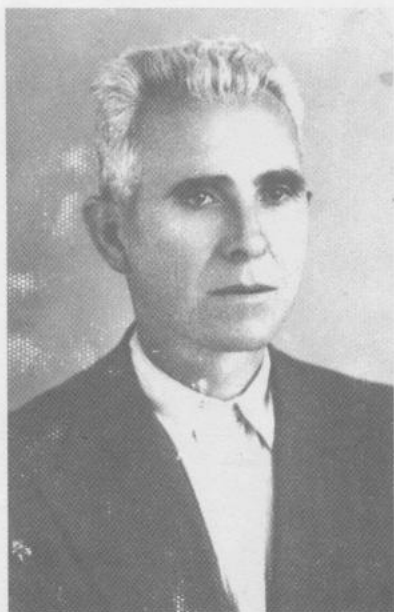
23. Учителят играе Паневритмия на Рила.

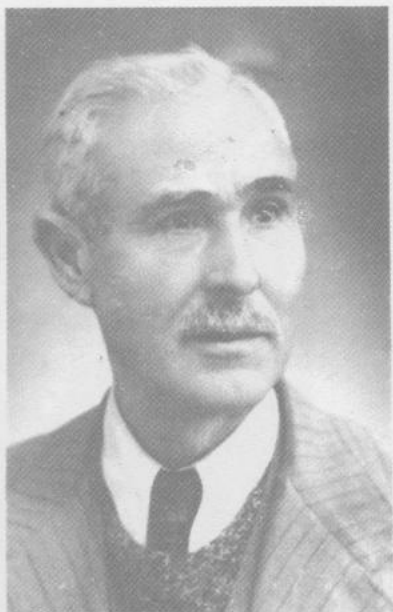
24. Крум Въжаров, Бертоли и Учителят.

25. Симеон Арнаудов, Учителят, Белева, д-р Жеков, Неделчо Попов.

26. Васил Константинов.

27. Георги Константинов.

28. Златка Константинова.

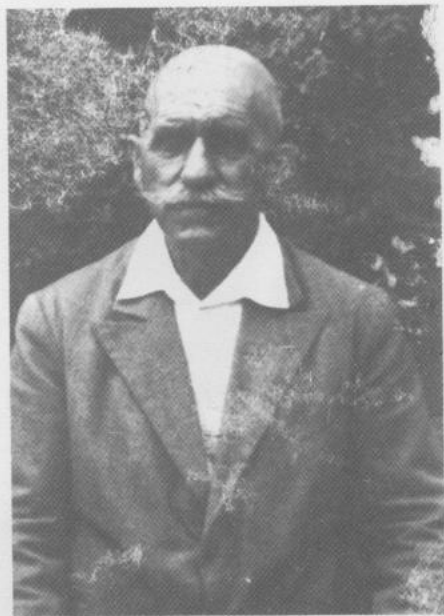
29. Велик Константинов.

30. Йордан Новаков.

31. Петър Филипов.

32. Тодор Ковачев.

33. Наталия Чакова.

34. Крум Въжаров.

35. Георги Сотиров.

36. Йорданка Колева.

37. Донка Илиева.

38. Петър Камбуров.

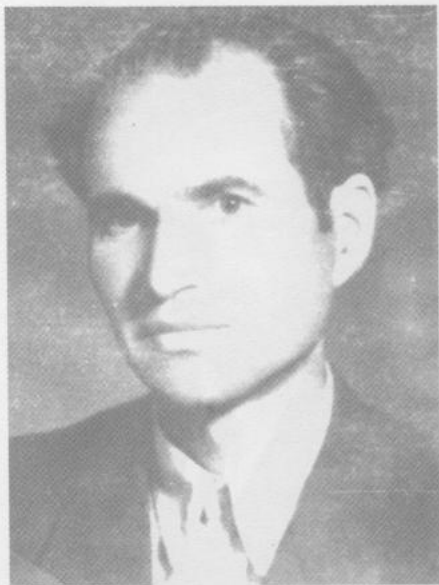
39. Марин Камбуров.

40. Никола Гръблев.

41. Русава Стойчева.

42. Жеко Вълканов.

43. Пенка Краева.

44. Геновева Жекова.

45. Емилия Михайловска.

46. Люба Стойкова.

47. Анка Венкова.

48. Марийка Харизанова.

49. Колю Йорданов.

50. Гита и Кина Рангелови.

51. Велико Марашлиев

52. Марийка Марашлиева

Учителя: „Вас в България няма да ви оценят и да ви ценят!“ Това се сбъднало. Излезнали с един друг български артист по магазините в Москва да си купят нещо. Но не й достигнала една рубла. А тогава една рубла се равняваше на един долар и 50 цента. Колегата обещал да й даде в заем, за да си купи онова, което е избрала. Но когато решила да плати, продавачката върнала точно една рубла, защото в тези дни се продавало с известно намаление. Значи там, в Москва я оцениха като артистка и й връчиха голяма награда. Там една продавачка, една обикновена рускиня я оцени като човек. Ето, това е важното. Да те оценят онези, които имат нужда от теб, а онези, които нямат нужда от теб трябва да научат окултния закон, че пророк не е пророк в родината си.

8. ПАЛТОТО

Методи Константинов работеше след 9.IX.1944 г. в едно министерство. Там е изпълнявал ролята на шеф на един отдел. Но вече след промяната на политическата обстановка в този отдел бил назначен един партиец-комунист, като представител на новата власт и започнал да го тормози непрекъснато. Методи се пита, дали не е време да напусне тази служба и дни наред мисли вече върху това. Но решава да отиде в Мърчаево и да пита Учителя какво да прави в случая. „Учителю, аз мисля да напусна министерството!“ „Защо, Методи? „Много ме тормозят вече.“ Учителят протегнал ръка и посочил горе стайчката си в Темелковия дом. „Е, отиди горе и от горния долап извади едно черно сако. Донесе го тук!“ Донася го. Казва му: „Облечи го и по никой начин няма да сваляш това сако“. Методи се връща в София и на следващия ден отива на работа със сакото подарено от Учителя. Не може да повярва на очите си. Среща навсякъде коренно ново и напълно различно отношение. Уважение вече имат всички към него. Любезен е и внимателен вече към него онзи партиец, който му е бил новият началник. Оценили работата му и така той останал да работи в същата служба. Та някой път враждебното отношение на хората към теб се дължи на причини, които са в теб. Но ако някой ти надене върху главата шапка-невидимка, то ти ставаш невидим за злото и видим за доброто. Тук ролята на тази шапка-невидимка изигра палтото подарено от Учителя.

9. СВЕТОВНИ МУЗИКАНТИ

Веднъж една година бяха дошли чужди музиканти и изнесоха концерти в София. Наши приятели ги бяха поканили на гости. Обикновено чужденците се канеха в къщата на Коста Русев, която беше голяма и вътре имаше музикален салон. Домакините се бяха престарали, а стопанката се казваше Зорница, която беше също музикантка-пианистка и няколко пъти бе свирила на Учителя класически пиеси. При един такъв случай Учителят ѝ бе подарил златна гривна. А това бе скъп подарък навремето си и означаваше, че по достойнство се оценява нейното изкуство. Бяха се престарали и масите бяха отрупани с вегетариански ястия. Идват поканените гости. Накрая идва и Учителя и сяда на определеното място от домакинята. До Него от двете Му страни двата стола са свободни. Започват вечерята. По едно време Учителят мълчи, дума не обелва. Опитва по малко от едно-две ястия. Цялото внимание на гостите е насочено към музикантите-чужденци, които са поканени на вечерята. А българите като видят чужденци отварят уста и се захласват. И от

захласване дори гасчи свалят. Учителят мълчи. Учителят се обръща към Зорница: „Може ли да извикате и Олга Славчева?“ Тя свива рамене и отива да изпълни молбата на Учителя. По това време идва Олга Славчева, която живее в сутерена на същата къща. Идва Олга, целува ръка на Учителя и Той ѝ посочва да седне на свободния стол до Него. А другия стол е също свободен. В този момент влиза запъхтяна друга сестра, която е закъсняла, понеже трудно е намерила къщата на Зорница. Целува Му ръка и Той ѝ посочва да седне на другия свободен стол до Него. Двата стола са заети. А насреща срещу тримата е бил най-важния гост на вечерята. Това е бил световноизвестният музикант-изпълнител Корто. Вечерята продължава. Световноизвестният музикант стои на столът си горд, с осанка на величие и отговаря на любезните въпроси на заобикалящите го. Но Учителят не му обръща внимание, нито на него, нито на окръжаващите го чужденци. През цялото време разговаря с Олга Славчева. И през това време ѝ разказал изключителни, омайни неща. Започва да ѝ разказва за някои от предишните прераждания къде е била и какво е правила. А Олга слуша усмихната щастливо и непрекъснато се залива от смях, защото при всяко едно нейно прераждане Учителят ѝ разказва някаква весела случка, която се случвала с нея. Вечерята продължава. Изведнъж присъстващите се усещат, че на тази вечеря също присъства и Учителят и че Той разговаря само с Олга Славчева. Нула внимание на останалите. Урокът е предаден на учениците. Значи не е важна личността, какъв пост заема в момента и каква служба изпълнява, а е важна човешката душа, която се е разцъфтяла в присъствието на Бога.

10. ОТНОШЕНИЯ КЪМ ЖЕНАТА И СЕСТРАТА

За Богомил Малджиев може да се говори много. Беше интелигентен, културен. Беше брат. Имаше чисти отношения към хората. Той не ги делеше на бедни и богати, на прости и учени. Веднъж бях в София и Богомил три дни ме разхождаше по улици, по театри, концерти и изложби. Веднъж като минаваше край някаква локва от току-що падналият дъжд, той си вдигна крачолите на панталона, за да не ги изцапа. И видях краката му, цели подути, синьо-морави като патладжани с червени петна. Оказа се, че е имал тромбо-флебит на краката, който го е съпровождал със силни болки. Като видях това аз извиках от уплаха. Той бързо си свали крачолите. С такива болни крака ме разхождаше три дни из София. За мен той бе най-големият брат в Братството.

Баща му, старият Борис Малджиев беше книгоиздател и в неговата печатница се отпечатаха много от неделните беседи и много лекции от общия окулатен клас - единични на отделни книжки. Баща му беше среден ръст, човек строг, но справедлив. Имаха работници в печатницата, на които бе необходимо и подходящ клозет. Старият Малджиев нарежда на Богомил-синът си, да отиде и измие клозета. Син отговаря на баща си: „Не мога, много ми мирише!“ А бащата отговаря на синът си: „Можеш, защото и на работниците им мирише, а те ми изкарват парите, с които аз те храня“.

Като стана голям Богомил следваше право и се издържаше сам. Баща му не му даваше издръжка както на него, така и на брат му Влади. Пари ли нямаха, суров човек ли беше, не знам. По едно време Богомил бе отишъл при Учителя да иска разрешение да отиде в Германия да учи и то по времето когато американците и англичаните бомбардираха големите градове в Германия. „Ти няма да отидеш в Германия. Няма кой да гарантира за теб. Вие в Русе печатаха беседи и за всичко ви бе платено. Затова нямаш духовен кредит в Невидимия свят. Ако отидеш там, няма да се върнеш жив.“ И той не отиде. А на Асен Арнаудов Учителят разреши, понеже той му помагаше и записваше

като нотираше песните на Учителя. Работеше безвъзмездно и в името на една идея. И тази идея му създаде духовен кредит в Невидимия свят. Чух веднъж Учителят да казва: „Всеки, който вижда нов човек в Братството е отговорен за неговото поведение“. Ето, това е финала за разказаното до тук.

Богомил Малджиев беше много деликатен, артистичен, съобразителен и най-важното имаше чисти отношения към сестрите. Винаги бе галантен, с идеални отношения към всички сестри. Беше в близки отношения с Люба Аламанчева. Отиват при Учителя: „Решили сме да се оженим. Какво ще кажете?“ Казал им: „Има ли смисъл да влизате пешком в океан 15 метра навътре?“ А те били вече задвижили този въпрос и почнали приготовления за сватба. След това мислили, мислили и си казали: „Трябва да послушаме Учителя“. И не се венчаха. И пак си бяха брат и сестра. Той беше чист човек. Той ме е водил на много места без да покаже, че има нещо мъжко в него като лъст. Та аз казвам така: Братът го познаваш с връзката му с жената. И сестрата я познаваш с връзката ѝ с мъжа. Там е мястото на опознаването и определението им като брат и сестра в една окултна школа. Той ме водеше като абсолютен кавалер в онези места, които се посещаваха от аристокрацията. Той беше образец със своите изящни маниери - много изискан и много издържан. Разговорът му бе идеен. Идейният човек може да мисли идейно и да пресъздава своите идеи в живота си.

11. МЪЛЧАЛИВИЯТ ОБЯД

Отишли веднъж Богомил Малджиев и Михаил Иванов при Учителя. Приел ги и им казал: „Михаиле, ще отидеш ти във Франция. Но да знаеш, че много ще те бия. Ще те бия много“. А на Богомил казал: „Богомиле, ти никъде няма да ходиш“. И Богомил се чудел защо няма да ходи никъде, когато той знае езици, баща му е богат и може да помогне. Има дар слово, интелигентен е, но Учителят не го пуска. Михаил трябваше да отиде на Световното парижко изложение, но нямаше пари и Богомил го финансира. Плати му пътя и му даде пари. А след години, когато се развива много събития около Михаил и станаха достояние на Братството, то Богомил съжаляваше, че му е дал пари да отпътува за Париж.

След години Петранка Иванова, която му беше сродница, сестра от втората му майка на Михаил Иванов отиде в Париж и посети Михаил. Събрали се всички на обяд, разположили се на масите. Петранка е сложена да седне до него. Всички започнали да се хранят мълчаливо. Никакви приказки. Имало такъв ред. А на всяко хранене всеки един от присъстващите седи до Михаил като израз на голяма привилегия и като се изредят всички по реда си, започват отново по същия ред. Та Петранка седи до него. Михаил се навежда до ухото ѝ и прошепва: „Ти виждаш ли всичко туй? Той горкият Петър Дънов не можа да научи хората си да мълчат когато се хранят. А виждаш ли истинският учител какво прави!“ Това ми го разказва Петранка във Варна.

На Изгрева, в Школата на Учителя нямаше насилие. Имаше закон на свободата. Ще живееш и ще се проявиш такъв, какъвто си. После ще се учиш и ще работиш над себе си, да отстраниш недостатъците си, които носиш от миналото и да поправяш грешките, които правиш днес поради незнание и поради твоето несъвършенство. А знанието за това се намира в Словото на Великият Учител Беинса Дуно. А това е вече път на ученичеството в Школата на Бялото Братство.

Записала: Марийка Марашлиева, 1987 г.

ЛЮБА СТОЙКОВА

1. КАК НАМЕРИХ УЧИТЕЛЯ ЧРЕЗ СЛОВО И ДУХ

Четири години бях учителка в София, но в 1933 г. се омъжих и се преместих във Варна, където живея и до днес. Скоро ще навърша 82 години.

Сънувам веднъж, че се намирам в една планина. Вървя по широк път и си тананикам безгрижно. От лявата ми страна се издигат грамадни хълмове, обрасли с борове, с много цветя и много птички. От един завой се зададе един възрастен човек, с лека и пъргава походка за възрастта му. Между хълмовете и пътя имаше буен поток.

Като доближи до мен, той ми махна с ръка да го последвам, прекоси потока и се заизкачва бързо нагоре. И аз прекосих потока и тръгнах нагоре. Наоколо беше неизказано красиво. Искаше ми се да се спра за малко, да се порадвам, но той бързаше и аз почти тичешком го следвах, да не го изгубя от очите си.

Изкачихме се на една поляна. Когато за пръв път отидох на Рила разбрах, че това беше поляната до седмото езеро, само че по-голяма. На нея бяха насядали в идеален кръг над сто души. Пред всеки имаше постлана голяма бяла салфетка и закуска. Възрастният, ако мога така да го нарека, ми посочи едно единствено свободно място, където имаше също сложена закуска. Аз седнах и се събудих. Разбрах, че този сън има някакво значение, но какво. Още не разбирах много неща. Изчаках да видя какво ще стане.

Когато започнах занятията си във Варна като учителка, дадох ми първи клас (тогава първо отделение). Един ден една моя ученичка като се върнала вкъщи, каза на майка си: „Мамо, пък да знаеш, видях около главата на учителката една светлина!“ А по-късно разбрах, че майката е била в Братството. Още след обяд майката пристигна вкъщи и ми донесе една беседа от единичните като брошурки: „Ново послание към слънцето“. И до днес я помня тази беседа. Каза, че в четвъртък в 4 ч. след обяд ще има женско събрание в сестра София, която още тогава беше в напреднала възраст. Тя отивала там и ме покани да отида също. У нас беше на гости сестра ми от гр. София. На другия ден, моята сестра отиде с нея, но аз останах вкъщи. Когато сестра ми се върна ми каза, че е останала много довольна. Пели, чели нещо много хубаво и ако на следващия път отида и аз, ще остана много довольна. Нямамо нищо църковно. А църквата никога не ме е привличала с тези одежди, икони, кандила и т.н.

В неделя сутринта сестрата пак дойде у нас, каза че отива на събрание и ме покани и мен. Отидохме трите. Там четоха беседи, пак пяха, но очите ми бяха приковани към портрета на Учителя. Неволно аз свързах този портрет с възрастния, който ме въведе по един много странен начин в Братството. По-късно бях чела така: „Учителят сам намира своите ученици и по име ги зове“. Изживях едно особено състояние. Разбрах, че това е моя път, че това е моята съдба. Дадох ми книгата от Невена Неделчева „Втора майка“. Тя беше се постарала да пресъздаде духовния образ на Учителя.

Посещавах редовно неделните беседи, а вкъщи преди да си легна прочитах по една беседа.

Школаните дни не ми позволяваха да посещавам. Такъв беше редът тогава. Всеки нов човек, който иска да влезе в Братството, трябваше да бъде

изпитан една година, за да се провери дали ще остане, или е дошъл така просто от любопитство, а после би напуснал Братството. Сега вече нашите приятели не спазват този закон, за което попадат неподходящи хора, след което се явяват противоречия.

2. ПОЛИЦИТЕ НА МИНАЛИЯ ДЪЛГ

Наближаваше вече една година и сънувах Учителя. Казах Му: „Учителю, искам да вляза в Школата“. Той ми отвърна: „Добре, но имаш да плащаш полици. Съгласна ли си да плащаш?“ Отговорих Му: „Съгласна съм, Учителю“. „Добре тогава, ще влезеш в школата.“ Когато отидох на неделното събрание, ръководителят ми каза: „Събрахме се старшите братя и решихме, че можеш да посещаваш школата“. Намерих се сякаш на деветото небе. И от тогава започнах да плащам полиците си от кармата па и до днес. Зрението ми намалява вече, слухът - също, краката вече не държат. Минала съм през много мъчителни изпитания, но не съм възроптала. Зная, че в този живот трябва да се разплатя, както ми каза Учителя. Новата култура, която идва иска и нови хора, свободни от дългове. Да се откажа от месото не беше никак трудно за мен, защото дъщеря ми се роди вегетарианка и до днес си остана такава. Обаче в семейството ни възникнаха противоречия. Съпругът ми беше недоволен, макар че за него готвех специална храна. И все пак казваше: „Това семейство ли е?“ И се сърдеше. Отидох при Учителя да се по-съветвам с него. Казах Му: „Какво да правя, Учителю? Да не ям месо и да има скандали въщи или да ям, за да има мир?“ Учителят ми отговори: „Оставете вълка да си яде месото, а овцата да си пасе тревата“. За мене беше ясно вече. Реших твърдо в себе си да устоя на всичко. Но какво стана? Когато се върнах във Варна пак наготвих две яденета. Седнахме да се нахраним, но моят съпруг нищо не ми каза. Като че нищо не се бе случило. И от тогава никога не ми напомни. Учителят ми беше помогнал.

3. ПРОФЕСОРЪТ

Велко Петрушев беше ръководител на Братството, а сега преди 23 г. е вече в отвъдния свят.

Беше много отдавна. Бях още млада. Сънувам, че излизам от един окултен университет. Сградата беше много красива на три етажа, с малък двор и ниска телена мрежеста ограда. Пред очите ми се откриваше дълъг път, като повървях малко, гледам насреща ми се зададе брат Велко. Както си вървеше, подаваше се небесно син панталон. Беше наметнат с дълга до кокалчето на крака бяла пелерина. Околворът по цялата пелерина имаше златна лента, широка около 10 см. На главата му имаше корона пак като златната лента, отпред главата образуваше триъгълник.

Срещнахме се и се ръкувахме. Каза ми да се върна. Повървяхме малко, влязохме в двора и се заизкачвахме по стълбите. Толкова беше. Събудих се. Мислех върху облеклото му. То все пак значеше нещо.

На другия ден, връщайки се от Школа му разказах съня си. Той ми отвърна: „При разговор с Учителя Той ми каза, че някога съм бил професор в един окултен университет в Александрия“.

Мина доста време. Брат Велко си беше вече заминал. Сънувам, че сме всички в салона. Ще има някакво тържество и очаквахме гости. Трябваше ние всички да отидем до морето да ги посрещнем. Но обстановката до море-

то не беше такава, каквато я знаех. От нашето лозе се откриваше един широк дълъг път чак до морето.

Тръгнахме всички. Стигнахме плажа и из невиделица при нас дойдоха много братя и сестри от различни краища на страната и всички от откъдния свят. Наскоро си беше заминал и брат Методи Константинов. И той беше там. Бяха и нашите варненци. От всички само брат Велко имаше светъл ореол около главата. Брат Велко се ръкува с мен и всички вкупом тръгнахме към нашето лозе.

4. ПРОТИВОРЕЧИЯ

Сънувам, че всички сме в салона, но в него имаше наредени чинове в две редици, но в обратната страна откъм вратата. Подиум няма, а катедрата е също до вратата в източния ъгъл.

Всички сме насядали на чиновете. По едно време влиза Учителят, отиде на катедрата и ни каза: „Изпейте нещо“. Започнахме да пеем, но към средата на първия куплет един по един замлъкваха, докато всички спряхме, Учителят пак каза: „Изпейте друга песен“. Започнахме и се получи пак същото. „Изпейте друга песен“, потрети Учителят. Получи се пак същото. Тогава Геновева стана и каза: „Аз ще изсвиря нещо, Учителю“. Излезе, помъчи се да изсвири нещо, но цигулката ѝ беше разстроена и нищо не излезе. Спря и си отиде на мястото.

Изведнъж от дъното на салона се понесе във въздуха едно светло същество, премина над главите ни, спря до вратата и започна да пее. Така възшебно пееше, че всички останахме захласнати. Както пееше, така се и събуди.

В Братството ни от следващия ден се създадоха известни противоречия. Сънят ми показва това.

5. ПЕТЪР ТЕРЗИСТОВ

Брат Петър Терзистов от известно време беше болен, повече от времето прекарваше в легло. Беше лято и след завръщането ми от езерата, както обикновено останах за известно време при сестра ми. Преди да си тръгна за Варна сънувам, че съм се запътила към една голяма гара. На перона нямаше никой, освен брат Петър Терзистов и с. Нанка Терзистова. От изток с голяма бързина долетя един влак с огромен локомотив и също големи вагони. Влакът внезапно спря. Брат Петър се качи в него, а Нанка остана. В миг влакът се стрелна с неимоверна бързина и се изгуби зад хоризонта. Мина един ден още и на другия ден потеглих за Варна. Пристигнах вечерта. На другия ден научих, че брат Петър си заминал. Когато съм пътувала от София за Варна е било погребението му. Той беше фотограф и бе заснел много снимки с Учителя и братския живот.

6. НЕЩО ЗА ВЪТРЕШНАТА ШКОЛА

Това беше от първите години когато влязох в Братството. Сънувам, че се намирам в един салон. Много братя и сестри имаше там. От различни места. В салона имаше сцена, на която се отиваше като се изкачваха десетина стъпала, които бяха в средата на сцената. Учителят беше в дъното на

сцената с трима братя и приказваха нещо. Сцената и стълбите бяха заобиколени с парпети. До стълбите имаше катедра, а върху нея беше поставена една голяма и дебела книга с небесносин цвят и украсена със златни неща.

Хората си приказваха на групички. Аз бях сама и погледът ми беше е закован върху книгата. Най-после се реших, изтичах по стълбите, застанах до катедрата, взех книгата. На нея със златни букви пишеше „Вътрешна Школа“. Отворих книгата, но в същия момент Учителят застана зад гърба ми, затвори книгата ми и каза: „Рано е още. Когато трябва ще Ви повикаме“. Събудих се.

Мина доста време в усилена подготовка и дойде времето, когато ме повикаха.

7. ВСЕКИ КАМЪК ТЕЖИ НА МЯСТОТО СИ

Мина известно време, когато бях влязла в Братството и бях решила вече наново да се върна в София, да си намеря квартира на Изгрева, та и аз да бъда една от щастливките, които бяха около Учителя. Писах за решението си на голямата ми сестра. Тя имаше една приятелка, съпруга на която работеше в личен състав в Министерството на просветата.

Сестра ми отишла у тях, говорила със съпруга на приятелката си за моето желание. Той й казал, че през май ще има конкурс, посочил й каква литература трябва да чета и че ще имам неговото съдействие.

Беше някъде в началото на календарната година. Имах достатъчно време да се подготвя. Другата ми сестра ми беше на гости. Когато реши да си тръгне, помолих я да отиде при Учителя и да го попита за моя случай. Все пак да не направя някаква грешка. Когато сестра ми се върна в София, отишла веднага при Учителя и му разказала всичко. Учителят й отговорил: „Тя е определена да работи във Варна“.

Повече нищо не казал. Когато получих писмото от сестра ми моите въздушни кули, които граях изчезнаха. Писах на голямата ми сестра, че се отказвам да се явя на конкурса. Първом послушанието. Второ работата върху Словото на Учителя.

8. ШКОЛИТЕ

Две-три години преди да си замине брат Петър Филипов споделяше много неща с мен из живота на Изгрева.

Веднъж, разговаряйки се с него, ми откри следното: Учителят решил да образува Вътрешна Школа. Повикал, не знаей колко братя и сестри и започнали работа. Но след известно време се появила дисхармония по някои въпроси и Учителят разпуснал Школата. Вътре бил и брат Петър Филипов. Минало време, Учителят ги повикал пак, като подменил някои. Не знаей колко и кои са били. Не ми каза, а и неудобно е да питам. Пак се появила дисхармония. Учителят пак разпуснал Школата. Минало пак доста време докато духовете се успокоят, Учителят за трети път ги повикал. Но след известно време между тях се явила някаква любовна история и Учителят вече окончателно разпуснал Школата и я преместил във Варна. (Това е след заминаването на Учителя. Петър Филипов твърдеше, че Учителя му говори - бел. ред.)

9. РАБОТА В ТАЙНА

Мина доста време и все пак дочеках момента, когато ме повикаха и тогава наистина ми се възложи доста сериозна работа, която погълна почти половината от моя вече съзнателен живот. Но тъмните сили вървяха подире ни. Всеки разбираше нещата по своему и мислеше, че е прав. Не остана скрита нашата група. Явиха се големи противоречия: „Защо ти, защо не аз, защо се яви школа в школата“ и още ред други неща.

Яви се колебание в някои от нашата група и брат Христо Арабаджиев, сега в откъдния свят, отиде при Учителя да се съветва с него. Учителят му отговорил да пазим голяма тайна и да продължаваме да работим. В тайната е силата. Духовите ще се усмирят. Преди две хиляди години Йоан написа Откровението в символи. Сега Йоан е пак на земята и ще напише ново Откровение за Новата Култура, която иде. В групата ни имаше пълна хармония.

В разговор Учителят му казал: „Преди 2000 години по времето на Христа, Йоан написа Откровението и то в символи, защото съзнанието тогава беше на много ниско ниво. Сега Йоан е пак на земята в плът, във Варна и чрез него ще се даде новото Откровение нагледно за Новата култура“. И то се даде, но ще излезе на бял свят след 2000 години. Сега условията са неблагоприятни. сега е време да се популяризира Учителят.

Когато Хр. Арабаджиев се върна от София, той каза само на мен и на още един брат. Запази се пълна мълчание. Сега и двамата са в Невидимия свят. Но спомням си в разговор с брат Велко Петрушев да казва: „Учителят ме обичаше“. А Йоан е бил любимия ученик на Христа. Закон е: Учителят обича ученика си и ученика изпълнява Волята Му.

10. КОЙ ЩЕ НОСИ КАРМАТА?

Беше по времето, когато ни взеха литературата, разпръснаха Изгрева, събориха салона и какво ли още не стана. Тогава имашме още салон в града. Беше неделя. Брат Велко Петрушев - ръководителят, застана на катедрата, постоя малко и започна да чете. Но четенето му не беше хубаво. Спираше се за момент някъде, друг път заекваше. Разбрах, че става нещо с него, защото той имаше хубава дикция и тембърът му беше мек и звучен. И все пак, лекцията, т.е. беседата свърши и ние се разотидохме. Всеки тръгна по посока за своя дом. Ние тръгнахме заедно и аз го запитах, какво му е, че днес не чете добре, забеляза се от всички. А той ми отговори, че като се качил на катедрата пред него застанал Учителя и го запитал: „Готов ли си да понесеш кармата на Варненското Братство?“ Той се уплашил в момента, защото са го викали в МВР и са го разпитвали дълго, а пред него е застанал един милиционер и непрекъснато размахвал бича пред лицето му. От тогава той вдигнал и високо кръвно налягане.

Представяйки си тази картина, той отговорил на Учителя: „Не съм готов, Учителю“. „И все пак...“, отвърнал Учителя.

Няколко дена по-късно брат Велко получи удар, който продължи близо 8 години. Беше закован на леглото, после започна да се движи из двете си стаи, но не слизаше долу. Живееше на втория етаж.

Втурнахме се мнозина от нас да го гледаме, докато се намери една наша сестра, която току-що я уволниха, беше сама и не ѝ оставаше нищо друго освен да се върна наново в с. Тополица при брат си, защото баща ѝ и майка

и си бяха вече заминали. Тя се чувстваше неудобно там и дойде при брат Велко. Гледаше го добре. Пък и се разреши този важен въпрос. Един да носи кармата на Варненското братство, а друг пък да го гледа.

11. ДЯЛБАТА

Беше преди 23 години. Тогава беше си заминал брат Велко - ръководителя ни. На 20-ия ден от неговото заминаване сънувам, че се намирам в една голяма стая, в която имаше само много дълга маса със столове. Аз бях на единия край, а неговите роднини се бяха събрали на другия край. Преглеждаха някакви тефтери, т.е. дяляха наследството му.

По едно време от вратата откъм моята страна се зададе брат Велко. Дойде при мен весел, жизнен, радостен, пълен с енергия. Такъв беше и преди да се разболе. Обърна се към мен и ми каза: „Здрав съм! Здрав съм! Напълно съм здрав и съм свободен“.

Погледна към неговите роднини и каза: „Те там са се събрали и дялят наследството ми. За какво ли им е?“ Те не го видяха и той не отиде при тях.

По-късно научих от Тинка, която го гледаше, че наистина роднините му направили подялбата на 20-ия ден. Нямали търпение да минат 40-те дни, както обикновено правят хората. Той имаше къща на два етажа с 4 отделни входа и външни врати. Тинка получи един от апартаментите срещу гледане чрез нотариуса - стая, хол и кухня. По толкова бяха и другите му апартаменти, които даваше под наем. Роднините му бяха богати хора, но участваха в дялбата.

12. ЕДИН УРОК ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ. УРОК ЗА ГЛАДНИЯТ

Беше отдавна, още в първите години, когато купихме братските лозя, т.е. повечето бяха хаври. За няколко години ги обработихме, построихме салона, кухнята, купихме маса, столове, направихме огнище и всички прибори, необходими за едно домакинство. И всичко това с братски труд и братски пари. Голям ентусиазъм имаше тогава.

Всяка неделя от 22 март до късна есен прекарвахме целия ден на лозе, от 5 ч. сутринта, докато слънцето започваше да клони на залез и се събирахме на колелото на Паневритмията, правехме молитва и се разотивахме.

След Паневритмия правехме закуска и всеки се залавяше за работа. Всеки си носеше хляб и сирене, както продължава и до днес, а дежурните приготвяха масата и сервираха чая. Правеше ни впечатление, че брат Велко носеше винаги по 1/2 кг кашкавал. Аз си носех колкото за една закуска. Веднъж не се стърпах и го попитах: „А бе, Велко, всички си носим хляб, сирене и захар, а ти винаги носиш толкова много кашкавал и после го връщаш“. А той ми отвърна: „Може да дойде някой гладен, да има какво да му дадем“.

Останах изненадана от отговора му. Не ми беше дошло такова нещо на ума. Замислих се. От следващата неделя аз започнах да нося храна за две закуски. Връщах си, което ми оставаше, но после разбрах, че наистина се случваше, макар и рядко да дойде някой гладен - може би гост, пътувал цяла нощ и дошъл направо на лозе, може би някой по някаква причина не е успял да си вземе закуска и никой не оставаше гладен.

Брат Велко ми даде урок за цял живот: вземай повече където и да

бъдеш, да не се случи така, че някой да остане гладен.

Преди 2-3 месеца по телевизията бяха предали горе-долу следното: Срещат се двама души в планината и тръгват заедно, единият богат - личи си по облеклото, а другият беден селянин. Бедният изважда от торбичката си едно парче сух хляб, излял половината, а другото парче пъхнал в торбичката си. „Защо не изяде цялото парче? То не беше много?“ „Може да срещна по пътя друг гладен, да има какво да му дам да хапне“, отговори селянинът.

Много бях трогната. Макар и след много години, урокът се повтори.

13. СЕДЕМТЕ ВЪПРОСА НА СЕДЕМТЕ ПРОФЕСОРА

В младите си години дълго време живеехме под наем в къщата на брат Ганев, рентгенолог, която се намираше на ул. „Владислав Варненчик“ във Варна.

Един ден отивам при хазайката да ѝ занеса наема. Там беше и Мара Халачева, жена на някогашен професор в София. Сега вече всички са в от-вѣдния свят.

Приятелството им започнало още от студентските им години и продължило до края на живота им. Д-р Ганев останал във Варна, а Халачев станал професор в София, но не знаел каква специалност е имал. И двете семейства нямали деца. Минали години и д-р Ганев и проф. Халачев заминали вече в от-вѣдния свят.

Мара Халачева прекарваше цяла зима във Варна, а хазайката ми пък отиваше през лятото в София. Бях отишла да платя наема си.

Хазайката вероятно е разказала на Мара Халачева за моите убеждения, защото между разговора Мара Халачева започна да разказва за съпруга си. Ще се помъча да предам думите ѝ дословно: „Много добър беше моят съпруг, г-жа Стойкова, но само едно му беше лошото. Вместо да ме води неделя ден в Борисовата градина на езерото, на ресторант, той пак ме водеше в Борисовата градина, но вместо на ресторант, започна да ме води в 10 ч. на Изгрева да слушам беседи. Пък на мен не ми беше приятно. След беседата си отивахме вкъщи. И знаете ли как се случи това? Един ден в събота вечерта се бяха събрали у дома седем души професори от различни специалности по мъжки на разговор. Между другото един от професорите се обади: „Абе този Дънов привлече цялата ни студентска младеж. Не може така. Трябва да направим нещо“. Мислили, мислили и решили всеки от тях да си намисли по някой въпрос, но доста труден и на другия ден - неделя да отидат на Изгрева и след като Дънов свърши беседата, да му зададат по един въпрос и да го сложат натясно. Така младежите ще се разочароват и ще се отделят.

На другия ден точно в 10 ч. били пред салона на Изгрева, но какво било учудването им, когато салонът бил толкова препълнен, пред вратата събран народ и те няма как да влязат. По прозорците (били седем на брой) били на-качулени младежи.

По едно време от вратата излязали две сестри, както се наричали и хората направили шпалир. Изглежда са ги познавали. Сестрите отишли при професорите и ги поканили да влязат. Още повече се учудили, като видели, че салонът бил претъпкан, а около катедрата имало седем празни стола. Сестрите ги поканили да седнат. Учителят бил вече на катедрата. Беседата започнала, като Учителят най-изчерпателно отговорил на първия въпрос,

после на втория, третия и т.н. до седмия въпрос. Професорите само се споглеждаха.

Учителят свършил беседата и запитал публиката: „Има ли някой да зададе въпрос или да не е разбрал нещо?“ Всички мълчали. Мълчали и професорите с наведени глави. Учителят почакал, почакал и се обърнал към професорите: „Е, господа професори, нали снощи когато се бяхте събрали в дома на проф. Халачев казахте, че съм привлякъл цялата студентска младеж и решихте всеки от вас да ми зададе по един труден въпрос, за да ме поставите натясно, та да разочаровате студентската младеж. Ето, аз съм готов да отговаря, чакам“.

Професорите навели глави, мълчали. Учителят почакал, почакал и дал знак да изпеят една, две песни и да направят молитва. После хората се разотидоха. Ето, това беше лошото на моя мъж. Вместо на ресторант ме водеше на Изгрева. Пък на мене не ми беше приятно. Иначе беше много добър“.

14. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ОТ БУРЯТА

Беше четвърти декември, сряда, 1957 г. Комунистите бяха хвърлили око на Изгрева, този земен рай и се чудеха в какво да ни обвинят, да го обсебят. Така и го направиха, разбира се.

Викали ръководителите в МВР, разпитвали ги, дано открият някаква следа в шпионаж с Америка.

Беше школен ден и се прибирахме къщи. По пътя брат Велко, дългогодишен ръководител на Братството във Варна ми каза, че са го викали пак в МВР, разпитвали са го, а насреща му един милиционер въртял бич.

Казах му, че не е изключено да направят обиск на ръководителите от цялата страна и още като си отиде къщи да прегледа цялата си кореспонденция, това което не му е нужно да изгори, а останалото, т.е. ценните неща да даде на мен за съхранение. Тогава той ми каза да отида и аз в тях и заедно да свършим тази работа. Отидох заедно с него, разбира се. Той отваряше папки, прегледахме писмата, едни хвърляше в огъня, други запазваше. Имаше и писани ценни неща от него. Всичко това сложи в една голяма пазарска чанта и понеже беше много голяма и тежка, пък и минаваше 11 ч. той ме изпрати до къщи, но не вървахме по главната улица, защото беше много оживена, а по успоредната на нея.

На другия ден, 5.12.1957 г. цял ден валя сняг. Натрупа доста нещо, не-обичайно за Варна. През нощта излезе буря, която се случваше на няколко години веднъж.

Легнах си. Сънувам, че се връщаме една групичка от школа. Вървахме по ул. „Толбухин“ и като излязохме на ул. „Г.Димитров“ (сега „Сливница“) от запад се зададе страшна хала - отвесна стена от вода, 2-3 м на височина и бучеше със страховтна сила. Уплашихме се и се разбягахме кой накъдето види.

Събудих се. Какво ли значи всичко това? Ще се случи нещо лошо и то неочаквано.

Сутринта трябваше да отивам на училище, а мъжът ми и д-р Ермиев на работа. Слязохме долу, отворихме входната врата, но бурята беше натрупала всичкия сняг откъм нашия тротоар повече от два метра. Нямахме как да излезем. Мъжете взеха по една лопата и направиха пътека колкото да се мине.

Вечерта, петък, имяхме пак школен ден. Там научих, че сутринта в 5 ч.

милиционери нахлули в домовете на нашите приятели не само във Варна, но и в цяла България и направили обиск. Взели цялата литература на Учителя и кореспонденцията. Вкъщи не можах да влязат поради дебелия натрупан сняг. Така се запази и торбата на брат Велко с ценните неща и всичко, което от много години бе събирано.

Случайно ли беше всичко това? Божественото не може да се загуби.

След 1990 г. свободно се печата литературата на Учителя, защото все пак не можах да проникнат навсякъде и да вземат всичко. Небето има власт да допусне Злото, да го ограничи и да го замести с Доброто.

15. РОТАТА, КОЯТО НЕ СЕ ВЪРНА

Още нещо за брат Велко Петрушев.

По време на Втората световна война взе участие и нашата войска на Източния фронт. Бяха мобилизирани много хора. И брат Велко бил мобилизиран.

Рано една сутрин ротния строил ротата и казал на всички, че веднага трябва да заминат на Източния фронт. Пред всички казал следното: „Има нареждане от горе Велко Петрушев да отиде в двореца „Евксиноград“. Ще бъде на телефона“. Останалите заминали, а брат Велко се запътил към двореца „Евксиноград“.

След като войната свършила останалите живи започнали да се връщат. От ротата обаче на брат Велко никой не се завърнал жив.

Учителят бдеше над своите ученици. Той спаси по много особен начин и брат Велко.

16. РОЗОВОТО СЛАДКО

Още една случка с брат Велко: Това се бе случило отдавна, когато Учителят беше още между нас. Един ден, някъде по обед брат Велко почувствувал силни болки в корема. Едвам дочакал да свърши работното време и отишъл в болницата на преглед. Казали му, че апендиситът му е възпален и на другия ден сутринта в 8 часа трябва да бъде в хирургията да му направят операция.

Върнал се вкъщи брат Велко, мисли, охкал, пъшкал и най-после решил да отиде при Учителя. Взел първия влак и се озовал при Учителя. Разказал Му, че има възпален апендисит и че в 8 ч. е трябвало да бъде на операционната маса във Варна.

Учителят му подал едно бурканче сладко от рози и му казал: „Вземи 3-4 лъжички от това сладко и ще ти мине“.

Не казал къде е отседнал, защото той имаше много приятели в София и вероятно е разказал на този и онзи за това, че ще отиде на Изгрева. До обяд брат Велко бил съвсем здрав и вечерта взел влака и пристигнал във Варна. Отишъл направо на работа.

След известно време бях на Рила с една група. След като се наобядвахме решихме да отидем на езерото на съзерцанието. Минавайки по една пътека, видях 7-8 сестри, които не познавах да се разговарят. Една от сестрите с доста убедителен тон каза: „Учителят е казал, че апендиситът се лекува със сладко от рози“. Стана ми неприятно, но нямаш време да ѝ обяснявам случая с брат Велко и мълвата на Изгрева, които повярвали случката с розовото сладко по буква.

Не розовото сладко е излекувало брат Велко, но мисълта на Учителя вложена в него. Разбрали по буква те излагат Учителя. На друг това сладко няма да действа. Колко трябва да бъдем внимателни. Трябва да познаваме Словото на Учителя и вътрешната Школа. А тя се създава от опитностите и живота на учениците.

17. ХИМИЧЕСКИ ОПИТИ

Понеже твоята задача е да пишеш само за Учителя, като ми напомни за сестра София, ще ти опиша една случка, която вярвам, че ще те задоволи. Когато се запознах със сестра София, тя беше вече вдовица. Какво е работил съпруга ѝ не зная, но тя ползуваше три билета безплатни по влака, а през другото време пътуваше със 75% намаление. Това ѝ позволяваше често да прескача до София и да се среща с Учителя.

Сестра Илинова пък имаше син в горния курс на гимназията, много способно момче и с голяма любов към химията. На тавана си бил инсталирал химическа лаборатория и всичкото свободно време прекарвал там. Правел си различни опити. Но случи се така, че това момче заболя от туберкулоза.

Сестра София се готвеше да отиде в София на Изгрева. Сестра Илинова я помолила да отиде при Учителя и да го помолила да помогне на момчето. Сестра София се срещнала с Учителя, разказала Му, но Учителят през всичкото време мълчал. Най-после сестра София станала, целунала ръка на Учителя и си излязла. Като се върнала във Варна казала на сестра Илинова. Научихме и ние за мълчанието на Учителя, което ни озадачи.

Мина известно време, сестра София пак замина за София. Илинова я помолила пак да пита Учителя. Сестра София втори път отива при Учителя, казва Му, че детето е по-зле и че майката го моли да му помогне. Учителят пак мълчал. Нито дума. София си излязла и донесе същата новина. Отново бяха озадачени и то много.

Трети път сестра София отива на Изгрева. Пак се среща с Учителя и казва, че детето е много зле. Тогава Учителят с много строг глас казва: „Да разпръсне земята и да я разпилее във въздуха ли са неговите опити? Не. Той трябва да си замине“. И наистина, не след дълго синът ѝ си замина. Право да ти кажа, не помня друг път така да е говорил Учителя. По-късно в една беседа намерих да се говори за изобретенията в света, че съществата от големи йерархии следят какво може да се даде на човечеството в даден момент. То трябва да е готово да го използва за доброто на всички, а не за унищожение. Ето защо в този случай синът на Илинова бе спрял в своите опити по един такъв начин.

18. ЖЕЛЕЗНИЧАРСКАТА СТАЧКА

И така започвам. Поне ще научите моя нерадостен живот и от детството ми докато пораснах. Нашата къща имаше два входа с преден и заден двор. Съседите ни от задния двор имаха също деца, с които играехме, но техният вход беше в напречната улица на нашата къща и за да не обикаляме ние в тях и те в нас, баща ми направи една вратичка на оградата и ние свободно влизаме и излизаме направо, без да обикаляме. Пиша това, защото има значение.

По време на Първата световна война моят баща беше районен кмет в квартала близо до гарата, където живееха предимно железничари и

чиновници. Нашата маза беше заредена с какво ли не. Децата на съседката ни често идваха при майка ми и казваха: "Лельо, мама ти се моли да ѝ дадеш една лъжица мас, защото няма с какво да си наготви". Майка ми на никого не беше отказвала. Нямане, глад по време на войната ние не знаехме. Баща ни беше кмет на Илиянци, Връбница, Обеля и Надежда дълги години, които бяха прикачени села към община София.

В края на войната 1919 г. беше станала историческа железничарската стачка от комунистите и която претърпя провал. Един неделен ден, рано сутринта бяхме събрани всички в кухнята и майка ми приготвяше масата за закуска, се позвъни. Излезе баща ми. Дошли двама офицери. Баща ми ги покани в една от стаите ни. Те му представили списък от 12 души - железничари, главните инициатори на железничарската стачка и казали на баща ми да отиде с тях като официално лице и който си познава района да ги заведе от къща в къща да ги арестуват. Вероятно на улицата е имало и стражари. Баща ми им казал да почакаят малко, да се облече. Той дойде при нас и набързо ни каза. А ние бяхме 5 деца. На всеки от нас поръча къде да отидем и какво да кажем. Не помня точно думите, защото бях малка, но ние веднага излязохме през задния вход и през вратичката в съседите, за да не ни видят и хукнахме колкото можем. В къщата където ме прави баща ми на двора се бяха събрали много хора. Беше току-що заклана една голяма свиня. Всички бяха прави и си говореха нещо сериозно. Аз отидох при чичото, при който ме беше пратил баща ми и всичко му казах. Изведнъж двора опустя. Оставиха свинята и всички избягаха. Излезе от къщи една баба с един обикновен нож и започна да дере кожата на свинята.

Баща ми ги водил от къща на къща, но никого не намерили. Жените вкъщи казвали, че преди два са излезли и не са се прибирали. Но друг би си помислил в този момент: Тази току-що заклана свиня, бабата ли я закла? Та това е мъжка работа. Върнахме се вкъщи пак при съседите. Затова писах за тази вратичка.

На другия ден баща ми беше повикан в Обществена безопасност в София. А тежко му, който влезе там. Колко време е бил там не знаа, но не се върна вкъщи. Осъдиха го като укривател, пратиха го в затвора. Някой го бе наклеветил. Помня, че ставало въпрос за някакви кабели, които са изчезнали. Много са го мъчили, но той никого не издал. Не симпатизираше на комунистите, но в него имаше голямо благородство. Той знаеше, че ако ги издаде ще ги обесят и цял живот съяха да му тежат на съвестта. Не помня колко време е лежал в затвора, защото все пак съм била дете и не можех да имам представа за времето. Каквото имахме в мазата се свърши и мизерията започна. Хубавата градина на предния двор се обърна на зеленчукова. Той не беше голям, но по една лехичка домати, друга краставички, тиквички и т.н. магданоз, а покрай оградата на съседната къща майка ми насади лобода, а на другата страна лапад. От всичко по малко, колкото майка ми да ни свари чорбичка. От детската възраст докато започнах работа, не познах закуска. В нашата къща от тогава сирене и мляко не се внесе. Пуснаха го баща ми и той стана чиновник в Дирекцията на народното здраве. Беше способен, имаше образование, но пуснат от затвора, какво можеше да иска. На всичко от горе му задържаха 1/2 от заплатата му за щетите от стачката. А той беше слаб, едвам се крепеше и на 44 години си замина. Майка ми ни научи да плетем. Започнахме отначало с вълнени чорапи по поръчка, а после вече плетяхме блузи, жилетки и рокли, които бяха много модерни плетива. Едни други се издържахме. Голямата ми сестра свърши гимназия и почна работа. Тя носи палтото пет години и аз го носих още пет, докато завърша.

Изкарвах си от плетене, за да си купя черна престилка, за учебници, за тетрадки. Когато дните бяха малки, след вечеря се събирахме. Ние със сестра ми и майка ми плетяхме, а голямата сестра ни четеше. Когато се умори, четеше брат ми. И Достоевски, и Толстой, и френски класици, всичко се прочете. А в последните два класа в педагогическия отдел учеха по 7 часа - сутрин 5, почивка 1/2 час и след обед 2 часа. Които живееха наблизко отиваха да се нахранят, други по-богатите отиваха на ресторант, някои си носеха по нещо, а аз нищо. Без закуска, без обед, изчаках до 7 часа вечерта. От 5-7 си приготвях уроците за следния ден. Бях станала на вейка, слаба едвам вървах.

И не щеш ли комунистите спечелиха изборите. На бърза ръка стачниците заеха големи служби в градската софийска община. Един от 12-те души, за които писах, станал председател на училищното настоятелство. Сега се казва отдел „Просвета“. Това беше точно по времето когато се назначаваха и уволняваха учителите. Голямата ми сестра написа от мое име заявление, зер аз се готвех да отивам в Родопите. Тя взе всичките документи и отиде при председателя. Разказа му, представи му документ за баща ми и той отговори: „Има много заявление за едно място, но тя ще бъде назначена. Това ще бъде най-малкият реванш за гдето пожертва живота си, за да спаси 12 души от бесилото“. И веднага ме назначиха. В този промеждутък от два месеца аз спечелих. И то тогава, когато не се назначаваха учителите. Останах в София заради баща ми. Баща ми се казваше Венко Георгиев Манолов.

Ето това са заслугите на моят баща. През много големи страдания минахме, баща ми все болен, не можа да издържи след побоищата и след затвора. След 9.IX.1944 г. имаше още живи, макар и възрастни вече можеха да свидетелствуват за нас та да взема по-голяма служба, но никой не стана партиен член от нас. Всеки сам пое своя път. Аз станах учителка.

Как да опишвам нашата одисея. Писах ти я, защото ти пожела. И сама виждам, че не е удобно да се пише. То е само за теб. Но това е път на човека, който върви по него.

(Извадено от писма до Марийка Марашлиева)

Декларация

Съгласна съм д-р Кръстев да публикува каквото желае от моите спомени.

Варна, 2.10.1996 г. Подпис: Люба Стойкова

Свидетел: Марийка Марашлиева

19. БЕЛЕЖКИ НА ГЛАВНИЯ СЪТРУДНИК

Люба Стойкова казва, че Георги Йорданов не бил купил мястото на лозе. Имало едно място на името на Георги Йорданов, което дал на Ангел - архитекта. Идеята за мястото е дадена от Учителя. Велко, Христо Арабаджиев и Тодор Дренски са закупили 21 декара място, което братя и сестри са го разработили (Люба също била взела участие). Направили къшкови, вадели камъни. Всички с ентузиазъм работели. Също и жената на Васил Ставрев. Засели дървета и два парцела с лозе.

Направили стая и кухня, което по-късно разширили и така станал салон. Всичко дало изобилен плод и от него всички си купували. Стоян продавал на пазара. Учителят винаги питал за изворчето, което имало на лозето, през което минавали светли същества от Агарта и заминавали на Рила.

Учителя е казал на Христо Арабаджиев за Велко, че е прероденият Йоан по времето на Христа. Той бил създал Откровението по същия начин - по медиумичен начин. Сега брат Велко по същия начин ще създаде ново Откровение на един изящен филозофски език нагоден за Новата Култура. Той може да влиза във връзка с Божествения свят. Христо Арабаджиев и Тодор Дренски бяха много сериозни. Велко казал: „Чувствах, че Учителят ме обичаше“.

На събора във Варна, на който присъстваха Петър Филипов и много други, брат Боян Боев (има снимка) е имало необикновено присъствие и били казали, че тогава са били един ден в рая. А мястото на Георги Йорданов било въвн от братското място. То останало неразработено и после са го отчуждили. В Съда има документи от това време. Геновева написва писмо до Борис Николов. Отрицателните работи са от нея и после Борис Николов праща писмо на Велко и така се разпръснала групата.

Люба казва, че е стенографира посланията дадени чрез Велко Петрушев и после ги дешифрирала на пишещата машина. Така, че има написани 20 тетрадки от вътрешната школа. За Люба Учителят бил казал на Ана, че тя е определена да работи във Варна. Учителят бил станал причина Люба да дойде във Варна. Набързо се омъжила за варненец и се премества във Варна като учителка в единното училище от 1. до 11. клас. Там е била във връзка с учители по стенография. Затова била във Варна, за да се свърши тази работа.

Лидия, дъщеря ѝ вярва в Учителя, независимо, че стои настрана. И Той ѝ помага. Тя е професор и сега е за две седмици в Америка по ендокринология и по прилагането на европейския инсулин.

Люба има 20 тетрадки от стенограми с Велко, които Лидия, дъщеря ѝ щяла да издаде след 2000-та година. Д-р Калев публикувал един материал на Люба в „Братски живот“.

Заслугата на баща ѝ е, че спасил 12 души от смърт.

Люба е родена на 29.XI.1910 г. Баща ѝ се казвал Венко Георгиев Манолов. Имал е 5 деца - Васил, Екатерина, Ана, Люба, Димитър. Бащата на Люба през войната е бил кмет. По железничарската стачка, която се проваляла той е спасил 12 души като ги укрil. Бил е осъден да заплати кабелите, удържали 1/3 от заплатата му, поради което семейството му мизерствало и той починал на 44 години. Бил физически, финансово разсипан. Най-малкия реванш бил този, че Люба бива назначена учителка в София.

Записала: Марияка Марашлиева

Бележки на редактора. Люба Стойкова поддържа дълга кореспонденция с Марияка Марашлиева. Чрез нея успяхме да получим един свитък от записани опитности на Люба Стойкова. При прочета на тези материали бяха извадени онези, които са в обсега на Школата на Учителя. Прибавени бяха други от писмата на Люба до Марияка. Бяхме взели разрешение за публикация. Понеже ние пишем за Школата на Учителя и за опитностите на неговите ученици то взехме за публикация една част от тях.

Публикувания материал показва, че у Люба Стойкова е прекарана връзката между реалния и Невидимия свят. А чрез тази връзка тя получава тези опитности. Отначало тя не възприемаше факта, че е започнала да излиза поредицата от Изгрева. Беше против това да се изложат факти и събития. Но вероятно се коригира, защото ни предостави своя материал за печат. Накрая дойде и нейното време да бъде включена в синята книга. Така се сбъдна съня ѝ с Учителя, че ще бъде повикана когато трябва. И тя бе повикана да участвува в синята книга.

Вергилий Кръстев

20. ОТВОРЕНОТО ПИСМО

Отворено писмо на с. Люба Стойкова до в. „Братски живот“

Затворената синя книга

На 85 години съм. Пиша това писмо с ясно съзнание и отговорност за истинността на събитията, за които свидетелствувам. Повод са спомените, публикувани от името на брат Борис Николов в книгата „Изгревът на Бялото Братство“, том II, София, 1996 г. На стр. 277-ма, в главата „Спиритизмът на варненци“ авторът твърди, че варненското братство, увлечено в спиритизъм, станало играчка в ръцете на духовете и на Духа на Заблудението. Тази уж била причината, поради която то не могло да се самоорганизира и трябвало брат Георги Йорданов лично да му купува земя, а софийския адвокат брат Георги Драганов се опитва да спасява от одържавяване салона за братски събрания и т.н., и т.н.

Ще започна по-отдалеч. Родена съм в София. Там израснах, завърших педагогическо училище и ме назначиха на работа. Но съдбата ме среща с варнанец. Във Варна се запознах с идеите на Бялото Братство. Започнах да копнея за София, за квартира на Изгрева, за да бъда по-близо до Учителя. Веднъж помолих сестра си да се посветва с Учителя за моята съдба. Той отговорил кратко: „Тя е определена да работи във Варна“.

Помня, че братята Христо Арабаджиев, Тодор Дренски и Велко Петрушев закупили 23 декара земя в местността „Сотира“, североизточно от Варна. Идеята за мястото беше дадена от Учителя. С общ братски труд и голям ентузиазъм земята беше превърната в лозя и овощни градини. Построени се малка вила със стая и кухня. Така се устрои един духовен център, който просто наричахме „братското лозе“. Веднъж брат Боян Боев ни беше на гости и прекарахме там един чудесен ден. При залез, след обща молитва, Боян Боев промълви: „Да благодарим на Учителя, че се създаде този оазис, където прекарахме“.

Въпросният брат Георги Йорданов не беше идвал нито в салона за събрания, нито на братското лозе. Неговият шурей, брат Ангел Ангелов, архитект от Варна, беше закупил и предоставил за общо ползване парцел от около 1.5 дка, който граничеше с братските земи. Не помня този парцел да е ползван за нещо от варненските братя, защото нашите 23 дка ни бяха достатъчно.

Салонът за молитвени събрания се намирал на улица „Цимерман“ и беше юридическа собственост на братята Стоян Димитров и Ангел Ангелов, шивач. Т.нар. народна власт публикува закон, според който всеки трябваше да декларира само един недвижим имот. Тъй като и двамата имаха собствени къщи, доброволно се отказаха от братския салон. По него време ръководителят на варненското братство брат Велко Петрушев беше вече тежко болен и не можеше с нищо да попречи на това.

Тук стигам до най-съществената част от моето писмо - въпроса за т.нар. „спиритизъм на варненци“. На Изгрева живееше брат Петър Филипов. Беше предан, строг, възискателен, пословично щедър, с ясновидски способности. Между него и мен съществуваше духовна връзка. Той ми разказа как веднъж на Изгрева Учителя събрал малка група ученици. Казал им, че за първи път се създава Вътрешна школа за Новата култура, която идва на земята. Условията били абсолютна чистота и запазване на пълна тайна от останалите ученици, неподготвени още за твърдата храна на Словото. Но скоро тайната станала явна, създали се доста противоречия на Изгрева и

Учителят разпуснал Школата. По-късно на два пъти Той отново събирал групата от ученици и на два пъти се налагало да я разпусне по същите причини. Накрая в частен разговор с Петър Филипов Учителят казал: "Ще преместя Школата във Варна".

Веднъж, много години преди да чуя тези подробности, сънувах, че се намирам в голям салон. Беше пълно с братя и сестри от цялата страна, които разговаряха, разделени на групи. В дъното видях Учителя да говори с двама братя. На висок подиум, към който водеха стъпала, видях катедрата. Върху нея лежеше затворена дебела книга с небесносиня подвързния. Аз стоях отделно от всички, с поглед, прикован в книгата. Най-после се реших, тичешком изкачих стъпалата и се намерих на катедрата. Върху синята книга със златни букви беше написано „Вътрешна школа“. Отворих я наслуки, но в този момент Учителят застана зад мен, затвори книгата и каза: „Рано е още. Когато потрѣбвате, ще бъдете повикана“.

Наистина дойде моментът, когато ме повикаха. Образува се малка хармонична група от братя и сестри, които се събираха ежеседмично. Ръководителят на Бялото Братство във Варна, Велко Петрушев, говореше, а аз стенографирах това, което Святият Дух снемаше отгоре.

Наистина брат Велко беше проводник на откровения. Преди да се запознае с Учителя, дружал с Тодор Дренски и Христо Арабаджиев, занимавал се със спиритизъм. След като заработил под ръководството на Учителя, брат Велко започнал да се свързва със същества от висши йерархии. В разговор с Христо Арабаджиев Учителят казал за Велко, че е прероденият Йоан Богослов, че тогава е написал Откровението в символи, а сега пише ново Откровение на чист философски език, съответстващ на Новата култура, която идва.

Търся най-точните думи за личността на брат Велико Петрушев. Той нямаше семейство. Не помня да е правил забележка някому. Често го търсех за материална помощ. След разговор с него всеки възвръщаше вътрешния си мир. Веднъж ми каза: „Учителят ме обича. Чувствам, че Учителят е винаги с мен“. Цели двадесет години той работи духовно за Бялото Братство. Мисля, че беше ликвидирал с личната и родова карма и пов братската карма върху себе си. Получи инсулт, по-късно второ и си замина от този свят. Малко преди да заболее, го сънувах, че идва откъм морето с голяма група от братя. Само около неговата глава имаше светъл ореол. Ръкувахме се и поехме към братското лозе...

Постепенно малката група около брат Велко Петрушев стана обект на критични одумки. Сестра Геновева Жекова я наричаше „школа в школата“ и писа за нея в писмо до тогавашния ръководител на Братството в България, брат Борис Николов. Той от своя страна върна писмото до брат Велко Петрушев и аз имах възможността да го прочета. От всичко това става ясно, че авторът на „Спиритизмът на варненци“ от книгата „Изгревът на Бялото Братство“ се позовава по-скоро на въпросното писмо, отколкото на лични наблюдения.

Такава е истината за „спиритизма на варненци“. Аз свидетелствам за нея с цялата отговорност и яснота на съзнанието си. Защото ни позволиха да отворим синята книга...

Срещала съм в Словото Учителя да казва, че на земята има много школи - материалистични и духовни; земята също е школа; всяка планета, всяко слънце, цялата необятност също са школи; така душите еволюират и се повдигат.

България е благословена страна, духовен център, и отвсякъде ще идват

в нея, за да черпят идейно богатство. Тя ще се нарече Ханаанската земя, защото Божията нога, Всемировият Учител стъпи върху нея.

Представил за печат: Димитър Калев

кореспондент от гр. Варна

„Братски живот“, бр. 5, април, 1996 г.

21. ОТГОВОРЪТ

В „Братски живот“, бр. 5 от 1996 г. на стр. 8-9 е поместено отворено писмо на с. Люба Стойкова до в-к „Братски живот“ със заглавие „Затворената синя книга“. Това е втори опит чрез това издание да се атакува поредицата от томовете „Изгревът“ имащо за цел да оборят написаното и по този начин да докажат, че написаните неща са измислици. Ето мой отговор:

1. До този момент за историята на братския живот на обществото „Бяло Братство“ във Варна още от самото начало досега не се знае почти нищо. Преди десет години изпратих една програма-план, за да се съберат материали и напише историята на Бялото Братство във Варна на няколко лица. Но те не направиха нищо. Някои от тях бяха получили подаръци от Михаил Иванов от Франция, беше изпратена валута, с която им бяха закупени касетофони. Така те се свързаха с него и всичко замря.

2. Идеята за закупуване място във Варна е на Учителя от 1919 г., където в едно писмо до д-р Иван Жеков е настоявано да се закупят такива места. Този, който за пръв път осъществява тази идея през 1941 г. е Георги Йорданов от София. А как това е станало ще научите от неговите спомени, които се поместват непосредствено след моя отговор. А как си загубват салона във Варна ще прочетете от писмата на Георги Драганов от гр. Ямбол.

3. След като Георги Йорданов е закупил мястото други варненци след това закупуват други места. Кой пръв е закупил мястото може да се провери по датата на нотариалните актове. Йордан е първия, а другите идват след него.

4. Тук се споменава името на Петър Филипов. Въпросът с него е много сложен и едновременно много прост. Петър се преселва в София, построява си къща и се заселва в София след заминаването на Учителя, въпреки че Учителят по начало не е одобрявал това, защото неговото място е било определено да работи в Русе. Тук той създава своя група от последователи на Учителя, но и негови съмишленици, пред които той заявява и твърди, че Учителят му се явява и че говори чрез него. Всички, които са били в тази група смятаха, че са от Вътрешната Школа на Учителя. Тази група съществуваше от 1970 до 1984 г. Сам Петър Филипов смяташе, че той се явява като проводник, освен на Словото на Учителя, но и на песни, които са били дадени нему уж от Учителя. Тези песни бяха записани на магнетофонни ленти и след това нотирани. Всички от неговата група смятаха, че това са песни на Учителя. А фактически това не е вярно. Вярното е, че това е творческа изява на самия Петър Филипов. А от кое поле на Невидимия свят те са свалени това е друг въпрос. В отвореното писмо се използва името на Петър Филипов, за да се докаже, че след заминаването на Учителя Вътрешната Школа е била откривана няколко пъти. В N 8 от спомените на Люба Стойкова се споменава, че „Вътрешната школа“ се е открила трети пъти, но поради някаква любовна история Учителят я разпуснал и я бил пренесъл във Варна. Наистина двама души от тази група се влюбиха, след това се ожениха през 1975 г. и днес имат син, който е юноша. Това бяха Светозар Няголов и Елена Симова. В това няма нищо лошо, защото според Учителя, когато двама се обичат, то те

вече са оженени за Невидимия свят. Така че всички цитирани изказвания на Петър Филипов се отнасят за един период от тридесет години след заминаването на Учителя. И всички цитати на Петър Филипов са получени по медиумичен път. А знаем много добре, че Учителят и Бог не може да се проявява чрез обикновени хора. За справка виж „Изгревът“, том IV., стр. 639-641 под отговор N 20. Ще цитираме от „Ключът на живота“, съборна беседа от 22.08.1928 г., стр. 20:

„Мнозина казват, че са завършили своето развитие, че Бог Саваот им говорил направо и т.н. Завършили своето развитие, а 10 кила вода от кладенеца не могат да извадят! Бог Саваот им говорил, а никой не иска хляб да им даде. Как е възможно това? Не си правете никакви илюзии! Това е заблуждение! Това е положението на пияния човек, който се напива и казва: знаете ли кой съм аз? Бум! - счулва прозореца. За да се освободи човека от тия състояния, трябва да се добере до Истината, която ще го направи свободен. Вие не знаете още, какво нещо е свободата! Писанието казва: „Не бивайте роби на човеци!“ Не бивайте роби на известни вярвания, които заблуждават. Прославете Господа и бъдете свободни! Който иска свобода, трябва да освобождава хората.“

5. Твърдението, че Школата се е преместила във Варна е нелепо и е измислица на Петър Филипов. Той търсеше свои поддръжници. От гр. Варна на времето е дошъл Михаил Иванов и днес във Франция неговото общество е отпечатаало над 30 тома негови произведения, които се продават днес и в България.

От Варна идва и Милка Периклиева и преди две годни Димитър Костов издаде една книжка с материал получен по медиумичен път като се твърди, че това е Слово след Неговото заминаване. За справка виж „Изгревът“, том IV., стр. 639-632. От Варна излиза и Велко Петрушев, който диктува на Люба Стойкова новото откровение, като смята, че той е проявеният Йоан Богослов. Виж „Изгревът“, том I., стр. 243-244, където Учителят обяснява на Методи Шивачев, че на спиритически сеанс не може да се яви Йоан Богослов. В момента в България има още едно лице, за което се твърди, че е прероденият Йоан богослов, но той не пише послания. В Школата на Учителя Дънов идват преродени всички пророци на Стария Завет и всички апостоли от Новия Завет. Те са родени в плът. Някои от тях са „души в почивка“ (виж „Изгревът“, Том I., стр. 145). Други са в активна фаза и всеки започва от там докъдето е стигнал по време на Христа. Спомените на мнозина от тях са включени в томовете „Изгревът“. Велко Петрушев диктува своите откровения като доказва, че е проводник на Висши йерархии. А пък Люба Стойкова ги записва. В Словото на Учителя на всяка страница има по няколко окултни закона, които са извлечени от живота на човека на земята и са свалени като закони, които съществуват в Духовния свят. А във всички откровения получени по спиритичен или медиумичен начин има проповеди и празнословия. Но за сметка на това Духът на Заблуждението се проявява в своята сила. Целта е да бъдат отклонени последователите на Учителя от Неговото Слово.

6. Люба Стойкова твърди в едно свое писмо до Марийка Марашлиева, че Велко Петрушев дал своите откровения по медиумичен начин, понеже е бил идеален проводник. Споменава също и твърди, че Йоан Богослов също е дал своето Откровение по медиумичен начин, така както и брат Велко дава своите откровения. А това не е вярно. В „Откровението на Йоанна“, глава 1., стих 10. четем: „В Господният ден бях в изстъпление чрез Духа и чух зад себе си силен глас като тръба, който казваше“. Тук се говори за изстъпление, което е нещо съвсем различно от една обикновена медиумична проява, при ко-

ето някой се явява като проводник и чрез него се явява откровения и съобщения на заминали души.

В Словото на Учителя намираме, че ученикът може да се срещне с Учителя си в следните пет случая: а. Като чете Словото на Учителя и го прилага в живота си. б. Чрез песните Му, когато ученикът ги пее и се извисява в онова поле от където са свалени, но чрез Духа на Учителя. в. По време на сън, когато Го сънува. А според Учителя сънят представлява физико-астрална сфера, където душите по време на сън пребивават. г. Чрез видение. Когато ученикът е в тялото си, но му се отварят „духовните очи“, задействат се в неговият мозък някои спящи центрове, чрез които може да влезне в контакт с Невидимия свят. д. Чрез изстъпление. Ученикът оставя тялото си на земята и чрез Духовното си тяло той посещава Невидимите светове като съзнанието му е будно и когато се връща в тялото си той е запечатил всичко в съзнанието си. е. Чрез извличане. Това се отнася за Великите Учители, които по всяко време могат да напуснат тялото си и след време отново да се върнат в него. Такива примери има към стотици с Учителя Дънов по време на Школата и много от тях са описани в „Изгревът“. Така че всичко друго и останало идва от Духа на Заблуджението и онова, което е диктувал Велко Петрушев е от тази категория.

7. Групата на Велко Петрушев има пагубно влияние върху варненското братство, защото тази група работи години наред и се загърбва Школата на Учителя. Школата на Учителя е създадена от Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Там, където се чете Словото на Учителя индивидуално или групово и когато това Слово се прилага в живота на неговите последователи, тогава казваме, че Школата на Учителя продължава и пребъдва в живота на учениците Му. А всички останали групи се движат от Духа на Заблуджението и тяхната цел е да отклонят онези, които трябва да работят със Словото на Учителя. При нарушение на окултните закони винаги има присъда от Невидимия свят. Самият факт, че Велко Петрушев е бил осем години поразен от инсулт говори за присъдата на Небето.

8. Обикновено всички онези, които се явяват ръководители на такива групи, без изключение твърдят, че са приключили своята лична, родова и обществена карма. Същото твърдеше и Петър Филипов, а ние бяхме свидетели как драматично протече неговия живот и как той се провали по всички линии. Виж „Изгревът“, том III., стр. 197-206. Ето това бяха деянията на хора, които твърдяха, че са прескочили кармата си и че живеят в дихармата си. А животът на тези личности показва съвсем друго, че са били движени от Духа на Заблуджението. Бяха проверени чрез живота им и чрез деянията им.

9. Във Варна последователите на Учителя едновременно посещават салона где то се четат беседи на Учителя, пеят се песни и се произнасят молитви, а след това тези посетители се отделят в специална група, където Велко Петрушев им сваля от Небето откровения по медиумичен начин. Това е живо отклонение от Школата на Учителя и Геновева Жекова обвинява тази група, че прави школа в Школата на Учителя, което е напълно вярно. Тя описва случая и пише на Борис Николов и Борис използва един метод на Учителя като връща писмото и го адресира до Велко Петрушев, за да провери лично дали всичко това е вярно. Оказва се, че е вярно. Част от групата се разтуря и единствено остава Люба Стойкова, която стенографира онова, което Велко Петрушев говори. И двамата смятат, че това са откровения на Святия Дух. Тези откровения са записани от Люба Стойкова, съществуват и те трябва според нея да се отпечатат след две хилядната година. След като имаме отпечатани над тридесет тома на Михаил Иванов от Франция, който се провъзг-

ласи за Миров Учител на Бялото Братство, след като имаме отпечатани „Частните уроци“ на Милка Периклиева, които били уж дадени от Учителя след Неговото заминаване, защо да нямаме и откровението на Велко Петрушев, които били дадени уж чрез Святия Дух? Всички тези писаници са рожба на Духът на Заблуджението, който води началото си от Христа. Той също има право на изява и реализация чрез личности през тази епоха.

10. Школата на Всемирното Бяло Братство е открита в 1922 г. и се закрива през 1944 г. след заминаването на Учителя Петър Дънов и на Духа в Него, който бе Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно. Словото на Учителя Дънов - Беинса Дуно е Слово на Бога и то се претворява чрез учениците Му, които изповядват това Слово чрез живота си, създавайки Вътрешната Школа на Учителя. В поредицата „Изгревът“ са дадени опитностите на учениците, които са от порядъка на Вътрешната Школа, защото всяка една опитност на ученика с Учителя е реализиран един Божествен закон от Учителя чрез Словото си. Вътрешната Школа представлява опитностите на учениците реализирали Словото Му чрез живота си. Затворената синя книга, за която Люба Стойкова говори е именно книгата „Изгревът“ и се сбъдват думите на Учителя, че щяла да бъде повикана в нея, когато ѝ дойде времето. То дойде и нейните опитности се поместват в нея.

В света има един Бог, едно Слово, един Всемиров Учител - Беинса Дуно и един Космически ученик. Всеки един от последователите на Учителя Дънов представлява една милиардна част от този Космически ученик. А може би и една билионна част или една трилионна част от този Космически ученик. Ние сме пращинка от безкрая и частица от вечността във времето на Вселената.

Ето защо бе даден този отговор на отвореното писмо, защото смятам, че то е също рожба на Духът на Заблуджението и е задвижен от същите сили, които написаха първото отворено писмо срещу поредицата на „Изгревът“. Виж „Изгревът“, том IV., стр. 622-624, както и отговорът на първото отворено писмо стр. 625-642. Днес Духът на Заблуджението броди из България.

А Духът на Истината се намира в Словото на Учителя Петър Дънов, което е Слово на Всемировия Учител Беинса Дуно и което Слово е ТРЕТИЯ ЗАВЕТ НА БОГА КЪМ ЧОВЕЧЕСТВОТО.

Словото на Учителя Дънов е Слово на Всемировия Учител Беинса Дуно, което е Слово на Бога. Днес Бог отново слезна при човечите и ги посети. Беше в плът и кръв между българите и чрез Дух в Словото Си. Човечите го наричаха Дънов, а учениците, които го познаха в Дух и Истина го назоваваха Учителят.

Той беше Учител на Всемирното Велико Бяло Братство. Той беше Духът Беинса Дуно - Всемировият Учител на Вселената.

Бог чрез Всемировият Учител Беинса Дуно посети човечите от петата раса, за да даде Словото си за шестата раса.

Словото на Учителя Беинса Дуно е Третият Завет на Бога към човечите. Амин.

22. ГЕОРГИ ЙОРДАНОВ. КАК БЯХА ЗАКУПЕНИ БРАТСКИТЕ МЕСТА ВЪВ ВАРНА?

Вергилий Кръстев: Разкажете за Варна. Как си загубиха салона, понеже ти си купил мястото там?

Георги Йорданов: Учителят първите години е съветвал варненци. Тогава Учителят е бил приетан от д-р Иван Жеков в неговия къшк и казвал на варненци, на първите братя, да си купят място. Всъщност след като си бил дошъл в София, казвал да си купят място в лозята за салон. Дори от 1919 г. аз имам препис от писмото на Учителя. То е интересно. Писал до д-р Жеков: „Иване, тук ще дойде един брат Лазар Котев с когото ще отидете да купите едно място за братството в лозята“. Добре, но ходили са, гледали са обаче място не са купили. По това време Лулчев имаше ученици в братството и като отивал във Варна също имал задачата да купи място. Ходили тогава, гледали са, правили са сондажи нали, тук-там, но и той не е купил място. Значи от 1919 г. та чак в 1941 г. мен Георги Йорданов ме мобилизират във Варна като работник по строежите и мозайките на „Св. Константин“. Бях си вземал от тука багажа и отидох на гости при един мой приятел Васил Ставрев. При него ношувах и на другия ден дори заедно с Васил Ставрев отидохме на „Св. Константин“, там където ми е заповедта да се явя. През 1941 г. нашите военни правеха там бункери срещу руснаците. В неделен ден аз отивах във Варна при брат В. Ставрев и от там отивахме с него в лозята при един брат, който имаше там място и други братя идваха там и четяхме беседа там и оставахме да прекарваме неделния ден общо с приятели. Един неделен ден Васил Ставрев каза: „Хайде да излезем да се поразходим по-нагоре“. И като вървахме така по-нагоре, там е малко стръмничко, не много обаче, спряхме се и погледнахме Варна така към морето и там ладните, леки, малки паракходчета се виждаха. И аз му казвам: „Васко, ако тука има едно място, аз бих го купил. Той ме погледна и каза: „Защо ти е бе, Жоро?“ „Ами, викам, ще ви го подаря на вас, на варненското братство, ще го подаря, казвам“. Той ми каза: „А, хайде де“. И в това време гледаме един с пушка на рамото минава, който пази лозята. И Васко казва: „Чакай, ще питаме бай Антон-пазача, дали има тука някое място, което се продава“. И като дойде тоя бай Антон Васко го пита: „Абе, бай Антоне, да има да се продава тука някое място?“ „Туй място, на което седим сега се продава“, каза той. „И то е шест декара и половина и зная на кого е“. „Ами питай ги и другата неделя ще дойдем пак да ни кажеш, продават ли го.“ И действително другата неделя ние отидохме пак и бай Антон дойде и каза: „Продават го“. Не зная колко хиляди лева беше тогава. Над 30 хиляди лева ли беше, 24 ли беше, не зная. И така. „Виж сега какво, бай Антоне, моя приятел ще си отива вече скоро, ще говоря с техните и като дойде ще говорим тъй че благодарим ти“. И така стана. А пък то действително само за 36-40 деня била цялата работа (гдето ни мобилизираха) и ни освобождават. И Васко ми казва: „Като си отиваш ще отидеш да питаш Учителя, ще Му обясниш дали това място да го вземеш, както си намислил“. Викам: „Добре“.

И действително след няколко деня ни освободиха и аз пътувам за София.

Отивам при Учителя и казвам: „Учителю, така и така“. Учителят беше пред салона и казва: „Ела, ела, ела да влезеш вътре в салона“. Влязохме вътре в салона, с гръб към слънцето. Слънцето грее и осветява прозорците и аз Му обяснявам. „Учителю, мястото е хубаво и свободно. Ташлъ тепе се казва“. Така се казва то турски. Ташлъ тепе, тази местност. Така и така, толкова е голямо. Учителят казва: „Познавам го, аз съм ходил там. Тези места са били селища на богомилите някога“. И по-горе от мястото имаше там такива пещери, бункери, гдето са живели и се крили богомилите. И ми казва: „Добре, казва, си решил. А кога ще отидеш? Кога ще тръгнеш?“ „Учителю, казвам, днес. Днес ще изтегля пари. Днеска ще се приготвя. Утре сутрин за-

минавам". „Добре. Няма да казваш на никого, защото има едни, които развалят. Като се върнеш, като свършиш работата, тогава ще го кажеш. Има едни, които развалят. Няма да казваш никому, значи". Другите са имали опитността, там нали? Всичко се разваля. И действително другата сутрин аз пътувам. Казана дума, хвърлен камък. И отивам, и възложих задачата на един брат Марков Светослав ли беше, юрист, адвокат. Пълномощно му дадох и той действуваше за туй място докато го уреди. Аз стоях там една седмица. И като го уреди, вземах нотариален акт на мое име. Тогава вземах една кутия бонбони и отидох на събранията в сряда, които ставаха и почерпих приятелите с бонбони и им казах: "Честито, имате вече братско място!" Те останаха така малко изненадани. И тъй, на другия ден аз вече пътувам за София и отивам при Учителя. Учителят беше на поляната, там където имаше пейка, при стълба, на поляната, където се играе Паневритмията. И като ме видя Учителят стана. Там беше сестра Савка с Него. Стана и идва към мене. Бърза, бърза, дойде при мене и от далеч казва: „Какво стана?" Казвам: „Уредено е, Учителю!" Отидохме пак в салона и Му обясних всичко как е станало. „Ех, сега вече можем да казваме, че братството във Варна има място в лозята в местността Ташлъ тепе, там може да работят вече заедно, братски, на братско място". И дори ми каза: "Сега може да казваш и на други". И наскоро чух, че казали на брат Епитропов, а той ходеше по градове и села и той разтръбил навсякъде вече, че Варна така и така си има братско място. Обаче по-късно вече почнаха да работят и т.н.

Но в това време имаха една сестра Станка, мъжът ѝ беше калайджия, като почина. Нейното място тя го подари на братството и братята направиха там едно много хубаво салонче. Изработиха го с тухли така солидно, много хубаво салонче, преди още да направят в лозята на Ташлъ тепе салон. Там ходеха само така на място. И като направиха това салонче почнаха да се събират. Добре, но дойде тогава 1944 г., дойдоха комунистите и започнаха одържавяването на местата и тогава те братята не са могли да прехвърлят това салонче на някой, който няма имот да има право да го притежава. И когато направиха комисия виждат, че това място е на Бялото Братство, но Бяло Братство не е юридическа единица.

В.К. Добре, но ти имаш нотариален акт. То е на твое име.

Г.И. Да, но то е за другото място, не е за салона, а за лозето. За лозето ще кажа.

И тогава отчуждиха, а тези братя варненци не можаха да запазят туй хубаво салонче, трябваше да го продадат и го продадоха, вземаха го на безценица. И тогава те като нямат вече този салон във Варна, изгубиха го, това е голяма грешка. Тогава направиха салонче на това място в лозята. Добре, но тази комисия като мина, а като те нямат документ. Аз пропуснах да кажа, че те ме измолиха братята от Варна на два пъти. Още Учителят беше тука. Те искаха да им го прехвърля с документ на тях. Аз питах Учителя. Казвам: „Учителю, братята искат да им го прехвърля мястото, което купих на тяхно име, тяхно да бъде". Учителят ми отговори: „Че ти не си ли брат, че ще им го прехвърлиш? И ти си брат!" Не трябвало да го прехвърлям. Обаче одържавиха половината от него впоследствие.

В.К. Сега ти им го прехвърли, така ли?

Г.И. След като Учителя си замина пак ме измолиха и аз им пратих едно пълномощно заверено от нотариуса и го прехвърлих на тяхно име и затуй не можах да задържа половината. Ако беше на мое име нямаше да го вземат.

В.К. Значи не послуша Учителя и така е станало. Значи ти им прехвърли мястото и половината от тях го взеха. Г.И. Да. В.К. Ти на кого го прехвърли? На Бялото Братство - Варна?

Г.И. Не, а на Михаил Ангелов и на Ангел Тодоров, на неговия чичо, на Станкиния брат, а Станка е жена ми. Половината се запази. Но благодарение на това място, което купих, там от тогава започнаха да работят приятелите и там направиха салонче и сега загубиха във Варна (салона), но сега се събират в лозята. Значи Учителят е предвиждал, че някога грешки ще правят така, така, така, но че ще остане пак нещо там в лозята да се събират. И значи туй място остана там, купиха и други, разбира се. Учителят казва да купят места: „Купувайте... Варненци да купуват“. Тъй ми каза и на мене. „Кажи им наоколо да купуват. Да стане едно голямо селище“. Благодарение, че купиха и други там сега имат салон там и живеят там доста приятели. Това е за Варна.

В.К. Ако ти не беше прехвърлил, а беше останал нотариалния акт на твое име би останало мястото цяло, невредимо? **Г.И.** Щеше да остане. **В.К.** Макар, че е шест декара? **Г.И.** Да, аз нямам друг имот, не можеха по закон да посегнат върху него. **В.К.** А ти ги прехвърли на Станкиния брат и на чичо й. Те са от братството. **Г.И.** Да, от братството. **В.К.** И те им го взеха половината. **Г.И.** Да. **В.К.** Значи, толкова за Варна.

В.К. И ако не беше ти, онези нямаше да имат място. И фактически се събдва онова писмо до д-р Жеков. Думите на Учителя се събдват. **Г.И.** Да. Да. И Учителят тогава каза: „Пишете им рекох, сега колкото може наоколо да купуват и другите места, да стане едно селище там. Действително те почнаха. Закупили. И сега там ходят, там построиха салон. Та туй е, което Учителя казва през 1919 г., а се осъществява през 1941 г.

В.К. И трябваше да дойде някой човек да го осъществи? **Г.И.** Именно. От 1919 г. до 1941 г. - това значи 20 години. А Учителят казва, че окултният закон е такъв, че най-късно до 20 години се осъществява онова, което желаеш, а понякога става по-бързо. Много трудно се осъществяват някои неща на земята.

(Магнетофонен запис на Георги Йорданов от Вергилий Кръстев)

23. ГЕОРГИ ДРАГАНОВ ЗА САЛОНА ВЪВ ВАРНА

Поместваме отделни пасажии от писма на Георги Драганов, адвокат от гр. Ямбол до Галилей Величков от гр. София. Те категорично показват как е изчезнал салона на Бялото Братство във Варна. Първият етап е описан от Люба Стойкова в „Отвореното писмо“, където двама ученици се отказват от салона, за да запазят къщите си. Според тогавашния закон, вторият имот върху който нямаш право се одържавява. По същия начин се взима салона на Изгрева в София. (Виж „Изгревът“, том I, стр. 608, 611 и том III, стр. 367-368.)

Според адвокатът Георги Драганов е съществувало законно основание да се запази, но неговите съвети са били пренебрегнати. А защо? Защото през това време Духът на Заблуджението е движил някои хора, които пък са движили братските въпроси. Повтаря се същият сценарий, който е бил сътворен и в София. Защо? Защото единият крак на Духът на Заблуджението е в София, а другият крак крачи по провинцията (виж „Изгревът“, том I., стр. 646).

За доказателство предлагаме откъси от писмата на Георги Драганов.:

„5.ноември 1966 г., Ямбол

Сега по други въпроси:

Преди няколко дни бях във Варна. В разговор с Велко Петрушев той ми каза, че твоят идеен брат Николай Дойнов е бил там и след неговото замина-

ване в милицията са извикали Стоянчо - презимето му не зная, който има лека кола и са го питали защо е идвал Николай, какво е говорил и дали други хора са идвали от София. Питали са го и за братските имоти.

Научавайки това, казах на някои приятели да кажат на Стоянчо да се видим у брата на Цанка, гдето той е идвал и с него са се виждали, той обаче не дойде. Бил зает. Но между другото научих, че в милицията са му казали още, че когато някой иска да говори в братския салон, да съобщават на нея, за да изпраща човек на събирането. Повече не научих и не успях да се видя с други, понеже били заети и аз бях ангажиран в работа.

Тук идвали Жечо Панайотов и жена му. Престояли само една нощ и си заминали. След тяхното отпътуване вчера са правили изземване на книгите на Цани Славов. Викаха го на два пъти в милицията и са го разпитвали за идването на Жечо, за какво е дошъл, събирали са се да четат и пр. И са го предупредили да не се занимава с подобна работа.

Той има много близки мъж и жена партизани и те са се обадили в милицията и от там после малко омекнали. Не му взели беседите. Жечо не би трябвало да идва с жена си. Някой от София е съобщил тук, както и във Варна имат предположение, че за да викат Стоянчо някой от там е писал за идването на Николай. Съобщавам ти това за сведение.

Бях при Велко във връзка с мястото му, но нещо малко трудно върви работата. Той има желание да ми го даде, но се намесват други и така работата се протаква. Имам идея да идвам в София пак във връзка с мястото, но чакам за писмо от брата на Цанка, когото бях задължил да се види с Велко и да се уточним по някои въпроси, но нямам отговор и затова се бавя в идването си. Ако дойда ще се видим, разбира се.

Много поздрави на всички ви от Цанка и мен."

„7 май 1975 г., Ямбол

Лошото е, че мнозина наши приятели не виждат нещата така, както трябва. Всичко, което става сега не е за Драга, нито за хората около нея. Но добре, че при все това приятелите се отзовават и ще се отзовават. И дано помогнат в благоприятното му разрешение.

Отдавна говорих, че е необходимо едно истинско представителство пред властите. Сега осезателно се чувствава това, но изпуснахме много време и не зная дали вече не е доста късно да оправяме някои работи? Тук бе приятел от Варна и ми каза, че там нашите хора обявили салона за продажба, за да се възложел на един от нашите, който живеел там, тъй като бил на името на някой, които имали и свой имот. Според мен това е грешка. Навремето проучавах този въпрос и се реши така да си останат, както са, като се подаде съответна декларация и се уведоми Комитета за вероизповеданието. Но нали няма единно ръководство, което да проучава тези въпроси и да даде мнението си, получават се грешки. Ще обявят салона и жилището за продажба - жилището ще се вземе от този, който живее в него, но салона жилище ли е, че да му се възлага? Дали няма да им се вземе за салон на ОФ? Дадох идея, да не бързат да го обявяват за продажба. Те са дали молба за оценка, до тук би трябвало да спрат, но кой ги знае какво ще направят и там? Ето виждаш, колко е необходимо да има компетентни хора за ръководство, а не разни Драги."

„21.I.1976 г., Ямбол

Пишеш ми да въздействам на някой, с които кореспондирам. Какво да ти кажа в тая насока? - Не слушат, даже ме изкараха „еретик“ когато се противопоставих за събирането на пари за оградата на мястото на Учителя в

София. А сега се чудят как да излязат от тая каша.

На варненци навремето говорих, като как да постъпят със салона. Направили каквото трябва, писали в декларациите си, че имота е на Братството, но въпреки това взели решение да го обявят за продажба, за да го прехвърлят на Любен Мавродиев, който няма имот, та един ден, ако дворотното място се отчужди за обществен строеж да се включи в него. А какво стана? - Имота се възложи на други и салона се закри. Послушаха ли ме? Сега изтъкват редица причини, които уж били ги принудили така да постъпят.

На нашите хора им липсва обществено чувство, чувство към разумните порядки. Това особено се забелязва в софиянци. Макар и да бяха около Беинса, останаха си на онова ниво, което са имали преди да отидат при Него. Нали сам виждаш - как са? Нито риба, нито рак. И моето впечатление, че отделни единици ще израснат и са израснали твърде много, а другите ще си останат назад, въпреки че непрекъснато говорят за Словото. Те не можаха да се споразумеят за едно ръководство и да го посочат по надлежния ред. И за съжаление изгубих вяра у мнозина. Затова съм се и затворил у нас и без това сърцето ми не ми позволява голямо движение из града, а камо ли вън от него? Ние с теб, а и други дойдохме до това състояние, че да се крепим, за да се държим над водата на живота. Има дни, особено, когато е мъгливо и влажно и студено да не се чувствам никак добре и предпочитам да съм у нас като под кълоч и да не изживявам повече страдания. Сърце е - боли често."

„7 юни 1976 г., Ямбол

За отговора на „петицията“ научих и от другаде. Ти знаеш моето становище - да не се рови много, но кой да чуе? Що се отнася до юридическо признаване, това е направено още през 1948 г., когато приятелите са се събирали в Айтос и са изготвили устав и направили искане пред съответните власти и в отговор на това се е получил един документ, че ги признават за „Общество Бяло Братство“ и нищо повече. Но и Евангелските църкви не са признали, така не сме само ние.

И тях търпят по необходимост, както и нас. Открито няма да ни лишават от възможността за живот, но чрез косвени мерки това ще става, както е случая с гара Любимец, Сливен и в последно време с Варна, гдето нашите излязоха глупави, че сами предложиха салона за продажба, без да обмислят последствията и сега съжаляват, но късно. Не е редно и нашите хора да се събират групово на Гроба. Там ли е Учителя? Тялото му - да, но и от него може би има само кости. Не съм наклонен да се правят сбирки на гробовете, но така си разбират някои и вършат тия работи, за да има после и други пречки."

Георги Драганов

АНКА ВЕНКОВА ГЕОРГИЕВА

1. ИЗПИТАНИЯ

Казвам се Анка Георгиева. Родена съм в 1908 г. в София. През 1935 г. отидох на гости на сестра ми Люба Стойкова във Варна, където се запознах с майката на една нейна ученичка. Тя ме заведе в салона на Братството, който беше до морската градина. Там седнахме на една пейка най-накрая. Не виждах дори портретите, които са закачени на стената и нямаш абсолютно никаква представа за Учителя. Когато си тръгнах от там за София сложих си за цел веднага още на следния ден да отида на Изгрева да се запозная с Учителя през 1937 г. През нощта сънувах сън, че съм отишла на Изгрева и Учителят излезе от малкия салон, посрещна ме, запознахме се. Беше в бял костюм. И интересно, такъв какъвто Го видях Учителя на сън съвсем същия Го видях там когато отидох на Изгрева. И после редовно започнах да посещавам беседите в 10 часа неделен ден. Аз имах големи препятствия с вегетарианството и Учителят тогава изпращаше чрез брат Боев един брат Георги Йорданов щото чрез него да имам връзка с Учителя, за да може да се уреди въпроса с храната ми. Тогава вече си вземах и беседи. Всички томчета от Учителя ги вземах. На Рила обаче не съм ходила тогава когато Учителят е бил. Като бях във Варна отидох в салона им и там жената само ми говори за Учителя. Само ми говори първия път за Учителя и аз реших щом дойда в София да се видя и да се запозная с Учителя. Не бях тогава на работа. Когато да постъпя на работа тука в София от две места се предлагаше работа и в тези новоприсъединените земи тогава в Кърджали. Попитах Учителя там ли да отида на работа или тука. Той ми каза, че където и да отида на работа ще имам големи препятствия, трудности и изпитания разни и аз реших тука да бъда на работа, да остана тук при семейството си. Постъпих най-напред в отдел „Народно здраве“. Бях завършила средно образование. Постъпих първо като машинописка, след това ме преназначиха книговодител, няколко години служих там. След това се откри един нов отдел към Изпълкома - оперативен отдел и тогава ме изпратиха там, защото набираха служители, добри служители търсеха. Пратиха мен. Уж за няколко месеца докато се обучат така други, но там заплатата беше по-голяма и там ме назначиха статистик-проверител. Аз там и карта получих трамвайна. На този отдел помещение дадох там на трамвайното депо на „Мария Луиза“. Обаче този отдел се разпадна. Ние тогава контролирахме изразходването на бензина за колите, който беше дефицитен. После имаше достатъчно бензин и тогава ме назначиха, помолих там да ме назначат към трамвайното депо. Назначиха ме като книговодител там. Работих няколко години и накрая ме преназначиха икономист. Само една година работих като икономист и след това ме пенсионираха с 10% намаление, тъй като нямаш достатъчно възраст, искали на това място да назначат човек партиец. Аз се пенсионирах през 1962 г., през комунистическо време. Четях беседите, чувала съм, че Учителя прави чудеса, лекува болни, помага много. Веднъж отидох на събор в Тополица. Учителят беше вече си заминал. В Тополица се събират на Никулден. Тръгвам си една вечер от там като свърши събора. Всички ме убеждаваха да не тръгвам в това лошо време. Имаше много силна снежна буря, но аз настоявах, че трябва да си замина. Изпратиха ме на гарата. Влакът беше почти препълнен. Едвам намерих едно място където имаше няколко войника. Такъв студ беше, няма-

ше отопление във влака. Не можех да изтърпя просто този студ и помолих Учителя мислено: „Учителю, моля Ти се направи така, че да пуснат парното. Ще замръзна Учителю“. Сковала съм се вече съвсем от студ. След малко седалката под мен почти пари. Наведох се да пипна парното под седалките - ледено студени. Значи Учителят ми изпратил топлинна енергия. Стоплих се. Интересно нали?

Ходих после редовно на Рила, на 7-те езера, ходихме навсякъде из околностите на Рила, но Учителя вече беше си заминал.

Веднъж събуждам се рано сутринта след сън, към 3 1/2 часа, като погледна напред виждам във въздуха една изпъкнала кръгла рамка - златна. Вътре образа на Учителя от светлина. Наскоро след това тази рамка започна да става черна. Образа на Учителя се изгуби и видях Маркс, после Енгелс, после Ленин, Сталин, Хрушчов, Брежнев. Тогава Брежнев беше на власт в Съветския съюз. Изведнъж виждам Брежнев ама образите на другите са черно-бели и не от светлина както на Учителя. Изведнъж Брежнев става малък, изплува нагоре на високо, а пред него долу народа бе даден: жени, мъже, деца всички плахи, оглеждат се плахо, съетят се и нещо се хлопна и видението изчезна. След това Брежнев почина, дойде Горбачов и се започна да се изпълнява съня ми, та чак до днес.

Анка Венкова Георгиева е родена сестра на Люба Стойкова от Варна

2. ВЕГЕТАРИАНЦИ И БАНДИТИ

След като се върнах от Варна и исках да бъда вегетарианка, там се запознах с Братството и после в София с Учителя, реших значи да бъда вегетарианка, обаче въщи ми пречеа. Брат ми казва, че ако не ям месо ще се изтощи организъмът ми и ще умра. Влияеше много на майка ми и даже веднъж майка ми, за да ме спласи подгони ме с нож. Аз, за да се отърва от ножа, минавайки ножът ме закачи, разреза ми малко едната вена, бликна кръв и тя изведнъж се спусна и каза: „Чедо, не съм искала да те порежа, само да те сплася, за да почнеш да ядеш месо“. Вързаха ми ръката добре, стегнаха я и кръвта постепенно спря. След това помолих майка ми да отидем на Изгрева двете на беседа в десет часа. Майка ми се съгласи. Отидохме. Тя остана очарована от беседата. Учителят бил зает с някаква важна работа и беседата прочете брат Симеонов. Майка толкова хареса беседата, че като се върнахме въщи тя каза: „Пък нищо лошо няма там. Толкова хубаво. Хубава беседа. Нека да я пускаме да отива там“. Брат ми непреклонен: „Не! Няма да я пускаме там. Или тука ще стои затворена и ще се храни само с хляб и вода, за да се реши веднъж да остави вегетарианството, или да отива там и да яде месна храна“. Аз помислих, помислих, реших да ям месна храна, но да отивам да слушам беседите в 10 часа. Когато Учителят изнасяше беседа, по средата погледна към мен, разбра, направи връзка с мен и каза: „Някой се страхува да не ги нападнат бандити. Като видят, че идват бандитите те се окават да не ги познаят бандитите. Е, и вие искате да се окаляте да не ви познаят тъмните духове, но всичко ще се оправи“. Тогава бях накарала и майка ми да дойде да чуе беседата. Като се върнахме въщи, сготвили говееш с месо. Майка ми избра най-хубавата мръвка от говеца и ми поднася чинията с яденето. Аз забодох с вилицата малко от зарзавата, сложих го до устата си, но чувствам, че не мога да го преглътна. Толкова ми е мъчно да се простя с вегетарианството, за да мога да отивам на Изгрева, но... разплаках се и майка ми тогава се трогна и каза: „Пък нека да яде тогава само вегетарианска храна, щом толкова ѝ е мъчно и не може да преодолее това чувство,

да се прости с вегетарианството, нека пък да яде само вегетарианска храна". Тогава един месец ме държах само на хляб и вода. И аз заваря вода, сложи малко солчица, опека лютив пиперка, за да ми замирише на нещо, защото не ми се яде само така хляб и вода. И около един месец и половина съм яла така попара. И най-после така се стекоха обстоятелствата, че майка ми я заведох на Изгрева, че тя се застъпи за моето вегетарианство, а брат ми тогава се разсърди, че щяла съм да умра, организма ми ще се изтощи ако не ям месо. А пък как ме оставиха на хляб и вода? Мислиха, че ще склоня да се простя с вегетарианството. Но аз не отстъпих. Тогава Учителят прашаше брат Георги Йорданов. Всеки ден той с колелото идваше. Свири и аз излизам. Той казал на брат Боев: „Трябва да правим връзка със сестрата, защото тя сега е в такава беда, такива изпитания има, каквото никой в момента на Изгрева няма. Трябва да ѝ помогнем. Да правим всеки ден връзка с нея". И останалото ви го разказах. Във Варна познавах само Георги Йорданов. Затова Учителят него го изпращаше чрез брат Боев. Връзката бе осъществена и аз по нея преминах на другия бряг, където бе Изгревът и Учителя.

Разказала: Анка Георгиева

Записала: Марийка Марашлиева

ЗАБЕЛЯЗАНИ ПЕЧАТНИ ГРЕШКИ В ТОМ V

В том V на „Изгревът“ на стр. 542, ред 42 отгоре е напечатано... Карпати. Да се чете Кавказ.

На стр. 543 на 27 ред от горе е напечатано Карпати. Да се чете Кавказ.

В приложението на отпечатаните снимки на снимка N9 подред Латвийци на Рила - на първия ред отгоре (прави) N5 под ред е д-р Михаил Стоицев, а N6 е Николай Калертс от Рига.

Грешките са направени при набора на текста.

Едно обяснение

Печатницата за отпечатването на том V и VI от Изгрева изчислява книгопечатата във валута - германски марки. Така за том V за 1 книга е заплатено 2,54 ДМ. На 30 юни 1996 г. 1 ДМ = 102 лв., а на 16.XII.1996 г. валутния курс на БНБ - 1 ДМ = 334 лв. От 1.VII. до 31.XII.1996 г. том V е продаван за 400 лв., от които 25% отива за книгоразпространителя, т.е. 100 лв. За том VI е почти същото. За 1 книга за печат е заплатено 2,54 ДМ. Предпечатната подготовка за всеки том е от порядъка на 50-60 пфенинга. Така че една книга от том V или том VI струва по 3 германски марки. Трудът на съставителя на сборника и на главния сътрудник Марийка Марашлиева е безвъзмезден.

БЕЛЕЖКИ КЪМ СНИМКИТЕ

Снимка N 6. Първите ръководители на Братствата: 1. Захари Желев - Казанлък. 2. Манол Иванов - Варна. 3. Панайот Ковачев - Стара Загора. 4. Иван Дивитаков - Търново. 5. Димитър Добрев - Сливен. 6. Тодор Стоименов - София. 7. Петко Епитропов - Пловдив. 8. Христо Тончев - Казанлък. 9. Константин Иларионов - Търново. 10. Никола Ватев - Русе.

Снимка N 7. Ръководителите 1927 г., Изгрев. Легнали - Йордан Новаков, Манол Иванов, Васил Константинов. Седящи - Минчо Сотиров, Асен Райчев, Никола Ватев, Начо Петров, Петко Епитропов, Стефан Мандов, Стою Чолпанов. Стоящи - 1. Михаил Стоицев. 2. ... 3. ... 4. Жеко Вълканов. 5. Слави Камбуров. 6. Георги Константинов. 7. ... 8. Иван Калканджиев. 9. Христо Тончев. 10. Георги Марков. За N 6 и N 7 виж „Изгревът“, том III, стр.343-345.

Снимка N 8. Учителят с братята в Русе. Седнали - Никола Ватев, Учителя, Петко Епитропов. Стоящи - Георги Димитров, Васил Константинов, Тодор Ковачев, Георги Константинов, Йордан Новаков.

Снимка N 9. Учителят с братя и сестри в Русе. Отгоре, първи ред - Кунка Ковачева, Петранка Чернева, Стою Марков, Георги Димитров, Стефка Новакова, Васил Константинов, Тодор Ковачев, Йордан Новаков, Георги Константинов, Анастасия Янакиева, Лина Димитрова, Атанас Рогеv. Втори ред - Паша Теодорова, Никола Ватев, Учителят Дънов, Петко Епитропов. Трети ред (седнали) - 1. Блага. 2. ... 3. Никола Балтова. 4. Софка Явашева.

Снимка N 10. Учителят на обяд в Русе. 1. Лина Димитрова. 2. Георги Димитров. 3. Сийка Сиракова. 4. Анастасия Янакиева. 5. Йордан Новаков. 6. Георги Константинов. 7. Васил Константинов. 8. Петко Епитропов. 9. Николина Балтова. 10. Софка Явашева. 11. Учителят. 12. Петранка Чернева (изправена). 13. Никола Ватев (изправен). 14. Петър Ватев. 15. ... 16. Василка Караджова. 17. Веселин Ватев. 18. Рашко Марков. 19. Йордан Марков. 20. ... 21. Велко Петрушев.

Снимка N 18. На екскурзия на Рила. Отпред - 1. Наталия Чакова. 2. Стоянка Илиева. 3. Петра. 4. Буча Бехар. Отзад - 5. Мара Савова. 6. Савка Керемидчиева. 7. Елена Григорова. 8. Савов. 9. Учителя. 10. Иван Кисьов. 11. Теофана Савова. 12. Крум Няголов.

Снимка N 19. 1. Отпред, отляво със сламената шапка е Елена Каназирева. 2. Над шапката е Николина Шарова. 3. Станка Тотева. 4. Учителя. 5. Зад него с белия шал е Димитрина Атанасова. 6. Стоянка Илиева.

Снимка N 20. Спиралата е завършена и са означени със стрелки четирите посоки. 1. ... 2. 3. Цеко. 4. ... 5. ... 6. Стоянка Илиева. 7. Славчо Печеников. 8. Влаевски. 9. Ирина Кисьова - част от силует. 10. Катя Зяпкова. 11. Савка Керемидчиева. 12. ...

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Наталия Чакова	3
2. Никола Гръблев	137
3. Мария Райчева	158
4. Петър Камбуров	181
5. Марин Камбуров	223
6. Цанка Екимова	242
7. Крум Въжаров	340
8. Станка Тотева	361
9. Златка Константинова	380
10. Велик Константинов	392
11. Симеон Арnaudов	400
12. Райна Стефанова	459
13. Надежда Кьосева	471
14. Жеко Вълканов	504
15. Йордан Бобев	509
16. Донка Илиева	514
17. Паню Славов	524
18. Ольга Байрамова	527
19. Иван Сечанов	532
20. Колю Йорданов	535
21. Паню Балдъров	537
22. Георги Сотиров	538
23. Райна Каназирева	542
24. Русава Стойчева	544
25. Иванка Петрова	547
26. Стефанка Петрова	550
27. Паша Белева	553
28. Богдана Николова	554
29. Донка Кънева	556
30. Гита и Кина Рангелови	568
31. Пенка Краева	587
32. Райна Каменова	589
33. Йорданка Колева	592
34. Емилия Михайловска	604
35. Марийка Марашлиева	611
36. Марийка Харизанова	660
37. Бялото Братство в Русе	664
38. Нарушение на окултните закони	677
39. Никола Ватев	701
40. Геновева Жекова	713
41. Люба Стойкова	724
42. Отвореното писмо	737
43. Отговорът	739
44. Анка Венкова	748
45. Бележки към снимките	751

Съставител и редактор
д-р Вергилий Кръстев
 Главен сътрудник и предварителен машинопис
Марийка Марашлиева
 Компютърен консултант
Стефан Кръстев
 Предпечатна подготовка
Величка Халембакова
 Тираж том VI - 2000 бр.